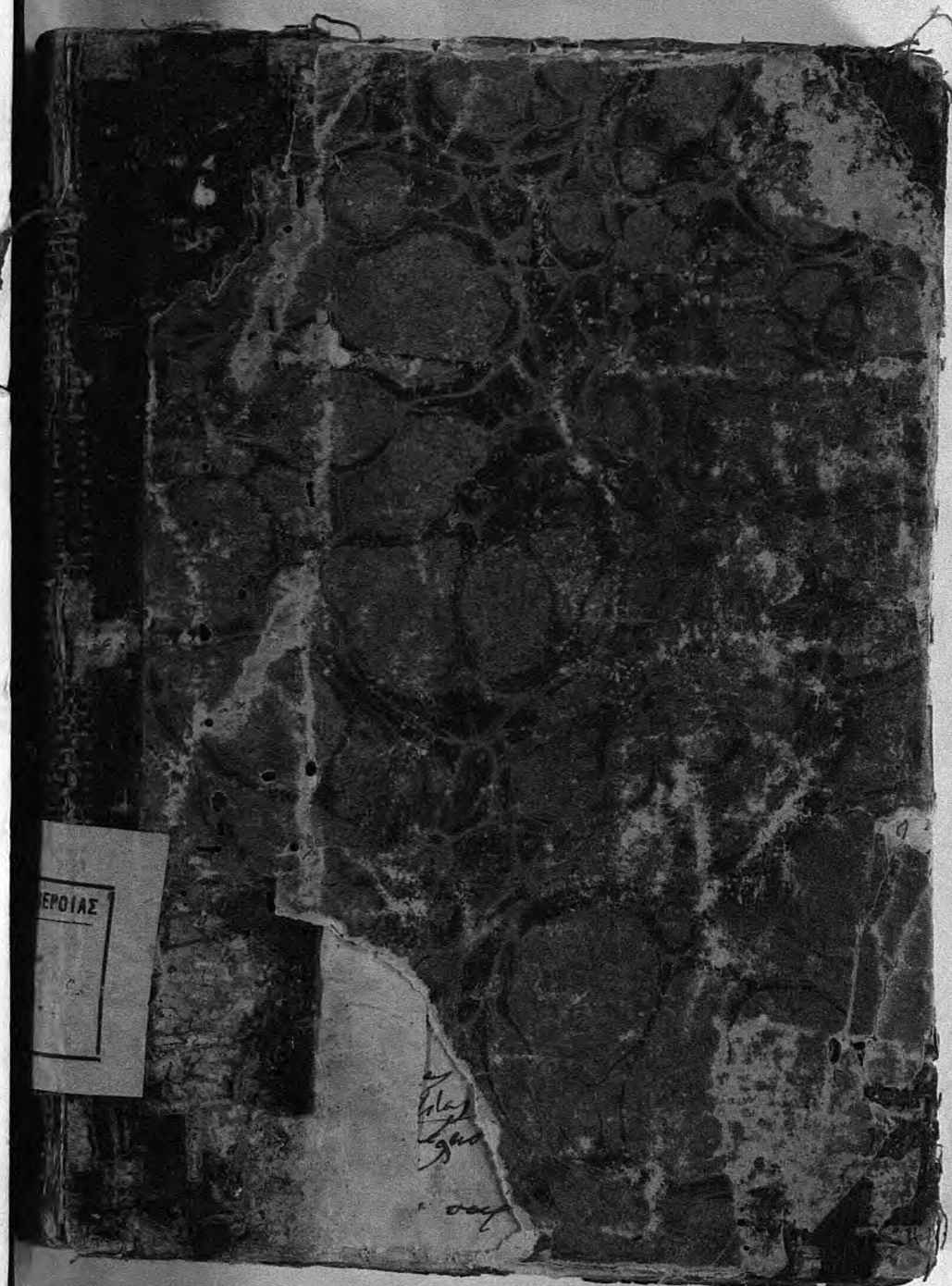

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Θεοτοκίον αὐτόμελον ψαλλόμενον
εἰς ἤχον πλ. δ'.

Δέσποινα πάντων Δέσποινα καὶ πάντων ὑπερτέρα,
Καὶ πάντων ὑπερέχουσα τῶν ἄνω στρατευμάτων,
Ἐλτεῖνον χεῖρα κραταίαν καὶ φύλαττε τὸν κόσμον,
Τοὺς ἱερεῖς εὐλόγησον τοὺς Σὺ ἱερούργουντας,
Τοὺς μοναχοὺς συμπάθησον τοὺς Σὺ παρακαλοῦντας.
Τοὺς Βασιλεῖς εἰρήνευσον καὶ τοὺς τῶν Παλατίων,
Καὶ νῦν ἡμᾶς ἀξιώσον ἰδεῖν τὴν Βασιλείαν,
Τὴν Βασιλείαν Οὐρανῶν καὶ θύραν Παραδείσου,
Ἀσώμεν πάντες ἄσμεν ὕμνον τῇ Θεοτόκῳ,
Βάτον τὴν ἀκατάφλεκτον στόμνον τὴν Παναγίαν.
Τὸν γλυκερὸν παραδῆσον, τὴν ἀσπίδον Παρθένον,
ὑπὸ Δαβὶδ καὶ Ἰεσαί, Ἰωκείμ καὶ Ἀννῆς,
Ἐφάνη νέας Οὐρανὴς καὶ νέα Βασιλεῖα,
Καὶ τριφεγγὴς Ἀνατολὴ καὶ κάλλος Παραδείσου.
Τὴν γέννησίν σου προσκυνῶ, τὸν τόκον σου δοξάζω,
Καὶ Σὺ Ἁγία Δέσποινα ὕμνῳ καὶ προσκυνῶ Σε.
Ψάλλει Μωσῆς, ψάλλει Δαβὶδ, ψάλλουσιν οἱ προφῆται,
Ψάλλε καὶ σὺ Ἰάκωβε, καὶ ἀδελφε Κυρίου.
Ψάλλε καὶ σὺ Παράδεισε μετὰ τῶν Ἀρχαγγέλων,
Ὅτι ἐφάνη σήμερον ἡ σοῦ ἀγιατέρα.
Καὶ πλατυτέρα Οὐρανοῦ ὑπερενδοξότερα.
Ὅταν καθῇ ὁ Κριτὴς κρῖναι τὴν Οἰκουμένην.
Τότε ἡμῖν βοήθισον Δέσποινα Θεοτόκα.

Τυπῶται· ἡρώδης· 5. 1876

Τυπῶται· ἡρώδης· 5. 1876

Καὶ ἴδε αὖ τοὺς ἀρχαῖς ἡρώδης
ἡμῶν τῶν Ἀντωνίων Α. Τυπῶται 1876.

ἡρώδης ἡρώδης ἡρώδης
ἡρώδης ἡρώδης ἡρώδης

ἡρώδης ἡρώδης ἡρώδης
ἡρώδης ἡρώδης ἡρώδης

ἡρώδης ἡρώδης ἡρώδης
ἡρώδης ἡρώδης ἡρώδης

ἡρώδης ἡρώδης ἡρώδης
ἡρώδης ἡρώδης ἡρώδης

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

+400

2015

Αριθ. ελσ.

220/1959

ΔΩΡΕΑ

Αντ. Τροσπеч

GR4R 00389

ΠΕΡΙ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

Ἐγκρίσει τῆς κυβερνήσεως

ὑπὸ

Κ. ΑΣΩΠΙΟΥ

μητροῦ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων ἐν τῷ Ἐθνικῷ
Πανεπιστημίῳ τῆς Ἑλλάδος.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΩΤΗ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΒΔΟΜΗ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΤΥΠΟΙΣ ΤΗΣ « ΠΡΟΟΔΟΥ »

1874.

ΠΕΡΙ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ,

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ,

Ἐγκρίσει τῆς Κυβερνήσεως.

ὑπὸ

Κ. ΑΣΩΠΙΟΥ

*Καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων ἐν τῷ Ἐθνικῷ
Πανεπιστημίῳ τῆς Ἑλλάδος.*

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΩΤΗ.

ΚΔΟΣΙΣ ΕΒΔΟΜΗ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΤΥΠΟΙΣ ΤΗΣ «ΠΡΟΟΔΟΥ»

—
1873.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Αρ. Εισ. 2015

« Τὸ γὰρ ἐξ ἐκάστης λέξεως παρυφιστάμενον νοητὸν τρόπον τινὰ στοιχεῖόν ἐστι τοῦ λόγου, καὶ ὡς τὰ στοιχεῖα τὰς συλλαβὰς ἀποτελεῖ κατὰ τὰς ἐπιπλοκάς, οὕτω καὶ ἡ σύνταξις τῶν νοητῶν τρόπον τινὰ συλλαβὰς ἀποτελέσει διὰ τῆς ἐπιπλοκῆς τῶν λέξεων, καὶ ἔτι ὃν τρόπον ἐκ τῶν συλλαβῶν ἡ λέξις, οὕτως ἐκ τῆς καταλληλότητος τῶν νοητῶν ὁ αὐτοτελής λόγος. »

(Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς περὶ Συντάξεως ἐν ἀρχῇ).

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

ΔΙΑ μικρῶν τινῶν μεταβολῶν καὶ διορθώσεων ἐπροσπάθησα νὰ καταστήσω τὴν ἐβδόμην ταύτην ἔκδοσιν τοῦ μικροῦ μου συντακτικοῦ εὐχρηστοτέραν εἰς τοὺς μεταχειριζομένους αὐτὴν νέους, ὁδηγία πάντοτε τοῦ διδάσκοντος καὶ τῇ συνδρομῇ τῶν βιβλίων εἰς ἃ παραπέμπονται. Ἐν τούτοις καὶ αὐτοὶ οὗτοι γινώσκουσιν ὅτι διὰ τῶν διδακτικῶν βιβλίων μόνον νύξιν δίδεται πρὸς περαιτέρω μετέπειτα σπουδὴν, ἥτις γίνεται διὰ τῆς μελέτης τῶν ἐνδόξων συγγραφέων καὶ ποιητῶν. Ἡ τελειότερα αὕτη μάθησις ἀπαιτεῖ βεβαίως καὶ χρόνον καὶ κόπον καὶ δαπάνην οὐ μικράν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι νέον πρᾶγμα, ἀπ' ἐναντίας ὑπάρχει ἀρχαία καὶ ὀρθοτάτη παρατήρησις ὅτι σὺν μυρίοις τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις καὶ ὅτι οἱ πόνοι τίτλουσι τὴν εὐδοξίαν (Εὐριπίδης).

Οἱ μετὰ προσοχῆς ἀναγνόντες τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος πονήματος προταχθεῖσαν ῥῆσιν τοῦ Ἀπολλωνίου, θεωροῦσαν τὴν πλοκὴν τῶν διὰ λέξεων ἐκφερομένων ἐννοιῶν πρὸς κατασκευὴν αὐτοτελοῦς ὀρθοῦ λόγου ὡς τὴν πλοκὴν τῶν γραμμάτων πρὸς σύνθεσιν συλλαβῆς καὶ τὴν τῶν συλλαβῶν πρὸς σύνθεσιν λέξεως, γνωρίζουσι σχεδὸν τί ἐστὶ σύνταξις ἐν γένει. Μελετῶντες δὲ κατὰ βάθος τὴν ἀρχὴν ταύτην, ἀναπτύσσοντες καὶ κατὰ τὸ δυνατόν ἐφαρμόζοντες αὐτὴν, θελοῦσι συνειθίσαι, ἀπανταχοῦ ἐπιζητοῦντες τὸ κατάλληλον, νὰ ἀποφεύγῃσι τὸ ἀνοίκειον καὶ ἡμαρτημένον.

Περὶ πάντων τούτων πραγματεύεται ἡ γραμματικὴ· τὸ μὲν τεχνολογικὸν λεγόμενον μέρος περὶ συλλαβισμού, σχηματισμοῦ παραγωγῆς, ὀρθῆς γραφῆς τῶν λέξεων καὶ τῶν ὁμοίων. Τὸ μέρος τοῦτο διδάσκει π. χ. εἰ δυνατόν ἑλληνιστὶ συλλαβίσαι *μῆλα*, *μπράγῃσα*, (κίναςαι), κτλ· εἰ συλλαβιστέον ὀγ-δοος, ἡ

ὁ γδός, πρᾶγ μα ἢ πρᾶγμα, ἀριθμός ἢ ἀριθμός, αἰχμή
 ἢ αἰχμή, λιχμάζω, ἢ λιχμάζω, ἀναγκάτωρ ἢ ἀνγκατωρ
 ἐχθρός ἢ ἐχθρός, ἐσθλός ἢ ἐσθλός, παρῆχω καὶ κατ-
 ἔχω, ὡς ἐξ-ἔχω καὶ συν-ἔχω ἢ παρῆχω καὶ κατῆχω, κτλ.
 Εἰ δὲ μέλλων τοῦ ῥήματος φέρω εἶναι φέρσω, ὡς ὁ τοῦ πέρθω
 (perdo λατινικῶς) εἶναι πέρσω, εἰ ὁ τοῦ ἴσχω εἶναι ἴξω ὡς
 ὁ τοῦ ἴσχω (ἐκ τοῦ ἔσχω) εἶναι ἴξω ἢ ἔξω· εἰ ὁ τοῦ πάσχω
 εἶναι πάξω καὶ ὁ τοῦ χάσχω χάξω, κατ' ἀνατολίαν, ἢ οὐχί·
 εἰ ὁ παρακείμενος τοῦ ρίπτω εἶναι ῥέριπα, ὡς τοῦ τύπτω
 τέτυπα, κτλ. Εἰ δυνατόν εἰπεῖν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ, ὡς ἐν τῇ νεω-
 τέρᾳ γλώσσῃ, ἀποκτῶ, ἐργάζω, σπληνίζω, ἀλαζονεύω,
 (=ἀμφοτέρα ἐν Ἡπειρῷ=λυπῶ).

Ὡσαύτως διδάσκει εἰ γραπτέον ἐντιμότερος ἢ ἐντιμώτερος
 ἰσχυρότερος ἢ ἰσχυρώτερος, προθυμότερος ἢ προθυμώτερος,
 τρανότερος ἢ τρανώτερος, καὶ ἱκανότερος ἢ ἱκανώτερος, ἱτα-
 μώτερος ἢ ἱταμότερος, ὀχυρώτερος ἢ ὀχυρότερος, Ἰάσοτος
 ἢ Ἰάσωτος, πελέκεος ἢ πελέκεως, ἡμίσεος ἢ ἡμισίως, ἄστειος
 ἢ ἄστειας, λῦπαι καὶ νύκαι ἢ λύπαι καὶ νύκαι, πρῶρα ἢ πρῶ-
 ρα, τὴν αἰδῶ ἢ τὴν αἰδῶ, κατὰ τὸ Λητώ, ἢ παράγραφος ἢ
 ὁ παράγραφος, μύρον ἢ μύρεν, κύβος ἢ κύβος, αὔρα ἢ αὔρα
 καὶ τοῦτο θέλει χρησιμεύσει εἰς ὀρθὴν γραφὴν ἐν τῇ ὀνομα-
 στικῇ τῆς Ἀγίας Μούρας, δόσω ἢ δώσω, ἀφίρω ἢ ἀφίρω.

Λακωνικῇ ἢ Λακωνία, τὸ καθιστός ἢ τὸ καθιστός, καλ-
 λιεργία ἢ καλλιέργεια, ἐννέα ἢ ἐννέα, κτλ. ὁ Ἀκροκόρινθος
 ἢ ἡ Ἀκροκόρινθος ἢ ἀμφοτέρα. Ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν παρα-
 γωγὴν τῶν λέξεων, εἰ τὸ στυγερός ἐκ τῆς γενικῆς στυρός, εἰ
 Κερασσοῦς ἐκ τῶν κεράσων, ἢ, τοῦναντίον, οἱ κέρασοι ἐκ τοῦ
 Κερασσοῦτος.

Ταῦτα δ' ἐκμαθὼν ὁ νέος, εὐκόλως θέλει στρέψει μετέπειτα
 τὴν προσοχὴν του εἰς τὰ τῆς σημερινῆς ἡμῶν γλώσσας, ἐξε-
 τάζων, εἰ γραπτέον εἶναι ἢ ἔνε, θέλω γράφει καὶ γραφῇ ἢ
 θέλω γράψῃ καὶ γραφθῇ, θέλω ἔχει ἢ ἔχη, ἢ θά γράψω καὶ
 θά γραφθῶ· ἀγκυλόνω καὶ στεφανόνω ἢ ἀγκυλώνω καὶ στε-
 φανώνω, κατὰ τὴν ἀρχαιοτέραν παράδοσιν, ὅτι τὰ εἰς ὧν
 διὰ τοῦ ὠμεγάλου γράφονται καταχραστῆς ὡς καὶ κατὰ

χρησις, ἢ καταχραστῆς, ἢ ἀσθέστη καὶ ὁ πάρος, ὡς ἐν Ἡπείρῳ, ἢ ὁ ἀσθέστης καὶ τὸ πάρο, ὡς ἀλλαχοῦ· εἰ τὸ μάττορας παράγεται ἐκ τοῦ *magister*, ἢ ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ *μήτωρ*· τὸ ἰταλικὸν *maestro* παράγεται βεβαίως ἐκ τοῦ *magister*· τοῦτο δὲ θέλει δώσει ἀφορμὴν εἰς ἐξέτασιν εἰ καὶ τὸ *maestro* ἐπὶ ἀνέμου ἀνάγεται ἐνταῦθα καὶ διὰ τί· εἰ *ταυλαράς* ἐν Σμύρνῃ καὶ *ταυλαράς* ἐν Ἡπείρῳ, παράγεται ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ *ταυλάριος*, καὶ διὰ τούτων εὐρύτατον στάδιον ἰνoίγεται αὐτῷ πρὸς ἔρευναν τῆς καθομιλουμένης γλώσσης.

Ὁ Στράβων ἀναφέρει ποῦ τοῦ συγγράμματός του (Κορ. Τόμ. Β'. σ. 492) «Κατὰ δὲ τὸν πορθμὸν τὸν μεταξὺ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Λέσβου νησία ἐστὶ περὶ εἴκοσιν, ὡς δὲ Τιμοσθένης φησί, τετταράκοντα· καλοῦνται δ' Ἑκατόννησοι συνθέτως, ὡς Πελοπόννησος, κατὰ ἔθος τι τοῦ ν γραμματος πλεονάζοντος ἐν τοῖς τοιούτοις, ὡς Μυόννησος καὶ Προκόννησος λέγεται, καὶ Ἀλόννησος, ὥστε Ἑκατόννησοί εἰσιν οἷον Ἀπολλώννησοι. Ἐκατος γάρ ὁ Ἀπόλλων». Ταύτην τὴν ῥῆσιν ἀναγνοῦς ὁ φιλομαθὴς καὶ περίεργος νέος θέλει ζητήσῃ καθ' ἑαυτὸν ἢ μετὰ τῶν συμμαθητῶν του εἰ καὶ τὸ ὄνομα Ἑπτάνησος ἀνάγεται εἰς τὰ ἀνωτέρω, τὰ διὰ διπλοῦ ν γραφόμενα· *Βιέννην* ἢ *Βιένναν*, κατὰ τὸ Ἄρνα Ἄρναν, *καλωσύνην* ἢ *καλοσύνην* (καλὸς παρ' Ὀμήρῳ καλὸς παρ' Ἀττικοῖς)· εἰ ὀρθῶς τὸ ἀκρωτηριασμένον μὲ (μὲ τὸν δαῖνα) ἢ μετ' (μετ' ἐκείνον) δυνατὸν νὰ ἀναπληρώσωμεν πάντοτε καὶ ἀπανταχοῦ διὰ τοῦ πλήρους μετὰ λέγοντες. π. χ. *βαδίζω μετὰ τῶν ποδῶν μου*, καὶ *βλέπω μετὰ τῶν ὀφθαλμῶν μου* εἰ ἐν τῷ νὰ πάρῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ φύγῃ, ἐννοεῖται τὸ ὄμματα ἢ τὸ ἱμάτιά του, ὡς παρ' ἄλλων παρετηρήθη. Εἰ συγχωρητὸν εἰπεῖν *διγράμματος* ὡς καὶ σίγματος ἐξ οὗ ὁ σιγματισμός, εἰ ἡ πλοκὴ τῶν δύο γραμμάτων στ, τὸ σιτ ἢ σταυ οὕτως εἰπεῖν (ς) ὡς ἡ πλοκὴ τοῦ σπ λέγεται *σαμπι* (π), ὀρθῶς ταυτίζεται μετὰ τοῦ ς', ταχυγραφικοῦ συμβόλου, δι' οὗ τὸ δίγαμμα ὡς ἀριθμητικὸν ἐπίσημον τίθεται εἰς δῆλωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 6, ὡς τὸ *σαμπι* εἰς δῆλωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 900.

Παρατηρήσας ὅτι λέγομεν *σφακτὰ* τὰ πρὸς τροφήν σφαζό-

μενα ζῶα, τὰ πρόβατα μάλιστα, (κουράδια παρὰ Κρησίν, οἷον κουρευόμενα), καὶ σφαντὸν ἐν ἑκαστον αὐτῶν καὶ κοπάδια μὲν τὰ ποίμνια τῶν προβάτων, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κοπάδιον ἐν ἑκαστον αὐτῶν, θέλει ἀμφιβάλλει εἰ ἡ λεξις παρήχθη ἐκ τοῦ κοπή, οἷον εἰπεῖν τὰ εἰς κοπήν ἤτοι σφαγὴν προσδιωρισμένα, ἢ ἀλλαχόθεν. Εἰ ὡς γράφομεν ὁ Ἑλληγ, οἱ Ἑλληγες κτλ. πρέπει καὶ τὰ ἐκ τούτου ἐπίθετα, ῥήματα καὶ ἐπιρρήματα νὰ γράφονται διὰ κεφαλαίου γράμματος Ἑλληνικός, Ἑλληνίζω, Ἑλληνιστί, καὶ Ξεροφώντιος, Ἀριστοτέλειος, κλ. Εἰ συγχωρητὸν τὸ γράφειν ἔκοπτα καὶ ἔκοπταν, ἀντὶ ἔκοπτον ἐγὼ καὶ ἔκοπτον, κόψε κατὰ τὸ κόπτε, ἀντὶ κόψον.

Εἰ δικαιολογεῖται τὸ εἰμπορῶ καὶ εἰξεύρω, πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν εἰσαχθέν' εἰ συγχωρητὸν γράφειν καλλύτερος καὶ ἐλαφρύτερος ἐκ τοῦ πολλὺς καὶ ἐλαφρὺς, ὕθεν καλλόνω καὶ ἐλαφρόνω, εἰ γραπτέον ἐδῶ ἐκ τοῦ ᾧδε ἢ ἐδδῶ ἐκ τοῦ ἐνδοῦ.

Εἰ ἐξαλειπτέα τὰ διὰ τῆς προθέσεως ξε συνθετιμένα, λέγω καὶ ξελέγω, κλ. εἰ ἐξοριστέα τὰ τωρινικά ὑποκοριστικά χεράκι ματάκι, κλ. μετ' αὐτῶν δὲ καὶ πολλὰ ἁσμάτια

τίνος ματάκια τὸν θωροῦν,
καὶ τὰ δικά μου κλαίουν·

καὶ εἰ ἐν γένει ἐκσυρικτέα τὰ χυδαῖσι φιλοσοφεῖν ἐπαγγελλόμενα βιβλιδάρια, ὡς ἐφρόνει πάλαι ποτὲ ὁ μέγας Εὐγένιος. Εἰ ἐν ὅλῳ, πρέπει νὰ ἀλλάξωμεν τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν καὶ προφορὰν, ἵνα γένωμεν καταληπτοὶ καὶ ἀρεστοὶ εἰς τοὺς ἀλλοδαποὺς ἑλληνιστάς καὶ φιλέλληνας, ἢ, ἀπ' ἐναντίας, πρέπει αὐτοὶ, καταδεχθέντες, νὰ συγκαταβῶσι μέχρι τῶν ἡμετέρων, τὰ ὅποια τοσοῦτον ταπεινὰ καὶ ἀνάξια προσοχῆς κρίνουσι, καὶ νὰ μὴ ζητῶσι παρ' ἡμῶν τὰ ἀδύνατα, νὰ ἀνακαλέσωμεν εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν τὴν γλῶσσαν τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Δημοσθένους, ἐν ᾧ οὐδ' αὐτοὶ παρ' ἑαυτοῖς δύνανται τὰ τοιαῦτα· διότι οὔτε οἱ Ἰταλοὶ λαλοῦσι τὴν γλῶσσαν τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων, οὔτε οἱ Γερμανοὶ τὴν ἀρχαίαν γερμανικὴν, οὔτε οἱ Ἄγγλοι τὴν πρωτότυπον ἀγγλοσάξονικὴν, ἀλλ' οὐδεμίαν γλῶσσαν τοῦ κόσμου ἀφήσαντες ἀφορολόγητον, καὶ τὰ πάντα ἐγκαταμίζαντες καὶ συμφύραντες συνέπηξαν τὴν ἑαυτῶν.

Ἐκ τούτου δὲ καὶ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος, θέλει ἐπιταίνειν τὴν περιεργίαν του εἰς ἐξέτασιν τῶν καλῶν τῆς καθομιλουμένης γλώσσης, τῆς ὁποίας θέλει ἀνακαλύψει πλοῦτον κεκρυμμένον οὐ μικρόν. Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων τελειοτήτων θέλει εὑρεῖν ὅτι ἐν τῷ συγγενειαλογικῷ συστήματι, ἀπὸ ἀντιπροπάππου μέχρι δισεγγόνου καὶ ἐπέκειντα, ἔχει ὀνόματα ἰδιαίτερα, καταλλήλως ἐξηγουντα τὴν σχέσιν τῆς συγγενείας, ἀνεψιός, ἐξάδελφος, κτλ. Ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενείᾳ, ἀνδράδελφος, γυναικάδελφος, σύγγαμβρος, σόντυμφος κτλ. τὰ ὁποῖα καὶ σαφέστερα καὶ ἀκριδέστερα τῶν *cousin, beau-frère* κτλ. καὶ θέλει ἀπορήσει μετέπειτα πῶς εὑρίσκονται ἄνθρωποι βροβάρως κατηγοροῦντες ὡς βάρβαρον τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν. Ἵνα εἰπῶμεν δὲ κατὰ Ξενοφῶντα, ὡς οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχοληθέντες θέλουσι μεθέξει κόπων καὶ ἀγώνων, οὕτω θέλουσι μεθέξει καὶ τῆς τιμῆς ὡς συντελέσαντες εἰς διόρθωσιν καὶ σερέωσιν πολλῶν ἀμφιβόλων τὰ νῦν τῆς καθομιλουμένης γλώσσης.

Δίαν δὲ προσεχῆς ἢ ἐκ τούτων εἰς τὰ τῶν ἀλλοδαπῶν, τῶν ὁποίων τὰς λέξεις πολλάκις ἀναγκαζόμεθα νὰ μεταχειρίζομεθα, μετὰ θάσους *Σάξονες*, π. χ. ἢ *Σάξωνες*, *Ὁξδονιον* ἢ *Ὁξῶνιον*, *Σκαλιγερος*, ἢ *Σκαλιγῆρος*, *Βικτωρος* κατὰ τὸ *Νέστορος*, καὶ τὰ ἄλλα ἑλληνικὰ εἰς ὦρ, ἢ *Βικτωρος*, μακροῦ ὄντος τοῦ ο παρὰ Ῥωμαίοις ἐνταυθα, καὶ τοῦτο κατὰ τὸ ὁμηρικὸν *μήστωρ*, *ἐχῶρ* καὶ *τέκμωρ*. Βί, ὡς ἐκ τοῦ προσθύτερος τὸ *presbyter*, οὕτως ἐκ τούτου τὸ *prêtre*, *prete*, *priester*, *pöbst*, καὶ *pöbst* ἁλβανιστί· εἰ ἐκ τοῦ *grate* τὸ *brato*, ὡς οἱ ἀρχαῖοι Βιθυνοὶ ἔλεγον *Βίλιπτον* τὸν Φίλιππον.

Οὐχὶ δὲ μικρὰς περιεργείας ἀξία ἔσται αὐτῷ ἡ εξέτασις τοῦ πάσης ξένης γλώσσης λέξιν ἔχουσιν τὴν φωνὴν ἀπολύτως καὶ ἀνεξαίρετως μετατρέπειν εἰς τὴν *Βοημία*, *Νορβηγία*, *Σουηδία*, *Σιλησία*, κτλ. κατ' ἀναλογίαν τῶν ὁποίων πρέπει νὰ εἰπῶμεν Ἡρμανν ἢ Ἡρμαννον τὸν *Hermann* καὶ Ἡρεν τὸν *Heeren*.

Ὡς δὲ βαίνομεν τανῦν δὲν εἶναι ἀδύνατον εἰς ἄδαοὺς τινος ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μετάφρασιν νὰ ἀναγνώσωμέν ποτε *Ἡλλήν*

τὴν Ἑλλην ἐξ ἧς ὁ Ἑλλησποντος, τὸν ὀλίγον γνωστὸν Χέρον τραπέντα εἰς Ἀῆνον καὶ τὴν γνωστοτάτην ἀγίαν Θέκην τετραμμένην εἰς Θήκην.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ τεχνολογικοῦ, τὸ δὲ περὶ Συντάξεως μέρος τῆς γραμματικῆς ἦτοι τὸ Συντακτικὸν διδάσκει περὶ καταλλήλου πλοκῆς τῶν λέξεων πρὸς κατασκευὴν αὐτοτελοῦς ὀρθοῦ λόγου.

Διδάσκει, π.χ. εἰ συντακτέον καταχρῆσθαι τοῦ ὀνόματος ἢ καταχρῆσθαι τῷ ὀνόματι, πότε λεκτέον ἀγαπῶ τινα καὶ πότε ἀγαπῶ τι, πότε θαυμάζω τινα καὶ πότε θαυμάζω τινός, πότε φαίνεται κλαίειν καὶ πότε φαίνεται κλαίω, πότε ἄρχω τοῦ λόγου καὶ πότε ἄρχομαι τοῦ λόγου, πότε ποιῶ πόλεμον ἢ εἰρήνην, καὶ πότε ποιῶμαι πόλεμον ἢ εἰρήνην, πότε ἄρχομαι κτίζειν, πότε ἄρχομαι κτίζω καὶ πότε ἄρχομαι κτίνος ἀπὸ τοῦ δεινός ὡς τὰ βρέφη τοῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἄρχεται.

Ἐπειδὴ ἔργον τοῦ Συντακτικοῦ εἶναι ἡ κανονικὴ πλοκὴ τῶν διὰ λέξεων ἐκφερομένων ἐννοιῶν, διὰ τοῦτο καὶ ἡ στίξις, δι' ἧς ἐνοῦνται μὲν οἱ συγγενεῖς, χωρίζονται δ' αἱ ἀλλότριαι, ὡς διὰ τοῦ συλλαβισμοῦ τὰ τῶν λέξεων, διὰ τοῦτο καὶ αὕτη εἰς τὸ περὶ συντάξεως ἀνήκει. Ἀλλὰ περὶ αὐτῆς ὑπάρχει τοσαύτη διαφωνία, ἄλλως ἄλλου τὰ αὐτὰ κτίζοντος, ὥστε δύσκολον εἰπεῖν περὶ πάντων ἐν γένει ὀριστικόν τι.

Ὡς γενικὸς κανὼν δυνατόν βεβαίως νὰ τεθῇ οὕτω πως. Ἐπειδὴ ἡ στίξις ἐπενοήθη πρὸς ἐνδειξιν τῆς τῶν ἐννοιῶν συναφείας καὶ ἀλληλουχίας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς συγχύσεως καὶ διανάπαυσιν τοῦ ἐκφωνοῦντος ἢ ἀναγινώσκοντος, ἔπεται ὅτι ὅλως δι' ὅλου ἄστικτος λόγος δὲν εἶναι καλόν, διότι ὁμοιάζει ἐκτεταμένον πεδῖον εἰς πολλὰς τριόδους καὶ τετραόδους σχιζόμενον, ἄνω καὶ κάτω, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ φερούσας, αἵτινες δυσκολεύουσι τὴν διάβασιν ἐκάστου, ἀγνοοῦντος τίς αὐτῶν ἢ πρὸς τὸν σκοπὸν ἄγουσα. Ἀλλὰ καὶ λόγος πολυστικτος, στιγμαῖς, μεσοστιγμαῖς καὶ ὑποστιγμαῖς βεβαρημένος, ὅπου ἀνάγκη καὶ ὅπου μὴ, οὐδὲ τοῦτο εἶναι πάλιν καλόν, ἐμποδίζον τὴν κατάληψιν καὶ ἀνάγνωσιν. Τοῦτο ὁμοιάζει ἑδαφος, πασσάλους περικυκλωμένον καὶ καταπεπυκνωμένον ἵνα κωλύσῃ

τὸ πρὸς δρόμον ἢ ἔσθον προσδιωρισμένον ἵππικόν. Εὐχαρίστως ἀσχοληθεὶς περὶ τὰ τοιαῦτα ὁ φιλομαθὴς νέος καὶ, κατὰ τὸ δυνατόν, λύσας τὰ ζητημάτια ταῦτα, οἷον προοιμιακὰ καὶ ἄλλων παρασκευαστικὰ διὰ τὸ μετέπειτα, καὶ ἡδονὴν θέλει αἰσθάνεται ὡς νικήσας τόσους ἀντιπάλους, τὰς δυσκολίας, καὶ τὴν προσοχὴν τοῦ θέλει συνειθίσει εἰς τὴν ἐπίμονον σπουδὴν, καὶ τρόπον θέλει ἀποκτήσει, ἐν τέλει, τοῦ κρίνειν καὶ γράφειν ἐν ἐπιγνώσει τὰς περὶ τούτων διαφοράς.

Τὰ ἀνωτέρω μικρὰ καὶ εὐτελῆ θέλουσι φέροι μετέπειτα εἰς ἕτερα μείζονα καὶ σπουδαιότερα, καὶ ταῦτα πάλιν εἰς ἄλλα ἔτι μεγαλύτερα καὶ μείζονος λόγου ἄξια. Ταῦτα μετὰ ἐπιμονῆς καὶ ὑπομονῆς μελετήσας ὁ φιλομαθὴς νέος, προβαίνουσης τῆς ἡλικίας, ἐπὶ μᾶλλον τῆς περιεργίας ἀναπτυσσομένης, καὶ αὐξομένων τῶν γνώσεων βαθμυδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως θέλει εὐρεθῆναι τὰ πρόθυρα τῆς πολυθρυλλήτου Συγκριτικῆς Φιλολογίας. Βίναί φανερόν ὅτι, ἵνα ἰσχύωσι πάντα ταῦτα, τὰ πρῶτα καὶ τὰ δεύτερα, τὰ τε ὑπὸ τοῦ τεχνολογικοῦ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ συντακτικοῦ ὀριζόμενα, πρέπει νὰ στηρίζωνται εἰς παραδείγματα γνήσια καὶ ἀναντίρρητα ἐκ δοκίμων συγγραφέων καὶ ποιητῶν, κριτικῶς ἐξητασμένα, ἄλλως εἶναι ὅροι κοινοί.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ περὶ τούτων κανόνες λαμβάνοντα: ἐκ τῆς συνηθεστέρας χρήσεως τῶν ἐνδόξων συγγραφέων καὶ ποιητῶν ἐκ τούτων γὰρ καὶ περὶ τούτων ἡ γραμματικὴ θεωρία καὶ μέθοδος, ὡς ἔλεγε ποτε Θεόδωρος ὁ Γαζής· ἀλλ' ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι, ἐκτὸς τῆς φυσικωτέρας καὶ κανονικωτέρας πλοικῆς τῶν λέξεων καὶ παρ' αὐτοῖς τούτοις τοῖς ἐνδόξοις ἢ προκρίτοις καὶ ἐκ τοῦ κανόνος λεγομένοις, οὓς κλασικοὺς οἱ νεώτεροι καλοῦσι, καὶ παρὰ τοῖς μὴ τοιούτοις ὑπάρχουσι καὶ πλοκαὶ λόγου ἀνώμαλοι σπανιώτεραι μὲν καὶ δυσκολώτεραι βέβαια, συνήθεις ὅμως κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, περὶ ὧν πραγματεύεται τὸ τρίτον τμήμα τοῦ παρόντος πονήματος, τὸ περὶ Σχημάτων καὶ Ἰδιωμάτων, τὸ ὅπολον ἀρμόζει μᾶλλον εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις, ἐν ᾧ τὸ πρῶτον εἰς τὰς κατωτέρας, τὸ δὲ δεύτερον κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ διδάσκοντος περὶ τῆς προόδου τῶν ἀκροατῶν. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι

συντάξεις, ἔτι ἀνωμαλώτεραι, αἵτινες ἀφίονται εἰς τὴν ἰδιαι-
τέραν μελέτην. Ἐκ τούτων δὲ, βαθμηδὸν πληθυνομένων, ἐ-
πὶ πᾶσι εἰς τὴν γλῶσσαν τοσαύτη δυσμορφία, ὥστε παρ' ὀλί-
γων ἐξηφάνισται ἡ ἀρχαία ὀρθόεπεια, ἀκριβοῦς ἡμῶν καὶ
καλλονή.

Καὶ ταῦτα πάντα πρέπει νὰ μάθῃ ὁ εἰς τὴν ἐφικτὴν ἐντέ-
λειαν ἀποβλέπων, διότι ἐκ πάντων μὲν τὸ ἐντελές, καὶ ἐξ ἐ-
νὸς μόνου, λείποντος, κρίνεται τὸ ἀτελές. Χάριν τῆς ἐφι-
κτῆς ἐντελείας τοσαῦτα καὶ τοσαῦτα μοχθοῦσι αἱ γενναῖαι
φύσεις. Οἱ ταύτην παντοίοις τρόποις ζητοῦντες ἀπολαύουσι
τὴν ἐνδόμυχον τέρψιν καὶ ἔχουσι τὸ εὐγενές αἶσθημα, ὅτι
τείνουσι πρὸς τι σημεῖον ἀνώτερον, ἐνθυμούμενοι μάλιστα ὅτι
τότε μόνον καὶ μαθήσεις καὶ τέχναι προοδεύουσιν, ὅταν ἕκα-
στος εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἀποβλέπῃ εἰς τι ὑψηλότερον καὶ κατὰ
τὸ δυνατόν ἐντελές, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτοὶ οἱ ἄλλως ἐναντίαι
ἀναγκάζονται νὰ τιμῶσι. Τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἔχει κύρος,
καὶ μόνον αὐτοὶ δύνανται εἰπεῖν τί ὑπάρχει καὶ τί δὲν ὑπάρ-
χει ἐν τῇ ἑαυτοῦ πνευματικῇ σφαίρᾳ ἕκαστος. Ἐν τῇ γραμ-
ματικῇ, π. χ. μόνον οἱ τοιαύτην ἐφικτὴν ἐντέλειαν ἀποκτή-
σαντες μετὰ πεποιθήσεως δύνανται εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο ἢ ἐκεῖνο
σπανιώτερον μὲν ἀπαντᾷται ὅμως ἄλλως παράτολμον καὶ
θρασύ τὸ χωρὶς αὐτῆς ἰσχυρίζεσθαι ὅτι τὸ δεῖνα ἢ δεῖνα
οὐδαμῶς οὐδαμοῦ ἀπαντᾷται.

Καὶ ταῦτα μὲν τοῖς βουλομένοις μελήσει, ἐγὼ δὲ ἐκ τῶν
ἰδίων μου ἐλλείψεων γνωρίζω ὅτι παντὸς ἄλλου μᾶλλον ἀ-
πέχω τοῖς ἄλλοις συνισταμένου· ἐν καθαρῷ δ' ὅμως συν-
εἶδόντι τολμῶ μετὰ θάρρους ὁμολογῆσαι ὅτι καὶ ἐν τῇ συν-
τάξει τοῦ πονήματος τούτου ἀναδιψήσας καὶ πάλιν τὰς τῶν
ἀρχαιοτέρων περὶ φύσεως, περὶ ὀνομασίας καὶ χρήσεως τῶν
μερῶν τοῦ λόγου καὶ τῆς συνδέσεως αὐτῶν θεωρίας, ἀπὸ τῆς
πρώτης μέχρι τῆς ὀριστικῆς διαιρέσεως καὶ κατατάξεως αὐ-
τῶν εὗρισκον ὅτι οὐχὶ μόνον δὲν ἡδυνάμην νὰ μεταβάλλω τι
ὡς πρὸς ταῦτα, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, ἔπρεπε νὰ σεβασθῶ καὶ
νῦν ὡς πάντοτε, τοὺς παναρχαίους καὶ παρὰ πᾶσιν ἰσχύον-
τας γραμματικούς ἀφορισμοὺς, τοὺς ὁποῖους καὶ σὺμπασα ἡ

νεωτέρα Εὐρώπη ἐσεβάσθη μέχρι τοῦδε μετὰ μικρῶν ἐξαιρέσεων, οὐδὲ αὐτῶν τοῖς ἀρχαίοις ἀγνώστων.

Τούτων τοῖς ἔχουσιν ἐπόμενος, καὶ εὐτύχημα νομίζων εἴτι ὀρθῶς ἐνόησα τὰ παρ' ἐκείνων ὀριζόμενα, ἀπ' ἑαυτοῦ τε καὶ ὑπὸ τῶν ἀσπασαμένων καὶ ὑπομνηματισάντων αὐτὰ βοηθούμενος, ἐπροσπάθησα, δὸς δ' εἰπεῖν καὶ ἐφιλοτιμήθην, πρὸ πολλοῦ νὰ ἐκπονήσω, ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον ἀτελές, τὸ παρὸν συνταγματικόν, τὸ ὁποῖον, ἐπὶ πολλὰ ἔτη διαζῆσαν μετὰ καλλίστης βεβαίως ὑποδοχῆς, καὶ οὐχί, ἐλπίζω, ἄνευ καρποῦ, πολλαχοῦ καὶ πολλάκις τυπωθὲν καὶ παρατυπωθὲν, καὶ νῦν πάλιν, ἐπὶ τῷ αὐτῷ πάντοτε σκοπῷ, καὶ ἐπὶ τῇ αὐτῇ βεβαίως τύχῃ ἀναφαινόμενον, ἔτοιμον εἶναι νὰ δώσῃ χώραν τοῖς κρείττοσιν.

Ἐγγραφον ἐν Ἀθήναις, τῇ α' Φεβρουαρίου 1870.

Κ. ΑΣΩΠΙΟΣ.

ΠΡΟΛΟΓΙΚΗΣΙΣ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΥ,
ΚΑΙ ΠΕΡΙ

ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΠΟΝΗΜΑΤΟΣ.

— 0270161 —

§. 1. ΣΥΝΤΑΞΙΣ ἐν τῇ γραμματικῇ λέγεται ἡ κατὰ κανόνας καὶ ὀρθὴ πλοκὴ τῶν λέξεων εἰς κατασκευὴν λόγου, *Συντακτικόν* δὲ τὸ περὶ αὐτῆς πραγματευόμενον μέρος τῆς γραμματικῆς, καὶ διδάσκον τοὺς κανόνας καθ' οὓς ἡ πλοκὴ αὕτη γίνεται ὀρθή. Καὶ κανὼν μὲν ἐνταῦθα ἐστὶ γραμματι-

κὸν παράγγελμα, χρησιμεύον εἰς ἀποφυγὴν συντακτικοῦ ἁμαρτήματος, ὡς ὁ κανὼν ἦτοι γραμμαγωγὸς τῶν καλλιγράφων πρὸς εὐθυγραμμίαν, καὶ ὡς ὁ φραγμὸς εἰς ὑπερβασίων κώλυσιν· ὁρθὸν δὲ ἐνταῦθά τε καὶ ἀπανταχοῦ τὸ πρὸς κανόνας ὁμολογουμένους καὶ παρὰ πᾶσι δεκτοὺς σύμφωνον.

§. 2. Τὸ ἔργον τοῦ *Συντακτικοῦ* εἶναι τριπλοῦν· πρῶτον, τὸ διδάξαι τί χρησιμεύει ἕκαστον εἶδος τῶν λέξεων εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ λόγου καὶ κατὰ ποίους κανόνας τίθεται· δεύτερον, τὸ δεῖξαι τοὺς τρόπους, καθ' οὓς λόγος πρὸς λόγον συνδέεται, καὶ τρίτον τὸ σημειῶσαι παραλλαγὰς τινὰς αἰτινας, καὶ περ οἷον παραβιάσεις τοῦ κανονικοῦ καὶ συνήθους φαινόμεναι, εἶναι ὅμως συγχωρηταί, ὑπὸ τῆς χρήσεως διὰ τινὰ λόγον ἐπικυροῦμεναι· ἐνίοτε μάλιστα ἀποβαίνουσιν ἢ μόνη κανονικὴ χρῆσις, ὀνομάζονται δὲ αὗται, ὠρισμένοι οὖσαι καὶ εἰς σύστημα ἀναγόμεναι, *Σχήματα* καὶ *Ἰδιώματα*, διάφορα τῶν ἀσυγχωρήτων παραβάσεων αἰτινας καλοῦνται *Σολοικισμοί*. Οὕτως ἀποκτᾶται ἡ πλήρης ἐκμάθησις τῆς ὁρθῆς πλοκῆς τῶν λέξεων εἰς κατασκευὴν λόγου, ὅπερ σκοπεῖ ἡ σύνταξις.

§. 3. Ἐκ τούτου λοιπὸν καὶ τὸ παρὸν πόνημα εἰς τρία τμήματα διαιρεῖται. Τὸ πρῶτον, πραγματευόμενον περὶ τοῦ πρώτου τῶν προσημειωθέντων τριῶν ἔργων, ἐπιγράφεται *Περὶ τῆς Κυρίως λεγομένης Συντάξεως*. Τὸ δεύτερον πραγματευόμενον περὶ τοῦ δευτέρου ἔργου, ἐπιγράφεται *Περὶ Συνδέσεως τῶν Λόγων καὶ τῶν Μερῶν αὐτῶν*. Τὸ τρίτον, τελευταῖον, πραγματευόμενον περὶ τῶν συγχωρητῶν παραβάσεων, ἐπιγράφεται, *Περὶ Συντακτικῶν Σχημάτων καὶ Ἰδιωμάτων*. Περὶ ἑνὸς ἑκάστου τούτων ἰδιαιτέρως θέλομεν πραγματευθῆ ἔν τῳ παρόντι πονήματι, ὅσον ὁ σκοπὸς καὶ τὸ σχέδιον αὐτοῦ ἐπιτρέπουσι, παραπέμποντες περὶ τῶν λοιπῶν εἰς τὰ πληρέστατα περὶ τούτου συγγράμματα

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΩΣ ΛΕΓΟΜΕΝΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περὶ λόγου.

§. 1. **ΣΚΟΠΟΣ** τοῦ λόγου, ἐκφωνουμένου ἢ γραπτοῦ, περὶ ὁρθῆς κατασκευῆς τοῦ ὁποίου πραγματεύεται τὸ περὶ συντάξεως τῆς ἑλληνικῆς γραμματικῆς μέρος, εἶναι τὸ ἐξηγήσαι τὰ αἰσθήματα ἢ διανοήματα τοῦ λαλοῦντος ἢ γράφοντος. Τὰ πρὸς τοῦτο χρησιμεύοντα εἶναι τὰ διάφορα εἶδη τῶν λέξεων λαμβανόμενα κατὰ τὴν χρείαν, ποτὲ μὲν περισσότερα, ποτὲ δὲ ὀλιγώτερα καὶ διαφόρως συμπλεκόμενα, ὥς τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν συλλαβῶν, αἱ δὲ συλλαβαὶ εἰς τὴν τῶν λέξεων.

§. 2. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἔννοια τῆς ἀνωτέρω ῥήσεως τοῦ Ἀπολλωνίου, ἣτις γίνεται σαφεστέρα διὰ τῶν ἐξῆς· Ὡς δηλ. ἐπὶ τῶν συλλαβῶν καὶ λέξεων ᾱ, ᾶ, ᾷ, ῥά, ῥρα, κάρα, κάραβος,—ίς, ρίς, καρίς, σκαρίς, ᾠσκαρίς, οὕτως ἐπὶ τῶν λόγων ἦν αὐτῷ, ἐξῆν αὐτῷ, ἦσαν, παρῆσαν, ἐπιπαρῆσαν, λέγω, θέλω λέγειν, θέλω λέγειν Ἀτρεΐδας, ἔστι τοῦτο, τοῦτό ἐστι τὸ δὴ λεγόμενον. Καὶ ταῦτα μὲν ὥς πρὸς τὴν ἑκτασιν, ὡσαύτως δὲ καὶ ὥς πρὸς τὸν τρόπον τῆς πλοκῆς· Ὡς θυμὸς καὶ μῦθος, μόνῃ καὶ νομῇ, λύμῃ καὶ μύλῃ, μένος καὶ νέμος, οὕτω περὶ θεοῦ καὶ πρὸς θεόν, μετὰ σοῦ καὶ μετὰ σέ, παρ' ἐμοῦ λαμβάνει, παρ' ἐμοῦ μέτει, καὶ παρ' ἐμὲ ἦκει, φαίνεται δακρύειν καὶ φαίνεται δακρύων.

§. 3. Ὁ λόγος δυνατὸν νὰ ᾖ μικρὸς ἢ μέγας κατὰ τὴν περίστασιν καὶ τὴν χρείαν, προσέτι δὲ μέγιστος καὶ πολυμερέστατος. Ὁ μικρότατος δὲ πάντων καὶ τὸ στοιχείον, τρόπον

τινά, εἰς ὃ οἱ λοιποὶ δυνατόν νὰ ἀναλυθῶσιν, εἶναι ὁ ἐξηγῶν ὅτι πρόσωπον, ζῶον, ἢ πρᾶγμα τι ἔχει ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ιδιότητα, ὡς ὁ λαγὼς ἐστὶν ὠκύπους, ἢ χιών ἐστὶ λευκή, τὸ τεῖχος ἐστὶν ὑψηλόν, ἢ ἀπλῶς ὑπαρξιν, ὡς ὑπάρχει θεός (Ἴδε κατωτέρω). Μικρότερος λόγος τούτου δὲν γίνεται.

Ἀπλῇ Πρότασις.

§. 4. Ὁ μικρότατος οὗτος λόγος, εἰς ὃν οἱ λοιποὶ ἀναλύονται, καλεῖται ἀπλῇ πρότασις, σημαίνουσα κρίσιν τοῦ νοῦς διὰ λέξεων ἐκφερομένην. Ἔστι δὲ κρίσις δύο ἰδεῶν σύζευξις ἢ διάζευξις· ὁ ἀνὴρ ἐστὶ πλούσιος—ὁ ἀνὴρ οὐκ ἐστὶ πλούσιος.

§. 4. Ἡ ἀπλῇ πρότασις συνίσταται, ὡς καὶ τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα δεικνύουσιν, ἐκ τριῶν μερῶν, τοῦ ὑποκειμένου, τοῦ κατηγορουμένου καὶ τοῦ συνδετικοῦ. Καὶ τὸ μὲν ὑποκείμενον σημαίνει τὸ πρόσωπον, ζῶον ἢ πρᾶγμα, περὶ οὗ ὁ λόγος, τὸ δὲ κατηγορούμενον σημαίνει τὴν εἰς αὐτὸ ἀπονεμομένην ιδιότητα ἢ ὑπαρξιν, τὸ δὲ συνδετικόν τὴν σύνθεσιν καὶ σύζευξιν αὐτῶν, οἷον ὁ θεός ἐστὶ δίκαιος. Ἀναιρεῖται δὲ ἡ σύζευξις αὕτη τῶν δύο ἰδεῶν καὶ γίνεται διάζευξις, προσθεμένου τοῦ ἀποφατικοῦ ἤτοι ἀρνητικοῦ μορίου οὐ, ὡς ὁ μῦθος οὐκ ἐστὶ κοινός—ἡ συμφορὰ οὐκ ἐστὶ βαρεῖα—τοῦτο οὐκ ἐστὶ ἀληθές. κτλ.

§. 6. Τὸ ὑποκείμενον, τὸ κατηγορούμενον καὶ τὸ συνδετικόν, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἀποφατικοῦ μορίου, συνιστῶσι λόγον, δυνάμενον μὲν νὰ λάβῃ καὶ προσθήκας, οὐδεμίαν ὅμως ἐλάττωσιν, ἀποτελοῦσι λόγον πλήρη ὅστις περιέχει τέλειον νόημα.

Σύμπτυξις τοῦ Συνδετικοῦ μετὰ τοῦ Κατηγορουμένου.

§. 7. Τὸ συνδετικόν τίθεται κατὰ δύο τρόπους· α'. κεχωρισμένον τοῦ κατηγορουμένου, οἷον Πλάτων ἐστὶ σῶφρων, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἀνωτέρω παραδείγμασιν· β'. ἠνωμένον μετ' αὐτοῦ, οἷον Πλάτων σωφροεῖ—ὁ βίος εὐδαιμονεῖ τε καὶ θῆς οὐκ εὐδαιμονεῖ. (Εὐριπ. Ἀπόσπ.). Ταῦτα δὲ ἴσα δύνανται τοῖς Πλά-

ὡς ἐστὶ σώφρων, ὁ βίος ἐστὶν εὐδαίμων καὶ οὐκ εὐδαίμων.
Ἡ τοιαύτη σύμπτυξις δυνατόν νά γένη, κατὰ τὸ μάλλον καὶ
ἥττον, εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ ῥήματα, τῶν ὁποίων ἡ ἄπειρος
πληθὺς προκύπτει ἐκ τῆς συνθέσεως τῆς τοῦ κατηγορουμένου
καὶ συνδετικοῦ ἐννοίας. Ἴδε §. 10.

§. 8. Ἡ δὲ ἰδέα τῆς ὑπάρξεως ἐκφέρεται συνήθως διὰ τοῦ
αὐτοῦ εἶναι ἐπὶ ὑπαρκτικῆς ἐννοίας, διὰ τοῦ ὑπάρχειν καὶ
ὀλίγων ἄλλων οἷον ἰσοδυνάμων, ὡς ἐστὶ θεός=θεός ἐστὶν
ὢν=ὑπάρχων.—ἐστὶ Δίκης ὀφθαλμός (Μέν).—ὑπάρχει δύ-
ναμις, μέγεθος πλοῦτος (Ἀριστοτ.) Ὁσαύτως διὰ τοῦ κυρῶ
καὶ τυγχάνω, ὡς τίς ἐν πύλαισι θυμάτων κυρεῖ; (Εὐρ. Φ.
1067).—ἐνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει (Σ. Αἷ. 9.) Οὕτω
δὲ καὶ διὰ τοῦ ποιητικοῦ πέλει καὶ πέλεται ὡς κλαγγὴ γε-
ράων πέλει—ἐπ.λετ (ἐπέλετο) ἔργον ἅπασιν (Ἰλ. Γ. 3. Μ,
251). Τὰ αὐτὰ δὲ ἐκλαμβάνονται καὶ κατὰ συνδετικὴν ἐν-
νοιαν. Ἴδε κατωτέρω Κεφ. Ἑβδομον.

§. 9. Ἐκ τούτου λοιπὸν γεννῶνται διτταὶ προτάσεις, προ-
τάσεις ἔχουσαι τὸ κατηγορούμενον κειχωρισμένον τοῦ συνδε-
τικοῦ, ὡς Σωκράτης ἐστὶ σώφρων, ἀγνός, ἡσυχος, κτλ. καὶ
προτάσεις ἔχουσαι ἠνωμένον τὸ κατηγορούμενον μετὰ τοῦ συν-
δετικοῦ, ὡς Σωκράτης σωφρονεῖ, ἀγνεύει, ἡσυχάζει, κτλ.
Τὰς πρώτας καλοῦμεν συντομίας χάριν, ἀνεπτυγμένας, τὰς
δευτέρας συνεπτυγμένας προτάσεις.

§. 10. Εἰ καὶ κατὰ τὴν θεωρίαν ἡ συνεπτυγμένη πρότασις
ἰσοδυναμεῖ ἐν γένει πρὸς τὴν ἀνεπτυγμένην, δὲν εἶναι ὁμῶς
οὕτω καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν· διότι ἡ γλῶσσα δὲν ἔχει πάν-
τοτε ὁρὸς ἐπιτηδείους ὥστε νά μετατρέπη τὰ ἀνεπτυγμένα
εἰς συνεπτυγμένα καὶ ἀντιστρόφως. Οὔτε τὸ ἐγὼ εἰμι στρα-
τιώτης γίνεται ἐγὼ στρατιωτεύω, οὔτε τὸ ἐγὼ εἰμι σοφός συμ-
πτύσσεται εἰς τὸ σοφεῖν, οὔτε τὸ ἐγὼ πατρώδω γίνεται ἐγὼ
εἰμι πατήρ, οὔτε τὸ ἐρχομαι γίνεται εἰμι ἐρχετης, οὔτε τὸ
ἐλεύθω γίνεται εἰμι ἐλεύστης.

§. 11. Ἀλλὰ καὶ ἐνθα ἡ γλῶσσα δὲν ἐμποδίζει, ὑπάρχουσι
περιστάσεις ἐν αἷς ὁ εἰς τρόπος εἶναι προτιμότερος τοῦ ἄλλου.
Οὕτω π. χ. πᾶν ῥήμα δυνατόν νά ἀναλυθῇ εἰς τὴν οἰκείαν

μετοχὴν καὶ εἰς τὸ συνδεδεικὸν εἶναι, ὡς γράφει—γράφων ἐ-
 στί, κτλ, οὐδὲν ἦττον ὁμῶς πολλάκις ἕτερον ἐκάτερον. Οὕτω
 βούλεται καὶ ἐστὶ βουλόμενος, γράφει καὶ ἐστὶ γράφων,
 sta scrivendo παρ' Ἱταλοῖς (Ἴδε Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Ε.Ι-
 ληρικὴν Σύνταξιν, σ. 23).

Παράλειψις τοῦ Συνδεδεικτοῦ.

§. 12. Ὅσακις τὸ συνδεδεικὸν ἐννοεῖται ἀφ' ἑαυτοῦ εὐκό-
 λως, παραλείπεται, ὡς Ε.Ι.ληρ ἐγώ.—σὺ γάρ ὁ αἷτιος.—τὸ
 μέλλον ἀόρατον. Σηνήθως δὲ παραλείπεται τὸ τρίτον ἐνικὸν
 πρόσωπον, ὡς δυσχέρεια πολλή.—πολὺ πέλαγος (Σοφ.) μά-
 λιστα δὲ ἐπὶ γνωμικῶν σοφῶν τὸ σαφές, οὐ τὸ μὴ σαφές (Εὐρ.)
 ἐπὶ παροιμιῶν ἄλλος βίος, ἄλλη δίαίτα. Οὕτω καὶ παρ' ἡ-
 μῖν ἀσκόπος ὁ νοῦς, διπλοῦς ὁ κόπος· ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν
 ἀνάγκη, χρεῶν, θέμις· ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων φροῦδος, ἄξιος, δι-
 νατός, αἷτιος, ῥάδιος, χαλεπός· ἐπὶ τῶν εἰς τέλος ῥηματικῶν,
 καὶ μάλιστα τῶν οὐδετέρων· ἐπὶ τῶν οἰόν τε, θανμαστόν ὄ-
 σον, ἀμήχανον ὄσον, καὶ τῶν ὁμοίων.

§. 13. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν ἀρχῇ λόγου, ἐν ἀκολουθίᾳ δὲ
 λόγου παραλείπεται τὸ συνδεδεικὸν, ὅταν παραλαμβάνηται ἐκ
 τοῦ προηγουμένου κώλου, ὡς αἱ λῦπαι αἱ μὲν χρῆσται εἰσιν,
 αἱ δὲ κακαί (Πλ, Γοργ. 487), ἢ καὶ ἀντιστρόφως ἐκ τοῦ ἐπο-
 μένου εἰς τὸ ἡγούμενον παλινδρομικῶς οἷον μέτρον δὲ αὐτῷ
 οὐχ' ἡ ψυχὴ, ἀλλ' ὁ νόμος ἐστίν (Ξεν. Κ. Π. Α'. γ', 15).

§. 14. Παραλαμβάνεται δὲ κατ' ἀναλογίαν, ὃ ἐστὶ καθ' ὃ
 πρόσωπον καὶ καθ' ὃν ἀριθμὸν ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα τῆς προτάσεως,
 εἰς ἣν ἀναφέρεται, ὡς ἐκεῖνος μὲν ἐστὶ φίλος, σὺ δὲ (εἰ) ἐχθρός.
 —σοφός μὲν ἐκεῖνος, ὑμεῖς δὲ ἄφρονες· ἐνθα παραλαμβάνε-
 ται κατ' ἀναλογίαν τὸ ἐστὶ ἐκ τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ ὑπονοουμέ-
 νου ἐστί—ταῦτα γὰρ πάντα μηδικά ἐστι, καὶ οἱ πορφυροῖ
 χιτῶνες, καὶ οἱ κάρδυνες, καὶ οἱ στρεπτοὶ οἱ περὶ τῇ δέξη,
 καὶ τὰ ψέλλια τὰ περὶ ταῖς χερσίν (Ξεν.). Ὡσαύτως καὶ κατὰ
 χρόνον, ὡς ὁ μὲν πατὴρ δίκαιος ἦν, σὺ δὲ ἄδικος (εἰ).

Παράλειψις τοῦ ὑποκειμένου.

§. 15. Καὶ τὸ ὑποκείμενον παραλείπεται, ἐν συνεπείᾳ τε

καὶ ἐν ἀρχῇ λόγου. Ἐν συνεπείᾳ λόγου παραλείπεται, ὅταν παραλαμβάνηται ἐκ τοῦ ἡγουμένου, καὶ τοῦτο πάλιν κατ' ἀναλογίαν. ἢ ὅταν, μὴ ῥητῶς λεγόμενον, ἐξάγῃται ἐκ τῶν λέξεων ἐν αἷς περιέχεται. Σωκράτει δ' ἐξαιρῶ λόγον ἱκανὸς γάρ (Σωκράτης) καὶ ἀμφότερα (Πλ. Σομ. 476). — τὸν ἰσθμὸν ἐτείχεον. καὶ σφι ἦν πρὸς τέλει (Ἡροδ. Θ'. 8). τὸ τεῖχος δηλ. ἢ τὸ τειχίζειν — παρεύσομαι εὐθὺς πρὸς τὰ βασίλεια, καὶ ἦν μὲν ἀνθιστήται (Ξεν. Κ. Π. Β', δ'. 24), ὁ βασιλεὺς δηλ.

§ 16. Ἐν ἀρχῇ λόγου παραλείπεται τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου, ὅταν δὲν ἀπαιτῇται ἀντιδιαστολή, ὡς σέβονται τοὺς πρεσβυτέρους. — ἄγωμεν. — Ἐλθῆντες ἔσμεν (Σ. Φ. 23). — εἶμα τοὺς γονεῖς. — ἦν σὺ φρονῆς (Εὐρ.), οὐχὶ δὲ ἐπὶ ἀντιδιαστολῆς ἥτις ὑποθέτει ἀντίθεσιν, ὡς σὺ μὲν μένων ἵδὲ κείνον ἐνθάδ' ἐκδέχου, ἐγὼ δ' ἄπειμι (Σοφ.). Πολλάκις δὲ τίθενται καὶ ἄνευ ἀντιδιαστολῆς, ὡς οἶδ' ἐγὼ ταῦτα (Σοφ. Φ. 190). Πρὸς μείζονα δ' ἔμφρασιν προσλαμβάνουσιν ἐνίοτε καὶ τὸ μόριον γέ, ὡς οἰκτεῖρω τὴν ἐργω (Σοφ.) καὶ σὺ γ' ὦ ἔειπε, (Σοφ.). Ἴδε περὶ Ἀιτωανημῶν.

§ 17. Ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου προσώπου, καὶ ἐπὶ ἄλλων μὲν περιστάσεων, μάλιστα δὲ παραλείπεται ἐπὶ τῶν ἐξῆς α'. ἐπὶ πράξεων ὑπ' ἀνδρὸς γινομένων ἰδιαιτέραν ἔργον ταύτας ἔχοντας, οἶον, ἐσάλευξεν (ὁ σαλπικιστής), ἐκήρυξεν (ὁ κήρυξ), οἶκογονεῖ (ὁ οἶκογόνος). τὸν νόμον ἡμῶν ἀγαγόνεταί (ὁ γραμματεὺς)· ὁ ἐπὶ τῶν φασί, λέγουσι, καὶ τῶν τοιούτων, ὅταν ἐν γένει ἐννοῶται τὸ αἰ ἀνθρώποι· τὰς Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας εἶναι (Σοφ.). γ'. ἐνθα ἐννοεῖται τὸ ἀόριστον τίς, ὡς ἡδὺ τὸ εἶσθαι τεύξεσθαι ὡς ἐρίεται· δ', ἐπὶ τῶν οὐε, τίθει, χειμάζει, σείει, ὁ θεὸς δηλ. ἢ ὁ Ζεὺς· «καθὸ ἡ τοιαύτη ἐνέργεια τῷ Διὶ ἀνατίμπεται» (Απολλώνιος).

Παραλείψεις τοῦ Κατηγορουμένου.

§ 18 Τὸ δὲ κατηγορούμενον μόνον ἐν ἀκολουθίᾳ λόγου δυνατόν νά παραλειφθῇ, ἐκ τοῦ προηγουμένου παραλαμβανόμενον, οὐδέποτε δὲ ἐν ἀρχῇ, ὡς ἐγὼ μὲν ἰατρός εἰμι, σὺ δὲ οὐκ εἶ (ἰατρός)· ὡταύτως καὶ ὅταν, μετὰ τοῦ συνδετικού ὢν

ἡνωμένον, ἀποτελῇ μετ' αὐτοῦ τὸ ῥῆμα, ὡς ὁμολογεῖς ταῦτα ἔγωγε (ὁμολογῶ). Ἐν ἀρχῇ λόγου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραλειφθῇ διότι εἰς τὸ *Σόλων* ἐστὶ, π. χ. δυνατόν νὰ ἐννοηθῶσι μυρία κατηγορούμενα.

§ 19. Καὶ τὸ ὑποκείμενον καὶ τὸ κατηγορούμενον ἐν ταυτῷ δυνατόν νὰ παραλειφθῶσιν ἐν ἀκολουθίᾳ λόγου, ὡς ἔστι *Σωκράτης σοφός*; ἐστὶ (*Σωκράτης σοφός*) ἢ τὸ κατηγορούμενον καὶ τὸ συνδετικόν. ὡς *κάτοπτρον εἶδους χαλκός ἐστι οἶτος δὲ τοῦ* (κάτοπτρόν ἐστι)

Παράλειψις ὁλοκλήρου Προτάσεως.

§. 20. Καὶ ὁλόκληρος πρότασις παραλείπεται ἐπὶ εὐχῶν καὶ κταρῶν, ἐπὶ ἀπαγορεύσεων, παραινέσεων καὶ τῶν τοιούτων ὡς ὁ πρὸς θεῶν (*ἱκετεύα* = ἐγὼ εἰμι ἱκετεύων). — πρὸς νῦν θεῶν (*Σοφ. Κ. 49*) — εἰς κόρακας (*ἄπιθι* = ἔσω ἀπιών). — μὴ δράσης (= ὅρα μὴ δράσης = ἔσο ὄρων μὴ δράσης).

Προσδιορισμοὶ τῆς Προτάσεως.

§. 21. Ἡ ἀπλῇ καὶ γυμνῇ πρότασις δὲν ἐξαρκεῖ πάντοτε εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ λόγου ὅθεν ἀνάγκη νὰ προσεθῶσι πολλὰ καὶ διάφορα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου οὕτω π. χ. ἀνάγκη νὰ εἰπῶμεν *Κῆρος ὁ νεώτερος*. — *Σωκράτης ἦν υἱὸς Σωφρονίσκου*. — *Περικλῆς ἦν θυσιος Πεισιστράτῳ*. — *Πλάτων* ἐστὶ δεινὸς τὴν *διαλεκτικὴν*. — *εὖ οἶδα* (*Σοφ.*) — *κεῖνός γε* πράσσει νῦν κακῶς (*Σοφ. Φ. 422*.) Τὰ τοιαῦτα ὀνομάζονται προσδιορισμοὶ τῆς προτάσεως, ἡ ὁποία ἐπαυξάνεται καὶ πλατύνεται δι' αὐτῶν.

§. 22. Οἱ προσδιορισμοὶ εἶναι ὀνομαστικοί, ὡς *ρήτωρ δεινός*, ἢ ἐπιρρήματικοί, ὡς *ὕψῳς λέγεις*. Εἰς τοὺς πρώτους περιλαμβάνονται καὶ οἱ ἀντωνυμικοί, οἱ ἄρθρικοί, οἱ μετοχικοί καὶ οἱ δι' ἐπιρρήμάτων ἐπιθετικῶς ἐκλαμβανομένων ἐκφερόμενοι, ἐπομένως οἱ ὡς ὀνομαστικοί, οἷον *οὗτος ἀνὴρ*. — ἡ γυνή. — οἱ πεπαιδευμένοι ἄνδρες, κτλ. *Ὡσαύτως Περικλῆς ὁπάνυ*. — ἡ λυδιστὴ ἀρμονία. — ἡ ἄγαν σιγὴ (*Σοφ. Art. 125*) — ἡ λίαν δυσπραξία.

§. 23. Εἰς τοὺς δευτέρους, τοὺς ἐπιρρήματικούς, περιλαμβάνονται καὶ οἱ διὰ πλῆθους πτώσεων, ἀπροθέτων ἢ ἐμπροθέτων, ἐκφερόμενοι, καὶ ἐπιρρήματικὴν ἔννοιαν ἐξηγοῦντες, λοιπὸν οἱ ὡς ἐπιρρήματικοί, οἷον ταύτη τῇ ἡμέρᾳ=σήμερον.—ἐν Ἀθήναις=Ἀθηναίσις,—τὴν παρελθούσαν ἡμέραν=χθές.—τρίτην ταύτην ἡμέραν=προχθές.—τοῦτον τὸν τρόπον ἢ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον=οὕτω, τοιοῦτοτρόπως, κτλ. τίνα τρόπον; (Σοφ.)=πῶς;—εἴτι καὶ οἰκτεῖρετε (Σοφ. Φ. 1042)=κάτι τι=ὀλίγον, ἐπιρρήματικῶς.

§. 24. Εἰς τὸ ὑποκείμενον ἐπίσης ἀνεπτυγμένων καὶ συνεπτυγμένων προτάσεων ἀρμόζουσιν οἱ ὀνομαστικοὶ ἢ ὡς ὀνομαστικοὶ προσδιορισμοί, οἷον ὁ δίκαιος Ἀριστείδης ἦν Ἀθηναῖος, —ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος τετίμηται.—οἱ τάλαι ἄνθρωποι ἦσαν ἀγροῖκοι, κτλ. ὁ νῦν ἔπαιτος.—ἡ νῦν ἡμέρα (Σοφ. Ἡλ. 918)—τῷ πάτρω τῷ νῦν (Σ. Τ. 271).—οὐδὲν δίκαιόν ἐστιν ἐν τῷ νῦν γένει (Εὐρ. Ἀποτπ).

§. 25. Εἰς τὸ κατηγορούμενον, χωριστὸν μὲν ὃν τοῦ συνδετικοῦ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀνεπτυγμένων προτάσεων, ἀρμόζουσιν ὡσαύτως οἱ ὀνομαστικοὶ προσδιορισμοί, οἷον οὕτως ἐστὶν ἀγαθὸς γεωργός, ἰατρός, ἀθλητής, τέκτων, χαλκεύς, κτλ. Ἡνωμένον δὲ μετὰ τοῦ συνδετικοῦ ὄν. ὡς ἐπὶ τῶν συνεπτυγμένων προτάσεων, δέχεται κυρίως τοὺς ἐπιρρήματικούς ἢ ὡς ἐπιρρήματικούς προσδιορισμούς, οἷον καλῶς καὶ εὖ παιδεύει.—ὀρθῶς ἔλεξας.—τούτῳ τῷ τρόπῳ ἀπέθαυε Σωκράτης.—ἐς τὸν οὗτος ἥλιος ταύτη μὲν αἶψα, τῆς δ' αὖ δύνῃ πάλιν (Σοφ. Φ. 1330)=πρὸς ταῦτο τὸ μέρος.—τοῦτο μὲν, εἴτα δὲ (Σοφ.)=τούτοις, οὗτοι.

§. 26. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν συνεπτυγμένων προτάσεων κλάσεις τινὲς ῥημάτων δέχονται τὸ κατηγορούμενον, ὡς εἰ ἦσαν ἀνεπτυγμένα, οἷον χθαμαλὴ κεῖται ἡ γῆρος.—ζῇ ελεύθερος.—ἔρχεται ταχύς, κτλ.

§. 27. Οἱ ὀνομαστικοὶ προσδιορισμοὶ προσδιορίζουσι πολυεθῶς καὶ πολυτρόπως, πατρίδα, ἡλικίαν, ιδιότητα, συμβεβηκός, κλ. ὡς ὁ Ἀθηναῖος, ὁ νεώτερος, ὁ λεπτός, ὁ χυλός, κτλ. Οἱ ἐπιρρήματικοὶ προσδιορίζουσι τὸν τόπον, τὸν χρόνον,

τὸ ποιόν, τὸ ποσόν καὶ τὸν τρόπον, ὡς διατριβέει Ἀθήνησιν.
—ἐνθάδε κεῖται.—σήμερον δώσει δίκην.—βαρέως φέρω.—
ἄγαν λυπεῖσθαι.—τομαδικῶς ζῆν, κτλ.

§. 28. Οἱ ἐπιρρηματικοὶ οὗτοι προσδιορισμοί, ὀνόματος χα-
ρακτήρα διὰ τοῦ ἄρθρου λαμβάνοντες, μεταβαίνουσιν εἰς τοὺς
ὀνοματικούς ἢ ὡς ὀνοματικούς, εἶναι οἱ ἐκεῖ—οἱ πάσαι—
Περικλῆς ὁ πάνυ.—ἡ ἄγαν ἐπιμέλεια, κτλ. Ἐκ τῆς φύσεως
τοῦ ῥήματος καὶ τῆς ἐκ τούτου γινομένης προτάσεως γνω-
ρίζεται τίνες προσδιορισμοὶ ἐπὶ τῶν διαφορῶν περιστάσεων ἁ-
παιτοῦνται, ὡς Ἀρχιμήδης ἦν μέγας γεωμέτρης.—Φίλιπ-
πος διέτρυβε τότε ἐν Ἑλλάτει.—Ἐπαρινώνδας ἐτελεστέτησεν
ἐνδόξως κτλ. (Ἴδε κατωτέρω περὶ Ῥημάτων.)

Ἀντικείμενα τῆς Προτάσεως.

§. 29. Ὁ διὰ τῆς ἀπλῆς προτάσεως ἐκφερόμενος λόγος δυ-
νατὸν νὰ ἐξηγῇ, ὅχι ὅτι τὸ ὑποκείμενον μόνον ὑπάρχει, ἢ ὅτι
ἔχει τὰν τὴν ἢ ἐκείνην τὴν ιδιότητα, ἢ εὐρίσκεται εἰς τὴν
ἢ ἐκείνην τὴν κατάστασιν, ἀλλ' ὅτι ὑπάρχον, πράττει τὴν
ἢ ἐκείνην τὴν πράξιν, καὶ πράττει αὐτὴν εἰς τοῦτον ἢ ἐκεῖνον
κτλ. Τότε λοιπὸν, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω προσδιορισμῶν, πρέπει
νὰ ἐξηγηθῶσι καὶ ταῦτα, ὡς κτίζω οἶκον, ταῦν, κτλ. ἀμη-
χάνων ἐράς (Σοφ.)—τὸν βίον μὴ μου ἀφέλης (Σοφ.)—οἱ
ιδιωταὶ ἀγροῦσι δῶρα τοῖς βασιλεῦσιν. διδάσκω τιτὰ τὴν
ῥητορικὴν, κτλ. Ταῦτα ὀνομάζονται ἀντικείμενα.

§. 30. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν γένει περὶ συντάξεως καὶ τῶν εἰς
αὐτὴν ἀναφερομένων, ἀλλ' ἵνα λαθῶμεν πληρεστέραν ἰδέαν τοῦ
πράγματος, πρέπει νὰ προσδιορίσωμεν ἀκριβέστερον τί χρησι-
μεύει εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ λόγου ἰδιαιτέρως ἑκατονεῖδος τῶν
λέξεων, κατὰ ποίους κανόνας τιθέμενον ἐκπληροῦ τοῦτο, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Περὶ Ὀνομάτων.

§. 1. Τὰ ὀνόματα χρησιμεύουσιν εἰς τὸν λόγον ἵνα ἐξηγήσῃσι

τὰ ὑποκείμενα, τὰ κατηγορούμενα, τοὺς προσδιορισμοὺς καὶ τὰ ἀντικείμενα. Ὑπάρχουσι δὲ πρὸς τοῦτο ἰδιαίτεροι κανόνες.

Τὰ ὀνόματα ὡς ὑποκείμενα καὶ κατηγορούμενα.

§. 2. Ἐπειδὴ τὰ οὐσιαστικά σημαίνουσιν κῦθ' ὑπαρκτόν τι καὶ δυνάμενον ἐπομένως νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βᾶσις, διὰ τοῦτο αὐτὰ κυρίως ἰδιάζουσιν εἰς δῆλωσιν τοῦ ὑποκειμένου, ὡς ὁ θεὸς ἐστὶ δίκαιος. ὁ Φίλ' πρὸς οὐκ ἐστὶ δίκαιος.—Ἐνταῦθα ἀνάγονται καὶ αἱ προσωπικαὶ μάλιστα ἀντωνυμίαι ἐγώ, σύ, οὐκ οἷδ' ἐγὼ ταῦτα (Σοφ.)—σοφὴς σὺ μάντις (Σοφ.).

§. 3. Δυνατὸν ὅμως καὶ τὰ ἐπίθετα, καὶ αἱ μεταχαί, καὶ αἱ ἐπιθεϊκαὶ ἀντωνυμίαι νὰ τεθῶσιν ὑποκείμενον τοῦ λόγου, ὡς οἱ θνητοὶ εἰσιν ἐφήμεροι.—οἱ φιλοσοφούντες εἰσι τίμιοι.—οὗτός ἐστιν ὁ προδότης, κτλ. Ἐτι δὲ καὶ πᾶν εἶδος λέξεως, ἥτοι μέρος λόγου, οἷον ἡ περι ἐστὶ διωδύλατος.—ὁ ἐπεὶ ἐστὶ προτακτικός, κτλ.

§. 4. Ὁσαύτως καὶ ἀπαρέμφατον, καὶ ἀπαρεμφάτου ἀνά- λυσις καὶ ὁλόκληρος λόγος διὰ τοῦ ἄρθρου λαμβάνων ἐνότητα, ὡς τὸ μαρθάνειν ἐστὶν ἡδύ.—τὸ εὖ λέγειν χαλεπόν.—ὡς ἡδὲ πράττειν, ὦνδρες, ἔστ' εὐδαιμόνως (Αῤῥ. Πλ. 802.)—ὅτι στήσεται δηλόν ἐστι (Δημ.).—δεινὸν ἂν εἴη εἰ οὕτως ἔχοι= τὸ εἰ οὕτως ἔχοι=τὸ οὕτως ἔχειν δεινὸν ἂν εἴη.—ὅταν συνειδῇ κακὰ . . . δουλοῖ (Εὐρ).—τὸ συνειδέναι κακὰ . . . δουλοῖ.

§. 5. Ἐπειδὴ δὲ ἀφ' ἑτέρου τὰ ἐπίθετα σημαίνουσιν τὰς ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν ιδιότητας, διὰ τοῦτο ταῦτα μάλιστα ἰδιάζουσιν εἰς δῆλωσιν τοῦ κατηγορουμένου, τὸ ὁποῖον, χαρακτηρίζον τὸ ὑποκείμενον, ἀποτελεῖ μετ' αὐτοῦ διὰ τοῦ συν- δετικοῦ πρότασιν καὶ λόγον πλήρη· ὁ θεὸς ἐστὶν ἀγαθός.—οἱ λόγοι ἔσονται βραχεῖς, κτλ.

§. 6. Ἰσχύουσιν ὁμως καὶ περὶ τοῦ κατηγορουμένου τὰ περὶ τοῦ ὑποκειμένου ρηθέντα, ὅτι δηλ. καὶ οὐσιαστικὸν καὶ πᾶν μέρος λόγου, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἑλάττω, δυνατόν νὰ τεθῇ κατηγορούμενον, ὡς ὁ Σόλων ἦν νομοθέτης.—ἐγὼ εἰμι ἐκεί- νος.—ἄλλος τὸ κείνης αἶμα.—σῖγα πάς ἐστὼ λεώς, κτλ.

Ἐσαύτως καὶ ἀπαρέμφατον καὶ ὁλόκληρος λόγος, ὡς τὸ αἰσθάνεσθαι ἐπίστασθαι ἐστι—τὸ γινῶθαι σαυτὸν ἐστὶν ἄν τὰ πράγματα ἴδης τὰ σαυτοῦ καὶ τί σοι ποιητέον (Δεῖν).

§. 7. Ὡς δὲ τὰ ὑποκειμένου τόπον ἐπέχοντα λαμβάνουσιν οὐσιαστικοῦ χαρακτήρα, διότι ἄλλως δὲν γίνονται ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον ὑποθέτει αὐτὸ ὑπαρκτόν τι καὶ δυνάμενον νὰ γένῃ βάσις, οὕτως ἀφ' ἑτέρου τὰ ὡς κατηγορούμενον τιθέμενον λαμβάνουσιν ἐπιθετικὴν ἰδέαν, προσδιοριστικὴν τοῦ ὑποκειμένου, καθ' ἓνα ἢ ἄλλον τρόπον· μάτην ἐστὶ τὸ μεμνησθαι περὶ αὐτῶν (1^{ος}. Παρηγορ. Α')=μάταιον.—ὁ ἄνθρωπος ἐστὶ ζῶον = ἔχει τοὺς ζωϊκοὺς χαρακτῆρας.—ὁ χρυσοῦς ἐστὶ μέτ. α. λ. λ. ο. = μεταλλικὴ οὐσία, κτλ. τὸ μὲν δηλ. προσδιορίζει τὸ ποῖόν ἐστι τὸ ὑποκείμενον, καλὸν ἢ κακόν, τὸ δὲ προσδιορίζει τὸ εἶδος, εἰς ὃ ἀνάγεται, ὃ ἐστὶ τί πρᾶγμα εἶναι, ἢ καὶ συμβεβηκός τι αὐτοῦ, ὡς ἦν δὲ τῆς χιόρος τὸ βάθος ὀργυιὰ (Ξ. Ἀν. Δ'. 4, 4). Κατὰ τὰ ἀνωτέρω δὲ καὶ ὁ πίθηκος ἐστὶ πίθηκος, ὁ Φαίδων ἐστὶ Φαίδων. Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ περίφημον τοῦ Γαλάτου ὁ ὄρος ἐστὶν ὄρος, καὶ οὐχὶ ἵππος δηλ.

Συμφωνία τοῦ Κατηγορούμενου πρὸς τὸ Ὑποκείμενον

§. 8. Τὸ κατηγορούμενον, ὅταν ἦναι κλιτόν, πρέπει νὰ συμφωνῇ ἐν γένει πρὸς τὸ ὑποκείμενον κατὰ γένος, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν, ὡς ὁ Κύρος ἦν καλός.—τῷ ἄνδρι ἦσθι βίαιοιτάτω.—ἀθάνατοι μόνοι εἰσὶν οἱ θεοί.—ἡ δικαιοσύνη ἐστὶν ἀρετή.—ἡ Τόμυρις ἦν βασιλεῖα.

§. 9. Ἐπίθετον ὃν τὸ κατηγορούμενον δύνατον νὰ διαφέρει τοῦ ὑποκειμένου, κατὰ γένος· ἡ σοφία ἐστὶν ἀθάνατον, οἷον ἀθάνατόν τι, ἐν γένει.—ἄδικον ὁ πλοῦτος· κατ' ἀριθμόν· οἱ παῖδες εἰσιν ἀνιάρδον.—αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν (Εὐρ.) καὶ κατὰ πτώσιν, οἷον ὁ Σωκράτης ἐστὶ τῶν σοφῶν (εἰς δηλ.)—ὧν εἶναι γέγονεν Ἀριστείδης ὁ Ἀνσιμάχου (Πλ. Θεαιτ. 15).—ἐκ τῶν ἀλιτηρίων δὲ φημι γεγενῆσθαι τῶν τῆς θεᾶς (Ἀρφ. Πλ. 445). Ἐσαύτως καὶ οὐσιαστικὸν ὃν, οἷον ὁ Ὀλυμπός ἐστιν ὄρος.—τὰ πρόβατά ἐστι πλοῦτος.—Πρωταγόρας ἐστὶ

τῶν σοφιστῶν. Οὕτω καὶ τῶν λαμβανόντων ἄρ' εἰσὶν οἱ μαρθάνοντες ἀλλ' οὐ τῶν ἐχόντων (Πλ. Εὐθυθ. 277).

Συμφωνία τοῦ ῥήματος πρὸς τὸ ὑποκείμενον.

§. 10. Τὰ περὶ γένους καὶ πτώσεως ἀνωτέρω ρηθέντα ἰσχύουσι περὶ τῶν ἀνεπτυγμένων προτάσεων, ἐν αἷς τὸ κατηγορούμενον εἶναι κεχωρισμένον τοῦ συνδετικού. Καὶ ἐπὶ τούτων δὲ καὶ ἐπὶ τῶν συνεπτυγμένων, ἐν αἷς τὸ κατηγορούμενον καὶ τὸ συνδετικόν, ἡνωμένα ὄντα, ἀποτελοῦσι τὸ ῥῆμα, ἐπικρατεῖ ὁ γενικὸς κανὼν, ὅτι τὸ συνδετικὸν ἢ τὸ ῥῆμα πρέπει νὰ συμφωνῇ κατ' ἀριθμὸν καὶ πρόσωπον πρὸς τὸ ὑποκείμενον, τὴν βάσιν τοῦ λόγου, ὡς ἐγὼ εἰμι ἀθλία.—ὡς περ σὺ λέγεις.—ὁμοίως ἔστε φίλοι.—οἱ Ἕλληες φιλοσοφοῦσιν.

§. 11. Ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν ὁμοῦς συγχωροῦνται καὶ τινες ἀνωμαλῖαι, φαινόμεναι τοῦλάχιστον ἀνωμαλῖαι καὶ ἐξαιρέσεις. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἁ. συντάσσει ἐνικὴν ὑποκείμενον μετὰ πληθυντικῷ ῥήματος, ὡς Ἀθηναίων τὸ πλῆθος οἴονται καὶ οὐκ ἴσασιν (Θουκ.). β'. συντάσσει οὐδέτερον πληθυντικὸν ὑποκείμενον μετὰ ἐνικοῦ ῥήματος, ἀθλία τίθεται.—τα ἴδια τρέχει.—ἐνὶ δ' ἦν πολλά (Ξ. Ἀρ. Δ'. ε, δ).—χρήματα ἄρευν τοῦ β. λαθερὰ γίγνεται (Πλ.), κτλ. Τοῦτο τύνηθες παρ' Ἀττικοῖς μετὰ ὀλίγων ἐξαιρέσεων οἷον φανερά ἦσαν καὶ ἱππῶν καὶ ἀνθρώπων ἔχρη πολλά (Ξ. Κ. Ἀρ. Α', θ', 17) κτλ.

§. 12. Τὸ πρῶτον τούτων συμβαίνει ἐπὶ τῶν περιληπτικῶν λεγομένων ὀνομάτων, ὅτινα ὑπὸ ἐνικῷ ἀριθμῷ σημαίνουσι πολλά· διὰ τοῦτο ἡ ἀνωμαλία εἶναι κατὰ τὸ φαινόμενον τὸ πλῆθος οἴονται=οἱ πολλοὶ οἴονται.—τὸ στρατόπεδον ἀνεχώρου=οἱ στρατιῶται ἀνεχώρουν.—τὸ ναυτικὸν ὥρμουν (Σοφ. Ἀργ. 1004)=οἱ ναῦται. Τὸ δεύτερον ἀποτελεῖ τὴν λεγομένην ἀττικὴν σύνταξιν, περὶ ἧς ἐν τῷ περὶ Σχημάτων, ὡς καὶ περὶ τοῦ ὅμοιου τέλεται

* §. 13. Διάφορος δὲ τούτων ἡ περίστασις καθ' ἣν τὸ κατηγορούμενον, οὐσιαστικὸν ὃν ἢ ἐπίθετον οὐδέτερον, καὶ προσεχέστερον μάλιστα εἰς τὸ ῥῆμα εὐρισκόμενον, ἐφέλκει αὐτὸ κατὰ τὸν ἑαυτοῦ ἀριθμὸν, ὡς οἱ σοφισταὶ φανερά ἐστι· ἰώ-

θητε καὶ διαφθορὰ τῶν συγγινομένων (Πλ. Μέρ. 94).—τὸ χωρίον τοῦτο πρότερον ἐντέτα ὁδοὶ ἐκαλοῦντο (Θουκ. Δ'. 102).—τὸ πάσαι αἱ Θῆβαι Αἴγυπτος ἐκαλεῖτο.—ἔστι δὲ φύσει ἀνθρώπειον μάλιστα ἡδογαί (Θ).—Ὁ τρόπος οὗτος εἶναι ὁ σπανιώτερος.

§. 14. Φαινομένη εἶναι καὶ ἡ ὥς πρὸς τὸ πρόσωπον ἀνωμαλία, ἔταν δὴλ. ὄνομα, τὸ ἕποισιν εἶναι πάντοτε τρίτου προσώπου, συντάσσεται μετὰ ῥήματος πρώτου ἢ δευτέρου προσώπου, ὥς ὁ Μαίης τῆς Ἀτλαντος διακοροῦμαι αὐτοῖς = ἐγὼ ὁ υἱὸς κτλ. ὁ Φαληρεὺς οὗτος Ἀπολλόδωρος οὐ περιμενεῖς; (Πλ. Συμπ. 172 = οὐ ὁ Φαληρεὺς κτλ.—ἀπαντες ἐσμεν εἰς τὸ γυνθετεῖν σοφοί = ἅπαντες ἡμεῖς, κτλ. Ὁσαύτως αὐτοὶ ἔφητε = ὅμαίς αὐτοί.

Περὶ τῆς Συνθέτου ἢ Συνδέτου Προτάσεως.

§. 15. Δυνατὸν δὲ νὰ ᾖναι εἰς τὸν λόγον καὶ πλείονα ὑποκείμενα ἢ κατηγορούμενα ἢ ἐν ταύτῳ ὑποκείμενα καὶ κατηγορούμενα. Τότε ἡ πρότασις καλεῖται σύνθετος ἢ σύνδετος.

§. 16. Σύνθετοι λοιπὸν ἢ σύνδετοι προτάσεις ἤθελον εἶναι αἱ ἐπόμεναι Ξενοφῶν καὶ Χειρίσοφος διεπράξαντο (Ξεν.)—Σιμμίης καὶ Κέβης καὶ Φαιδῶνδας καὶ Εὐκλείδης καὶ Τερψίων παρήσαν (Πλ.).—ὅς τε μέγιστος ὄρκος δεινόςτατος τε πέλει (Πλ. Ὁ. 37).—ὁ θεράπων ἐστὶν ὀψοφαγίστατος, βλαχίστατος, φιλαργυρώτατος καὶ ἀργότατος (Ξεν. Ἀπομν. Γ', γ', 14).—τὸ γένος ἀπαν ὑψηλὸν καὶ θρασύ (Μέν.)—αἱ ῥαδιουργίαι καὶ ἐκ τοῦ παραχρήμα ἡδογαὶ οὐτε σώματι εὐεξίαν ἰκαναὶ εἰσιν ἐνεργάζεσθαι, οὐτε ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσιν (Ξεν. Ἀπομν. Β', α', 20). Ὁσαύτως ἀκατηδήσας Ἀνδροτίων καὶ Γλαυκέτης καὶ Μελέτωπος ἐβόων, ἡγαγάκουν, ἐλοιδοροῦντο, ἀπέλκον τοὺς τριηράρχους, ἔχειν ὁμολόγουν, παρ' αὐτοῖς ζητεῖν ἡξιοῦν τὰ χρήματα (Δημ. Τιμαρχ. 704).

§. 17. Ἐκ τούτου δῆλον ὅτι ἡ σύνδεσις τῆς προτάσεως δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ ὑποκείμενον, εἰς τὸ κατηγορούμενον ἢ εἰς ἀμφότερα, ὅ ἐστιν ὅτι δυνατὸν νὰ ὑπάρχωσι πολλὰ ὑπο-

κείμενα ἐν κοινὸν κατηγορούμενον ἔχοντα, πολλὰ κατηγορούμενα εἰς ἐν ὑποκείμενον ἀρμόζοντα, ἢ πολλὰ ὑποκείμενα πολλὰ κοινὰ κατηγορούμενα ἔχοντα. Ὡσαύτως δὲ δυνατόν νά ᾖναι ἡ σύνθεσις καὶ εἰς τὸ ἀντικείμενον, ὡς τὸ μὲν γὰρ θάρσος ἀμέλειάν τε καὶ ραθυμίαν καὶ ἀπειθειαν ἐμβάλλει, ὁ δὲ φόβος προσεκτικωτέρους τε καὶ εὐπειθεστέρους καὶ εὐτακτοτέρους ποιεῖ (Ξ. Ἀπομν. Γ'. ε, 5)· καὶ κατὰ τοὺς προσδιορισμούς, ἀδίκως οἰκτρῶς τε θάρε (Σοφ.).—χθές καὶ πρῶην. Δῆλον δὲ προσέτι ὅτι αἱ σύνθετοι προτάσεις δυνατόν νά ἀναλυθῶσιν εἰς ἀπλὰς (Ἰδεῖς Εἰσαγ. Ἑλλην. Συντάξ. σ. 42).

§. 18. Ἐν τῇ συνδέσει προτάσει ἐπὶ ὁμοιογενῶν ἐμψύχων ὑποκειμένων τὸ κοινὸν ἐπιθετικὸν κατηγορούμενον τίθεται, κατὰ τὸ γένος τῶν ὑποκειμένων πληθυντικῶς· Σωκράτης Πλάτων καὶ Ἀριστοτέλης ἦσαν σοφοί.—ἡ μήτηρ, ἡ θυγάτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ ἦσαν καλαί. Ἐπὶ δὲ ἑτερογενῶν τίθεται κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον. Ἔστι δὲ ἐπικρατέστερον τὸ μὲν ἀρσενικὸν τοῦ θηλυκοῦ καὶ τοῦ οὐδετέρου, τὸ δὲ θηλυκὸν τοῦ οὐδετέρου· ἡ γυνὴ καὶ ὁ ἀνὴρ ἀγαθοὶ εἰσιν (Πλ.). Τὸ αὐτὸ ἐννοεῖται καὶ περὶ τοῦ ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ· ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἰσθηκότες.—γυναῖκες καὶ παῖδιά καθήμεναι.—συνεληλυθότες ἐκέῖσε ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ κτήνη (Ξ.).

§. 19. Ἐπὶ ὁμοιογενῶν ἀψύχων ὑποκειμένων τὸ κοινὸν ἐπιθετικὸν κατηγορούμενον τίθεται· ἢ πληθυντικῶς κατὰ τὸν ἄνωτέρω τρόπον· τῶν δυνατῶν καὶ οἱ θῆνοι καὶ οἱ ἔρωτες δεινοί (Πλ.).—οὐκ ἄχρηστοι αἱ πέρυσι πρεσβεῖται ἐκεῖναι καὶ κατηγορίαι (Δημ.).· ὁ' κατὰ τὸ προσεχέστερον· καὶ νόμος καὶ φόβος ἱκανὸς ἔρωτα καλύειν (Ξ). γ'. κατ' οὐδέτερον γένος ἐνικῶς· μέθη γε φύλαξιν ἀπρεπέστατον καὶ μαλακίαν καὶ ἀργίαν· δ'. κατ' οὐδέτερον γένος πληθυντικῶς· ταραχαὶ καὶ στάσεις ὁλέθρια ταῖς πόλεσιν.—εὐγένειαί τε καὶ δυνάμεις καὶ τιμαὶ ὀφθαλμοῖς ἀγαθὰ ὄντα (Πλ. Εὐθυδ. 279). Ὁ τελευταῖος τρόπος τῆς συντάξεως ἐν τοῖς τοιοῦτοις εἶναι ὁ συνηθέστερος.

§. 20. Καὶ ὁμοιογενῇ δηλ. καὶ ἑτερογενῇ ἀψυχα ὑποκείμενα, εἴτε μεσολαβοῦντος οὐδετέρου εἴτε μή, ὡς πράγματα θεωρούμενα δέχονται συνήθως τὸ κοινὸν κατηγορούμενον

κατ' οὐδέτερον γένος πληθυντικῶς· λίθοι τε καὶ πλίνθοι καὶ ξύλα καὶ κέραμος, ἀτάκτως ἐρριμμένα, οὐδὲν χρήσιμά ἐστιν (Ξεν.)—δύεα καὶ ἐπιμέλεια καὶ νόος καὶ τέχνη καὶ νόμος σκληρῶν καὶ μαλακῶν πρότερα ἀν' εἴη (Πλ.)—κάλλος καὶ ἰσχὺς, δειλὴ καὶ κακὴ ἐντροκοῦντα, ἀπρεπῆ φαίνεται (Πλ. Μειέξ. 246).—φθόρος καὶ ἔρως ἐναντία ἐστίν. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐμψύχου ὄντος· ἡ καλλίστη πολιτεία τε καὶ ὁ κάλλιστος ἀνὴρ· λοιπὰ ἐστὶν ἡμῖν διελθεῖν (Πλ. Πολιτ. Η'. 562). Δυνατὸν δὲ εἶπεν καὶ ἄνθρωπος καὶ κῶν ἀγριώτατα.

§. 21. Τὸ δὲ ῥῆμα ἐπὶ πολλῶν ὑποκειμένων· ἄ. προτάσσεται πληθυντικῶς· ἔρχονται ἀπὸ τῶν οἴκοι τειλῶν Ἀρακοί τε καὶ Ναυάτης καὶ Ἀρτισθένης (Ξ.). β'. ἐπιτάσσεται πληθυντικῶς· Ἀθήη καὶ δυσκολλία καὶ μαρία ἐμπίπτουσιν (Ξ.). γ'. προτάσσεται ἐνικῶς· ἤλθε Κρυσάντας τε ὁ Πέρσης καὶ ἁλλοί τινες τῶν ὁμοτίμων (Ξ.). δ'. ἐπιτάσσεται ἐνικῶς· ἄθλοί τε καὶ μισθοὶ καὶ δῶρα γίγνεται—οἱ παῖδες καὶ τὸ γένος ἅπαν περιπίπτει (Λυκούργος).

§. 22. Μεγάλως ἡ θέσις ἰσχύει καὶ ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τοῦ ῥήματος, πολλάκις τιθεμένου κατὰ τὸ προσεχέστερον, καὶ ἐνικῶς ὄν, ὡς μετὰ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων καὶ ἄλλα πολλὰ δεικνύουσιν· Ἀθήνησι καὶ οἱ πέρητες καὶ ὁ δῆμος πλέον ἔχει τῶν γερραίων καὶ πλουσίων (Ξ. Ἀθην. Πολιτ. Α'. 2), Ἐν τῷ σάρκεα καὶ νεῦρα ἐξ αἵματος γίγνεται (Πλ.) ὑπερισχύει τὸ ὑδρότερον. Ἐν τῷ βασιλεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ διώκων εἰσπίπτει εἰς τὸ στρατόπεδον (Ξεν.) ὑπερισχύει τὸ ἐπικρατέστερον. Τὸ δὲ Δημοσθένης μετὰ τῶν ἐυστρατήγων Ἀχαρνάνων σπένδονται Μαρτινεῦσαι (Θουκ. Γ', 409) ἰσοδυναμεῖ τῷ Δημοσθένης καὶ οἱ ἐυστράτηγοι. Ἀλλὰ σπάνια τὰ τοιαῦτα.

§. 23. Δύο δὲ ὄντων τῶν ὑποκειμένων, τὸ κατηγόρουμενον τίθεται δυνικόν, ὅταν, ἰδιαίτερος ἐκάτερου θεωρουμένου, ἀναδεικνύηται ἡ ἔννοια τοῦ δυνικοῦ· ἢ τε πολιτικὴ καὶ ἡ φιλοσοφία ἀξίω λόγου ἐστὸς (Πλ.). Τίθεται δὲ πληθυντικόν, ὅταν ἀμφοτέρων συνάμα ἐννοουμένων, οὐδεμία ἰδιαίτερα προσοχὴ δίδηται εἰς ἐκάτερον καὶ εἰς τὸν δυνικὸν ἀριθμὸν. Ἀγά-

θωρ καὶ Σωκράτης λοιποὶ (Πλ.).—δύο ἔτι. λοιπὰ ἢ τε σω-
φροσύνη καὶ δικαιοσύνη Πλ.). Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ῥήματος
σοφία καὶ τοῦς ἄνδρ ψυχῆς οὐκ ἂν ποτε γενοίσθην (Πλ.).—
ὦ Πρωταγόρα πρὸς σέ τοι ἤλθομεν, ἐγὼ τε καὶ Ἰπποκράτης
οὗτος (Πλ.).—δικαικὴ τε καὶ ἰατρικὴ σεμνύρονται (Πλ.).

§. 24. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ὅταν ἐν μὲν ἦναι τὸ ὑποκειμέ-
νον, ἀλλὰ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ τῷ ἄνδρῃ ἐγενέσθην φέλακε (Ξ).
—τῷ ξένῳ τῷδε σοφῷ καὶ φίλῳ ἐστὸν ἐγὼ (Πλ.).—τῷ ἀ-
δελφῷ ἀπαιδε ἐτελευτήσῃτην (Ἰσαῖος). Ἐπειδὴ δὲ τὰ μὲν δύο
θεωροῦνται ὡς πολλὰ, τὰ δὲ πολλὰ οὐχὶ ὡς δύο, διὰ τοῦτο
ἐπὶ δυϊκοῦ ὑποκειμένου τίθεται καὶ πληθυντικὸν ῥῆμα, ὡς ἀ-
δελφῷ δύο ἦσαν καλοὶ (Εὐρ.).—γὼ θεασώμεθα (§ 23)· ἐπὶ δὲ
πληθυντικοῦ ὑποκειμένου τότε μόνον τίθεται δυϊκὸν ῥῆμα, ὅταν
τὰ πολλὰ θεωρῶνται ἀνά ζεύγη, ὡς τὸ παρ' Αἰσχύλῳ (Εὐ-
μεν. 252) λεβσσετορ πάντα ἀναφέρεται εἰς τὰ δύο ἡμιχόρια.

§. 25. Διαφόρων δὲ προσώπων ὄντων τῶν ὑποκειμένων τῆς
προτάσεως, τὸ ῥῆμα τίθεται κατὰ τοὺς ἐξῆς τρόπους· α'. ἐνι-
κῶς, κατὰ τὸ προσεχέστερον· οἶδα σαφῶς καὶ ἐγὼ καὶ σύ
(Πλ.).—ἐγὼ λέγω καὶ Σεύθης τὰ αὐτὰ (Ξ).—δοκεῖς σὺ τε
καὶ Σιμμίας (Πλ.).—σὺ τε Ἑλλήν· εἰ καὶ ἡμεῖς (Ξεν.)—οὔτε
σὺ οὔτ' ἂν ἄλλος δύναίτο ἀντειπεῖν (Ξ). β'. πληθυντικῶς
κατὰ πρῶτον πρόσωπον, ὅταν ὑπάρχῃ πρωτοπρόσωπον ὑπο-
κειμένον· ἐμφωτόθεν ἐγὼ τε καὶ ἡμεῖς (Πλ.).—ἐγὼ τε καὶ
ἡ μήτηρ ἐλάχομεν· γ'. πληθυντικῶς κατὰ δεύτερον πρόσω-
πον, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ πρῶτον· οὐ σὺ μόνος σὺδὲ οἱ σοὶ φίλοι
πρῶτοι καὶ πρῶτον ταῦτην δόξαν περὶ θεῶν ἔσχετε (Πλ.).
δ'. πληθυντικῶς κατὰ τρίτον πρόσωπον, ὅταν προτάσσῃται
ἐνίκῳ· οὗτοι οἱ ξένοι καὶ ἡμεῖς μετ' ἐκείνων (Α.). Ἀλλὰ καὶ
ἡμεῖς δὲ καὶ Στρατίος καὶ Στρατοκλῆς παρσκευάζοντο ἄ-
παρτες. (Ἰσαῖος).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Τὰ ὀνόματα ὡς Προσδιορισμοί.

§. 1. Διὰ τῶν ὀνομάτων γίνονται οἱ ὀνομαστικοὶ ἀνωτέρω

ἐπικληθέντες προσδιορισμοί, ὡς διὰ τῶν ἐν ἄνθρωπων μορίων γίνονται οἱ ὡς ὀνομαστικοί, οἷον ὁ χρηστὸς ἄνθρωπος.—ἡ σώφρων γυνή.—τὸ δυσμεταχείριστον ζῶον, κτλ. οἱ τότε ἄνθρωποι, οἱ ἐκεῖ πολῖται, ὁ μεταξὺ τόπος, οἱ κάτωθεν θεοὶ (Σοφ.), οἱ ἐνθάδε, κτλ.

§. 2 Διαφέρουσι δὲ οἱ προσδιορισμοὶ τῶν κατηγορουμένων, καθ' ὅσον διὰ μὲν τῶν κατηγορουμένων συζεύγεται μετὰ τοῦ ὑποκειμένου νέα τις ἰδέα, νέον φέρουσα προσόν, διὰ δὲ τῶν προσδιορισμῶν ἐξηγείται περὶ υποτιθέμενον προσόν τοῦ ὑποκειμένου, οἷον μέρος αὐτοῦ ἀποτελοῦν· καὶ διὰ μὲν τοῦ κατηγορουμένου γίνεται λόγος τέλειος, οὐχὶ δὲ διὰ μόνου τοῦ προσδιορισμοῦ, ἕως αὐτὴ μὴ προστεθῇ τὸ κατηγορούμενον. Οὕτω, π. χ. ἡ Κέρκυρά ἐστι νῆσος καὶ ἡ νῆσος Κέρκυρά ἐστι . . ., ἐνθα, ἐν τῷ δευτέρῳ παραδείγματι, ἵνα συμπληρωθῇ λόγος, πρέπει νὰ προστεθῇ, μεγάλη, μικρά, ὄρεπαγοειδὴς εὐθόρος, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Τότε δὲ, καὶ ἀφαιρεθέντος τοῦ προσδιορισμοῦ νῆσος, ὁ λόγος μένει πάντοτε πλήρης, ἡ Κέρκυρά ἐστι ὄρεπαγοειδής· ἐν δὲ τῷ πρώτῳ παραδείγματι, ἀφαιρουμένου τοῦ κατηγορουμένου νῆσος, ὁ λόγος γίνεται ἀτελής. Διὰ τῆς συνθέσεως ἐννοεῖται εὐκολώτερον ἢ ἐνότης τοῦ ὑποκειμένου καὶ προσδιορισμοῦ, ὅταν ἡ γλῶσσα τὸ συγχωρῇ, ὡς ὁ ἀριστος τεχνίτης καὶ ὁ ἀριστοτέχνης.—τὸ αἰεθάλιον δένδρον καὶ τὸ αἰεθαλίς δένδρον.—ἡ πολλοὺς βότρυνας ἔχουσα ἄμπελος καὶ ἡ πολύβοτρυς ἄμπελος.

§. 3 Οἱ προσδιορισμοὶ οὗτοι τίθενται εἰς τὸ ὑποκείμενον, εἰς τὸ κατηγορούμενον ἢ εἰς ἀμφότερα, ὡς ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἦν Σταγαιρίτης. οὗτός ἐστι Πρωταγόρας ὁ κλεινός.—Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἦν μέγας στρατηγός.—γέλως ἀκαιρος ἐν βροτοῖς δεινὸν κακόν· ἢ καὶ εἰς ὅλην τὴν πρότασιν· ἀλλ' ἢ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἐορτῆς ἤκομεν καὶ ὕστερον; (Πλ.)=τοῦτό ἐστι τὸ λεγόμενον.

§. 4. Δυνατὸν δὲ νὰ τεθῇ καὶ προσδιορισμὸς προσδιορισμοῦ, καὶ τούτου πάλιν ἄλλος, καὶ οὕτω γίνεται σειρά προσδιορισμῶν, ὡς ἐν τῇ ἀριθμητικῇ κλάσμα κλάσματος, ἥτοι σειρά κλασμάτων· Ἀλέξανδρος Φιλίππου ἦν υἱός, υἱοῦ Ἀμύντου βασιλέως τῶν Μακεδόνων.

§. 5. Οἱ ὀνομαστικοὶ καὶ ὡς ὀνομαστικοὶ προσδιορισμοὶ τίθενται κατὰ τρεῖς τρόπους, κατ' ἐπεξήγησιν, διὰ τῶν παρενθετικῶν προτάσεων, καὶ διὰ τῶν πλάγιων πτώσεων, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών.—πῶς ὅστις κλέπτει ἄδικός ἐστιν.—ἡ μάχη τῶν Ἑλλήνων, κτλ.

Περὶ τῶν κατ' Ἐπεξήγησιν Προσδιορισμῶν.

§. 6. Κατ' ἐπεξήγησιν, γενικώτερον ἐκλαμβάνομένην, λέγονται οἱ προσδιορισμοί, ὅτε, ἂν μεσολαβήσῃς νέου συνδετικού ἢ ῥήματος, προστίθεται εἰς τὸ ὑποκείμενον νέα ἰδέα, ἥτις, ὡς μέρος αὐτοῦ θεωρουμένη, ἀποτελεῖ μίαν μετ' αὐτοῦ ἔννοιαν. Ταῦτα δὲ τὰ δύο συνάμχαι συζεύχονται μετὰ τοῦ κατηγορουμένου, οἷον Ἄνθρωπος ὁ νεώτερος ἢ γειναιός. Ὁσχύτως καὶ ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, ὡς οὗτός ἐστι Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ—οὗτός ἐστι Πρωταγόρας ὁ κλεινός, κτλ.

§. 7. Ἐφαρμόζονται δὲ ἐπὶ τῶν προσδιορισμῶν τούτων τὰ περὶ κατηγορουμένου ῥηθέντα. Δινατὸν δηλ. νὰ τεθῇ ὡς προσδιορισμὸς ἐπίθετον, οὐσιαστικόν, καὶ πάντοτε δυνάμενον νὰ λάβῃ ἐπίθετικὴν ἔννοιαν, ὡς χρηστός ἀνὴρ—ἀγαθὴ γυναῖκα, κτλ. Ὁσαύτως ἀνὴρ εὐραστός, ἀνὴρ ὀπίλιτης, ὁμιλος στρατιώτης. Παρ' ἡμῶν οἰκοκύρις ἄνθρωπος, παπᾶς ἄνθρωπος, κτλ.

§. 8. Ὁσαύτως ἐφαρμόζονται εἰς τούτους τοὺς προσδιορισμοὺς τὰ ἀνωτέρω περὶ κατηγορουμένου καὶ ὑποκειμένου ῥηθέντα. Τίθεται δὲ τὸ προσδιορίζον κατὰ τὸ προσδιοριζόμενον, ὡς πρὸς τὸ γένος, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν. Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς.—Κλεοπάτρα ἡ ῥασιλίσσα. κτλ. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν πλάγιων πτώσεων, βιβλίον Προδίκου τοῦ σοφοῦ.—ἔργον Φειδίου τοῦ Ἀθηναίου.

§. 8. Αἱ ἀνωτέρω παρατηρηθεῖσαι ποικίλαι γίνονται καὶ ἐν ταύτῃ, οἷον τοὺς σωτηρία καλομένην, ἀντὶ καλούμενος.—ποτήριον τεχνήματα τοῦ τεχνίτου.—Διογένης τῶν κυνῶν γενόμενος.—θυγατέρα θειρόν τι κάλλος καὶ μέγεθος.

§. 10. Παρατηρεῖται δὲ καὶ ἑτεροίαι τις ἀνωμαλία, φαινομένη τοῦλάχιστον, τοσοῦτον κοινὴ ὥστε ἀνάγκη, οἷον καινικῆς τῆς χρήσεως ταύτης ἐκλαμβάνομένης, μόνον τὸ ἐναν-

τιον νὰ νομίζεται ἐξαίρεσις. Τοῦτο συμβαίνει ἐπὶ τοῦ δυνικοῦ ἀριθμοῦ, ὅστις ἐπὶ θηλυκοῦ γένους εἰς τὴν ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατικὴν δέχεται ἄρθρον ἀρσενικοῦ σχηματισμοῦ. Ἐν ᾧ λοιπὸν λέγεται ἡ τέχνη, ἡ ἡμέρα, ἡ χεὶρ, κτλ. καὶ αἱ τέχναι, αἱ ἡμέραι, αἱ χεῖρες, λέγεται ὅχι τὰ τέχνα, τὰ ἡμέρα, τὰ χεῖρε, ἀλλὰ τῷ τέχνα, τῷ ἡμέρα, τῷ χεῖρε οὕτω διακείσθω ὥσπερ εἰ τῷ χεῖρε... (Ξεν. Ἀπομν. Β. γ'. 18). — τῷ γυναίκε (Ξεν. Κ. Π. Β', ε', 1). — τῷ πόλει καὶ τούτῳ τῷ πόλει, κλ.

* §. 11. Αὕτη ἐστὶν ἡ σταθερὰ χρῆσις παρὰ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀττικῶν. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς σπανιωτάτη ἐν τούτοις ἡ χρῆσις τοῦ τὰ, ἀντὶ τῷ, αἶον τὰ κόρα (Σοφ. Ἀντ. 769), τὰ κοχῶνα, (Ἀρφ. Ἰλλ. 484). Συνηθης δὲ καὶ ἡ χρῆσις τοῦ τοῖν, ἀντὶ ταῖν. Μόνον τῷ θεῷ καὶ τοῖν θεοῖν, περὶ Δῆμητρος καὶ Περσεφόνης. Ὡσαύτως ἐπὶ θηλυκοῦ δυνικοῦ τίθεται τῷδε, ἀντὶ τάδε· τῷδε περιγραφὰ (Δισχ. Χομφ. 205), τῷ παῖδε τῷδε (Σοφ. Ἀντ. 504) περὶ Ἀντιγόνης καὶ Ἰσμήνης, καὶ τούτῳ τῷ τέχνα (Πλ. Πολιτ. Δ', 452), τούτῳ τῷ ἡμέρα (Ξ. Κ. Π. Α', ε', 11) σ' 58. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐπιθετικοῦ καὶ μετοχικοῦ προσδιορισμοῦ, ὡς Ῥοδίῳιν περιηκοιτόροιν (Θουκ. ε', 43). — γυναίκε ἐρίζοντε κλ. Τοῦτο δὲ δηλοῖ ὅτι ὁ σχηματισμὸς ἐν τούτοις εἶναι κοινοῦ γένους.

§. 12. Ἀπαντᾷται δ' ἐνίοτε ἐπὶ θηλυκοῦ οὐχὶ μόνον αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ αὐτᾷ, αὐταῖν καὶ αὐτοῖν, καὶ ἄλλα τινὰ σπάνια ἢ καὶ μοναδικά. Περὶ τούτων οἱ ἀκριβεστέραν γνῶσιν ἐπιζητούντες παραπέμπονται εἰς τὴν Εἰσαγωγὴν Ἑλλήν. Συναξέως.

Περὶ τῶν Προσδιορισμῶν διὰ τῶν Παρενθετικῶν Προτάσεων.

§ 13. Διὰ τῶν παρενθετικῶν προτάσεων τίθενται οἱ προσδιορισμοί, ὅταν διὰ τινὸς παρεμπιπτούσης, καθ' ἓνα ἢ κατ' ἄλλον τρόπον, προσδιορίζεται μέρος ἢ ὅλη ἢ κυρία τοῦ λόγου πρότεσις. Οὕτω, π. χ. ἀνελεύθερις πᾶς ὅστις εἰς δόξαν βλέπει (Γνωμ.), ἔνθα τὸ ὑποκείμενον πᾶς γενικώτατον ὄν, προσδιορίζεται διὰ τοῦ ὅστις εἰς δόξαν βλέπει. — μηδ' ὁλβος (γένοιτό μοι) ὅστις τὴν ἐμὴν κτελεῖ φρένα (Εὐριπ.) = ὁ τὴν

ἐμὴν κνίζων φρένα' ναύαρχος μὲν τὸν ἐπὶν ὡτὸς ὅσπερ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ, Εὐρυβιάδης ὁ Εὐρυκλείδew (Ἡρ. Η', 42).—καὶ ἄλλοι δὲ, οἳ ἐκείνῳ συνῆσαν (ἦσαν Σωκράτους ὁμιληταί) (Ξ. Ἀπομν. Α', 6', 48).—τὰ δίκαια καὶ πάντῃ, ὅσα ἀρετῇ πράττεται καλὰ ἐστὶ καὶ ἀγαθὰ (Ξεν. Ἀπομν. Γ', 6', 5).—μάταιος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἡγεῖται ἢ τὸ κακόν (Πλ.) Τοιαῦτα ἤθελον εἶναι καὶ τὰ οὗτος ἐστὶν ὁ ἀνὴρ ὃν ἐζητοῦμεν.—τοῦτό ἐστι τὸ ὕδωρ ὃ πίνομεν.

§. 14. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς κυρίας προτάσεως προσδιορίζεται διὰ παρενθετικῆς· ἄρα λέγεις τὴν θεῶν κρίσιν ἢν περὶ Κέκροπα ἔκριναν (Ξεν. Ἀπομν. Γ', 4, 18); Ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῆς κυρίας προτάσεως εἴγε τοὺς παλαιωτάτους, ὥν ἀκούομεν, προγόνους αὐτῶν ἀναμνησκόμεν, κτλ. (Ξεν. Ἀπομν. Γ', 4, 9).—Ἀθηναῖοι οἱ πρότερον, ὅτε Βοιωτοὶ μόνοι ἐγένοντο, πορθοῦντες τὴν Βοιωτίαν, φοβοῦνται, κτλ. (Ξ. Ἀπομν. Γ', 4, 4)

§. 15. Ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρος ἡ κυρία πρότασις δυνατὸν διὰ παρενθετικῆς προτάσεως νὰ προσδιορισθῇ ἅπας λόγος, ἂν ἂπῃ τὰ πράγματα, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν (Δημ. Ὀλυνθ. Α. §. 4) ὁ λόγος φαίνεται μάταιος, ἂν ἂπῃ τὰ πράγματα, οὐχὶ δὲ καὶ ἂν παρῇ. Ὡσαύτως διὰ μετοχῆς· τούτου ἐπιμελούμενοι (Ἀθηναῖοι), πάντων ἂν εἶεν κράτιστοι (Ξεν. Ἀπομν. Γ', 4, 8)=εἰ τούτου ἐπιμελοῖντο·

Περὶ τῶν Προσδιορισμῶν διὰ τῶν Πλαγίων Πτώσεων.

§. 16. Διὰ τῶν πλαγίων πτώσεων γίνονται οἱ προσδιορισμοί, ὅτε τίθεται πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον γενικῇ, δοτικῇ, ἢ αἰτιατικῇ. Τὰ ὀνόματα τὰ ὅποια προσδιορίζονται διὰ τῆς γενικῆς, δοτικῆς, ἢ αἰτιατικῆς, λέγονται ὅτι συντάσσονται μετὰ γενικῆς, δοτικῆς, ἢ αἰτιατικῆς.

Τὰ μετὰ γενικῆς συντασσόμενα ὀνόματα.

§. 17. Τὰ μετὰ γενικῆς συντασσόμενα ὀνόματα, εἴτε ὑπο-

καίμενον, εἴτε κατηγορουμένου, εἴτε προσδιορισμοῦ τόπον ἐπέχοντα, εἶναι διττά, οὐσιαστικά καὶ ἐπίθετα.

Τὰ μετὰ γενικῆς συντασσόμενα οὐσιαστικά.

§. 18. Τὰ μετὰ γενικῆς συντασσόμενα οὐσιαστικά εἶναι
I. τὰ σημαίνοντά τι ἀνήκον εἰς τινὰ ἢ εἰς τι καθ' ὅποιανδὴ ποτε σχέσιν. II. τὰ ἀντίθετα τῶν προηγουμένων, τὰ σημαίνοντα τὸν εἰς ὃν ἢ τὸ εἰς ὃ ἀνήκουσι ταῦτα.

1. Τὰ σημαίνοντά τι ἀνήκον εἰς τινὰ κτλ.

§. 19. Αἱ σχέσεις καθ' ἃς ἀνήκει τι εἰς τινὰ ἢ εἰς τι εἶναι πολλαί καὶ διάφοροι. Ἐπὶ τοῦ παρόντος σημειοῦνται αἱ κυριωδέστεραι, ἐξ ὧν κατ' εὐθείαν ἢ πλαγίως παράγεται σχεδὸν πᾶσα ἄλλη. Ἀνήκει λοιπὸν ἐν τι εἰς τινὰ ἢ εἰς τι, ἐπομένως συντάσσεται μετὰ γενικῆς, πᾶν ὃ, τι δυνατόν νὰ θεωρηθῇ.

α. Ὡς κτῆμό τινος, οἷον ἀγρός Περικλέους β'. ὡς ἀρχόμενόν τινος, οἷον Μακεδόναρ ὑπαρχοι. γ'. Ὡς ἔργον ἢ τινος, οἷον τέκνα πατρός.—νῆος, ἔργον Περικλέους. δ'. Ὡς ἔργον καὶ ποιημὰ τινος, εἴτε πρὸς τὸν τεχνίτην, εἴτε πρὸς τὴν ὕλην ἐξ ἧς, οἷον εἰκὼν τοῦ Ἰωγράφου.—Ὀμήρου ποιήματα.—ραὸς μαρμαῶρου.—ἀνδριάς χαλκοῦ.—ἔλφος σιδήρου. Ὡσαύτως καὶ ἀφηρημένως ἡ ἐνέργεια τῶν προηγουμένων, οἷον ἐργασίαι Φειδίου.—πράξις ἀνθρώπου.

§. 20. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν ἀνάγεται ἐν ταῦθα' ε. πᾶν τι θεωρούμενον ὡς μέρος τιός, οἷον μέρος σώματος.—ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου, ζ'. Ὡς περιεχόμενόν τινος, οἷον οἱ ἐνοικοὶ τῶν Ἀθηναίων.—νῆος τοῦ λιμένος.—οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης. ζ'. Ὡς δόμα ἢ δῶρόν τινος, οἷον αἱ χορηγαί τοῦ Ἀλκιβιάδου.—τὰ δῶρα τῶν ἐχθρῶν.—η'. Ὡς ἰδιότης, διάθεσις ἢ συμβεβηκός τινος, οἷον λευκότης χιόνος.—ἡ εὐμέγεια τοῦ ἀνδρός.—χωλότης τοῦ Ἀγσιλαίου.—Φωκίως περὶα.—Ἀριστείδου δικαιοσύνη. Ὡσαύτως δόξα ἀνδρός.—ἀδοξία γυναικός.—πλήθρον γῆς, κτλ.

§. 21. Ἐν γένει λοιπὸν δυνατόν εἰπεῖν ὅτι ὅπου εἰτέρχεται τὸ ἐρώτημα τίος, ἐνθα περιλαμβάνεται καὶ τὸ ἐκ τίος, ἀπὸ

τινος ἢ κοινότερον, ἀπὸ τί, ἔχει χώραν ἡ γενικὴ, ὥς τινος υἱός; τινος ἔργον; ἀπὸ τί μεταλλῶν; κτλ. Ἡ δὲ γενικὴ τίθεται ἀπρόθετος ἢ ἐμπρόθετος.

§. 22. Ἐπειδὴ δὲ τὸ διὰ τῆς γενικῆς προσδιοριζόμενον δυνατόν νά ᾔηται ἐνεργητικὸν ὡς πρὸς τι καὶ παθητικὸν πρὸς τι ἄλλο, διὰ τοῦτο δυνατόν νά τεθῶσι καὶ δύο συνάμα γενικαὶ εἰς τὸ αὐτὸ οὐσιαστικόν, ἡ μὲν ἐνεργητικὴ, ἡ δὲ παθητικὴ, ὡς ἡ Πέλοπος Πελοπονησίου κατὰληψις (Ἰσοκρ.).—ἡ Χειρῖσόνου ἀρχὴ τοῦ πατρὸς κατελύθη (Ξεν.), οἷον ἡ παταρχία. Διάφορον δὲ τὸ πρᾶγμα, ὅταν ἡ μία γενικὴ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἄλλης, ὡς ὁ τῶν τοῦ βασιλέως ἱππέων στρατηγός. Ἐνταῦθα εἶναι ὁ ἐν τοῖς προηγουμένοις σημειωθείς προσδιορισμὸς τοῦ προσδιορισμοῦ.

II. Τὰ ἀντίθετα τῶν προηγουμένων, τὰ σημαίνοντα τὸν εἰς ὃν ἢ τὸ εἰς ὃ ἀνήκουσι ταῦτα.

§. 23. Ἐνταῦθα ἀνάγονται ἅ. Γὰ σημαίνοντα τὸν κτήτορα ἢ δεσπότην τινός, οἷον κτήτωρ χωρίων—δεσπότης τοῦ δακτυλίου. Β'. Τὰ σημαίνοντα τὸν ἄρχοντά τινος, οἷον βασιλεὺς Περσῶν.—ἀρχὸς οἰωρῶν. γ'. Τὰ σημαίνοντα τὸν γεννήτορα ἢ συγγενῆ τινος, οἷον πατὴρ τέκνων.—θεῖος ἀεγίου.—Κρέοντος κηδεστής. δ'. Τὸν ἐργάτην καὶ ποιητὴν τινος, οἷον ἐργάτης τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἔργων.—εἰκότων γραφεύς.—νηὼν τέκτορες. Ὡσαύτως καὶ ὡς ἐκ τῆς ὕλης, οἷον χαλκὸς ἀνδριάριος.—σίδηρος ξίφους.

§. 24. Ὡσαύτως τὰ σημαίνοντα ἔ. τὸ ὅλον τινός, οἷον σῶμα τῆς λεγαλῆς.—ἀγέλη βοῶν.—σωρὸς σίτων, ἔβλων, λίθων. ς'. Τὰ σημαίνοντα τὸ περιέχον τινός, οἷον ἄστυ ἀνθρώπων.—ἀρχὴ τῶν φωλεῶν. ζ'. Τὰ σημαίνοντα τὸν δοτῆρά τινος, οἷον δαπαρημάτων δοτῆρες.—βραβευτὴς τοῦ δικαίου. η'. Τὰ σημαίνοντα τὴν ὑπόστασιν ἰδιότητος, διαθέσεως, συμβεβηκότος τινός, οἷον πτέρυξ χιόρος λευκῆς ἥτοι χιονόλευκος.—ἀνὴρ μελιχλίου τρόπου.—τραύματα αἵματος, ἥτοι αἱματώματα.—ἀνὴρ δόξης.—ποταμὸς πλῆθους.—δένδρον πολὺν ἔτων=πολυετής.

§. 25. Ἐπὶ τῆς σειρᾶς I ἡ μὲν ὀνομαστικὴ σημαίνει τὸ κτήμα, τὸ ἀρχόμενον, τὸ ἔκγονον, τὸ ἔργον, τὸ μέρος κτλ. ἡ δὲ γενικὴ τὸν κτήτορα τὸν ἀρχοντα, τὸν γεννήτορα, τὸν ἐργάτην, τὸ ὅλον κτλ. Ἐπὶ τῆς σειρᾶς II, ἀντιστρόφως, ἡ ὀνομαστικὴ σημαίνει τὸν κτήτορα, τὸν ἀρχοντα, τὸν γεννήτορα, τὸν ἐργάτην, τὸ ὅλον κτλ. ἡ δὲ γενικὴ τὸ κτήμα, τὸ ἀρχόμενον, τὸ ἔκγονον τὸ ἔργον, τὸ μέρος κτλ. οἶκος δεσπότης καὶ δεσπότης οἴκου. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων, δόξα ἀνδρὸς καὶ ἀνὴρ δόξης.—μειλιχίος τρόπος ἀνδρὸς καὶ ἀνὴρ μειλιχίου τρόπου. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν πλαγίων πτώσεων, δοῦλον δεσπότης καὶ δεσπότην δοῦλου.—ἡσυχία βίου καὶ βίον ἡσυχίας (Ἐδρ.).

* §. 26. Πολλὰ ἄλλα σχέσεις, ἡ κατ' εὐθείαν ἢ πλαγίως ἐκ τῶν προηγουμένων προκύπτουσαι, ἐκφέρονται, φυσικῶς τῷ λόγῳ, κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον. Τὰ ἀφηρημένα, π. χ. τῶν προηγουμένων, ὅπου ὑπάρχουσι, δέχονται τὴν αὐτὴν σύνταξιν ὅθεν, ὡς λέγεται δεσπότης τῶν ὄλων, οὕτω καὶ δεσποτεία τῶν ὄλων, ὡς ἀκροατὴς μαθήματος, οὕτω καὶ ἀκρόασις μαθήματος.*

Τὰ μετὰ γενικῆς συντασσόμενα ἐπίθετα.

§. 27. Μετὰ γενικῆς συντάσσονται αἱ ἀκόλουθοι μάλιστα κλάσεις τῶν ἐπιθέτων

α. Τὰ οἰκειότητος καὶ ἀλλοτριότητος σημαντικά, οἷον οἰκεῖος τῆς χώρας.—οἱ δὲ κίνδυνοι τῶν ἐφεστηκότων ἴδιοι (Δημ.).—οὐδὲρ ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἐαυτοῦ πατρίδος οὔτε τοῦ τρόπου (Δ.). Τὰ πληρώσεως, μετοχῆς, κατοχῆς, καὶ κράτους σημαντικά, καὶ τὰ ἐναντία τούτων, οἷον ὑποψίας καὶ δέϊματος μεστός.—μέτοχος ἀρετῆς.—ἐγκρατὴς ἡδονῶν.—ἀρετῆς ἔρημος (Ξ.).—ἐνδεὴς χρημάτων.—παρέστηκεν ἁγῶν μέγας, πλήρης στεναγμῶν, οὐδὲ δακρύων κενός (Ἐδρ.). οὕτω καὶ ἐλεύθερος πόρων.—καθαρὴ τῶν προκειμένων σημῶν (Ἡρ Β'. 38).—καθαρός ἀδικίας τε καὶ ἀνοσίων ἔργων (Πλ. Πολιτ. ζ'. 496).—ὀρφανός τοῦ πατρὸς καταλη-

φθείς (Δημ.) πένης γάρ ἦν ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν (Πλ. Ἐπιστ. Ζ', 333).

§. 28. Ὡσαύτως· γ'. Τὰ ἐμπειρίας καὶ ἀπειρίας σημαντικά, οἷον ἐμπειρος πολέμου. — ἐπιστήμων εἰμὶ τοῦδε. — γραμμάτων ἀπειρος. — ἀδαήμων μάχης. δ'. Τὰ ἐπιμελείας καὶ ἀμελείας, φροντίδος καὶ ἀφροντιστίας ἤτοι ὀλιγωρίας σημαντικά, οἷον ἐπιμελής τῶν θείων. — προμηθής τούτου. — ἀμελής χρημάτων· ε'. Τὰ ἐπιτυχίας καὶ ἀποτυχίας σημαντικά· οἷον ἐπιτυχής τῶν καιρῶν. — ἀτυχής συνέσεως. ς'. Τὰ μνήμης καὶ λήθης σημαντικά· οἷον μνήμων φόρτου. — γράμματα λήθης μνημόσυνα (ὡς οὐσιαστικά καταντήσαντα). — ἀμνήμων τῶν κινδύνων. — τῆς ἐμῆς διαθήκης ἐπιλήσμων. ζ'. Τὰ φειδοῦς καὶ ἀφειδίας σημαντικά, οἷον φειδωλὸς χρημάτων. — ἀφειδής ἐαυτοῦ· η'. Τὰ χωρισμοῦ, διαιρέσεως καὶ ἀπομακρύνσεως σημαντικά, οἷον οἱ λοιποὶ τῶν Ἀθηναίων. — μόνος τῶν πολιτῶν — ὀλίγοι τῶν πολιτῶν — δηλονότι χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἰ (Ἀρφ. Πλ. 826). — ὧν δὴ ἐγὼ εἶμαι εἰς εἶναι (Πλ.). — ἀπώστος γῆς οὕτω καὶ θυγάς πόλεως.

§. 29. Ἐνταῦθα προσέτι ἀνάγονται θ'. Τὰ ἀνταλλάγμα-
τος καὶ τιμήματος σημαντικά, οἷον αἵματός ἐστιν ἡ ἀρετὴ
ὦντα — δόξα χρημάτων οὐκ ὦνητή (Ἰσ.). — οἱ φιλόσοφοι δο-
κοῦσιν εἶναι τοῖς μὲν τοῦ μηδεὸς τίμιοι, τοῖς δ' ἄξιοι τοῦ
παντός (Πλ.). ι'. Τὰ εἰς ἐκός ἐνεργητικὰ ῥηματικά, ὡς πα-
ρασκευαστικός τῶν εἰς τὸν πόλεμον (Ξεν.). — πρακτικός τῶν
δικαίων· ια'. Τὰ ἀρχικά καὶ ὑπαρχικά, οἷον κύριος τῆς Ἀ-
σίας. — ὑπύκοοι τῶν γονέων. ιβ'. Τὰ διαφορικά, οἷον ἐπι-
στήμη ἐπιστήμης διάφορος (Πλ.). — ἕτερον τὸ ἡδὺ τοῦ ἀγα-
θοῦ (Πλ.). ιγ'. Τὰ παραθετικά, τὰ συγκριτικά δηλ. καὶ ὑ-
περθετικά, οἷον κρείττων καὶ φίλων καὶ ἐχθρῶν (Ἰσ.). —
νέοις τὸ σιγαῖν κρείττον ἐστὶ τοῦ λαλεῖν (Μεν.). — ἀνθρώπος
πάντων θηρίων θεοειδέστατός ἐστιν (Ἀντ.). — μέγιστόν ἐστι
τῶν ἀγαθῶν ἀρετὴ (Ἰσ.). — τὸ νικᾶν αὐτὸν πασῶν νικῶν
πρώτη τε καὶ ἀρίστη (Πλ.). ιδ'. Τὰ ἀνάλογα τῶν παραθετι-
κῶν. οἷον οὐδεὶς δεύτερος. — ὅστεροι τῆς συμβολῆς — πε-
ριττά τῶν ἀρκούντων (Ξ). — τῶν φίλων κορυφαῖος. — τῶν

ἀνδρῶν τοὺς κορυφαίους ἀντισκολόπισεν (Ἡρόδ. Γ', 159).
 Παρὰ δὲ Πλουτάρχῳ καὶ Περιπατητικῶν ὁ κορυφαϊότατος.

§. 30. Καὶ ἐν τούτοις βάσις ὑπόκειται τὸ ἐρώτημα τίτος, ὡς ἀνωτέρῳ οἶον *τίτων τέκνων πατήρ*; ἀπὸ τί εἶναι πλήρης ἢ ἐλλειπής; κτλ. ἅτινα ὁμῶς εὐκόλως μετατρέπονται εἰς τὸν ἑλληνικώτερον τύπον, *τίτος ἐνδεής*; *τίτος πλήρης*; κτλ.

§. 31. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι καὶ τούτων τὰ ἀφρημένα, ὅπου ὑπάρχουσι συντάσσονται ὡσαύτως μετὰ γενικῆς, ὡς καὶ τὰ προεξηγηθέντα ἀφρημένα τῶν οὐσιαστικῶν· οὕτως, *ἀπάντων ἐστὶ πλησμονή*.—*μέθεξις οὐσίας* (Πλ.).—*ἀρετῆς μετουσία* (Δημ.).—*αὕτη μαρίας ἔχει κοινωρίαν τινά* (Γν.).—*ἡγεμονία Ἑλλάδος*.—*ἡ πλούτου ἀπληστία* (Πλ. Πολιτ. Β', 562), κλ.

Τὰ μετὰ δοτικῆς συντασσόμενα ὀνόματα.

§. 32. Τὰ μετὰ δοτικῆς συντασσόμενα ὀνόματα εἶναι κυρίως ἐπιθετα μετὰ ὀλίγων ἀναλόγων οὐσιαστικῶν. Ἀνάγονται δὲ ἐνταῦθα αἱ ἀκόλουθοι μάλιστα κλάσεις. α'. Τὰ ταυτότητος, ὁμοιότητος, ἰσότητος καὶ συμφωνίας σημαντικά, καὶ τὰ ἐναντία τούτων, οἷον οὐ ταῦτὰ γίγνεται τ' ἀγαθὰ τοῖς ἡδέεσιν, οὔτε τὰ κακὰ τοῖς ἀνιστοῖς (Πλ.).—οἱ ποτηροὶ ἀλλήλοις ὅμοιοι (Πλ.).—λέγεται δὲ ἴση εἶναι ἡ ρῆσος τῇ Κυρηναίων πόλει (Ἡρ.).—ἴσος θεῷ καὶ ἰσόθεος, ἴσος ἀδελφῷ καὶ ἰσάδελφος, ἰσαγγελός, ἰσαπόστολος. κτλ. οὕτω παραπλήσιος, σύμφωνος, σύμφητος, ἀνόμιος, ἀσύμφωνος. β'. Τὰ συγγενείας, ἐνώσεως, μίξεως καὶ ἐπιμιξίας σημαντικά, ὡς τὸ γὰρ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φύσει συγγενές ἐστι (Πλ.).—τῇ Ἑλλάδι περίη μὲν ἀείποτε σύντροφός ἐστι (Ἡρόδ. Ζ', 102).—ἑόμπλους Θησεῖ—συμμιγῆς φύσιν (Εὐρ.). Ὡσαύτως καὶ τὰ ἐναντία τούτων, φίλοις τ' ἀμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει (Εὐρ. Ἀποσπ.).—ἀμικτα τὰ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς νόμιμα τοῖς ἄλλοις (Θ. Α', 77). γ'. Τὰ προσεγγίσεως σημαντικά, οἷον πλησία τῷ τυμφῷ.—ἀστυγαίτορες Ἀθηναίους. δ'. Τὰ ἐξηγουῖντα τὴν ἰδέαν τοῦ ἀρμόζοντος καὶ μὴ ἀρμόζοντος, τοῦ πρέποντος καὶ μὴ πρέποντος, οἷον γυναικὶ ἀρμόδιος.—ἀτάρμωστός ἐστι τὸ αἰσ-

χρόν παρτί τῷ θεῷ (Πλ.)· περιωδέστατα γυναιξίν (Ξεν).
—μέθη φύλαξιν ἀπρεπέστατον (Πλ.).

§. 33. Ὡσαύτως ἐνταῦθα ἀνάγονται καὶ αἱ ἐπόμεναι τέ-
ξεις. ε. Τὰ σημαίνοντα φιλικήν ἢ ἐχθρικήν πρὸς τινα διὰ
θεσιν, τὰ ὅποια περιποιητικὰ καὶ ἀντιπεριποιητικὰ ὑπὸ τῶν
γραμματικῶν καλοῦνται, οἷον φίλος, ἐχθρός, εὖρεος, ἡδύς,
ἐπωφελής, ἐπικούρος, βοηθός, σύμμαχος, χρήσιμος, κακό-
κονος, ἐπίβουλος, βλαβερός, ἀπῆδός, ἐναντίος, ἄχρηστος κτλ.
οἱ ὅμοιοι τοῖς ὁμοίοις εὐνόοι εἰσιν (Ξεν).—οὐδεὶς θεὸς δύστροπος
ἀνθρώποις (Πλ.).—ἀντίπαλόν τι τῇ ὀλιγαρχίᾳ (Ξ.)—τὸ πα-
ρὸν γὰρ αἰὶ βαρὺ τοῖς ὑπηκόοις (Θ. Α', 77).—Ἀνσάνδρος
κακοκρούστατος ἦν τῇ πόλει (Δυσ).—ἔστιν ἐχθίστα τὰ ἐναν-
τιώτατα, ψυχρὸν θερμῷ, πικρὸν γλυκεῖ, ξηρὸν ὑγρῷ (Πλ.).
—μὴ κάμνουσιν ἰατρός ἄχρηστος, καὶ μὴ πλέουσι κυβερ-
νήτης (Πλ.). ς'. Τὰ εὐπειθείας καὶ ὑποταγῆς σημαντικά, ὡς
εὐπειθής τῷ ἄρχοντι.—ἅπαντα τῷ πλουτεῖν ἐσθ' ὑπῆκοα.
ζ'. Τὰ παθητικὰ ῥηματικά, οἷον ῥητόρ μοι ἔστιν, —μισητός
Φίλιππος τοῖς πόλεσιν.—γνωστὰ τοῦ κάγνωτά μοι προσήλ-
θεθ' ἱμεύοντες (Σ Τ. 58).—ὤφελιτά σοι ἡ Ἑλλάς.—ἡ
ποθεινός (=ποθητός) φίλοις. ἢ. Ἀλλὰ τινὰ ῥηματικά ἐνερ-
γητικά, ἐκ ῥημάτων μετὰ δοτικῆς συντασσόμενων γινόμενα
καὶ μετοχικὴν ἔννοιαν παριστῶντα, ὡς δοτήρ τιτι.—ἡγεμῶν
τινι=ἡγεμονεύων τινί.

§. 34. Ὡς δὲ εἰς τὰ γενικασύντακτα ὑπόκειται ἡ ἔννοια
τοῦ τίτος, οὕτως ἐν τοῖς μετὰ δοτικῆς συντασσόμενοις ὑπόκει-
ται ἡ ἔννοια τοῦ τίνι, ὃ ἔστι εἰς τίνα, μετ' τίνα, ἢ τί, πρὸς
τίνα, ἢ πρὸς τί· οἷον ὁμοίος μετ' . . . ἀνάρμοστος εἰς . . . κτλ.

§. 35. Ἐπειδὴ ἡ σύνταξις βαίνει κατὰ τὴν σημασίαν τῶν
συντασσόμενων, διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν ἀνωτέρω σημειωθέντων,
ἀλλάσσοντα σημασίαν ἢ ὑπ' ἄλλην ἐποψιν θεωρούμενα, ἀλ-
λάσσουνσι σύνταξιν. Τὰ φίλος, ἐχθρός, πολέμιος, τὰ ὅποια
ὡς ἐπίθετα συντάσσονται δοτικῇ οὐσιαστικοῦ χαρακτηριστῶν λαμ-
βάνοντα καὶ εἰς τὰ κτητικά, ἢ ὡς κτητικά ὑπαγόμενα, συν-
τάσσονται γενικῇ τῇ ἀρχῇ τῇδε δυσμερεῖς (Ξ.)—ἄνδρα δυσ-
μενῇ χθονός (Ξ) ξένος βασιλεὺς καὶ ξένος βασιλεύς (Ξ).

Πλ.) προσήκοιτες γένει καὶ προσήκοιτες βασιλείῳ καὶ θυγατεῖς (Θ.) ἀλλότριός τινος καὶ ἀλλότριός τινι, κτλ. Τούναντιον τὸ δοῦλος, τὸ ὁποῖον ὡς κτήματος σημαντικὸν τάσσεται εἰς τὰ μετὰ γενικῆς, ἐπιθετικῆν ἔννοιαν λαμβάνον, συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, ὡς οἱ ἄρχοντες δοῦλοι τοῦ νόμου (Πλ.)—δοῦλος τῷ βίῳ (Γν.)

§. 36. Ἐν δὲ τοῖς ἐκ τοῦ μίγνυμι συνθέτοις τίθεται δοτικὴ μὲν, ὅταν ἐπικρατῇ ἡ ἔννοια τῆς μίξεως, ὡς ἐν τοῖς ἀνωτέρῳ (§. 32) καὶ ἐν ἄλλοις παραδείγμασι δεικνύεται, γενικῇ δὲ, ὅταν ἐπικρατῇ ἡ διὰ τοῦ ἀποφατικοῦ μορίου ἐξηγουμένη ἔννοια τοῦ χωρισμοῦ ἀμιγῆς ἐτέρας φύσεως.—ἀμιγεῖς βαρβάρων (Πλ.)

§. 37. Ἐπειδὴ πολλάκις ἡ αἰτιατικὴ μετὰ τῆς πρὸς ἡ ἄλλης ἀναλόγου προθέσεως ἰσοδυναμεῖ δοτικῇ διὰ τοῦτο πολλὰ τῶν ἀνωτέρῳ ὀνομάτων δέχονται καὶ τὴν τοιαύτην σύνταξιν, ὡς χρήσιμος, ὠφέλιμος βλαβερός τινι καὶ πρὸς τι χρήσιμος τῇ πατρίδι (Ξεν.).—χρήσιμος πρὸς πόλεμον (Πλ.).—ἄλλη πρὸς ἄλλο γαῖα χρησιμωτέρα (Εὐρ. Ἀποσπ.).—βλαβερῶ μὲν πρὸς οὐσίαν, βλαβερῶ δὲ πρὸς τὴν τοῦ σώματος ἔξιν, πολὺ δὲ βλαβερωτάτῳ πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς παιδευσιν (Πλ. (Φαίδρ. 241)—χρήσιμοι εἰς τὸ λέγειν (Πλ.).—ἐπὶ μὲν χρηστών ἢ καλῶν ἢ τῆς πόλεως ἄξιον πρᾶγμα οὐδὲν οὕτως ἐστὶ χρήσιμος (Ατμ.).

Τὰ μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσόμενα ὀνόματα.

§. 38. Μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσονται ἐκεῖνα τὰ ὀνόματα, ἐπίθετα ἢ οὐσιαστικά, τὰ ὅποια χρῆζονται τοῦ προσδιορισμοῦ κατὰ τί, εἶον καλῶς τὸ εἶδος.—εὐφλὸς τὰ τ' ὧτα τὸν τε τοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἶ.—ἀγνός, ποτηρός τοὺς τρόπους (Σ.) κλ.

§. 39. Καὶ δοτικῇ τίθεται πολλάκις ἐν τοῖς τοιοῦτοις, ἀλλ' ἡ μὲν αἰτιατικὴ σημαίνει συνήθως τὸ κατὰ τι ὡς πρὸς τὴν ἑκτασιν, ἡ δὲ δοτικὴ τὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν δι' ἧς γίνεταί τι ἢθεν λέγεται τοσοῦτος τὸ μέγεθος, τὸ μήκος, τὸ εὖρος, τὸ βάθος, τὸ ὕψος ὡσαύτως τὸν ἀριθμόν, κτλ. ἀφ' ἑτέρου δὲ φύσει ἐστὶν ἄνθρωπος ζῶον πολιτικόν (Αριστ.)—

πολλὰ φύσει οὐκ ἔστι καλά, νόμος δέ (Πλ.) κακία καὶ ἀρετὴ τὰ ἥθη διαφέρονται πάντες (Ἀριστ.).

§. 40. Ἐπειδὴ δὲ τὸ ἀπαρέμφατον εἶναι φύσεως συμπληρωτικῆς, ὡς ἡ αἰτιατικὴ, διὰ τοῦτο, πολλάκις ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ τίθεται ἀπαρέμφατον, ὡς ἐπιστημῶν ἐστὶ λέγειν τε καὶ σιγᾶν πρὸς οὐδὲν δεῖ (Πλ.). — ἀγαθοὶ ἐσμεν τὸ κακὸν ἐφ' ἐτέρων ἰδεῖν. — φρονεῖν οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς (Σοφ.), — ἐπειδὴ ὑμῖν οἱ παῖδες ἡλικίαν ἔχουσι παιδεύεσθαι (Πλάτων Διάλ. 184).

Τὰ Ὀνόματα ὡς Ἀντικείμενα.

§. 41. Τὰ δεχόμενα τὴν ἐνέργειαν τῶν ῥημάτων, καλοῦνται, ὡς ἐν ἀρχῇ τοῦ πονήματος εἶπαμεν, ἀντικείμενα. Ταῦτα δὲ ἐκφέρονται διὰ τῶν ὀνομάτων, καὶ μάλιστα τῶν οὐσιαστικῶν. Ἡ φύσις τῶν ἀντικειμένων εἶναι συμπληρωτικὴ ὅθεν τίθενται εἰς τοιαῦτα ῥήματα τῶν ὁποίων ἡ φύσις χρήζει συμπληρώσεως, καὶ τοιαῦτα εἶναι μάλιστα τὰ μεταβατικά (Ἴδε κατωτέρω). Τοῦναντίον τὰ σημαίνοντα ὑπαρξίν, ἀπλήν ἰδιότητα ἢ κατάστασιν, ἔννοιαν αὐτοτελῆ παριστῶντα, οὐ χρήζουσι τοῦ τοιοῦτου πτωτικοῦ συμπληρώματος, οἷον ζῶ, ὑπάρχω, πέφυκα, ὑγιαίνω, ἡρεμῶ, κτλ.

§. 42. Τὰ ἀντικείμενα τίθενται κατὰ τινα τῶν πλαγίων πτώσεων, γενικήν, δοτικήν ἢ αἰτιατικήν. Τοῦτο κρέμαται ἐκ τῆς ἐννοίας τὴν ὁποίαν παριστᾷ τὸ ῥήμα, ὡς ἐπιθυμῶ τῆς ἀρετῆς. — χρῶμαι βιβλίοις — μιμούμαι τοὺς σοφοὺς, κτλ. Ὡς δὲ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων, οὕτω καὶ ἐν ταῦθα τὰ ῥήματα τῶν ὁποίων τὸ ἀντικείμενον ἐκφέρεται κατὰ γενικήν, δοτικήν ἢ αἰτιατικήν, λέγονται ὅτι συντάσσονται μετὰ γενικῆς, δοτικῆς ἢ αἰτιατικῆς. Εἰς τίνα δὲ ῥήματα ἰδιάζει αὕτη ἢ ἐκείνη ἢ πλαγία, τοῦτο θέλομεν τὸ πραγματευθῆ ἐν τῷ Περὶ Ῥημάτων.

§. 43. Ὡς τὰ ὑποκείμενα, οὕτω καὶ τὰ ἀντικείμενα δεχονται προσδιορισμοὺς, οἵτινες κατὰ τὸν γενικὸν κανόνα ὅτι τὸ προσδιορίζον τίθεται κατὰ τὸ προσδιοριζόμενον ὅπερ εἶναι ἡ βᾶσις, πρέπει νὰ συμφωνῶσι πρὸς αὐτὰ κατὰ γένος, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν ὡς ἐπιθυμῶ τῆς μεγαλοπρεπεστάτης ἀρι-

τῆς—ὁ δῆμος εὐνοεῖ τοῖς ἐξαπατῶσι κόλαξιν.—ἀπέκτειναν
τὸν χρηστὸν Φωκίωνα, κτλ

Περὶ Ἀριθμητικῶν Ὀνομάτων.

§. 44. Τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα, εἰς τὴν γενικὴν κλάσιν
τῶν ὀνομάτων ὑπαγόμενα τίθενται εἰς τὸν λόγον, ὡς καὶ τὰ
ἄλλα, ὑποκείμενον, κατηγορούμενον, προσδιορισμός, αἰτι-
κείμενον.

§. 45. Τὸ εἷς, μία, ἓν, ἐπιθετικὴν φύσιν ἔχον, κυρίως τί-
θεται ὡς κατηγορούμενον καὶ ὡς προσδιορισμός, οἷον, εἷς
μὲν σὺ, μία δ' ἐγώ—εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνὴρ (Πλ.).—Καὶ ὑπο-
κείμενον δυνατόν νά τεθῇ, ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη λέξις, οἷον
γεωργός μὲν εἷς, ὁ δὲ οἰκοδόμος (Πλ.).—τὸ ἓν οὐκ ἔστι δύο
καὶ ἀντικείμενον ἓν γέ τι δοξάζει ὁ δοξάζων. (Πλ.).

§. 46. Τὸ δύν συμπλέκεται ὡς ἄκλιτον, μετὰ δυϊκοῦ καὶ
πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ ἐπὶ πάτης πτώσεως, ὡς δύο φίλω (Εὐρ.)
—δύο ἱστὸν τινε βίω.—δύο νύμφαι κτλ. Ὡσαύτως δύο ἄν-
δρες.—δύο θεοί.—δύο παρθένου.—δύο μναῖ, δύο μνῶν,
δύο μναῖς. Λέγεται δὲ δὴ ἢ τριῶν, δὴ ἢ τρεῖς, οὐχὶ δὲ δύο ἢ.

§. 47. Τὸ δὲ δυοῖν μετὰ δυϊκοῦ δυοῖν ποδοῖν, δυοῖν ο-
βολοῖν, δυοῖν μναῖν, δυοῖν γεράνοιν, δυοῖν παιδοῖν, δύο
νεκρῶ κατόψεται (Εὐρ.). Κατὰ τὰ ἀνωτέρω δὲ (Κερ. Γ'. §. 40)
καὶ τοῖν ἀδελφαῖν τοῖν δυοῖν τούτοιν. Τὸ δυοῖν ὡς ἐπὶ γενι-
κῆς τιθέμενον ἀποδοκιμάζεται. Ὁμοίως καὶ τὸ δυοῖν, ὡς ἀ-
νάπτυκον. Λέγεται ὅμως δυοῖν ἑτοῖν καὶ ἐν ἑτερίν δυοῖν ἢ
ἐν δὴ ἑτερίν. Ὁμαλωτέρα δὲ ἢ χρητὴς τῶν λοιπῶν τέσσαρες
δάκτυλοι.—τρία στάδια—τεσσάρων μοιρῶν τέσσαρσιν ὀ-
φθαλμοῖς τεκμαίρεσθαι, τέσσαρσι δὲ ὥσιν προαισθάνεσθαι.

§. 48. Ἐπὶ προσθέσει ἀριθμῶν ἢ προτίθεται ὁ μείζων καὶ
ἔπειτα ὁ ἐλάττω, ὡς τριάκοιτα πέντε—εἴκοσι τρεῖς, κτλ. ἢ,
συνηθέστερον, προτιθέμενος ὁ ἐλάττω συνδέεται μετὰ τοῦ
ἐπομένου μείζονος διὰ τοῦ καὶ, τρεῖς καὶ εἴκοσι, ἢ διὰ τῆς
πρός, πέντε, πρὸς τοῖς εἴκοσι (ἀλλὰ καὶ δέκα μῆνας πρὸς
ἄλλοις πέντε) καὶ διὰ τῆς ἐπὶ, πέντε ἐπὶ τοῖς πενήτηκοις.
Ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν τακτικῶν ἀριθμητικῶν εἰκοσός ἔκτος

καὶ ἔκτος ἐπὶ εἰκοστῇ τῇ ἑκτῇ ἐπὶ δεκάτῃ—τῇ δεκάτῃ ἑκτῇ. Ἀλλὰ καὶ τῇ ὀγδόῃ ἐπὶ δέκα.—τρίτον ὄντα ἐπὶ δέκα (Δίσχ. Ἀγαμ.). Ἀλλὰ τοῦτο σύνηθες μάλιστα ἐπὶ χρονολογικῆς ἐννοίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Περὶ Ἀντωνυμιῶν.

§. 1. Αἱ ἀντωνυμίαι ἐκπληροῦσιν ὡς ἔγγιστα ἐν τῷ λόγῳ τὰ τῶν ὀνομάτων, τιθέμεναι ὑποκείμενον, κατηγοροῦμενον, προσδιορισμὸς καὶ ἀντικείμενον, οἷον ἐγὼ εἰμι ἐκεῖνος.—τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας.—ὁ πατήρ μου—οἱ ἐμοὶ δ-φθαλμοί.—ἕκαστος φιλεῖ ἑαυτόν, κτλ. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν γένει, ἕκαστον ὅμως τούτων εἶδος ἔχει διάφορον χρῆσιν, περὶ ἧς πραγματευόμεθα ἐν τοῖς ἑξῆς.

Προσωπικαὶ Ἀντωνυμίαι.

§. 2. Τούτων αἱ ὀνομαστικαὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου τίθενται εἰς τὸν λόγον ὡς ὑποκείμενον μόνον ἐπὶ ἀντιθέσεως καὶ ἀντιδιαστολῆς· σὺ μὲν γὰρ εἵλουζην, ἐγὼ δὲ καθαρᾶν (Σ. Ἀντ. 555).—ἐγὼ ταῦτα ποιήσω.—οὐκ ἐρῶ σε ἀποκτενῶ, ὡς δὲ τῆς πόλεως τόμος (Λυσ.).—σὺ μὲν ζῆς, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ τέθνηκε (Σ. Ἀντ. 559). τίθενται δὲ μετὰ τὸ ῥῆμα, ὅταν καὶ αὐτὸ ἐξαίρηται· τί λέγεις σὺ; ἢ σὺ λέγεις (Πλ.).—τοὺς ἀδικοῦντας ἀθλίους ἔφηρ εἶναι ἐγὼ καὶ ἐξελέγχθην ὑπὸ σοῦ (Πλ.). Ἄλλως παραλείπονται, ὡς θέλω λέγειν Ἀτρεΐδας.—ἀληθῆ λέγεις.—ὅρας οὐρ;—λέγομεν.—ἰδωμεν. κτλ. Εἰς τὰ ὁμηρικὰ ἤλθορ ἐγὼ παύσουςα τεῶν μέ-ρος.—τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, καὶ ἄλλα ὅμοια, δὲν φαίνεται ἡ τοιαύτη ἀντιδιαστολή. Καὶ εἰς τὰ τῶν Ἀττικῶν δὲ, ἐγὼ οἶμαι, ἐγὼ οἶδα, ἀκούω, πυρθάνομαι, καὶ τὰ ὅμοια, εἰ μὲν ἐνυ-πάρχει ἀντιδιαστολῆς ἐννοια, εἶναι πολλὰ ἀσθενῆς. Οὕτω παρ' ἡμῖν ἐγὼ τὰ γνωρίζω αὐτά καὶ ἐγὼ τὰ γνωρίζω αὐτά.

* §. 3. Καὶ ἀντιστρόφως δὲ παραλείπονται ἐνίοτε παρὰ

ποιηταῖς καὶ ἐπὶ ἀντιθέσεως· καὶ γὰρ εἰ γέγων (ἐγώ), τὸ τῆςδε χώρας οὐ γεγήρακε σθέρος (Σ. Κ. 226).—καὶ γὰρ εἰ σὺ με στερεῖς, οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ (ἐγώ) κακῶς φρονεῖν ποτε (Εὐρ. Μ. 463). Ὡς δὲ παραλείπονται, οὕτω καὶ ἐπαναλαμβάνονται ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς· ἐγὼ γὰρ ἔγωγ' ἔκαρον ὁ μέλεος (Σ. Ἀγρ. 1319). *

§. 4. Ὡς παραλείπεται ἡ ἀντωνυμία ὅπου δὲν ἀπαιτεῖται ἀντιδιαστολή, οὕτω παραλείπεται τὸ ῥῆμα ἐν τοῖς διαλόγοις, κατ' ἀναλογίαν ἐκ τοῦ προηγηθέντος παραλαμβανόμενον. Οὕτω παρὰ Πλάτωνι ἐν Γοργίᾳ· Σ. Καλεῖς τι πεπιστευκέναι; Γοργ. Ἐγώ γε ἐν ᾧ ἐν τῷ προηγουμένῳ κῶλῳ ἐτέθη τὸ ῥῆμα, παραλειφθείσης τῆς ἀντωνυμίας· Σ. Καλεῖς τι μεμαθηκέναι; Γοργ. Καλῶ.

§. 5. Ὡς τὸ ἐγὼ καὶ σὺ τίθενται ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου, οὕτω τὸ αὐτὸς ἐπὶ τοῦ τρίτου προσώπου, διότι ἐξέλπεν ἡ ὀνομαστικὴ τῆς τριτοπροσώπου ἢ πείσειν γὰρ αὐτὸς Ἀθηναίους (Θ. Ε', 45).—δὲν (πέπλον) ρ' αὐτὴ ποιήσατο (Ὀμηρ.) Ὡσαύτως καὶ τὸ πληθυντικόν· ἔφασαν τοὺς μὲν ἡμαρτηκέναι, αὐτοὶ δὲ σώζειν τοὺς νόμους (Θ.) Ὡσαύτως καὶ τὸ σωζόμενον τῆς τριτοπροσώπου σφείς, ἀλλ' αἰέποτε ἐν συνεπείᾳ καὶ οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ λόγου· ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνοί τε ἀπέκρυναν καὶ σφείς ἡσύχαζον, τοὺς ἑαυτῶν στρατηγούς ἐν αἰτία εἶχον (Θουκ. Ε', 65).

§. 6. Καὶ αἱ πλάγιοι πτώσεις τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν τίθενται εἰς τὸν λόγον μετὰ ἢ ἄνευ ἀντιδιαστολῆς καὶ ἐμφάσεως· καὶ αἱ μὲν τοῦ πρώτου προσώπου ἐξηγοῦσι τὴν ἀντιδιαστολὴν διὰ τῆς πληρεστερας γραφῆς καὶ ὀρθοτονήσεως ἐμοῦ, ἐμοί. ἐμέ, τῶν ἐγκλητικῶν, μου, μοι, με, τιθεμένων ἐπὶ τῆς ἐναντίας περιστάσεως· αἱ δὲ τοῦ δευτέρου διὰ μόνης τῆς ὀρθοτονήσεως· σοῦ, σοί, σέ, τῶν ἐγκλητικῶν ἄνευ τόνου τιθεμένων, σου, σοι, σε, ὅταν τοιοῦτόν τι δὲν ἀπαιτῆται· ἐμοῦ τὰ φορτία (Ἀρφ. Σφ. 1391).—ὦνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν δευλίαν, κλ.

§. 7. Τίθενται δὲ αἱ μὲν πλάγιοι τῶν προσωπικῶν ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας, αἱ δὲ τῶν συνθέτων ἤτοι ἀντανανκλωμένων ἐπὶ

ταῦτοπροσωπίας, ὃ ἐστὶν αἱ μὲν πρῶται ἀναφέρονται εἰς διάφορον ὑποκείμενον, αἱ δὲ δευτεραί εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, ὡς ἐγὼ καὶ σὺ τῶν καλλίστων καὶ ἐμνηστῆρ ἡξιῶκα (Ξ).—εὐχλείαν οὐχ' ὄρας ὅσην στυγὴν τε κάμοι προσβαλεῖς πεσθεῖς' ἐμοί;—παῦσον ἐκ κακῶν ἐμὲ, παῦσον δὲ στυγὴν (Σ. Ἠλ. 973—988). προσαιαγκάζοντας εαυτοὺς φιλεῖν τοὺς εαυτῶν (Πλ. Πρωτ. 346.) Ἴδε κατωτέρω.

§. 8. Ἀλλὰ πάντα ἀνεξάιρετος δὲν εἶναι ἡ τοιαύτη χρῆσις· διότι ἀπαντῶνται καὶ αἱ πλάγιαί τῶν προσωπικῶν ὅπου κατὰ τὸν ἀνωτέρω κανόνα, ἔπρεπε νὰ τεθῶσιν αἱ πλάγιαί τῶν συνθέτων. Γίνεται δὲ τοῦτο, ὅτε τὸ ὑποκείμενον προτίθεται ἑαυτὸ ὡς ἀντικείμενον σκέψεως, οἷον ζηλῶ σὺ μᾶλλον ἢ μὲ τοῦ μηδὲν φροεῖν (Εὐρ. Ἴφ. Αὐ. 677), καὶ ἀντιστροφῶς, ὡς μὴ στυγὸν θ' ἄμα κάμῃ' ὄντα στυγοῦ πρόστροπον κτείνας γένη (Σ. Φ. 772.) ἐνθα τὸ στυγοῦ=σοῦ.

§. 9. Τίθενται δὲ οὕτω μάλιστα αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμῖαι ἐπὶ τῆς μετ' αἰτιατικῆς, ὡς ὑποκειμένου, συντάξεως τοῦ ἀπαρεμφάτου, καὶ ἀντιστροφῶς αἱ τῶν συνθέτων πλάγιαί δυνατὸν νὰ ἀναφέρονται εἰς τὸ κατ' αἰτιατικὴν ὑποκείμενον· ὡς ἐγὼ εἶμαι καὶ ἐμὲ καὶ σὺ τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι κάκιστον ἡγεῖσθαι (Πλ.).—οὐκ ἐμὲ γε εἰπεῖν ἐμνηστὸν δεῖ, ἀλλὰ τὰ ἔργα δηλῶσαι (Δ)—δεῖ ἡμᾶς σκέψασθαι ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ἐξετάσαι (Πλ.).—οὐκ ἀνθρώπινῳ ἔοικε τῷ ἐμὲ τῶν ἐμνηστοῦ πάντων ἡμεληκέναι.

Περὶ τῆς ἀντωνυμίας αὐτοῦς.

§. 10. Ἡ ἀντωνυμία αὐτοῦς, ἢ καθ' ἑαυτὴν εἰς τὸν λόγον τιθεμένη ἢ μετὰ ὀνομάτων ἢ μετ' ἄλλων ἀντωνυμιῶν, ἀπανταχοῦ, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἔχει διακριτικὴν ἔννοιαν, πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως διαστέλλουσα τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος παντὸς ἄλλου.

§. 11. Καθ' ἑαυτὴν τιθεμένη ἢ αὐτοῦς ὑποκείμενον τῆς προτάσεως ἐν τῇ τριτοπροσώπῳ ἐπέχει, ὡς εἶδομεν, τόπον τῆς ἐγὼ καὶ σὺ ἐν τῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ προσώπῳ, ἐξαφανισθείσης τῆς ὀνομαστικῆς ἔ, καὶ εἰς ἄλλην χρῆσιν τιθεμένων

τῶν πλαγίων αὐτῆς οὐ, οἷ, ε, (Ἴδε κατωτέρω) καὶ γὰρ αὐτὸς ἐβούλετο (Ξ.) — αὐτὴ δ' ἴσως τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται (Σ. Τ. 1079). Ἐμφαντικώτερον δὲ καὶ διακριτικώτερον σημαίνει μάλιστα τὸ πρὸς τὸν λαλοῦντα κύριον καὶ σημαντικὸν πρόσωπον, ὡς εἶναι ὁ διδάσκαλος πρὸς τὸν μαθητὴν, πρὸς τὸν δούλον ὁ δεσπότης ἢ ἡ δέσποινα καὶ τὰ ὅμοια. Οὕτω παρ' Ἀριστοφάνει· τίς οὗτος; Αὐτός; τίς αὐτός; Σωκράτης. Τοιοῦτον καὶ τὸ περιώνυμον τῶν Πυθαγορείων αὐτὸς ἔφα, αὐτός, οὗτος δηλ. ὁ διδάσκαλος καὶ οὐδεὶς τῶν περιϋσταμένων μαθητῶν.

§. 12. Ἡ αὐτὴ διακρισις παρρηθεῖται καὶ ἐπὶ τῶν ἀντιθέσιων, ὡς ἄλλων ἱατρός, αὐτὸς ἔλκεσι βρόχων (Εὐρ. Ἀποσπ.) — αὐτός τε καὶ οἱ χορευταί (Πλ. Συμπ. 173). — αὐτός τε καὶ συμπόται καὶ ἐταῖροι (Πλ.). — ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νοθετεῖν σοφοί, αὐτοὶ δ' ὅταν σφαλῶμεν οὐ γινώσκομεν (Εὐρ.) — ἡμεῖς; αὐτοί.

§. 13. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν πλαγίων πτώσεων, ὡς λαμβάνουσιν αὐτόν καὶ γυναῖκα (Ξεν.) — τὸν πέλας μὲν νοθετεῖν βραχὺς πόρος, αὐτόν δ' ἐνεργεῖν ὕβριν ἡδικομένην πάντων μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις βάρος (Γν.) Ἀναιρεῖται δὲ ἡ διάκρισις καὶ ἀντιδιαστολὴ αὕτη ἐπὶ τῶν πλαγίων πτώσεων, ὅταν μετὰ τὸ ῥῆμα τιθέμεναι ἀναφέρονται εἰς προηγούμενον οὐσιαστικόν, ὡς ἔδωκεν αὐτῷ. — εἶδον αὐτόν. — μετὰ ταῦτα ἀπελθεῖν αὐτόν, κτλ.

§. 14. Μετὰ ὀνομάτων συμπλεκομένη ἡ αὐτὸς ἐπίσης φυλάττει τὴν διακριτικὴν καὶ διασταλτικὴν ἔννοιαν, ὡς αὐτὸ τὸ δίκαιον. — αὐτὸ τὸ καλόν — τὸ καθ' αὐτὸ δίκαιον καὶ καλόν, παντὸς ἑτερογενοῦς καθαρεῖον — αὐτὸ ἂν τὸ δέον εἴη (Ξ. Ἀν. Δ', ζ', 7). — αὐτὸ καλόν. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν πλαγίων πτώσεων αὐτὸ τὸ ἀποθνήσκειν οὐδεὶς φοβεῖται, ὅστις μὴ παρτάπασιν ἀλόγιστος (Πλ. Γοργ. 522).

§. 15. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν κυρίων ὀνομάτων αὐτὸς Σωκράτης ἐδάκρυεν (Πλ.) — αὐτοῦ Σιμμίον δέωμεθα (Πλ.). καὶ μετὰ τῶν τακτικῶν δὲ ἀριθμητικῶν συμπλεκομένων τῶν κυρίων ὀνομάτων κρατεῖ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν διότι τὸ Νε-

κίας τρίτος αὐτός. (Θ.) σημαίνει ὅτι αὐτός ὁ ἴδιος καὶ οὐδεὶς ἕτερος ἦτον ὁ τρίτος, ὃ ἐστὶν ἦσαν δύο ἄλλοι καὶ αὐτός τρίτος, ὅστις, ὡς ἀξιολογώτερος, ὀνομάζεται.

§. 16. Ἐκ τῆς διακριτικῆς τῆς σημασίας προκύπτει καὶ ἡ σημασία τοῦ χωρισμοῦ, τὸ αὐτός δηλ. καταντᾷ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ *μόνος*, ἐπὶ πρώτου προσώπου καὶ περὶ παρόντων συνήθως, ὡς, αὐτοὶ *ἐσμεν*, κοῦπω *ξίνοι* *πάρειςσι* (Πλ.). ἀλλὰ καὶ οἱ *ῥέοι* εἰσὶ πάντα πάντων αὐτοὶ σοφώτατοι (Πλ.) = *μόνοι* αὐτοί. Ἡ αὕτη ἔννοια ἐκφέρεται καὶ προστιθεμένης τῆς συνθέτου ἀντωνυμίας κατ' αἰτιατικὴν μετὰ τῆς κατὰ προθέσεως αὐτοὶ καθ' ἑαυτούς (Ξ.)—*ὄψον* αὐτὸ καθ' αὐτό (Ξ.)= *ἔνευ* τοῦ αἵτου.

§. 17. Μετὰ τοῦ ἄρθρου ἡ ἀντωνυμία αὐτός σημαίνει ταύ-
 τότητα προσώπου ἢ πράγματος πρὸς ἑαυτὸ παραβαλλομένου ἢ πρὸς ἄλλο, ὡς, τὴν Ἀττικὴν ἀνθρώποι κατῴκουσιν οἱ αὐτοὶ (Θ). τοῦ αὐτοῦ γένους δηλ. οὐχὶ μιγάδες, ὡς καὶ (Β'. 36). ἄριστα δὲ ἐξηγεῖ τοῦτο Ἀριστοτέλης (*Πολιτ.* Γ', α, 13) διὰ τῆς πρὸς τοὺς ποταμούς καὶ κρήνας παρομοιώσεως. Ὡσαύτως δὲ καὶ μετὰ δοτικῆς, δυνάμει τῆς σημασίας ταύτης· ὁ αὐτός τῷ λίθῳ (Πλ.) οὐ ταυτὸν τῷ βλέπειν τῷ καθαγεῖν (Εὐρ. *Τρ.* 628).

§. 18. Μετὰ τῶν προσωπικῶν καὶ δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν συμπλεκομένη ἡ αὐτός αὐξάνει αὐτῶν καὶ ἀναδεικνύει προφανεστέραν τὴν ἀντιδιαστολὴν καὶ διάκρισιν, ἐπιταγματικὴ τότε καλουμένη· ὡς, βούλομαι γὰρ ἐγώ γε αὐτὸς ἀκοῦσαι σοῦ αὐτοῦ διέεργος τὰ ἐπίλοιπα (Πλ.)—σὺ αὐτὸς παρὲν (Πλ.); —καὶ αὐτῷ σοι ταῦτα προϋδέδοκτο (Πλ. *Φαίδ.* 88). Καὶ κατὰ παράλειψιν τῆς προσωπικῆς αὐτός, ὡς *Φαίδων*, παρὲν *Σωκράτει* (Πλ.); Περὶ τῆς ἀντωνυμίας αὐτός ἐν ἰδιαιτέρᾳ διατριβῇ ἐπραγματεύθη ὁ περιώνυμος φιλόλογος Ἑρμᾶνος, ἀλλὰ μόνον τὰ τῆς ὁμηρικῆς χρήσεως ἐκ προθέσεως ἐξετάσας. Ὡσαύτως περὶ τοῦ οἷ καὶ σφίγ.

Ἡ Σύνθετος Ἀντωνυμία.

§. 19. Ἡ ἀντωνυμία αὕτη τίθεται εἰς τὴν πρότασιν ὡς ἀ-

νωτέρω εἶδομεν, ὅταν τὸ ὑποκείμενον καὶ ἀντικείμενον ᾦναι τὸ αὐτό, οἷον στήσω δ' ἐμαυτὸν (Σ. Κ. 1243).—ὅπως ἐμαυτὴν κλυῶσω (Σ. Ἡλ. 1121)—*γνῶθι σαυτὸν*.—σῶσον σεαυτὴν (Σ. Ἀντ. 553).—*Τιμοκράτης ἐσφαξεν ἑαυτὸν*.—*φύσις μὲν λῦει σῶμα ἐκ ψυχῆς, ψυχὴ δ' αὐτὴν λῦει ἀπὸ σώματος* (Γνωμ.).—*καταδικάζω ἑαυτοῦ* (Ξεν.).—*Σωκράτης ἑαυτῷ πως προσέχωρ* (Πλ. Συμπ. 173).

§. 20. Διὰ δὲ τῆς γενικῆς τῆς ἀντωνυμίας ταύτης ἐκφέρεται καὶ σχέσις κτήσεως εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως ἀναφερομένη, ὡς *πρόθυμον παράσχου τὴν σαυτοῦ δύναμιν* (Λυσίας). Οὕτω πατρίδα σαυτοῦ, παιδὸς σαυτοῦ, τῇ γυναικὶ τῇ σαυτοῦ—διὰ τῆς ἑαυτῶν φωνῆς καὶ τῶν λόγων τῶν ἑαυτῶν (Πλ. Πρωτ. 347).

§. 21. Ὅταν δὲ ᾦναι πλείονες προτάσεις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ συνδεδεμέναι, ὡς ἐπὶ τῆς ἀπαρεμφατικῆς καὶ μετοχικῆς συντάξεως ἢ ἄλλως ἐν ἐξαρτήσῃ λόγου, καὶ τότε τίθεται ἡ σύνθετος ἀντωνυμία, ἥτοι εἰς τὸ ἐγγυτέρω ἢ εἰς τὸ ἀπωτέρω ὑποκείμενον ἀναφερομένη, εἰς τὸ τοῦ δευτέρου ὁπλ. ἢ τὸ τοῦ πρώτου λόγου, ὡς *Τήλεφος δὲ (ἔφη) δοῦναι αὐτῷ Νικόστρατον ἅπαντα τὰ ἑαυτοῦ (Δ), τοῦ Νικοστράτου*.—*οἱ πολῖται οἰοῦνται χρῆναι τοὺς ἄρχοντας ἑαυτοῖς (τοῖς πολῖταις) πλεῖστα ἀγαθὰ πορίζειν*.—*οἱ μὲν (θεαταί), ὅταν ἴδωσι τοὺς ἀθλητὰς ἑαυτῶν (τῶν θεατῶν) ἔρεκα ποιοῦντας* (Ισ. Παρ. ιβ').

* §. 22. Ἐπὶ τῆς περιτάσεως ταύτης τίθεται καὶ αἱ πλάγαι τῆς τριτοπροσώπου, οὗ οἱ ἔ, μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον παρὰ τοῖς ἐνδόξοις τῶν Ἀττικῶν συνειθιζόμεναι, καὶ μάλιστα τὸ οἱ συμφύλακας τῆς εὐδαιμονίας οἱ ᾤετο χρῆναι ἔχειν (Ξ. Κ. Π. Η', α, 10), πτανιώτερον δὲ τὸ οὐ καὶ ἔ καὶ περιμένοντός οὐ (Πλ. Συμπ. 174).—*Πολέμαρχος ὁ Κεφάλων ἐκέλευσε δραμόνια τὸν παῖδα περιμεῖναι ἔ (Πολέμαρχον κελεῦσαι)* (Πλ. Πολ. Α', 327). Οὕτω δὲ καὶ τὸ σφίσι ἐγκλήματα ἐποιῶντο ὅπως σφίσιν ὅτι μεγίστη πρόφασις εἴη τοῦ πολεμεῖν, (Θ. Α', 126) κτλ. *

* §. 23. Ὡσαύτως δὲ τίθενται ἐν τοῖς τοιοῦτοις καὶ αἱ πλάγαι τῆς αὐτός, ὅταν ὁ λόγος ἐκφέρηται, ὅχι ἐκ μέρους

τοῦ ὑποκειμένου τῆς προτάσεως, ἀλλ' ἢ ἐκ μέρους τοῦ συγγραφέως ἢ ἐκ μέρους ἄλλου ὑποκειμένου, ὡς ὁ Κῦρος συγκαλεῖ εἰς τὴν ἑαυτοῦ σκηνὴν τοὺς ἀρίστους τῶν περὶ αὐτὸν ἐπτά (Ξ.).—Μειδίας ἄνδρα ἀτυχοῦντα, οὐδὲν αὐτὸν (Μειδίαν) ἡδικοῦντα, συκοφαντεῖν ᾤετο δεῖν (Δ.). Ἡ ἐκλογὴ ἐν τοῦτοις κρέμαται ἐκ τῆς σαφηνείας, ἐκ τῆς ἐμφάσεως καὶ ἐκ τῆς εὐρωνίας· τοῦτ' οἶδε (ἐκαστος) καὶ θαρρῆναι καὶ πεπίστευκε τῇ πολιτείᾳ μηδὲνα αὐτὸν ἔλξειν (Δημ. Μειδ. §. ΞΑ'). ἔνθα τὸ αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς τὸ νοούμενον ὑποκείμενον τῆς κυρίας προτάσεως (ἐκαστος), τὸ δὲ αὐτὸν ἦτο δυνατόν νά ἀναφέρηται καὶ εἰς τὸ μηδὲνα.*

§. 24. Ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ μόνον τὸ τρίτον πρόσωπον ἀπαντᾷ ἐν συνθέσει, ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτοῖς, ὡς ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν οὐκ ἐξήσαν οἱ Ἕλληες (Θ. Α', 13).—καὶ Δεκλείαν αὐτοῖς ἐπιτελεσθῆναι ὑπέμειναν (Δ.).—οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι οὐδενὸς τούτων αὐτῶ συνεχώρησαν ὑβρίσειν ἑαυτοῦς (Δ.). Πρὸς μείζονα δὲ διακρίσιν προστίθεται πρὸ τῆς συνθέτου καὶ ἡ αὐτὴ· οἱ καλοὶ καγαθοὶ αὐτοὶ ἑαυτοῖς σύνοισι δι' ἑαυτῶν, ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πείραν ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ διδόντες (Πλ. Πρωτ. 348).—Ἐπὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου πληθυντικοῦ προσώπου λείπει ἡ σύνθετος, ἀναπληρομένη διὰ τῆς προσωπικῆς καὶ τῆς αὐτοῦ, ἡμῶν αὐτῶν, ἡμᾶς αὐτοῖς, ὑμᾶς αὐτοῖς, κτλ.

§. 25. Καὶ ἐπὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου παρὰ τὴν σύνθετον κοινοτέρα εἶναι ἡ χρῆσις τῆς προσωπικῆς καὶ τῆς αὐτοῦ, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ ἐνέργεια ἀναφέρηται εἰς ἕκαστον τῶν ὑποκειμένων, ὡς, τὰ δὲ ἐντὸς οὕτως ἐκάστο ᾧ σπε... ἡδιστὰ τε ἐς ἑθάρ ἡνυχθὸν σφᾶς αὐτοῖς βίπτειν (Θ. Β'. 49, —τοὺς δὲ καὶ λήθη ἐλάμβανε παραντίκα ἀναστάντας τῶν πάντων ὁμοίως καὶ ἡγήσασθαι σφᾶς τε αὐτοῖς καὶ τοὺς ἐπιτηδείους (Θ. αὐτόθι).

§. 26. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ, ἐν ᾧ ὑπάρχει ἡ σύνθετος, τίθεται πολλάκις ἡ ἀνάλυσις πρὸς ἀνάδειξιν τῆς ἐξαφανισθείσης κατὰ μικρὸν διακριτικῆς ἐννοίας τῆς αὐτοῦ· ἐν τῇ συνθέσει· ὅθεν λούω ἑμαυτὸν=λούω τὸν ἑαυτὸν μου, λούομαι,

ἀνευ ἀντιδιαστολῆς, ὥς ἤθελεν εἶναι ἐπὶ δευτέρου προσώπου τὸ λούω σε τὸ δὲ λούω ἐμὲ αὐτὸν μετ' ἀντιδιαστολῆς=λούω τὸν ἴδιον ἑαυτὸν μου, ὥς ἐπὶ δευτέρου προσώπου ἤθελεν εἶναι σὲ λούω.*

* §. 27. Ἄλλ' ὁ τοιοῦτος χωρισμὸς παρ' Ἀττικοῖς γίνεται συνήθως ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας· καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐμὸν κατήσχυε καὶ ἐμὲ αὐτὸν ὕβρισε (Δυσ.), ἔνθα ἕτερον τὸ πρόσωπον τοῦ ὑβρίσαντος καὶ ἕτερον τοῦ μὴ ὑβρισθέντος· σπανίως ἐπὶ ταῦτοπροσωπίας καὶ μὴ σὲ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάση (Σ. Κ. 4417) παρὰ δὲ τοῖς Ἐπικοῖς ἐπὶ ἀμφοτέρων.*

* §. 28. Τὸ ἐαυτῶν ἐκλαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ ἀλλήλων, ὥς ὅπου καλοὶ ἀγαθοὶ συμπόται καὶ πεπαιδευμένοι εἰσὶν, οὐκ ἄρ' ἴδοις αὐλητρίδας, ἀλλ' αὐτοὺς αὐτοῖς ἱκανοὺς ὄντας συνεῖραι, λέγοντάς τε καὶ ἀκούοντάς ἐν μέρει ἐαυτῶν κοσμίως (Πλ.)—καὶ παίζομεν ἐαυτοὺς καὶ παιζόμεθα. Ἡ προφανὴς διαφορὰ δεικνύεται ἐν τῷ οὔτε ἐαυτοῖς οὔτε ἀλλήλοις ὁμολογοῦν (Πλ. Φαῖδρ. 237)*

* §. 29. Καταχρησικώτερον δὲ τίθεται οὐχὶ μόνον παρ' Ἰωσι καὶ Δωριεῦσιν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς τῶν Ἀττικῶν ποιηταῖς, ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἡ ἀντωνυμία ἐαυτῶν καὶ ἐπὶ τοῦ πρώτου προσώπου, ἀντὶ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου, ἀντὶ ὑμῶν αὐτῶν, ὥς εἰ μὴ προεξανέστημεν, οὐδ' ἀναλαβεῖν αὐτοὺς ἄρ' ἠδυνήθημεν (Δημ.)—ἀποφαίνεται σκαιοτάτους ἐαυτοὺς (Δυσ.).*

* §. 30. Ἡ δὲ ἐπὶ ἐνικοῦ τοιαύτη χρῆσις, καίπερ καταδικαζομένη, ἀπαντᾷται ὅμως· αὐτὸς αὐτὸν ἀπώλλυον (Ἀνδρ.)=ἐμαυτὸν.—δαίμων ἐαυτῷ πλουσίῳν γήμας ἔσει (Γν.)=σεαυτῷ.—σκέψαι κάκεινο καὶ διελθε πρὸς ἐαυτὸν (Ἰσοκρ.)=σεαυτόν.—ἔξεστί σοι ζῆν καρπούμενον τὰ ἐαυτοῦ (Ξ.)=σεαυτοῦ.—οὐδὲ τὴν ἐαυτοῦ σὺ γε ψυχὴν ὀρέας (Ξεν.) Ἀπομν. Α', δ', 9).*

Ἡ Ἀλληλοπαθὴς ἀντωνυμία ἀλλήλων.

§. 31. Ἡ ἀλληλοπαθὴς ἀντωνυμία ἀλλήλων ἐμφαίνει τὴν ἔννοιαν τῆς ἀμοιβαίας σχέσεως τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸν ἄλλον· οἱ

πρόγονοι τὰς θρυσότηας τὰς ἀλλήλων οὐκ ἐξήλουν (Ίσ.). — οἱ ποιοῦντες ἀλλήλοισι ὅμοιοι (Πλ.). — διέφθειραν αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ ἀλλήλους (Θ. Γ'. 81). — λόγοι δ' ἐν ἀλλήλοισιν ἐβρόδθουν κακοί (Σ. Ἀντ. 259). — τῶν αὐτ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἀμφικείμενοι λόγῳ ἐκλαίον πάντες (Σ. Κ. 1620). Ἐκ τούτου δὲ τὸ ἐπ' ἀλλήλοισιν χεροῖν (Σ. Ἀντ. 57), ἐκ διορθώσεως Ἑρμάννου = ἀλληλοφόνους χερσίν.

Αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι.

§. 32. Αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι δηλοῦσι κτήσεις τοῦ προσώπου εἰς ὃ ἀναφέρονται. Εἶναι δὲ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι ἡ ἐμός, σός, ὅς, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφετέρως, καὶ αἱ τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ πῶτερος καὶ σφωτέρως, μετὰ τῶν θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων αὐτῶν.

§. 33. Ἐκ τῶν κτητικῶν τούτων ἀντωνυμιῶν, αἱ μὲν τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ μόνον παρ' Ἰωσι συνειθίζονται καὶ ἐκ τοῦ τρίτου δὲ ἐνικοῦ προσώπου ἡ ὅς ἐπὶ κτητικῆς σημασίας (= ἐδικός του) σπανίως ἀπαντᾷται παρ' Ἀττικῶν ποιητῶν ἡ σφετέρως τίθεται κατ' ἄμεσον ἢ πλάγιον, ἐπὶ τῆς μετ' αἰτιατικῆς δηλ. τοῦ ἀπαρεμφάτου συντάξεως, ἀντανάκλασιν ἰσῶρων ποιοῦντας τοὺς σφετέρους (Ξ.). — ἢν δὲ λέγωσιν ὡς οὐ δίκαιον τοὺς σφετέρους ἀποίκους ὑμᾶς δέχεσθαι (Θ. Α', 34).

§. 34. Αἱ παρ' Ἀττικῶν εὐχρηστοτέραι κτητικαὶ ἀντωνυμίαι εἶναι ἡ ἐμός, σός, ἡμέτερος, ὑμέτερος, ἰσοδυναμοῦσαι ταῖς γενικαῖς τῶν προτοτύπων ἐμός πατήρ = πατήρ μου, σός ἑταῖρος = ἑταῖρός σου, καὶ (ἀντὶ ἐς εἰμι = I am with) αὐτοῦ εἰμι ἐπὶ δὲ ἀντανάκλασεως καὶ ταῖς γενικαῖς τῆς συνθέτου, μετὰ διακριτικῆς ἐννοίας γνῶμην σου τοῦ ἀπογαλνείας ἢ ἐμὲ ἐρωτᾷς; (Πλ.) = σὴν, ἢ σοῦ αὐτοῦ γνῶμην.

§. 35. Ἐπιθετικαὶ οὖσαι αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι τίθενται εἰς τὸν λόγον κυρίως ὡς κατηγορούμενον καὶ προσδιορισμός. σός ἐγώ εἰμι. — ἐμός πατήρ, κτλ. Ἀλλ' οὐδὲν ἥττον τίθενται καὶ ὡς ὑπικείμενον, καθάπερ καὶ τὰ ἄλλα ἐπίθετα τὰ ἐμὰ ἐστι σά. — τὸ ἡμέτερον = ἡμεῖς.

§. 36. Ὡς δὲ τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον πρόσωπον τοῦ δι-

ματος καθιστᾷ περιττήν πολλάκις τὴν προσωπικὴν, οὕτως ἢ ὡς κτητικὴ χρῆσις τοῦ ἐν τῷ ὀνόματι ἄρθρου καθιστᾷ πολλάκις περιττήν τὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν· ὁ πατήρ ἐκέλευσέ με ποιῆν ταῦτα=ὁ ἐμὸς πατήρ.—οἱ γονεῖς στέργουσι τὰ τέκνα (Ξ.)=τὰ ἑαυτῶν τέκνα. Τίθεται δὲ ἀναγκαιῶς ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία ἢ ἡ ἰσοδύναμος γενικὴ ἐν ἐλλείψει τοῦ ἄρθρου, ἐμὸς πατήρ, καὶ ἐπὶ διακρίσεως, ἑαυτοῦ σώμα.

§. 37. Ἐπειδὴ ὄχι μόνον τὸ καθ' αὐτὸ κτῆμα, ἀλλὰ καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τινος θεωρεῖται ὡς ἀνῆκον εἰς τὸν λέγοντα, τούτου ἕνεκα διὰ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας ἐξηγοῦνται καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ σὸν λέχος (Σ. *Art.* 573)=τὸ ὑπὸ σοῦ ὀνομαζόμενον.—ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον (Σ. *Φ.* 1254)=ὄν σύ μοι ἐπαπειλεῖς.—τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγὼ (Εὐρ. *Heracl.* 285).

§. 38. Ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐξηγηθείσης συγγενείας τῶν κτητικῶν πρὸς τὰς γενικὰς τῶν πρωτοτύπων καὶ συνθέτων ἀντωνυμιῶν (§. 34) ἔπεται ὅτι πολλάκις ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ ἀπαντῶνται ἀμφότερα, ὡς κείνου τε καὶ σὴν χάριν (Σοφ. *Τρ.* 485).—μᾶλλον ἐλόλην ὅπως τὰ σά καλῶς ἔχοι ἢ ὅπως, τὰ ἑαυτῶν (Ξ. *Ἀν.* ζ', 44)· ὅ'. τίθεται ἐπὶ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας πτωτικὸς προσδιορισμός, ὡς εἰ ὑπῆρχε γενικὴ τῆς προσωπικῆς· ἡμετέρα αὐτῶν ἔργα (Πλ.)—ἡμῶν αὐτῶν ἔργα.—ἡ ὑμετέρα τῶν σοφιστῶν τέχνη ἐπιδέδωκεν (Πλ.)=ἡ τέχνη ὑμῶν τῶν σοφιστῶν.—τοὺς οἴκους τοὺς ὑμετέρους αὐτῶν (Ἰσ.)—κέρθους τοῦ σφετέρου αὐτῶν ἕνεκα (Θουκ. Α', 5)=σφῶν αὐτῶν.

§. 39. Ἡ ἐν τούτοις σημασία τῆς μετὰ τὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν ἐπιτασσομένης γενικῆς αὐτῶν εἶναι κτητικὴ. Πολύκις δὲ τίθεται καὶ μόνη ἡ ἀντωνυμία, οὐσιαστικοῦ δύναμιν λαμβάνουσα· τὰ ὑμέτερα αὐτῶν (Δ.), τὰ σφέτερα αὐτῶν· Διάφορος δὲ ταύτης εἶναι ἡ διαιρετικὴ σημασία· ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν τὸ μὲν σῶμά ἐστι, τὸ δὲ ψυχὴ (Πλ. *Φαίδ.* 79);=οὐκ ἔχει οὕτως ὅτι ἡμῶν αὐτῶν; κτλ.—αὐτῶν ἡμῶν οἱ πρεσβύτεροι οὐκ ἄπειροι πολέμων εἰσὶν (Θουκ. Β', 41).

§. 40. Κατὰ τὸν ἀνωτέρω τρόπον ἐπὶ κτητικῆς σημα-

σίας ἀπαντῶνται, ἂν καὶ σπανιώτερον, καὶ τὰ ὁ ἐμός αὐτοῦ, ὁ σὸς αὐτοῦ· τὸν ἐμόν μὲν αὐτοῦ τοῦ τάλαιπῶρον σχεδὸν ἤδη τομιζῶν ἐκτόξευσθαι βίον (Ἀρφ. Π.λ. 33).—ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸν σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοῦμόν αὐτῆς, ἦλ-
θοι (Σ. Ἡλ. 151).—ἰδὼν τὴν σὴν ἀνδρίαν καὶ μεγαλοφρο-
σύνην ἀναβαίροντος (Πλ. Ἀλκ. Α'. 22).—τὰ σ' αὐτῆς ἔργα
κόμιζε (Ὀδ. Β', 256 = τὰ σὰ αὐτῆς· Ἀντὶ δὲ τούτων τίθε-
ται συνηθέστερον ὁ ἐμαυτοῦ, ὁ σαντοῦ, ὁ ἐαυτοῦ ποριέσθαι
πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς (Σ. Ἀρτ. 893).—τοῦ σαντοῦ τέκνον (Σ.
Ἀρτ. 568).—μετεπέμψατο Ἀστυάγης τὴν ἐαυτοῦ θυγατέρα
καὶ τὸν παῖδα αὐτῆς (Ξ. Κ. Π. Α', γ', 1). Τὸ τελευταῖον μά-
λιστα ἀναγκαίως· διότι, ἀσυνειθίστου ὄντος ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ
τοῦ θε ἐπὶ κτητικῆς σημασίας, δὲν λέγεται θε αὐτοῦ ὡς λέ-
γεται ἐμός αὐτοῦ (§ 38—40).

Αἱ Δεικτικαὶ Ἀντωνυμίαι.

§. 41. Τὸ ὄνομα ἐξηγεῖ τὴν φύσιν τῶν ἀντωνυμιῶν τού-
των, ὅτι σημαίνουσι δεῖξιν προσώπου ἢ πράγματος, καθ' ἓνα
ἢ ἄλλον τρόπον, ἐκ μέρους τοῦ λαλοῦντος, καὶ δεῖξιν ἰδιαι-
τέραν καὶ δυνατωτέραν. ἄλλως δεῖξιν ἐπὶ τὸ γενικώτερον καὶ
ἀσθενεστέραν δηλοῦσι καὶ αἱ προσωπικαί. Εἶναι δὲ δεικτικαὶ
ἀντωνυμίαι ἡ ὅδε, ἡ οὗτος καὶ ἡ ἐκεῖνος.

Ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία ὅδε.

§. 42. Ἡ ἀντωνυμία ὅδε δεικνύει τινὰ αἰσθητῶς ἢ νοερῶς
ὁρατόν, καὶ τρόπον τινὰ δακτυλοδεικτούμενον· τίθεται δὲ εἰς
τὸν λόγον πρῶτον μὲν ἐπιθετικῶς, προσδιορίζουσά τι, προτασ-
σομένη ἢ ἐπιτασσομένη τοῦ προσδιοριζομένου, ἐνάρθρως ἐκφε-
ρομένου· ὅδ' ὁ ξένος (Κ. Σ. 1249)—ὁ πλοῦς ὅδε (Σ. Ἡλ.
541).—ἂδ' ἃ τλάμων.—τόδε τοῦργον καὶ τοῦργον τόδε.
Καὶ ἀνάρθρως δὲ πολλάκις τὸ προσδιορίζομενον, ὡς ὅδε χρό-
νος (Σ. Φ. 199).—ὅδ' ἀγὴρ καὶ ἀγὴρ ὅδε (Σ).—καιρὸς καὶ
πλοῦς ὅδε.—γυνή ἥδε.—τοῦδε συμμάχον.—ἀνδρὶ τῷδε.—
τῇδ' ἡμέρᾳ. Εἵτα δὲ καὶ οὐσιαστικῶς ὑποκειμένου τόπον ἐπέ-
χουσα· ὅδ' ἐστὶ (Σ. Ἡλ. 1563).—ὅδε οὐκ Ὀρίστης ἐστ' (Σ.

Ἡλ. 1480). Κατηγορουμένου δὲ ~~ἐπὶ~~τόπον ἐπέχει ἐν τῷ (Πλ. Τ, 440) δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὡς τὸ τῆς συνθηθείας ἐγὼ οἶμαι ἐδῶ, τοῦτο δὲ=ἐγὼ εἰμι ἑτοιμος.

§. 43. Ὅταν δὲ πρόκειται περὶ λόγων, εἰς τὸ ἡγούμενον ἢ εἰς τὸ ἐπόμενον ἀναφερομένων, ἢ ὅδε συνήθως ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐπόμενον, ὡς πέμψασα Τόμυρις κήρυκα ἔλεγε τάδε (Ἡρ. Α', 206), τὰ ἐξῆς δηλ. Τὰ περὶ τοῦ ὅδε ἰσχύουσι καὶ περὶ τοῦ τοιόςδε, τοσόςδε, τηλικούδε, ὡσαύτως καὶ περὶ τοῦ τῆδε καὶ ὅδε· τὸ δὲ τεῖχος ἦν τῶν Πελοποννησίων τοιόνδε τῇ οἰκοδομήσει (Θουκ. Γ', 21).—ἡ γραφὴ τοιάδε τις ἦν (Ξ).—οἱ τῆδε=οἱ ἐν τῆδε τῇ πόλει.

Ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία οὗτος.

§. 44. Ἡ οὗτος δεικνύει ἀσθενέστερον τῆς ὅδε, ἥτοι παρόντα καὶ αἰσθητὰ ἢ διατηρούμενα εἰς τὴν μνήμην, οὐσιαστικῶς ἢ ἐπιθετικῶς, τοῦ δὲ προσδιοριζομένου ἀνάρθρως ἢ ἐνάρθρως ἐκφερομένου· οὗτος δ' ἐμὲ γίγλος μέγιστος (Σ. Φ. 585).—χοῦτος τεθνηκώς ἦν.—οὗτος ὁ σοφός.—αὕτη ἡ τύχη.—αὕτη ἀγορά.—νόσημα τοῦτο.—ἔστι δὲ τοῦτο τυραννίς (Πλ.)—τοῦτο γὰρ εἰσὶν εὐθῦναι (Δ.). Ὡς δὲ ἡ ὅδε εἰς τὸ ἐπόμενον, οὕτως ἡ οὗτος ἀναφέρεται συνήθως εἰς τὸ προηγμένον, οἷον οὗτος ἦν ὁ λόγος (Ἡρ.), τὰ προειρημένα δηλ.—ταῦτα μὲν σὺ λέγεις, παρ' ἡμῶν δὲ ἀπάγγελλε τάδε (Ξ. Ἀν. Β', α, 20) Τὰ περὶ τοῦ οὗτος ῥηθέντα ἰσχύουσι καὶ περὶ τοῦ τοιοῦτος, τοσοῦτος, τηλικούτος· ὁ Κῦρος, ἀκούσας τοῦ Γωθρῶν τοιαῦτα, τοιάδε πρὸς αὐτὸν ἔλεξεν (Ξ.). Ὡσαύτως οἱ ταύτη=οἱ ἐν τῇ προαναφερθείσῃ χώρᾳ εὐρισκόμενοι.

§. 45. Ὑπάρχουσιν ὁμοίως καὶ περιστάσεις ἐν αἷς ἡ οὗτος ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐπόμενον ὡς προεξαγγέλλουσα τρόπον τινὰ τὴν μετέπειτα ἱξηγηθησομένην ἔννοιαν, μάλιστα διὰ τοῦ οὐδετέρου τοῦτο, ἐπομένου λόγῳ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ὡς ἀρχομένου· Πρόξενος ἐνδηλον καὶ τοῦτο εἶπεν ὅτι οὐδὲν ἄν θέλοι κτᾶσθαι μετ' ἀδικίας (Ξ. Ἀν. Β', ζ. 18). Ὡσαύτως τίθεται καὶ τὸ οὕτω, οἷον ὁ θεὸς οὕτω πως ἐποίησε· τοῖς μὴ θέλουσιν ἑαυτοῖς προτιθέντες ἐκπορεύειν τὰγαθὰ ἄλλοις αὐτοῖς, ἐπι-

τακτῆρας δίδωσιν (Ξ. Κ. Π. Β'. γ', 4). Παρ' ἄλλοις κατ' αἰ-
τιατικὴν ἀπόλυτον, τοὺς μὴ θέλοντας.

§. 46. Ὡς δὲ ἐν τούτοις προεξαγγέλλονται τὰ ἐπόμενα,
οὕτως ἐν ἄλλοις συγκεφαλαιοῦνται τὰ ἡγούμενα διὰ τῆς αὐ-
τῆς ἀντωνυμίας τῷ τε προποεῖν τῶν συνόδων, καὶ τῷ προ-
ποεῖν, καὶ τῷ συνηθόμενος μὲν ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς φανερὸς
εἶναι, συναθρόμενος δὲ ἐπὶ τοῖς κακοῖς, τούτοις ἐπειράτο
τὴν φιλίαν θηρεύειν (Ξ. Κ. Π. Η'. β', 2). Δεικτικώτεραι δὲ
καθίστανται ἀμφότεραι διὰ τῆς τοῦ ε προσλήψεως, οὕτως,
οὐδὲ, ἅπερ ὅμως, μᾶλλον εἰς τὸν κοινὸν βίον ἀνήκοντα, εἶναι
συχνότερα παρὰ τοῖς κωμικοῖς.

Ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία ἐκεῖνος.

§. 47. Ἡ ἀντωνυμία ἐκεῖνος δεικνύει ἀπωτέρω καὶ μεμα-
κρυσμένον τι, ὡς ἐκεῖνος, Εὐρύτου πέρας πόλιν (Σ. Τρ.
244) = ἐκεῖνος ὁ Ἡρακλῆς. — ἅπερ ἐκεῖνος (Σ. Ἡλ. 519) =
ὁ Αἰγισθος. Τίθεται δὲ, ὡς ἡ οὗτος, καὶ εἰς τὸ ἐπόμενον ἀνα-
φερομένη παρὰ πάντα ταῦτα ἐκεῖνο εἰ ἀκοῦσατε (Δ.) — ἐ-
κεῖνο. οἶμαι αἰσχυρὸν ἤδη τὸ μὴ καλῶς λέγειν τε καὶ γρά-
φειν (Πλ.)

§. 48. Ὅταν ἡ οὗτος καὶ ἡ ἐκεῖνος ἀναφέρονται εἰς δύο
προηγούμενα, κατὰ φυσικωτέραν πλοκήν, ἡ μὲν οὗτος ἀναφέ-
ρεται εἰς τὸ προσεχέστερον ἡ δὲ ἐκεῖνος εἰς τὸ ἀπωτέρω.
πρῶτον μὲν εὐσέβει τὰ πρὸς θεοὺς, μὴ μόρον θύων, ἀλλὰ
καὶ τοῖς ὄρκοις ἐμμένων· ἐκεῖνο μὲν γὰρ τῆς τῶν χρημά-
των εὐπορίας σημεῖον, τοῦτο δὲ τῆς τῶν τρόπων καλοκά-
γαθίας τεκμήριον (1^{ος}. πρὸς Δημόν. Δ'). Ἐνίοτε ὅμως γίνεται
καὶ τὸ ἀντίθετον· δίκαιον ἦν τοὺς τὸν στέφανον οἰομένους
δεῖν παρ' ὕμῶν λαβεῖν αὐτοὺς ἀξίους ἐπιδεικνύναι τούτου,
μὴ ἐμὲ κακῶς λέγειν· ἐπειδὴ δὲ, τοῦτο παρέντες, ἐκεῖνο
ποιοῦσιν, ἐπιδείξω ψευδομένους ἀμφότερα αὐτούς (Δημ.
Στεφ. Τριηραρχ. 1229)· ἐνθα τηρεῖται ἡ λογικὴ μᾶλλον ἢ
ἡ γραμματικὴ σχέσις τοῦ σημαντικωτέρου προτασσομένου, διὰ
τοῦ τοῦτο ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ.

§. 49. Ἡ ἐκεῖνος, εἰς ἀρχαιότερόν τι συνήθως ἀναφερομέ-

νη, τίθεται ἐνίοτε ἐπὶ πράγματος πρὸ πολλοῦ ἐγνωσμένου ὅπιοι ἐκεῖνοι (Εὐρ. Τρ. 1188) καὶ περὶ ὀνομαστοῦ τινος *Καλλίστρατις ἐκεῖνος* (Δ.). Ἐκ τούτου ἀποτελεῖ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν οὗτος ἀπῆλλαγμαὶ φόβου πρὸς τῆς δ' ἐκείνου τε (Σ. *Η.Ι.* 783), ἐνθα διὰ τοῦ τῆς δε ἐννοεῖται ἡ παρούσα Πλέκτρα, διὰ τοῦ ἐκείνου ὁ ἀπὼν, ὡς ἀποθανὼν, Ὁρέστis. Ὡσαύτως διὰ μὲν τοῦ οὐδετέρου ἐκεῖνο ἐξηγεῖται τὸ γνωστὸν καὶ θρυλλούμενον, διὰ δὲ τοῦ τοῦτο ἢ τὸδε ἢ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τοῦτ' ἐκεῖνο, κτᾶσθαι ἑτέρους, μὴ τὸ συγγενὲς μόνον (Εὐρ. Ὀρ. 802).—τοῦτ' ἐκεῖνο οὐγὰρ ἰερον (Ἀρφ. *Αχ.* 44).—ταῦτα ἐκεῖνα τὰ εἰωθότα (Πλ. Συμπ. 223).

Ἀναφορικαὶ Ἀντωνυμίαι.

§. 50. Ἡ ἀναφορὰ ἐξ ἧς ὀνομάσθησαν αἱ ἀναφορικαὶ ἀντωνυμίαι ἀναπολεῖ προϋφαστῶσαν ἔννοιαν. Εἶναι δὲ ἀναφορικαὶ ἀντωνυμίαι, ἡ ὅς, ὅστις, οἷος, ὅσος, ἡλικίος, ἀναφερόμεναι εἰς πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, εἰς ποιόν, εἰς μέγεθος καὶ εἰς ποσόν.

Π ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ὅς.

§. 51. Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ὅς ἀναφέρεται εἰς ὀρισμένον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, οἷον Ζεὺς ὅς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει (Σ. *Η.Ι.* 175).—ἐμὴν μητέρ' ἢ φύσει μὲν ἦν βασιλεία (Σ. *Αἴ.* 1303).—ἐγὼν ἄφαρτον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' αἶε (Σ. *Φ.* 237).

Π ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ὅς τις.

§. 52. Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ὅστις ἀναφέρεται εἰς ἀόριστόν τι καὶ γενικόν, ὡς ἀνελεύθερος πᾶς ὅστις εἰς δόξαν βλέπει (Γν.).—ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπαρεύεται κείνου ἐστὶ δοῦλος (Σ. *Ἀποσπ.*) μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ τοῦτ' ἔχει (Μέν.).

§. 53. Τίθεται δὲ καὶ ἡ ὅς μετὰ τοῦ ἀν ἐνίοτε ἀντὶ τῆς ὅστις, καὶ, ἀντιστρόφως, ἡ ὅστις ἀντὶ τῆς ὅς ὅς ἀν τούτων

τι δρᾷ (Σοφ. Ἀντ. 35).— γὰρ τὸ πλῆθος ἐν τοῦτοις τοῖς ἐπιτηδεύμασι τὸν βίον διάγειν ἐν οἷς ἂν τοὺς ἀρχοῦντας τοὺς αὐτῶν ὕμῳ διατρίβοιεν (16).— Χαλκιδῆς Νάξου ὥκισαν καὶ Ἀπόλλωνος ἀρχηγέτου βωμόν, ὅστις νῦν ἐξω τῆς πόλεως ἐστίν, ἰδρύσαντο (Θουκ. 5. 3) — παῖς δουλείαν λέγων, ὅστις ἀρχὴ τῶν ἀπάντων (Ἀρφ. Σφ. 517). οὕτω καὶ ἐξ οὗτου, ἀντὶ ἐξ οὗ Ἀλλὰ σπανιώτερα τὰ τοιαῦτα. Ὅτι δὲ αἰείποτε τὸ ὅστις, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅς τίθεμενον, κατὰ γενικωτέραν ἔννοιαν ἐκλαμβάνεται, εἰσὶν οἱ ἰσχυρίζομενοι, ἀλλὰ τὰ ἀνωτέρω καὶ ἄλλα παραδείγματα δυσκόλως ἐπιβεβαιῶσαι τὴν γνώμην ταύτην.

§. 54. Ἡ ἀντωνυμία ὅς ἀναφέρεται ὅχι μόνον εἰς τὴν οὐσίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ποίον, πλησιάζει δὴλ. εἰς τὴν ἔννοιαν τοῦ οἷος· ὅτιαν τοιαῦτα λέγῃς, ἃ οὐδεὶς ἂν γήσκειν ἀνθρώπων (Πλ.).— δεῖ τοὺς θεατὰς μ' εἰδέναι ὅς εἰμ' ἐγώ (Ἀρφ). Ἡ ὅς καὶ ὅστις, τοῦ οὕτω προτασσομένου, ἰσοδυναμοῦσι τῷ ὥστε· οὐ γὰρ οὕτω γ' εὐθέως ἐστὶν ὅμων οὐδεὶς, ὅς ὑπολαμβάνει (Δημ.).— τίς οὕτω μαίνεται, ὅστις οὐ σοὶ βούλεται φίλος εἶναι (15);

§. 55. Αἱ ἀναφορικαὶ τίθενται συνήθως μετὰ τὰς δεικτικὰς οὕτως βέλτιστος ἂν εἴη καὶ σφηρορέστατος, ὅστις κοσμιώτατα τὰς συμφορὰς φέρειν δύναται (Μέν.). Πολάκις δὲ καὶ προηγούνται ἐπὶ τὸ ἐμφαντικώτερον· ὅστις ἂν δίκαιος ἢ τρόπος τ' ἄριστος, τοῦτον εὐγενῆ καλεῖ (Εὐρ.). Ἐνίοτε δὲ καὶ παραλείπεται ἡ δεικτικὴ, καὶ τότε ἡ ἀναφορικὴ προτασις ἐπέχει τόπον ὑποκειμένου· μαχάριος ὅστις μακαρίους ὑπηρετεῖ (Γν.).— ὅτι καλὸν φίλον αἰεὶ (Εὐρ.).

§. 56 Διὰ τῆς παραλείψεως ἐγεννήθησαν τὰ ἔστιν οἱ, ἔστιν ἄ, ἔστιν ὧν, ἔστιν οἷς, ἔστιν οὗς = εἰσὶ τινες οἱ, εἰσὶ τινες ὧν κ.τ.λ. τὰ ὅποια διὰ τὴν εὐκολίαν ἐκληπτέα ἰσοδύναμα τοῖς, τινές, τινά, τινῶν, τισί, τινάς· Πελοποννήσιοι ὥκισαν τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἡ χωρία (Θ. Α', 42) = τινά.— ἔστιν ὧν ἄλλων πόλεων ἐπαγγελλομένων καὶ αὐτῶν ξυμπολεμεῖν (Θ. 5'. 88.)— ἐτι δὲ καὶ ἐν τοῖς βαρβάραις ἔστιν οἷς νῦν (Θ. Α'. 6).

Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία οἶος

§. 57. Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία οἶος ἔχει πρὸς τὴν τοιοῦτον καὶ τοιοῦτος, ὡς ἔχει πρὸς τὴν ὅδε, οὗτος καὶ ἐκεῖνος, ἡ ὅς καὶ ἡ ὅστις πρὸς αὐτὰς ταύτας καὶ πρὸς τὸ γενικώτερον πᾶς ἀναφέρεται ὁπλ. ἐκείνη πρὸς ἐκείνας, ὡς αὐταὶ πρὸς ταύτας ὡς οὗτος, ὅς, οὕτω τοιοῦνδε ὁδοιπόρον, οἶος δὲ σύ (Ἰλ. Ω, 375.)—ὥν τοιοῦτος, οἶος ἐστίν (Δ.).—Καὶ προτασσομένη τίθεται τῆς τοιοῦτος ἡ οἶος, ὡς οἷα ἕκαστα ἐμοὶ φαίνεται, τοιαῦτα μὲν ἐστὶν ἐμοί, οἷα δ' αὖ σοί, τοιαῦτα δ' αὖ σοί (Πλ.).

§. 58. Παραλείπεται δὲ καὶ ἡ δεικτικὴ εἰς τὴν ἡ οἶος ἀναφέρεται, ὡς παραλείπονται αἱ εἰς ὧς ἀναφέρονται ἡ ὅς καὶ ἡ ὅστις εἰ τίς ἐστίν ἐν αὐτοῖς ἀνὴρ, οἶος ἐμπειρος πολέμου (Δ.)=τοιοῦτος οἶος ἐστίν ὁ ἐμπειρος πολέμου==εἰ τίς ἐστίν ἐν αὐτοῖς ἐμπειρος πολέμου—οὐδὲν οἶον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾶν (Πλ. Γοργ. 447.)=οὐδὲν τοιοῦτον, οἶον τὸ ἐρωτᾶν αὐτόν=τοῦτό ἐστι τὸ ἄριστον—οὐδὲν γὰρ οἶον ἀκοῦειν αὐτοῦ τοῦ νόμον (Δημ. Μειδ. 259)=τοῦτό ἐστι τὸ προτιμότερον.

§. 59. Ἡ ἀντωνυμία οἶος τῆς τοιοῦτος προτασσομένης, συντάσσεται καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς ὅς καὶ ὅστις, τοῦ οὕτω προηγουμένου (ὡν §. 54). τοιοῦτος ἦν, οἶος μὴ βούλεσθαι πολλοὺς ἀποκινῶναι (Ξ.).—οὐχ ὁ Κόρου τρόπος τοιοῦτος, οἶος χρηματίζεσθαι (Ξ. Κ. Π. Η', ζ', 34).—καὶ οὐχ ἔστιν ἄλλη φυλακὴ τοιῶνδε βίη, οἷα αὐτὸν τινα καλὸν κἀγαθὸν ὑπάρχειν (Ξ. Κ. Π. Ζ', ε', 84).

§. 60. Οὐ προηγουμένης δὲ τῆς τοιοῦτος, ἄνευ μὲν τοῦ συνδέσμου τε ἡ οἶος μετ' ἀπαρεμφάτου τίθεται συνήθως ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πρὸς τὴν ἐπιτήδευσιν οὐ γὰρ ἦν ἡ ὥρα, οἷα ἄρδειν τὸ πεδίον (Ξ. Ἀν Β', γ', 13).—μετὰ δὲ τοῦ τε ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ δυνατός, ὡς, οὕτως γάρ γίγνεται ὅπλη, οὗτ' ἔργος οἶος τ' ἦν (Εὐρ. Ἑκ. 15).—καὶ ἐμὲ ἵς τί οἰοίτε ἐσσεσθαι ἡμῖν συμπερᾶσαι περὶ τῆς διόδου (Ξ. Ἀ. Ι. Β', δ', 9).—οὐχ οἶον τε (Ξ. Κ. Π. Β', β', 3)=ἰδόναντι οὐ συγχωρητόν—οὐχ οἶον τε μὲν (Ξ.) καὶ ἐπιρρηματικῶς; δὲ ἐκλαμβάνεται τὸ οἶον, ὡς οἶον δέκα σπειρίους (Θ. Δ', 130)=ὡς, οὐδὲν γὰρ βεβαιότερον

Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ὅσος.

§. 61. Ἡ ὅσος, κατ' ἀριθμὸν ἑνικὸν ἐπὶ μεγέθους τιθεμένη, ἀναφέρεται εἰς τὴν, τόσος, τοσοῦτος καὶ τηλικούτος· οἶον, οὐδ' τι τόσος γέ, ὅσος Τελαμώνιος Ἄϊας (Ἰλ. Β', 528).—τοσαύτην εὖροισιν εἰς τὴν πατρίδα ἐμαυτῷ σύνειδα, ὅση παρ' ὑμῶν εὐχομαι τυχεῖν (Δ)· καὶ προτασσομένη, ὡς, ὅσην εὖροισιν ἔχων ἐγὼ διατελῶ τῇ τε πόλει καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν (Δημ.).

§. 62. Πληθυντικῶς δὲ τίθεται καὶ εἰς ἐνδειξιν ἀριθμοῦ· οἱ γονεῖς τοὺς παῖδας ἐποίησαν τοσαῦτα καλὰ ἰδεῖν καὶ τοσοῦτων ἀγαθῶν μετασχεῖν, ὅσα οἱ θεοὶ παρέχουσι τοῖς ἀνθρώποις (Ξ. Ἀπ. Β', 6', 3).—πάνθ' ὅσ' ἀν' θεὸς θέλη χ' ἡ τύχη κατορθοῖ (Ἀρφ.)· οὕτω καὶ ἡ ὁπόςος· τὸ παρέχον πάντα ὁπόσα ροητὰ ζῶα (Πλ.). Καθὼς δὲ ἡ ὅς καὶ ἡ οἶος, οὕτω καὶ ἡ ὅσος ἐκφέρει ἐνίοτε ἔννοιαν τοιαύτην, ὅποια συνήθως ἐκφέρεται διὰ τοῦ ὥστε· γεμόμενοι τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν (Θουκ. Α', 2)=ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἀποζῆν.

Ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ἡλικίος.

§. 63. Ἡ ἡλικίος, ἐπὶ μεγέθους καὶ ἡλικίας τιθεμένη ἐν τῷ λόγῳ, ἀναφέρεται εἰς τὴν, τηλικούτος καὶ τοσοῦτος· τηλικαῦται· συμφοραῖς περιέπεσεν, ἡλικίος οὐδεὶς ἄλλος οἶδε γενομένος (Ἰσ).—τηλικαῦτα ἐψαύσατο, ἡλικά οὐδεὶς ἀνθρώπων πώποτε (Δ). Τίθεται δὲ καθ' ἑαυτήν, ὡς, ὅρας μὲν ἡμᾶς ἡλικίῳ προσήμεθα βιωμοῖσι (Σ. Τ. 15)=ποῖοι τὴν ἡλικίαν, γέροντες.

* §. 64. Αἱ ἀναφορικαὶ ἀντωνυμίαι σπανίως ἀπαντῶνται κατὰ τὴν φυσικὴν αὐτῶν καὶ ἐμαλὴν σύνταξιν, πολλάς καὶ μεγάλας ποικιλίας δεχόμεναι κατὰ πτώσιν, ἀριθμὸν καὶ γένος, δι' ὧν ὁ λόγος περιπλεκόμενος πολλάκις γίνεται ἀσαφές καὶ δύσκολος· χειμῶνος ὄντος οἶον λέγεις, ὑβρίζον (Ξ. Ἀν. Β', 4, 3)=οἶον λέγεις.—τοῖς ἀγαθοῖς οἷς ἔχομεν (Ἰσ)=ἃ ἔχομεν.—θησαυροποιὸς ἀγήρ, οὗς δὴ καὶ ἐπαιεῖ τὸ πλῆθος (Πλ. Πολ. Η', 534).—πάρεστιν αὐτῷ φόβος ἢν αἰδῶ κα-

λοῦμεν (Πλ.), κτλ. Περὶ τούτων γίνεται ἰδιαίτερος λόγος ἐν τῷ τρίτῳ Τμήματι.

Ἡ ἀόριστος ἀντωνυμία τις.

§. 65. Ἀοριστῶδές τι καὶ ἀπροσδιόριστον σημαίνουσα ἡ ἀντωνυμία τις, καθ' ἃ καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ, ἀπροσδιόριστον ἀφίνει: καὶ τὸ οὐσιαστικὸν οὐτινος τίθεται προσδιορισμός· ἀνθρώπος τις.—γενή τις.—ἡ στερογγυλότης σχῆμά τί ἐστιν, οὐχ' οὕτως ἀπλῶς σχῆμα (Πλ.). Τὴν αὐτὴν ἀοριστίαν μεταδίδει καὶ εἰς τὰς, ἡμέρας ἐβδομήκοτά τινας (Θ. Ζ', 87).—ποῶν τινα οἶει καρπὸν θερίζειν (Πλ. Φαίδρ. 260);—πόσον τι πλῆθος συμμάχων (Ξ);—πόσον περίπου; ὥς πόσον; κτλ.

§. 66. Ὡς κατηγορούμενον τὸ τις δηλοῖ μέγα τι καὶ σημαντικόν· ἤτοι τις ἵκται, τῷσι χρήμασι σθένων (Εὐρ. Ἡ. 1. 939). Ὡσαύτως καὶ ὥς ἀντικείμενον τοῦ λέγειν, ὥς, ἣν τί σοι δοκῶ λέγειν (Εὐρ.)—ἅτι τι σημαντικόν. Τούτων δὲ τὸ ἐναντίον ἐκφέρει διὰ τοῦ οὐδεὶς οὐδὲν καὶ μηδὲν, ὥς, φροοῦσι δήμου μεῖζον, ὄντες οὐδέρες (Εὐρ. Ἀνδρ. 701)—οὐδὲν λέγειν οἶμά σε (Ἀρφ.).

§. 67. Ὡς ὑποκείμενον τιθέμενον τὸ τις, λαμβάνει οὐσιαστικοῦ χαρακτήρα, καὶ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ παρ' ἡμῖν κανεῖς, οἷον ὅπου τις ἀλγεῖ, κτεῖσε καὶ τὸν ροδὸν ἔχει (Γν.).—ἔτω τις ἐφ' ὕδωρ, ἔβλα τις σχισάτω (Ξ. Κ. Π. Ε', γ', 50). Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ γαλλικὸν on καὶ εἰς τὸ γερμανικὸν man.

Ἑρωτηματικαὶ Ἀντωνυμίαι.

§. 68. Εἰς τὴν εὐθείαν ἐρώτησιν ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ γινόμενῃ, οὐτινος ἄλλος λόγος δὲν προηγείται, τίθενται αἱ ἀντωνυμίαι, τις, πότερος, ποῖος, πόσος, πηλίκος.

§. 69. Ἡ τις τίθεται, περὶ προσώπου, περὶ πράγματος, περὶ αἰτίας καὶ τῶν τοιούτων ὄντος τοῦ λόγου· τις οὗτος; τις οὗτός ἐστ' ἀδελφέ (Σοφ. Ἡ. 134)—τις ἄρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἢ θεῶν (Αἰσχ. Επτ. 90);—τουτί τί ἦν; (Πλ.)—τί ποθεῖς (Ἀρφ.); καὶ προτασσομένου τοῦ ῥήματος· δειμαίνεις δὲ τί;

§. 70. Ἡ πότερος τίθεται ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ τὶς ἐκ τῶν δύο; οἷον, πότερον ἄρ' ὑμῶν ἐνθάδ' ὠνομασμένος Πυλάδης κέκληται; (Εὐρ.). — πότερος (δεσμός) ισχυρότερός ἐστιν, ἀνάγκη ἢ ἐπιθυμία (Πλ.); Ὡσαύτως καὶ κατὰ διπλὴν ἐρώτησιν πλείονα ἐρωτήματα εἰς τὸ αὐτό, ἄνευ συνδέσμου, συνάπτουσιν τὶς πῶτος αὐτίως ἐστὶ (Δ.). — ἐπειδὴν τὶς τίνα φιλῇ πότερος ποτέρου φίλος γίγνεται, ὁ φιλῶν τοῦ φιλομένου ἢ ὁ φιλούμενος τοῦ φιλοῦντος (Πλ.); Καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Α', 470) τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; γραπτέον καθ' Ἑρμάννον, τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; = τίς ἀνδρῶν καὶ πόθεν; Συνηθέστερον δὲ τὸ οὐδέτερον πότερον ἢ πότερα ἐρωτηματικῶς ἐπὶ δύο ἢ πλείονων, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ ἐνὸς κῶλον, ὥς, πότερα δὲ κερτομῶν λέγεις τάδε (Σ. Φ. 1235); ἐνθα παραλείπεται τὸ ἄλλο κῶλον, καὶ εὐκόλως ἐννοούμενον, τὸ ἐναντίον δηλ. τοῦ κερτομῶν.

§. 71. Ἡ ποῖος τίθεται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ποῖος λογῆς, ὥς, ποῖον καὶ τί πεποιθώς (Πλ.). — ποῖον κτῆμα τῶν ἁλίων (Πλ.); = ποῖον ἄλλο κτῆμα; — τίνας τε καὶ ποῖαι φύσεις ἐπιτήδεια ἐς πόλεως φυλακὴν (Πλ. Πολ. Β', 374); Μετὰ τοῦ τὶς λαμβάνει τὴν ἀλλαχού ἐξηγηθεῖσαν ἐννοιαν (§. 65) Ἡ διαφορὰ δεικνύεται προφανῶς ἐν τῷ ἑξῆς τοῦ Πλάτωνος χωρίῳ (Γοργ. 448) καὶ οὐδεὶς ἡρώτα παῖς τις εἴη ἢ Γοργίου τέχνη, ἢ λῶα τίς, καὶ ὅντινα δέοι καλεῖν τὸν Γοργίαν.

§. 72. Ἡ πόσος τίθεται ἐπὶ πλήθους καὶ μεγέθους; πόση στρατιά (Πλ.); — πόσον οὖν γίγνεται; (Πλ.) = πολὺ ἢ ἐλάχιστον; πόσης οἴεσθε γέμει. . . σωφροσύνης (Πλ.); κατὰ δὲ πληθυντικὸν καὶ ἐπὶ ἀριθμοῦ γενεαῖς πόσαις (Πλ.); — ὅποση πόσουσιν σῶφρονας ὄντας ἰκανῇ τρέφειν (Πλ.);

§. 73. Ἡ πηλίκος τίθεται καὶ αὐτὴ ἐπὶ μεγέθους, πλήθους καὶ ἐπὶ ἡλικίας; πηλίκον τί ἐστὶ τὸ χωρίον (Πλ.); — πηλίκη τις ἐκάστη ἡ γραμμὴ (Πλ.); — πηλίκην τιὰ γῆς αὐτὴν εἶναι (Πλ.); — πηλίκος ἦσθα ἐπὶ τῶν Μηδικῶν; = πόσον ἐτών;

§. 74. Διὰ τὴν πλαγίαν ἐρώτησιν, ἐξ ἄλλης προτάσεως ἑξαρτωμένην, εἶναι αἶ, ὅστις, ὁπότερος, ὁποῖος, ὁπόσος κτλ. αἶ ὁποῖοι εἶναι σύνθετοι ἐκ τῆς ἀναφορικῆς καὶ ἐρωτηματικῆς; ἐκ τῆς δε καὶ τίς γίνεται ὅστις ἥτις εἰ λέγει σ' ἐχρήν αὐ-

τίκα μάλα (Ἀρφ.).—ἐξ ἀρχῆς σε ἡρόμην ὁπότερος τούτων τοῖν ἀνδράσιν ἀμείνων πεποιῆται τῷ Ὀμήρῳ (Πλ.).

* §. 75. Πολλάκις ἀπαντῶνται καὶ εἰς τὴν πλαγίαν ἐρωτησιν αἱ ἀπλᾶι ἐρωτηματικαὶ ἀντωνυμιαί· ἡρώτων αὐτοὺς τίνας εἶεν (Ξ).—ἡρώτα τί βούλουτο (Ξ). Ἐνίοτε δὲ καὶ ἀμφοτέραι· οὐκ ἄρα ἡμῶν οὕτω φροντιστέον τί ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμεῖς, ἀλλ' ὅ,τι ὁ ἐπαὼν περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων (Πλ.)· καὶ ἀντιστρόφως ἐνίοτε αἱ σύνθετοι ἐρωτηματικαὶ ἐπὶ εὐθείας ἐρωτήσεως· ἀλλὰ τίς γάρ εἰ; ὅστις; πολίτης χρηστός (Ἀρφ.). Περὶ τῶν συνδυαστικῶν καὶ λοιπῶν ἀντωνυμιῶν ἴδε Συνακτικὸν Περίοδον Δευτέραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Περὶ Ἄρθρου.

§. 1. Ἡ ἀρχαιοτέρα χρῆσις τοῦ ἄρθρου ἦτον ἀντωνυμική, καὶ ὡς ἀντωνυμία, δεικτική καὶ ἀναφορική, ἀπαντᾷται πάντοτε σχεδὸν παρ' Ὀμήρῳ τὸ ἄρθρον ὁ, ἰσοδυναμοῦν τῷ, ὅδε ἢ οὗτος, ἐκεῖνος, αὐτός, ὅς.

§. 2. Παρ' Ἀττικοῖς ἔμεινεν ἡ τοιαύτη ἀντωνυμική χρῆσις ἐπὶ ὀλίγων, ὠρισμένων περιστάσεων· ἀ. ἐπὶ ἀντιθέσεων διὰ τῶν ὁ μὲν, ὁ δέ· ὁ μὲν γὰρ θνητός, ἡ δὲ ἀθάνατος (Ἰσ.)= οὗτος μὲν, αὕτη δέ. Τὰ αὐτὰ δὲ ἐκλαμβάνονται καὶ ἀορίστως· ψυχὴ ἡ μὲν τοῦτ' ἔχει, ἡ δὲ ἀνοία (Πλ.)· Ἐπιδεικνύεται δ' ἔτι μᾶλλον ἡ ἀοριστία, προστιθεμένης καὶ τῆς ἀορίστου τίς· ἡδοῖναι τίνας αἱ μὲν ἀγαθαί, αἱ δὲ κακαί (Πλ.)· Ἐ. ἐπὶ αὐτῶν τούτων, χωρὶς ἑκατέρου τιθεμένου, τοῦ ἐνὸς δηλ. ἄνευ τοῦ ἄλλου· ὁ γὰρ μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων (Σ.).—ὁ δ' εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἐλήλυθεν (Δ.), ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ προηγμέν. Ὁμοίως ἐπὶ τῶν πλαγίων· τῆς γὰρ πέφυκα μητρὸς (Σ.).—τοῖς δ' ἄλλῃ γῇ ἐσσι (Θ. Α', 84). Μετὰ τοῦ καὶ τίθεται ἡ ὅς· καὶ ὅς εἶπεν ἐρυθριάσας (Πλ.)· οὕτω καὶ ἡ δ' ὅς. Λέγεται ὅμως γ. καὶ τόν· καὶ τὸν κελεῦσαι δοῦναι (Ξ)· ὡ-

σαύτως· δ'. τὸν καὶ τόν, τὸ καὶ τό· καὶ μοι κάλει τὸν καὶ, τόν (Δ.).—ἔδει γὰρ τὸ καὶ τό ποιῆσαι καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι (Δ.). ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· εἶπε τὸ καὶ τό· ἐξαιρέτως δέ· ε. τὸ οὐδέτερον τό, εἴτε ἀναφερόμενον εἰς τὸ προηγούμενον, ὡς, τό γ', οἶμαι, οὐχ οὕτως ἔχει (Πλ.), εἴτε προσεγγελητικὸν τοῦ ἐπομένου ὅν· τό γε κατανοητέον ὅτι πολιτικὴ τις αὐτῶν οὐδεμία ἐφάρη (Πλ.).

§. 3. Ὡς ἀναφορικὴ ἀντωνυμία τὸ ἄρθρον ἔμεινε μόνον παρ' Ὀμήρῳ, παρ' Ἡροδότῳ καὶ παρ' Ἰωσὶν ἐν γένει, ἐκ δὲ τῶν Ἀττικῶν μόνον οἱ τριγυκοὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ οὕτως, ἀλλὰ σπανίως· δαιμόνων ἀγάλλμαθ' ἱερὰ, τῶν ὁ πατλημῶν ἐγὼ ἀπεστέρησ' ἔμμαντόν (Σ. Τ. 1379).—ἡ κατθάρη κτείνουσα τοὺς οὐ χρεὴν κταρεῖν (Εὐρ. Ἀνδρ. 811).

Ἀρθρικὴ χρῆσις τοῦ ἄρθρου παρ' Ἀττικοῖς.

§. 4. Τοῦ ἄρθρου ὡς ἄεθρου χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ χωρίζειν παντός ἄλλου τὸ μεθ' οὗ τίθεται καὶ εἰδικεύειν αὐτό, παριστάμενον ὡς ὅλον ἔχον ἐνότητα, ὡς ἐν, ὡς ὠρισμένον. Ἔστι δὲ ὠρισμένον τὸ κεχωρισμένον καὶ διακεκαιμμένον τῶν ἄλλων ὁμοειδῶν. Λέγοντες ἄνθρωπος ἢ ἄνθρωπός τις ἐννοοῦμεν ἄριστον ἄτομον τῆς τάξεως τῶν ὄντων ἧπερ καλοῦνται ἄνθρωποι, ἀντιθετικῶς πρὸς ἄλλων ὄντων τάξεις. Λέγοντες ὁ ἄνθρωπος ἐννοοῦμεν ὠρισμένον ἄτομον διαστελλόμενον τῶν ἄλλων ἀτόμων τῆς αὐτῆς τάξεως τῶν τοιούτων ὄντων, τῶν ἀνθρώπων.

§. 5. Ὁρίζεται δὲ τὸ δεχόμενον ἄρθρον κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους· α' ὡς γνωστὸν ἐκλαμβανόμενον σοφὸς παροῦργος καὶ δεινὸς ἄνθρωπος (Δ.)=ὁ ἄνθρωπος ὁ Φίλιππος·—ἐπειδὴ οἱ πολέμιοι ἦλθον (Ξ)· β', ὡς ἴδιον τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑποκειμένου· εἰς ὀλιγαρχίαν κατέστησαν τὴν πόλιν (Θ.)· ἡ πόλις ἀνήκει εἰς τοὺς καταστήσαντας.—τυραννίδα ἔχετε τὴν ἀρχὴν (Θ.)· ἀπισῶσα πρὸς τὸν ἄνδρα (Ξ.)=τὸν εαυτῆς (σ. 42. §. 36)· γ'. ὡς προκείμενον τοῦ λόγου· εἴ τις οἶδε τὸν αὐτόχειρα (Σ.), τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος τὸν θ'· εἰρητεῖ-

πο'—τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστίν (Λυσ.) δ', ὡς προσῆκον καὶ ἀπαιτούμενον εἰς τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ὑπόθεσιν· οἱ τύραννοι τοῖς χρήμασιν ἐξωοῦνται τοὺς κινδύνους (Λυσ.) εἰ. ὡς προηγούμενως ὀνομασθέν· ἐπιπίπτει χιῶν ἄπλετος, ὥστε ἀπέκρινε καὶ τὰ ὅπλα καὶ τοὺς ἀνθρώπους κατακειμένους, καὶ τὰ ὑποζύγια συνεπέδησεν (ἢ συνεπόδισεν) ἡ χιῶν· καὶ πολλὸς ὄκρος ἦν ἀνίστασθαι· κατακειμένων γὰρ ἀλγεινὸν ἦν ἡ χιῶν ἐπιπεπτωκυῖα (Ξ. Ἀν. Δ'. δ', 41).

§. 6. Ὡσαύτως γ'. διὰ διαφορῶν προσδιορισμῶν χαρακτηριζόμενον Σωκράτης ὁ φιλόσοφος.—ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν.—τέχνη ἡ ἡμετέρα.—περὶ τῶν νόμων οὕς παρεγραψάμεθα (Δ.)· ζ'. παριστάμενον ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν λεγόμενον· οἱ δαναεῖς ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις (Δ.). Οἱ μεγάλοι τόκοι ἦσαν ὠρισμένοι ἐν Ἀθήναις, οἱ ἐπίτριτοι, π. χ. ἐν οἷς ἐπληρόνετο τόκος τὸ τρίτον τοῦ κεφαλαίου 33 1]3 τοῖς ἑκατόν, κτλ. ὡς καὶ οἱ μικροί, οἱ ἐπόγδοι (Ἰδε Εἰσαγωγὴν εἰς Πίνδαρον §. 156) ἢ. ὡς ἐκάστοτε ἰδιαίτερος ἀναφαινόμενον· ὁ βουλόμενος.—ὁ αἰεὶ ἐθέλων τε καὶ δυνάμενος (Πλ.).—ὁ Κῦρος ὑπισχεῖται δώσειν τρία ἡμιδαρεικά τοῦ μηνὸς τῷ στρατιώτῃ (Ξ. Ἀν. Α'. γ', 21). Εἰς ταύτας δυνάτον ἴσως νὰ ἀναχθῇ πᾶσα ἄλλη περίστασις.—ὅσην ἔχεις τὴν δύναμιν (Ἀρφ.)—ὅλον δ' ἔχεις τὸ πρόσωπον (Ἀρφ.)—Ξενίας τὰ Ἀύκαια ἐθύσε, καὶ ἀγῶνα ἐθήκε, τὰ δὲ ἄθλα ἦσαν στ. λεγγίδες χρυσαῖ (Ξ.).—ἀπέτισε τὰς πενταχοσίας δραχμὰς (Δ.).

§. 7. Ὡς ὀρίζεται ἄτομον κλάσεως, οὕτω καὶ κλάσις ὁλόκληρος ὄντων ἀηδέστατα ὁ τύραννος βιώσεται, ὁ δὲ βασιλεὺς ἡδίστα (Πλ.).—πονηρὸν ὁ συκφάρτης αἰεὶ (Δ.)· καὶ εἶδος· ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος θέλει μετέσχε μοίρας (Πλ.)· καὶ γένος· πότερον καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐν τῶν ζώων ἐστίν ἢ οὐ (Πλ.);

§. 8. Τὰ κύρια ὀνόματα, οἰκοθεν ὄντα ὠρισμένα, οὐ χρήζουσι τοῦ ἄρθρου· Ξεροφῶν ἐτόλμησε σχίζειν ξύλα (Ξ.).—Μίνως ναυτικὸν ἐκτίσαστο (Θ.). Δέχονται δὲ τὸ ἄρθρον α. ἐπὶ περιωνύμου τινός· ἴρ' αἱ Μυκῆναι γνοίεν, ἡ Σπάρτη θ', ὅτι χ' ἡ Σκύρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφν (Σ. Φ. 326). β'. ἐπὶ ἰπαναλήψεως τοῦ προηγμένου· ἐαυτὸν δ' ἐκέλευεν

ἀποστέλλειν ὁ Θεμιστοκλῆς (Θ. Α', 90). ὕπερ ἀναφέρεται εἰς τὸ προηγηθὲν Θεμιστοκλέους γνῶμη.

* §. 9. Εἰς τὰ κύρια ὀνόματα κατατάσσονται ὡς πρὸς τοῦτο καὶ τὰ, οὐρανός, ἥλιος, σελήνη, γῆ, αἴθρ, θάλασσα ἄνεμος, ἄστρον, βασιλεύς, περὶ βασιλείας τῶν περσῶν λεγόμενον, κτλ. Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὡς πρὸς τὸ ἄρθρον θετέα καὶ τὰ ὀνόματα τῆς συγγενείας, πατήρ, μήτηρ, ἀδελφός, γονεῖς, πρόγονοι, παῖδες, γυναικες, κτλ. ὅταν ταῦτα, ἰδιάζοντα εἰς τοὺς περὶ ὧν ἢ εἰς τοὺς πρὸς οὓς, ὁ λόγος, οἰκοθεν χωρίζονται τῶν ἄλλων ὁμοειδῶν. Ὡσαύτως καὶ τὰ ὀνόματα πόλις, πατρίς (Ἰδε Συντακτικὸν Περίοδον Δευτέραν.) *

* §. 10. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀφηρημένων ἔννοιῶν τῶν ἀρετῶν καὶ κακιῶν ἐκφέρονται ἐνάρθρως μὲν, ὅταν παρίστανται ὡς πρόσωπα, τρόπον τινά, ἢ ὡς πράγματα ἐκτὸς ἡμῶν ὑπάρχοντα, ὡς ὅντα ἐνότητι ἔχοντα καὶ ὠρισμένα· πότερον ἢ ἀρετὴ ἢ ἡ φυχὴ σώζει τὰς ψυχάς (Ξ.);—γνώσεως κακίας σημειῶν ἐστὶν ὁ γότος (Δ.). ἄνθρωπος δέ, ὅταν παρίστανται ὡς ἔννοιαι ψυχικῆς καταστάσεως σημαντικαί, κατὰ διαφόρους περιστάσεις ἀναφαινομένης· γότος μνήμη ἐκπλήσσει (Θ.).—τοῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμεθα (Πλ.).—ἵνα δέος ἔνθα καὶ αὐδώς (Πλ.). Ἐνάρθρως δὲ καὶ ἀνάρθρως ἐκφέρονται καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιστημῶν καὶ τέχνων· ἀρ' οἶν οὐ τὸ μὲν ὅλον ἢ ῥητορικὴ ἀν εἶη τέχνη (Πλ.);—ῥητορικὴ πειθοῦς ἐστὶ δημιουργός—(Πλ.). Οὕτως, ἡ τεκτορικὴ καὶ τέκτορική, ἡ ὑφαντικὴ καὶ ὑφαντική. *

* §. 11. Κατὰ τὰ ὀνόματα τῶν τάξεων τῶν εἰδῶν, κτλ. τῶν ἐμψύχων ὄντων ἐκφέρονται ὡσαύτως ἐνάρθρως (§ 7) καὶ ἀνάρθρως· χρώνται ὡσπερ ταῖς προσδύττειν αἱ παῖδες πρὸς τὸ ἠδέως μυθολογῆσαι (Πλ.). Ὡσαύτως, λύπη παροῦσι πάντοτ' ἐστὶν ἢ γυνή (Πλ.).—ἐπὶ πᾶσι δὲ ἀσθενέστερον γυνή ἀνδρός (Πλ.).—ὁ ἄνθρωπος ἀναθρεῖ καὶ λογιζέται τοῦτο ὁ ὅπως (Πλ.).—ἄνθρωπος θεϊότατον, ἡμερώτατόν τε ζῶον γίγνεσθαι φιλεῖ (Πλ.). Ἐπὶ ἀτόμου δὲ ἀείποτε ἐνάρθρως· ὁ ἄνθρωπος ἢ ἄνθρωπος, ὁ ἀνὴρ ἢ ἀνήρ, κτλ.

Τὸ ἄρθρον ἐπὶ κατηγορουμένου καὶ ἀντικειμένου.

§. 12. Τὸ κατηγορούμενον, χωριστὸν ὂν τοῦ συνδετικοῦ, δὲν δέχεται ἄρθρον, ὅταν σημαίνη ὅτι τὸ ὑποκείμενον εἶναι ἐν τῶν ἀντικόντων εἰς τὴν κλάσιν τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκφερομένην ὁ Σιμωνίδης ἐστὶ σοφός.—ὁ ἀνὴρ ἔστιν ἔτοιμος. Δέχεται δέ, τοῦναντίον, τὸ ἄρθρον ἂ. ὅταν ἐξηγῇ ὁλόκληρον τὴν τάξιν περιληπτικῶς, ὥστε κατηγορούμενον καὶ τάξιν εἶναι τὸ αὐτό. οἱ ἀδίκως τὰ χρήματα ἀφαιρούμενοι καὶ τοὺς οὐδὲν ἀδικούοντας ἀποκτείνοντες, οὗτοί εἰσιν οἱ καὶ πολλοὺς τοὺς ἐκαρτίους ποιοῦντες, καὶ προδιδόντες οὐ μόνον τοὺς φίλους, ἀλλὰ καὶ ἑαυτοὺς δι' αἰσχροκέρδειαν (Ξ). Ὡσαύτως καὶ ὅταν ἐξηγῇ ὡς ὅλον εἰδικὸν τὸ κεφάλαιον προωνομασμένων ἢ προσγνωσμένων προσώπων ἢ πραγμάτων οὗτοι οἱ ταύτην τὴν φήμην κατασκευάσαντες οἱ δεινοὶ εἰσὶ μου κατήγοροι (Πλ.), ἔνθα περιέχεται ἡ ἔννοια οἱ ἄλλοι δὲ εἰσιν οἱ μὴ δεινοί.

§. 13. Ὡσαύτως β'. ὅταν καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν ἐξηγῇ τὸ κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ἀνῆκον εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐκφερομένην τάξιν οὗτός ἐστιν ὁ μέγιστος.—οὗτός ἐστιν ὁ προδότης.—ὁ δὲ καὶ ξυγκολάζων εἰς δόξαμιν τοῖς ἄρχουσιν ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν πόλει καὶ τέλειος οὗτος ἀναγορευέσθω (Πλ.) Ὡσαύτως ἐπὶ ἀντικειμένου μάλιστα μετὰ τῶν ῥημάτων καλεῖν καὶ ὀνομάζειν τὸν καλὸν στρατιώτην ἐμὲ ὀνόμασιν (Αἰσχ.).—τὸν μόνον ἀδωροδόκτον ὀνομάζοντες τῇ πόλει (Αἰσχ.). Ταῦτα παρεμφαίνουσιν ὅτι οὐδεὶς ἄλλος προδότης, οὐδεὶς ἄλλος μέγας, καλὸς στρατιώτης ἀδωροδόκτος, κτλ. Ἐν γένει δὲ τίθεται τὸ ἄρθρον ἐπὶ κατηγορουμένου καὶ ἀντικειμένου, ὅταν ἰδιαιτέρως εἰδικεύηται τὸ ὑπ' αὐτῶν ἐξηγούμενον.

Θέσις τοῦ ἄρθρου.

§. 14. Ἐπὶ ἐνάρθρου οὐσιαστικοῦ, ἄνευ ἐπιθέτου ἐκφερομένου, προτάσσεται τὸ ἄρθρον ὁ ἀνὴρ, ὁ στρατιώτης. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθετικῶς ἐκλαμβανομένων μορίων, ὡς ὁ μεταξὺ τόπος, οἱ νῦν ἄνθρωποι = οἱ τωρινεῖ, οἱ ἄλλοτε = οἱ ἄλλοτεσιν οἱ ἐν Ἠπείρῳ ἐκ τοῦ ἄλλοτε, ἡ λίαν ἐπιμέλεια κτλ.

(Ἴδε Κεφ. Α'. §. 22). Ἐπαναλαμβάνεται δὲ ὅταν προτάσσεται τὸ οὐσιαστικόν· ὁ χρόνος ὁ πολὺς, τὴν γυναῖκα τὴν σώφρονα, τὰ πράγματα τὰ μεγάλα κτλ. ὡσαύτως τὰς ἡδονὰς θήρειε τὰς μετὰ δόξης (Ἰσ.) = τὰς ἐνδόξους· τὰ τεῖχη τὰ ἐαυτῶν τὰ μακρὰ ἀπετέλεσαν (Θ.)—τῷ δήμῳ τῷ τῶν γυναικῶν (Ἀρφ.), κτλ. Ἐνίοτε δὲ ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιθέτου τόπον ἔπεχόντων προσδιορισμῶν προτασσομένων· αἱ ἄλλαι αἱ κατὰ σῶμα ἡδοναί (Πλ.).—ἐν τῇ τοῦ Διὸς μερίσῃ ἐορτῇ (Θουκ. Α'. 126)· διότι ταῦτα ἐκλαμβάνονται τρόπον τινά, ἰδιαίτερος· ἐν τῇ τοῦ Διὸς, ἐν τῇ μερίσῃ δηλ. τοῦ Διὸς ἐορτῇ. Ἴδε περὶ τῶν λοιπῶν Σ. Π. Β.

§. 13. Ἡ τοιαύτη θέσις τοῦ ἄρθρου διαστέλλει πρᾶγμα πρᾶγμα, ἢ πρόσωπον πρόσωπον, ἐνότητα διακεκριμένην ἄλλης ἐνότητος· τοῦναντίον δὲ, ὅτε τίθεται μετὰ τὸ ἐπιθέτου καὶ τοῦ οὐσιαστικοῦ, διαστέλλει τοῦ πράγματος ἢ προσώπου διάφορον κατάστασιν· οὕτω διὰ μὲν τοῦ ἐπὶ τοῖς πλουσίοις πολιταῖς διαστέλλονται οἱ πλοῦστοι πολῖται τῶν μὴ πλουσίων, διὰ δὲ τοῦ ἐπὶ πλουσίοις τοῖς πολῖταις διαστέλλονται οἱ πολῖται ἐπὶ καταστάσεως πλουσίων καὶ ἐπὶ καταστάσεως μὴ πλουσίων. Τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ προτασσομένου τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐν ἄρθρῳ, χωρὶς νὰ ἐπαναλαμβάνηται ἐπὶ τοῦ ἐπιθέτου ἔχει τὸν πέλεκυν οὐδέτατον, ἐν ᾧ τὸ, ἔχει τὸν οὐδέτατον πέλεκυν παρέχει ἄλλην ἔννοιαν οὐχὶ δηλ. τὸν ἐλαττον οὐδὲν κτλ.

Παραλείψεις ἐπὶ τοῦ ἄρθρου.

§. 16. Ὅταν τὸ οὐσιαστικόν ἐννοῇται ἐκ τῆς συναφείας, παραλείπεται, ἀναπληροῦντος τοῦ ἄρθρου· ὁ ἐμὸς πατήρ καὶ ὁ τοῦ φίλου—Περὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸν τῶν γυναικῶν (Ἀρφ. Θ. 335). Συντίθεται δὲ κατήχησάν τινες τοιαῦται παραλείψεις, εἰνότητοι γεόμεναι, διὰ τὴν συχνὴν χρῆσιν· Νικίας ὁ Νικηράτου (εἶδε), εἰς τὴν Φιλίππου (χώρην), τὰ τῆς πόλεως (πράγματα), τὰ κατὰ Πανσαρία κτλ. Τοιαῦτα δὲ καὶ, τὰ περιγραφικώτερα, τὰ τῆς τύχης, τὰ τῶν Θεταλῶν, τὰ τῶν βαρβάρων, τὰ τῆς πόλεως, τὰ τῆς πόας.

§. 17. Τὸ ἄρθρον συνδέει πολλάκις καὶ ἐλόκληρον ἀναπο-
(ΣΥΝΤ. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α').

ρικὸν λόγον μετὰ τινος οὐσιαστικοῦ· ἀνόμοιον ἔστι τῇ ἡς φῆς
 σὺ σκληρότητι (Πλ.). Ἐνίοτε δέ, παραλειπομένου τοῦ οὐσια-
 στικοῦ, ἐνόητα λαμβάνων διὰ τοῦ ἄρθρου τὸν ὅς ἐφη δε-
 σπότης τοῦτον εἶναι (Λυτ.)=τὸν εἰπόντα.—προσῆκει μισεῖν
 τοὺς οἷός περ οὗτος (Δ.)=τοὺς ὁμοίους τούτῳ.—τῶν ὅσοι
 ἄρ διαφερόντως ἐν τῷ βίῳ ἀγαθοὶ κριθῶσι (Πλ. Πολ. Ε',
 569), κτλ. Περιττὸν λοιπὸν νὰ ἐκλάβωμεν τὸ ἄρθρον ἐν
 τούτοις ἐπὶ ἀντωνυμικῆς χρήσεως, ὡς παρὰ τινων γέγονεν.

§. 18. Τῆς αὐτῆς ἀρχῆς καὶ ὁ παρ' Προδότῳ Θουκυδίδῃ,
 Πλάτῳ καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα συνήθης τρόπος τῆς ὑπερ-
 θέσεως, διὰ τοῦ ἐν τοῖς, μετὰ τινος ὑπερθετικοῦ ἐν τοῖς πρῶ-
 τοις δὲ Ἀθηναῖοι τὸν σίδηρον κατέθερτο (Θ. Α' 6 Ἰδε καὶ Ζ',
 24, 71).—ὁμολογεῖται ὁ ἔρως ἐν τοῖς πρεσβύτατος εἶναι
 (Πλ. Συμπ. 178), κτλ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν φαίνεται ὅτι ὑ-
 πενοεῖτο ἐν τούτοις ἡ μετοχὴ τοῦ ῥήματος ἢ τὸ κατηγορού-
 μενον· ἐν τοῖς καταθεμένοις τὸν σίδηρον πρῶτοι Ἀθηναῖοι
 κατέθερτο· ὡσαύτως ἐν τοῖς πρεσβυτάτοις οὖσι πρεσβύτατος,
 κτλ. (Ἰδε Πρ. Ζ' 137. Κρίτ. 43. 52, κτλ.) ἔπειτα ὁμῶς ἐπιρ-
 ῥηματικῶς ἐκλήφθην τὸ ἐν τοῖς=πρὸ πάντων μάλιστα, ἐφηρ-
 μόθη καὶ ἐπὶ θηλυκῶν οὕτως ὡμὴ ἡ στάσις προὐχώρησε καὶ
 ἔδοξε μᾶλλον, διότι ἐν τοῖς πρώτῃ ἐγένετο (Θ. Γ'. 71).

§. 19. Ἡ παρ' ἡμῖν χρῆσις τοῦ ἄρθρου εὐκολύνει βέβαια
 ὅπως οὖν τὴν ἀσυγκρίτῳ λόγῳ πολυπλοχωτέραν χρῆσιν αὐτοῦ
 παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. Ἐν τῇ Δευτέρᾳ Περιόδῳ τοῦ Συνακτι-
 κοῦ, καὶ ἐν τῇ Εἰσαγωγῇ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Σύνταξιν, εὐ-
 ρίσκονται πλείονα περὶ τούτου, ἀλλὰ τὸ πᾶν κρίνεται ἐκ τῆς
 μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιστάσις ἀναγνώσεως τῶν ἐνδόξων συγ-
 γραφῶν καὶ ποιητῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Περὶ τῶν Κοινῶν Προσδιορισμῶν.

§ 1. Κοινοὶ Προσδιορισμοί, εἰς πᾶσαν τάξιν ῥημάτων,
 κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἀρμόζοντες, εἶναι μάλιστα οἱ ἀ-

κόλουθοι εἰς: I. ὁ τόπος· II. ὁ χρόνος· III. τὸ ποιόν· IV. τὸ ποσό· V. τὸ κατὰ τι· VI. τὸ αἷτιον.

I. Ὁ Τόπος.

§. 2. Κατὰ τέσσαρας τρόπους θεωρεῖται ὁ τόπος· α. ὁ τόπος ἐν ᾧ στέκει τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα· β. ὁ τόπος πρὸς ὃν κατευθύνεται τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα· γ. ὁ τόπος ἐξ οὗ ὁρμᾶται· δ. ὁ τόπος δι' οὗ περᾶ.

A'. Ὁ τόπος ἐν ᾧ στέκει τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα.

§. 3. Τοῦτο λέγεται καὶ ἡ ἐν τόπῳ στάσις, καὶ διὰ τοῦτου γίνεται ἡ ἀπόκρισις εἰς τὸ ἐρώτημα ποῦ. Ἐκφέρεται δὲ τὸ τοιοῦτον διὰ τῶν καταλλήλων ἐπιρρήμάτων. Εἶναι δὲ ταιαῦτα μάλιστα· α. τὰ ἐκ γενικῆς ἔχοντα τὴν ἀρχήν, ὡς αὐτοῦ, ἀλλοχοῦ, ἐκασταχοῦ· ὡς αὐτοῦ μὲν οὐδὲρ κἀφάνης (Σ. Κ. 77).—ἐπίσχες αὐτοῦ ξέρε (Σ. Κ. 856).—οὐ με χρὴ θαρεῖν (Σ).—ἀλλὰ δ' ἀλλοχοῦ καλὰ (Σ. Κ. 43).—οἱ ἄν' ἐκασταχοῦ ἐπαιρῶσιν αὐτοῦς (Πλ. Φαίδρ. 257) β. τὰ ἐκ δοτικῆς ὁρμώμενα, ὡς οἶκοι, Ἰσθμοὶ, Μεγαροὶ, Πυθοὶ· οἶκοι τε κεκτῆσθαι (Πλ.).—Ἰσθμοὶ ἐρίκησεν· γ. τὰ ἐκ προσκολλήσεως ἢ συμπλοκῆς μορίων γινόμενα, αὐτόθι, ἀλλοθί, ἀλλοθι, οἰκοθι, κτλ. οὐ γὰρ ἀλλοθί που βεβίωκα ἢ παρ' ὑμῖν (Δημ.). Οὕτω καὶ ἐνθα, ἐνθάδε, ἐνταῦθα, προσθεν, ὀπίσω· ἐνθάδε παρακαθίζεσθαι (Πλ. Θεαιτ. 147). δ. ἄλλα τινὰ διαφορὰ, ὡς ἄνω, κάτω, ἐκεῖ ὡς ἐκεῖ γὰρ ἄει κείσομαι (Σ. Ἀρτ. 261).

§. 4. Ὡσαύτως ἐκφέρεται ὁ τόπος διὰ τῶν πτώσεων, ἐξ ὧν ὁρμῶνται πολλὰ τῶν ἀνωτέρω ἐπιρρήμάτων, οἷον διὰ γενικῆς ἐμπροθέτου, ὡς, ὁ ἐπὶ σκοπῆς, οἱ ἐπὶ ρηῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπροθέτου, δεξιᾶς χειρός. Παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Γ. 251)· ἢ οὐκ Ἀργεος ἦεν· δι' αἰτιατικῆς ἐμπροθέτου, ὡς κατ' οἴκους μένειν. Οὕτω παρ' Ὀμήρῳ (Ὀδ. Φ. 107) κατ' αἰτιατικὴν μὲν πρῶτον, γενικώτερον, εἶτα δὲ κατὰ γενικὴν τὰ μερικώτερα· οἷα νῦν οὐκ ἔστι γυνή κατ' Ἀχαιῶν γαῖαν, οὔτε Πύλον ἱερῆς, οὔτε Ἀργεος, οὔτε Μυκῆνης.

§. 5. Ἐκφέρεται δὲ μάλιστα ἡ ἔννοια τῆς ἐν τόπῳ στάσεως διὰ δοτικῆς, ἥτις συνήθως μὲν εἶναι: ἐμπρόθετος, ὥς, ἐν οἴκῳ ἐν δῆμῳ, ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐν Πελοποννήσῳ, ἐν Ἀττικῇ, ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, ἐν τῷδ' αἰετῷ μενεΐτε, ἐν ᾧ καθέσσετε (Εὐρ. Β. 1260). Ἀπρόθετος δὲ τίθεται ἡ δοτικὴ ἐπὶ τῶν δῆμων τῆς Ἀττικῆς, ὡς Μελῆτι, Μαραθῶνι, κλ. φανερὸν γάρ Μαραθῶνι τε μάχῃ προκινδυνεύσαι βαρβάρῳ, καὶ παρρημεῖ ἐν Σαλαμῖνι ἐννεανμαχῆσαι (Θ. Α', 73). Λέγεται δὲ ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη (Θ. Α', 18), ὡς καὶ τὸ περιώνυμον τοῦ Δημοσθένους, μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας. Αἰείποτε δὲ ἐν Ἀθήναις ἢ Ἀθήνησιν.

Β'. Ὁ τόπος πρὸς ὃν κατευθύνεται τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα.

§. 6. Ὁ τόπος πρὸς ὃν κατευθύνεται τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ἐκφέρεται ὡσαύτως ἂν διὰ τῶν καταλλήλων ἐπιρρήμάτων, τῶν κινήσεως σημαντικῶν, ἐκεῖσε, χαμαῖζε, πεδιόρδε, Ἀθήραζε, κτλ. 6'. διὰ τῆς αἰτιατικῆς μετὰ τῆς εἰς, πρὸς, ἐπὶ δειδύσαν εἰς Σικελίαν (Θ.).—ἐφυγον πρὸς τὴν γῆν (Ξ.).—σεύεται . . ἐπ' οἴκους (Σ. Τρ. 645).—εἰμ' ἐπὶ ταῦν (Σ). Παρὰ δὲ ποιηταῖς τίθεται ἡ αἰτιατικὴ καὶ ἀπρόθετος· ἔρπειν κέλευθον (Ξ. Φ. 1223). Παρ' ἡμῖν ὑπάγει τὸν δρόμον του, Ἐκφέρεται δὲ καὶ δι' ἐπιθέτου θαλάσσιον ἐκρήγατε (Σ. Τ. 1411). Διὰ τούτων ἀποκρινόμεθα εἰς τὸ ἐρώτημα πόσε.

Γ'. Ὁ τόπος ἐξ οὗ ὁρμάται τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα.

§. 7. Ὁ τόπος ἐξ οὗ τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ὁρμάται ἐκφέρεται ὡσαύτως δι' ἐπιρρήματος καὶ διὰ πλαγίας ἀπρόθετου ἢ ἐμπρόθετου. Τὰ πρὸς τοῦτο ἐπιρρήματα εἶναι τὰ εἰς θέν· δεῦρο ἀφίκετο οἴκοθεν (Πλ.).—τῶν Ἀθήραζε καὶ τῶν Ἀθήρηθεν συμβολαίων (Δ.). Ἐκ τῶν πλαγίων τίθεται ἡ γενικὴ ἀπρόθετος μὲν παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις ποιηταῖς· εἰ μὴ τῶνδε ἀγοῖντο ρήσου τῆςδε (Σοφ. Φ. 613), συνήθως δὲ μετὰ τῆς

ἐκ ἧ ἀπὸ προθέσεως· ἐξ ἧδου (Σοφ.).—ἐκ Λακεδαιμόνος.—
ἐκ Τεγέας (Ξ.). ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ (Πλ.).—ἀπὸ Συρακου-
σῶν.—ἀπὸ Κερκύρας (Ξ.). Διὰ τούτων ἀποκρινόμεθα εἰς τὸ
ἑρώτημα πῶθεν.

Δ' Ὁ τόπος δι' οὗ περᾷ τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα

§. 8. Ὁ τόπος δι' οὗ τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα περᾷ ἐκφέ-
ρεται παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις καὶ ἀρχαίζουσι ποιηταῖς καὶ διὰ
γενικῆς ἀπροθέτου ἔρχονται πεδίοιο (Ὅμ. Ἰλ. Β. 809).—
ήμερεύοντος μακρῆς κελεύθου (Αἰσχύλ. Χ. 774). Παρ' ἡμῖν
τοῦ κάμπου κάμπου ἔρχεται, τοῦ πελάγους, κλ. Ἀλλως δὲ ἢ
διὰ γενικῆς μετὰ τῆς διὰ προθέσεως· δι' οὐρανοῦ πορεύεται
(Πλ.).—ἐπορεύθησαν διὰ τοῦ πεδίου (Ξ.), ἢ δι' αἰτιατικῆς
ἐχούσης τὴν κατὰ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Ἐπιρρή-
ματα ἰδιάζοντα πρὸς τοῦτο δὲν ὑπάρχουσιν.

Π. Ὁ χρόνος.

§. 9. Ὁ χρόνος, τὸ πότε δηλ. γέγονεν, ἢ γίνεται, ἢ γενή-
σεται τι ἐκφέρεται. α. δι' ἐπιρρήματος χρονικοῦ· κατέβη
χθὲς εἰς Πειραιᾶ (Πλ.).—ἦν σὺ νῦν λέγεις (Πλ.).—ἤξει δὲ
αὐτίκα (Πλ. Συμπ. 175). β. διὰ γενικῆς, μάλιστα ἐπὶ φυσι-
κῶν διακρίσεων τοῦ χρόνου. οἱ λαγὼ τῆς τυκτὸς νέμονται
(Ξ.).—ἡ οἰκία χειμῶνος μὲν εὐήλιος ἐστὶ, τοῦ δὲ θέρος ἐθ-
σκίος (Ξ.). γ. διὰ δοτικῆς μηνὸς ἕκτη φθίνοντος (Αἰσχ.). δ.
δι' αἰτιατικῆς· τρίτην ἡδὴ ἡμέραν (Πλ.)=προχθές.

§. 10. Ἡ γενικὴ τίθεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνθρώπως, ὅ-
ταν ἦναι ἄνευ ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ· ἐσπέρας, ἡρως, ὀ-
πώρας. (Ἀρφ.)· ἐμοίως καὶ μετὰ τῆς ἐπὶ προθέσεως· ἐφ' ἧθης
(Ἀρφ. Ὀρ. 709).—ἐπὶ Θησέως· ἐν ἀνθρώπως δὲ σημαίνει хро-
νικὸν μέτρον· Μαγνησίᾳ προσφέρει πεντήκοιτα τάλαντα
τοῦ ἐνιαυτοῦ (Θ. Α', 435)=ἐκάστου ἐνιαυτοῦ.—ὁ δολιχὴς
δραχμὴν ἐλάμβανε τῆς ἡμέρας (Θ. Γ', 19). Μετὰ τῶν ἀριθ-
μητικῶν σημαίνει τὸ ἐντός ὧρισμένης περιόδου· οὐκ ἀφι-
κνέται ἐτῶν μυρίων (Πλ.). Οὕτω καὶ πολλοὶ γὰρ αὐτοὺς
οὐχ ἐώρακά πω (=ἐώρακα) χρόνον (Ἀρφ. Πλ. 98). Τὸ αὖ-

τὸ δὲ καὶ ἐμπροθέτως· διὰ πολλοῦ χρόνου. Ἄλλοι δὲ προσδιορισμοὶ ἐναρθροὶ τίθενται μάλιστα διὰ μετοχῶν τοῦ ἐπιγυγνομένου θέρους—τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ τοῦ αὐτοῦ θέρους.

§. 11. Ἡ δευτικὴ τίθεται ἀπροθέτως, ὅταν σημαίνηται μόνον ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν τὸ πρᾶγμα ἔγινε· τῇ προτεραίᾳ, τῇ ὑστεραίᾳ, κτλ. Ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἀττικῶν ἐορτῶν. Παραθηταίοις, Διονυσίοις, Ἑλευσινίοις· οὕτω καὶ ρουμενιάις, τῇ ἐορτῇ, κτλ. Τίθεται δὲ ἐμπροθέτως, ὅταν δηλοῦται ἡ περίοδος ἐντὸς τῆς ὁποίας γίνεται τὸ πρᾶγμα· ἐν ἐβδομήκοτα ἑτσεῖν οὐδ' ἂν εἰς λάθοι πόνηρός ὢν (Λυσ.). Ἄλλ' ὥς πρὸς τὸ ἐμπρόθετον καὶ ἀπρόθετον τῆς ἐν τούτοις δοτικῆς ὑπάρχουσι πολλαὶ ποικιλίαι, περὶ ὧν παραπέμπω εἰς τὴν Δευτέραν περίοδον τοῦ Συγκτακτικοῦ.

§. 12. Ἡ αἰτιατικὴ δέχεται καὶ τὴν περὶ πρόθεσιν, ὅταν σημαίνηται τὸ ὡς ἔργιστα· περὶ δεῖλην—περὶ ἔτη μάλιστα πέντε καὶ ἐξήκοτα (Πλ.) κτλ. Ὡσαύτως καὶ ἀμφὶ μέσας πῶς νύκτας (Ξεν.).

§. 13. Ὁ χρόνος ἐκφέρεται προσέτι καὶ διὰ τῶν χρονικῶν μετοχῶν· παῖς ὢν.—μαθόντες καὶ ἐθισθέντες καὶ μελετήσαντες (Ξ). καὶ διὰ χρονικοῦ ἐπιθέτου σκοταίου διελθεῖν τὸ πεδίον (Ξ. Ἄν Δ', ἡ, 5)—ἀφικνεῖσθαι τεταρταίους (Πλ. Πολ. 1'. 626) Ἡ ἄλλη σχέσις τοῦ χρόνου, καθ' ἣν δηλοῦται ὅχι πότε συνέβη τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ πόσον χρόνον διαρκεῖ, ὡς αἱ σπονδαὶ ἐνιαυτὸν ἔσονται (Δ), κτλ, ἀνάγεται κυρίως εἰς τὸ ποσό, περὶ οὗ κατωτέρω.

III. Τὸ ποιόν.

§. 14. Ποιὸν ἢ ποιότης ὀνομάζεται ἡ ἐν τῷ πράγματι σταθερῶς ἐνυπάρχουσα ιδιότης. Τοῦτο ἐκφέρειται μάλιστα διὰ τῶν ποιότητος λεγομένων ἐπιρρήμάτων· καλῶς ἔχειν (Ξεν.).—εὐδαιμόνως ζῆν.—διάγειν πρεπόντως (Πλ.), κτλ.—ἀλλήλοισι ὁμοδόως μάχεσθαι (Ξ).

§. 15 Μετὰ τούτου συνδέεται ὁ τρόπος, σημαίνων τὴν ἐν αὐτῇ τῇ πράξει ἐξηγουμένην ποιότητά· τοῦτο ἐκφέρεται· ἄ.

διὰ τῶν τροπικῶν λεγομένων ἐπιρρήμάτων· ὡς γε οὕτως δόξει (Πλ.)—οὕτως ὅπως δύναμαι λέγειν (Πλ.)—οὐδ ὅπως-τιοῦν (Πλ.)=nullo modo. Ὡσαύτως ἀγέληδόν, βοτρυδόν, κτλ. ε'. διὰ τῶν πλαγίων πτώσεων, ἀπροθέτων ἢ ἐμπροθέτων· τούτῳ τῷ τρόπῳ (Πλ.)—ἐν τρόπῳ βρασκέματος (Πλ.).—κατὰ τὸν τρόπον, καθ' ἡσυχίαν (Ξ.)—σιτίου τρόπον (Πλ.)—κυνὸς δίκην. Ὡσαύτως διὰ τῶν τροπικῶν λεγομένων μετοχῶν, παίζων οὐδὲν ἥτιον ἢ σπονδάων (Σωκράτης) ἐλυσιτέλει (Ξ.).

IV. Τὸ ποσό.

§. 16. Καὶ τόπος, καὶ χρόνος, καὶ βαθμός, καὶ ἀριθμός, καὶ πᾶν πρᾶγμα ἐν γένει αὐξομειώσεως δεκτόν, ἀνάγεται εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ ποσοῦ. Ἐκφέρεται δὲ τοῦτο· α'. διὰ τῶν πλαγίων πτώσεων, ἀπροθέτων ἢ ἐμπροθέτων· ε'. δι' ἐπιρρήμάτων.

§. 17. Ἐκ τῶν πλαγίων πτώσεων τίθεται πρὸς τοῦτο μάλιστα ἡ αἰτιατικὴ ἀπέχει ἡ Πλάταια τῶν Θηβῶν σταδίους ἑβδομήκοντα (Θ. Β', Ξ).—παρὰ πάντα τὸν πόλεμον.—οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχον (Σ. Φ. 349).—τοσοῦτον μόνον διαφέρει (Πλ.).

§. 18. Καὶ ἡ δοτικὴ τίθεται ἐν τούτοις τῇ παρὰ Λατίνοις ἀπενεκτικῇ ἢ τοι ἀφαιρετικῇ ἰσοδυναμοῦσα, καὶ ὡς ὄργανον παριστώσα τὸ μέτρον· ἐνιαυτῷ πρεσβύτερος (Ἀρφ. Β. 18).—πόλις Δογίμη ἢ Ἑλλάς γέγονε ἀσθεροστέρα (Ἡρ.).

§. 19. Ἡ γενικὴ τίθεται εἰς δῆλωσιν τοῦ τιμήματος· τῶν πόρων ποιοῦσιν ἡμῖν πάντα τὰγάθ' οἱ θεοί (Ξ).—τοῦτο δ' ἐστὶν ὃ τῶν ἀναλισκομένων χρημάτων πάντων Φίλιππος ὠρεῖται (Δ.).—τῶν δ' ἐμῶν παιδῶν φυχὰς ψυχῆς αἶν ἀλλὰξαίμεθα, οὐ χρυσοῦ μόνον (Εὐρ. Μ. 968).

§. 20. Ἐπιρρήματα δὲ πρὸς τοῦτο εἶναι τὰ οἰκισθεν ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ ποσοῦ· ὥστε μὴ λίαν στένε (Σ.).—σφόδρα πείθει (Σ.).—πάνυ καλῶς. Συχνότατα δὲ τὰ ἐκ πλαγίων πτώσεων ἔχοντα τὴν ἀρχήν, ὀλίγον, πολὺ, μέγα, κτλ.

§. 21. Ἡ δὲ ἰδέα τοῦ ποσάκις ἐκφέρεται διὰ τῶν ποσότη-

τος καλουμένων ἐπιόρημάτων, ἅπαξ, δις, τρίς, πολλάκις, κτλ. ἢ ἅπαξ ἢ καὶ πλεονάκις περιεληφθέντα περὶ τὴν γῆν (Πλ.)—ἢ πλείων ἐλαττονάκις ἢ ἐλάττω πλεονάκις (ἀριθμὸς) γίγνεται (Πλ.).

V. Τὸ κατὰ τι.

§. 22. Ἡ σχέσις αὐτῇ ἐκφέρεται· ἄ. δι' αἰτιατικῆς ἀπροθέτου μὲν πολλάκις ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ προθέσεως κίμνρει τοὺς ὄρθαλμοὺς (Ἡρ. Β', 111)—ἀλγεῖς τοὺς πόδας (Ξ.)—διαφέρει γυνὴ ἀνδρὸς τὴν γύσει (Πλ.)—δεινοὶ μάχην (Αἰσχύλ.)—θαυμαστὸς τὸ μέγεθος (Πλ.) κτλ.—σοφὸς πρὸς τι.—ἐνδοξος εἰς τὰ πολεμικά (Πλ.).—ξανθὸς κατὰ τὴν κόμην (Πλ.). Ὡσαύτως τίθεται καὶ δοτικὴ ἐν τοῦτοις, ἐπὶ δυναμικῆς μάλιστα ἐννοίας· ἄμαχοι καὶ πλήθει καὶ πλούτῳ καὶ τέχνῃ καὶ ῥώμῃ (Πλ.). Ἴδε σ. 30, §. 39.

VI. Τὸ αἷτιον.

§. 23. Τὸ ποιητικὸν αἷτιον ἐπὶ μὲν τῶν μεταβλητικῶν ῥημάτων εἶναι αὐτὸ τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως· οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν ἐτείχισαν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ (Θ. Α', 39), ἐπὶ δὲ τῶν παθητικῶν εἶναι ὡσαύτως τὸ ποιοῦν τὴν ἐνέργειαν αἷτιον, διὰ γενικῆς ἐμπροθέτου συνήθως ἐκφερόμενον· ὑπ' ἄλλου τωμωρηθῆναι (Πλ.).—ἀδικεῖσθαι ὑπὸ τινος. Ἴδε περὶ Παθητικῶν Ῥημάτων.

§. 24. Τὸ πειστικόν, προτρεπτικόν ἢ ἀναγκαστικὸν αἷτιον, ὑφ' οὗ κινούμενον τὸ ποιητικὸν αἷτιον ἐνεργεῖ, ἐκφέρεται· ἄ. διὰ γενικῆς μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως ἐνάρθρως πολλάκις ὑπὸ λύπης ὑβρίζει· ὅ. δι' αἰτιατικῆς μετὰ τῆς προθέσεως διὰ διὰ τοῦτο θεσπόμενον ἐπικούρου προσδίδονται (Ξ. Κ. Ζ', ε, 61)· γ. διὰ δοτικῆς ἀπροθέτου· φθῶν ἔπραττον.—οὐκ ἀγροικία ταῦτα πράττω.—ἐντροία καὶ φιλία τῇ ἐμῇ (Ξ).—τῷ Πανσαρίῳ ἔχθει (Θ. Α', 95.)· δ. διὰ τῶν αἰτιολογικῶν μετοχῶν· δαίμων ἐμαυτῷ γέγονα γήμας πλουσίαν (Γν.).

§. 25. Τὸ ὀργανικὸν αἷτιον, γενικώτερον ἐκλαμβάνόμενον, περιλαμβάνει ὕλικά τε ὄργανα καὶ ἠθικά μέσα, οἷς χρώ-

μενον ενεργεῖ τὸ ποιητικὸν αἷτιον· οἱ μὲν γὰρ δὴ κροδοῦντες, οἱ δὲ καὶ βακτηρία (Ξ.).—οὐδεὶς ἐπαινον ἠδοναῖς ἐκτῆσατο (Τν.). Ἡ ὀργανικὴ αὐτὴ δοτικὴ λαμβάνει ἐνίοτε καὶ τὴν ἐν πρόθεσιν· ἐν πέλταις, ἐν ἀκορτίοις, ἐν τόξῳ εἰ διαγωνίζεσθαι (Ξ.) ὅ'. διὰ γενικῆς μετὰ τῆς προθέσεως διὰ δι' ὀφθαλμῶν ὄραν —καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὥτων, ὥσπερ διὰ χῶ-
νης, τὰς ἁρμοσίας (Πλ.). γ'. διὰ τῶν ὀργανικῶν λεγομένων μετοχῶν ἀκορτίσας καταβάλλει τὴν ἐλαφον (Ξ.).*

* §. 26. Ποιότης καὶ τρόπος (§. 14 — 15) τόσον εἶναι προ-
σεχῇ ὥστε πολλάκις εἶναι δυσδιάκριτον ἂν τὰ πρὸς τοῦτο
τιθέμενα ἐπιρρήματα, καλῶς, κακῶς, κτλ. σημαίνουν· τὸ ἐν
τῷ ἄλλῳ γυναικιεὶς εὖ καὶ πιθανῶς (Ἀρφ.). Ὡσαύτως πολλὰ
λεπτὴ οὕτω διατρέχει· ἡ διαφορά τοῦ ποιητικοῦ καὶ τοῦ συν-
δρακμόντος προτρεπτικοῦ αἰτίου· ἔχω γὰρ ἄγω διὰ σέ, οὐκ
ἄλλον βροτῶν (Σ.).—λέγονται Ἀθηναῖοι διὰ Περικλέα βελ-
τίους γεγενῆσθαι (Πλ.).—τέχνη δὲ πᾶσαι διὰ σέ καὶ σοφί-
σματά ἐσθ' εὐρημένα (Ἀρφ.), κτλ. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει περὶ τρό-
που καὶ ὀργάνου· ἀκορτίζοντες=τῷ ἀκοντίζειν καὶ=διὰ τῶν
τόξων.*

§. 27. Τὸ τελικὸν αἷτιον ἐκφέρεται· ὁ. διὰ γενικῆς μετὰ
τοῦ χάριν, ἔνεκα ἢ ἐνεκεν, προθετικῶς ἐκλαμβάνομένων· χά-
ριν π.λησμονῆς (Πλ.).—κοινωνίας χάριν (Πλ.).—κολακεύου-
σιν ἔνεκα ἀργυρίου (Ξ.) —δένδρα θεραπεύειν τοῦ καρποῦ
ἐνεκεν (Ξ.)· ἐτι δὲ καὶ ἔνεκα τοῦ ταιούτου πάντες δρῶμεν
χάριν (Πλ.) ὅ'. διὰ δοικῆς μετὰ τῆς προθέσεως ἐπὶ οὐκ
ἐπὶ τέχνῃ ἐμαθες, ὡς δημιουργὸς ἐσόμενος, ἀλλ' ἐπὶ παι-
δείᾳ (Πλ.)· γ'. δι' αἰτιατικῆς μετὰ τῆς προθέσεως πρὸς· πρὸς
ποῖον ἔργον (Ἀρφ.); δ', διὰ τῆς ὑποτακτικῆς καὶ τῶν τελι-
κῶν μορίων ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην, ἵνα καλῶς παρὰ κα-
λὸν ἴω (Πλ.)· ε'. διὰ τῶν τελικῶν λεγομένων ἀπαρεμφάτων·
θίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος (Εὐρ. Φ. 25).—οἰδὼν
μοι ἐρχεῖς πφεῖν (Ἀρφ. Σφ. 616)· ς'. διὰ τῶν τελικῶν λεγο-
μένων μετοχῶν ἥκω φράσων τοῦτο ἀγγελῶν θ' ἑμῖν (Ἀρφ.)
—ἐπερησόμενος οὐρ ὠχόμην ὡς τὸν θεόν (Ἀρφ. Πλ. 32).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Περὶ Ῥημάτων.

§. 1. Τὰ ἑλληνικὰ ῥήματα ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν δυνατόν νὰ διαιρεθῶσιν εἰς δύο τάξεις ἀνίσους, ἐξ ὧν ἡ μία περιλαμβάνει τὸ εἶναι μετὰ τῶν ἐλίγων συγγενῶν αὐτῶ ῥημάτων, ἡ δὲ ἄλλη πάντα τὰ λοιπὰ, συγκείμενα ἐκ τῆς ιδέας τοῦ εἶναι καὶ τῆς ιδέας ἐνὸς κατηγορουμένου (σ. 2. §. 7).

Σύνταξις τοῦ εἶναι καὶ τινων ἄλλων οἶον
ισοδυνάμων.

§. 2. Τὸ εἶναι ἐκλαμβάνεται κατὰ ἔννοιαν συνδεδεικὴν καὶ κατὰ ἔννοιαν ὑπαρκτικὴν, αἵτινες πρέπει ἀκριβῶς νὰ διαστῆλ-
λονται.

Τὸ εἶναι κατὰ συνδεδεικὴν ἔννοιαν.

§. 3. Κατὰ συνδεδεικὴν ἔννοιαν ἐκλαμβάνεται τὸ εἶναι, ὅταν χρησιμεύῃ ὡς ἀπλοῦν συνδεδεικὸν ἤτοι σύνδεσμος τοῦ ὑποκει-
μένου καὶ κατηγορουμένου ὡς, ὁ Ἀριστείδης ἐστὶ δίκαιος, καθ' ὃ ἐν τῷ περὶ ἀπλῆς Προτάσεως ἐξηγήσαμεν (σ. 4—2).

§. 4. Ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης ἡ διὰ τοῦ εἶναι γινομένη κρίσις ἐμφαίνει μόνον ὅτι τὸ περὶ αὐτὸ ὁ λόγος ὑποκείμενον ἐν-
νοεῖται μετὰ τῆς δεινός ἢ δεινός ιδιότητος, οὐδεμίᾳ δὲ κρίσις γίνεσθαι μετὰ ὑπάρξεως, ἥτις εἴτε προϋποτίθεται εἴτε καὶ ὅ-
λως παραλείπεται εἰς τὸ ὁ κύκλος ἐστὶ στρογγύλος περιέ-
χεται ἰδέα ὅτι ὁ κύκλος δὲν ἐννοεῖται ἄνευ στρογγυλότητος εἰ δὲ καὶ ὄντως ὑπάρχει ὁ κύκλος ἢ ὅχι τοῦτο ἀδιάφορον.

§. 5. Ἐπὶ τῆς ἐννοίας ταύτης τὸ εἶναι συντάσσεται μετὰ δύο ὀνομαστικῶν, ὡς μέχρι τοῦδε τὸ εἶδαμεν, ἐξ ὧν ἡ μία παριστᾷ τὸ ὑποκείμενον, ἡ δὲ τὸ κατηγορούμενον, κατὰ τοὺς προεξηγηθέντας τρόπους ὁ ἄνθρωπος ἐστὶν ἄνθρωπος.—ὁ Φαίδων ἐστὶ Φαίδων, κτλ.

§. 6. Καὶ περιγραφικῶς ἐνίοτε τὸ συνδεδεικὸν τοῦτο εἶναι ἐκφαίνεται διὰ τῶν ῥημάτων τυγχάνω καὶ κυρῶ καὶ τῆς ἰ-
δίας αὐτοῦ μετοχῆς ὡς ὁ θάνατος τυγχάνει ὡς δυοῖν πραγ-

μάτοις διὰ λύσεις ἀπ' ἀλλήλων (Πλ. Γοργ. 524).—καὶ ἂν θυραῖος ὢν κυρῇ (Εὐρ. Ἀνδ. 423).

§. 7. Καὶ κατὰ παράλειψιν τῆς μετοχῆς ὡς τιθέμενα ταῦτα ἐπέχουσι τὸν τόπον τοῦ εἶναι· ὁ θεατὴς τυγχάνει εὖρους (Ἀρφ.).—οὗτος ὁ τῆς Πολυτείκους αὐτοκασιγνήτης νόμος ὁμογάμος κυρεῖ (Εὐρ. Φ. 134; (=οὗτός ἐστιν ὁ τῆς αὐταδέλφης τῆς γυναικὸς (γυναικαδέλφης) τοῦ Πολυτείκους σύλλεκτρος, ὁ ἀνὴρ; ἐνθα εἶναι καὶ ὁ προσημειωθείς (ἀν. σ. 18. §. 4) προσδιορισμὸς προσδιορισμοῦ. Τούτου δὲ δυνάμει τίθενται καὶ μετ' ἄλλων μετοχῶν τυγχάνειν ἔχων.—εὐθύτως κυροῖς (Σ. Α' 542).—ταῦτα Φαῖξος εἰρικῶς κυρεῖ (Σ. Κ. 414); κτλ. ὡς ἂν εἴη ἐστὶν ἔχων.—εἰ εὐθύτων, κτλ.

§. 8. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλα τινὰ ῥήματα τὰ ὅποια ὁμοιάζουσι κατὰ τὴν σύνταξιν ταύτην πρὸς τὸ εἶναι, διπλὴν ὀνομαστικὴν καὶ ταῦτα δεχόμενα, περὶ ὧν ἴδε Σ. Π. Β'.

§. 9. Ὡς, κατὰ παράλειψιν τοῦ ὑποκειμένου τίς, προῦκνυσαν τὰ ἔστιν δε, κτλ. (σ. 48, §. 54), κατὰ παράλειψιν τοῦ οἰκείου προσδιορισμοῦ (σ. 46, §. 22), τὰ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, Πυλίδης ὁ Αἰακοῦ, Περίανδρος ὁ Κυβέλου, Ἰππίας ὁ Πεισιστράτου, Διὸς Ἀρτεμις, Μαϊάνδριον Μαισσηρίου, Αὐτεσίωρος τοῦ Τισαμενοῦ, τοῦ Θερασάνδρου, τοῦ Πολυτείκους (Ἡρ. σ'. 52), κτλ. εὖτω, καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ κατηγορουμένου, ἐπὶ σαφῶν καὶ γνωστῶν, γίνονται ἄλλαι συνήθεις παραλείπτικαὶ πλοκαὶ λόγου· Νικόστρατος ἦρ Θρασυμάχου, υἱὸς δηλ.—Αἰσωπος Ἰάδμορος ἐγέρετο, δοῦλος ὦν.—Τροία ἦρ τῶν Ἀχαιῶν, κτῆμα δηλ. Ὡσαύτως εἶναι ἀδελφῶν τυράννων, γίγνεσθαι πατρὸς καὶ μητρὸς, γυναι, κτλ. Ἐν τούτοις προστίθεται ἐπίσης καὶ ἡ πρόθεσις ἐκ. Συχνάκις δὲ παραλείπεται ἐπὶ τοῦ εἶναι, κτλ. τὸ ἴδιον ἔργον, σημείον καὶ τὰ ὅμοια, κατὰ τὴν περίστασιν περὶ τὴν φέρειν οὐ πατρὸς, ἀλλ' ἀνδρὸς σοφοῦ. (Μέν.)

Τὸ εἶναι καθ' ὑπαρκτικὴν ἐννοιαν.

§. 10. Ἐπὶ τῆς ὑπαρκτικῆς ἐννοίας τοῦ εἶναι ἡ δι' αὐτοῦ γινομένη κρίσις ἀποβλέπει μόνον τὴν ὑπαρξιν, περὶ δὲ ἰδιό-

τητος οὐδεμία κρίσις, οὐδεὶς λόγος ἔστι θεός.—ἔστι δίκαιον—ἔστι πρόνοια. Ἡ διαφορά τῆς ἐννοίας καὶ συντάξεως ἀμφοτέρων δεικνύεται προφανῶς ἐν τῷ ἐξῆς τοῦ Σοφοκλέους (Σ. 396) ὅτ' οὐκέτι εἰμί, τηνικαυτ' ἄρ' εἰμ' ἀνὴρ.

§. 11. Ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης τὸ εἶναι ἀνάγκη εἰς τὸ δευτέρον εἶδος τῶν προτάσεων τῶν συνεπτογυμένων (σ. 3. §. 8) περιέχον ἐν ἐαυτῷ τὸ κατηγορούμενον. Δυνατὸν λοιπὸν καὶ τοῦτο νὰ ἀναλυθῇ, ὡς τὰ λοιπὰ ῥήματα ὡς τὸ σωφρονεῖ Σωκράτης=Σωκράτης ἐστὶ σώφρων, ὡς τὸ ὑπάρχει τόδε=τόδε ἐστὶν ὑπάρχον· οὕτω καὶ τὸ ἔστι θεός=θεός ἐστιν ὢν=ὑπάρχων=ὑπάρχει θεός· οὕτως ἔστι λόγος—ἦν πόλεμος, κτλ.

§. 12. Ὅταν δὲ ἡ ἐννοια τῆς ἀπολύτου ὑπάρξεως (ἔστι θεός) μερικεύηται, ὅταν δηλ. ἐξηγητῇται ὅτι ἡ ὑπερξίς τοῦτου ἡ ἐκείνου ἀρμόζει εἰς τὸ δεῖνα ἢ δεῖνα πρόσωπον, τὸ πρόσωπον ἐκφέρεται διὰ δοτικῆς· ἔστι μοι χρήματα=ἔχω χρήματα·—οὐκ ἔστι χρήματα ἡμῖν (Ξεν.)—ἔστιν ἀνθρώποισιν, ὧ ἔξοι, κακὰ (Εὐρ.),—φύσει ὑπάρχει τοῖς παροῦσι τὰ τῶν ἀπόντων καὶ τοῖς ἐθέλουσι ποιεῖν καὶ κινδυνεύειν τὰ τῶν ἀμελόντων (Δ. Φ. Α', γ').

§. 13. Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας δυνατὸν νὰ ἔχη καὶ τινα προσδιορισμὸν τὸ ὑποκείμενον, συμπληρωτικὸν τῆς ἐννοίας τοῦ ἦν ἐκεῖ πόλις μεγάλη, τὸ ὁποῖον ἰσοδυναμεῖ τῷ ἦν ἐκεῖ μεγαλόπολις, καὶ παρέχει ἐννοίαν διάφορον παρὰ ἐὰν ἐκληφθῇ τὸ μεγάλη, ὡς κατηγορούμενον, ἢ ἐκεῖ πόλις ἦν μεγάλη· οὕτως ἐπεὶ λευκά ἔα ἤτοι λευκόα, καὶ τὰ ἔα ἐστὶ λευκά. Ὡσαύτως ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλαι ὁδοὶ πολέμου ἡμῖν (Θουκ. Α'. 122).—πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ φίλοι ὑπάρχουσιν ἐμοί (Ξ.). Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν καὶ, τοιαῦται βραδυτέτες ἐν ταῖς πράξεσι τοῦ βασιλέως ἔναισιν (Ἰσ. Πληγ. λθ').—εἰπὲ καὶ ἐν Μούσῃσιν Ἐριννύες (Ἐπίγρ.)=καὶ μεταξὺ τῶν Μουσῶν.

§. 14. Ἐπὶ τῆς ὑπαρκτικῆς ταύτης σημασίας τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ εἶναι προτάσσεται τοῦ λόγου, καὶ τονίζεται ἐπὶ τῆς παραληγούσης, ἐστίν, οἷον ἔστι θεός.—ἔστι νόμος, κτλ. καὶ οὔτε ἐγκλίνεται οὔτε παραλείπεται, τοῦλάχιστον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου (Ἰδε κατωτέρω), ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς συν-

δετικῆς σημασίας καὶ εἰς τὰ πάθη τῆς ἐγκλίσεως ὑπόκειται καὶ δυνατὸν νὰ παραλειφθῇ, καθ' ἃ ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐξηγήσαμεν· ὁ λόγος ἐστὶν αὐτός.—τὸ τρίγωνόν ἐστὶ ὀρθογώνιον.—ἀληθές ἐστὶ τοῦτο.—ἀληθές τοῦτο τὸ δὲ ἐστὶ τις λόγος δὲν γίνεται οὔτε λόγος τις ἐστίν, οὔτε λόγος τις. (Ἰδὲ Εἰς. *Ε.Ι.Ι. Συγτ.* σ. 23—)

§. 15. Ἡ παράλειψις τοῦ εἶναι ἐπὶ ὑπαρκτικῆς σημασίας γίνεται σπανίως, καὶ τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν λόγων· πάντας δὲ βωμούς, οἱ κατ' Ἀδμήτου δόμους (εἰσί), προσήλθε καὶ ἐξέστεψε καὶ προσηύξατο (Εὐρ. *Α.Ι.κ.* 171). Μάλιστα δὲ ἐν τῇ πλοκῇ οὐδεὶς ὅστις οὐ, ὡς *Ἐλένη* γὰρ οὐδεὶς (ἐστίν) ὅστις οὐ στυγεῖ βροτῶν (Εὐρ. *Ε.Ι.* 934)=οὐδεὶς οὐ μισεῖ. Καὶ ἐπὶ ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως ἀπαντᾷται ἐνίοτε ἡ τοιαύτη παράλειψις ἀναφορικῶν ἢ ἀναλόγων μορίων προηγουμένων· οὕτω παρὰ Πλάτωνι (*Πο.Ι.* Β', 370) ὡρ ἄρ αὐτοῖς χρεια (ῆ) παρὰ Θεόγνιδι (252. 370. Βεκ.) ὅφρ' ἄρ γῆ τε, καὶ ἥλιος (ῆ), κτλ.

* §. 16. Τὰ ἄλλα ῥήματα δι' ὧν ἡ ὑπαρξὶς ἐκφέρεται εἶναι, ὡς ἐν τοῖς ἐμπροσθεν εἰδόμεν, κυρεῖν, τυγχάνειν πέλει καὶ εἴ τι ἕτερον (Κεφ. Α', § 7). Αὐτίθι δὲ ὡσαύτως ἐσημειώσαμεν ὅτι τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐκλαμβάνονται καὶ κατὰ συνδετικὴν ἔννοιαν. Οὕτω π. χ. καὶ γὰρ εἰ γέρων κυρῶ (Σ. *Κ.* 726).—ὅς ἄρ μάλιστα φίλτατος κυρῇ βροτῶν (Εὐρ. *Ιππολ.* 142).—ἡ δὲ ἀκοῆς ἡδονὴ τυγχάνει καλῇ (Πλ. *Ἰππ. Μ.* 45).—οὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει (Σ. *Αἰτ.* 333). Καὶ κατ' ἄλλον δὲ τρόπον ἐκλαμβάνονται τὰ ῥήματα ταῦτα πρὸς μετοχὴν ὁπλ. φερόμενα, ἐκτὸς τῆς ὑπάρξεως, δηλοῦσι καὶ τοιάνδε ἢ τοιάνδε περιστάσιν, ὡς εἰ μὴ ἐκύρουν ἐγὼ φυλάσσω (Σ. *Η.Ι.* 1320)=εἰ μὴ ἐγὼ κατὰ συγκύρησιν ἐφύλασσον· ἀλλὰ περὶ τοῦτου πλατύτερον ἐν τῇ δευτέρᾳ Περιόδῳ.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΩΟΝ.

Διαίρεσις καὶ Σύνταξις τῶν ἄλλων ῥημάτων
ἐκτὸς τοῦ εἶναι.

§. 1. Ἐν γένει δυνατόν εἰπεῖν ὅτι τὰ διάφορα ῥήματα δέχονται τὴν σύνταξιν τῶν ὀνομάτων τῶν ὁποίων τὴν ἔννοιαν περιέχουσιν ἐπιμελοῦμαι ἀρετῆς, ὡς ἐπιμελῆς ἀρετῆς, ἀπειθεῖν τοῖς νόμοις, ὡς ἀπειθῆς τοῖς νόμοις, ὁξύνω τὸν νοῦν, ὡς ὁξὺς τὸν νοῦν.

§. 2. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ διαφοραὶ διότι, ἐν ᾧ λέγεται οἰκοδόμος οἰκίας, σωτὴρ πόλεως, κτλ. λέγεται οἰκοδομῶ οἰκίαν, σώζω πόλιν, κτλ. Τινὰ δὲ συντάσσονται μετὰ μιᾶς καὶ ἄλλης πτώσεως, ἐπιτυγχάνειν τινός καὶ ἐπιτυγχάνειν τινί, κατὰ μείζονα ἢ ἐλάττωνα διαφορὰν ἔννοιας. Ἀνάγκη λοιπόν, πρὸς ἀκριβοστέραν τοῦ πρᾶγματος ἐξέτασιν νὰ καταταχθῶσι τὰ ῥήματα εἰς τὰς προσηκούσας τάξεις, καὶ νὰ σημειωθῶσι τὰ ἐκάστη αὐτῶν ἰδιάζοντα.

§. 3. Ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν, ἔστω ἡ κατάληξις οἰαδήποτε, τὰ ἑλληνικὰ ῥήματα διαίρουνται εἰς ἐνεργητικά, παθητικά καὶ οὐδέτερα. Ὀνομάζομεν δὲ ἐνεργητικά τὰ σημαίνοντα ἐνέργειαν ὡς παίζω, κόπτω, ἵστημι παθητικά τὰ σημαίνοντα πάθος, ὡς πέπαικται, κόπτομαι, ἐστάθη οὐδέτερα τὰ σημαίνοντα κατάστασιν ἢ ιδιότητα, ὡς, ζῶ, ὑγιαίνω, σωφρονῶ.

§. 4. Μεταξὺ τῶν ἐνεργητικῶν καὶ παθητικῶν κίνται τὰ μέσα, σημαίνοντα ἐνέργειαν ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου γινομένην καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐπιστρέφουσιν, ἐπομένως ἐνέργειαν μετὰ πάθους ἢ πάθος μετὰ ἐνεργείας συνάμα, ὡς ἐλούσατο, ἐκαλύφτο. Ἡμιτελῆ δὲ μέσα εἶναι τὰ ἀποθετικά, ὡς ἀγροικεῖσθαι, μάχομαι, ἀγωνίζομαι, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων κατήντησαν ὡς ἐνεργητικά, εἰς μαι, ὡς ἐργάζομαι, δέχομαι, ἐπιμελοῦμαι, κτλ.

§. 5. Περί πάντων τούτων θέλομεν διαλάβει νῦν ἰδιαιτέρας, ἀρχίζοντες ἐκ τῶν οὐδετέρων, τῶν ὁποίων ἡ σύνταξις

εἶναι ἀπλουστέρα, καὶ εὐκολωτέρα, ὀλίγον μακρυνομένη τῆς τῶν συστοίχων ἢ συγγενῶν ὀνομάτων, τῶν ὁποίων περιέχουσι τὴν ἰδέαν· ἡσυχός εἰμι καὶ ἡσυχάζω, πλουτῶ καὶ πλουσιόος εἰμι, πλήρης ἐστὶ καὶ γέμει κτλ.

Σύνταξις τῶν Οὐδετέρων Ῥημάτων.

§. 6. Οὐδέτερα ὀνομάσαμεν τὰ σημαίνοντα κατάστασιν ἢ ἰδιότητα μόνον, καὶ τοιαῦτα εἶναι βέβαια τὰ οὔτε ἐνέργειαν οὔτε πᾶσι συμβαίνοντα, ὡς ἐπὶ τῶν ὀνομάτων οὐδέτερον γένος λέγεται τὸ οὔτε ἀρσενικὸν οὔτε θηλυκόν.

§. 7. Τῆς σημασίας μόνον ἐνταῦθα θεωρουμένης, ἡ κατὰ-ληξις δυνατόν νά ᾔηται ὅποιαδῆποτε· τὸ ζῶ, βιῶ, ἡρεμῶ, ἡσυχάζω,, εὐδῶ καὶ τὰ ὅμοια εἶναι ῥήματα οὐδέτερα, τὸ ὑγιαίνω, σωφρονῶ, μωραίνω, ἀνοηταίνω, πλουτῶ, πλήθω, γέμω, εὐπορῶ καὶ τὰ τοιαῦτα, εἶναι ἐπίσης οὐδέτερα, καὶ οὐδὲν ἦττον οὐδέτερον κατὰ τὴν σημασίαν εἶναι τὰ κάθηναι, κεῖμαι καὶ τὰ ὅμοια.

§. 8. Τῶν οὐδετέρων ῥημάτων τὰ μὲν κατάστασιν ἢ ἰδιότητα ἀπόλυτον σημαίνοντα τίθενται εἰς τὸν λόγον ἁπλῶτα, ἢ δέχονται τοῦ· προσηγηθέντας κοινωτέρους προτιδιορισμούς, ποῦ, πότε, πῶς, κατὰ τί, διὰ τί, κτλ. ὣς ὁ δεῖρα.—ὣς ὡμεν ἐν ταῖς πόλεσιν (Πλ.).—ὅτε μὲν εὖ ζῶντες, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες (Πλ.).—ὣς κοσμίως, ἐντίμως, εὐδαιμόνως.—οἱ καλῶς καὶ ὁπλῶς βιώσαντες (Πλ.), κτλ. οὕτω θάλλει καὶ ἰσχύει (Σ.)—εὐημερεῖ.—εὐδαι.—εὐρήγορεν.—πάντα εὐδαιμονεῖν.—πάντα δυστυχεῖν (Πλ.). οὕτω καὶ ζήσω ἰδιώτης.—ζῇ ἐλεύθερος.—μὲν' ἡσυχός (Ἀρφ.), κτλ. (σ. 8, §. 26).

§. 9. Τὰ δὲ σημαίνοντα σχετικὴν κατάστασιν ἢ ἰδιότητα, δέχονται καὶ πλαγίαν πτώσιν, ἥτις συμπληροῖ τὴν διὰ τοῦ ῥήματος ἐμφαινομένην σχέσιν· προξενῶ ὑμῶν ἅει (Ἀρφ.)=εἰμι πρόξενος ὑμῶν.—γέμομεν ἐλπίδων, λόγων, κακῶν, αἰσχρότητος, σωφροσύνης κτλ. (Πλ.).—εὐπορῶ λόγων, ῥημάτων, ὀνομάτων, ἀπάντων, κτλ. (Πλ.).—περήσας χρημάτων πεπλούτηκας (Ξ).—πλουτεῖν φίλων (Ξ).—ἀλλὰ καὶ παισὶ πληθύνειν (Σ).—Ὡταίνω; ἔοικε τῷ φρονίμῳ καὶ ἀγαθῷ ὁ ἄ-

δικος;—τοῦτο ἔοικεν ἀτόπῳ (Πλ.), κτλ. Ὡσαύτως δυνάμει τῶν προθέσεων πρόκειται τῆς χώρας ὄρη μεγάλα (Ξ).—οἱ πολέμιοι ὑπερκάθηται ἡμῶν (Ξ).—τοῖς πράγμασι τὰ ἐνόματα ἐπικείται (Πλ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Σύνταξις τῶν Ἑνεργητικῶν Ῥημάτων.

§. 1. Ἑνεργητικὰ ὠνομάσαμεν τὰ ἐνέργειαν σημαίνοντα. Ἡ ἐνέργεια, τὸ ἐναντίον οὖσα τῆς ἡρεμίας, ὑποθέτει πάντοτε κίνησιν καὶ μεταβολὴν καταστάσεως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐνέργεια, αὕτη ἥτοι μένει ἐν αὐτῷ τῷ ποιούντι ὑποκειμένῳ, ἢ ἐξέρχεται καὶ μεταβαίνει εἰς πρόσωπον ἢ πρᾶγμα διάφορον αὐτοῦ, διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἐνεργητικὰ διαιρετέα, εἰς δύο, εἰς ἐνεργητικὰ ἀμετάβατα, καὶ ἐνεργητικὰ μεταβατικά· εἰς τὰ πρῶτα ἀνάγονται τὰ παίζω, πηδῶ, βαίνω, καὶ τὰ ὅμοια· εἰς τὰ δευτέρα τὰ τόπτω, κρούω, πατῶ, σφάζω, κτλ.

Σύνταξις τῶν Ἀμεταβάτων Ἑνεργητικῶν.

§. 2. Τὰ ἀμετάβατα ἐνεργητικὰ ῥήματα δυνατόν νὰ ὑποδιαιρεθῶσιν εἰς τὰς ἀκολούθους τάξεις·

α. εἰς τὰ φυσικῆς ἐνεργείας σημαντικά, ὡς ἄδω, ἀλάλῳ, βοῶ, γελῶ, θρηγῶ, καὶ τὰ ὅμοια· β. εἰς τὰ τεχνικῆς ἐνεργείας σημαντικά ἥτοι ὀργανικά, ὡς κιθαρίζω, κιθαροῦδω, κυμβαλίζω, σαλπίζω, κτλ. γ. εἰς τὰ μιμητικά, ὡς αἰγυπιάζω, ἀττικίζω, δωριάζω, δωρίζω, ἐλληγίζω, μηδίζω, κτλ. δ. εἰς τὰ ἐγχετικά, ὡς γελασείω, φαγητιῶ, θανατάω, πολεμῶ, ναυμαχεῖω, κυμβασειῶ, κτλ. ε. εἰς τὰ ὥρας καὶ χρόνου σημαντικά, ὡς διαχειμάζω, ἐαρίζω, θερίζω, ἀπειριαντίζω καὶ ἀπειριαντῶ, κτλ. ς. εἰς τὰ κινήσεως σημαντικά, ὡς βαίρω, βαδίζω, περιπατῶ, πίπτω, πλέω, ρίω καὶ τὰ ὅμοια.

§. 3. Τὰ ῥήματα τῶν πέντε πρώτων τάξεων οἴκοθεν σημαίνουσιν αὐτοτελές τι· διότι ἄδω=ποιεῖν ὥδην, κιθαροῦδω=παίζων τὴν κιθάραν ἄδω, δωρίζω=διδῶ ἢ μιμου-

μαι τὴν δωρικὴν διάλεκτον ἢ τὸν δωρικὸν τρόπον, *φαρηγεῖω* = ἐπιθυμῶ φαγεῖν, *διαχειμάζω* = διάγω τὸν χειμῶνα, Διὰ τοῦτο ἢ τίθενται εἰς τὸν λόγον ἀπτῶτως, ἢ δέχονται τοὺς προσήκοντας ἐκ τῶν προεξηγηθέντων κοινῶν προσδιορισμῶν.

§. 4. Οὕτω λοιπὸν λέγεται ᾄδειν τε καὶ μυθολογεῖν (Πλ.). — τῶν ἀδόντων ἐν τοῖς χοροῖς (Πλ.). — γελῶσι δ' ἐχθροὶ (Σ.). — *γελᾶν* ἐλευθέρως (Σ. *Ηλ.* 1300) — εἴτε παιζῶ εἴτε μὴ (Πλ.). — καθαρίζειν οὐκ ἐπίσταμαι (Αρφ.). — μηδίσας ἐφυγεν (Ξ.). — μαθηπῶ γάρ (Αρφ.). — τὸ θῆριον κλανσιᾶ (Αρφ.) = ἤχεε αὐτοματί. — χειμάσαι πυρὶ ἀφθόνῳ καὶ θερμοῖς λευτροῖς (Ξ. *Οἰκ.* Ε', 19), κτλ.

§. 5. Ὡσαύτως καὶ τὰ τῆς ἑκτῆς τάξεως· βαδίζειν καὶ τρέχειν (Πλ.). — βαίνειν ἐν ῥυθμῷ (Πλ.). ἡσυχῇ βαδίζοντες (Ξ.). — βραδέως θέειν (Πλ.). — ἡ πορηγία θῦττον θανάτου θεῖ (Πλ.). — περιπατεῖ ἐν μετρίῳ σχήματι (Πλ.). Ἀλλὰ ὡς κινήσεως σημαντικὰ δέχονται ἰδιαιτέρως καὶ προσδιορισμοὺς πόθεν καὶ πόσε, κατὰ τοὺς προεξηγηθέντας τρόπους. *βαδίσας Μεγαρόθεν* (Πλ.). — τί εὐ βαδίζομεν παρ' αὐτόν (Πλ.); — ὡς ἄλλην χθόνα δοκῶν ἀπολοῖεν, αὐτὸς ἐνθεν ἦν (Σ. *Τ.* 1178). — ἀποχώρησον δόμων (Αρφ.).

§. 6. Καὶ ἐκ τῶν τῆς πέμπτης τάξεως εἰσὶν ἃ δέχονται πτωτικὸν ἀντικείμενον δυνάμει τῆς περιεχομένης ἐννοίας· τί δ' ἐργασίεις (Σ. *Φ.* 1001); — ἀπαλλὰξείορτες τοῦ μηδικοῦ πολέμου (Θ. Α', 95. ἴδε καὶ Γ', 85). — οἰφείλορτες αὐτῆς καὶ πολέμοιο (Ἰλ Ξ, 37) — ὀπτικῶς ἔχοντες = ἰδεῖν ἐφ' ἑαυτοῖς. Παρὰ δὲ Λευκιανῷ καὶ Ἀθηνῶν = Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ, ἐπὶ τὸ κωμικώτερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

Σύνταξις τῶν μεταβατικῶν Ἑνεργητικῶν.

§. 1. Τὰ μεταβατικὰ ἐνεργητικὰ ῥήματα σημαίνουσι ἐνέργειαν πηγάζουσαν ἐξ ἑνὸς καὶ τελευτῶσαν εἰς ἕτερόν τι διάφορον τοῦ ἐνεργοῦντος ὑποκειμένου σημείου· ὅθεν ἀπαιτοῦνται

(ΣΥΝΤ. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α').

σιν ἀπαραιτήτως τὸ ποιοῦν καὶ τὸ δεχόμενον τὴν ἐνέργειαν. Τὸ πρῶτον ὀνομάζεται, ὡς εἰς πᾶσαν ἄλλην τάξιν ῥημάτων, ὑποκείμενον, τὸ δεύτερον ὀνομάζεται ἀντικείμενον, τὸ πρῶτον ἔχουσι τὰ μεταβατικὰ κοινὸν πρὸς πᾶσαν ἄλλην τάξιν ῥημάτων, τὸ δεύτερον ἔχουσι τὰ μεταβατικὰ ἰδιάζον.

§. 2. Ἐκ τῶν μεταβατικῶν ἐνεργητικῶν τινὰ μὲν ἀπαιτοῦσιν ἐν μόνον ἀντικείμενον, οἷον τυγχάνει ταφῆς (Πλ.).—*πειθαρχεῖν τοῖς νόμοις δεῖ* (Ἀρρ.).—ὁ λαγὼς τὰ μὲν τέτοκε, τὰ δὲ τίκτει, τὰ δὲ κύνει (Ξ). τινὰ δὲ ἀπαιτοῦσι δύο ὡς παύειν τινὰ ἀμαθείας (Πλ.).—αἱ σειρῆνες τὰς χεῖρας οὐδενὶ προσέφερον (Ξ. Ἀπ Β', ζ', 3).—οἱ Πέρσαι διδάσκουσι τοὺς παῖδας δικαιοσύνην (Ξ.). Ἐκ τούτου λοιπὸν εἰκοθεν διακρίνεται εἰς δύο κλάσεις, εἰς τὰ δεχόμενα ἐν μόνον καὶ εἰς τὰ δεχόμενα διπλοῦν ἀντικείμενον. Καλοῦμεν δὲ συντομίας χάριν, μονόπτωτα μὲν τὰ πρῶτα, δίπτωτα δὲ τὰ δεύτερα.

§. 3. Ἐπειδὴ τὸ ἅπλουν ἀντικείμενον πρέπει νὰ ἐκφρασθῇ διὰ μιᾶς τῶν πλαγιῶν, αἱ δὲ πλάγια εἶναι τρεῖς, γενική, δοτική καὶ αἰτιατική, ἔπεται ὅτι καὶ τὰ μονόπτωτα μεταβατικὰ πρέπει νὰ ὑποδιακριθῶσιν εἰς τὰ ἐκφέροντα τὸ ἀντικείμενον διὰ γενικῆς, εἰς τὰ ἐκφέροντα αὐτὸ διὰ δοτικῆς καὶ εἰς τὰ δι' αἰτιατικῆς. Τοῦτο δὲ λέγεται, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων, ὅτι τὰ δεῖνα ῥήματα συντάσσονται μετὰ γενικῆς, μετὰ δοτικῆς καὶ μετὰ αἰτιατικῆς.

Μονόπτωτα μεταβατικὰ ἐνεργητικὰ μετὰ γενικῆς συντάσσόμενα.

§. 4. Ἐκ τῶν μονόπτωτων μεταβατικῶν ἐνεργητικῶν, περιλαμβανομένων τυχόν καὶ ταυτοσήμων ἀποθετικῶν ἢ καὶ μέσων μετὰ γενικῆς συντάσσονται.

α. τὰ μεθέξως καὶ μεταλήξως σημαντικὰ μετέχειν, μεταλαμβάνειν, μεταλαγχάνειν, κοινῶναι τιος ἀμείνωνος μοίρας μεταλαμβάνειν, (Πλ. Φαίδρ. 248)=μετοχὴν λαμβάνειν β'. τὰ ἐπιμελείας, ἀμελείας, κτλ. σημαντικὰ ἐπιμελεῖσθαι, κηδεσθαι, ἀμελεῖν τιος. Ὡσαύτως φροντίζειν ἀ-

φρορτιστεῖν, ὀλιγωρεῖν τινος, κτλ. τῆς ψυχῆς οὐκ ἐπιμελεῖ, οὐδὲ φρορτίζει· γ'. τὰ ἐπιτυχίας καὶ ἀποτυχίας σημαντικὰ· τιμῆς τυγχάνειν, ἀτυχεῖν τῶν δικαίων (Πλ. Ἀξιοχ.) ἀλλὰ καὶ ἀτυχεῖν ἐν τινι, καὶ περὶ τι, καὶ ἀπλῶς ἀτυχεῖν, κτλ. δ'. τὰ μνήμης καὶ λήθης σημαντικά. τῆς ἀρχῆς μνημονεύομεν.—τῆς σωφροσύνης ἐπιλαθέσθαι (Ξ). ε' τὰ φειδοῦς καὶ ἀφειδίας σημαντικὰ· φείσασθέ μου (Πλ.).—ψυχῆς ἀφειδήσαντες (Σ.) ζ'. τὰ ἀρχικά· γαστρός ἄρχειν—ἄρχουσι γε αἱ τέχναι καὶ κρατοῦσιν ἐκείνου οὐπὲρ εἰσι τέχναι (Πλ.).—ἄλλων δεσπόζειν.—πάντων κυριεύειν· ζ'. τὰ παραθέσεως ἰδέαν ἔχοντα· πλεονεκτεῖν καὶ μειονεκτεῖν τινος—πάντων πρῶτεύειν.—τῶν καθ' αὐτοὺς ἀνθρώπων ἀριστεύσαντας. Ὁσαύτως καὶ τὰ ἀνάλογα τούτων· Πευσαυρίας ὑστέρησε τοῦ Λυσάνδρου, κτλ. Σαλεύουσι δὲ ἀμφότερα ταῦτα (ς'. ζ') μεταξὺ τῶν οὐδετέρων καὶ τῶν κυρίως ἐνεργητικῶν ἢ τὰ ἐφέσεως σημαντικὰ· ἐκτὸς τοῦ φιλῶ τοῦ ἀνόμιον ἀνομίῳν ἐπιθυμεῖ (Πλ.).—γλιχόμενος τοῦ ζῆν (Πλ.). θ'. τὰ ἀπολαυστικά· σχολῆς ἀπολαύομεν· ι. τὰ ἐνάρξεως καὶ λήξεως σημαντικὰ· ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων.—οὐ μὲν δὴ λήξω θρήνων στρυγερῶν τε γόων (Σ.) ια. τὰ τῶν αἰσθήσεων, ἐκτὸς τοῦ ὀρῶ· θηγγάνειν, ἀσφραίνεσθαι, ἀκούειν, αἰσθάνεσθαι τινος.

§. 5. Ὁσαύτως εἰς τὰ μετὰ γενικῆς συντασσόμενα προστίθενται καὶ πολλὰ ῥήματα ἐκ προθέσεων σύνθετα, καὶ ἄλλων μὲν, ὡς τῆς ἀπὸ ἐκ ἢ ἐξ, πρὸ καὶ ὑπέρ, μάλιστα δὲ τῆς κατὰ, καὶ τούτων δυνάμει ἐνταῦθα ἀναγόμενα, οὐδεὶς χρὴ πράγματος τὸν εὖ ποιοῦντ' ἀπογινῶναι ποτε (Μ.)—τῆς ἐαυτοῦ ἰδέας ἐκβαλεῖν (Πλ.).—προκινδυνεύειν τοῦ πλήθους (Ἀνδρ.)—ὑπερογᾶν τῶν καθεστῶτων νόμων. (Ξ. Ἀπ. Α. 6', 9). ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτιατικῆς· ἔστιν ὅτε· αὐτὸς δὲ πάντα τὰνθρώπινα ὑπερέωρα (Ξ. Ἀπ. Α', γ', 4)—χρὴ μὴ καταφρονεῖν τοῦ πλήθους (Ισ.).—οὐδεὶς αὐτὸς αὐτοῦ κατηγορήκε πῶποτε (Δ.).—μὴ μου κατέλης πρὸς τοὺς ἄλλους (Πλ.)· οὕτω καταγινώσκειν, καταδικάζειν, καταδικαίαν, καταψήγίζεσθαι, καταψεύδεσθαι, καταλαλεῖν, καταγελάειν, καταπτύειν τινός, κτλ.

Μονόπτωτα μεταβατικά ἐνεργητικά μετὰ δοτικῆς συντασσόμενα.

§. 6. Εἰς τὰ μετὰ δοτικῆς συντασσόμενα μεταβατικά ἐνεργητικά ἀνάγονται·

α. τὰ συμφωνίας σημαντικά· ὁμοσεῖν ἀλλήλοισι.—ὁμο-
λογῶ σοι Ἄφφ. Πλ. 94).—τὰ ἔργα οὐ συμφωνεῖ τοῖς λό-
γοις (Πλ.)· β', τὰ μίξεως καὶ ἐπιμιξίας σημαντικά· μεμιγ-
μένα ἀλλήλοισι (Πλ.)·—ὁ Δημοκρίδης Πολυχράτει ὤμιλησε
(Ἡρ.).—ὤμιλησαν τῇ Φρυγίᾳ (Ἡρ. Ζ', 26)—εἰσηλθον γ' τὰ
προσεγγίσεως σημαντικά· ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει· δ'. τὰ
περιποιητικά καὶ ἀντιπεριποιητικά· ἀρτῆγειν, ἀμύνειν. ἀλέ-
ξειν, βοηθεῖν, φθορεῖν, ἐπιβουλεύειν, μέμφεσθαι τιτι, καὶ
τὰ ὅμοια· ε. τὰ εὐπειθείας καὶ ὑποταγῆς σημαντικά· πειθα-
ρχεῖν πατρί (Σ. Τρ. 1178).—τιμαῖς ὑπέχειν (Σ. Α' 669).
Οὕτω καὶ τὰ ἐναντία· ἀπειθεῖν τῇ πόλει.—ὁ δῆμον ἔφως
ἀντιστατεῖ μοι (Πλ. Γοργ. 513)· ς'. τὰ ἐρίσεως σημαντικά·
ἐρίζειν, ἀμφισβητεῖν, στασιάζειν, πολεμεῖν τιτι, κτλ.

§. 7. Ὡς πολλὰ ῥήματα δυνάμει τῆς προθέσεως μεθ' ἧς
εἶναι συντεθειμένα δέχονται τὴν γενικὴν (§. 5), οὕτω καὶ πολλὰ
ἄλλα διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δέχονται τὴν δοτικὴν· πολλαῖς
ἐντετύχηκα Ἀσπασίᾳ (Πλ. Λύσ. 249)—ἀγνώμονι κριτῇ
περιτυχεῖν (Ξ). τυγχάνειν πρεσβυτέρῳ (Ξ). Οὕτω καὶ ἐγ-
κυρεῖν, ἐγκαλεῖν ἐπιτιμῶν, ἀντιλέγειν· οὕτως ἐρχεσθαι, ἐμ-
βάλλειν τοῖς πολεμίοις (Ξ. Κ. Π. Ζ', α, 9. 17).—ἐπιχει-
ρεῖν τοῖς πράγμασι (Ξ)—οὔτε ἱκαρὸς ὢν εἰς πᾶσιν ἀγρόως
ἀντέχειν (Πλ. Πολ. ΣΤ'. 396), κτλ.

Μονόπτωτα μεταβατικά ἐνεργητικά μετὰ αἰτιατικῆς συντασσόμενα.

§. 8. Πάντα τὰ ἄλλα ῥήματα τὰ μὴ περιεχόμενα εἰς τὰς
δύο ἄνωτέρω τάξεις συντάσσονται μετὰ αἰτιατικῆς. Καὶ ἐν
ᾧ τὰ ἄλλα σημαίνουν· τάσιν μᾶλλον πρὸς τὸ ἀντικείμενον,
προτιμῶ τινός, φθορῶ τιτι κτλ. παλεύοντα πολλαῖς με-
ταξὺ ἐνεργητικῶν καὶ οὐδετέρων, ὑπερέχειν τινός, ἀρέσκειν

τινί, κτλ. ταῦτα σημαίνουσιν, ἀπ' ἐναντίας, ἀμειγῇ καὶ καθαρωτέραν τὴν ἐνέργειαν, παριστῶντα διὰ τοῦ ἀντικειμένου ἢ ὅλως νέον τι παραγόμενον, ὃ θεὸς ἐκτίσει τὸν κόσμον ἢ προϋπάρχον μὲν ἀλλ' οὕτως ἢ ἄλλως διατιθέμενον, βάλω τὸν λίθον, πλέω τὴν θάλασσαν, κτλ. Διὰ τοῦτο, εἰ μὲν οὐχὶ τὰ μόνον, ὡς παρὰ τινων ἐλέχθη, δυνατόν ὅμως τὰ ῥήματα ταῦτα νὰ ὀνομασθῶσιν τὰ κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν μεταβατικά.

§. 9. Τὰ ῥήματα ταῦτα εἶναι πολυειδῆ σωματικῆς ἐνεργείας, ρίπτω, λούω, σκάπτω, πατῶ ῥοητικῆς ἐνεργείας, ροῶ, κρίνω, οἶδα ἠθικῆς διαθέσεως, τιμῶ, θαυμάζω θεραπεύω, κτλ. νεκρὸν λούειν (Πλ.).—γράφει πᾶν ὄσον ροεῖς (Πλ.).—ρικῇ φρόνησις τὴν ἡδονήν (Πλ. Φιλ. 12).—οἱ δοῦλοι τοὺς δεσπότας θεραπεύουσιν (Μλ.).

§. 10. Καὶ τὰ πλεῖστα δὲ τῶν δύο ἀνωτέρω τάξεων, μεταβολῇ ἐπωσοῦν σημασίας, ἔλκονται ἐπὶ τὴν μετ' αἰτιατικῆς σύνταξιν τῶν ὑπὸ τῶν κείνων ἀνὴρ ἄλλος κρατύνει τὸν (Σ. Φ. 365)=ἔχει τὸ κράτος, κυριεύει, ὀρίζει ἐν τῇ συνηθείᾳ.—ὁ κρατύνων Οἰδίπους, χώρας ἐμῆς (Σ. Τ. 144)—τὸ (=ὅπερ) πόλεον κρατύνει (Αἰσχ. Ίκ. 669).—κρατυνόμενοι αὐτὴν ('Αντανδρον' Θ. Δ', 52)—μέμφομαι τινι καὶ μέμφομαι τινα ἐροχλεῖν τινι καὶ ἐροχλεῖν τινα ὑπαρτιάζειν τινι καὶ ὑπαρτιάζειν τινα, πολεμεῖν τινι, καὶ πολεμεῖν τινα=πολέμιον ποιεῖν ('Ηρ. Β', 120) κτλ. Ἰδιαίτερον κεφάλαιον περὶ τῶν ἐν τούτοις συντακτικῶν ποικιλιῶν εὐρίσκεται ἐν Σ. Π. Β'.

§. 11. Συνηθέστατον τοῖς ἀρχαίοις τὸ θέτειν σύστοιχον αἰτιατικὴν μετὰ πάσης κλάσεως ῥημάτων, εἴτε καθαρῶν μεταβατικῶν καὶ ἄλλως αἰτιατικῆν δεχομένων φυλάκας φυλάττειν (Ξ.). δικάζειν δίκας ('Αρφ.), ἢ μόνον ἐπὶ τῆς τοιαύτης πλοκῆς δεχομένων αὐτήν ὡς ἀρχεῖν ἀρχάς (Ξ.).—δουλείας δουλεύειν (Πλ. Συμ. 183).—πολεμεῖν πόλεμον—ζῶνι ἐζῶν ('Ηρ. Δ'. 112).—ζήσεις βίον κράτιστον (Μ.).

§. 12. Ὡς δὲ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων συντίθεται πῶλάνκις εἰς μίαν λέξιν προσδιορίζον καὶ προσδιοριζόμενον, οἴκου δεσπότης καὶ οἰκοδεσπότης, παχὺς τὰ σκέλη καὶ παχυσκελής, χρηστός τῷ ἦθει καὶ χρηστοθήης, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων τὸ

ἀντικείμενον μετὰ τοῦ ῥήματος· *ναυπηγεῖν, τροχοποιεῖν, σκιτοτομεῖν, πλινθουργεῖν, σκυλοδεφεῖν*, κτλ. Πολλὰ δὲ ταύτων, ἀποβαλλομένης τῆς ἐννοίας τοῦ πρώτου μέρους τῆς συνθέσεως, καὶ γενικώτερον ἐκλαμβανόμενα, δέχονται νέον ἀντικείμενον· *οἰκοδομεῖν πύργον, ναόν*—κτίζειν· *οἰκοδομεῖν οἶκον*.—ὁ δεσπότης *βουθυτεῖ ὕν καὶ τράγον καὶ κριόν*. (Ἄρρ. Πλ. 819—20)—θέει.—*γεωλκεῖν νέας*.

§. 13. Ἡ σημερινὴ γλῶσσα εὐκολίαν καὶ σαφήνειαν δίδουσα, καὶ ἀποβάλλουσα τὴν περὶ τὰς τριαύτας διαφορὰς λεπτολογίαν, μετέφερε πάντα σχεδὸν τὰ μεταβατικά ῥήματα εἰς τὴν μετὰ αἰτιατικῆς σύνταξιν· ἐπιθυμῶ *τὴν δόξαν, πολεμῶ τοὺς ἐναντίους*, κτλ. Συντάσσει μετὰ γενικῆς τὰ ἀποθνήσκει *τῆς πείνης*, *μυρίζει χωματίδας κρασίδας*, κτλ. Ἀναλύνει δὲ συνήθως τὴν δοτικὴν τῶν ἀρχαίων εἰς τὴν αἰτιατικὴν μετὰ τῆς προθέσεως *εἰς*, ἐπὶ τῶν κινήσεως σημαντικῶν, ὡς *προσηλθε μὴτρὶ καὶ φνταλμῷ πατρὶ* (Σ. Ἄν.)—ἐπλησίασεν εἰς τὴν μητέρα καὶ εἰς τὸν γεννήτορα πατέρα. Ὡσαύτως διὰ τῆς πρὸς, ἄλλως δὲ τὴν ὀργανικὴν δοτικὴν λεγομένην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

Σύνταξις τῶν διπτῶτων Μεταβατικῶν.

§. 1. Τὰ διπτῶτα ἐνεργητικὰ μεταβατικὰ ῥήματα υποδιαίρουσιν εἰς τέσσαρας τάξεις· α'. εἰς τὰ μετὰ αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς συντασσόμενα· β'. εἰς τὰ μετὰ αἰτιατικῆς καὶ δοτικῆς· γ'. εἰς τὰ μετὰ διπλῆς αἰτιατικῆς· δ'. εἰς τὰ μετὰ δοτικῆς καὶ γενικῆς.

α'. Τὰ μετὰ αἰτ. καὶ γενικῆς συντασσόμενα.

§. 2. Μετὰ αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς συντάσσονται α'. τὰ πληρωτικά καὶ κενώτικά, τῆς μὲν αἰτιατικῆς σημαίνουσης τὸ λαμβάνον τὴν πλήρωσιν ἢ κένωσιν, τῆς δὲ γενικῆς, τὸ ἐξ οὗ αὗται γίνονται· *ζεύγη καὶ ὑποζύγια σίτου ἡμεῖς αἰτεῖς* (Ξ).—*τούτων κενώσαρτες τὴν ψυχὴν*. (Πλ.). Ὁμοίως καὶ τὰ τῆς αὐτῆς ἰδέας ἐχόμενα· *γεύω, ἐστιῶ, τιμῶ, τιμω*, κτλ. Ὡσαύτως

χωρίζω, λύνω παραλύω. ἀπαλλάττω, κωλύω ἀποτρέπω, παύω, κτλ. ἐγώ σε παύσω τοῦ θράσους (Αρφ. Πλ 129). — οἶμαι ταύτης ἀπαλλάξεν σε τῆς ὀφθαλμίας (Ἀρφ). ἐμπροθέτως δὲ τὸ ἐλευθερῶ ἐπὶ προσώπων συνήθως ἐλευθεροῦν τὰς πόλεις ἀπὸ Ἀμύντου (Ξ). β'. τὰ μεθέξως καὶ ἀπολαύσεως ἐν γένει σημαντικά, τῆς αἰτιατικῆς ἐνταῦθα σημαίνουσας τὸ μέρος, τῆς δὲ γενικῆς τὸ ὅλον ἐξ οὗ ἡ μέθεξις μετέσχευ τὰς μέρους (Διοχόλ.). — μετέλαχε τῶνος Οἰδιπόδα μέρος (Εὐρ. Ἰκετ. 1077). — οὐκ ἐλάχιστον μέρος ἀπελάσαμεν αὐτῆς (Ἰσ.). γ'. τὰ μνημονευτικά. ἀναμνησάσκειν τινα τιος δ'. τὰ ἀνταλλακτικά καὶ τιμήματος σημαντικά. ἀμείβειν τιος τι. — πλείστον τιμῶν τι. Ἐνταῦθα ἀνάγονται καὶ τὰ πωλήσεως καὶ ἀγοράσεως σημαντικά, καὶ ἐν γένει τὰ δεχόμενα τὴν ἔννοιαν τοῦ τιμήματος ἐ. τὰ ἀπαιτοῦντα τὸ ἔντεκα τίτος γίνεταί τι, ὅπερ ἀνάγεται εἰς τοὺς γενικωτέρους προσδιορισμούς (σ. 60. —). θαυμάζειν, ἐπαιτεῖν τινα τῆς ἀρετῆς, φέγειν τῆς κακίας. κτλ. ζ'. τὰ ἔχοντα τὴν ἔννοιαν τοῦ μαρθάνειν παρὰ τιος τί μαρθάνειν, πυρθάνεσθαι, ἀκούειν τιος τι, κτλ. Λεπτίλινον πυρθάνει (Πλ.). Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ τῆς παρὰ προθέσεως ἐκφέρονται ταῦτα παρ' αὐτοῦ πυρθάνου (Πλ. Λάχ. 187).

§. 3. Πολλὰ ῥήματα ἀνάγονται ἐνταῦθα δυνάμει τῶν προθέσεων καταγινώσκειν τιος τι. — προτάσσειν τιος τι. — προτιμῶν τιος τι, κτλ. Ὡς οὕτως καὶ διὰ τῆς ἀπὸ καὶ ἐκ ἀπέκλεισε τὸν ἀνδροφόνον τῶν ἀμικτυορικῶν ἱερῶν (Δ. κατὰ Ἀριστοκρ. ἡ). — ἐκκέκρουκας με τῆς ἐλπίδος (Πλ. Φαίδρ. 228). Ἀλλ' ἐν τοῦτοις συνήθως ἐπαναλαμβάνεται ἡ πρόθεσις καὶ ἐπὶ τῆς πτώσεως ἀπελάσαι Χαλδαίους ἀπὸ τῶν ἀκρῶν (Ξ. Κ. Πι Γ, β', 16). — ἐξαγαγεῖν ἐκ τῆς οἰκίας τῶν δράκοντα. — τοῦτον ἐκ τῆς οὐσίας ἐκβέβληκα (Δ. πρὸς Ἀποβ. γ, α').

β'. Τὰ μετὰ αἰτ. καὶ δοτικῆς συντασσόμενα.

§. 4 Ἐνταῦθα ἀνάγονται α. τὰ ἔχοντα ἐν ἑαυτοῖς τὴν ἰδίαν τῆς ὁδοῦ ἐν γένει, τῆς μὲν αἰτιατικῆς παριστάσεως τὸ

διδόμενον, τῆς δὲ δοτικῆς τὸν εἰς ὃν δίδεται τὰ ἀγαθὰ δι-
 δόναι τοῖς δικαίοις (Πλ.) κείνος ἀνθρώποις μέγα γλῶσσ'
 ἐκπορίζει (Εὐρ. Ἀνδρ. 644). Οὕτω καὶ νέμειν, παρέχειν, κο-
 μίζειν, ἄγειν, φέρειν δῶρα τῷ θεῷ φέρειν (Ἀρφ.). Ὡσαύτως
 τὰ δεικνύειν, δηλοῦν, ἀγγέλλειν, φράζειν, λέγειν τινί τι
 πάντα ταῦτα σοὶ λέγει (Ἀρφ.) β'. τὰ ἔχοντα ἐν ἑαυτοῖς τὴν
 ἔννοιαν τοῦ προσαρμόζειν καὶ προσάπτειν τι πρὸς τι καὶ τὰ
 ὅμοια προσαρμόζειν ἕκαστον ἑκάστῳ (Πλ. Φαίδρ. 271)—
 εὐδαιμονίαν τοῖς φθλάξει προιάπειν (Πλ.). Οὕτω περιά-
 πτειν, προσπαταλέυειν τινί τι. (Ἀρφ. κτλ. γ'). τὰ ἐναντιώ-
 σεως σημαντικά ἴσους ἴσοισι πολεμίοις ἀντιτιθεῖς (Εὐρ.)—
 ἐμοὶ γὰρ ἀντέθηκας ἀνθρώπων τιν' Ἀρφ. Ἰππ. 352; δ'.
 τὰ μίξεως σημαντικά κόπρον τῇ γῇ μινύειν (Ξ. Οἰκ. Η' 3)
 ε. τὰ ὁμοιώσεως καὶ ἰσώσεως σημαντικά ἐμὲ θεῷ οὐκ εἴκα-
 σεν (Ξ).—ἀπιστοῦν ἑαυτὸν τοῖς κλιτηῖραι. (Πλάτ.).

γ'. Τὰ μετὰ διπλῆς αἰτιατικῆς συντάσσόμενα.

§. 5. Μετὰ διπλῆς αἰτιατικῆς συντάσσονται α, τὰ παιδευ-
 τικά—σύ με τοῦτο ἐπαίδευες (Ξ. Κ. Π. Α. ζ', 29).—τὰ ἄλλα
 ἐπαίδευσας τὴν γυναικα (Ξ.) β'. τὰ ἐνδύσεως καὶ ἐκδύσεως
 σημαντικά ἀμφιέσας τὸ ἱμάτιον τὸ ἑαυτοῦ τοῦτον (Πλ.
 Συμπ. 219).—τὴν ἐσθῆτα ἀπέδυσαν αὐτόν. Ταῦτα δὲ πρ-
 ακολουθοῦσι καὶ τὰ στερητικά καὶ τὰ αἰτιητικά τὰ ἡμέτερα
 ἡμᾶς (Φίλιππος) ἀποστερεῖ (Δ).—αἰτήσας νέας ἐβδομήκορτα
 καὶ στρατιὴν καὶ χρήματα τοὺς Ἀθηναίους (Ηρ.)—τὰ εἰς
 τροφήν θέοντα ἐξετάζετε τοὺς ὕψ' ὑμῖν αὐτοῖς (Ξ. Κ. Π. ζ',
 β', 35).—ὁ μὲν αὐτὸν χάριν ἀπαιτεῖ (Ηλ.) γ'. τὰ ἔχοντα
 τὴν ἔννοιαν τοῦ λέγειν ἢ ποιεῖν τι, ἀγαθόν, κακόν ἢ ἀπλῶς
 τι εἰς τινα πᾶς τις τὸ γυναικίον φῶλον κακὰ πολλὰ ἀγο-
 ρεῖν (Ἀρφ. Θ. 786).—ἢ γῇ τοὺς ἄριστα θερχπέοντας αὐ-
 τὴν πλεῖστα ἀγαθὰ ἀντιποιεῖ (Ξ).—κακόν τι μ' ἐργάσεσθε
 (Ἀρφ.)—τίνα δέδρακε ταῦτα δῆτα (Ἀρφ. Π. 869);—αὐτὴν
 οὗτ' εἶπα, οὗτ' ἐποίησα οὐδέν (Ξ.). Ὡσαύτως καὶ περὶ τινός
 τι λέγειν εἰ χρή δεσπότας εἰπεῖν τόδε (Εὐρ. Μ. 61). δ'. τὰ
 ἱκετευτικά καὶ προτρεπτικά μετὰ τῶν ὁμοίων ἱκετεύω σε

τόδε (Εὐρ.) τὸν ταῦθ' ἡμᾶς προτρέποντα (Πλ. Πολ. 409). Οὕτω καὶ πείθειν τινὰ τι, καὶ ἄγειν τινὰ τι· ταῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξιοι σε ταύτην τὴν ὁδόν ('Αρφ. Εἰρ. 125). Ἀλλὰ ταῦτα συνηθέστερον ἐκφέρονται ἐμπροθέτως· προτρέπειν τινὰ εἰς τι ἢ ἐπὶ τι, ἢ πρὸς τι· ἄγειν εἰς τι, κτλ. καὶ μετὰ ταύτην τὴν ὁδὸν ἄγε (Πλ. Σοφ. 237).—εἰς τὰ τοιαῦτα ἄγειν τοὺς λόγους (Πλ. Γοργ. 494).

§. 6. Ἄλλη σειρά ῥημάτων μετὰ διπλῆς αἰτιατικῆς συντασσόμενων εἶναι τὰ διὰ μὲν τῆς μιᾶς ἐκφέροντα τὸ πρόσωπον ἡπρᾶγμα, διὰ δὲ τῆς ἄλλης τὴν προσγινομένην αὐτῷ μεταβολὴν καταστάσεως· ὥς ὃ δὲ μ' ἐποίησε τυφλόν ('Αρφ' Πλ. 90).—χρήσιμον ἐξ ἀχρήστου καὶ σκληροῦ (τὸ θυμοειδές) ἐποίησεν (Πλ. Πολ. Γ', δ', 9). Ὡσαύτως στρατηγὸν ἀποδεικνύται τινὰ, κτλ. ἢ τὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον προσὲν ἢ ὄνομα αὐτῷ ἀπονέμοντα· τὸ κλέπτειν ἀγαθὸν ἐνόμιζον (Ξ)—τῶν ἐμῶν οἰκετῶν πιστότατον ἠγοῦμαι σε καὶ κλειπτίστατον ('Αρφ. Πλ. 27)—τὴν τιμὴν ταύτην μισθὸν καλοῦντες (Πλ.) ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν δειλίαν ('Αρφ. Πλ. 209).

δ'. Τὰ μετὰ γενικῆς καὶ δοτικῆς συντασσόμενα

§. 7. Ἐνταῦθα ἀνάγονται ἑλλειπτικά τινες φράσεις καὶ φράσεις ἄλλαι συνεπτυγμέναι ἃ. ἐπὶ τῶν μεταδοτικῶν, κατὰ γενικὴν μὲν τιθεμένου τοῦ ὅλου ἐξ οὗ ἡ μετὰδοσις, κατὰ δοτικὴν δὲ τοῦ προσώπου εἰς ὃ, καὶ ἐξυπονουμένου τοῦ μεταδιδόμενου μέρους· μεταδίδωμι τῷ βουλευμένῳ τοῦ ἐν τῇ ἱμῇ ψυχῇ πλούτου (Ξ. Συμ. Δ'. 43).—μεταδιδόναι τοῦ βάρους τοῖς γήλοις (Ξ. Απ. Β', ζ', 3). Ὡσαύτως, προστιθεμένου καὶ τοῦ τιμήματος· ταύτης τῆς δραχμῆς αὐτῷ μεταδιδόναι τῶν κηλῶν ('Αρφ. Α', 925). β'. ἐπὶ τῶν σημαινόντων μετὰ τινος ἄλλου συμμεθέειν· μὴ μετεχουσῶν ἀνδράσι γυναικῶν κοινῇ τῆς ζωῆς ταύτης (Πλ. Ν. Ζ', 815). γ'. ἐπὶ τῶν παραχωρητικῶν· εἰς δ' ἂν οἰκέτῃ παραχωρήσεις πολίτης τῶν δαυτοῦ (Δ. πρὸς Παντάν. θ'); δ'. ἐπὶ δικαστικῶν τινῶν φράσεων· Σμίκρωνι δέκα ταλάντων ἐτιμήσατε, καὶ Σκίρτωνι τοσούτων ἐτέρων (Δ. Μειδ. 575)=τιμὴν ἥτοι τίμημα ἐποιήσατε.

§. 8. Καὶ ἐν τούτοις ἀπαντῶνται ποικιλίαι συντακτικαί, ἐκ τῶν προηγουμένων ἐξηγήσιμοι· ἃ. τὸ αὐτὸ ῥῆμα δυνατόν, διαφορᾷ ἔννοιας, νὰ συντάσσεται μιᾷ ἢ δυαὶ πτώσεσιν ἑοικέ τιμι καὶ εἰκάζω τινά τιμι προσπελάζω τινά τιμι, καὶ προσπελάζω τιμι, οἷον προσπελάζω ἐμavτόν τιμι, προσέρχομαι. —μικρύνειν τινί τι καὶ ἄθροοι προσέμιξαν τοῖς βαρβάροις· ἔσμιξαν καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. β'. Ὡσαύτως τὸ αὐτὸ ῥῆμα δυνατόν νὰ συντάσσεται αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ ἢ διπλῇ αἰτιατικῇ κατὰ τὴν διάφορον ἔννοιαν· αἱ μεγάλαι μεταβολαὶ λύπας τε καὶ ἡδονᾶς ποιοῦσιν ἡμῖν (Πλ. Φιλ. 43) = ἐμποιοῦσι, φέρουσιν. —οὐκ αἶδα ὅ,τι χρῆμά με ποιεῖς (Ἄρφ. Σφ. 699). —δικαιοτέρους ἐποιεῖ τοὺς πλησιάζοντας (Ξ. Ἀπ. Δ', γ', 25).

* §. 9. Καὶ ἂν διὰ διαφορᾶς σημασίας τὸ αὐτὸ ῥῆμα δέχεται μίαν ἢ δύο πτώσεις, κατὰ τὴν χρείαν, παραλειπομένου τοῦ μὴ ἀπαραιτήτως ἀναγκαίου· ἄλλους ταῦτα παιδεύειν (Πλ.) —τὴν Ἑλλάδα πεπαιδευκεν οὗτος ὁ ποιητής (Πλ. Πολ. Γ', 606), οὕτω καὶ Βάκχαιε συμμετασχῆσω χορῶν (Εὐρ. Β, 63). —συμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας (Σ'. Ἀρτ. 537). Οὕτω καὶ ἀπολαβεῖν τῶν ἀγαθῶν (Πλ.). καὶ ταυτὶ τὰ βέλτεστα ἀπολέλανκ' Εὐριπίδου (Ἄρφ. Θ. 1017). *

* §. 10. Ὡσαύτως τὸ ἀπροθέτως ἐκφερόμενον δυνατόν διὰ προθέσεως νὰ ἐκφέρηται πληρέστερον καὶ ποικιλώτερον· πειεῖν τὴν πόλιν ἀγαθὰ, καὶ πειεῖν πολλὰ χρηστὰ περὶ τὴν πόλιν (Ἄρφ. Ἰπ. 811). —ἀλλάξασθαι τινός τι καὶ ἀλλάξασθαι κάλλος, ἀντὶ κάλλους, καὶ νόμισμα ἀντὶ νομισματος, (Πλ.). Ὡσαύτως πωλεῖν, πωλεῖν σιτία, πωλεῖν ἀργυρίου, τὴν σοφίαν ἀργυρίου τῷ βουλευμένῳ πωλεῖν (Ξ. Ἀπ. Α', γ', 43). —μετέχειν, μετέχειν τινός, μετέχειν τι μετέχειν τινός τι, καὶ, ἄλλοιοτρόπως πληρέστερον· ὅπως ἂν ἴσῃς ἕκαστος ἡμῖν μετάσχη τοῦδε τοῦ πλούτου μέρος (Ἄρφ. Πλ. 225. Ἰδε καὶ 1144). Πλείονα περὶ τούτου ἐν Σ. Π. Β'.

* §. 11. Ἐπὶ τῶν συνθέτων ῥημάτων ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν ἐνίοτε μὲν συμπίπτει ἡ δύναμις τοῦ ῥήματος καὶ τῆς προθέσεως· ἀντᾶν τιμι καὶ ἐναντᾶν τιμι, ὁμολογεῖν τιμι καὶ συνομολογεῖν τιμι, μικρύνειν τιμι, ἀρμύζειν τιμι καὶ προ-

σαρμύζειν τινί. Ἄλλοτε ὑπερισχέει ἡ δύναμις τοῦ ῥήματος· κάτειπέ μοι (Ἀρφ. Π.λ. 86)=εἰπέ μοι ἀκριβῶς ἐν καθ' ἐν. Ἄλλοτε δὲ ἡ δύναμις τῆς προθέσεως· μὴ πρὸς τῶν θεῶν ἡμῶν κατείπης δέσποτα. (Ἀρφ. Εἰρ. 372)=εἴπης καθ' ἡμῶν, κατηγορήσης.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Σύνταξις τῶν Παθητικῶν Ῥημάτων.

§. 1. Ἐκ τῶν παθητικῶν ῥημάτων τὰ μὲν, εἰς μαι λήγοντα, ἔχουσι καὶ εἰς ὦ ἐνεργητικὸν τύπον, εἰς δὲ δύνανται καὶ νᾶ τραπῶσι, πατοῦμαι, πατῶ, τύπτομαι, τύπτω, καὶ ταῦτα εἶναι τὰ πλείστα, τὰ δὲ ἔχουσι μὲν παθητικὴν σημασίαν, ἀλλὰ, εἰς ὦ λήγοντα, δὲν τρέπονται εἰς μαι, φθίω πάσχω. Τὰ πρῶτα διακρίσεως χάριν, καλοῦμεν Παθητικὰ Κύρια, τὰ δεύτερα Αὐτοπαθῆ.

Παθητικὰ Κύρια.

§. 2. Ἑτεροπαθῆ ὄντα τὰ κύρια παθητικὰ αἰτοῦσιν, ἐκτὸς τοῦ ὑποκειμένου, καὶ τὸ αἷτιον τοῦ πάθους. Τοῦτο δὲ ἐκφέρεται κατὰ δύο μάλιστα τρόπους· 1. κατὰ γενικὴν συνήθειαν ἐμπρόθετον· 2. κατὰ δοτικὴν συνήθειαν ἀπρόθετον.

Κατὰ γενικὴν συνήθειαν ἐμπρόθετον.

§. 3. Ἡ συνήθης ἐν τούτοις πρόθεσις εἶναι ἡ ὑπό· ὑπὸ γὰρ σίωρ (=σητῶν) κατακόπτεσθαι (Ἀρφ. Α. 731).—πατεῖσθαι ὑπὸ τοῦ γέροντος (Ἀρφ. Ἰπ. 71).—ὀρθοῦσθαι ὑπὸ μικροτέρων (Σ. Αἵ. 161)=διασώζεσθαι.—οἶωρ ὑπ' ἀνδρῶν ἦδε φρουρεῖται πόλις (Σ. Κ. 1013).—κἀγὼ γὰρ ἰκαρῶς ὑπὸ σοῦ τέθεράπευμαι (Πλ.).—μεμισσημένος καὶ καταπεφρονημένος ὕψ' ἀπάντων (Ἰσοκρ. Φιλ. λ. 93').

§. 4. Εἰς δὴλωσιν τοῦ αἰτίου τοῦ πάθους ἐπὶ τῶν παθητικῶν τίθεται καὶ ἡ πρόθεσις παρά, καὶ μετ' ἄλλων μὲν ῥημάτων, ὡς γελαῖσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα (Σ. Κ. 1423).—

τίς αὐτὸν παρ' ὁμῶν ἡγείται κτύπος (Σ. Κ. 1501);—παρ' ὁμῶν οὐδὲν ἀδικήσει (Εὐρ. Ἴφ. Αὔλ. 1439)=ἀδικηθήσεται.—ὀφείλεται παρὰ τοῦ ἐχθροῦ τῷ ἐχθρῷ κακόν τι (Πλ.).—ἐπέμφθη αὐτῷ ἐπιστολὴ παρὰ Διογυνοῦ (Πλ. Πολ. Α', 322). μάλιστα δὲ μετὰ τῶν ῥημάτων ὁμολογεῖσθαι, ἐπιδεικνύσθαι, βεβαιοῦσθαι καὶ τῶν ὁμοίων· χαλεπὰ δὲ καὶ παρ' ἡμῶν ὁμολογεῖται (Πλ.).—τοῦτο αὐτὸ παρὰ σοῦ ἐπιδεικνύσθω (Ξ. Κ. Π. Ε', ε, 20). Ἀεῖποτε δὲ τίθεται ἐπὶ προσώπων ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἢ παρὰ, καὶ πολὺ συχνὴ αὐτῆς ἡ χρῆσις ἐπὶ τῶν παθητικῶν παρὰ τοῖς μεταγενετέροις. Ἡ πρόθεσις αὕτη τίθεται καὶ μετ' ἄλλων ῥημάτων εἰς δῆλωσιν τῆς ἐκ τινος ἀρχῆς ἔμπορος ἦκων ἐκ Θεσσαλίας παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν (Ἀρφ. Πλ. 52). Περὶ τούτου ἴδε καὶ ἐν τῷ περὶ Προθέσεων.

§. 5. Σπανιώτερον τίθεται παρ' Ἀττικῆς ἢ πρόθεσις πρὸς ἐπὶ τῶν παθητικῶν, καὶ τοῦτο ἐπὶ προσώπων πρὸς τῇδ' ὑβρίξει μητρός (Σ. Ἡλ 790).—πρὸς ἀνδρὸς ἡδικοημέτη (Εὐρ. Μ. 26. Ἀνδρ. 624).—πρὸς πάντων ἀνθρώπων λεγομένη (Πλ.).—πρὸς τις ἐπαινεῖσθαι, κτλ. Ἡ δὲ ἐκ, συνηθετέρα οὖσα πρὸς τοῦτο παρ' Ἰωσι, σπανίως τίθεται παρ' Ἀττικοῖς ἐπὶ τῶν παθητικῶν, καὶ συνηθετέρον ἐπὶ τῶν δόσεως σημαντικῶν· τοῦτο δέ μοι πως ἐκ θεοῦ δέδοται (Πλ. Λύσ. 234), ἀλλὰ καὶ παρ' ἐκείνου δίδασθαι (Πλ. Ἀλκ. Α', 448), καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου δίδασθαι (Πλ. Συμπ. 483), κτλ. Ἡ δὲ ἀπὸ σημαίνει τὸ πορρωτέρω αἴτιον ἐπὶ τῶν παθητικῶν (=ἐκ μέρους), καὶ μάλιστα μετὰ τῶν ῥημάτων λέγεσθαι καὶ πράττεσθαι ὡς ἐκάστωρ ἐλέγοιτο (Θουκ. Γ'. 36.= ἀπὸ μέρους.

§. 6. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ τινὰ ῥήματα τὰ ὁποῖα, συγκριτικὴν ἔννοιαν ἔχοντα, δέχονται τὴν γενικὴν ἀπρόθετον δυνάμει τῆς περιεχομένης συγκρίσεως, ὡς ἡττᾶσθαι τις=ἡττοντα εἶναι τινός, ὅθεν=νικᾶσθαι.—ἀγρυπνίας ἡττᾶσθαι—ἀισχροῦ ἡδογῆς, ἔρωτος, ἡττᾶσθαι (Ξ.) Κατ' ἀναλογίαν δὲ καὶ τὰ ρικᾶσθαι ὁμοίως ἀισχρόν νόμιζε τῶν ἐχθρῶν ρικᾶσθαι ταῖς κακοποιαῖς, καὶ τῶν φίλων ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις (Ἰσ. Δημ. δ').

2. Κατὰ δοτικὴν συνήθως ἀπρόθετον.

§. 7. Ἡ μετὰ τῶν παθητικῶν δοτικὴ ἐπὶ μὲν προσώπων δηλοῖ τὸ ἐνεργεῖν αἰτίαν τοῖς παλαιαῖς ποιηταῖς δεδῆλωται (Θ. Α, 13).—πολλὰι θεραπείαι τοῖς ἰατροῖς εὐρηταί (Ισ).—τετάχθω ἡμῖν ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ (Πλ. Πολ. II, 156) Ἐπὶ δὲ πραγμάτων πολλῶ μᾶλλον τὸ δύναμικόν μέσος, τὸ δὲ οὗ ἢ π.λούτῳ ἢ π.λήθει ἢ ἄλλῳ τῷ τοιούτῳ ἐπαίρεσθαι (Πλ. Πολ. Δ', 434).—νόσφ' ἐφθάραται Ἀθηναῖοι καὶ χρημάτων δαπάνῃ (Θ. Γ', 13).—οἱ Π.λαταιεῖς ἐπολιορχοῦντο ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων καὶ τῶν Βοιωτῶν, καὶ τῷ αἰτῷ ἐπιλιπόρτι ἐπιέζορτο (Θ. Γ', 20).

§. 8. Τὸ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ προστιθέμενον συνήθως ὑποδεικνύει ὅτι ἀπαντᾶται καὶ γενικὴ ἀπρόθετος, νικᾶσθαι τινας, καὶ δοτικὴ ἐμπρόθετος ὑπὸ τῷ πατρὶ τετράγθαι. Ἴδε περὶ τούτων Σ. II. Β'

§. 9. Θέλοντες νὰ μετατρέψωμεν τὸ ἐνεργητικὸν εἰς παθητικὸν κατὰ πρῶτον τρόπομεν τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἐνεργητικοῦ εἰς ὑποκείμενον τοῦ παθητικοῦ κατ' ὀνομαστικὴν, δεύτερον φέρομεν τὸν ἐνεργητικὸν τύπον εἰς παθητικόν, καὶ τρίτον τὸ τοῦ ἐνεργητικοῦ ὑποκείμενον τρόπομεν εἰς γενικὴν προθετόπτωτον ἢ δοτικὴν ἀπρόθετον οἱ Ἑλλήνες ἐμίσουν τὸν Φίλιππον. ὁ Φίλιππος ἐμισεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, — ἐγὼ γέγραφα τὴν βίβλον, ἐμοὶ γέγραπται ἡ βίβλος.

§. 10. Ὅταν δὲ τὸ ἐνεργητικὸν, ἀναγόμενον εἰς τὰ δίπτωτα, ἔχῃ διπλὴν αἰτιατικὴν, τότε ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ τρέπεται εἰς ὀνομαστικὴν ἢ τὸ ἐμψυχον δηλοῦσα, μενούσης ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ, τῆς πραγματικῆς αἰτιατικῆς τὸν ἄνδρα Λάμπρος μὲν ἐπαίδευσε μουσικῇ, Ἀρτιφῶν δὲ ρητορικῇ, καὶ ὁ ἀνὴρ ὑπὸ Λάμπρου μὲν μουσικῇ ἐπαιδεύθη, ὑπ' Ἀρτιφῶτος δὲ ρητορικῇ. (Πλ.).

§. 11. Τὸ προσωπικὸν ὑποκείμενον ἀρέσκει πολὺ ταῖς ἀρχαίοις ὥστε καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ προσωπικῆς δοτικῆς καὶ πραγματικῆς αἰτιατικῆς συντασσομένων ἐνεργητικῶν, τρέπεται μὲν καὶ ἡ αἰτιατικὴ εἰς ὀνομαστικὴν, ὡς Νικίας παρήγει

τοῖς Ἀθηναίοις τοιάδε (Θ. ζ'. 8).—τοῖς Ἀργείοις καὶ Συμμάχοις ταῦτα παρηρέθη (Θ. Ε', 69)., τρέπεται δὲ χαριέστερον ἢ δοτικῇ. ἐπέτρεψαν τοῖς ἐννέα ἄρχουσι τὴν φυλακὴν (Θ. Α, 126) οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν (Θ. Α, 126).

§ 12. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ αἰτιατικῆς καὶ γενικῆς συντασσομένων· διὲν ἐνεχυράζει τὰ χρήματά μου, ἐγὼ ἐνεχυράζομαι ὑπὸ τοῦδε τὰ χρήματα, κτλ. ὑπὸ γὰρ τῶν χρηστῶν τε δυσκολωτάτων ἔγχομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι (Ἀρφ. Ν. 241).—ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι πύργων (Εὐρ. Ἐκ. 910).=στεφάνη πύργων ἀποκέκαρται σου; κτλ. Σ. Π. Β'.

Παθητικὸν Αὐτοπαθῆ.

§ 13. Οὐδὲν ἐξωτερικὸν αἷτιον τοῦ πάθους δεικνύοντα, ἀλλ' οἰκοθεν αὐτὸ σημαίνοντα, τὰ αὐτοπαθῆ παθητικά, παρίστανται κυρίως ὡς ἐμπαθοὺς καταστάσεως δηλωτικά. Τίθενται λοιπὸν ὡς καὶ τὰ ἁπλῶς κατὰστασιν δηλοῦντα. Ὡς λέγεται ὑγιαίνω, οὕτω καὶ νοσῶ, πάσχω, ἀθυμῶ, ὄβρις δέ τοι ἐν νέοις ἄρθει τε καὶ φθίνει πάλιν (Σ. Ἀποσπ. 34).—φθίνει μὲν ἰσχυρὸς γῆς φθίνει δὲ σῶμαπος (Σ Κ. 610). Δυνατὸν γὰρ προστεθῇ καὶ τὸ μέρος εἰς ὅπερ τὸ πάθος πίπτει· ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλγεῖ (Πλ.).—ἐν ταύτῃ νοσεῖ, κτλ. Ὡς δὲ λέγεται κεφαλὴν ἀλγῶ, οὕτω καὶ κεφαλαλγῶ, οὕτω ποδαλγῶ ἢ ποδαγρῶ, κτλ.

§ 14. Ὅταν δὲ τύχη γὰρ ἐξηγηθῇ καὶ τὸ δῶσαν ἀφορμὴν εἰς τὸ πάθος αἷτιον, τοῦτο ἐκφέρεται κατ' αἰτιατικὴν μετὰ τῆς προθέσεως διὰ· διὰ τὸ πάθος ἀλγεῖ (Πλ.), ὅπερ ἐν τοῖς μεταβατικοῖς ἤθελεν εἶναι τὸ προτρεπτικὸν αἷτιον· διὰ τὸν ἔρωτα ἐποίησε ταῦτα, ἔθα διαστέλλεται τὸ ποιητικὸν τοῦ προτρεπτικοῦ. Πολλάκις δὲ δέχονται τὰ ῥήματα ταῦτα τὴν σημασίαν καὶ τὴν σύνταξιν τῶν κυρίως παθητικῶν θηήσκειν ὑπὸ τινος=κτείνεσθαι. νόσῳ λιμῶ ἀποθνήσκειν· πλεῖστοι ἔθανον δίψῃ τε λιμῶ τε (Αἰσχ. Πέρ.) κτλ. Τίθενται προσέτι τὰ ῥήματα ταῦτα συνεπτυγμένως ὑπὸ τὸ εἶδος τῶν μεταβα-

τικῶν δέδοικα τὸν νόμον (Πλ. Φαίδρ. 231)—δειμαίνω τὰν σῶν ἀλκὰν (Εὐρ. Φ. 264)—τὸ σὸν φρίσσω σιόμα (Σ. Ἀπ. 997), κτλ. ἴδε Σ. Π. Β'.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Σύνταξις τῶν Μέσων Ῥημάτων.

§. 1. Τὰ μέσα ῥήματα, σημαίνοντα ἐνέργειαν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως εἴτε εἰς ὁλόκληρον τὸ ἐνεργούν ὑποκείμενον, εἴτε εἰς μέρος εἴτε εἰς πᾶν αὐτοῦ ἐπιστρέφουσιν, ὑποδιαίρονται εἰς τρία· α. εἰς ἀντανακλώμενα β'. εἰς ἀλλοιοπαθεῖ γ'. εἰς διάμεσα.

α'. Μέσα ἀντανακλώμενα.

§. 2. Τὰ ἀντανακλώμενα μέσα ῥήματα, σημαίνοντα ἐνέργειαν ἀμέσως καὶ κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ἐνεργούν ὑποκείμενον ἐπιστρέφουσιν, ἰσοδυναμοῦσι τῷ συστοίχῳ μεταβατικῷ ἐνεργητικῷ καὶ τῇ συνθέτῳ ἀντωνυμίᾳ· *λοῦμαι* = *λούω* ἑμαυτὸν ἢ = τὸ ἑμαυτοῦ σῶμα. — *ἐστεφανώσατο* = *ἐστεφάνωσεν* ἑαυτὸν = τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν. — *ἐκτερίζοτο* = *ἐκτένιζον* ἑαυτοῦς = τὴν ἑαυτῶν κόρην. — *διπαρῶνται* = *διπκνῶσι* τὰ ἑαυτῶν χρήματα. Οὕτως ἐν τῇ συνθεσίᾳ *λούεται* = *λούει* τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἢ τὴν κεφαλὴν· *ξύεται* = *ξύει* τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἢ μέρος αὐτοῦ· *πλύρεται*, *ράπτεται* = *πλύνει* *ράπτει* τὰ ἑαυτοῦ ἱμάτια· *ἐξοδεύεται* = *ἐξοδεύει* τὰ ἑαυτοῦ χρήματα, κτλ.

§. 3. Τὰ ἐκ μονοπρώτων ἐνεργητικῶν ἔχοντα τὴν ἀρχὴν ἀντανακλώμενα μέσα ῥήματα γίνονται μάλιστα ἐκ τῶν αἰτιατικῇ συντασσομένων, καὶ ἀναφέρονται τὰ πλεῖστα εἰς τὰ σωματικὴν ἐνέργειαν δηλοῦντα· *λεῖσθαι*, *ρίξασθαι* ἢ *ρίπτεσθαι*, *γυμνάζεσθαι*, *ἀπομόρηνυσθαι*, *ἀπομόττεσθαι*, *ἀλείφεσθαι*, *χρίεσθαι*, *καλλωπίζεσθαι*, *στεγαροῦσθαι* κτλ. Ὡσαύτως *ἀπάρχεσθαι*, *σφάττεσθαι*, *κρεμάννυσθαι*, *κοιμᾶσθαι*, *τάττεσθαι*, *τρέτεσθαι*, *ἐγείρεσθαι*, *πορεύεσθαι*, κτλ. (Εἰς Ελλήν. Συγ. σ. 346). οἱ μὲν γυμνασάμενοι καὶ χρισάμενοι,

οὐ καὶ λουσάμενοι παρῆλθον (Ξ. Σ. Α. 7).—ὑπὸ τῆς φειδωλλίας ἀπικείρατ' οὐδείς πώπις', οὐδ' ἠλείψατο (Ἀρφ. Ν. 827).—Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο (Ὀμ.).—σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ (Ὀμ.).—ἐκαλλωπισάμενη ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἦω (Πλ. Συμ. 174).—ἐστολίσθην.—στεφανωσάμενος καλὰ μὲν λευκῷ (Ἀρφ. Ν. 1046)—διαλύσαντες τὴν σκηνὴν ἀνεπαύοντο (Ξ.).—οἱ ἔφηβοι κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα (Ξ, Κ. Π. Α', ε, 9).—οἱ μὲν ῥιπτοῦντες ἑαυτοὺς, οἱ δὲ ἀπαγχόμενοι, οἱ δ' ἀποσφαττόμενοι (Ξ. Κ. Π. Γ', α, 25).—ἐγειρόμενοι ὅρ τε καὶ ἐξανιστάμενον (Πλ.).—ἐπὶ τὰ μείζω ἐπιροεῖς τραπέσθαι (Πλ.).

§. 4. Εἴτε διακρίσεως λόγῳ εἴτε πληρεστέρας ἐκφράσεως χάριν, πολλὰ τῶν τοιούτων ῥημάτων δέχονται καὶ αἰτιατικὴν καὶ τότε τὸ μέσον ῥῆμα ἰσοδυναμεῖ τῷ συστοίχῳ ἐνεργητικῷ καὶ τῇ γενικῇ τῆς συνθέτου ἥτοι ἀντανακλωμένης ἀντωνυμίας' νίπτεσθαι τὰ σώματα=νίπτειν τὰ ἑαυτῶν σώματα.—τὰ σώματα διεσώσάμεθα καὶ τὰ ὅπλα (Ξ. Ἀν. Β, ε, 13).—καθαίρεσθαι τὴν χεῖρα, κλαύσασθαι τὰ πάθη, καταβρῆγγνυσθαι τοὺς πέπλους (Ξ.).—περιεσπάσατο τὴν τιάραν (Ξ.).—ἀποκρύπτεσθαι τὴν οὐσίαν.—ῥοα εἰς ἅπαντα τῶν πρὸ τοῦ πόλεμος δεδαπάνησθαι (Δημ. Φ. Α, 17).—παῖδας παίδων καταλείπεσθαι (Πλ. Ν. Δ', 721, Συμπ. 209).—ἐν χρεσὶν φέρεσθαι.—κτερίζεσθαι τὰς κόμας, κτλ.

§. 5. Οὕτω δὲ συνήθως ἐκλαμβάνονται καὶ τὰ ἐκ τῶν ἠθικωτέρων ἔννοιαν ἐξηγούντων ἐνταῦθα ἀναγόμενα' ἀποφένεσθαι, ἀποδείκνυσθαι γνῶμην, ἐπιδείκνυσθαι ἀρετὴν, παιδείαν, εὐνοίαν' δυσμέγεια ἐνεδείξατο (Δ.), καί, ἀντιθετικῶς, ἐνδείκνυσθαι τὴν ἰδίαν δύναμιν καὶ βίαν κρείττω τῶν νόμων οὖσαν (Δ.).—μεταβάλλεσθαι τοὺς τρόπους (Ἀρφ.).—ἀποκλάεσθαι πεῖραν (Ἀρφ. Σφ. 564), κτλ.

§. 6. Ἐκ δὲ τῶν διπτῶτων μεταβατικῶν τὰ μὲν ἔχοντα αἰτιατικὴν καὶ γενικὴν, γινόμενα μέσα, ἢ συγχωνεύοντα ἐν ἑαυτοῖς τὴν αἰτιατικὴν κρατοῦσιν ἀμετάβλητον τὴν γενικὴν, ἢ, ἀντιστρόφως, συγχωνεύουσι τὴν γενικὴν, κρατοῦντα τὴν αἰτιατικὴν' μήτε ὕπνου μήτε ἀφροσύνης ἐμπέμπασθαι (Ξ.

Δ', Ε', 41).—ἐαυτὸν ἐμπιπλάναι.—πολέμου ἐκόροσθαι (Ἀρφ. Εἰρ. 1282)—κακῶν ἀπέχεσθαι (Ξ).—πολλῷ μᾶλλον ἐξέμεθά σου (Ἀρφ. Πλ. 10).—ὡσαύτως ἀπόσασθαι τὴν δουλοσύνην (Ἡρ. 1. 95).—ἀφ' ἐαυτῶν.—ἀχαρίστως ἀποπέμψασθαι ἐσεργέτας (Ξ. Ἐλ. Δ', 8', 4).—προσβάλλοιτας τοῦτο Ἀργεῖους ἀπεκρούσαντο (Ξ).—Ὡς δὲ τὸ ἀποκρούομαι=ἀποκρούω ἀπ' ἑμαυτοῦ, οὕτω τὸ παρέχομαι=παρέχω ἐκ τῶν ἑμαυτοῦ ἵππων εἰς χιλίαν τῷ βασιλεῖ παρειχθόμεν (Ξ. Κ. Π. Δ', 5', 2). οὕτω καὶ συμβάλλεσθαι λογιζέσθαι πότερος ὀρθῶν πλείω συμβέλλεται ἡμῶν . . . οὕτως τὰ πλείονα ἄξια συμβέλλεται (Ξ. Οἰκ. Ζ', 13).

§. 7. Ὁσαύτως δὲ καὶ τὰ αἰτιατικὴν καὶ δοτικὴν ἔχοντα μεταβατικὰ ἐνεργητικά, μέσως ἐκφερόμενα, συγχωνεύουσιν ἢ τὴν αἰτιατικὴν ἢ τὴν δοτικὴν. Ἐρῶσι οὐδὲ Ἄρης ἀνθίσταται (Πλ.).—ἀντιτάξάμενοι τοῖτοι πολυπλοσίους ἐνικᾶτε (Ξ.)=ἀντιτάξαντες ὑμᾶς αὐτούς.—οὕτω ἀπεκστήσεται σοὶ ὁ δοῦλος (Δ. Ἀθ. Πολ. Α', 1)=δὲν θέλει σοὶ προσκωβῇ. Ὁσαύτως βίον πορίζεσθαι=πορίζειν ἐαυτῷ· οὕτω προσάγεσθαι τινα, καμίσασθαι ἐπιστολήν.—ποιεῖσθαι σύμμαχον.—εὐρίσκεισθαι τι=εὑρεῖν ποιεῖσθαι.—αἶρομαι τι=αἶρω ἑμαυτῷ ἦτοι ἀπ' ἑμαυτοῦ.—αἶρεσθαι πόλεμον.—οἱ παῖδες γέρονται σίτον μὲν ἄρτους, ὄψον δὲ κάρδαμον (Ξ. Κ. Π. Α', 8)=φέρουσιν ἑαυτοῖς ἦτοι μεθ' ἑαυτῶν, εὐ τὸ ἀντίθετον καταλείπεσθαι.—σίτον καὶ ποτὲν προσφέρεισθαι (Ξ. Κ. Π. Δ', 41)=τροφὴν καὶ ποτὸν λαμβάνειν. Αὕτη εἶναι ἡ συχνοτέρα χρῆσις τῶν μέσων τοῦτου τοῦ εἶδους.

§. 8. Τὰ δὲ διπλῇ αἰτιατικῇ συντασσόμενα μεταβατικὰ, μέσως ἐκφερόμενα, συγχωνεύουσι τὴν προσωπικὴν αἰτιατικὴν· παιδεύεσθαι σωφροσύνην, ἐνδύεσθαι χιτῶνα· σκευὰς μηδικὰς ἐνδυνάμειος ἐκ τοῦ Βυζαντίου ἐξῆι (Θ. Α', 130). Ἐπίτινων δὲ ῥημάτων δυνατὸν νὰ μείνωσι καὶ αἱ δύο αἰτιατικαί, συγχωνευομένης μετὰ τοῦ ῥήματος τῆς δοτικῆς, ὡς τῇ σὴν ἀρχῇ ἀφαιρουμένῃ σε (Πλ. Ἐπ. Γ', 345)—τόδε τοῖσιν ἐτι μᾶλλον παραιτοῦμαι σε (Πλ. Σοφ. 241). Τὸ δὲ αἰτοῦμαι ἀπαντᾶται μὲν καὶ μετὰ δύο αἰτιατικῶν, συνηθὺς ὅμως μετὰ

αίτιατικῆς καὶ γενικῆς προθετοπτώτου, ὡς αἰτεῖσθαι τὰ γαθὰ παρὰ τῶν θεῶν (Ξ. Κ. Π. Α', ε, 5).

Β'. Μέσα ἀλληλοπαθῆ.

§. 9. Τὰ ἀλληλοπαθῆ μέσα ὑποθέτουσι πλείονα ὑποκείμενα ἀμοιβαίως ἐπ' ἄλληλα ἐνεργούντα, καὶ διὰ τοῦτο κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν ἐξηγεῖται ἡ φύσις αὐτῶν ἐπιφανέστερον. Ὡς τὸ, οἱ ἄνθρωποι φιλοῦνται σημαίνει ὅτι ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων φιλεῖ ἑαυτὸν, οὕτω τὸ αὐτὸ δυνατόν νά σημαίνῃ φιλοῦσιν ἀλλήλους, ὅταν τὸ φιλεῖν ᾖναι ἀμοιβαῖον.

§. 10. Πολλὰ ὥς ἀναπληροῦσα ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα τὸ ἀμοιβαῖον τοῦτο τῆς ἐνεργείας δὲν ἔχει παραπολλὰ τοιαῦτα μέσα, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ εἶδει, τῶν ἀντανακλωμένων κατηγοροῦσιν ἀλλήλων, περιέβαλλον ἀλλήλους, πληγὰς ἐρέειραν ἀλλήλους, ἀλληλοκτονεῖν, κτλ.

§. 11. Ἐκφέρονται δὲ οὕτω συνηθέστερον ὅ, τὰ ἀμοιβαίαν μίξιν καὶ συμπλοκὴν σημαίνοντα ἐπεμίσγνυντο ἐν αὐταῖς (Θ. Α', 146).—λοιδοροῦμεται (Ἀρφ. Θ. 574). ὡς τιζόμεσθα (Ἀρφ. Π. 330), καὶ προστιθεμένης τῆς ἀλληλοπαθοῦς ἀντιωνυμίας ἐπιμίσγνυσθαι ἀλλήλους φιλικῶς (Ξ. Κ. Π. Ζ', δ', 5).—ἐπιμίσγνυσθαι παρ' ἀλλήλους (Θ. Β', 4), Ὡς δὲ εἶναι ἡ ἀμοιβαία μίξις, οὕτω καὶ ὁ ἀμοιβαῖος χωρισμός διελύθησαν κατὰ πόλεις ἕκαστος (Θ.).—διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων (Θ. Α', 109). Ε'. τὰ ἐρίσεις σημαντικά· οἴκοθεν δηλοῦντα ἐνεργεῖαν ἀμοιβαίαν διαφέρεισθαι, διαφέρεισθαι ἀλλήλους κτλ. γ'. τὰ συμβιβασμοῦ σημαντικά· οὕτω παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ (Κολοσ. Β, 2).—συμβιβασθέντες ἐν τῇ ἀγάπῃ τὸ δὲ παρὰ Θουκυδίδῃ (Η', 98) ἐνυμβάσθαι γράφεται ὀρθότερον ἐνυμβάσθαι, ἐκ τοῦ ἐνυβαίνω· οὕτω καὶ διαλύεσθαι πόλεμον, ἔχθραν, κτλ. δ'. τὰ σημαίνοντα διανομὴν πρὸς ἀλλήλους· διενείμαντο τὴν ἀρχὴν ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ Πλούτων (Πλ. Γοργ. 523).—μερισάμενοι τὸ ἐμὸν χρυσίον μετὰ Φορμίωνος τότε (Δ. πρὸς Φορμ. ζ').

γ' Μέσα διάμεσα.

§ 12. Οὕτως ὀνομάζομεν τὰ σημαίνοντα ἐνέργειαν ὑπὸ ἄλλου μὲν, ἀλλὰ δι' ἐπιμελείας καὶ φροντίδος τοῦ ὑποκειμένου γινομένην καὶ εἰς αὐτὸ ἐπιστρέφουσάν ὡς οἰκοδομοῦμαι = διὰ τοῦ οἰκοδόμου οἰκοδομῶ, ναυπηγοῦμαι = διὰ τοῦ ναυπηγοῦ ναυπηγῶ. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ κατ' ἀνοχὴν τοῦ ὑποκειμένου ἐπ' αὐτοῦ γινόμενα, τύπτομαι (Ἀρφ. Νεφ' 494) = je me laisse battre.

§ 13. Εἰς τοῦτο τὸ εἶδος ἀνάγονται μετ' ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς ῥήματα· ἐκέλευον ἀπογράφεσθαι πάντας (Ξ' Ε.Ι. Β', δ', 5) = διὰ τοῦ γραμματέως ἀπογράφειν τὸ ἑαυτῶν ὄνομα. — εἴτις βούλοιο σκυτέα διδάξασθαι τινα (Ξ. Κ. Π. Δ', δ', 5) — ἢ αὐτὸς μαθεῖν τὸ δίκαιον, ἢ τὸν ἢ οἰκέτην διδάξασθαι (Ξ). — σώμα τος εἰκόνα στήσασθαι (Ξ. Α', Δ', ζ'), — μήτε ἄποροι σίτον παράθησθε (Ξ. Κ. Π. Η', ς', 12). Πολλάκις δὲ ἡ τοιαύτη σχέσις ἐκφέρεται καὶ διὰ τοῦ ἀπλοῦ συστοίχου ἐνεργητικοῦ, ἀναφερομένης τῆς ἐνεργείας εἰς τὸ κύριον καὶ ἀρχικὸν πρόσωπον, οὗτινος καλεῖται τελεῖται τὸ πρᾶγμα (Ἡρ. Α', 83, Β'. 400, κλ.).

§ 14. Ἡ φύσις καὶ ἡ δύναμις τῶν ῥημάτων τούτων ἐπιδεικνύεται ἐναργέστερον, ἀντιπαρατιθεμένων τῶν συστοίχων ἐνεργητικῶν, ἀπογράφειν, διδάσκειν, παρατιθέναι, στήσαι κτλ. ἐξ ὧν τὰ μὲν ἐνεργητικὰ δηλοῦσιν ἄλλω ποιεῖν τὸ ὑπὸ τοῦ ῥήματος σημαιόμενον, τὰ δὲ μέσα δι' ἄλλου τοῦτο ποιεῖν τῷ ὑποκειμένῳ. Ὡσαύτως μισθοῦν καὶ μισθοῦσθαι, ἐργυᾶν καὶ ἐργυᾶσθαι, κτλ. (Ἰδε Σ. Π. Β'). Τὰ μέσα ῥήματα εἶναι ἐκ τῶν ὠραιότερων καὶ ἐκφραστικωτέρων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀλλὰ διὰ τὸ πολυειδὲς καὶ ποικίλον τῆς χρήσεως ἡ ἀκριβὴς αὐτῶν ἐπίγνωσις, δύσκολος οὖσα, ἀπαιτεῖ μεγάλην σπουδὴν. Ἐν πολλοῖς δὲ δὲν εἶναι εὐκολος ἡ διαφορὰ τῶν εἰς ὧ καὶ τῶν εἰς μαὶ ὡς πολιτεύω καὶ πολιτεύομαι, στρατεύω καὶ στρατεύομαι (Θ. Α' 112).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Σύνταξις τῶν Ἀποθετικῶν Ῥημάτων.

§. 1. Ὡς αὐτοπαθῆ ὀνομάζονται τὰ πάθος μὲν σημαίνοντα, ἀλλὰ εἰς ὧ λήγοντα καὶ μὴ ἔχοντα τύπον παθητικόν εἰς μαῖ, οἷον πάσχω, φθίνω, κτλ. οὕτως ἀποθετικά καλοῦνται τὰ εἰς μαῖ λήγοντα, ἐνέργειαν τὰ πολλὰ σημαίνοντα καὶ μὴ ἔχοντα τύπον εἰς ὦ, ἀκροῶμαι, ἔρχομαι, κτλ. εἶναι λοιπὸν ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν οἷον ἐνεργητικά εἰς μαῖ.

§. 2. Ἐκ τῆς παραθέσεως πρὸς τὰ γνήσια μέσα, ἐκ τῆς παραθέσεως πρὸς ἄλλων γλωσσῶν παρόμοια ῥήματα, καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων τεκμηρίων εἰκάζεται ὅτι τὰ ἀποθετικά ῥήματα ἀνέκαθεν ἦσαν πλήρη καὶ ἐντελῆ μέσα, ἔχοντα καὶ τύπον εἰς ὦ ἐπὶ μεταβατικῆς σημασίας, αἰδέσασθαι καὶ αἰδέσai, ὀργήσασθαι καὶ ὀργῆσai, ἀπολογήσασθαι καὶ ἀπολογῆσαι, κτλ. Μετέπειτα δὲ, ἀποβαλόντα τὸν ἐνεργητικὸν τύπον, ἐγέναν ἀποθετικά. Ἔστι δὲ τοῦτο μετάφρασις τοῦ λατινικοῦ deponentia.

§. 3. Ἐπὶ τῆς μεταβολῆς ταύτης τινὰ μὲν τούτων διέσωσαν μᾶλλον ἢ ἔλαττον προφανῆ τῆς ἀρχαίας μεσότητος ἔχνη, καυχῶμαι, προφασίζομαι ἀσπάζομαι, δέχομαι, κτλ. τινὰ δὲ ἄλλα, διὰ τῆς τριβῆς καὶ τῆς φορᾶς τῶν χρόνων, μετέπεσαν κατὰ μικρὸν εἰς τοσοῦτον διάφορον σημασίαν, ὥστε δυσκόλως τὰ νῦν γνωρίζονται τριαύτης μεσότητος ἔχνη, ἀκρόμαι, γ.λλχεσθαι, κτλ.

§. 4. Καὶ τὰ πρῶτα δὲ καὶ τὰ δεύτερα συντάσσονται κατὰ τὰ ἀνάλογα μέσα καὶ ἐνεργητικά ἢ καὶ κατὰ τὰ οὐδέτερα καὶ παθητικά, εἰς ἧπερ κατὰ τὴν σημασίαν ἀντιστοιχοῦσι. Τὰ καυχᾶσθαι, παρῥησιάζεσθαι σκέπτεσθαι, καὶ τὰ ὅμοια ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰ ἐπαινεῖσθαι, ἐπιδεικνυσθαι, καλύπτεσθαι τὸ προφασίσασθαι εἰς τὸ προβαλέσθαι, τὸ προκαλέεσθαι εἰς τὸ προστάσθαι, τὸ ἀποδιοπομπεῖσθαι εἰς τὸ ἀποπέμπεσθαι καὶ ἀπωθεῖσθαι τὰ κτήσασθαι ληΐσασθαι, κτλ. εἰς τὰ πορίσασθαι, προσαγαγέσθαι, κτλ.

§. 5. Οὕτω δὲ καὶ τὰ ἀγωνίζεσθαι, μάχεσθαι, πλεκτίζεσθαι, κτλ. ἀντιστοιχοῦσι εἰς τὰ μίγνυσθαι, συμπλέκεσθαι, κτλ. τὰ ἐπικηρυκεύεσθαι, διακηρυκεύεσθαι κτλ. εἰς τὰ ἀπογράφεσθαι, οἰκοδομεῖσθαι κτλ. ἴσως καὶ τὰ ὠνοῦμαι καὶ πρίαμαι εἰς τὰ μισθοῦμαι καὶ τὰ ὅμοια.

§. 6. Ἀφ' ἑτέρου μέρους τὰ κείσθαι, καθῆσθαι, κτλ. ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰ οὐδέτερα μένειν, ἡρεμεῖν, κτλ. τὸ πένεσθαι τινος εἰς τὸ ἀπορεῖν τινος· τὰ φθέγγεσθαι, αἰγυπτιάζεσθαι (Ἀρφ. Θ. 922), ὀργεῖσθαι, κτλ. εἰς τὰ βοᾶν, ἐλληρίζειν, σκιστᾶν, κτλ.

§. 7. Τὰ ἐπιμελεῖσθαι καὶ κηδεσθαι τινος ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰ φροντίζειν τινός· τὸ γίλχεσθαι τοῦ ζῆν· εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν τοῦ ζῆν· τὸ καταιτιῶμαι τινος (Ξ. Κ. Η. ΣΤ', α, 24) = κατηγορῶ τινος· τὸ μέμφεσθαι τινι εἰς τὸ ἐπιτιμᾶν τινι· τὸ μιμεῖσθαι τινα, εἰς τὸ ἱμῶν τινα· τὸ δέχεσθαι τινος, ἢ παρὰ τινός τι· εἰς τὸ λαμβάνειν τινός ἢ παρὰ τινός τι· τὸ πυρθάνεσθαι τινός τι εἰς τὸ μαρθάνειν τινός ἢ παρὰ τινός τι· τὸ χαρίζεσθαι τινι τι εἰς τὸ δίδομαι ἢ παρέχεσθαι τινι τι (ἐκ τῶν ἰδίων)· τὸ ἐργάζεσθαι τινα κακὰ εἰς τὸ ποιεῖν τινα κακὰ· τὸ ἐπεξέρχεσθαι τῷ πατρὶ γόνου εἰς τὸ τιμᾶν τινι θαράτου.

§. 8. Ὡς δὲ τῶν μέσων, οὕτω καὶ τῶν ἀποθετικῶν ἀπέκλιναν τινα πρὸς τὰ παθητικὰ κατὰ τε δύναμιν καὶ σύνταξιν· ἀπεχθάνεσθαι τινι, βελιάσθαι, ἀποκεκριθῆναι, δεχθῆναι, ἐωρῆσθαι, οὕτως. ἐκλήθη—τὰ προσκεκτημένα (Θ. Α', 123. Β', 62. Ἴδε καὶ Ζ', 70.). Καὶ οἱ κεκτημένοι (Αἰσχ. Ἰκέτ. 333) = οἱ κτήτορες, οἱ δεσπόται—ἡ ἐμὴ κεκτημένη (Ἀρρ. Ἑκκλ. 1125) = ἡ ἐμὴ δέσποινα κτλ. Περὶ τούτων, περὶ τῶν τύπων τῶν ἀποθετικῶν ὡς καὶ τῶν μέσων, κτλ. ἴδε Σ'. Π. Β'. καὶ Εἰς. Ἑλλ. Συγγ. Τοιαύτη ὡς ἔγγιστα ἡ περὶ Μέσων καὶ Ἀποθετικῶν ῥημάτων τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης θεωρία παρ' ἅπασιν τοῖς γραμματικοῖς καὶ λογίοις τῆς Εὐρώπης, καὶ ταύτην ἐπροσπάθησα νὰ τηρήσω ἀπ' ἀρχῆς ἐν πάσαις ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ παρόντος πονήματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Περὶ ἐγκλίσεων.

§. 1. Ἐκ τῶν ἐγκλίσεων τοῦ ῥήματος αἰτινες ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰς πτώσεις τοῦ ὀνόματος ἡ ὀριστική, ὑποτακτική, ἐνχτική καὶ προστακτική, ὠρισμένον πρόσωπον καὶ ἀριθμὸν παρεμφαίνουσαι, κληοῦνται παρεμφατικά, ἀντιθετικῶς πρὸς τὴν ἀόριστόν τι, οὔτε πρόσωπον δηλ. οὔτε ἀριθμὸν οἰκοθεν παρεμφαίνουσαν ἀπαρέμφατον, καταχρηστικῶς ὀνομαζομένην ἐγκλίσειν, ὡς καὶ ἡ ὀνομαστική καταχρηστικῶς ὀνομάζεται πτώσις.

Αἱ Παρεμφατικαὶ Ἐγκλίσεις

§. 2. Ἡ χρῆσις τῶν παρεμφατικῶν ἐγκλίσεων εἶναι διττή. α. ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, β'. ἐν συνδέσει λόγου καὶ ἐξαρτήσεως.

Α'. Αἱ Παρεμφατικαὶ ἐγκλίσεις ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ.

1. Ἡ Ὀριστικὴ Ἐγκλίσις ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ.

§. 3. Ἡ ὀριστικὴ ἐγκλίσις ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, καθ' ἑαυτὴν δηλ. τιθεμένη καὶ ἄνευ ἀμέσου συνδέσεως πρὸς ἄλλον, παριστᾷ τὸ ὑπὸ τοῦ ῥήματος σημαζόμενον θετικὸν καὶ ὄντως ὑπάρχον ἢ μὴ ὑπάρχον, ἢ ὡς τοιοῦτον τοῦλάχιστον.

§. 4. Τίθεται λοιπὸν εἰς τὸν λόγον α. ἐπὶ ἀπολύτου καταφάσεως ἢ ἀποφάσεως· ἔστι ταῦτα—οὐκ ἔστι ταῦτα β'. ἐπὶ ὑποθετικῆς περιστάσεως ὡς θετικῆς ἐκλαμβανομένης· καὶ δὴ ἀποβαίνομεν (Ξ. Ἀρ. Ε', ζ' 9)—α. ὑποθεσωμεν ὅτι κτλ. γ'. ἐπὶ ἐρωτήσεων ὡσαύτως θετικῶν, δι' ὧν ἐρωτᾶται περὶ τοῦ ὄντος ἢ μὴ ὄντος, περὶ τοῦ γενομένου ἢ μὴ γενομένου, περὶ τοῦ ἐσομένου ἢ μὴ ἐσομένου ἢ κἄστ' ἔτι ὧν οὐτός (Σ. Τ. 1045); ἐνταῦθα ζητεῖται ἀπόκρισις καὶ ἢ οὐ. —ἀρ' ἔφην κακός (Σ. Τ. 882); —ποιήσεις ἢ οὐ; ἢ περὶ τῶν διαφόρων παρεπομένων τοῦ ὑπάρχοντος· τίς; ποῖος; πότε πῶς; πότε ἔσει οἴκοι (Ξ); —πῶς ἔχεις (Πλ.); δ'. ἐπὶ ἐρωτήσεων διὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ὀριστικῆς αἰτινες ἐξηγουσιν ἔντονον

καταφαιτικήν προσταγήν οὐκ ἀποκτενεῖτε; οὐκ ἐπὶ τὴν οὐκίαν βαδισέθε; οὐ συλλήψεσθε (Δ. Μειδ. λγ'); = ἀποκτενεῖτε, κτλ. καὶ διὰ τοῦ οὐ μὴ ὧ μιαιώτατε τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταθήσει (Ἀρφ. Σφ. 397): Ὡσαύτως δὲ ἄνευ ἐρωτήσεως, ἐνθα ἐκφέρεται ἀπαγόρευσις: οὐ μὴ λαλήσεις (Ἀρφ. Ν. 505) = μὴ λαλήσης' ἐ. ἐπὶ εὐχῆς περὶ πραγμάτων παρελθόντων καὶ ἀδυνάτων πλέον' εἶθε σοὶ τότε συνεγερόμην (Ξ. Ἀπ. Β', 46) ἐπὶ ἀπερχῆς μετὰ τοῦ μὴ μήποτ' ὡφελον τὴν Σκῶρον λιπιδν (Σ' Φ, 969)

2. Ἡ Ὑποτακτικὴ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ

§. 5. Ἡ ὑποτακτικὴ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, καθ' ἑαυτὴν δηλ. τιθεμένη, περιστάζ τὸ ὑπὸ τοῦ ῥήματος σημαίνονμενον, ὡς βεβαίως μὲν οὐχ' ὑπάρχον, ἀλλὰ προετοιμαζόμενον, τεινόν εἰς πραγματοποίησιν καὶ τρόπον τινὰ προσδοκῶμενον.

§. 6. Τίθεται εἰς τὸν λόγον Α'. ἐπὶ τῶν αὐθυποτάκτων λεγμένων ἴωμεν — μὴ φοιῶμεθα τούτων δὲ πολλάκις προτάσσονται τὰ ἴθι, ἄγε, γέρε ἴθι δὴ ἀναλογισώμεθα τὰ ὠμολογημένα ἡμῖν (Πλ. Πρωτ. 332). — ἄγε σκοπῶμεν. — γέρε σκεψώμεθα (Πλ.). Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τίθεται καὶ τὸ πρῶτον ἐνικὸν πρόσωπον, ἀλλὰ σπανίως ἄνευ τοῦ γέρε, ἄγε, ἢ τοιούτου τινός: γέρε δὴ τὰς μαρτυρίας ἡμῖν ἀγαγῶ (Δ.). — γέρε δὴ εἰπὼ πρὸς ὑμᾶς (Δ) — γέρε κομίσω (Ἀρφ. Πλ. 768). — γέρε καταγέω (Ἀρφ. Πλ. 790.)

§. 7. Τίθεται Β'. καθ' ἑαυτὴν ἡ ὑποτακτικὴ ἐγκλίσις ἐπὶ ἐρωτήσεων ὑπὲρ τοῦ δέοντος γενέσθαι. Τοῦτο δὲ παρίσταται ὑπὸ διάφορον εἶδος, ὡς ἄδεια ἢ γνώμη περὶ τοῦ πρακτέου, εἰπὼ τι τῶν εἰωθότων (Ἀρφ. Β. 1): — δέξεσθε ἡμᾶς ἢ ἀπίωμεν (Πλ.); — μὴ ἀποκρίνωμαι (Ξ. Ἀπ' Α. Ε', 36); μετὰ τοῦ βούλει, ἢ βούλεσθε πολλάκις βούλει θῶ; — βούλεσθε ἀφῶμεν; 2 ὡς ἀπορία περὶ τοῦ δέοντος γενέσθαι: τί γῶ; τί δρῶ; πῶς λέγωμεν; — πῶς ποιῶμεν (Πλ.) — ποῦ γινώμεν (Δισχ.); 3. ὡς ἀγανάκτησις: σοὶ γ' ἐγὼ σιωπῶ; κτλ.

§. 8. Διὰ τὴν συγγένειαν τῶν ἐννοιῶν, τὸ δέον γενέσθαι παρίσταται ὡς γεννησόμενον, ἐπομένως τίθεται καὶ μέλλων

τῆς ὀριστικῆς πολλάκις ἐπὶ τῶν τοιοῦτων ἐρωτήσεων τί οὐκ παήσομεν; πότερον εἰς τὴν πόλιν πάντας τούτους παραδεξόμεθα ἢ τοὺς μέρ, τοὺς δ' οὐ (Πλ.); Ἄλλοτε δέ, ὅταν συμβουλευθῇται τις καθ' ἑαυτὸν ἢ μετ' ἄλλου περὶ τοῦ εὐθέως πρακτέου, τίθεται ἐνεστώς ὀριστικῆς· πῶς οὐκ ᾧ Ἀλκιβιάδῃ ποιοῦμεν (Πλ.);

§. 9. Τίθεται γ' ἡ ὑποτακτικὴ καθ' ἑαυτὴν ἐπὶ ἀορίστου κατὰ δεύτερον καὶ τρίτον πρόσωπον μετὰ τοῦ μὴ ἐπὶ ἀπαγορεύσεως, ἀντὶ προτακτικῆς μὴ εἴτης.—μηνενὶ συμφορὰν ὀνειδίσῃς δ' διὰ τοῦ μὴ, ἐπὶ ἀποφατικῆς ἐννοίας· οὐ μὴ σε ἀπολόσω (Πλ. Ἀλ. Α', 132)=οὐ δέος μήσε ἀπολίπω=οὐκ ἀπολείψωτε.—Ἀλλ' οὐποτ' εἰς ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε, (Σ. Ἡλ. 1029). Ὡσαύτως καὶ διὰ τοῦ πρώτου ἀορίστου, ὥς οὐ μήποτ' εἰς τὴν Σκῆρον ἐκπλεύσῃς (Σ. Φ. 381). Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα συγγέρονται πολλάκις μετὰ τῶν διὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ὀριστικῆς ἐκφερομένων, ὥς ὑβρίσῃ καὶ ὑβρίσει, καὶ ἀντιστρόφως, διατρίβῃ καὶ διατρίβῃ. Ἴδε κατωτέρω ἐν τῷ περὶ Ἀποφατικῶν Μορίων.

3. Ἡ Εὐκτικὴ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ.

§. 10. Ἡ εὐκτικὴ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ τίθεται α. εἰς ἐξήγησιν εὐχῆς, ἥτις δυνατόν νά πληρωθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἢ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἢ καὶ νά μείνῃ ἀνεκπλήρωτος· ἐννεύεται ταῦτα ὡς βουλόμεθα (Θ. τ'. 20).—Ἀλλὰ βουληθείης, ᾧ Εὐθύδημε (Πλ. Εὐθ. 296).—ἐκτελείτο δὴ τὰ χρηστά.—μὴ ἔζῃν μετ' ἀμουσίας (Εὐρ. Ἡρ. Μ. 676).—μὴ μοι γένοιθ' ἂ βούλομ', ἀλλ' ἂ συμφέροι (Μ.). Ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας προτάσσονται καὶ τὰ μόρια εἰ, εἰ γάρ, εἴθε (αἶ γαρ, αἶθε, παρ' Ὀμήρῳ). εἰ γάρ γένοιτο (Ξ).—εἴθε μήποτε γροίης ὅς εἰ (Σ. Τ. 1068). Ὡσαύτως καὶ μετὰ τοῦ οὕτως, ἐν εἶδει ὅρκου, τρόπον τινά· οὕτως ὄναισθε τῶν ὄντων ἀγαθῶν ὑμῖν (Δ. Κατὰ Ἀφθρον, Β', 842)=ἔτσι νά χαρῇτε τὰ ἀγαθὰ σας.

§. 11. Τίθεται β. ἡ εὐκτικὴ καθ' ἑαυτὴν, μετὰ τοῦ μορίου ἄν, εἰς ἐνδειξιν τοῦ δυνατοῦ γενέσθαι· γένοιτ' ἄν.—δύκαιο ἄν. Τοῦτο δὲ καλεῖται λόγος δυνατικός, καὶ εἶναι κα-

ρίως ὑποθετικοῦ λόγου ἀπόδοσις κατὰ παράλειψιν τοῦ ἡγουμένου μέρους=εἰ ἐξείη, γένοιτ' ἄν, καὶ=δύναιο ἄν, εἰ βούλοιο.—*ἀφαιτό τις ἄν*=εἰ τύχοι οὕτω βουλοίμην ἄν, ἐροίμην ἄν, κτλ., 'Ο αὐτὸς δὲ λόγος, εἰκασίαν καὶ δισταγμὸν ἐξηγῶν, καλεῖται εἰκαστικὸς καὶ διστακτικὸς· ὥς ἄν τις ἐπιτιμήσειε τοῖς εἰρημέροις (15).

§. 12. Τίθεται γ' ἡ εὐκτική ἐγκλισις ἐπὶ ἐρωτήσεων δι' ὧν ἐρωτᾶται, οὐχὶ τὸ ἐσόμενον, ὡς διὰ τῆς ὀριστικῆς, οὐχὶ τὸ δέον γενέσθαι, ὡς διὰ τῆς ὑποτακτικῆς, ἀλλὰ τὸ δυνατόν γενέσθαι· ὅρα ἐθελήσειεν ἄν Γοργίας ἡμῖν διαλεχθῆναι (Πλ. Γοργ. 447); ὅπερ προσεγγίζει εἰς ἰκεσίαν. Εἶναι δὲ φανερόν ὅτι τοῦτο οὐδὲν ἕτερον ἢ ὁ ἀνωτέρω δειητικὸς λόγος ἐν ἐρωτήσεσι. Τοιοῦτον καὶ τὸ Πῶς ἄν ἀλοίμην (Εὐρ. Μ. 97); ὅπερ προσεγγίζει εἰς εὐχὴν.

§. 13. Τίθεται δ' ἡ εὐκτική ἐγκλισις καθ' ἑαυτὴν πρὸς μετριωτέραν ἐξήγησιν τῶν τῆς ὀριστικῆς ἐπὶ συμπερασμάτων οὐκοῦν ρητορικῇ διμνηγορία ἄν εἴη (Πλ. Γοργ. 502), ἢ ἐπὶ γινώσκων· ἀγὴρ ἄριστος οὐκ ἄν εἴη δυσγενὴς (Γν.) ἔ. πρὸς μετριωτέραν ἐξήγησιν τῆς προστακτικῆς χωρὶς ἄν εἴσω (Σ. *Η.Ι.* 1491). Εἶναι δὲ καὶ ταῦτα (δ' ἔ) διάφορα εἶδη τοῦ δειητικοῦ λόγου. Ἡ εὐκτικὴ ἐγκλισις εἶναι ἰδιαιτέρον πλεονέκτημα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, δι' ἰδιαιτέρου τόπου ἐξηγουμένης καὶ ἄλλο τι, μάλιστα δὲ καθάραν εὐχὴν.

Ἡ Προστακτικὴ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ.

§. 14. Ἡ προστακτικὴ ἐγκλισις τίθεται ἢ ἐπὶ προσταγῆς· ἅπτε, παῖ, λόγρον, κάκφερε τὸ γραμματεῖον ('Αρφ. Ν. 18).—*δεῦρ' ἐλθέ* ('Αρφ. Ν. 58). ἢ ἐπὶ ἀπαγορεύσεως, ὃ ἐστὶν ἐπὶ προσταγῆς τοῦ μὴ ποιῆσαι τι· καὶ τὰ μὲν ποιεῖ, τὰ δὲ μὴ ποιεῖ (Πλ. Πρωτ. 325). Καὶ συνήθως μὲν τίθεται προστακτικὴ, ἐνεστώτος ὄντος τοῦ χρόνου, ὑποτακτικὴ δὲ ἐπὶ ἀορίστου (ἄν. §. 9). Ἀπαντᾶται δέ, ἀλλὰ σπανιώτερον, καὶ ἀόριστος προστακτικῆς· καὶ σὺ μὴ πρότερον ἐμβαλε τοῖς πολεμείοις (Ξ. Κ. Π. Ζ', α, 17).—*μὴ ψεύσοι* ('Αρφ. Θ. 877).—*μὴ γόμισον* (ἐκ τῶν τοῦ Σοφοκλέους ἀναφερόμενον). Ὡς ἐπὶ

δευτέρου, οὕτω τίθεται προστακτικὴ καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου προσώπου· εὐγε μέντοι ἐπιστάσθωσαν (Ξ. Ἀν. Α', δ', 8).—*isrā* μηδὲ εἰς ἐν ἰδίαις οἰκίαις ἐκτέσθω (Πλ. Ν. Ι', 907).

§. 15. Τίθεται γ'. ἡ προστακτικὴ ἐπὶ συμβουλῆς· τοὺς μὲν θεοὺς φοβᾶν, τοὺς δὲ γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου τοὺς δὲ νόμοις πείθου (1σ. Δημόδ. δ'). Ὡσαύτως καὶ περὶ τοῦ μὴ πρακτέου· μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς τοὺς διδάσκειν τι χρήσιμον ἐπαγγελλομένους (1σ. ἔνθ. ἀν') δ'. ἐπὶ προτροπῆς· θάρρει, ἐλπίζε—*āsson* ἴτε (Πλ. Α', 335).—*ō* παῖδες Ἑλλήνων ἴτε, ἐλευθεροῦτε πατρίδα, ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρώων ἔδην, θήκας τε προγόνων (Αἰσχυλ. Πέρσ. 402). Ταῦτα καὶ τὰ ἀκαπαύου, γάργε, πῖε, εὐφραίνου (Λουκιαν.)· εἰ ἐπὶ εὐχῆς καὶ κατάρτης· χαῖτε, εὐτύχει ἐβρώσο.—*ērō* εἰς κόρακας (Ἀρφ. Πλ. 604) ε'. ἐπὶ ἰκεσίαις· ταῦτα χάρισαί μοι (Ξ Κ. Π. Α', δ'. 9) μῆνιν ἀειδε, θεά (Πλ. Α. 4).

§. 16. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται ὅπλον ὅτι συνέβη καὶ εἰς τὰ ὀνόματα τῶν ἐγκλίσεων ὅ,τι καὶ εἰς τὰ τῶν πτώσεων· ὠνόμασαν δηλ. οἱ γραμματικοὶ ἀμφότερας ἕκ τινος σημασίας ἦν περ ὀνόμισαν μόνην, ἢ, τοῦλάχιστον κυριωτέραν, ἐν ᾧ παρὰ ταύτην ἔχουσι καὶ ἄλλας. Οὔτε ἡ γενικὴ, π. γ. μόνον γένος ἐξηγεῖ, οὔτε ἡ δοτικὴ μόνον δόσιν, ἀλλὰ καί, τὸ ἐναντίον, ἀφαίρεσιν· τοῖσιν ὑπελείπετο νόστιμον ἡμᾶς (Ὀδ. Α, 9). Ἴδε Εἰσ. Ἑλλ. Συγγ. σ. 199, §. 47). Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὰ ὀνόματα τῶν ἐγκλίσεων, Ὀριστική, Προστακτική, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Αἱ Παρεμφατικαὶ Ἑγκλίσεις ἐν συνδέσει λόγου καὶ ἐξαρτήσεϊ.

§. 1. Ἐν συνδέσει λόγου αἱ παρεμφατικαὶ ἐγκλίσεις φιλάττουςιν ὥς ἔγγιστα τὴν αὐτὴν χρῆσιν ἣν καὶ καθ' ἑαυτὰς τιθέμεναι. Αἱ δὲ διάφοροι αὐτῶν ποικιλίαι προκύπτουσι καὶ

ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ ἐκ τῆς φύσεως τῶν δι' αὐτῶν ἐκ-
φερομένων λόγων.

Ἡ Ὅριστικὴ Ἑγκλισις ἐν συνδέσει λόγου καὶ ἐξαρτήσῃ.

§. 2. Ἡ ὁριστικὴ Ἑγκλισις τίθεται ἐν συνδέσει λόγου, εἰς
τὰ ἐξαρτώμενα κῶλα· ἅ. ἐπὶ τῶν γνωστικῶν, εἰκαστικῶν,
λεκτικῶν, ἐκθετικῶν, ἀγγελτικῶν καὶ τῶν τοιούτων λόγων,
ἐν οἷς τὸ δεύτερον κῶλον ἐκφέρεται διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς· ἐκεῖνο
χρὴ γινῶναι ὅτι οὐδὲν ἰστὶν κερδαιώτερον τοῦ νικᾶν (Ξ.
Κ. Π. Δ', 6', 26).—γινώσκει κακοῦ θυμοῦ τελευτήν ὡς κακὴ
προσγίγεται (Σ. Κ. 1197).—λέγουσιν ὅτι ἐπὶ τοῦτο ἔρχον-
ται (Ξ.) κτλ.

§. 3. Γενικώτερον μὲν ἰσχύει τοῦτο, ὅταν ἐν τῷ κῶλῳ τῆς
κυρίας προτάσεως ὑπάρχῃ ἐνεστώς ἢ μέλλων, παρωχημένου
δὲ ἡγουμένου ἢ καὶ ἱστορικοῦ ἐνεστώτος, τίθεται εὐκτική·
ἐπεὶ ταῦτα ἐκηρύχθη, ἔγνωσαν οἱ στρατιῶται ὅτι κενὸς ὁ
φόνος εἶη (Ξ. Ἀν. Β', γ', 26)—οἱ Ἰνδοὶ ἔλεξαν ὅτι πέμψῃς
σφᾶς ὁ Ἰνδῶν βασιλεὺς (Ξ. Κ. Π. Β'. δ', 7). Ἀλλὰ πολλά-
κις παραμελουμένης τῆς τοιαύτης ἐξαρτήσεως ὡς πρὸς τὴν
σύνταξιν, τίθεται ὁριστικὴ καὶ παρωχημένου ἡγουμένου, ὡς
εἰ προηγέτο ἐνεστώς ἢ μέλλων· ἥδειν ὅτι ἐψεύδου.—ἦκε δ'
ἀγγέλλων τις ὡς Ἑλλάτεια κατείληπται (Δ. Περὶ Στεφ. νγ').
—ἦδει Ἀφροδοσιὸς ὅτι ἐξελεγχθήσεται (Δ.) κτλ. Ἰδὲ κατωτέρω
ἐν τῷ περὶ Εὐκτικής.

§. 4. Τίθεται 6'. ἡ ὁριστικὴ ἐν συνδέσει λόγου, εἰς τὰ ἐ-
ξαρτώμενα κῶλα, ἐπὶ ὑποθέσεως, ὅταν τὸ ἐπόμενον παρίστα-
ται ὡς ἀναντήρητος συνέπεια τοῦ ἡγουμένου· εἰ θεοὶ εἰσιν,
ἔστι καὶ ἔργα θεῶν.—εἰ μὲν θεοῦ νιδῶ· ἦν Ἀσκληπιδῆς, οὐκ
ἦν αἰσχροκερδής, εἰ δὲ αἰσχροκερδής, οὐκ ἦν θεοῦ (Πλ. Πολ.
Γ', 408). Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τοῦ ἡγουμένου μέρους τοῦ ὑποθε-
τικοῦ λόγου τίθεται ὁριστικὴ, ὅταν οὐδεμία ἀμφιβολία πα-
ρεμφαίνηται. εἰ θεοὶ εἰσι.—εἰ τοῦτο πεποίηκα.—εἰ γερήσε-
ται.—εἴ τι ἔσται, κτλ.

§. 5. Τίθεται γ'. ἡ ὁριστικὴ Ἑγκλισις ἐν συνδέσει λόγου

εἰς τὰ ἐξαρτώμενα κῶλα, ἐπὶ ἀναφορᾶς, ὅταν ὁ ἀναφορικὸς λόγος ἀναφέρηται εἰς ὠρισμένον πρόσωπον ἢ πράγμα, ἢ εἰς χαρακτῆρα ὠρισμένων ἰδιοτήτων· Ζεὺς δὲ ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει (Σ. *Ηλ.* 125).—ἡ χρυσὸς ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν, ὅστις γ' ἐστὶ τοιοῦτος (*Αἰφ. Εἰρ.* 909).

§. 6. Τίθεται δ' ἡ ὀριστικὴ ἐγκλίσις ἐν συνδέσει λόγου εἰς τὰ ἐξαρτώμενα κῶλα, ἐπὶ χρόνου, ὅταν ὁ λόγος ἀναφέρηται εἰς ὀρισμένου χρόνου σημεῖον· τότε ἡρίκα ἡμῖν ὠμολόγουν (Πλ. *Συμπ.* 191).—ὅτε θεοὶ μὲν ἦσαν, θνητὰ δὲ γένη οὐκ ἦν (Πλ. *Πρωτ.* 320).—νῦν δὲ ἐν πόρῳ ταυτῷ βεβηκῶς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί (Σ. *Κ.* 1358). ἐ. ἐπὶ αἰτίας· ποιητέα ταῦτα, ἐπεὶ ὑμῖν δοκεῖ.—ἰδεῖν ἐπεθύμει, ὅτι ἤκουε καλὸν καγαθὸν αὐτὸν εἶναι (Ξ. *Κ. Π. Α', γ', 1*).

§. 7. Τίθεται γ' ἡ ὀριστικὴ ἐν συνδέσει λόγου ἐπὶ θετικῶν ἐρωτήσεων, ἐπὶ τῶν αὐτῶν δηλ. περιστάσεων καθ' ἃς καὶ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ πόθεν ἦκει·—τί ἐστὶ τοῦτο; λέξον μοι τί ἐστὶ τοῦτο.—μὴ μ' ἀνέρη τίς εἰμι (Σ. *Κ.* 209).—ὄρα τί ποιεῖς, ὦ παῖ (Σ.). ὅστις παθ' ὑμῶν Ἀάτωρ κάταιθεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο, τοῦτον κελεύω, κτλ. (Σ. *Τ.* 225).

Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου καὶ ἐξαρτήσεται.

§. 8. Ἡ ὑποτακτικὴ καὶ ἡ εὐκτικὴ, ὁμοιάζουσιν καθ' ὅτι ἀμφότεραι δὲν παριστῶσιν ὡς θετικῶς ὑπάρχον τὸ ὑπὸ τοῦ ῥήματος σημαινόμενον, καθάπερ ἡ ὀριστικὴ, διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων καθ' ὅτι ἡ μὲν ὑποτακτικὴ παριστᾷ αὐτὸ ὡς ἐκ τῆς πείρας προσδοκώμενον, ἡ δὲ εὐκτικὴ ὡς ἐν τῷ λογισμῷ ὑπάρχον.

§. 9. Ἀμφότεραι αὗται αἱ ἐγκλίσεις τίθενται ἐν συνδέσει λόγου. 1. ἐπὶ ὑποθέσεως· 2. ἐπὶ ἀναφορᾶς. 3. ἐπὶ χρόνου· 4. ἐπὶ τέλους· 5. ἐπὶ ἐρωτήσεων. Ἡ δὲ εὐκτικὴ ἰδιαιτέρως προσέτι καὶ ἐπὶ τῶν ἐκθετικῶν καὶ διηγηματικῶν λόγων, ὅπερ ἔχει κοινὸν μετὰ τῆς ὀριστικῆς (§. 3).

1. Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου, ἐπὶ ὑποθέσεως.

§. 10. Ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται ἐπὶ τῶν ὑποθετικῶν λόγων

μετὰ τῶν μορίων, ἐὰν ἄν, ἤν, ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλῳ, ὅταν ἡ ὑπόθεσις παρίσταται ὡς δυνατὴ καὶ προσδοκωμένη, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἢ μέλλοντος. Καὶ τότε ἐν τῇ ἀποδόσει τίθεται ὀριστική μὲν, ἐὰν παρίσταται ὡς θετική, εὐκτική δὲ μετὰ τοῦ ἄν ὅταν παρίσταται ὡς ἀμφίβολος ἢ συνέπεια· ἅπας λόγος, ἂν ἀπὸ τὰ πράγματα, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κεῖον (Δ.).—ἐὰν γινώσκῃ ὧν δεῖ ἀληθῆς ἂν εἶη προστάτης (Ξ. Ἀπ. Γ', δ', 6).—οὐκ ἀποδέξομαι σου, ἐὰν τοιαῦτα φλυαρῆς (Πλ. Πρ. Ι. Η', 55). Ἡ διαφορὰ τοῦ εἰ γράψει καὶ ἐὰν γράψῃ πολ- λάκις γίνεται ἀνεπαίσθητος· ἐὰν γῆ—εἰ δ' αὖ φήσει (Δ.).

§. 14. Ἡ εὐκτική δὲ τίθεται ἐν τῷ ἡγουμένῳ κώλῳ τοῦ ὑποθετικοῦ λόγου μετὰ τοῦ εἰ, ἄνευ τοῦ ἄν, ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἦναι προβληματώδης καὶ ἐν τῷ λογισμῷ, μὴ προσδοκωμένη ἐκ τῆς πείρας, εἰ τοῦτο εἶη, ὅπερ ἴσα δύναται τῷ τεθέντος ὅτι ἤθελεν εἶναι τοῦτο· ἐν δὲ τῇ ἀποδόσει τίθεται εὐκτική μετὰ τοῦ ἄν, εἰ ἅπαντες μιμησαίμεθα τὴν Λακεδαιμονίων ἀργίαν, καὶ πλεονεξίαν, εὐθὺς ἂν ἀπολοίμεθα (Ἰσ. Βούσιρ. ή). Ἀλλὰ ἡ ἀπόδειξις ποικίλλει πολυειδῶς.

Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ ἡ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου, ἐπὶ ἀναφορᾷ.

§. 12. Ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται ἐπὶ ἀναφορᾷ μετὰ τῶν πτω- τικῶν τε καὶ μορικῶν ἀναφορικῶν, ἐχόντων τὸν σύνδεσμον ἄν, ὅς ἄν, ὅστις ἄν, ὅσος ἄν, ὡς ἄν, ὅπου ἄν, κτλ. ὅταν ὁ λόγος ἐνεστώτος ἢ μέλλοντος ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὢντος, ἀναφέρεται εἰς μίαν μόνην ἀόριστον περίστασιν ἐκ τῶν πολ- λῶν δυνατῶν τοῦ παρόντος ἢ μέλλοντος· συμμαχεῖν τοῦτοις ἐθέλουσιν ἅπαντες, οὗς ἂν ὀρώσι παρσκευασμένους καὶ πράττειν ἐθέλοντας αἱ χρεῖ (Δ. Φ. Α', γ')—ἂντι' ἂν σοι λο- γιζομένῳ φαίνεται βέλτεστα ταῦτα τοῖς ἔργοις ἐπιτέλει (Ἰσ. πρὸς Νικ. 10) οὕτω καὶ ὅσοι ἄν, ὅσῳ ἄν καθ' ὅσον ἄν δύνωμαι, ὅπῃ ἄν ἡγήται, κτλ. Ἡ ἀοριστία ἐπιδεικνύεται ἐναργέστερον διὰ τοῦ ὅς ἄν, κτλ. ἢ διὰ τοῦ ἀπλοῦ ὅς. Πολ- λάκις δὲ ἡ διαφορὰ καταντᾷ πολλὰ μικρά· ὧν λέγῃ, ὧν ἂν εἴπῃ (Δ.).

§. 13. Ἡ εὐκτική τίθεται ἐν συνδέσει λόγου ἐπὶ ἀναφορᾶς, παρωχημένου χρόνου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὄντος, μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἀναφορικῶν, ἄνευ τοῦ ἂν προσέτι δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἂν, ὅταν ὁ λόγος ἀναφέρηται εἰς πρόσωπα ἢ πράγματα πολλάκις ἐπὶ τοῦ παρελθόντος ἐπαναληφθέντα, ὁσάκις ἡ περίστασις ἔτρεν. Οὕτω λοιπὸν τὸ ὅσους εἶδεν=ὅσους εἶδεν ἅπασι.—ὅσους ἴδοι=ὅσους κατὰ διαφόρους καιροὺς εἶδεν—ὅσους ἂν ἴδῃ=ὅσους ἴδῃ εἰς τὸ ἐξῆς· καὶ οὐκ μὲν ἴδοι εὐτάκτως καὶ σιωπῇ ἰόρτας ἐπήγει, εἰ δὲ τινὰς θορυβομένους αἰσθοίτο, κατασβεργέναι τὴν ταραχὴν ἐπειράτο (Ξ. Κ. Π. Ε', γ', 55).—ὅν ἔλοιον τῶν ταύρων ἐσφαττον (Πλ. Κριτίκ, 119).—καὶ οἱ μὲν ὄνοι, ἐπεὶ τις διώκοι, προσδαμόντες ἂν εἰσθήκεσαν, καὶ πάλιν, ἐκεῖ π.λησιάζουσιν οἱ ἵπποι, ταῦτ' ἐποιοῦν (Ξ. Ἀν. Α', ε', 2).

3. Π Ὑποτακτικὴ καὶ ἡ εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου, ἐπὶ χρόνου.

§. 14. Περὶ τῶν χρονικῶν λόγων ἰσχύουσι τὰ περὶ τῶν ἀναφορικῶν. Τίθεται ὑποτακτικὴ ἐν τῷ χρονικῷ λόγῳ μετὰ τῶν χρονικῶν μορίων, ὅτε, ὁπότε, ἐπεὶ, κτλ. προσλαμβάνόντων τὸ ἂν, καὶ γινομένων ὅταν, ὁπότεν, ἐπ' ἂν, ἕως ἂν, ὅταν, ἀρκτικού χρόνου ὄντος ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, ὁ λόγος ἀναφέρηται εἰς τὸ παρὸν ἢ μέλλον ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν ὅταν λιπὼν τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα (Σ. Φ. 902).—τοῦτο καὶ νῦν ποιοῦσιν οἱ βάρβαροι βασιλεῖς, ὁπότεν (ἢ ὅπου ἂν) στρατοπεδεύονται (Ξ. Κ. Π. Γ', γ', 26).—ἕως ἂν σώζηται τὸ σκάφος, τότε χρὴ καὶ ναύτην καὶ κυβερνήτην καὶ πάντ' ἄνδρα ἐξῆς προθύμους εἶναι, καί, ὅπως μὴθ' ἐκὼν μὴτ' ἄκων μηδεὶς ἀνατρέψῃ, τοῦτο σκοπεῖσθαι· ἐπειδὴν δὲ ἡ θάλαττα ὑπέροσχῃ μάταιος ἢ σπουδῇ (Δ. Φ. Γ', ιδ').

§. 15. Τίθεται δὲ εὐκτικὴ, παρωχημένου χρόνου ἡγουμένου μετὰ τῶν αὐτῶν χρονικῶν μορίων, ἄνευ τοῦ ἂν, ὅταν ὁ λόγος ἀναφέρηται εἰς πράξιν πολλάκις ἐπὶ τοῦ παρελθόντος ἐπαναληφθεῖσαν, ὁσάκις ἡ περίστασις ἔτρεν, καὶ ὅχι εἰς ὥρισμένον σημεῖον χρόνου ὅτε ἀφίκετο=ὅτε ἐφθασεν—ὁπότε δ-

φίκοιτο=ὅτε καὶ ὅτε, κατὰ διαφόρους καιροὺς, ἦτοι ὅσάνκις ἔφθασεν—ὅταν ἀφίκηται=ὅταν φθάσῃ· ὁπότε εἰς πράσσοι πόλις, ἔχαιρε, λυπρῶς δ' ἔφερεν, εἴ τι δυστυχοῖ (Εὐρ. Ίκ. 897).

II Ὑποτακτικὴ καὶ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου ἐπὶ τέλους.

§. 16. Ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται ἐπὶ τῶν τελικῶν λόγων, μετὰ τῶν μορίων ἴνα, ὡς (καὶ ὅρρα παρὰ ποιηταῖς), ὅπως, ἵνα μή, ὡς μή, ὅπως μή, ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ ἴσους τοῦ μή, ἐνεστώτος ἢ μέλλοντος χρόνου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὄντος, βασιλεὺς αἰρεῖται οὐχ' ἵνα ἑαυτοῦ καλῶς ἐπιμελῇται, ἀλλ' ἵνα καὶ οἱ ἐλόμενοι δι' αὐτὸν εὖ πράττωσιν (Ξ. Ἀπ. Γ', θ', 3).—ἔαν τις σοι χάμη τῶν αἰκεῶν, παρακαλεῖς ἰατρούς, ὅπως μὴ ἀποθάνῃ (Ξ. Ἀπ. Β', ι', 2).—δηγησόμεθα ὡς μάλλον δῆλον γένηται (Ξ. Κ. Α', ε', 6). Εἰς τὸ ὡς καὶ ὅπως προστίθεται ἐνίοτε καὶ ὁ ἄν, οὔτε ὅμως εἰς τὸ ἵνα οὔτε εἰς τὸ μόνον μή.

§. 17. Ἡ εὐκτικὴ τίθεται μετὰ τῶν αὐτῶν μορίων, παρωχημένου χρόνου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὄντος. Μένων ἐπεθύμει ἀρχεῖν, ὅπως πλείω λαμβάναι, ἐπεθύμει δὲ τιμᾶσθαι, ἵνα πλείω κερδαίνει· φίλος τ' ἐβόλετο εἶναι τοῖς μέγιστα δυναμένοις, ἵνα ἀδικῶν μὴ διδοίῃ δίκην (Ξ. Ἀν. Β', τ, 21).—ὅπως ἀσφαλῶς θηρῶν, ἱππέας τε προσέλαβε πολλοὺς καὶ πελταστὰς (Ξ. Κ. Π. Α', δ', 16). Κῦρος φίλων ὤετο δεῖσθαι, ὡς συνεργοὺς ἔχει (Ξ.).—ἐπιμελεῖτο Κῦρος ὅπως μήποτε ἀνδρῶται οἱ στρατιῶται ἐπὶ τὸ ἄριστον καὶ τὸ δεῖπνον εἰσίοιεν (Ξ. Κ. Π. Β', α', 20).

§. 18. Πολλάκις δέ, καὶ παρωχημένου χρόνου ἡγουμένου, ἔπεται, ὑποτακτικὴ, ἥτοι διότι, καὶ περ παυσάσης τῆς πράξεως, ὁ σκοπὸς ὅμως, δι' ὃν ἡ πράξις ἐγένεν, εἶναι εἰσέτι ἐκτελέσιμος, ἢ ἀπλῶς παραμελουμένης τῆς τοιαύτης συνδέσεως καὶ μεταφερομένου τοῦ λόγου ἐκ τοῦ παρελθόντος, ὅπερ ἐκφέρεται διὰ τῆς εὐκτικῆς, εἰς τὸ διὰ τῆς ὑποτακτικῆς ἐκφερόμενον ἐνεστώτως καὶ μέλλον' οὕτω κατὰ τὸ πρῶτον' παρήλθο-

μεν, ὅπως μὴ ῥαδίως, περὶ μεγάλων πραγμάτων χειρὸν βου-
λευσασθε (Θ. Α', 73)· κατὰ τὸ δεύτερον· ἐπίτηδες σε οὐκ
ἤγειρον. Ἰνα ὡς ἡδιστα διάγῃς (Πλ. Κριτ., 43).—'Αδροκό-
μας τὰ πλοῖα κατέκαυσεν, ἵνα μὴ Κῦρος διαβῇ (Ξ. 'Αν. Α'.
128). 'Ενίοτε δὲ τίθενται ἀμφότεραι εἰς τὸν λόγον· ναὺς οἱ Κο-
ρίνθιοι ἐπλήρου, ὅπως ναυμαχίας τε ἀποπειράσῃσι καὶ τὰς
ὀλκάδας αὐτῶν ἦσαν οἱ 'Αθηναῖοι κωλύοιεν ἀπαίρειν (Θ.
Ζ', 17)· ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἐν τούτοις ἡ μὲν ὑποτακτικὴ τί-
θεται, ὅταν τὸ τέλος θεωρῇται ὡς μᾶλλον εἰς τὸ βέλαιον προ-
σεγγίζον, ἡ δὲ εὐκτικὴ ὅταν ἐννοῇται ὡς ἀμφίβολον.

§. 19. Καὶ τὰ φόβου σημαντικὰ ῥήματα τὴν αὐτὴν σύν-
ταξιν δέχονται· δέδοικα μὴ ἐπιλαθώμεθα τῆς οἴκαδε ὁδοῦ
(Ξ. 'Αν. Γ'. Β', 26)—ἔδεισαν οἱ Ἕλληες μὴ οἱ Πέρσαι
προσαγάγοιεν πρὸς τὸ κέρας (Ξ. 'Αν. Α', 1, 6). Ἀλλὰ ὡς
λέγεται Ἀριστεὺς συνειδούλευε τοῖς Ἕλλησι ἐκπλεῦσαι, ὅπως
ἐπὶ πλέον ὁ οἶτος ἀντίσκη, (Θ. Α', 13). κτλ. (§. 18), οὕτω
καὶ οἱ 'Αθηναῖοι τοὺς ξυρμάχους ἰδεδίεσαν σφῶν μὴ ἀπο-
σιῶνιν (Θ. Ε', 14). Εἰς γενόμενον δὲ ἀναφερομένου τοῦ φό-
βου, τίθεται ὀριστικὴ· φοβούμεθα μὴ ἡμφοτέρων ἄμα ἡμαρ-
τήκαμεν (Θ. Γ', 53).

§. 20. Πρὸς τοὺς τελικὰς λόγους συγγενεύουσιν οἱ τρο-
πικοί, ὅταν δηλ. τὸ ὅπως σημαίνῃ τὸ τίνι τρόπῳ, ὅποια ἦτον
ἡ ἀπ' ἀρχῆς αὐτοῦ σημασία· καὶ τότε ὁλόκληρος ὁ δι' αὐτοῦ
ἐκφερόμενος λόγος ἐπέχει τόπον ἀντικειμένου· γίνεται δὲ
τοῦτο μάλιστα μετὰ τῶν ῥημάτων ἅτινα τάσιν καὶ σπουδῇν
πρὸς τι σημαίνουσιν, βουλευσθαι, ἐπιμελεῖσθαι, σπουδάζειν,
παρασκευάζειν, πράττειν, μηχανᾶσθαι, κτλ· Ἐν τούτοις τί-
θεται ὁ μέλλον τῆς ὀριστικῆς συνθέστερον· βουλεύεται (Κο-
ρος) ὅπως μήποτε ἔτι ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ, ἀλλ' ἢν δόνη-
ται, βασιλεύσει ἀντ' ἐκείνου (Ξ. 'Αν. Α', 4, 4).—οὐ μικρὰν
πρόνοιαν ἔχειν δεῖ, ὅπως κύριος ἔσται ὁ νόμος καὶ μήτε
συνγυθῆσθαι μήτ' αὐ μεταποιηθήσεται (Δ. Ἀριστοκρ. 640)
Μετὰ τὸν μέλλοντα ἔρχεται εἰς χρῆσιν ὁ δεύτερος ἄριστος,
καὶ μετ' αὐτὸν ὁ πρῶτος ἄριστος, ἐνεργητικὸς τε καὶ μέσος
τῆς ὑποτακτικῆς.

5. Ἡ Ὑποτακτικὴ καὶ ἡ Εὐκτικὴ ἐν συνδέσει λόγου, ἐπὶ ἐρωτήσεων.

§. 21, Ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται ἐπὶ ἐρωτήσεων ἐν ταῖς αὐταῖς περιστάσεσιν ἐν αἷς καὶ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ ὥς τί εἶπω; πῶς εἶπω; πῶς ἀποδρῶ; κ.λ. (σ. 84. §. 7), οὕτω καὶ τί βούλει ἴνα εἶπω; Ἐπειδὴ δὲ μόνον αἱ ἀπορροῦντες ἐρωτῶσι, διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀπορηματικοί, οἱ διαβουλευτικοί καὶ οἱ τοιοῦτοι λόγοι, καὶ περ ἄνευ τοῦ ἐρωτηματικοῦ τύπου, εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ἀνάγονται καὶ τῇ αὐτῇ δέχονται σύνταξιν ἀπορῶ τῇ τ' ἀδελφῇ ὅπως ἐκδῶ καὶ τὰ ἄλλα ὑπόθεν διοικῶ (Δ. κατὰ Ὅμη. Α', ιζ').—οὐκ ἔχω ὅπως σοι εἶπω ἂ τοῦ (Πλ.).—βουλεύομαι πῶς σε ἀποδρῶ (Ξ).—οἱ κάπηλοι φροτίζουσιν ὅτι ἐλάττονος πριάμενοι πλείονες ἀποδῶνται (Ξ. Ἀπ. Γ', ζ', β).—οὐδὲν Σωκράτει διοίσει, ἰὰν μόνον ἔχη ὅτῳ διαλέγηται (Πλ. Συμπ. 194)=μετὰ τίνας νὰ διαλέγηται. Ἐνίοτε τίθεται καὶ μέλλον τῆς ὀριστικῆς, παριστῶν τὸ πρᾶγμα ὥς γενησόμενον· οὐκ ἔχετε ὅτι ποιήσετε (Δ.), ὥς καὶ ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ.

§. 22, Καὶ ἡ εὐκτικὴ ὁμοίως τίθεται ἐπὶ ἐρωτήσεων ἐν ταῖς αὐταῖς περιστάσεσιν, ὥς ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ παρωχημένου χρόνου ἡγουμένου· οἱ Ἐπιδάμνιοι τὸν ἐν Δελφοῖς θεὸν ἐπηρώτων εἰ παραδοῖεν Κορινθίους τὴν πόλιν (Θουκ. Α', 25). Τοῦτο, ἐνεστώτος ἡγουμένου ἤθελεν εἶναι καθ' ὑποτακτικὴν ἐρωτῶμεν εἰ παραδώσει, ἢ κατὰ μέλλοντα τῆς ὀριστικῆς, παραδώσομεν.—Ἀλκιβιάδης ἠπόρει ὅτι χρήναιτο τοῖς παροῦσι πράγμασιν (Ισ.), κ.λ.

Ἡ Εὐκτικὴ ἐπὶ τῶν ἐλθετικῶν καὶ διηγηματικῶν λόγων.

§. 23. Ἀνωτέρω παρατηρήσαμεν ὅτι οἱ διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὥς μετὰ τῶν ἰεκτικῶν, διηγηματικῶν καὶ ἐν γένει ἐλθετικῶν ῥημάτων ἐξηγούμενοι λόγοι, ἐνεστώτος μὲν ἡγουμένου καὶ μέλλοντος, ἐκφέροντα καθ' ὀριστικὴν λέγουσιν ὅτι τέθηρκε παρωχημένου δὲ ἡγουμένου, καθ' εὐκτικὴν εἰλεγον ὅτι εἴη.

Παρατηρήσαμεν προσέτι ὅτι ἐνίοτε, καὶ παρωχημένου ἡγουμένου, ἐκφέρεται ὡσαύτως καθ' ὀριστικὴν ἦκε δ' ἄγγελων τις ὡς Ἐλπίεια κατελήπται (Δ. περὶ Στεφ. 284). (Ἰδε ἀν. §. 3). Ἐνίοτε δὲ τίθενται καὶ ἀμφοτέραι αἱ ἐγκλίσεις αὐταὶ ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ· ἔλεγον ὅτι Κύρος μὲν τέθνηκεν, Ἀριαῖος δὲ πεφευγώς εἶη (Ξ. Ἀν. Β', 4, 3).

§. 24. Ἐπειδὴ ἡ εὐκτική ἐν συνδέσει λόγου ἀναφέρεται συνήθως εἰς τὸ παρελθόν, ἔπεται ὅτι ἡ τῆς ὀριστικῆς χρῆσις ἐν τούτοις εἶναι ὡς ἐξαίρεσις. Ἐχει δὲ ἡ ἐξαίρεσις αὕτη τὸν αὐτὸν λόγον ὃν ἔχει ἡ χρῆσις τῆς ὑποτακτικῆς, παρωχημένου ἡγουμένου, ἐπὶ τῶν τελικῶν λόγων, ἐπὶ τῶν φόβου σημαντικῶν, ἐπιερωτήσεων, κτλ. Παραμελεῖται δὲ τὴν σχέσιν τῆς συνδέσεως, καὶ ὁ λόγος θεωρεῖται ὅχι ὡς ἐξαχρῶμενος, ἀλλ' ὡς αὐθυπόστατος.

§. 25. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λέγεται τῇ ὑστεραίᾳ ἦκεν ἄγγελος λέγων ὅτι λελοιπὼς εἶη Σύννεσις τὰ ἄκρα (Ξ. Ἀν. Α', 5, 21), καὶ ἦλθοι ἄγγελοι ὅτι οἱ Ἐπιδάμνιοι πολιορκοῦνται (Θ. Α', 26)—ἀνέκραγον οἱ παρόντες ὅτι ζῇ ὁ ἀνὴρ (Ξ. Ἀν. Ε', 4, 10)—καὶ τοῦτον μὲν ἀνέκραγον πάντες ὡς ὕλητας παύσειεν (αὐτόθι, 12).—Κύρος ἔλεγε ὅτι ἡ ὁδὸς ἔσοιτο πρὸς βασιλέα μέγαρ εἰς Βαβυλῶνα (Ξ. Ἀν. Α', 8, 11)—καὶ ἔγωγ' Ὁ Ἀρχίδαμος ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι οὐδὲν πω ἐνδύσουσι (Θουκ. Β', 12).

§. 26. Μεταφερόμενος ὁ λόγος ἐκ τῆς εὐκτικῆς εἰς τὴν ὀριστικὴν ἐγκλίσιν καὶ ζωηρότερος γίνεται καὶ ὡς βεβαιότερος ἐκφέρεται· τὸ ὅτι ζῇ ὁ ἀνὴρ εἶναι αὕτη ἡ φωνὴ τῶν ἀνακραγόντων, οἵτινες παρίστανται ὡς αὐτοπροσώπως κραυγάζοντες ζῇ ὁ ἀνὴρ· οὕτω καὶ περὶ τῶν λοιπῶν. Τούναντίον δὲ ἀλλὰ τοῦ προτιμᾶται ἡ εὐκτική, ὅταν τὰ παρ' ἄλλου λεγόμενα ὡς μὴ ἀληθῆ παρίστανται· Τισσαφέρτης διαβάλλει τὸν Κύρον πρὸς τὸν ἀδελφὸν ὡς ἐπιβουλεύει αὐτῷ (Ξ. Ἀν. Α', 4, 3).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Περὶ ἀπαρεμφάτου καὶ ἀπροσώπων ῥημάτων.

Περὶ Ἀπαρεμφάτου.

§. 1. Καὶ ἡ ἀπαρέμφατος ἔγκλισις ἦτοι τὸ ἀπαρέμφατον, ὡς λέγεται, δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ὡς καθ' ἑαυτὸ τιθέμενον εἰς τὸν λόγον, καὶ ὡς ἐν συνδέσει καὶ ἐξαρτώμενον, οἷον τὸ αἰδεῖσθαι ἐν τούτοις οὐκ ἔρεστιν, καὶ δέομαι συγγώμην ἔχειν, κτλ. Ἀλλὰ καὶ ὡς εὐκολώτερον καὶ ὡς συμφωνώτερον πρὸς τὰ ἐν τῇ Β'. Π. θέλομεν θεωρήσει καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀπαρέμφατον ἄ. ὡς ἔγκλισιν ῥήματος' β'. ὡς ὄνομα.

Α'. Τὸ Ἀπαρέμφατον ὡς ἔγκλισις Ῥήματος.

§. 2. Ὡς ἔγκλισις ῥήματος τὸ ἀπαρέμφατον τίθεται μάλιστα μετὰ τινων ἰδιαιτέρων κλάσεων ῥημάτων, δέχεται ὑποκείμενον ὅπερ προσδιορίζει τὴν ἀόριστον αὐτοῦ φύσιν, κατηγορούμενον ἐπὶ τοῦ εἶναι καὶ τῶν ὁμοίων, ἀντικείμενον καὶ προσδιορισμούς.

Κλάσεις τῶν Ῥημάτων μεθ' ὧν τὸ ἀπαρέμφατον συντάσσεται.

§. 3. Αἱ κλάσεις τῶν ῥημάτων μεθ' ὧν τὸ Ἀπαρέμφατον τίθεται μάλιστα εἶναι

α'. Τὰ βουλήσεως σημαντικά καὶ τὰ ἐκ τούτων προκύπτοντα ἐθέλω ὑμᾶς συντηῆσαι καὶ ἐνυμφῆσαι εἰς τὸ αὐτὸ (Πλ. Συμπ. 192). Οὕτω καὶ αἰροῦμαι, προθυμοῦμαι, κελεύω, κτλ. παρακαλῶ, προτρέπω, ικετεύω, πείθω, κτλ. ἐπιροῶ, λογίζομαι, βουλεύομαι, κτλ. Ὡσαύτως καὶ τὰ ἐναντία τούτων. κωλύω, ἀποτρέπω, κτλ. β'. Τὰ σημαίνοντα φύσιν, δύναμιν, ἰκαρότητα, ἔθος πρὸς τι καὶ τὰ ὅμοια πένυκεν ἄνθρωπος ὑπερφρονεῖν, οὕτω δύναμαι, τολμῶ, ἀναγκάζω, διαπραττομαι, εἴωθα, κτλ. Ὡσαύτως καὶ τὰ ἐναντία τούτων ἀδυνατῶ, δίδοικα, αἰσχύνομαι, κτλ. γ'. Τὰ δοξασίας, εἰκασίας καὶ τῶν τοιούτων σημαγτικά κομίζω συμφέρειν ἡμῖν (Πλ.

Φαίδρ. 230).—τοὺς ἄλλους ἡρεῖται πολιτικοὺς ποιεῖν (Ξ)
—πιστεύω διαλύσειν τὴν διαβολήν, κτλ. δ'. Τὰ λεκτικὰ
μετὰ τῶν ὁμοίων ἔφασαν καρτερεῖν αὐτοῦ (Ξ. Κ. Π. Α', δ', 8).
—εὖ πεπονθέναι ὁμολόγησεν (Ξ. Ἀγ. Δ'. 1).—ὁμῶμοκε δι-
κάσειν κατὰ τοὺς νόμους (Πλ. Ἀπολ. 35), κτλ.

§. 4. Ἐν πᾶσι τούτοις δυνατόν νὰ θεωρηθῇ τὸ ἀπαρέμφα-
τον ὡς ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως ἐξ
οὗ κρέμνεται ἐπιθυμῶ αὐτοκράτωρ γενέσθαι (Ξ)=ἐπιθυμῶ
τῆς αὐτοκρατορίας.—βούλομαι ἀναγνῶραι=βούλομαι τὴν
ἀνάγνωσιν.—ἐγὼ τὸν ποταμὸν διαβῆναι=τὴν τοῦ ποτα-
μοῦ διάβασιν.—ἀπαλλάττειν τιὰ ὀφθαλμίας καὶ ἀπαλλάτ-
τειν τιὰ (τοῦ) ζῆν.—παραίνῳ σοι ταῦτα καὶ παραίνῳ σοι
πείθεσθαι, κτλ. Ἀλλὰ οὔτε ἡ σημασία εἶναι κατὰ πάντα ἡ
αὐτή, οὔτε ἡ χρῆσις αὐθαίρετος.

§. 5. Ὡς τὰ ἀνωτέρω ῥήματα, οὕτω καὶ τὰ τοιαύτην ἔννοيان
ἐκφυγόντα ἐπίθετα συντάσσονται μετ' ἀπαρεμφάτου δυνατός
εἶπειν.—δειδὸς λέγειν.—Θεμιστοκλῆς ἱκανώτατος ἦν εἶπειν
καὶ γνῶναι καὶ πράξαι (Λυσ.)—εἴ τιςιν ἄρα δοκοῦσιν ἐπι-
τῆδεια ἐκεῖναι παθεῖν, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα οὐκ ἐπιτῆδειον (Δ.
κατ' Ἀνδρότ. 15').—ταπεινὴ ὕμῶν ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖν ἂ
ἐγνώτε (Θ. Β', 61).—μαλακὸς καρτερεῖν πρὸς ἡδονάς. Ἐν
τούτοις τὸ ἀπαρέμφατον ἐκπληροῖ τὰ τῆς αἰτιατικῆς—(σ. 39,
§. 40). Οὕτω δὲ καὶ, ὁ χρόνος βραχὺς ἀξίως διηγήσασθαι
τὰ πραχθέντα (Πλ.)=ὡς πρὸς τοῦτο. Ἀλλαχοῦ δὲ τὰ τῆς γε-
νικῆς ἄξιος θαυμάσαι=ἄξιος θαυμασμοῦ, ἀξιοθαύμασιος.—
ἄξιος εἰ τιμᾶσθαι (Πλ. Ἀлк. Α', 105)=ἄξιος τιμῆς.—τὴν
βουλὴν κυρίαν ἐποίησαν τῆς εὐταξίας ἐπιμελεῖσθαι (1σ. Ἀ-
ρεοπ. 15'). Ὁμοίως τὸ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν Σ. Τ. 1293) κλ.

§. 6. Δυνατὸν δὲ καὶ μετὰ πάσης ἄλλης κλάσεως ῥημά-
των νὰ συνταχθῇ τὸ ἀπαρέμφατον, καὶ ἄνευ τούτου πλήρη
εὐνταξιν δεχομένων, καὶ μάλιστα μετὰ τῶν σημασιότων δι-
δόναι ἢ προσφέρειν τι ἐπὶ τι ἐπὶ τινι σκοπῷ παρέχειν αὐτὸν
ὥσπερ ἱατρῷ τέμνειν καὶ καλεῖν (Πλ. Γορ. 481).—οἱ Φιλιά-
σιοι τὴν πόλιν φυλάττειν τῷς Λακεδαιμονίοις παρέδωκαν
(Ξ).—ὅσοι τῶν Θηβαίων περιῆσαν ἐνέβησαν τοῖς Πλαται-

εἶσι παριδούραι σφᾶς αὐτοὺς καὶ τὰ ὅπλα χρήσασθαι ὅτι
 ἂν βούλωται (Θ. Β', 4).— discretion.

§. 7. Εἰς ταῦτα τὰ τελευταία κυρίως ἀρμόζουσα ἡ προση-
 γορία τελικὰ ἀπαρέμματα ἐφηρμόσθη ἔπειτα γενικώτερον καὶ
 εἰς πάντα τὰ ἄλλα, ὅσα ἡ σημερινὴ γλῶσσα διὰ τῆς ὑποτα-
 κτικῆς καὶ τοῦ μορίου γὰ συνήθως μεθερμηνεύει (ἀνωτέρω §.
 3. α. 6') ὡς εἰδικὰ καλοῦνται τὰ διὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ
 ὅτι ἐρμηνευόμενα (αὐτόθι γ'. δ').

Τὸ ὑποκείμενον τοῦ Ἀπαρεμφάτου.

§. 8. Ὅταν ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου ᾖ τὸ αὐτὸ
 πρόσωπον ὅπερ καὶ εἰς τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως ἐξ οὗ
 τὸ ἀπαρέμψατον ἐξαρτᾶται, καλεῖται ταῦτοπροσωπία, ὅταν
 δὲ ἄλλο ᾖ τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου καὶ ἄλλο τὸ
 τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως, τότε καλεῖται ἑτεροπρο-
 σωπία. Ἐπὶ ταῦτοπροσωπίας τίθεται τὸ ἀπαρέμψατον ἀνευ
 ἰδιαιτέρου ὑπακειμένου ὁμολογῶ ἀδικεῖν. — σὺ μὲν εἴλου
 ζῆν, ἐγὼ δὲ καθαρῶν (Σ. Ἀρτ. 555). Μόνον δὲ ἐν συνεπειᾷ
 λόγου τίθεται ἰδιαιτερον ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου, διὰ
 τινος ἀντωνυμίας, ἀνανεούσης τὸ ἐν τῷ ῥήματι τῆς κυρίας
 προτάσεως, καὶ τοῦτο κατ' ὀνομαστικὴν ὡς ἐγὼ ἤθελον τού-
 τῃ ταύτην ἦεις εἴη μέγιστη πίστις δοῦναι, ἢ μῆτ' ἐγὼ τοῦ
 πατρὸς ἀκοῦειν (Δημ. πρὸς Κάλιππον, δ'). — φασί τινες οὐκ
 ἐνούσης ἐν τῇ ψυχῇ ἐπιστήμης σφείς ἐντιθέσθαι (Πλ.). Ἐν
 πολλοῖς τῶν τοιούτων χωρίοις τρέπουσιν οἱ κριτικοὶ τὴν αἰ-
 τιατικὴν εἰς ὀνομαστικὴν, γράφοντες σφείς ἀντὶ σφᾶς.

* §. 9. Γίνεται δὲ μάλιστα τοῦτο, ὅταν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥή-
 ματος ἐξαρτῶνται δύο ἀπαρέμψατα διάφορον ἔχοντα ὑποκεί-
 μενον, καθ' ἑτεροπροσωπίαν καὶ ταῦτοπροσωπίαν ὡς (δραχ-
 μᾶς, Τιμόθεος) ἰδίᾳ ἐφη δαρεῖσαι τὸν πατέρα Ἀρτιμάχῳ
 καὶ οὐκ αὐτὸς λαβεῖν (Δημ. πρὸς Τιμόθ. 6'). — εἰ οἴεσθε Χαλ-
 κιδέας τὴν Ἑλλάδα σώσειν ἢ Μεγαρέας, ὑμεῖς δ' ἀποδράσε-
 σθαι τὰ πράγματα, οὐκ ὀρθῶς οἴεσθε (Δημ. Φιλ. Γ'. 4).
 Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ παρὰ Θουκυδίδη (Δ', 28) οὐκ ἐφη αὐτὸς,
 ἀλλ' ἐκείνον στρατηγεῖν. Ἴδε καὶ κατωτέρω §. 12.

§. 10. Ἄλλως δὲ ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας, ἥτις ὑποδιαίρεται εἰς δύο περιστάσεις. Ἡ πρώτη περίστασις εἶναι ὅταν τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου ᾖναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως, καὶ τότε δὲν τίθεται ἰδιαίτερον ὑποκείμενον ἐπὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὡς καὶ ἀνωτέρω (§. 8)· *δέομαί σου παραμεῖναι*. — *ἐπέταξαν τῷ Θηραμένει ἀνελεῖσθαι τοὺς ναυαγούς* (Ξ.) — *πείθω σε λέγειν*.

§. 11. Ἡ δευτέρα περίστασις εἶναι ὅταν ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου ᾖναι πάντῃ διάφορον καὶ τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως. Τότε τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου τίθεται κατ' αἰτιατικὴν ἀξιῶ ὑμᾶς ἀλλήλους διδάσκειν (Πλ.). — *εἶχοντο Xenlar καὶ Πασιῶρα ὡς δολίους ὄντας αὐτοὺς λησθῆναι* (Ξ. Ἀν. Α', δ', 7). — *ἰδεῖν σε βούλομαι καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόρον* (Ἀρφ. Πλ. 249) — θέλω νὰ σὲ ἴδῃ καὶ ἡ γυνὴ καὶ ὁ μονογενὴς υἱός μου.

* §. 12. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ταῦτοπροσωπίας ἐνίοτε τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου κατ' αἰτιατικὴν, ὅταν διακρίνῃ αὐτὸ ἑαυτὸ ὡς θεωροῦν καὶ θεωρούμενον, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἀντιθέσεων· οἶμαι ἐμὲ παρὰ σοῦ πολλῆς καὶ καλῆς σοφίας πληρωθῆσθαι (Πλ. Συμπ. 175). — *φημί δεῖν ἐκείνους μὲν ἀπολέσθαι, ὅτι ἡσέθησαν, ἐμὲ δὲ σώζεσθαι, ὅτι οὐδὲν ἡμάρτηκα* (Ἀνδ.).*

Τὸ κατηγορούμενον καὶ οἱ προσδιορισμοὶ τοῦ Ἀπαρεμφάτου.

§. 13. Χωριστὸν κατηγορούμενον εἰς τὸ ἀπαρέμφατον τίθεται φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἐπὶ τοῦ εἶναι, γίγνεσθαι καὶ τῶν ὁμοίων. Τίθεται δὲ κατ' ὀνομαστικὴν ἢ αἰτιατικὴν, καθάπερ εἶναι ἢ ὑποτίθεται καὶ τὸ ὑποκείμενον· *ρομίζω οὐδὲν χεῖρων εἶναι τῶν ἄλλων*. — *αἰτῶν ἔχω μισόδημος εἶναι* (Πλ. Πολ. Η', 566) — *οὐδενὸς ὕστεροι γνώμη (ἔφασαν) παρῆναι* (Θ. Α'. 91). — *ἐγὼ γὰρ Ἀθηναίους φημί σοφοὺς εἶναι*. — *ἀνάλακιδας ἡγεῖτο εἶναι αὐτοὺς* (Ξ.). — *τὴν πόλιν ὅντως ἡγήσω*

πολέμου ἐργαστήριον εἶναι (Ξ. Ἑλλ. Γ', δ', 18).—οἷτινες αὐτόχθορες εἶναι φανερὸν (Ἰσ. Συμμ. ιζ').

§. 14. Ὅταν δὲ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου ᾖναι τὸ ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως (§. 10), τότε, ἔλξεως καὶ ἀφομοιώσεως νόμῳ, τίθεται συνήθως τὸ κατηγορούμενον ἰσοιοπτῶτως αὐτῷ ἐδόντιο Κύρου ὡς προθυμοτάτου πρὸς τὸν πόλεμον γενέσθαι (Ξ. Ἑλλ. Α', ε', 2) καὶ πάντοτε σχεδὸν οὕτως, ὅταν προηγῇται γενικὴ μετοχῆς δοξαστικοῦ, λεκτικοῦ ἢ τοιοῦτου τινὸς ῥήματος τῶν δοκούντων σοφῶν εἶναι (Πλ.).—τῶν φασκόντων δικαστῶν εἶναι (Πλ.) Μένει δὲ ὡς ἀμετάβλητος φράσις τὸ εἶναι τι τῶν δοκούντων τι εἶναι (Πλ. Γορ. 472).—ἀνδρὶ οἰομένῳ τι εἶναι (Πλ. Μενεξ. 247).

§. 15. Οὕτω καὶ ἐπὶ δοτικῆς οὐ γὰρ ἀλλοτρίοις ὑμῖν χρωμένοις παραδείγμασι, ἀλλ' οἰκείοις, εὐδαίμοσι *ἴξεστι* γενίσθαι (Δ. Ὀλ. Γ', ε').—Κῆρος ἀνιγέλασεν ἐπὶ τῷ κελύτῳ τοῦ Ἐρωτος γάσκοντι εἶναι (Ξ. Κ. Α', ε', α, 34).—Ὡσαύτως καὶ μὴ ἀταγκάσης ἐμὲ κακὴν γενέσθαι περὶ σέ (Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 1185), ὅπερ συμπίπτει τῷ ἀνωτέρῳ γενικῷ κανόνι, ὅτι τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας τίθεται κατ' αἰτιατικὴν (§. 11).

§. 16. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν προσδιορισμῶν ἐψήφισασθε ἐξελεθεῖν βοηθήσοιτες (Δ.).—ἄνευ ἐκείνων ἔφασαν γνόττες τολμῆσαι (Θ. Α', 91).—οὐ τοῦ βελτίονος σώματος ἐστὶν ἐκόντος τὰ σχήματα σχηματίζειν (Πλ.);—τῷ μὲν Ἀθηνοδώρῳ συνίθη διαφεῖναι τὴν δύναμιν χρήματα οὐκ ἔχοντι παρ' ἡμῶν, τῷ Χαβρία δὲ μίαν ταῦν ἔχοντι μόνην εκπλεῖν (Δ. κατὰ Ἀριστοκρ. μβ').—ἄλλως πῶς πορίεσθαι τὰ ἐπιτήδεια ἢ ὠρουμένους ὄρκους ἤδη κατέχοντας ἡμᾶς ἥδειν (Ξ. Ἀρ. Γ', α, 20).

§. 17. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κατηγορουμένου, καὶ ἐπὶ προσδιορισμῶν, τῶν μετοχικῶν μάλιστα, ποικίλλει πολλάκις ἐν τούτοις ἡ χρῆσις. Δυνατὸν π. χ. καὶ γενικῆς ἡγουμένης νὰ ἔπνηται κατ' αἰτιατικὴν τὸ κατηγορούμενον, ἢ ὁ προσδιορισμός ὑπὸ τῶν διομένων μου προστάτην γενέσθαι (Ξ. Κ. Π 2', β',

23) — δέομαι ὑμῶν καταγῆφίσασθαι Θεομνήστον, ἐνθυμου-
μένους (Δ.), κτλ. Ὡσαύτως καὶ δοτικῆς ἡγουμένης· συμφέρει
αὐτοῖς φίλους μᾶλλον ἢ πολεμικούς εἶναι (Ξ).—ἐξεστίν ὁ-
μῆρ, λαβόντας δπλᾶ, εἰς τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἡμῖν ἐμβαλ-
τεῖν (Ξ. Κ. Π. Β'. ἄ 15).—καὶ Ξερίᾳ τῷ Ἀρχάδῃ ἤκειν
παραγγέλλει, λαβόντα τοὺς ἀνδρας (Ξιν. Ἀν Α', 6', 1).

Τὸ Ἀντικείμενον τοῦ Ἀπαρεμφάτου.

§. 18. Τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου τίθεται κατὰ τὴν
φύσιν τῆς τῶν ῥημάτων τάξεως εἰς ἣν ἀνήκει ἐπιθυμεῖν ἀρε-
τῆς.—χρῆσθαι φιλοῖσις.—πατεῖν τὴν δίκην.—παραλύειν
τινὰ τῆς ἀρχῆς.—διδόναι τινὶ χρήματα, κτλ. Περὶ ἄλλων
χρήσεων τοῦ ἀπαρεμφάτου καὶ περὶ τῶν εἰς αὐτὸ προστιθε-
μένων μερίων ἴδε Σ. Π. Β.

Β'. Τὸ Ἀπαρέμφατον ὡς Ὄνομα.

§. 16. Εἰ μὲν τὸ ἀπαρέμφατον διὰ τοῦ ἄρθρου δὲν γίνε-
ται τέλειον οὐσιαστικὸν ὄνομα, πλησιάζει ὅμως τοσοῦτον εἰς
τὴν τούτου φύσιν, πᾶσαν αὐτοῦ χρῆσιν κατὰ πᾶσαν πτώσιν
καὶ κατὰ πάντα τρόπον, ἐκπληροῦν ὥστε δυσκόλως διακρί-
νεται.—τὸ λέγειν καὶ ὁ λόγος, τὸ ἔρχειν καὶ ἡ ἀρχή.

§. 20. Ὡς τοιοῦτον ἐκλαμβάνομενον τὸ ἀπαρέμφατον τί-
θεται εἰς τὸν λόγον ὑποκείμενον, κατηγορούμενον, ἀντικεί-
μενον, προσδιορισμός. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὡς ὄνομα τιθέμενον
τὸ ἀπαρέμφατον δὲν ἀποβάλλει τὴν ῥηματικὴν αὐτοῦ φύσιν,
διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς ὀνομαστικῆς χρήσεως δέχεται ἴδιον ὑπο-
κείμενον, κατηγορούμενον κτλ.,

Τὸ ὀνομαστικὸν ἀπαρέμφατον ὡς ὑποκείμενον καὶ κατηγορούμενον τοῦ λόγου.

§. 21. Τὸ ὀνομαστικὸν ἀπαρέμφατον τίθεται ὑποκείμενον
καὶ κατηγορούμενον εἰς τὸν λόγον, ὡς καὶ πᾶν ἄλλο ὄνομα·
οὗτοι γάρ εἰσι τὸ ἔχειν χρήματα οὕτως, ὡς ἀνταρὸν τὸ
ἀποβάλλειν (Ξ. Κ. Π. Η'. γ', 42).—τοῦτό ἐστι τὸ ἀδι-
κεῖν τὸ πλεον τῶν ἄλλων ζητεῖν εἶναι (Πλ. Γορ. 483).—

τὸ δίκην διδόναι πότερον πάσχειν τί ἐστιν ἢ ποιεῖν (Πλ. Γορ. 476);

Τὸ ὀνοματικὸν ἀπαρέμφρατον ὡς ἀντικείμενον.

§. 22. Τὸ ὀνοματικὸν ἀπαρέμφρατον τίθεται ἀντικείμενον εἰς τὸν λόγον, ὡς καὶ τὸ ῥηματικόν, κατὰ τὴν φύσιν τῆς τῶν ῥημάτων τάξεως εἰς ἣν ἀνήκει· τοῦ διαλέγεσθαι ἀμελεῖν (Πλ. Γορ. 471).—πιστεύω τῷ κοσμίως ζῆν (Δ.).—τὸ τελευτῆσαι πάντων ἢ πεπρωμένη κατέκρυψε, τὸ δὲ καλῶς ἀπαθαλεῖν ἴδιον τοῖς σπουδαίοις ἢ φύσις ἀπέτειμεν (Ίσ. Δημ. δ).—τὸ ἀρχικούς εἶναι ἀνθρώπων παιδεύεις αὐτούς (Ξ. Οἰκ. Γ', ιδ');

**Τὸ ὀνοματικὸν ἀπαρέμφρατον
ὡς προσδιορισμός.**

§. 23. Καὶ ὡς παντοῖος προσδιορισμὸς τίθεται εἰς τὸν λόγον τὸ ὀνοματικὸν ἀπαρέμφρατον, ἀπροθέτως καὶ ἐμπροθέτως· ἀήθεις τοῦ κατακοῦειν τινός (Δημ. Ὁλ. Α', θ').—αἱ καλῶς πολιτευόμεναι δημοκρατίαι προέχουσι τῷ δικαιότεραι εἶναι (Δημοσθ.).—αἰσχρὸν γὰρ τοὺς μὲν ἐμπόρους τηλικαῦτα πειλᾶν διαπερᾶν, ἕνεκα τοῦ πλείω ποιῆσαι τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, τοὺς δὲ νεωτέρους μηδὲ τὰς κατὰ γῆν πορείας ὑπομένειν ἐπὶ τῷ βελτίῳ καταστήσαι τὴν αὐτῶν διάνοιαν (Ίσ. Δημ. δ').—Σωκράτης ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῷ εὐθύμως τε καὶ εὐκρίως ζῆν (Ξ. Ἀπ. Δ', ἡ. 2).—τὸ προσταλαίωρεῖν τῷ δόξαντι καλῶ οὐδεὶς πρόσθυμος ἦν (Θ. Β. 53).—Κύριος πάντων τῶν ἡλικίων διαφέρων ἐφαίνετο εἰς τὸ ταχὺ μαρθάνειν ἃ δέοι (Ξ. Κ. Π. Α', γ', 1).

**Τὸ ὑποκείμενον καὶ Κατηγορούμενον
τοῦ Ὀνοματικοῦ Ἀπαρέμφρατου.**

§. 24. Καὶ ἐπὶ τῆς ὀνοματικῆς χρήσεως δέχεται τὸ ἀπαρέμφρατον ἴδιον ὑποκείμενον καὶ κατηγορούμενον κατὰ τοὺς προσηχθηέντας κανόνας, κατ' ὀνομαστικὴν μὲν ἐπὶ ταυτοπροσωπίας, κατ' αἰτιατικὴν δὲ ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας ἀντὶ τοῦ ἐπελθεῖν αὐτοὶ (Θ.).—τὸ εἶναι Φίλιππον πάντων, εἶνα ὄντα, κύριον πολλῶ προέχει (Δ. Ὁλ. Α', γ').—διὰ τὸ τοὺς πολε-

μλους προεισεληλυθῆναι (Δ.). Ὡσαύτως ἡ πόλις σφῶν τετείχισται ὥστε ἰκαρῇ εἶναι, κτλ. (Θ. Α. 91). — ἡ τῆς ψυχῆς φιλία διὰ τὸ ἀγρῇ εἶναι καὶ ἀκορεστοτέρα ἐστίν (Ξ. Συμπ. Η', ιε).—διὰ τὸ ξένος εἶναι, οὐκ ἂν εἴη ἀδικηθῆναι (Ξ. Ἀπ. Β', α, 15);

Περὶ Ἀρθρου ἐν τῷ Ἀπαρεμφάτῳ.

§. 25. Ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς τίθεται συνθήκως τὸ ἄρθρον εἰς τὸ ἀπαρέμφατον, ὡς μετὰ τῶν ἀνωτέρω πολλὰ ἄλλα δεικνύουσι παραδείγματα τοῦ δραπετεύειν δεσμοῖς οἱ δεσπότες τοὺς οἰκέτας εἰργουσιν (Ξ. Ἀπ. Β', α, 16).—πρὸς τὸ μετρίῳ δεῖσθαι πεπαιδευμένος (Ξ. Ἀπ. Α', ε', 1). Ἐπὶ ὀνομαστικῆς δὲ ὑποκειμένου καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς ἀντικειμένου τόπον ἐπέχοντος τοῦ ἀπαρεμφάτου, δυνατόν νὰ τεθῇ ἢ νὰ παραλειφθῇ τὸ ἄρθρον.

* 26. Τίς ἡ διαφορὰ τῆς ἐνάρθρου καὶ ἀνάρθρου χρήσεως ἐν τοῦτοις τοῦ ἀπαρεμφάτου εἶναι δυσάποφασιστον. (Ἰδε *Εἰσ. Ἐλλ. Συγγ. σ. 484*). Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ ἄρθρον, τὰ τοῦ ἄρθρου ἐκπληροῦν, ἀναδεικνύει τὸ ἀπαρέμφατον ὡς τὸ κύριον μέρος τῆς προτάσεως, περὶ οὗ καταφασκεται ἢ ἀποφασκεται τι' τὸ ζῆν, τὸ διαλέγεσθαι, τὸ θάνατον δεδιέναι, κτλ. Ὡσαύτως κατ' αἰτιατικὴν πειρῶ κατεργάζεσθαι τὸ εἰδέναι ἃ βούλει πράττειν (Ξ. Ἀπ. Γ', ε', 18).*

* §. 27. Παραλείπεται δὲ τὸ ἄρθρον ἐπὶ ἀπαρεμφάτου, ὅταν ᾖναι ὑποκείμενον τῶν ἀπροσώπων ρημάτων· δεῖ λέγειν, —οὐ δεῖ ἀνταδικεῖν (Πλ), κτλ. καὶ ἔνθα ὡς κυριώτερον μέρος τοῦ λόγου ἀναφαίνεται πολλῶ μᾶλλον τὸ κατηγορούμενον μετὰ τοῦ ἐστίν, συμπληρούμενον διὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου· οἰκονόμου ἀγαθοῦ ἐστίν εὖ εἰεῖν τὸν ἑαυτοῦ οἶκον (Ξ. Οἰκ. Α', κέ). Τοῦτο δὲ προσεγγίζει εἰς τὴν ἰδέαν τῶν ἀπροσώπων, ὡς εἰ ἦν προσήκει ἢ προσήκόν ἐστι τῷ ἀγαθῷ οἰκονόμῳ εὖ οἰκεῖν τὸν ἑαυτοῦ οἶκον. Οὕτω καὶ οὐχ ἡδὺ πολλοὺς ἐχθροὺς ἔχειν (Δ.)=δυσαρτετεῖ (Ἰδε κατωτέρω §. 30), κτλ. Ὡσαύτως παραλείπεται τὸ ἄρθρον ἐν τῷ ἀπαρεμφάτῳ, καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς, καὶ τότε τὸ ἀπαρέμφατον ἀναλαμβάνει τὴν

καθαρὰν ῥηματικὴν αὐτοῦ φύσιν· βούλομαι δηλῶσαι, κτλ. (σ. 114, §. 4).*

Περὶ Ἀπροσώπων Ῥημάτων.

§. 28. Ἀπρόσωπα ῥήματα ὀνομάζονται τὰ μόνον κατὰ τὸν τύπον τοῦ τρίτου προσώπου σχηματιζόμενα, ἢ ἐν χρήσει ὄντα τοῦλάχιστον, προσωπικὸν δὲ ἥτοι ἐμφυχον ὑποκείμενον οὐ δεχόμενα. Τὰ ῥήματα ταῦτα εἶναι ἐκ τῆς φωνῆς ὦ καὶ ἐκ τῆς φωνῆς μαί. Ἐκ τούτων δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐξηγοῦσιν ἔννοιαν τοῦ πρέποντος ἢ μὴ πρέποντος, τοῦ ἀναγκαίου ἢ μὴ ἀναγκαίου, κτλ. δεῖ, προσήκει, χρή, κτλ. τὰ δὲ δεύτερα ἐξηγοῦσιν ἔννοιαν, λεγόμενον, ὀριζόμενον, ἀποφασισμένου τινός, κτλ. ἄδεται, ἐνδέχεται, πέπρωται, κτλ.

§. 29. Ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τὰ ῥήματα ταῦτα δυνατόν νὰ θεωρηθῶσιν ὑπὸ δύο ἐπόψεις· α'. ὥς ἔχοντα ὑποκείμενον τὸν ἐξ αὐτῶν ἐξαρτώμενον λόγον· β'. ὥς ἔχοντα ὑποκείμενον τὴν ἀφηρημένην ἔννοιαν τῆς αὐτῶν σημασίας.

Α'. Τὰ Ἀπρόσωπα Ῥήματα ἔχοντα ὑποκείμενον τὸν ἐξ αὐτῶν ἐξαρτώμενον λόγον.

§. 30. Ἐπὶ τῆς πρώτης ταύτης περιστάσεως, λόγος ἐκ τῶν ἀπροσώπων ἐξαρτώμενος εἶναι τὸ ἀπαρέμφατον, ἐπομένως τὸ ἀπαρέμφατον εἶναι αὐτῶν ὑποκείμενον· δεῖ λέγειν, οἷον εἰπεῖν τὸ λέγειν ἐστὶ δέον.— τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς χρή φέρειν. Καὶ τὰ εἶδος, ἀναγκαῖον, χαλεπόν, κτλ. μετὰ τοῦ ἐστίν, ἰδέαν ἀπροσώπων ἐξηγοῦσιν, ὅθεν καὶ δέχονται τὴν σύνταξιν αὐτῶν (Ἴδε ἀνωτέρω §. 27). ὤτω καὶ λέγεται βροτῆσαι, πέπρωται θαρεῖν, κτλ.

§. 31. Καὶ ὑποκείμενον δὲ ὃν τοῦ ἀπροσώπου τὸ ἀπαρέμφατον δέχεται ἴδιον ὑποκείμενον. Τοῦτο δὲ τίθεται κατ' αἰτιατικὴν· δεῖ αὐτοὺς παρῆναι (Ξ.)=τὸ αὐτοὺς παρῆναι ἐστὶ δέον.= ἡ αὐτῶν παρουσία.—χρὴ ἕκαστον τὴν ἑαυτοῦ γνῶμην ἀποφαίνεσθαι (Πλ. Πρ. 436). Ὡσαύτως καὶ ὅταν τὸ ἀπρόσωπον, ἀπ' ἄλλου ῥήματος ἐξαρτώμενον, ἐκφέρηται καὶ αὐτὸ κατ' ἀπαρέμφατον διὸ θυμοειδῆ καὶ πρῶτον φαινε

ἐκάστοτε εἶναι δεῖν τὸν ἀγαθόν (Πλ. Ν. Ε', 951)· οὕτως δὲ ἐκφερόμενον τὸ ἀπρόσωπον καὶ ὑποκειμένου τόπον ἐπέχον τίθεται καὶ ἐνάρθως· ὁρθῶς ἔχει τὸ δεῖν εἶναι τοιοῦτον (Πλ.).

* §. 32. Ὅταν δὲ μετὰ τὰ ῥήματα, φημί, ἡγοῦμαι, οἶμαι, ἐπώνται τὰ ἀπαρέμφατα χρῆναι, δεῖν, κτλ. ταῦτα ἀποτελοῦσιν ὡς ἐν ῥήμα, ἡγοῦμαι χρῆναι, οἶμαι-δεῖν· καὶ τότε ἡ δύναμις τοῦ προσωπικοῦ ἔλκει τὴν τοῦ ἀπροσώπου, καὶ τὸ ὑποκείμενον καὶ κατηγορούμενον τίθενται κατ' ὀνομαστικὴν, ὡς ἤθελεν εἶναι καὶ λείποντος τοῦ ἀπροσώπου· εἰ οἴεσθε χρῆναι ὑμεῖς ἀπολέσαι (Δυσ.)=εἰ οἴεσθε ἀπολέσαι. Οὕτω καὶ ἐπὶ κατηγορουμένου· Ἀλκιδίαδης βδελυρὸς καὶ ὑβριστὴς ὥστε δεῖν εἶναι (Δ. Μηθ. τ').*

§. 33. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ῥήματα, τὰ ὅποια, ὡς προσωπικά καὶ ὡς ἀπρόσωπα ἐκλαμβανόμενα, δέχονται τὴν τῶν προσωπικῶν καὶ τὴν τῶν ἀπροσώπων σύνταξιν, κατὰ ταῦτα-προσωπίαν δηλ. ἢ ἑτεροπροσωπίαν· ἐδόκει Ξενοφῶντι βροτῆς γενομένης, σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν πατρίαν οἰκίαν (Ξ. Ἀν. Γ', α, 7).—δοκεῖς ἢ ἡ πόλις ἢ στρατόπεδος ἢ ληστὰς ἢ κλέπτας πρᾶξαι ἄν τι δύνασθαι, εἰ ἀδικοῖεν ἀλλήλους (Πλ. Πολ. Α', 351);—ὁμολογῆται ὁ ἰατρὸς σωμάτων εἶναι ἄρχων (Πλ.).—ὁμολογεῖται τοὺς ἀπὸ Διὸς εὐγενεστάτους τῶν ἡμιθέων εἶναι (Ίσ. Εὐαγ. δ').*

Β' τὰ ἀπρόσωπα ῥήματα ἔχοντα ὑποκείμενον τὴν ἀφηρημένην ἔννοιαν τῆς αὐτῶν σημασίας.

§. 34. Ἐπὶ τῆς περιστάσεως ταύτης τὰ ἀπρόσωπα συντάσσονται κατὰ τὴν ἐν αὐτοῖς περιεχομένην ἔννοιαν· δεῖ χρημάτων=ἔστι δεῖα(=ἐλλειψις) χρημάτων· οὕτω καὶ ὄξει τῶν ἰχνῶν (Ξ. Κυρ. Ε', 7)=ἴστιν ὁσμὴ τῶν ἰχνῶν τῶν λαγῶν· ἐνδεῖ μοι χρημάτων=ἔστι μοι ἐνδεῖα χρημάτων.—μεγάλου τιρός· ἔδει σωτῆρὸς τε αὐτῇ (Πλ. Ν. Δ', 704).—μεταμέλει μοι τούτου=γίγνεται μοι μετὰμελος τούτου, κτλ.—αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως (Αἰσχύλ. Προμ. 06)=εἰ αὐτὸν ἔχει χρεῖα Προμηθέως· οὕτω παρὰ Σοφοκλεῖ (Φ. 646) δεῖ σε χρεῖα καὶ πόθος μάλιστα· ἔχει. Ἐν τοῖς προηγουμένοις ἡ γε-

νική γίνεται καὶ ὀνομαστικῇ τῶν τοίνυν ὑμῖν μελῃσάτω τῶν πεπραγμένων (Λυσ. κατὰ Νικομ. §. 30), καὶ ἐμοὶ μελήσει τοῦτο (Ἀρφ. Πλ. 229) τὸ πρῶτον=ἔστι μοι μέλησις ἤτοι φροντίς τούτου ἢ περὶ τούτου, τὸ δεύτερον=τοῦτό ἐστι μοι φροντίς, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Περὶ Μετοχῆς καὶ τῶν εἰς τὸς καὶ τέος Ῥηματικῶν.

Περὶ Μετοχῆς.

§. 1. Δυνάμει τῆς ῥηματικῆς φύσεως συντάσσεται ἡ μετοχή, ὡς καὶ πᾶσα ἐγκλισίς ῥήματος κατὰ τὸ ἴδιον ῥῆμα ζῶν ἐπὶ γῆς.—φοιτῶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα.—ψόγου ἀφροντισιῶν.—πολεμῶν τῇ κακίᾳ.—λέγων ταῦτα.—ὥσπερ εἰ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγεῖς (Πλ. Πρ. 551).—λουόμενος τὴν κεφαλὴν.—δύναμις κεκτημέναι (Δημ.), κτλ.

§. 2. Δυνάμει τῆς ἐπιθετικῆς φύσεως τίθεται εἰς τὸν λόγον ἡ μετοχή τριχῶς μάλιστα· α'. ἐπιθετικῶς· β'. κατηγορηματικῶς· γ'. παρενθετικῶς.

Α'. Ἡ Μετοχή ἐπιθετικῶς.

§. 3. Ἐπιθετικῶς τίθεται εἰς τὸν λόγον ἡ μετοχή συμπλεκομένη μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὡς καὶ πᾶν ἐπίθετον ὁ θερμαίνων ἡλιος, ἡ λάμπουσα ἀκτίς, τὸ καίον πῦρ.

§. 4. Ὡς δὲ τὰ καθ' αὐτὸ ἐπίθετα λαμβάνουσιν ἐνίοτε οὐσιαστικοῦ χαρακτῆρα, οὕτω καὶ ἡ μετοχή, ἐνάθρως μὲν μάλιστα, ὡς ὁ διώκων, ὁ τυχών, οἱ ἔχοντες, οἱ πολιτευόμενοι κτλ. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀνάθρως· ἐρῶν ἐρωμένη ἀπειλεῖ.—διαφέρει πάμπολυ μαθὼν μὴ μαθόντος (Πλ. Ν. Ζ', 795). Συχνότατα δὲ οὐσιαστικῶς ἐκλαμβάνεται ἡ μετοχή ἐπὶ τοῦ οὐδετέρου γένους, ἀφηρημένην ἔννοιαν ἐξηγούντος· τὸ δεδιός=ὁ φόβος, τὸ ποθοῦν=ὁ πόθος, τὸ βουλόμενον=ἡ βούλησις, κτλ.

§. 5. Ὡς τὸ ἀπαρέμφατον καὶ ἐπὶ τῆς ὀνομαστικῆς χρή-

σεως δὲν ἀποβάλλει τὴν ῥηματικὴν αὐτοῦ φύσιν, οὕτω καὶ ἡ μετοχή· ὅθεν λέγεται ὁ τῆς ἀρετῆς ἐπιμελούμενος, ὁ τοῦ θώρακος ποιῶν, ὁ γράμματα εἰδώς, οἱ τὸν θάνατον δεδιότες ἄνθρωποι, ὡς ἤθελεν εἶναι καὶ τὸ τοῦς ἄνθρώπους τὸν θάνατον δεδιέναι, κτλ.

§. 6. Δέχεται δὲ ἡ μετοχή ἐνίοτε καὶ ὀνομαστικὴν σύνταξιν παρὰ ποιηταί· ὁ τεκὼν παρὰ τοῖς τραγικοῖς=τοκεύς, κτλ. Τοιοῦτον παρὰ παζοῖς τὸ οἱ προσήκορτες=οἱ συγγενεῖς, καὶ μάλιστα τὸ ἀνωτέρω (§. 4) σημειωθὲν οὐδέτερον γένος τῆς μετοχῆς τῆς ἐνυφορᾶς τῷ ἀποβάντι (Θ. Β'. 81) —τῇ ἀποβάσῃ συμφορᾷ.—τὸ τοῦ κρείττορος συμφέρον (Πλ. Πολ. Α'. 338).

Β'. Ἡ Μετοχή κατηγορηματικῶς.

§. 7. Ὡς κατηγορηματὴν ἡ κατηγορούμενον τίθεται εἰς τὸν λόγον ἡ μετοχή, κατὰ πρῶτον μετὰ τοῦ εἶναι καὶ τῶν συγγενῶν ῥημάτων· εἰμὶ τυράννῳ ἰοικώς.—ῥόμος ἐστίν ὁ βοηθῶν.—οὐδαμοῦ τὰ μὴ ὄντα ὄντα ἐστίν (Πλ.)—ῥῦν γὰρ ἐδνυχούσα τυγχάνεις (Σ. Ἡλ. 794).—λαρθάνει ὦν.—εὐλαβοῦ μὴ φανῆς κακὸς γιγῶς (Σ. Τραχ. 1129).—μὴ περὶ ἐμὲ φανῶς ἐξελεχθῆς. Οὕτω καὶ μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη (Σ. Αἴ. 588). μὴ σαντὸν τ' ἄμα καὶ ὄντα σαντοῦ πρόστροπον κτείνας γένη (Σ. Φ. 772). Περιφραστικὰ δὲ ταῦτα=μὴ προδῶς, μὴ κτείνης οἷα οὐκ ὀλίγα τοιαῦτα διὰ τῶν μετοχῶν, ὡς φερόμενοι γίγνονται, θαυμάσας ἔχω, κρύψας ἔχει=ἔχει κρυμμένον, κτλ.

§. 8. Τίθεται, δεύτερον ὡς κατηγορούμενον ἡ μετοχή μετὰ τινων ἰδιαιτέρων κλάσεων ῥημάτων, αἵτινες αἰτοῦσι τὴν μετοχήν, ὡς αἱ προσημειωθείσαι αἰτοῦσι τὸ ἀπαρέμφοτον (σ. 114, §. 3). Εἶναι δὲ τοιαῦτα ῥήματα μάλιστα· α. τὰ ἐνάρξεως, ἀλήξεως, καὶ συνεχείας σημαντικὰ· ἡρχόμεθα πρῶτον ἀθροίζοντες (Ξ. Οἰκ. Δ'. 6)—οὐ ποτε λήγει κινούμενον (Πλ. Φαίδρ. 247)=πολεμοῦσα τὸν αἰὶ χρόνον διάγει (Πλ.) β', τὰ καρτερίας, ἀνοχῆς καὶ ψυχικοῦ παθήματος σημαντικὰ· εἴ τις καρτεροῦ ἀκαλλίσκων ἀργύριον φροσίνως (Πλ.).—οὐ

γὰρ ἂν ἀνασχοίμην πλεονεκτοῦντας ὁρῶν τινὲς ἀτακτοῦν-
τας (Ξ. Κ. Π. Ζ', 6')—ἤδεται λέγων αἶ (Εὐρ.).—ὅστις
ισχυρῶς χρήρασις ἤδεται εὖ ἴσθι τοῦτον καὶ δαπανῶνται
ισχυρῶν ἀνιᾶσθαι (Ξ. Κ. Π. Η', γ'. 44).

§. 9. Εἶναι προσέτι τὴν μετοχὴν αἰτοῦντα ῥήματα γ'. τὰ
αἰσθησίως, γνώσει; καὶ κατανοήσεως σημαντικά· νῦν δ' οὐ-
κέτ' ἀκούω, ἀλλ' αὐτὸς ἤδη παρῶν ὁρῶ Σακεδαιμονίους ἡ-
κοῦτας (Ξ.).—πολλὴ; πληγὴ οἶδα λαμβάνων (Ξ. Κ. Π. Α'.
ζ', 29).—κατενόησάν ἐν πολλοῖς τοὺς Θηβαίους ὄντας (Θ.
Β', 3) δ'. τὰ δείξεως, δηλώσεως καὶ τῶν τοιούτων σημαν-
τικά· ἀνδρίας ἔνεκα δειχθήσεται τοῦτο πεποιηλῶς (Δ.).
—τοῦτο τὸ γράμμα δηλοῖ ψευδῆ τὴν διαθήκην οὖσαν (Δ.).
ἐ. τὰ ἔχοντα τὴν ἐννοίαν τοῦ ἀγγέλλειν· ποῦ δὴτα νῦν ζῶν
ἢ θανὼν γ' ἀγγέλλεται (Σ. Τρ. 72.). Σπανιώτερον δὲ τὰ ἔ-
χοντα τιν ἐννοίαν τοῦ νομίζειν, λέγειν καὶ τῶν τοιούτων·
πᾶσι ταῦτα δεδογμένα ἡμῖν νόμιζε (Πλ. Πολ. Ε'. 450)—
πότερόν σε φῶμεν νυνὶ σπουδάζοντα ἢ παίζοντα (Πλ, Γορ.
481); οὕτω καὶ τίθημί σε ὁμολογοῦντα, κτλ.

§. 10. Πολλὰ τῶν προηγουμένων ῥημάτων δέχονται καὶ
ἄλλην σύνταξιν, καὶ μάλιστα τὴν μετ' ἀπαρεμφάτου καὶ τὴν
μετὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ὅτι· οὕτω, π. χ. τὰ γνωστικά·
οἶδα γὰρ αἶ μαρτυρήσεσθαι μοι ὅτι ἐγὼ ἠδίκησα οὐδένα
(Ξ. Δν. Δ', ἡ, 19).—οὐκ οἶσθα ὅτι καὶ ἔσσοι σκαρδαμύττω
χρόνον πάνυ πολὺς μοι δοκεῖ εἶναι (Ξ. Κ. Π. Α'. δ', 28);
οὐχὶ δὲ ἀδιαφόρως ὥς πρὸς τὴν ἐννοίαν. Περὶ τούτων πα-
ραπέμπω εἰς τὸ Σ. Π. Β'. σ. 415· μάλιστα δὲ εἰς τὴν
Εἰσ. Εὐλ. Σντ. σ. 605—609 ἐνθα κατὰ πλάτος περὶ
τούτου γίνεται λόγος.

Γ'. Ἡ Μετοχὴ παρενθετικῶς.

§. 11. Παρενθετικῶς ἢ μᾶλλον παραθετικῶς καὶ παρα-
τακτικῶς τίθεται εἰς τὸν λόγον ἢ μετοχὴ μετὰ πάσης κλά-
σεως ῥημάτων, ὅταν μετὰ τοῦ ῥήματος μὲν τῆς προτάσεως
ἀποτελῇ ἓνα λόγον πλήρη, ἀλλὰ καθ' ἑαυτὴν λαμβανομένη

ἀποτελῇ ἀνεξάρτητον λόγον, χρησιμεύοντα εἰς πληρέστερον προσδιορισμὸν τῆς κυρίας προτάσεως.

§. 12. Τίθεται δὲ ἡ μετοχὴ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἄ. εἰς δῆλωσιν ἀναφορᾶς· δοῦλος ὡς ἔφασκες εἶναι δεσπότης = σὺ ὅς εἰ δοῦλος = σὺ εἰ δοῦλος καὶ ἔφασκες εἶναι δεσπότης. Αὕτη καλεῖται ἀναφορικὴ μετοχὴ· β'. εἰς ἐξήγησιν χρόνου· ταῦτα ποιήσαντες ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους ἀνάγοντο (Ηρ. ζ'. 96). χρονικὴ μετοχὴ = ἐπεὶ ἐποίησαν ταῦτα γ'. εἰς δῆλωσιν αἰτίας· ὁλεῖσθε δ' ἡδικοκότες τὸν ἄνδρα τόγδε (Σ. Φ. 4035). αἰτιολογικὴ μετοχὴ· τὸ τελικὸν αἴτιον δηλοῦται διὰ τοῦ μέλλοντος, καὶ μάλιστα μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων· ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι δουλωσόμενος ἦλθε (Θ. Α'. 18) — καὶ κατῆρχεν ἤδη (Κῦρος) ἀγαπηδῶν ἐπὶ τοὺς ἵππους ἢ διατοξευσόμενος ἢ διακορτιούμενος ἀπὸ τῶν ἵππων (Ξ. Κ. Π. Α', 18', 5) κτλ. τελικὴ μετοχὴ· δ'. εἰς δῆλωσιν τ. ὅ. πόρευ καὶ τρόπου· ληϊζόμενοι ζῶσιν (Ξ. Κ. Π. Γ', 6', 25). — ἀλλὰ θαρβήσας λέγε (Πλ. Πολ. Ε', 450), κτλ. τροπικὴ μετοχὴ = μετὰ θάρρους εἰπέ· εἰς δῆλωσιν ὑποθέσεως· ταῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω (Σ.)· ὑποθετικὴ μετοχὴ· ε'. εἰς δῆλωσιν ἐναντιωματὸς τιнос πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως ἐκφερόμενα· πολλοὶ γὰρ ὄντες εὐγενεῖς εἰσιν κακοὶ (Εὐρ. Ἡλ. 551) = καίπερ ὄντες· ἐναντιωματικὴ μετοχὴ.

§. 13. Πολλὰ τῶν τοιούτων μετοχῶν, πρὸς ἀνάδειξιν μείζονα τῆς ἰννοίας αὐτῶν παραλαμβάνουσι καὶ διάφορα κατὰλληλα μόρια· ἡ χρονικὴ, τὰ ἐνταῦθα, δὴ, εἴτα κτλ. ἡ αἰτιολογικὴ τὰ ἄτε, οἷα, κτλ. ἡ ἐναντιωματικὴ τὰ καί, καίπερ, κτλ.

Περὶ ἀπολύτων Μετοχῶν.

§. 14. Κατὰ τὴν μέχρι τούδε ἐξηγηθεῖσαν χρῆσιν ἡ μετοχὴ συμφωνεῖ πάντοτε πρὸς τὸ ὑποκείμενον, κατηγορούμενον, ἀντικείμενον, κτλ., εἰς προσδιορισμὸν τῶν ὁποίων τίθεται, ἢ τῶν ὁποίων τὸν τόπον ἐπέχει, βουλεύσας καὶ τὸν βουλευτικὸν ὅρκον ὁμόσας (Σωκράτης) οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι (Ξ. Ἀπ. Α', 4, 18). — ἢτε ἰαντὸν ἤτεονα ὄντα (Ξ. Κ. Π. Α'.

δ', 4)—οὐ γὰρ ᾔδασιν αὐτὸν τιθνηκότα (Ξ. Ἀν. Α'. 1, 16).

§. 15. Ἀλλ' ἐκτὸς ταύτης ὑπάρχει καὶ ἑτέρα τις χρῆσις τῆς μετοχῆς, ἐν ἣ ἁλείπει πᾶσα τοιαύτη συμφωνία σεισμῶν γεγομένου ἢ ἐκκλησίας αὐτῇ διελεύθῃ (Θ. Ε', 45)—ἀλλὰ τὸ στρόφον λυθέν, τὰ κάρνα μου ξέπιπτεν (Ἀρφ. Ἀποστ.). Ἐπὶ τῆς τοιαύτης χρήσεως αἱ μετοχαὶ καλοῦνται ἀπόλυτοι,

Ἡ Ἀπόλυτος Γενική.

§. 16. Εἰ καὶ κατὰ πᾶσαν πτῶσιν τίθεται ἀπολύτως ἡ μετοχή, ἡ ἀπόλυτος ὁμως γενική, εἶναι ἡ συχνότερα καὶ περιφημότερα παρὰ γραμματικοῖς. Ὡς κανόνες περὶ τῆς χρῆσις τῆς ἀπολύτου γενικῆς ὀρίζονται, α. τὸ διὰ τῆς μετοχῆς σχηματιζόμενον κῶλον, ὅπερ σύγκειται ἐκ διπλῆς γενικῆς, πρέπει κατὰ τὴν νὰ προσδιορίζῃ ὁλόκληρον τὸ κῶλον τῆς κυρίας προτάσεως β. πρέπει νὰ ᾔναι ἑτεροπροσωπία ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου τῶν δύο κῶλων, θεοῦ θέλντος, οὐδὲν ἐσχύει γένος (Γν.). Ὡσαύτως τούτων λεχθέντων (ὑπ' ἄλλου προσώπου), ἀπηλθον ἐγὼ τοῦτο δὲ εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀναφερόμενον πρέπει νὰ γένη, ταῦτα εἰπὼν ἀπηλθον ἐγὼ

§. 17. Ἐκ τῆς χρονικῆς σημασίας ὁρμηθεῖσα ἡ χρῆσις τῆς ἀπολύτου γενικῆς ἐπεξετάθη καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἄλλας ὁσων ἡ μετοχή εἶναι δεκτική, καὶ μὴ ἀπόλυτος εἶσα ἀναχωρησάντων τῶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς Πελοπονησίων, οἱ Σπαρτιάται ἐβοήθουν (Θ. Δ', 8).—τούτων οὕτως ἐχόντων (Πλ.) = ἐπεὶ—ροσῆματος μὴ ὄντος, οὐδὲν διὰ φαρμάκου (Πλ. Αυσ. 220) = ἰάν, ἢ ὅταν μὴ ᾔ.

§. 18. Εἰ καὶ ἀνωτέρω παρετηρήσαμεν ὅτι ὡς κανὼν περὶ τὴν χρῆσιν τῆς ἀπολύτου γενικῆς ὀρίζεται ὅτι πρέπει νὰ ᾔναι διάφορον τὸ ὑποκείμενον τῆς κυρίας προτάσεως καὶ τὸ τῆς μετοχῆς, ῥηματικῶς ἐκλαμβανομένης, πολλάκις ὁμως ἀπαντᾷται ἀπόλυτος γενική ἔχουσα ὑποκείμενον τὸ τῆς κυρίας προτάσεως ἢ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς· βοηθησάντων ὑμῶν πόλει προθύμως προσλήψεσθαι (Θ. Γ', 13. Β', 83).—προσέμιξαν τῷ τείχει λαθόντες τοὺς γύλακας, ἀνὰ τὸ σκοτεινὸν οὐ προϊόντων αὐτῶν (Θ. Γ', 22).

Ἡ Ἀπόλυτος Δοτική.

§. 19. Σπανιωτέρα εἶναι ἡ χρῆσις τῆς ἀπολύτου δοτικῆς. Τίθεται δὲ καὶ αὕτη μάλιστα ἂ. εἰς δῆλωσιν χρόνου περιόδου τῷ θέρει οἱ Κορίνθιοι ἐστρατοπεδεύσαντο ἐπὶ Ἀκτίῳ (Θ. Α', 31)—περιόδου δὲ τῷ ἐνιαυτῷ, φαίρουσι πάλιν οἱ ἔφοροι φρουρὰν (Ξ. Ἑλλήν. Γ', 6', 25) ἔ. εἰς δῆλωσιν τοῦ δι' οὗ Ἑλλήσπορον ἵκοιτο νότιω τρίτον ἡμᾶρ ἀέρι (Θεόκρ.).

§. 20. Ἐκ τῆς ὀργανικῆς ταύτης σημασίας φαίνεται ὅτι ἔλαβε τὰς πρώτας ἀρχὰς ἡ ἀπόλυτος δοτική, διότι ὅχι μόνον τὸ Κύρος ἐξελεύρει συγτεταγμένῳ τῷ στρατεύματι παντὶ (Ξ. Ἀν. Α', ζ', 14), τὸ ἠυλίζεσθαι ἐγκεχαλινωμένοις τοῖς ἱπποῖς (Ξ. Ἀν. Ζ', ζ', 6), κτλ. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνωτέρω περιόδου τῷ ἐνιαυτῷ, κτλ. ἐνταῦθα κυρίως ἀνάγεται—τῷ τελευτῶντι ἐνιαυτῷ καὶ, χυδαϊκώτερον, μὲ τὸ τέλος τοῦ ἔτους. Ἀλλὰ καὶ δὲ ἡ μετοχικὴ δοτικὴ τίθεται δυνάμει τοῦ ῥήματος ἀπορουμένοις δ' αὐτοῖς προσελθὼν ἀνὴρ Ῥόδιος εἶπε (Ξ. Ἀν. Γ'. ε', 8).—ἡμέραι ἦσαν τῇ Μιτυλήνῃ ἐαλωκυῖα ἐπτά' ὅτε, κτλ. (Θ. Γ', 29)=εἶχε τρεῖς ἡμέρας ἀφ' οὗ.

Ἡ Ἀπόλυτος Αἰτιατική.

§. 21. Ἡ ἀπόλυτος αἰτιατικὴ ἐκ προσωπικῶν ῥημάτων γινομένη, μετὰ τῶν μορίων ὡς καὶ ὥσπερ, τίθεται κατὰ πρῶτον, εἰς δεῖξιν ἀληθινῆς ἢ ὡς ἀληθινῆς αἰτίας ὡς οὗν τὰ μὲν οἴχοι στρατείας οὔσαν, τὰ δ' ἐορτήν, ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ διαλέειν τὴν δε τὴν πανήγυριν (Ξ. Κ. Π. ζ', α', 10).—τούτων δὲ φανέντων, οὐδὲν ἔτι ἄλλο οἰωνίζόμενοι ἐπορεύοντο, ὡς οὐδένα λήσαντα τὰ τοῦ Θεοῦ σημεῖα (Ξ. Κ. Π. Α', ζ', 1).—πολλοὶ τῶν ἀδελφῶν ἀμελοῦσιν ὥς περ ἐκ πολιτῶν μὲν γιγνομένους φίλους, ἐξ ἀδελφῶν δὲ οὐ γιγνομένους (Ξ. Ἀπ. Β', γ', 3)=οὕτως ὡς εἰ, κτλ.

§. 22. Τίθεται δεύτερον, ἡ ἀπόλυτος αἰτιατικὴ, γινομένη ἐκ τῶν προεξηγηθέντων ἀπροσώπων ῥημάτων, ἐπὶ τῶν αὐτῶν περιστάσεων, ἐν αἷς ἐκ τῶν προσωπικῶν συνεθίζεται γενικὴ ὁχ οἱτοι ἱκανοὶ εἰσὶν ἀγωνισταὶ οἷτινες, ἀγρυπνήσαι δεόν

ἡττῶνται τούτου (Ξ. Κ. Π. Α', ε, 7) — τοῦ ἀγρυπνῆσαι. — τοὺς μὲν γὰρ βωμολοχεύεσθαι καὶ σκώπτειν καὶ μιμεῖσθαι δυναμένους εὐφυεῖς καλοῦσι, προσήκον τῆς προσηγορίας ταύτης τυγχάνειν τοὺς ἄριστα πρὸς ἀρετὴν πεφυκώτας (Ισ. περὶ Ἀντιδόσιω). Ὡσαύτως ἀμφοτέροις μὲν δοκοῦν ἀναχαρεῖν, κυρωθὲν δὲ οὐδὲν, οἱ Μακισδόνες ἐχώρουν ἐπ' οὗκου, (Θ'. Δ, 125). ἀλλὰ ἐπὶ τούτων τῶν ἐκ τῆς παθητικῆς φωνῆς συνηθέστερος ὁ παρακείμενος δεδογμένον, προστεταγμένον, εἰρημένον, κτλ. ἀλλὰ καὶ ὡς ἐξεσόμενον, παρὰ Λυσίαν.

Ἡ Ἀπόλυτος Ὀνομαστική.

§. 23. Ἡ ἀπόλυτος ὀνομαστική τίθεται μὲν καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, μάλιστα δὲ ὅταν δι' αὐτῆς ἀρχίζωνό λόγος διακόπτεται μετέπειτα διὰ τινα αἰτίαν καὶ τρέπηται εἰς ἄλλην σειρὰν παθοῦσα δ' οὕτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλάτων, οὐδεὶς ὑπὲρ μου δαιμόνων μητίεται (Λίσχ. Εὐμ. 103). — Αἴαν, πάλαι δὴ σ' ἐξερωτήσαι θέλω, σχολή μ' ἀπεῖργεν (Βύρ. Ἀποσ. Παλαμ. ή). — ἐκεῖνοι δὲ εἰσελθόντες σὺν τοῖς ὑπηρέταις, εἰπεν ὁ Κριτίας (Ξ. Ἑλλ. Β', γ', 22). Ἡ ἀπόλυτος ὀνομαστική εἶναι ἢ κυρτὴ καὶ καθ' αὐτὸ ἀπόλυτος μετοχή, ἀναγομένη εἰς τὰ ἀνακλίνουσα, αἱ δὲ λοιπαὶ εἰσιν οἷον προσδιορισμοί.

Περὶ τῶν εἰς τὸς καὶ τὸς ῥηματικῶν.

§. 24. Ἐκ τῶν εἰς τὸν μετοχικὸν χαρακτῆρα προσεγγιζόντων τούτων ῥηματικῶν τὰ μὲν εἰς τὸς δηλοῦσι ἄ. τὸ γενόμενον, ἤδη καὶ τετελεσμένον, ὡς ποιητὸς, στατὸς, ὑφαντὸς κτλ. β'. τὸ δυνατόν γενέσθαι, ὡς ὁρατὸς καὶ ἀόρατος, τρωτὸς καὶ ἄτρωτος, μετακίνητος καὶ ἀμετακίνητος. Καὶ ἐπὶ τῆς πρώτης δὲ καὶ ἐπὶ τῆς δευτέρας σημασίας, κατὰ μὲν τὰ ἄλλα συντάσσονται ὡς καὶ πᾶν ἄλλο ἐπίθετον μετὰ τοῦ ἰδίου οὐσιαστικοῦ, οἷον ἄ. τύπος γραπτὸς. — σκεῦος πλεκτόν. β'. βασιλεῖς αἰρετοί. — ὑπερβατόν τὸ περιτείχισμα (Θ. Γ'. 25), κτλ.

§. 25. Δυνάμει δὲ τῆς παθητικῆς οὐτῶν σημασίας ἐκφέρουσι τὸ ποιητικὸν αἷτιον κατὰ δοτικὴν ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν

περὶ δοτικοσυντάκτων ὀνομάτων λαλοῦντες εἶπομεν (Κεφ. Γ', §. 33), ἡ κατὰ γενικὴν ἐμπρόθετον, οἷον *ἀ. καί μοι ἔστω ἄρρητα τὰ εἰρημένα* (Πλ. Συμπ. 189) = ὡς εἰ μὴ εἰρημένα ἦν. — *μετάπεμπος* ὑπὸ Κύρου (Ξ. Ἀν. Α', δ', 3) = προσεκλημένος *ῶ. ἐστ' ἐκεῖν' πάντα λεκτὰ, πάντα δὲ τοι ληγὰ* (Σ. Φ. 633). *θεατὸς σοφοῖς, ἀγαστὸς θεοῖς, ζηλωτὸς ἀμείβοις, κτητὸς ἐθμοῖς* (Πλ. Συμπ. 197).

§. 26. Κατὰ δοτικὴν, ὀργανικὴν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων καλουμένην καὶ τῇ τῶν Ῥωμαίων ἀπενεκτικῇ ἢ τοι ἀφαιρετικῇ ἀντιστοιχοῦσαν, ἐκφέρεται καὶ ἐν τούτοις τὸ τοῦ κυρίως ποιητικοῦ διασταλτέον ὀργανικὸν αἷτιον, οἷον *ἄλωτὰ γίνεται ἐπιμελείᾳ καὶ πότῳ ἅπαντα* (Μ. ἐν Δυσκόλῳ). Ἀλλὰ καὶ κατὰ γενικὴν, ὡς δόξῃ χρήματα κτητὰ, δόξα δὲ χρημάτων οὐκ ὠνητὴ (Ἰσ. πρὸς Νικ. 6').

§. 27. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν εἰς τὸς τὰ δὲ εἰς τέλος δηλοῦσι τὸ δέον γενέσθαι, εἷον αἰτιατέος, λεκτέος, πρακτέος κτλ. Ἡ διαφορὰ τῶν εἰς τὸς καὶ τέος ῥηματικῶν δεικνύεται προφανέστατα διὰ τῶν δύο ἐπομένων ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος παραδείγματων ποταμοὶς διαβατός. — ποταμὸς διαβατέος (Ξ. Ἀν. Δ'. δ', 18. Β', δ', 6) ὡσαύτως μαθητὸν καὶ μαθητέον. Καὶ ἐπὶ μὲν ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ γένους συντάσσονται καὶ ταῦτα, ὡς τὰ εἰς τὸς καὶ ὡς πᾶν ἄλλο ἐπίθετον μετὰ τοῦ ἰδίου οὐσιαστικοῦ καθάπερ μετὰ τοῦ ἀνωτέρω διαβατέος ποταμός, πολλότατα ἄλλα παραδείγματα δεικνύουσιν οὐ πρὸ τῆς ἀληθείας τιμητέος ἀγῆρ (Πλ. Πολ. Γ', 595). — ποιητέα ἢ ἐξόμβασις (Θ. Ε', 15). — τρεῖς μεταπεμπτέας (Θ. ζ', 25), κτλ.

§. 28. Τὰ δὲ οὐδέτερα τούτων δέχονται διπλὴν τινα σύνταξιν, ἑκαλὴν τε καὶ ἀνώμαλον. Κατὰ τὴν πρώτην συντάσσονται καὶ ταῦτα καθάπερ τὰ ἀνωτέρω ὡς τὸ διαβατέος ὁ ποταμός, οὕτω καὶ διαβατέον τὸ ῥάπος (Ξ. Ἀν. ζ', ε', 12). ὡς τὸ ἀφετέος ὁ λόγος, οὕτω καὶ τὸ *νῦν λεχθὲν οὐκ ἀφετέον* (Πλ. Φαίδρ. 260.) ὡς τὸ ποιητέα ἢ ἐξόμβασις, οὕτω καὶ ποιητέον τοῦτο, ἐπ' ἀμφοτέρων πολλάκις παραλειπομένου τοῦ συνδετικοῦ.

§. 29. Κατὰ τὴν δευτέραν τὴν ἀνώμαλον, φαινομένην τοῦλάχιστον, σύνταξιν, ἀπρὸς ὅπως καὶ ἀπαρεμφάτως ἰσοδυναμοῦντα τούτων καὶ τὴν σύνταξιν δέχονται ὥς λέγεται δεῖ πράττειν οὕτω καὶ πράττειν, τῶν ἀντικειμένων τιθεμένων κατὰ τὴν φύσιν τοῦ περιεχομένου ἀπαρεμφάτου ὥς λέγεται δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, οὕτω καὶ ἀντιληπτέον τῶν πραγμάτων.—ἀποπειρατέον τῶν λόγων (Ἰσ. Εὐαγ. δ').—δεῖ πείραν λαβεῖν τῶν λόγων—βοηθητέον τῇ πόλει.—τοὺς φίλους ἐνεργετητέον.—τὴν πόλιν ὠφελήτέον (Ξ. Ἀπ. Β', α, 28).

§. 30. Ἡ τὸ ὑποκείμενον τῆς ἐνεργείας παριστώσα πτώσις, τὸ ποιητικὸν αἴτιον δηλ. ἐπὶ μὲν τῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν τίθεται αἰεὶ κατὰ δοτικὴν, ὡς ἐπαινετέος ἡμῖν ὁ αἰὶς—ὠφελήτέα σοὶ ἡ πόλις (Ξ. Ἀπ. Γ', ε', 3). Ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ὁμαλῆς συντάξεως τῶν οὐδετέρων, ὡς ποιητέον μοι τοῦτο—σπίσι δὲ περιόπτεον τοῦτο (Θ. Η'. 48)—ὡ τοῖς ἐλευθέροις πρακτέα (Λισχύνης).

§. 31. Ἐπὶ δὲ τῆς ἀνωμάλου τῶν αὐτῶν συντάξεως συνήθως μὲν ἡ πτώσις αὕτη τῆς ἐνεργείας τίθεται ὡσαύτως κατὰ δοτικὴν σκεπτέον μοι—οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέον (Θ. Α', 72).—πλεῖον γὰρ φέρειν πῶς οὐδ' ἐπιχειρητέον αὐτῷ (Ξ. Ἀπ. Γ'. ε', 14); Ἐνίοτε δὲ καὶ κατ' αἰτιατικὴν, οὐ δουλευτέον τοὺς τοὺν ἔχοντας τοῖς κακῶς φρονοῦσιν (Ἰσ. Εὐαγ. ε'). Ἔστι δὲ πρόδηλον ὅτι ἡ μὲν δοτικὴ τίθεται δυνάμει τοῦ ἀπρὸς ὅπου, ἡ δὲ αἰτιατικὴ δυνάμει τοῦ ἀπαρεμφάτου τὸ οὐ βουλευτέον αὐτοῖς—οὐ προσήκει αὐτοῖς βουλεύεσθαι ἢ βουλεύεσθαι τὸ οὐ δουλευτέον τοὺς τοὺν ἔχοντας—οὐδεὶς τοὺς νουνεχεῖς δουλεύειν τοῖς ἄφροσι. Παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ (Η', 65) ἀπαντῶνται ἀμφοτέραι· λόγος τε ἐκ τοῦ φαινομένου προσείργαστο αὐτοῖς ὡς οὔτε μισθοφορητέον εἴη ἄλλους ἢ τοὺς στρατευσόμενους, οὔτε μεθεκτέον τῶν πραγμάτων πλείους ἢ πεντακισχιλίοις.

§. 32. Ἐνικά τινα παρ' Ἀττικοῖς, εἴτε διὰ τὸ μαχλοπεπότερον, εἴτε πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας, ἐκφέρονται πληθυντικῶς ταῦτα=τοῦτο, δεινὰ=δεινόν, θάτερα, μηδέτερα, (Πλ. Θ. 187. Φιλ. 43)=θάτερον μηδέτερον. Τὸ αὐτὸ συμ-

βαίνει παρὰ τοῖς αὐτοῖς Ἀττικοῖς ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τῶν εἰς τὸ καὶ τέλος ῥηματικῶν, ὡς ἀδύνατα πολεμεῖν (Θ. Α', 59) = ἀδύνατον.—πολεμητέα (Θ. Α', 79. 88. ζ', 50) = πολεμητέον.—ἐδόκεε ἐπιχειρητέα εἶναι (Θ. Α', 118. Β', 3).—οὐ (συμμάχους) οὐ προδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις, οὐδὲ δίκαις λόγοις διακριτέα, ἀλλὰ τιμώρητέα ἐν τάχει καὶ παρτὶ σθένει (Θ. Α', 89).—συνεκποτέα σοι καὶ τὴν τρύγα (Ἀρφ. Π. 1036).—οὐ γυναικῶν οὐδέποτ' ἐστ' ἡττητέα ἡμῖν (Ἀρφ. Π. 450) = ἡττονας εἶναι γυναικῶν = ἡττᾶσθαι ἢ νικᾶσθαι ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἐγίναν δὲ τοιαῦτα ῥηματικά ἐκ πάντων σχεδὸν τῶν ῥημάτων, ὡς ἀγωνιστέον, βαδιστέον, ἰτέον, καὶ τητέον, ψεκτέον ὠφελιτέον, κτλ. Καὶ συντάσσονται μὲν, ὡς εἵπομεν κατὰ τὰ ῥήματα ἐξ ὧν σχηματίζονται. Ζητήσεαι δὲ ἄξιόν διὰ τί παρὰ τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν θετικὰ καὶ πρὸς ῥήματα ὀνομάζονται ταῦτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Περὶ Χρόνων τοῦ Ῥήματος.

§ 1. Χρόνοι τοῦ ῥήματος ἐν τῇ γραμματικῇ ὀνομάζονται οἱ ἰδιάζοντες αὐτῷ σχηματισμοὶ πρὸς δῆλωσιν τοῦ τμήματος τοῦ φυσικοῦ χρόνου, τοῦ παρόντος τοῦ παρελθόντος, τοῦ μέλλοντος, καθ' ὃ ὑποτίθεται τὸ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος σημαυνομένον γράφω, ἔγραψα, γράψω. Εἶναι δὲ οἱ χρόνοι τῶν κυριωτέρων χαρακτηριστικῶν τοῦ ῥήματος ὅθεν παρὰ Γερμανοῖς χρόνου σηματορικὴ λέξις ὀνομάζεται τὸ ῥῆμα (Zeitwort).

Χρόνοι τῆς Ὁριστικῆς Ἐγκλίσεως. Ὁ Ἐνεστώς.

§ 2. Ὁ ἐνεστώς δηλοῖ ἐν γένει, ὡς καὶ τὸ ὄνομα δεικνύει τὸ παρόν ἢ ὡς παρόν παριστάμενον. Τίθεται λοιπόν ἡ δῆλωσις καταστάσεως πάθους ἢ ἐνεργείας συγχρόνου τῇ σ

μὴ καθ' ἣν ὁ λαλῶν ἢ γράφων ἐξηρεῖται. Καὶ ἡ κατάστασις λοιπὸν καὶ ἡ ἐνέργεια παρίσταται ἢ ὡς ἀρχομένη· ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· ἢ ὡς ἀρξαμένη, ἀναπτύσσονται, διαρκέουσα καθ' ἣν στιγμήν ὁ λόγος γίνεται καὶ οὕτω παύσασα· ζῇ, εὐδαι, γράφει, κινεῖται· οὕτω καὶ πιέζεται, τήκεται, κτλ. 6'. εἰς δὴλωσιν τοῦ ἀπολύτως, αἰωνίως καὶ ἀπεριορίστως ὑπάρχοντος, συνεχομένου καὶ τούτου πρὸς τὴν στιγμήν τοῦ παρόντος ἔστι θεός·—ὁ θεός τε καὶ τὰ τοῦ θεοῦ πάντα ἄριστα ἔχει (Πλ.). 7'. εἰς δὴλωσιν τοῦ κατ' ἔθος ἐπὶ ὠρισμένου χρόνου ἐπαλαμβανομένου· 8 (πλῖον) εἰς Δῆλον οἱ Ἀθηναῖοι πέμπουσιν (Πλ. Φαίδ. 58), κατ' ἔτος δηλ.

§. 3. Τίθεται· 8', εἰς δὴλωσιν τοῦ πρὸ πολλοῦ μὲν γενομένου, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ζωηρότερον ὡς παρόντος παρισταμένου·—Διόνυσος ὃν τίττει πόθ' ἢ Κάδμου κόρη (Εὐρ. Β', 2),—Δαρειὸν καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο (Ξ. Δ', 4, 11)· οὗτος καλεῖται ἱστορικὸς ἐρεσιώς· 9'. εἰς δὴλωσιν τοῦ ἀνεκδοιάστως προσδοκώμενου· γίγναι γὰρ ἀνὴρ μέγιστος (Ἀρρ. Ἰππ. 178), ἢ τοῦ ἀφεύκτως καὶ πάπαντα γενησομένου· εἰ δέ γῃσιν οὗτος, δευξάτω καὶ παρασχέσθω, κατὰ καταβαίρω (Δ. Παραπρ. θ'). 10'. εἰς δὴλωσιν τοῦ σκοπομένου· παῖδ' ἀποκτείνεις· οὕτω πείθω=προσπαθῶ πείσαι· διδόναι=προσφέρειν· ἐνυμαχίαν διδόναι, μάλιστα ἐπὶ μετοχῇ· Λακεδαιμόνιοι διδόντες εἰρήνην καὶ συμμαχίαν. (Θ. Δ', 19). Περὶ τῆς ἀνωμαλίας τοῦ ἡκω, οἷχομαι, κτλ. ἴδε κατωτέρω ἐν τῷ περὶ Παρακειμένου.

Ὁ Παρατατικός.

§. 4. Ὁ παρατατικός εἶναι πρὸς παρελθόν ὅ,τι ὁ ἐρεσιώς πρὸς τὸ παρόν, κατὰ πᾶσαν ὡς ἔγγιστα χρῆσιν αὐτοῦ τιθέμενος· α' σημαίνει κατάστασιν ἥτις ἤρχιζεν ἢ ἐπῆρχεν, ἢ ἐνέργειαν ἥτις ἐγένετο κατὰ τι σημεῖον τοῦ παρελθόντος κατὰ συνέχειαν ἀδιάσπατον καὶ ἀνεπτύσσεται συγχρόνως πρὸς τινὰ ἄλλην· ἀντέλλει ὁ ἥλιος·—ἐπὶ Κίερος καὶ τῶν πρώτων βασιλέων ἢ Ἀττικῇ κατὰ πόλεις ὤκειτο, καὶ αὐτοὶ ἕκαστοι ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλεύοντο (Θ. Β', 15)· 6'.

τὸ ὡς σταθερὸν ἔθος καὶ ὡς ἕξις προσώπου τινὸς ἐπὶ τινος χρόνου τοῦ παρελθόντος παριστάμενον· ὅστις ἀφικρεῖτο τῶν παρὰ βασιλέως πρὸς Κύρον, πάντα οὕτω διατιθεῖς ἀπέπεμπετο, ὥστε κτλ. (Ξ. Ἀτ. Α', α, 5).

§. 5. Σημαίνει γ' ὁ παρατατικὸς τὸ πολλάκις καὶ συνήθως ἐπαναλαμβανόμενον Σωκράτης, ὥστερ ἐρίγνωσκεν, οὕτως ἔλεγεν (Ξ. Ἀπ. Α', α, 4).—καὶ αὐτῷ φρουρίῳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐχρῶντο, ὅτε πόλεμος καταλάβοι (Θ. Β', 15)=δυσάκεις—Σόλων ἐν ᾗ τασιν οἷς εἴθει νόμοις... (Δ.).—τὰ πολλά διημερεύομεν μετ' αὐτοῦ Πλ. Φαίδ. 59).— nous bassions ordinairement le jour avec lui τίθεται δ' εἰς δῆλωσιν τοῦ σκοπομένου Φίλιππος Ἀλόννησον ἐδίδου (Αἰσχ. Κτησι. λ.)=ἤθούλετο διδόναι ἐ εἰς διήγησιν ιστορικῶν γεγονότων ἐνθα κυρίως ἠρμόζει ὁ ἀόριστος.—παρελθόντες οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον τοιαύδε (Θ. Α', 72), κτλ. Ἴδε κατωτέρω ἐν τῷ περὶ Ἀορίστου.

Ὁ Παρακείμενος.

§. 6. Ὁ παρακείμενος παριστᾷ τὸ τετελεσμένον ὡς πρὸς τὸ παρὸν, καὶ συνήθως ὡς σαζόμενον ἀποτέλεσμα· εὐρήκαμεν δ' πάλαι ἐζητοῦμεν.—τῶν ποιητῶν τινες τῶν προγεγενημένων ὑποθήκας ὡς χρήζῃν καταλελειπασιν (Ἰσ. πρὸς Νικ. α)=ἔχουσιν ἀφειμένας.—οἰκήματα ὠκοδόμηται (Ξ. Οἰκ. θ', 5).—ταῦτα καὶ μεμαρτύρηται ὑμῖν καὶ ἐπιδέδεικται (Δ. πρὸς Βοιωτὸν ὑπὲρ προικὸς μητρῶς) Ἑ'.—οὐδὲ τὸ ὄφλημα πᾶν ὑπὲρ αὐτῆς ἐκτέτιστα ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν ὁ Πάμφιλος ὀφείλων τῷ δημοσίῳ ἐγγέγραπται (Δ. αὐτόθι, γ').—ἀριστᾶν ἐστεφανωμένους (Ξ. Κ. Π. Γ', γ'. 59). Ἴδε κατωτέρω ἐν τῷ περὶ Ἀορίστου.

§. 7. Ὡς δὲ πολλοὶ ἐρεστώτερος προσέλαβον καὶ παρακειμένῳ σημανσίαν, οἷον φεύγω=ρεύγω καὶ=εἰμὶ φυγᾶς ἤτοι ἐξόριστος, νικῶ=νικῶ καὶ=νενίκηκα, ἤτοι εἰμὶ νικητῆς, ἤκα=ἔρχομαι καὶ=ἐλήλυθα, εἰμὶ παρών· οἴχομαι=ἰπέρχομαι καὶ=ἰπελήλυθα—ῶχετο φεύγων=εἶναι φυγάτος. οὕτως ἀπ' ἐναντίας πολλῶν ῥημάτων παρακείμενοι μετέπεσαν εἰ

σημασίαν ἐνεστώτος. Τούτων δὲ τῶν ῥημάτων οἱ ἐνεστώτες ἦτοι εἶναι ἄχρηστοι, τοῖς Ἀττικοῖς, παρ' αὐτῶν λέγεται δέδοικα καὶ δέδια, ἐγρήγορα, εἶωθα, κτλ, ἀντὶ δεῖδω κτλ. ἢ ἔχουσιν ἄλλην σημασίαν· ἵστημι=σταίνω, ἔστηκα=στέκω· κτῶμαι=ἀποκτῶ (acquiesci), κέκτημαι=ἔχω ἰδιοκτησίαν (posséder). κέκτησθαι αὐτὸς ἵππερ αὐτὸς ἐκτίησας, κτλ. (H3. Z', 29)=j'aurais donc vous seul du bien que vous avez acquis etc.

Ὁ Ὑπερσυντελικός.

§. 8. Ὁ ὑπερσυντελικὸς παριστᾷ κατάστασιν ἢ ἐνέργειαν τελειωμένην ἐν τῷ παρελθόντι πρό τινο· ἄλλης· ἐδήλωσαν τῆς Ἀττικῆς τὰ τε πρότερον τετμημένα καὶ εἴ τι ἐξεβλάστηκει, καὶ ὅσα ἐν ταῖς πρὶν εἰσβολαῖς παρελείπετο (Θ. Γ', 26)· καὶ περιφραστικῶς· οὕτω δύο ἢ τρεῖς δρόμους περιελθούσῃ ἡστήν, καὶ εἰσέρχεται Κλειρίας (Πλ. Εὐθυδ. 273). Ἐν τῷ ἐξῆς παραδείγματι ἐννευγέστατα δεικνύεται ἡ διαφορὰ τοῦ πρᾶκειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ· ἡ γὰρ μὲν θύρα ἢ ἐμὴ ἀνέφωτο μὲν δῆπου καὶ πρόσθεν εἰσιέναι τῷ δεομένῳ τι ἐμοῦ, ἀνέφωται δὲ καὶ νῦν (Γ. Ἑλλην. Ε', α, 44). Εἰσὶ δὲ καὶ οἱ διορθοῦντες ἀνεψίχεται. Ἀλλαχοῦ δὲ πολλοὶ πρᾶτατικοὶ μετατρέπονται ὑπὸ τῶν κριτικῶν εἰς ὑπερσυντελικούς· ἦπτο, ἀντὶ ἦπιετο, παρήγγελλτο, ἀντὶ παρηγγέλλετο, ἐκαλύπτετο, ἀντὶ ἐκεκάλυπτο· οὕτω παρώξυντο, ἐτετράχυντο κτλ.

§. 9. Οἱ ὑπερσυντελικοὶ τῶν προσεσημειωμένων ῥημάτων, τῶν ὁποίων οἱ παρακείμενοι κατήντησαν ὡς ἐνεστώτες ἐκλαμβάνονται, φυσικῶ τῷ λόγῳ, ὡς παρατατικοί, ἐδεδοίκειν=ἐφοδούμην.—ξυνροήσας αὐτόθι ἕωθεν τι εἰστήκει σκοπῶν (Πλ. Συμ. 220).—ἀεὶ γὰρ καὶ τῆς πρόσθεν ἡμέρας εἰώθειμεν φοιτᾶν (Πλ. Φαιδ. 59).—ὁ θερωρὸς ὅσπερ εἰώθει ὑπακούειν (Πλ. αὐτόθι)=le jeûlier qui nous introduisait ordinairement.

Ὁ Ἀόριστος.

§. 10. Ὁ ἀόριστος τίθεται εἰς διήγησιν παρελθόντων πραγμάτων.

μάτων, εἴτε καθ' ἱστορικὴν συνάφειαν, εἴτε καθ' ἑαυτὰ θεωρουμένων, ἀπολύτως καὶ ἀσχετῶς πρὸς τὸ παρόν· ὡς ἡθροίσθη Κῦρος τὸ Ἑλληνικόν, ὅτε ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀρταξέρην ἐστρατεύετο, καὶ ὅσα ἐν τῇ ἀνόδῳ ἐπράχθη, καὶ ὡς ἡ μάχη ἐγένετο, καὶ ὡς ὁ Κῦρος ἐτελεύτησεν, ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ δεδήλωται (Ξ. Ἀν. Β', α. 4).—οὐμὸς πατὴρ Κέγαλος ἐπέσθη μὲν ὑπὸ Περικλέους εἰς ταύτην τὴν γῆν ἀφικέσθαι, εἴη δὲ τριάκοντα ἔκησεν (Λυσίας κατ' Ἑρατ. δ.)—ὡς τὸ ἀρχαῖον ἐκτίσθησαν αἱ πόλεις (Πλ. Ἰπ. Μ, 285).

§. 41. Ἐκ τοῦ πρώτου τῶν προηγουμένων παραδειγμάτων δεικνύεται ὅτι ἐν τῇ διηγήσει μεταξὺ τῶν ἀορίστων παρεμβάλλονται καὶ παρατατικοί. Ἄλλ' ἕκαστος τούτων φυλάττει τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, ὁ μὲν ἀόριστος παριστῶν τὸ πρᾶγμα συνεπτυγμένον καὶ ὡς ἅπαξ τελεσθὲν, ἄνευ διαρκείας, ὁ δὲ παρατατικὸς κατὰ παράτασιν, πλατύτερον καὶ περιγραφικώτερον, οὐπὼ πάντῃ τετελεσμένον, ἀλλ' ἐν παρατάσει τὸ ἐστρατεύετο δηλοῖ τὴν στρατείαν ἀκόμῃ ἐν κινήσει, τὸ δὲ ἐγένετο, ἐτελεύτησε, κτλ. παρίστανται ὡς εἰς ἓν σημεῖον συγκεντρωμένα, ὡς γενόμενα. Ἐν τῷ ἀορίστῳ θεωρεῖται τὸ πρᾶγμα ὡς ἐκ τοῦ τέλους τῆς χρονικῆς γραμμῆς, ἐν δὲ τῷ παρατατικῷ ὡς ἐκ τῆς ἀρχῆς· ἐτελεύτησεν ὁ Σωκράτης, ἐτελεύτα ὁ Σωκράτης.

§. 42. Θαυμασίως ἀναφίνεται ἡ διαφορὰ τοῦ παρατατικοῦ καὶ ἀορίστου ἐν τῷ ἐπομένῳ παραδείγματι τοῦ Θουκυδίδου· τὰς τε οὖν προσβολὰς εὐτρεπίζοντο, καὶ ἄλλως ἐνδιέτριψαν χρόνον περὶ αὐτὴν (Θ. Β', 48). Οὕτω (Θ. Α', 94) Πανσαρίας ἐκ Λακεδαιμονος στρατηγὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξεπέμφθη μετὰ εἴκοσι νεῶν ἀπὸ Πελοποννήσου· ξυρέπλεον δὲ καὶ Ἀθηναῖοι τριάκοντα ναυσίς, καὶ τῶν ἄλλων ξυμμάχων πλῆθος· ἐνθα παρεντίθεται καὶ ὁ παρατατικὸς, σημαίνων τὴν διαρκούσαν ἐνέργειαν τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς στρατείας τῶν Λακεδαιμονίων. Ὡσαύτως δέ, αὐτόθι, ἐν τῇ συνεχεῖ τῆς διηγήσεως μεταξὺ πολλῶν ἀορίστων παρεντίθενται παρατατικοί ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ· ἐστράτευσαν. κατεστρέ-

ψαντο. ἔξεπολιόρχησαν, ἤχθοντο, ἤξιουν, μετεπέμποντο, ἐπυρθάνοντο.

§. 13. Ἀλλ' οὐδὲν ἦττον τίθεται ὁ παρατατικός καὶ καθ' ἑαυτὸν ἐνθα κυρίως ἤρμοζεν ἀόριστος, κατὰ τὰ προσημειωθέντα ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως (Σωκράτης) ἐτελεύτα (Πλ. Φαίδ. 58). Γίνεται δὲ τοῦτο συνηθέστερον ἐπὶ τῶν δηλούντων ἐναρξιν πράξεως ἢ πράξεων, καὶ μάλιστα ὅπου ἀπαιτεῖται χρονοτριβὴ καὶ κόπος· διέβαινον τὰ ὄρια (Ξ. Κ. Π. Β', α. 1), τοῦτο ποιήσαντες οἱ Πλαταιῆς ἐς τε τὰς Ἀθήνας ἀγγελοῦ ἐπεμποῦν καὶ τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους ἀπέδωσαν, τὰ τ' ἐν τῇ πόλει καθίστατο πρὸς τὰ παρόντα ἡ ἐδόκει αὐτοῖς (Θ. Β. 6). — παρελθόντες οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον τοιάδε (Θ. Α', 72)· τὸ αὐτὸ δὲ ἀλλαγῶ κατ' ἀόριστον· παρελθόντες δὲ τελευταῖοι οἱ Κορίνθιοι ἐπεῖπον τοιάδε. (Θ. Α', 67).

§. 14. Καὶ κατὰ τοῦτο μὲν διαφέρει ὁ ἀόριστος τοῦ παρατατικοῦ. Σημαίνων δὲ τὸ γενόμενον μόνον ἐν τῷ παρελθόντι ὁ ἀόριστος διαφέρει καὶ τοῦ παρακειμένου ὅστις φέρει τὸ γενόμενον εἰς τὸ παρόν, ὡς ἀποτέλεσμα σωζόμενον συνήθως θεωρῶν αὐτό· ἐκτίσται ἡ οἰκία καὶ ἐκτίσθη ἡ οἰκία. — ὠκοδομήται καὶ ὠκοδομήθη. — πάντα πέφρακται, κτλ. (Ἀρφ. Σφ. 354) = *ous les troncs sont ponches*. ἴδε §. 6.

§. 15. Ἀλλά, παραμελουμένης ἐνίοτε τῆς ἀκριβολογίας, ἡ τοιαύτη διαφορὰ δὲν τηρεῖται, τιθεμένου καὶ ἀορίστου ἐνθα κυρίως ἤρμοζε, κατὰ τὰ προηγούμενα, παρακειμένος. Οὕτω, π. χ. παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγινώσκεται (Α', 93) τοῦτω τῷ τρόπῳ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν πόλιν ἐτείχισαν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, καὶ ὁμῶς τὰ τεῖχη, τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τειχίζειν, ἐσώζοντο ἐπὶ Θουκυδίδου, ὅστις παρακατιῶν λέγει καὶ δὴ λη ἡ οἰκασομὴ ἐτι καὶ νῦν ἐστίν· ὅτι κατὰ σπουδὴν ἐγένετο· οἱ γὰρ θεμέλιοι παρτοῖωκ λίθων ὑπόκεινται. — θησαυροὺς κατέλιπον (Ξ. Ἀπ. Α', ε'. 14) — φανήσομαι μηδένα μὲν πώποτε ἀδικήσας, πλείους δὲ καὶ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὖ πεποιηκώς καὶ μείζους ὧρεας ἐκάτερος δεδοκώς ἢ σύμπαντες οἱ πρὸ ἐμοῦ βασιλεύοντες (Ἰσ. Νικ. θ'). Ὡσαύτως καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου· τίθεται δηλ. ὁ παρακειμένος ση-

μαίνων τὸ προφηνῶς οὐ σωζόμενον· ἃ σοι τέχνη κέχρηκε, ταῦτ' ἀφείλετο (ἐκ τῶν ἀδῆλων Μενάνδρου). Τοῦτο κρέμαται ἐκ τοῦ σκοποῦ τοῦ γράφοντος, κρίνοντος ἀναγκαῖον νὰ τηρήσῃ ἀκριβορρήμουςν ἢ οὐχί.

§. 16. Τίθεται προσέτι ὁ ἀόριστος κατὰ τινὰ ἀνώμαλον φαινομένην χρῆσιν· ἃ. εἰς δῆλωσιν τοῦ συνήθως γυνομένου ἐπὶ τοιούτων περιστάσεων, ὁποίας ἐξηγεῖ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀπαξ γυνομένον ἐκφερόμενον· τὰς τῶν φαύλων συνουσίας ὀλιγὸς χρόνος διέλυσεν (1στ. Δημ. ἃ), κτλ. ἐν τῷ ἐπομένῳ παραδείγματι δεικνύεται ἡ χρῆσις αὕτη ἐπιφανέστερον, παρὰ τὸ θεμένον καὶ τοῦ ἱεστῶτος· ὁ τῆραρος· ταῖς μὲν πρῶταις ἡμέραις προσγεῖλῃ τε καὶ ἀσπάζεταιται πάντας, ὅπισχρεῖται τε πολλὰ καὶ ἰδιώδη δημοσίᾳ χρεῶν τε ἡλευθέρωσε καὶ γῆν διέτειμε δῆμῳ τε καὶ τοῖς περὶ αὐτόν, καὶ πᾶσιν ἑλέως τε καὶ πρῶτος εἶναι προσποιεῖται (Πλ. Πολ. Η', 566).

* §. 17. Τίθεται β'. ὁ ἀόριστος, οἷον κατ' ἀνώμαλον χρῆσιν ἐπὶ πρῶτῳ προσώπῳ εἰς δῆλωσιν ὅχι προγενεστέρης ἐνεργείας ἢ καταστάσεως, ἀλλ' ἀ διαθέσεως ἐν τῇ στιγμῇ τοῦ παρόντος ἀναφαινομένης· ὧ· γαθέ, καὶ αὐτὸς ἐμαυτοῦ νῦν δὲ κατεγέλασα (Πλ. Ν. Γ', 686) = καταγελάσαι με δεῖ. Ἀλλ' ἡ διάθεσις αὕτη ἐννοεῖται ὡς πρόην ἐτοιμαζομένη· οὕτως ἐγέλασα, ἐπῆγεσα, ἥσθην, ἐδεξάμην, ἀπέπτυσσα, κτλ. παρὰ δραματικοῖς. Τοιοῦτόν τι φαίνεται καὶ τὸ παρ' ἡμῖν παρὰ τινων ἐν τοῖς χαιρετισμοῖς ἐθιζόμενον, σ' ἐπροσχένησα, ὅπερ οἷον τετελεσμένον ἐκφέρει τὸ νῦν γυνομένον.*

* §. 18. Τίθεται γ'. ἐπὶ ἀποφατικῆς ἐρωτήσεως διὰ τοῦ τί οὐ; ἥτις, θυμασμὸν δηλοῦσα διὰ τί μέχρι τοῦδε δὲν ἐγινε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος, παρεμφαίνει προσταγὴν ἔντονον ἵνα γένη· τί οὐχὶ καὶ ἐμοὶ αὐτόν ἐκφρασις τίς ἐστιν (Πλ. Γοργ. 103); = φράσον. — τί οὐκ ἀποκρίνεις (Πλ. Γοργ. 468) = ἀποκρίνου. — τί οὐκ ἀπεκρίνατο (Πλ.); = ἀποκρινάσθω — τί οὐκ ἐπαλίσσαμεν; = καλέσωμεν. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ δι' ἐνεστώτος ἐνίοτε· τί οὐ καλοῦμεν δῆτα (Ἀρφ. Α. 1105); — τί οὐ βεβήλομεν παρ' αὐτόν (Πλ. Πρωτ. 311);

* §. 19. Ὅχι ἀνώματος, ἀλλὰ κανονικῇ φαίνεται ἡ χρῆσις

τοῦ ἀορίστου ἐν τοῖς ἐβασίλευσεν, ἰσχυσεν, ἐτυράνησεν, ἐβούλευσεν, ἡγήσατο, κτλ. διότι, εἰ καὶ τὸ ἐβασίλευσε δὲν σημαίνει ἐτελείωσε τὸ βασιλεύειν, ὡς τὸ ἐτελεύτησε σημαίνει ἐτελείωσε τὸ ζῆν, σημαίνει ὁμοῦς ἐτελείωσε τὸν ἰδιωτικὸν βίον καὶ μετέβη εἰς τὸν βασιλικόν· κατέστη εἰς τὴν βασιλείαν Ἀρταξέρξης (Ξ. Ἀρ. Α', α, 3), κτλ ὅπερ εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀορίστου ἀνάγεται. Ἴδε πλατύτερον περὶ τούτου Εἰσ. Ἐλλ. Συγτ. σ. 523=524.*

Ὁ Μέλλων.

§. 20. Ὁ μέλλων σημαίνει ἀπλῶς μέλλουσιν ἐνέργειαν ἢ κατάστασιν· εἰ τοῦτο ποιήσομεν, ῥηθίως τὰ ἐπιτηδεῖα ἔξομεν, ὅσον χρόνον ἐν τῇ πολεμίᾳ ἐσόμεθα.—ἔσται ποτέ, ὅτε δεήσει (Ξ.).—ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον (Ἀρφ. Πλ. 68).—τί διαφέρουσιν, . . . εἴ γε πειρήσονται καὶ διψήσονται καὶ ῥιγώσουσι καὶ μοχθήσουσιν ἐκόντες (Ξ. Ἀπ. Β', α, 17);—χρηστὸς εἶμι ἐὰν κέρδη τομίσῃς δι' ὧν εὐδοκίμησεις, ἀλλὰ μὴ δι' ὧν εὐπορήσεις (Ισ.).

§. 21. Ὁ μέλλων τῆς ὀριστικῆς ἐκπληροῖ πολλάκις τὰ τῆς προστακτικῆς, ἐκφέρων ὡς ἀφεύκτως γενησόμενον τὸ δέον γενέσθαι· πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλῃς. Κατὰ ἀποφατικὴν ἐρώτησιν ἐκφέρει ἔντονον καὶ αὐστηράν προσταγὴν· παῖδες οὐ σκέψασθε (Πλ. Συμ. 212);—οὐκ ἀποδιώξεις σαρτόν ἀπὸ τῆς οἰκίας (Ἀρφ. Ν. 1298); Ἀπαγόρευσις ἐκφέρεται ὡσαύτως διὰ τοῦ μέλλοντος καὶ τοῦ ὅπως μὴ σκοπεῖ μὴ ἔξαριος εἶμι ἂ νῦν λέγεις (Πλ. Εὐθυδ. 285) καὶ διὰ τοῦ οὐ μὴ (σ. 100, §. 4).

Ὁ Περιφραστικὸς Μέλλων.

§. 22. Διὰ τοῦ ῥήματος μέλλω καὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου κατὰ μέλλοντα, ἐνιστώτα, σπανίως δὲ κατ' ἀόριστον σχηματίζεται περιφραστικὸς μέλλων, δηλῶν τὸ νῦν μελετώμενον ἵνα τελεσθῇ· οἶσθα οὖν ὃ μέλλεις νῦν πράττειν (Πλ. Πρωταγ. 312);—ὥς ἐγὼ ἄρα ἐξαπατήσας ὑμᾶς μέλλω ἄγειν εἰς Φάσις (Ξ. Ἀρ. Β', ζ', 7).—μέλλω ὑμᾶς διδάσκειν (Πλ. Ἀπολ.

21)—εἰ μέλλει κακὸς γενέσθαι (Πλ.). Τὸ μελλοτέλειστον τοῦτο, διὰ τοῦ παρατατικοῦ ἢ ἀορίστου τῆς ὀριστικῆς ἐξηγούμενον, μεταφέρεται ἐκ τοῦ ἐνεστώτος εἰς τὸ παρελθόν· ἐνεθυμοῦντο οἱ Ἕλληνες ὅτι ἀγορὰν οὐδεὶς ἐτε παρέξειν ἡμελλεν (Ξ. Ἀν. Γ', α, 2).—ἐμέλλησαν ἐκπεῖν (Ιστ.) Ἐκ τούτου δὲ ἐν τῇ συνθείᾳ, τοῦ θέλω ἐπὶ μελλοντικῆς ἐννοίας λαμβανομένου, θέλω λέγει, θέλω εἰπεῖ, θέλω τρώγει, θέλω φάγει. Προφανῶς δὲ διάφορος ἡ βουλευτική ἐννοία· θέλει καὶ φάγη.

Ὁ Μετ' ὀλίγον μέλλων.

§. 23. Ὁ χρόνος οὗτος μεταφέρει τὸ ἐντελὲς εἰς τὸ μέλλον, σημαίνει δηλ. ὅτι ἡ δεῖνα ἐνέργεια ἔσται τετελεσμένη καὶ ἔτοιμος ἐν ὀρισμένῃ στιγμῇ τοῦ μέλλοντος, ἐν ᾧ ὁ ἀπλὸς μέλλων σημαίνει ἐνέργειαν ἐν ἀορίστῳ χρόνῳ στιγμῇ γενησομένην. Εἶναι λοιπὸν ὁ ἐντελής μέλλων, ὡς τὸ αὐτοῦ ἐκφαστικῶς τῶν Ῥωμαίων. Ὡς τὸ ἀναγέγραπται=ἀναγεγραμμένον ἔστιν, οὕτω τὸ ἀναγεγράφεται=ἀναγεγραμμένον ἔσται οὕτω προστετάζεται, τετιμήσεται, λελύσεται, κλ.

§. 24. Ὡσαύτως δηλοῖ καὶ προγενεστέρως πράξεως διαρκὲς ἀποτέλεσμα· κεκλήσεται, μεμνήσεται, μνήμα καταλελείφεται (Θ, Β', 64); λελίξεται (Πλ.)=διατελέσει λεγόμενον. Ἐν δὲ τοῖς εἰς ὦ ῥήμασιν ἐκφέρεται οὗτος περιφραστικῶς διὰ τῆς μετοχῆς καὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ εἶναι· δίκην ἔσεσθε εἰληφότες, ὡς δίκην εἰλήφατε, παρὰ δὲ ποιηταῖς καὶ διὰ τοῦ ἀορίστου· σιωπήσας ἔσει, λυπηθεὶς ἔσει (Σοφ.) κλπ. Ἀλλὰ καὶ τεθνήξω καὶ τετελεσμένον ἔσται. Περί τοῦ χρόνου τούτου ἴδε Σ. Π. Β', καὶ Κοραῖν (Ἰλιοδ. Β', σελ. 63), ὅς προσπαθεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὸ παρὰ τῶν γραμματικῶν εἰς τὸν χρόνον τούτον δοθὲν ὄνομα Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Οἱ χρόνοι τῶν ἄλλων Ἐγκλίσεων.

§. 25. Οἱ χρόνοι τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων φυλάττουσι μὲν ἐν γένει τὸ ἐν τῇ ὀριστικῇ αὐτῶν σημαίνόμενον, ἀλλὰ κατὰ τὴν φύσιν τῶν διαφόρων ἐγκλίσεων. Τὸ ἄνωμεν π. χ. σημαίνει

κίνησιν κατὰ διάρκειαν, ὡς καὶ τὸ ἄγωμεν, ἀλλ' εἰς προσδοκώμενον χρονικὸν σημεῖον· τὸ πίνωμεν σημαίνει διάρκειαν πόσεως, οὐχὶ δὲ γινομένην, ἀλλὰ γενησομένην· τὸ πίνωμεν σημαίνει πόσιν κατὰ συντέλειαν οὐχὶ κατὰ διάρκειαν, ἀλλ' εἰς χρονικὸν σημεῖον ἐσόμενον καὶ οὐχὶ ὑπάρξαν, ὡς εἶναι τὸ ἐπίνομεν. Ὡσαύτως ἔαρ κάμη καὶ ἔαρ κάμη.—ὅπως μὴ κωλυόμεθα, καὶ ὅπως μὴ κωλυθώμεν, κτλ.

§. 26. Οὕτω λοιπὸν ἡ ὑποτακτικὴ ἐγκλίσις, ἐξ ἰδίας φύσεως εἰς τὸ μέλλον ἀναφερομένη, καὶ οὐ χρῆζουσα διὰ τοῦτο οὔτε ιστορικῶν οὔτε καθ' αὐτὸ μελλόντων χρόνων, καὶ τὸν ἴδιον ἐνεστώτα καὶ ἀόριστον εἰς τὸ μέλλον ἀναφέρει, τὸν μὲν κατὰ παράτασιν καὶ διάρκειαν, τὸν δὲ κατὰ συντέλειαν καὶ ὡς ἐν ὀρισμένῳ σημείῳ, εἰ καὶ πολλάκις, συμπιπτούσης τῆς χρήσεως, ἀναιρεῖται πᾶσα σχεδὸν διαφορὰ. Ἀλλὰ καὶ τὸν καθ' αὐτὸ παρακείμενον εἰς τὸ μέλλον ἐφέλκεται ἡ ὑποτακτικὴ, τὸ τέλειον ἐν τῷ μέλλοντι δι' αὐτοῦ σημαίνουσα· αὐτ' ἄν κεκλόφωσί μου (Ἀρφ. Ἰππ. 1148) = ὅσα θέλουσι μοῦ ἔχει κλειμένα. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει, κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον, καὶ περὶ ἐνεστώτος καὶ ἀορίστου τῶν ἁλλῶν ἐγκλίσεων· εἴθε λαμβάνοιμι καὶ εἴθε λάβοιμι, ὅπως λαμβάνοιμι καὶ ὅπως λάβοιμι, φράζε καὶ φράσον, γράφειν καὶ γράφαι· ὡσαύτως καὶ περὶ μετοχῆς, ὁ γράφων, ὁ γράφας, κτλ.

§. 27. Ἡ τοιαύτη διαστολὴ τῆς κατὰ συνέχειαν καὶ κατὰ συντέλειαν ἐνεργείας ἐν πᾶσι τούτοις εἶναι πλεονέκτημα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης τὸ ὅποιον διέσωσε καὶ ἡ σημερινή, ἐν οὐδεμιᾷ τῶν γνωστοτέρων ἐυρωπαϊκῶν γλωσσῶν ὑπάρχον, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκφερομένου καὶ τοῦ θά πίνω καὶ θά πῖω, θά γράφω καὶ θά γράψω, θά ἔρχομαι καὶ θά ἔλθω. Ἡ ἀκριβὴς χρῆσις τούτου εἶναι μέγας σκόπελος εἰς τοὺς ξένους τοὺς λαλοῦντας τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν, ὡς καὶ ἡ μὴ ἐπανάληψις τοῦ ἄρθρου, λέγοντας, π. χ. ὑπάγω εἰς τὴν βιβλιοθήκην βασιλικήν κατὰ τὸ ἰταλικὸν alla biblioteca reale ἀντὶ εἰς τὴν βιβλιοθήκην τὴν βασιλικήν ἢ εἰς τὴν βασιλικὴν βιβλιοθήκην.

* §. 28. Ἀλλὰ, εἰ καὶ ἀπανταχοῦ τηρεῖται ἡ διαφορὰ τοῦ

ἐρεστώτος καὶ ἀορίστου, ὡς πρὸς τὸ διαρκές τε καὶ μὴ, ἐπὶ μὲν τῆς εὐκτικῆς ἀναφέρονται εἰς τὸ παρελθόν, ὡς καὶ ὁ μέλλων οἱ δὲ Βοιωτοὶ οὐκ ἔφασαν παραμενεῖν, εἰ μὴ τις αὐτοῖς τὴν καθ' ἡμέραν τροφὴν δώσοι (Δημ. πρὸς Τιμόθεον, γ') = ἔμελλε δώσειν, ὕπερ ἐπὶ ἐνεστώτος χρονικοῦ τμήματος ἤθελεν εἶναι οὐ φασι παραμενεῖν, εἰ μὴ τις δώσει ἐπὶ τῆς προστακτικῆς ἀναφέρονται εἰς τὸ οὐπω μὲν ὃν ἀλλὰ γενησόμενον ἢ τὰ νῦν ἢ μετέπειτα ἐπὶ ἀπαρεμφάτου συμμεταφέρονται κατὰ τὸ ῥῆμα τῆς κυρίας προτάσεως ἐξ οὗ αὐτὸ κρέμαται· βούλομαι γράφειν ἢ γράφαι, βουλήσομαι γράφειν ἢ γράφαι, ἠβούλετο γράφειν ἢ γράφαι, ἐβουλήθη γράφειν ἢ γράφαι, κτλ., Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ μετοχῆς ἐργαζόμεναι ἡρίστων, ἀριστῶσιν, ἀριστήσουσιν· ἐργασάμεναι, ἡρίστων, ἀριστῶσιν, ἀριστήσουσιν. Ἀλλὰ περὶ τούτων καὶ τῶν τοιούτων Σ. Π. Β' καὶ Εἰς. Ἑλλ. Συγγ.

* §. 29. Ὁ δυνητικός σύνδεσμος ἄν, ὅχι μόνον ἐπὶ τῆς ὑποτακτικῆς καὶ εὐκτικῆς τιθέμενος αὐξάνει τὴν ἀοριστίαν τῶν ἐγκλίσεων τούτων, ὅπως ἂν εἰδῆς (Δίσχύλ.), ὡς ἂν ποταβείην (Σ. Ἀποσπ.) ἐκ τοῦ ποτάομαι, κτλ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ὀριστικῆς μετατρέπει τὴν θετικὴν εἰς ὑποθετικὴν ἔννοιαν· ἔλεγον = ἔλεγα ἔλεγον ἄν = ἤθελα λέγει, ἔδωκεν ἄν = ἤθελε δώσει. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀπαρεμφάτου· δυνηθῆναι καὶ δυνηθῆναι ἄν, πολεμῆσαι καὶ πολεμῆσαι ἄν καὶ ἐπὶ μετοχῆς ὡς ἁλόγτος ἄν τοῦ χωρίου (Ξ. Ἀν. Β', 6', 9. Ἴδε καὶ Δ', α, 10). ὡς ἐν ἄλλοις οὐκ ἂν δηλώσαντες τὴν γνώμην (Θ. Γ', 37). Ἀλλὰ τὰ περὶ τοῦ ἄν εἶναι τοσοῦτον πλῆθος ὥστε ὁ περιώνυμος Ἑρμᾶννος δὲν ἐδίστασε τέσσαρα ὁλόκληρα βιβλία νὰ συγγράψῃ περὶ τοῦ μορίου τούτου, οὐδὲ καὶ ταῦτα ἱκανὰ φανέντα. Ἴδε ἐν τούτοις Σ. Π. Β', καὶ Εἰς. Ἑλλ. Συγγ. σ. 428.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ.

Περὶ Ἐπιρρήμάτων καὶ Ἐπιφωνημάτων.

Περὶ Ἐπιρρήμάτων.

§. 1. Ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τὰ ἐπιρρήματα δυνατόν νὰ ἐξετασθῶσιν ὑπὸ τὰς ἐξῆς τέσσαρας ἐποφεί· α', ὡς κυρίως καὶ καθ' αὐτὸ ἐπιρρήματα, ὅσον τῶν ῥημάτων ἐπίθετα. β'. ὡς τῶν ἐπιθέτων καὶ τῶν οὐσιαστικῶν προσδιοριστικά· γ'. ὡς ἄλλων ἐπιρρημάτων προσδιοριστικά· δ'. ὡς μετὰ πτώσεως συντασσόμενα.

Α'. Τὰ Ἐπιρρήματα ὡς κυρίως καὶ καθ' αὐτὸ ἐπιρρήματα, ὅσον τῶν ῥημάτων ἐπίθετα.

§. 2. Περὶ τῶν κοινῶν προσδιορισμῶν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λαλεῦντες (σελ. 60—) εἴπομεν καὶ περὶ τούτου τὰ δέοντα· κατατάξαντες δηλ. τὰ ἐπιρρήματα εἰς τέσσαρας κλάσεις τὰς κυριωτέρας, εἰς τοπικά, χρονικά, ποιότητος καὶ ποσότητος σημαντικά, διὰ πολλῶν παραδειγμάτων ἰδεῖσθαι ποῖα τις ἐκάστου τούτων ἢ συνήθως χρῆσις· εἰ δέ τις ἐπιθυμεῖ πλείονα τῶν ἐκεῖ παραδειγμάτων, προχειρότατα θέλει εὐρεῖ ζητῶν. Οὕτω, π. χ. ῥαδίως ἂν Ἀθήνηθεν εἰς Ὀλυμπίαν ἀφίκοιο (Ξ. Ἀπ. Γ'. γ', 5).—οἴκοθεν οἴκαδε—εἴτε τήμερον εἴτε αὔριον δοκεῖ ὑπερβάλλειν τὸ ὄρος (Ξ. Ἀν. Δ, ε', 8).—ὄψ' ἐ κοιμηθῆναι καὶ πρῶτ' ἀναστῆναι (Ξ. Ἀπ. Β', α, 3).—τὸ κακοῦν δ' ὁ παῖς περιλείπει τὴν ἄλλως ἔχων (Φιλ. ἡμ. ἐν Νυκτί) = τὴν ἄλλως ἄγονταν ἐδόν. = ματρίως. — ὀρθότατα λέγεις (Πλ. Φιλ. 49).

§. 3. Εἰς τὰ ποιότητος ἐπιρρήματα ὑπάγονται καὶ τὰ κυρίως ὀργανικά. ὧς λαξ ποσὶ κυρήσας (Ἰλ. Κ. 158).—πύξ πατάξαι—διατρῶξομαι ἐδάξ τὸ δίκτυον (Αἰφ. Β. 548. Σφ. 164). Οὕτω δὲ καὶ τὰ ποσότητος λεγόμενα ἐπιρρήματα, τεκεῖν ἄπαξ (Εὐρ. Μ. 251).—ἄπαξ περὶ πάντων βουλευσαμένους (Θ. Α, 139).—δὶς ἢ τρίς ἀπεκρούσαντο (Θ. Β', 4)—τριά-

κας καὶ τετράκις, κατ' ἀναλογίαν δὲ καὶ ἄρτιάκις καὶ περιτάκις (Πλ. Παρμ. 34).—κοιρῆς τραπέζης πολλάκις τυγῶν ἐμοί (Εὐρ. Ἐκ. 793).

Β'. Τὰ Ἐπιρρήματα ὡς τῶν Ἐπιθέτων καὶ τῶν Οὐσιαστικῶν προσδιοριστικά.

§. 4 Ὡς τὰ ἐπιρρήματα κατὰ πᾶσαν σχέσιν, τοπικὴν, χρονικὴν κτλ. προσδιορίζουσι τὰ ῥήματα, οὕτως ἐν μέρει τὰ ποιότητος καὶ βαθμοῦ σημαντικὰ ἐπιρρήματα, προσδιορίζουσι τὰ ἐπίθετα. Ὡς λέγεται παρτελῶς θανεῖν (Σοφ. Τ. 669), οὕτω καὶ νῆες παρτελῶς κεραῖ.—χρῶματα λευκὰ παρτελῶς (Ξ. Ἑλλ. Β', 4, 18. Κυρ. Δ', 7).—ἡ τραγωδία ὁλως σοφὴν δοκεῖ εἶναι (Πλ. Πολ. Η'. 568)—φόρων τῶν πάντη ἀρσιωτάτων (Πλ. Ν. Θ. 827).—χαλεπὴν οὕτω φύσει (Πλ. Πολ. ζ'. 500).—ἀρχὴ οὕτωσι καλὴ καὶ νεανικὴ (Πλ. Πολ. Η', 563).—οἱ μὴ πάνυ ἄλκιμοι.—οἱ πάνυ ταπεινοί.

* §. 5. Οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ ποσότητος ὥς, κατὰ τὰ προηγούμενα, λέγεται πάλω τιν δις.—τρις εἰπόντος (Αἰσχ. Ἀγ. 1405. Ἑπτ. 745).—καὶ δις καὶ τρις πίνειν (Πλ. Φαιδ. 63), οὕτω καὶ δις ἐν (Πλ. Παρμ. 113).—δις τρία (Πλ. Θ. 204).—ἐξήκορτα δις (Σ. Ἀποσπ.).—ἐκατὸν δις (Αἰσχ. Πρ. 342).—ἐκατὸν τοσαυτάκις (Πλ. Πολ. Η'. 546)—ὅτι ἐστὶ τὰ δώδεκα δις ἐξ (Πλ. Πολ. Α'. 337).—τρις ἐξ βάλλειν (Αἰσχ. Ἀγ. 1405). τρις ἐννὲ' αὐτῇ κλῶνας τιθεὶς ἐλαίας (Σ. Κ. 483).—τετράκις τρία (Πλ. Πολ. Α', 339).—πεντάκις χίλιοι [Πλ. Ν. Ε', 737] πολλάκις μυριοί (Πλ. Θ. 175).

§. 6. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ οὐσιαστικῶν καὶ τὴν ἰδίαν φιλόνητα (Αἰσχ. Πρ. 124)—τὴν ἰδίαν ὕβριν (Ξ. Ἑλλ. Β', 4, 16).—τὴν ἄγαν ἀναρχίαν (Πλ. Ἐπιστ. Η', 354).—Ὡσαύτως ἡ ἄγαν ἐλευθερία εἰς ἄγαν δουλείαν μεταβάλλει καὶ ἰδιώτη καὶ πόλει (Πλ. Πολ. Η'. 564).—ἔστιν ἡ ἰδίαν δυσπραξία ἰδίαν διδοῦσα μεταβολὰς (Εὐρ. Ἰφ. Τ. 721).—αἱ ἄγαν τρυφαί (Εὐρ. Ἀποσπ. Ἀλεξ.).—αἱ ἰδίαν ἀρεπιστημοσύναι (Ξ. Οἰκ. Κ'. 20).—τὴν οἴκοι πολιτείαν (Πλ. Ν. Δ', 712).—διατρίψομεν τὴν τήμερον ἡμέραν (Ξ. Ἀν. Δ', ζ', 9).

—τῶν πάλαι προγόνων (Ξ. Κ. Π. Ε', ε. 8).—τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν (Ξ. Ἀπ. Α', ζ'. 14)—τῶν παλαιῶν σοφῶν.

§. 7. Ἐν τοῦτοις τὰ ἐπιρρήματα ἐπέχουσι τόπον ἐπιθέτων ἀκλίτων (Ἰδε σελ. 58 §. 14) Γίνονται δὲ οὐσιαστικά, ὅταν, παρалаιπομένου τοῦ προσδιοριζομένου οὐσιαστικοῦ, καταλαμβάνωσι μετὰ τοῦ ἄρθρου τὸν τόπον αὐτοῦ· οἱ ἐκεῖ, τὰ ἐκεῖ (Ξ. Κ. Π. Δ', α, 3)—τὰ οἴκοι (Πλ. Πολ. Α', 371).—οἱ πάλαι—οἱ πάντῃ.—τῶν νῦν οἱ τότε μυρίῳ πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον (Πλ. Πολ. 272).—Ὡσαύτως ἐνθουσιαστικούς ποιεῖ ἡ Φρυγιστὶ ἁρμονία (Ἀριστον.) καὶ ἡ μυξολυδιστὶ καὶ ξυγτορολοδιστὶ . . . ἡ Ἰαστὶ καὶ Λυδιστὶ... ἡ Δωριστὶ καὶ Φρυγιστὶ (Πλ. Πολ. Γ'. 398). Οὕτω καὶ τὸ ἄνω, τὸ κάτω, τὸ πέραν, τὸ σήμερον, τὸ αὔριον, τὸ λίαν, τὸ φανερώς, κτλ.

§. 8. Ὡς δὲ ἐν τοῖς προηγουμένοις τὰ ἐπιρρήματα, μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν τιθέμενα, ἐπέχουσιν ἐπιθέτων τόπον, οὕτως ἐν ἄλλοις ἀντιθέτως, τὰ ἐπίθετα ἐκπληροῦσι τὰ τῶν ἐπιρρημάτων ὀρθριος ἥκων (Πλ. Κρατ. 515).—ἦδε μοι (νόσος) ὀξεῖα φοιτᾷ, καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται (Σοφ. Φ. 808). Ὡσαύτως καὶ πότερον ἐκὼν ἢ ἄκων περὶ αὐτῶν λέγει (Πλ. Κρατ. 427);—μὴ ἄσμενοι ἐκεῖσε ἴοιεν (Πλ. Φαίδ. 670). καὶ ἄσμένως ἐπὶ τὸ μαρθάνειν ἰόντα (Πλ. Πολ. Ε', 475).—μὴ φεύγειν τοὺς πόρους, ἀλλ' ἐθελούτην ὑπομέγειν (Ξ. Ἀπ. Β', α, 3).

Γ'. Τὰ Ἐπιρρήματα ὡς ἄλλων Ἐπιρρημάτων προσδιοριστικά.

§. 9. Τὰ ἐπιρρήματα τίθενται ὡσαύτως καὶ εἰς ἄλλων ἐπιρρημάτων προσδιορισμόν· οὕτω τὰ τοπικά· καστ' οὐχ ἐκάς πον (Σ. Φ. 41)—ἄλλοθι πον εἶναι τὴν ψυχὴν (Πλ. Φαίδ. 91).—ἐνταῦθά πον (Πλ. Φιλ. 55).—ἐξω μέ πον καλύψατε (Σ. Τ. 1440).—ἄλλοθεν γέ ποθεν, ἢ ἀμότεν γέ ποθεν (Πλ. Γοργ. 492).—οὐδαμότεν ἄλλοθεν (Πλ. Φιλ. 30). Οὕτω τὰ χρονικά· ἔτι ποτέ—ἤδη ποτέ (Σ. Αἷ. 1124).—πάλαι ποτέ (Ἀρφ. Πλ. 1002).—ἄείποτε Ξ. Πόρ. Α', 1). νῦν πρῶτον.—τότε πρῶτον (Ξ.)· καὶ τὸ μὲν τότε ἀναφέρεται εἰς ὠρισμένον (παρελθόν ἢ μέλλον) χρόνον σημείον, τὸ δὲ ποτέ εἰς ἀό-

ριστον.—*πάλιν αὖθις* (Ἄρρ. Πολ. 860).—*ἄλλορον ὕστερον* (Ξ. Ἄν Δ', 6', 41).—*οὕτω πρῶ* (Πλ. Κρίτ. 41). Ἄλλως δ' ἔχει τὸ πρᾶγμα, ὅταν πλείονα ἐπιρρήματα ἐν ταύτῳ προσδιορίζωσι τὸ ῥῆμα, ὡς καὶ νῦν καὶ ἥσιν (Πλ.). — *ἔστω κάρα τε διατάραιεν ἄνω κάτω* (Εὐρ. Ἴφ. Τ. 282).

§. 10. Ἡ συγγένεια τῶν ἐπιρρημάτων πρὸς τὰ ἐπίθετα ἱκανῶς δεικνύεται ἐκ τῶν προηγουμένων, ἐνθα παρατηρεῖται ὅτι ἡ αὐτὴ λέξις διὰ μόνης τοῦ σχηματισμοῦ μεταβολῆς τίθεται ἐπὶ τῷ αὐτῷ προσδιοριστικῷ σκοπῷ, ποτὲ μὲν ἐπιθετικῶς, ποτὲ δὲ ἐπιρρηματικῶς· καθαρὸς βίος καὶ καθαρῶς βιώσας — ἐντιμος, εὐσεβὴς ἀνὴρ, καὶ τοῖς ἐντίμως βεβιωκόσι — βεβιωκότα εὐσεβῶς (Πλ. Ν. ΣΤ', 762. Ἀξιόχ. 382). Οὕτω παρτελὴς δάμαρ.—*παρτελὴς μοιραρχία* (Σ. Τ. 390. Ἄντ. 1163), καὶ πρὶν παρτελῶς ἤδη βίος διεκπεραυθῇ (Σ. Ἀποστ.), ἄσμερος καὶ ἄσμένως, θαρρόντες καὶ θαρρόντως, ἠδόμενοι καὶ ἠδέως. Ἐπὶ δὲ μᾶλλον δεικνύεται τοῦτο ἐκ τῆς αὐτῆς λέξεως τῷ αὐτῷ σχηματισμῷ ποτὲ μὲν ἐπιθετικῶς, ποτὲ δὲ ἐπιρρηματικῶς· τιθεμένης· ἠδεῖα προῆ καὶ ἠδὺ πνέειν (Ὀδ. Δ', 446).—*ταχὺ ἔργον καὶ ταχὺ βοήθειν* (Θ. Δ', 69).—*κάλλιστα ἔργα καὶ κάλλιστα τραγεῖς* (Σ. Τ. 1172).—*θαυδὼν ὑπὲρ Ἐλλήδος κάλλιστα* (Εὐρ. Ἐκ. 310).

§. 11. Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ ἀνὴρ ταχύς καὶ ὀρμάσθω ταχύς. ἔρπεις ταχύς, (Σ. Φ. 1223) ἢ μὴ ἔρπηε ἐκώρ (Σ. Φ. 985)—*ἀνὴρ βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς* (Σ. Ἄντ. 766).—*καὶ βραδὺς ἔρπει, κλέων σου δεῦρ' ἀφίκεται ταχύς* (Σ. Κ. 306). Ὡς αὖτως εὐρεῖν χθῶρ (Ἰλ. Α. 749), καὶ τότε μοι χάροι εὐρεῖα χθῶρ (Ἰλ. Δ. 182)=εὐρέως. Ὀμοίως καὶ τὸ προκνηφερόν ἦδε (ἡ νόσος) μοι ὄξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖα ἀπέρχεται (Σ. Φ. 808).—*οὕτω θαλάσσιοι ἐκρίφατε* (Σ. Τ. 1441)=καταποντίσατε, ἀλλὰ οὔτε εἰς τοῦτο ὑπάρχει ἐπιρῥημα σύστοιχον, οὔτε εἰς τὸ ἀπάγετε ὅτι τάχιστά με (Σ. Τ. 1310)=ἐκτοπίσατέ με.

Δ'. Τὰ Ἐπιρρήματα ὡς μετὰ πτώσεως συντασσόμενα.

§. 12. Κατὰ τρεῖς τρόπους ἀπαντῶνται τὰ ἐπιρρήματα μετὰ

πτώσεως συντασσόμενα· ἂ. δυνάμει τῆς ἐπιθετικῆς αὐτῶν ἀρχῆς· ἀξίως ἡμῶν αὐτῶν (Δημ.)—πολυφοβῶς μὲν πόλει τῇ Ἀθηναίων, τυχερῶς δὲ ἡμῖν αὐταῖς (Ἀφ. Θ'. 304).—ὁμολογουμένως τοῖς εἰρημέτοις (Ξ. Ἀπολ. 27).—τοὺς φῦσει τε καὶ διαίτη ὕγιεινῶς ἔχοντας τὰ σώματα (Πλ. Πολ. Γ', 407). Ἐ'. κατὰ προθετικὴν δυνάμιν· αἱ τ' εἴσω στήνης, αἱ τ' ἐκτὸς τῆς αὐλῆς (Σ. Τρ. 203).—εἴσω τοῦ ἐρύματος, τοῦ τείχους, τῆς οἰκίας (Ξ.)—θεσμῶν ἔξω φέρομαι (Σ. Ἀντ. 775).—ἐκτὸς τῶν ὁρῶν τῆς χώρας (Πλ. Ν. Θ', 854).—ἐγγὺς στήνης (Εὐρ. Μ. 1293).—τῆς Πελοποννήσου ἐγγὺς κείμεθα (Θ. Ε', 4.10). πόρρω Τροίας (Εὐρ. Τρ. 189).—οὐ πόρρω τῶν βωμῶν (Πλ. Ν. Ζ, 800). Διαφόρου δὲ ἐννοίας, τῆς ἐναντίας μάλιστα εἶναι τὰ πρόσω τῆς νυκτὸς (Ἡρ. Β', 121)—πρόσω πλεονεξίας (Ξ. Κ. Π. Α', ζ'. 39)—πρόσω ἀρετῆς (Ἡρ. Ζ'. 207). Ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως οὐ πόρρω κατακείμενος ἀπ' ἐμοῦ (Πλ. Ἐπιστ. ιγ', 360).—πόρρω ἀπὸ τοῦ λιμένος (Ξ. Ἐλλην. Α', α, 4).

§. 13. Τίθενται· γ'. τὰ ἐπιρρήματα μετὰ πτώσεως συντασσόμενα κατὰ συνεπτυγμένην ἔννοιαν. Ὡς τὸ καλῶς=ἐν καλῷ, τὸ ἐνταῦθα=ἐν τούτῳ, οὕτω καὶ εἴμι δὲ ποῖ γῆς (Ἀρφ. Πλ. 605);=εἰς ποῖον μέρος γῆς;—πανταχοῦ τῆς γῆς (Πλ. Φαίδ. 111). Κατὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ λατινικὸν ubique totius terrae—ἢ ἕκαστος ἐτύγγαρε τοῦ γάπους ὧν (Ξ. Ἀν. Ε', ε, 22).—ἐνταῦθα τοῦ βίου.—ἐνταῦθα λόγου (Πλ. Συμπ. 2.4. Πολ. Θ', 58).—ἅπαξ τῆς ἡμέρας, πολλὰκις τοῦ μηνός.—τῆς ἡμέρας ὅψε ἦν (Ξ. Κυρ. ζ'. κέ).—τῆς δὲ ὥρας ἐγγίγνετο ὅψε (Δ. Μειδ. κδ'). Κατὰ τὸ ἀνωτέρω ταῦ Ξενοφώντος εἶναι καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις *seum erat die*.

§. 14. Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ διὰ τοῦ εὖ ἤκειν—εὖ ἔχειν γινόμενα· τοὺς κάρτα ἔχοντας εὖ φρενῶν (Εὐρ. Ἰππ. 462).—τοῦ βίου εὖ ἤκορτε—ἄνδρες χρημάτων εὖ ἤκορτες (Ἡρ. Α', 30. Ε', 62). Ὁ ἐκδότης τοῦ Ἡροδότου Σθειγάυσερ ἐν ταῖς ἀνωτέρω γενικαῖς ὑπονοεῖ τὸ ἔρεκα· καὶ τοῦτο μὲν κατὰ τὴν ἔννοιαν οὐ κικλόν· ἴσων τῷ ὡς πρὸς ἐκλαμβανομένου τοῦ ἔρεκα, οἷα τὰ ἡμέτερα ὑπάγει καλὰ εἰς τὴν ὕψελαν, εἰς τὰ

χρήματα κτλ. κατὰ γραμματικὴν δὲ ἀνάλυσιν φαίνεται ὀρθότερον νὰ ἐκληθῶσι καὶ ταῦτα ὡς τὰ ἀνωτέρω=ἐν καλῷ ἔχοντες, ἐν καλῇ καταστάσει χρημάτων ὄντες,=hommes aisibles par leurs richesses. Οὕτω καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ Ἡρόδω (Α', 102) εἰπὼν εὖ ἤκοντες=ἐν καλῇ καταστάσει ἑαυτῶν ἔχοντες ἤτοι ὄντες=sans qu'il y eût fiorissement καὶ θεῶν χρησίων εὖ ἤκοιεν (Η', 141)=εἶχαν καλῶς θεοῦ, protégés par deux divinités favorables. Ἡ γαλλικὴ μετάφρασις ἐξηγεῖ ὁπωςοὖν τὴν ἔννοιαν, ἀλλ' οὐδαμῶς βοηθεῖ εἰς τὴν γραμματικὴν ἀνάλυσιν.*

* §. 15. Κατὰ τὸ ἀνωτέρω τοῦ Ἡρόδοτου, εἰπὼν εὖ ἤκοντες (Α', 102) εἶναι καὶ τοῦ Πλάτωνος (Πολ. Θ'. 571) διαταγνύμενος ἔχῃ τις αὐτοῦ καὶ σωφρόνως=lorsqu'un homme mène une vie sobre et réglée (Jousin). Ὡς δὲ ὁ Ἡρόδοτος εἶπε (Α', 30) τῆς πόλεως εὖ ἡκούσης.—florissante civitate.—sans une ville florissante (·) οὕτω κατ' ἀναλογίαν εἶπεν ἀλλαχοῦ (Α', 149).—οἱ Αἰολεῖς γῶργον μὲν εὐτυχὸς κτίσαντες ἀρείνῳ ἰώρῳ, ὠρέων δὲ ἡκούσαν οὐκ ὁμοίως, οἷον εἰπεῖν οὐ τοσοῦτον εὖ, mais quant à la temperature de saisons, il n'en approche pas. Μετετράπη δὲ εἰς ἐπίθετον τὸ ἐπὶ ῥῆμα ἐν τῷ (Ἡρ. Ζ', 157) αὐτὸ δὲ δυνάμειος ἦκεις μεγάλῃς=εὖ ἦκεις δυνάμειος, vous êtes puissant. Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀνάγονται καὶ τὸ ὡς εἶχον τάχους (Θ. Ζ', 2).—ὡς ὀργῆς ἔχω (Σ. Τ. 341).—πῶς εἶχον τάχους (Πλ. Γοργ. 45).*

Περὶ ἐπιφωνημάτων.

§. 16. Τὰ ἐπιφωνήματα δυνατόν νὰ διαιρεθῶσιν εἰς δύο. α. εἰς τὸ κλητικὸν ὧς β. εἰς τὰ πάθημα ψυχῆς ἐξηγοῦντα, λύπην χαράν, κτλ. τὰ παθηματικά ἐν γένει.

Α'. Τὸ κλητικὸν ὧς.

§. 17. Τὸ κλητικὸν ὧς τίθεται μετὰ τῆς κλητικῆς ἐπὶ τακτικῆς καὶ ἀταράχου ὁμιλίας, εἰς προσφώνησιν τοῦ πρὸς ὃν ὁ λόγος ἀποτείνεται, καὶ συνήθως μὲν ἐπὶ ἐμφύχων· ἔστι τὸ

το *ἑμῶν*, ὡ *φίλ'*, ἀνδρός οὐ σοφοῦ (Γν.) — ὡ *Δαῖμον'* Ἀγαθὸν
 σὸν τὸ βούλευμ' οὐκ ἔμῳν (Ἀρφ. Ἰππ. 108). ὡ *μῶρε*, θυ-
 μὸς ἐν κακίᾳ οὐ ξύμφορον (Σ. Ε. 592). Κατὰ τὸν λεξι-
 κογράφον Ῥεῖμερον τὸ ὡ μετὰ κλητικῆς ἀντιστοιχεῖ, ἐν τῷ
 διαλόγῳ πρὸς τὸ γαλλικὸν *monseigneur* ὅθεν ὡ *Σώκρατες* =
monseigneur Socrates. Ὅταν δὲ ὁ λόγος ἐκφέρεται ἐπὶ τὸ
 ἐμπαθέστερον, τίθεται τὸ κλητικὸν ὡ καὶ ἐπὶ ἀψύχων ὡ γῆ
 καὶ ἤλιε καὶ σύνεσις (Ἀισχ.) — ὡ γῆρας, ὡς ἐπαχθὲς ἀνθρώ-
 ποιαι εἶ (Γν.)

§. 18. Ἡ θέσις τοῦ κλητικοῦ ὡ ποικίλλει. Ἐπὶ ἐπιθέτου
 καὶ οὐσιαστικοῦ προτάσσεται τοῦ ἐπιθέτου ἐπὶ μείζονος ἐμφά-
 σιως, ὡ *καλοὶ παῖδες* — ὡ *κάκιοι* ἀνθρώπων κτλ. Ὡσαύ-
 τως καὶ ὅτε προστίθεται τὸ σὺ ὁ χρυσοῦς, ὡ *σοφὲ σὺ*, *καλὰ*
ποιεῖ φαίνεσθαι (Πλ.). Προτάσσεται τοῦ οὐσιαστικοῦ ἐπὶ
 ἑλάττωτος ἐμφάσεως ὡ *γάος ἀγρόν'* ἢ ἔ. θ. α. οὐσιαστικὸν καὶ
 ἐπίθετον ἀποτελοῦσι, τρόπον τινά, μίαν λέξιν ὡ *Ζεῦ πατρῷε*,
 — ὡ *Δαῖμον'* Ἀγαθὲ, (Ἀρφ.) = Ἀγαθοδαῖμον — ὡ *παῖ καλῆ*
 (Πλ.) τοιοῦτον φαίνεται καὶ τὸ ὡ *ἄνδρες Ἀθηναῖοι*. Τίθε-
 ται προσέτι καὶ ἐν τῷ μεταξύ, *πάτερ ὡ* *Ξεῦρε* (Οδ. Θ.
 109). — *ἔρεβος ὡ* φαεινρότατον (Σ. Αἶ 395). — *Μυκηνίδες*
 ὡ *φίλοι* (Εὐρ. Ὀρ. 1246). — *θαυμάσι ὡ* *Κρίτων* (Πλ.) κτλ.
 Ὡσαύτως ὡ πρὸς θεῶν (Πλ. Πρωτ. 510). — ὡ πρὸς Διὸς
 (Πλ.). Εἰς κλητικὴν μετὰ τοῦ ὡ δυνατόν νά προστεθῇ καὶ
 ὀνομαστικὴ ἑναρθρὸς ὡς προσδιορισμός ὡ *ἄνδρες οἱ παρόν-
 τες* (Πλ.). Ὡσαύτως καὶ διὰ τὸ καὶ ὡ *Κῦρε* καὶ οἱ ἄλλοι
Πέρσαι (Ξ) = καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι Πέρσαι.

§. 19. Ἡ δὲ κλητικὴ ἄνευ τοῦ ὡ, τίθεται ἐπὶ κελύουσας,
παῖ λάβε τὸ βιβλίον καὶ λέγε (Πλ.). ἐπὶ παραινήσεως γύ-
 ναι, *γυναιξὶν κόσμον ἢ σιγὴν φέρει* (Σ. Αἶ. 293) ἐπὶ θαν-
 μασμοῦ ἄνθρωπε, *τί ποιεῖς* (Ξ. Κ. Π. Β', Ε', 7); ἐπὶ ἀγα-
 ρακτῆσεως ἐμβρόντητε, *εἰτα γὺν λέγεις* (Δ. περὶ Στεφ. ο. α.);
 Ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τοῦ ὡ τίθεται ἡ κλητικὴ ἐπὶ ὄβρει ἢ ἐ-
 κπλήξει ἀγαθῆς *γυναικὸς ἐστίν, ὡ* *Νικοστράτη, μὴ χρεῖ-
 τον εἶναι τὰνδρός, ἀλλ' ὑπήκοον* (Γν.) — ὡ *βλασφημῶν*
περὶ ἐμοῦ (Δ.). Τιθεμένου δὲ ἡ ἐννοουμένου τοῦ σὺ ἢ ὑμεῖς

τίθεται καὶ ὀνομαστικῇ ἐνάρθῃς ἐπὶ προστακτικῇ· ἴθι μὲν οὖν σὺ ὁ πρεσβύτατος (Πλ.).—ὁ παῖς ἀκολούθει δεῦρο (Ἄρφ. Β, 521).—παρτηρεῖτε τοῦτον οἱ πλησίον (Ξ. Ἀπ. Γ'. ιδ', 4).

§. 20. Κατόπιν τοῦ κλητικοῦ ᾧ δυνατόν ἴσως νὰ ταχῶσι τὰ καθ' αὐτὸ ῥήματα μὲν ὄντα ἀλλὰ, ἕνεκα, τῇ: χρήσεως, παρακελεύσεως ἐπιρρήματα, καλούμενα—ἄγε, φέρε, ἴθι ἄγε νῦν, ἄγε πᾶς (Ἄρφ. Εἰρ. 304).—φέρε τί οὖν (Ἄρφ. Πλ. 94).—ἄγε δὴ πειθώμεθα (Πλ. Φαίδ. 116. Ῥημητικῇς φύσεως εἶναι προφανῶς καὶ τὸ ἀμέλει· ἄ.=θάρρει· ἔ.=ὄντως, βεβήτως. ἀμέλει οὐδὲν ἄν γένοιτο θαυμαστόν (Πλ. Πολ. Δ'. 422). Τοιοῦτον καὶ παρ' ἡμῖν ἔλα, ὡς ἔλχ=ἔλθέ, καὶ ἔλ' ἄς ὑπάγωμεν—ἔλα ἄμετε τούτου τὸ ἐναντίον, ἀπέλα ἀπαντᾷται· παρὰ Ξενοφῶντι (Ξ. Π. Η', γ', 35), ἄπο ἔλα (ἔλχυνω)=ἀπελθε. Παρὰ δὲ τῷ Πινδάρῳ (Ἰσθμ. Δ', 38) καὶ ἔλα νῦν μοι παιδόθεν, ὅπερ, εἰ μὲν δὲν εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ παρ' ἡμῖν ἔλα (=ἔλχέ). οὐδὲ ὁμῶς παραπολὺ ἀπέχει.

Β'. Τὰ Παθητικὰ Ἐπιφωνήματα.

§. 21. Παθητικὰ ἐπιφωνήματα εἶναι τὰ πάθημα ψυχῆς σημαίνοντα μόρια, ἐπιρρήματα παρὰ τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν καλούμενα· σχετλιασμοῦ ᾧ, ἰώ, ἰού, οἶμοι· θαυμασμοῦ, φεῦ, βαβαί, παπαί· ἐκπλήξεως, ᾠ αἰ· θειασμοῦ, εὐοῖ, εὐῶν, κτλ.

§. 22. Πολλὰ τῶν τοιούτων ἐπιφωνημάτων χρησιμεύουσιν εἰς πλείονων ψυχικῶν παθημάτων δήλωσιν· τὸ ᾠ, π. γ. εἶναι θαυμαστικόν· ᾠ, μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο (Ἐπιγρ.). ἐπιτιμητικόν· ᾠ, ᾠ, ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν (Εὐρ. Ὀρ. 162). Ὀταύτως δὲ καὶ χαρᾶς σημαντικόν· εἶπε δέ τοι χαίρων ὁ γεωπόδος ᾠ, κτλ. (Ἐπιγρ.) ἐφεκτικόν ἢ κωλυτικόν· ᾠ, ᾠ, μηδαμῶς, μὴ πρὸς θεῶν βέλος ἀφῆς (Σ). Τὸ ᾠ εἶναι θαυμαστικόν· ᾠ, τί λέγεις (Πλ.);—ᾠ, τίς ὁ τεχνίτης τόδ' ἀνέπλασεν (Ἐπιγρ.); σχετλιαστικόν· ᾠ, πολλ' ἐγὼ μοχθήρως (Σ. Φ. 254). καὶ χλευαστικόν· ᾠ, γενναῖος, κτλ. (Πλ.) Τὰ οἶμοι ἐκλαμβάνεται σχετλιαστικόν· οἶ μ' ὡς τεθνήξει

Ἄρφ. Ἀγ. 565). χαρὰς σημαντικόν· οἷμ' ὡς ἡδομαι (Ἄρφ. Ν. 773). «Τὸ οἷμοι καὶ ὦμοι ποτὲ μὲν ἐπ' εὐφροσύνη κείμενον εὔρηται, ποτὲ δὲ ἐπὶ λύπῃ· καὶ ἐπ' εὐφροσύνη μὲν ὡς ἐνταῦθα· ἐπὶ δὲ λύπῃ ὡς τὸ οἷμοι τάλας» κτλ. (Σχολιαστ. αὐτόθι). Ὡσαύτως τὸ αἶ αἶ καὶ αἶ αἶ εὐρίσκεται σχετλιαστικόν, δυσφορικόν, μεμπτικόν, ἐκπληκτικόν, κτλ. Οὕτω καὶ τὸ φεῦ, ὡς εὐ λέγεις (Πλ. Ἰπ. Μ 281)

§. 23. Τὰ ἐπιφωνήματα ταῦτα, ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, ἐκ τῶν πρωτογόνων λέξεων τῆς γλώσσης ὄντα, ἰσοδυναμοῦσι ὁλοκλήρῳ προτάτει βαβαί=θαυμάζω=ἐγὼ εἰμι θαυμάζων· οἷμοι=ἀλγῶ, κτλ. Τοιαῦτα δὲ ὄντα τίθενται, κατὰ πρῶτον, τὰ ἐπιφωνήματα ταῦτα εἰς δῆλωσιν τοῦ παθήματος, ἀλλ' ἀσχετῶς πρὸς τὸν λοιπὸν λόγον, ὅστις ἀκολουθεῖ ὡς εἰ οὐδὲν τοιοῦτον προὔπῃρχε, καθάπερ ἐν τῇ ποιήσει τίθενται πολλάκις μὴ ἀποτελοῦντα μέρος τοῦ στίχου, βαβαί, καλὸς γε καὶ φουρικιοῦς (Ἄρφ. Ὀρ. 272. Ἴδε καὶ Εἰρ. 248).—ιοῦ, ιοῦ, ἐξαλείτε μ', ὦνδρες (Ἄρφ. Εἰρ. 318).—φεῦ, ὡς εὐ λέγεις (Πλ.) Ὡσαύτως τίθενται ἐπιφορομένης ὀνομαστικῆς ἢ κλητικῆς ἐξηγούσης τὸν οἰκτειρόμενον ταλανίζόμενον κτλ. οἷμοι τάλας (Ἄρφ.—ὦμοι ἐγὼ πανάποτος (Πλ. Ω, 555).—φεῦ, φεῦ, μήτερ ἄθλια φεῦ τέκνον (Σ. Ἀντ. 1299).—ὦ τλήμων ἐγὼ (Ἄρφ. Πλ. 777).

§. 24. Τίθενται προσέτι τὰ παθηματικά ἐπιφωνήματα γενικῆς ἐπιφορομένης ἥτις ἐξηγεῖ τὸ τίς ἐνεκα τοῦ ψυχικὸν πάθος προσεναίται, κατὰ τὰ ἀλλαχοῦ ρηθέντα (π. 82 § 2)· οἷμοι τῶν κακῶν (Ἄρφ.), ιοῦ ιοῦ τῶν ὀνρέων, ιοῦ τῶν κοφίχων (Ἄρφ. Ὀρν. 305).—φεῦ τῆς ἀνοίας (Σ. Ἡλ. 290).—ὦ τῆς τύχης, ὦ τῆς μοίρης κτλ. Τίθενται δὲ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον. Ἴδε περὶ τῶν Ἐπιφωνημάτων Σ. Π. Β', σ. 515 Εἰς. Εἰλ. Σντ. σ. 765 καὶ Κοραὴ Πρόδρομον, σ. λθ'.

§. 25. Ἐκ τούτου γίνεται δῆλον ὅτι, διακρίσεως χάριν τοῦλάχιστον, ἀπαιτεῖται διάφορος γραφὴ εἰς τὸ κλητικὸν ὦ χρυσέ, ὦ πλοῦτε, κτλ. καὶ εἰς τὸ ὦ χρυσός, ὦ ἔθεος κτλ. Ἐν πολλοῖς ὅμως τοσαύτον συμπίπτει ὁ θαυμασμός καὶ ἡ ἐπὶ κλήσις ἢ προσφώνησις, ὥστε ἀποβαίνει δυσσποφάσιτος

ἡ γραφή ὦ ἰάλας καὶ ὦ τάλας κτλ' οὕτως ὦ πρὸς θεῶν καὶ ὦ πρὸς θεῶν (Ξ. 'Α'. Ζ', Ε', 15 Βούτμ. Διεξοδ. Γραμματ. Β', σ. 303)

§. 26. Οἱ Ῥωμαῖοι γραμματικοί, ἀποσπάσαντες τὰ ἐπιφωνήματα ἐκ τῶν ἐπιρρήμάτων μεθ' ὧν οἱ Ἕλληνες τὰ συγκλητήριθμηναν, κατέταξαν αὐτὰ εἰς χωριστὸν μέρος λόγου, *interjectionem* αὐτὸ καλέσαντες «*sed accedunt superioribus interjectione*» (*ῥηματα*). Τοὺτους ἀκολουθοῦσι καὶ οἱ νεώτεροι φιλολόγοι, εὐρίσκοντες αὐτὰ διαφόρου φύσεως παρὰ τὰ ἐπιρρήματα. Ὁ μακαρίτης Κοραῆς μετέφρασε (ἐνθα ἀνωτέρω) τὴν *interjectionem* *παρέμβλημα*. Μετ' ἀκριβεστέραν δὲ ἐξέτασιν εὐρίσκεται ὅτι οὔτε *παρέμβλημα* ἢ *παρεμβολή* οὔτε *παρένθεσις* εἶναι ὄνομα κατάλληλον. Διὰ τοῦτο, ἐν ᾧ πάντες ἐπεδοκίμασαν τὸν χωρισμὸν, οὐδεὶς ἐπήνεσε τὸ *interjectio* ὀρθῶς λοιπὸν ὁ Κοραῆς μετεχειρίσθη πρὸς δήλωσιν τῶν τοιούτων τὸ ὄνομα ἐπιφώνημα ἢ ἐπίφθεγμα. Εἰς τὰ παθηματικά δ' ἐπιφωνήματα ἴσως δὲν εἶναι ἀνάρμοστον τὸ ὄνομα ἀναφώνημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περὶ Ἀποφατικῶν μορίων.

§. 1. Περὶ τῆς ἐν τῇ συντάξει χρήσεως τῶν ἀποφατικῶν μορίων οὐ καὶ μὴ, ὡς γενικὸς κανὼν ἐπικρατεῖ ὁ ἐξῆς. Τίθεται μὲν τὸ οὐ ἐν γένει ὅπου ἡ ἀπόφασις ἦτοι ἄρνησις οἴκοθεν ἐνυπάρχει εἰς τὸ πρᾶγμα, τίθεται δὲ τὸ μὴ ὅπου αὐτὴ ἐρχεται ἐξωθεν. Τὸ μὲν οὐ ἀναιρεῖ πραγματικῶς τὸ μεθ' οὗ τίθεται, τὸ δὲ μὴ ἦτοι διὰ τοῦ λογισμοῦ ὑποθέτει τὸ ἀνύπαρκτον τοῦ πράγματος, ἢ τείνει εἰς ἀναιρεσιν ἢ κώλησιν αὐτοῦ οὐκ ἔστιν—οὐκ ἐγένετο.—μὴ τι ἀληθές ἢ (Πλ.).—μὴ τι νεώτερον ἀγγέλλεις;—μὴ λέγε.—μὴ ψεύσης.—μὴ γένοιτο.

§. 2. Τίθεται λοιπὸν οὐ ἂν ἀπολύτως ἀποφάσῃ ἥτις εἶναι ἀντίθετος τῇ ἀπολύτῳ καταφάσει οὐ δύναμαι.—οὐκ ἀξιῶ.—οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα (Ἀρφ.).—οὐχ ἡγοῦμαι.

—*ἡμῶν δ' οὐχί συγχωρητέα* (Σ. Κ. 1426)—*οὐδ' ἀμαρτεῖν οἶόν τ' ἦν αὐτῶν* (Ξ. Κ. Π. Α'. δ', 11).

§ 3. Τίθεται Ε'. τὸ οὐ ἐπὶ ἀνεξεργήτων ἐρωτήσεων αἰτι-
νες, θετικὴν ἀπόκρισιν ἀπαιτοῦσαι μάλιστα καὶ ἀποκρούουσαι
διὰ τοῦ ἐρωτηματικοῦ τρόπου τὴν ἀπόφασιν, περιέχουσιν ἐν
ἑαυταῖς ἀπολύτου καταφάσεως στοιχεῖα· οὐχὶ σὺ γὰρ αὐτίκα
μᾶλα εὐδαίμων ἐγένου (Ξ. Κ. Π. Η', ή, 46); — οὐ καὶ σὺ
ὁμολογήσεις μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ ἀδικεῖσθαι; ἀ.λ.δ' ἀνάγκη ἐφη
(Ξ. Κ. Π. Ε', ε, 13). Οὐδὲν ὅμως τὸ κωλύον ὥστε παρ' ἐλπί-
δα τοῦ ἐρωτῶντος νὰ ᾔηται ἐν τούτοις καὶ ἀποφατικὴ ἀπόκρι-
σις· οὐκ αἰσχροὺν ἡγεῖ δῆτα τὰ ψεῦδη λέγειν; οὐκ, εἰ τὸ σω-
θῆναι γὰρ τὸ ψεῦδος φέρει (Σ. Φ. 108).

§. 4. Τίθεται Υ'. τὸ οὐ ἐν τῇ παρ' ἐπικοῖς συνήθει χρήσει
τῆς ὑποτακτικῆς καθ' ἣν προσεγγίζει εἰς τὸν μέλλοντα τῆς
ὀριστικῆς· οὐπω τοιους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι (ΐλ. Α,
262)=οὐδὲ ἰδεῖν δυνήσομαι=οὐδὲ ὄψομαι.—*πληθὺν δ' οὐκ
ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀρομήνω* (ΐλ. Β, 488. Ἴδε καὶ ΐλ.
Η, 197).

§. 5. Τίθεται Δ'. τὸ οὐ ἐν ἀπολύτῳ χρήσει τῆς εὐκτικῆς,
τῇ προσεγγίζουσῃ εἰς τὴν σημασίαν τῆς ὀριστικῆς· οὐκ ἂν
γένοιτο ταῦτα = οὐκ ἔστι γενέσθαι.—οὐκ ἂν διείποιμι (Σ.
Τρ. 22), κτλ. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ὅταν, περὶ παρελθόντος τοῦ
λόγου ὄντος, τίθωνται παρωχημένοι τῆς ὀριστικῆς· οὐκ ἂν
τάδ' ἔσται τῇδε, μὴ θεῶν μετὰ (Σ. Αἶ. 950)· καὶ ὡς ἐν τῷ
οὐκ ἂν γένοιτο ταῦτα περιέχεται ἡ ἔννοια οὐ γενήσεται, οὐ-
τως ἐν τῷ οὐκ ἂν ἔσται περιέχεται ἡ ἔννοια ἔσται. Ἴδε περὶ
᾽Υποθετικῶν Λόγων. Τὸ αὐτὸ δὲ καὶ κατ' ἐρώτησιν.

§. 6. Ἐν ἀπολύτῳ ἀποφάσει οὐδέποτε τίθεται μὴ· ὅθεν δὲν
λέγεται μὴ λέγω ὡς λέγεται οὐ λέγω. Τίθεται δὲ μὴ ἐπὶ ἐ-
ρωτήσεως, ὅταν περιμένηται ἀποφατικὴ ἀπόκρισις· μὴ καὶ σὺ
ἡδέ' ἄττα καλεῖς κακὰ καὶ ἀντιὰ ἀγαθὰ (Πλ. Πρωτ. 354);
Σπανίως δὲ καταφατικῆς ἀποκρίσεως περιμενομένης· πῶς μὴ
ψεῦσομαι; = ἀνάγκη ψεύσασθαι. Τίθεται, δεύτερον, μὴ ἐπὶ
ἀπευχῆς περὶ πραγμάτων παρελθόντων· μὴ γὰρ ἐπὶ ξέρας
θανεῖν ἐχρῆζε (Ρ. Κ. 1712).—*μήποτ' ὄψελον λιπεῖν τὴν*

Σκῆρον (Σ. Φ. 969).—ὁ μήποτε ἐγὼ τάλας ἐπωφέλῃσα πο-
λεως ἐξελεῖσθαι (Σ. Κ. 510)=εἴθ' ὥρελον μὴ δέξασθαι=εἴθε
μήποτε ἰδεξάμην παρὰ τῆς πόλεως (Σχολ.).

§. 7. Ἐπὶ ὑποτακτικῆς καὶ εὐκτικῆς ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ. ἐ-
ξαίρουμένων τῶν προσημειωμένων περιστάσεων (§. 4—5),
τίθεται πάντοτε μὴ ἐπὶ αὐθυποτάκτων μὴ φοβηθῶμεν ἐπὶ
ἐρωτήσεως μὴ λάβω; μὴ εἴπω; Ὡσαύτως; μὴ γένοιτο.—μὴ
ζῶην μετ' ἀρουσίας (Εὐρ. *Ηρ. Μ.* 676).—πῶς μὴ τὸ ὄν
λέγοι (Πλ.);

§. 8. Ἐπὶ ἀπαγορεύσεως, ἀποτροπῆς καὶ τῶν τοιούτων,
τίθεται πάντοτε μὴ μὴ ποιεὶ τάδε, μὴ βούλου κτλ. Ὡσαύ-
τως μὴ φθορήσης, μὴ δίκην δικάσης κτλ. Οὕτω καὶ μὴ πλου-
τεῖν ἀδίκως, μὴ κλέπτειν, μὴ ἀρπάζειν, κτλ.

§. 9. Ἐν δὲ συνδέσει λόγου τίθεται τὸ οὐ ὅπου ἢ οὐ δεῖς
εἶναι μόνον ἐξωτερικὴ καὶ συμπλεκτικὴ. Οὕτω π. χ. ἐπὶ τῶν
διηγηματικῶν καὶ ἐκθετικῶν ἐν γένει λόγων, ἐν οἷς τὸ ὅτι
καὶ ὡς χρησιμεύουσι μόνον εἰς ἐπιπλοκὴν τῶν δύο κώλων,
ἀλλὰ δὲν ἐκκρᾶται ἀναγκασίως ἐκ τοῦ πρώτου τὸ δεύτερον,
ἔστω τὸ τελευταῖον τοῦτο καθ' ὁριστικὴν ἢ εὐκτικὴν, μετὰ
ἢ ἄνευ τοῦ ἄν, ὅπως ἢ ἐννοεῖται ἀπαιτεῖ λέγουσιν ὅτι ἐπὶ τοῦ-
το ἐρχονται (Ξ. Κ. Π. Α', 6', 9).—λέγων ὅτι οὐπω δὴ πολ-
λοῦ χρόνου ἡδῖον οἶνω ἐπιτύχοι (Ξ. *Αν. Α'*. 6', 14).—καὶ
οὐχὶ τοῦτο λέγω ὡς οὐ δεῖ εἶναι (Ξ).—μέγα τεκμήριον ὡς
οὐκ ἄν ἀπέκτεινε Φρήγιον (Δυσ.).—Ἡράκλειτος λέγει ὡς
δις εἰς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἄν ἐμβαίης (Πλ. *Κρατ.* 502).
Οὕτως οἶδα ὅτι οὐ, μαρθάνω ὅτι οὐ, κτλ.

* §. 10. Πολλῶ μᾶλλον ὡς αὐθυπόστατος θεωρητέος ὁ λό-
γος ἐπὶ ἀντιθέσεως, ἐνθα ἔπεται τὸ δεύτερον κῶλον διὰ τὸν
οὐ, ὡς εἰ καθ' ἑαυτὸ ὑπῆρχε· σὺν ἄρα τοῦτῳ οὐκ ἐμοῦ
κεκλήσεται (Σ. *Αἰ.* 1368).—ἐγὼ, σάφ' ἔσθ', οὐκ ἄλλος (Σ)·
ἐπὶ ὁμοιώσεως· σὺ δὲ ταύτης ἄπειρος εἶναι φαίνει, οὐχ ὥ-
σπερ ἐγὼ ἔμπειρος (Πλ.). Καὶ ὑπονοουμένου τοῦ ἐνός κώλου.
καὶ παράδειγμα τόδε τοῦ λόγου οὐκ ἐλάχιστόν ἐστι (Θ. Α'
2', (ἀλλὰ μέγιστον).—καὶ οὐχ οἱ ὑσθελέστατοι (Θ. Στ'. 10)
—οὐ περὶ βραχίον (Θ. Α', 78) ἐπὶ συνεπείας· συνεπίσθε

ἤδη τ' ἀδικήματα αὐτοῦ ἀκούειν, ὥστ' οὐ θαυμάζεται (Αἰσχ.)

§. 11. Τίθεται δεύτερον, ἐν συνδέσει λόγου τὸ οὐ, αἰτίαις ἐπιφερομέναις διὰ τοῦ ὅτι, ὡς, διότι, ἐπεὶ τὰς πολλὰς λέγειν, ὅτι οὐκ ἴσασι τὴν οὐσίαν ἐκάστου (Πλ. Φαίδ. 249). — δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ διότι (Πλ. Πρωτ. 353). — σφόδρ' δ' ἐξοδοίη Ζεὺς, τάδ' εἰ τελειτέ μοι θαυρόντ'· ἐπεὶ οὐ μοι ζῶντι γ' αὐθιγ' ἔξετον (Σ. Κ. 1435) = οὐχ' ἔξετον τελὲν μοι. Τίθεται δὲ μὴ, ὅταν ἡ ἔννοια τοῦ αἰτιολογουμένου κώλου κρέσσεται ὅλως διόλου ἐκ τοῦ τὸ αἴτιον ἐξηγουμένου· ἐπεὶ μηδὲν ἀντιπίπτει (Πλούτ.) Ἀλλὰ περὶ τούτου ἴδε Εἰς. Ἐ.Ι.Ι. Συστ., σ. 786.

§. 12. Ἐπὶ ὑποθετικῶν καὶ τελικῶν λόγων τίθεται μὴ εἰναι μὴ πᾶσι κηρύττει τάδε. (Σ. Ἀρ. 87). — εἰμὴ γυλάξεις μήκρ', ἀπολείς τὰ μείζονα (Γν.) — ἴνα μὴ ἐβιβώμεθα (Πλ. Γορ. 454). — παρήλθομεν, ὅπως μὴ χεῖρον βουλευσώμεθα (Θ. Α'. 23). — ὅπως τὰ ὀπ.τα μὴ αἰσθησιν παρέχει (Θ. Γ'. 22).

§. 13. Ἀπόρροια τῶν ὑποθετικῶν λόγων εἶναι οἱ περιορισμοὶ καὶ ὑπεξαιρέσεις σημεινόντες· εἰ μὴ κωφόρ γ' εἰμὶ (Πλ.) — εἰ μὴ τι σὲ ἄλλο λέγεις ἡμῖν — ἡμῖν οὐδὲν ἐστιν ἀγαθόν ἄλλο, εἰμὴ ὀπ.τα καὶ ἀρετὴ (Ξ. Ἀν. Β', 12). Εἰρωνικῶς δὲ τίθεται πολλάκις τὸ εἰμὴ· εἰμὴ ἀδικῶ (Πλ.). Ὁσαύτως καὶ τὸ εἰμὴ ἄρα. Κατὰ παράλειψιν τοῦ προσηγμένου ῥήματος πιρῶκυψε τὸ εἰδὲ μὴ· ὡς ὄψον τοῦτο ἔχουσιν, εἰδὲ μὴ ὄψον ἔχουσιν, τὸ κάρδαμον (Ξ. Κ. Π. Α', 6', 11). — εἰ μὲν ἀποθανοῦμαι, εἰδὲ μὴ, οὐ λείψει ποτὲ (Εὐρ. Ἀνδρ. 254).

§. 14. Κατὰ τὴν ἐξηγουμένην δὲ ἔννοιαν ῥυθμίζονται καὶ οἱ ἀναφορικοὶ λόγοι· εἰς ὠρισμένον τι καὶ ἀβέβαιον ἢ ὡς τοιοῦτον ἀναφερόμενοι δέχονται τὸ οὐ. Θεωρεῖται τις ἦρ, δε οὐκ ἂν εἴλετ' εἰσάπαξειπεῖν (Σ. Φ. 443). — ὅταν ταιαῦτα λέγῃς, ἃ οὐδεὶς ἂν γήσκειν ἀνθρώπων (Πλ. Γορ. 472). Πάντοτε δὲ οὕτως, ἀρνήσεως ἡγουμένης, ὡς ἐπὶ τῶν οὐδεὶς ἐστιν ὅς, οὐκ ἐστιν ὅς, οὐκ ἐσθ' ὅπως. κτλ. Δέχονται δὲ τὸ μὴ εἰς ἀόριστον τι ἀβέβαιον καὶ ὑποθετικόν ἀναφερόμενοι· κωφόρ ἀνῆρ τις, δε Ἥρακλει στόμα μὴ παραβάλλει (Πινδ. Π. Θ', 37) = εἰ μὴ τις παραβάλλει = ὅστις μὴ παραβάλλει τὸ ἐαυ-

τοῦ στόμα=δοτις μὴ ἐγκωμιάζει τὸν Ἡρακλέα (Σχολ.)—
βουληθεὶς τοιοῦτον μνημεῖον καταλιπεῖν, ὃ μὴ τῆς ἀνθρω-
πίνης φύσεώς ἐστιν (1^α. Παρηγ. κί), ἐνθα διὰ τοῦ μὴ ἐξη-
γείται ὁ σκοπὸς τοῦ μέλλοντος καταλιπεῖν τὸ μνημεῖον, Ξέρ-
ξου=ὁποῖον νὰ μὴ ὑπάρχῃ διὰ τοῦ οὐ ᾔθελεν ἐξηγηταὶ ἢ
ὑπαρξίς τοῦ πράγματος, βεβαιουμένη καὶ παρὰ τοῦ διηγου-
μένου Ἰσοκράτους=ὁποῖον δὲν ὑπάρχει.

§. 15. Ὡσαύτως καὶ οἱ χρονικοὶ λόγοι· ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τη-
ρικάδ' ἄρ' εἰμ' ἀνήρ (Σ. Κ. 393);=ὅτε δὲν ὑπάρχω πλέον,
δὲν ἀξίζω τίποτε, τότε λοιπὸν θὰ εἶμαι ἀνὴρ;=ἀνδρείος,
μέγας.—τέλος δ' ὅτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶντι, λέγει τις εἰς (Σ.
Ἀρτ. 268).—εἰ τότε δωροῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἢ χάρις χάριν φέ-
ρει (Σ. Κ. 776).—ὅποτε μὴ φαῖεν (ἀγαθόν τι δεδρακέναι),
ἀπάγοιτες ἀπέκτεινον (Θ. Γ', 59).—ἵππεϊ μὴ ἀντανάγοιεν,
ἀναχωροῦντες ἡσύχαζον (Θ. Η', 38). Ὡσαύτως Ζηνὸς δ' οὐκ
ἂν ἐγώ γε Κροτίδος ἄσπον ἰκοίμην, ὅτε μὴ αὐτὸς γε κε-
λεύει (Πλ. Σ. 247)=εἰ μὴ, κτλ.

§. 16. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν ἐξαρτωμένων ἐρωτή-
σεων· δέχονται μὲν τὸ μὴ, ὅταν ἀναφέρωνται εἰς ἀόριστον τι,
τὸ δὲ οὐ, ὅταν, εἰς ὠρισμένον, ὡς ᾔθελον εἶναι καὶ ἐν ἀπολύ-
τῳ λόγῳ· ὅσάκις Ἀθήναζε ἀφικοίμην, ἐπανηρώτων Σωκρά-
την ὃ μὴ ἱμεμνήμην (Πλ. Θιαίτ. 143.—ἐρήσονται εἰ οὐκ
ἐναντιώτατον ἐχθρὰ φίλια (Πλ. Ἀύσ. 216).—καὶ ὅποτε τις
αὐτῶν ἐροῖτο τῶν ἐν τέλει ὄντων ὅτι οὐκ ἀπέρχεται ἐπὶ τὸ
κοινόν, ἔφη τοὺς συμπρέσβεις ἀγαμέμνιν (Θ. Δ', 80).

§. 17. Ὡς ἐξαιρέσις τῶν προηγουμένων φαίνονται χωρία
τινὰ τῶν ὑποθετικῶν λόγων, ἐν' οἷς ἀπαντᾶται οὐ ἀντὶ μὴ·
εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔῃς θάπτειν παρών (Σ. Αἰ 1131).—
ἐὰν δ' οὐ φάσκη (Δυσ.). Ἀλλ' ἐν τούτοις τὸ οὐ, τὰ τοῦ στε-
ρητικοῦ ἄλλα ἐκπληροῦν, ἀποτελεῖ μίαν ἔννοιαν μετὰ τοῦ
ρήματος· οὐκ ἔῃς=κωλύης, οὐ φάσκη=ἀρνήται. Ὡσαύτως
τὸ θαυμάζω εἰ οὐ, κτλ.=θαυμάζω ὅτι οὐ, κτλ. οὕτω καὶ
ἐπὶ τῶν τελικῶν. Ἰδε Σ. Π. Β', σ. 527.

§. 18. Ἐπὶ τοῦ τελικοῦ ἀπαρεμφάτου λεγομένου ὡς ἐξαρ-
τωμένου ἐκ τοῦ ρήματος τῆς κυρίας προτάσεως, τίθεται μὴ

θεόμενοι μὴ σφᾶς περιορᾶν φθειρομένους (Θ. Α', 24).—
προείπον δὲ αὐτοῖς μὴ ταυμαχεῖν Κορινθίους (Θ. Α', 45).—
μὴ ὀκνεῖν δεῖ (Θ. Α', 120).—*χρῆν ὑμᾶς ἢ μὴ κακῶς λέγειν*
ἢ μὴ ζυγεῖναι (Λυσ.).—*ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ἤδη κείσονται*, ὡς μη-
δὲν ἄρ' ἔτι κακὸν παθεῖν (Ξ.). Ὡσαύτως δὲ μὴ δέχεται τὸ ἀ-
παρέμφατον καὶ ὅταν καθ' ἑκὺτὸ διὰ τοῦ ἄ. θ.ρου ἐκφερόμενον
παριστᾷ ἔννοιαν αὐθυπόστατον· τὸ μὴ ἄλλοθι διατρίβειν ἄλλ'
ἐν τούτῳ εἰ ἔχει (Πλ.).—*τὸ μὴ πυθέσθαι*, τοῦτο μ' ἀληθ-
νεῖν ἄρ' (Σ. Τρ. 158). Οὕτω καὶ μικρόν ἐξέφυγε τοῦ μὴ
καταπετρωθῆναι (Ξ. Ἀν. Α', γ', 2).—*διὰ τὸ μὴ εἶναι* (Θ.).
—*ἐπὶ τὸ μὴ λυπεῖν καὶ μὴ βλάπτεσθαι* (Δ.). Ὡσαύτως καὶ
ἀνάγκη· *τίνα δ' αἰσχ.οι μὴ φιλεῖν ἢ τὸν ἀδε.λφόν* (Ξ.);

§. 19. Ἐπειδὴ τὸ εἰδικὸν ἀπαρέμφατον λεγόμενον (σ. 115,
§. 7) ἰσοδυναμεῖ ὀριστικῇ μετὰ τοῦ ὅτι, λέγουσιν εἶναι =
λέγουσιν ὅτι ἐστίν, ἢ δὲ ὀριστικῇ μετὰ τοῦ ὅτι δέχεται ἐπὶ
ἀρνήσεως τὸ οὐ (§. 9), τούτοις ἐπόμενον ἦτον ὥστε καὶ τὸ
ἀπαρέμφατον ἐπὶ τῆς αὐτῆς περιστάσεως νὰ δέχεται ὡσαύ-
τως τὸ οὐ λέγουσιν ὅτι οὐκ ἔστι καὶ λέγουσιν οὐκ εἶναι.
Καὶ ὅμως, ἂν καὶ δὲν λείπουν τοιαῦτα πρᾶξεϊματὰ (ἴδε
κατωτέρω §. 22), ἢ συχνότερα καὶ ἢ συνήθως χρῆσις ἐκφέρει
τὸ ἀπαρέμφατον ἐν τούτοις διὰ τοῦ μὴ λέγουσι μὴ εἶναι.

§. 20. Οὕτω μετὰ τὰ ῥήματα λέγειν, γάναι εἰδέναι ἐπί-
στασθαι, δοκεῖν, νομίζειν, οἶσθαι, μετὰ τὰ ῥήματα
δεικνύναι, δη.λοῦν, ὁρᾶν πυνθάνεσθαι, ἐπισχνεῖσθαι, ἀπει-
λεῖν, βουλεύεσθαι, μεταγινώσκειν, μετὰ τὰ ὁμνῶναι. ὁμο-
λογεῖν, ἀρεῖσθαι, μετὰ τὰ χρῆ, ἀνάγκη, εἰλός, ἀδύνατον,
δίκαιόν ἐστι, κτλ. ἐπὶ τοῦ ἐκ τούτων ἐξαρτωμένου ἀπαρεμ-
φάτου τίθεται μὴ πῶς ἂν το.λμῶμεν λέγειν τὸ καλὸν μὴ
καλὸν εἶναι (Πλ.);—*ἔφασαν μὴ ἀδικήσεσθαι* (Ξ.).—*ἐπιστά-
μεθα μὴ πω ποτ' αὐτὸν ψεύδος λαλεῖν* (Σ. Ἀντ. 1094);

* §. 21. Ὡς λόγος τῆς τοιαύτης διαφορᾶς ἐπιφέρεται ὅτι
ἐπὶ μὲν τοῦ ἀπαρεμφάτου ἡ ἔννοια κρέμαται πάντη πάντως
ἐκ τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως, ὃ ἐστίν ἐκ τῆς γνώ-
μης τοῦ λέγοντος, νομίζοντος, κτλ, ἐπομένως ἢ ἀρνήσις ἐρ-
χεται ἐξωθεν (§. 1), ἐπὶ δὲ τῆς ὀριστικῆς μετὰ τοῦ ὅτι καὶ

ὡς θεωρεῖται οἷον αὐθυπόστατος καὶ ἀνεξάρτητος ἐκ τοῦ ἡγουμένου κώλου χρησιμεύοντος τοῦ μορίου μόνον εἰς ἐπιπλοκὴν καὶ σύνδεσιν τῶν δύο λόγων, ἐπομένως ἡ ἄρνησις ἐνυπάρχει εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα (§. 1). Οὕτω λοιπόν, κατ' ἀκριβοῤῥητοςύνην, τὸ μὲν *φημί* ταῦτα μὴ οὕτως ἔχειν ἐκφέρει τὴν περὶ τοῦ προκειμένου κρίσιν ἐπὶ τὸ μετριώτερον, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ λέγοντος, τὸ δὲ *φημί* ὅτι ταῦτα οὐχ οὕτως ἔχει ἐξηγεῖ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐπὶ τὸ βεβαιότερον, ὡς ἔντως ὑπάρχουσαν καὶ οὐδαμῶς ἐκ τοῦ ἡγουμένου ἱεαρτωμένην = ταῦτα οὐκ ἔχει οὕτω, καὶ λέγω τοῦτο.

§. 22. Ἄλλ' οὐδὲν ἤττον καὶ μετὰ τὰ ἀνωτέρω ῥήματα ἀπαντῶνται ἀπαρέμφατα τὰ οὐ ἔχοντα ἡγοῦμαι γὰρ αὐτοὺς οὕτι διαπράξασθαι (Πλ. Πρωτ. 317).—οὐδ' ἄνθρωπον νομίσαιμι ἑμάντων εἶναι (Πλ.).—κινδυνεύει οὐχ οὕτως ἔχειν (Πλ. Ἀντερ. 133).—μάλιστα δὲ μετὰ τὰ λεκτικὰ *φημί* δ' οὐ σε μαρθάνειν (Σ. Φ. 1389).—*φημί* αὐτὸν οὐ διαμενεῖν (Ξ. Ἀπολ. 30) Ἴδε περὶ τούτων *Εἰς*. *Εἰλ. Συγγ.* σ. 791—.

* §. 23. Εἰ μὲν οὐχὶ ἅπαντα, τὰ πλεῖστα τοῦλάχιστον τῶν τοιούτων χωρίων δυνατὸν ἴσως νὰ ἀναχθῶσιν εἰς δύο γενικωτέρας περιστάσεις τὰς ἑξῆς· α. ὅταν ὁ διὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου λόγος ἀποφάσκηται ἐπὶ τὸ βεβαιότερον καὶ ἀνεκδιάστως, ἐπομένως ἰσοδυναμῇ τῷ διὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ὅτι (§. 21), καὶ τότε τίθεται οὐ *φημί* δεῖν οὐδὲν τοιοῦτον προσφέρειν τῷ φαρμάκῳ (Πλ. Φαίδ. 65).—*μηδὲν δύσσει*· οὐ πολέμους δρᾶσαι τάδε. (Εὐρ. Ρ. 805)· οὕτως ἴσως καὶ τὸ αἰσθόμενος οὐκ ἄν πείθω αὐτούς (Θ. Ε'. 5).*

§. 24. Τίθεται β'. οὐ ἐπὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου, ὅταν ἡ ἄρνησις πίπτῃ εἰς μίαν μόνην ἔννοιαν. Γίνεται δὲ τοῦτο μάλιστα ἐπὶ ἀντιθέσεων, ὅτε εἰς κῶλον ἀποφατικὴν ἀντιτίθεται κῶλον καταφατικὴν ἰσοδύναμον, καθὲ ἀπόρρητα ἔφη ἐκ Θεσμοφόροις αὐτὰς (τὰς γυναῖκας) ἐκφέρειν, σὲ δὲ καμὲ βουλεύοντε τοῦτο δρᾶν *ἔει* (Ἀρφ. Ἑκκλ. 442), ἢ καὶ ἀντιστρόφως· καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν (ἔφη) πάντα κοῦκ ἀποστερεῖν (αὐτόθι 449)—ἔμοσε δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι, ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γῆς (Θεόκρ. κά. 59). Ἐνίοτε δέ, τιθεμένου τοῦ

ένος, μόνου κώλου, ἐξυπονοεῖται τὸ ἄλλο (§. 10). ἐγὼ οἶμαι σὺν ὑμῖν ὡς πιστοῖς βουλευόμενος οὐκ ἂν ἐξαμαρτάνειν (Ξ. Κ. Π. Ε', 6', 23).—ἡγησάμενος οὐκ ἔτι ἐμὸν ἔργον εἶναι παρῆναι ἐν ταῖς συνουσταῖς (Πλ. Πρωτ. 335).

§. 25. Ἡ μετοχὴ δέχεται τὸ μὴ ἁ. ἐπὶ πλοκῆς λόγου οἰκωθεν ἀπαιτούσης τὴν τοιαύτην ἄρνησιν, ὡς ἐπὶ προστακτικῆς, ἐψηφίσασθε τὸν πόλεμον μηδὲν φοβηθέντες τὸ αὐτίκα δεινόν. (Θ. Α', 124), ὡς ἐπὶ ἀπαριμφάτου ἀπαιτούντος τὸ μὴ τί δ' ἔστιν; εἰ χρὴ μὴ κελευσθεῖσαν λέγειν (Εὐρ. Ἰφ. Τ. 1288); 6'. ὅταν ἐξηγῇ ἔννοιαν ὑποθετικὴν φίλοι γε οὐκ ἂν εἴεν μὴ περὶ πολλοῦ ποιούμενοι ἑαυτοὺς (Πλ.)=εἰ μὴ.—οὐκ ἔστι μὴ νικῶσι σωτηρία. (Πλ.) κτλ.

§. 26. Δέχεται τὸυναντίον τὸ οὐ, ὅταν ἐξηγῇ ἔννοιαν θετικὴν οἶνος οἶεσθαι τοῦν ἔχει ποιεῖ τῶν πιόντων τοὺς πολλοὺς οὐκ ἔχοντας (Πλ. Κρατ. 406) = ἐν ᾧ οὐκ ἔχουσι.—τί ταῦτ' ἀνιᾶς μ' οὐδὲν ὠρελημένη (Σ. Ἀντ. 550);—καὶ γὰρ ἐμοὶ πολέμιός ἐστιν οὐκ ἐμὲ μισῶν, ἀλλ' οἴόμενος ἀσύμφορον ἑαυτῷ μεγάλους εἶναι ἡμᾶς (Ξ. Κ. Π. Ε', 6', 24).—οἱ οὐ δυνάμενοι ἐπιβῆναι (Θ. 6, 25).—οἱ οὔτε ἀγαθοὶ οὔτε κακοὶ πως ὄντες (Πλ.).

§. 27. Τὰ ἐξῆς παραδείγματα σαφηνίζουσι τὸ πρᾶγμα καλλιώτερον ὃ μὲν λαβὼν ἀργύριον ὑπερεπήρεσεν, ὃ δ' οὐ λαβὼν εἶναι θαράτου φῆσ' ἀξίους τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ (Ἀρφ. Ἐκκλ. 186).—εἰώθατε τὰ οὐκ ὄντα λογοποιεῖν ὡς ἔστιν ἡμῖν ἐτοῖμα (Ἀνδ.)—οὗτος γὰρ ἐδόκει καὶ πρότερον πολλὰ ἤδη ἀληθεῦσαι τοιαῦτα, τὰ ὄντα τε ὡς ὄντα καὶ τὰ μὴ ὄντα ὡς οὐκ ὄντα (Ξ. Ἀρ. Δ', 8', 15.).

§. 28. Πολλὰ τῶν ἀνωτέρω σημειωμένων ῥημάτων (§ 20) συντάσσονται καὶ μετὰ μετοχῆς, καθάπερ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν παρατηρήσαμεν, κατηγορουμένου τόπον ἐπεχούσης (σ. 125, §. 7. σ. 127, §. 10). Καὶ τότε δὲ, ἰσχύοντος τοῦ ἀνωτέρω κανόνος, δέχονται οὐ ἐπὶ θετικῆς καὶ μὴ ἐπὶ υποθετικῆς ἐννοίας φακερός γέγονεν οὐ συγγενῆς ὡς (Ξ).—καὶ οὐτ' ἐπιχειρήσας οὐτ' ἐπιθυμήσας οἶδα ὅτου ἠτύχησα (Ξ. Κ.

Η. Η'. 7).—Ἰστε μὲν με οὐδένα πω κίνεοντο προξενήσαντα ἡμῖν ἐθελούσιον (Ξ. Ἀν. ζ', ε, 14)—ὁρῶ οὐ δυναμένους (Ξ).—ἤγγειλε τὴν πόλιν οὐ πολιορκηθεῖσαν (Ξ.). Ὀλιγὼς ἐν ἱσμεν μὴ ἄν ἦσσαν ἡμᾶς Λυπηρὰς γενομένους τοῖς ἐξομαχοῖς (Θ. Α', 76)—ὥς μηκέτ' ὄντα κείνοι ἐν φάσι κύει (Σ. Φ. 415)=ζῶντα, ὡς εἰ μὲ ἦν.—ὥς μηδὲν εἰδὼς ἔσθι μ' ὄν ἀριστορεῖς (Σ. Φ. 253).

§. 29. Ἡ αὐτὴ χρῆσις τῶν δύο ἀποφατικῶν μερίων οὐ κα μὴ ἐπιμαρτυρεῖ ἐπὶ τῶν οὐσιαστικῶν, ἐπὶ τῶν ἐπιθετικῶν, ἐπὶ τῶν ἐπιρρημάτων καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπροθέτων πτώσεων τίθεται δηλ. μὴ ἐπὶ ὑποθετικῆς καὶ οὐ ἐπὶ θετικῆς ἐννοίας· δευτὸν δ' ἔστιν ἢ μὴ ἐμπειρία (Ἀρσ. Ἐκκλ. 115)—γράφαι τὴν τῶν γεφυρῶν οὐ διὰ λύσειν (Θ. Α', 137)—κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσσεως (Θ. Β', 50).—οὗτοι φίλα τὰ μοῖ φίλα (Εὐρ. Τρ. 463)—οὐ δίκαια ὁρᾷς (Ξ).—οὐ φίλα τοι ἐρίω (Εὐρ. Ζ' 104).—τὸ δὲ μὴ ἐμποδῶν ἀναταγώριστῳ ἐννοίᾳ τετιμῆται (Θ. Β', 45).—μὴ ἀλογίστως (Θ).—μὴ καλᾶς (Εὐρ.) οὐκ εἰκότως (Θ' ΣΤ', 89).—οὐκ εὐκαίρως (1σ.).—ἂ μὴ μετὰ νόμων ἡμαρτεν (Θ. Γ', 62)—ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπετίθενσαν (Θ. Α', 37).—οὐκ ἐν πατρίδι (Θ. ΣΤ', 68.).

§. 30. Οὕτω λοιπόν, δεχόμενοι τὰς ἀνωτέρω ἐξαιρέσεις, καθ' ἃς ἐν τῷ ἐξαρτωμένῳ λόγῳ τίθεται οὐ ἀντὶ μὴ, δεχόμεθα φαινόμενας μόνον ἐξαιρέσεις, διότι, εἴτε τὸ οὐ, τὰ τοῦ στερητικοῦ ἄλλα ἐκπληροῦν, ἀποτελεῖ μίαν ἔννοιαν μετὰ τῆς ἀποφασκομένης λέξεως (§. 17), εἴτε ἐκφέρει τὸν δι' ἀπαρεμφάτου λόγον ἰσοδύναμον τῷ διὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ οὐ (§. 23), εἴτε, τελευταῖον, ἀποφάσκει ὅχι ὅλον τὸν λόγον, ἀλλὰ μίαν μόνην ἔννοιαν, ὡς ἐπὶ τῶν ἀντιθέσεων (§. 24) πάντοτε ἀποφάσκει, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ φύσιν, οἰκοθεν, οὐχὶ ἐξωθεν καὶ δυνάμει ἐξαρτήσεως.

§. 31. Δεχόμενοι δὲ ἀπ' ἐτέρου ὡς ἑλλειπτικάς τὰς φράσεις ἐν αἷς, ἐπὶ τοῦ ἀπολύτου λόγου, τίθεται μὴ ὡς μὴ εἶπω;=βούλει ἵνα μὴ εἶπω; μὴ γένοιτο=βουλοίμην ἵνα μὴ γένοιτο, κτλ., ἐλευθεροῦμεν διὰ τούτου παντελῶς τὸν καθ' αὐτὸ ἀπόλυτον λόγον ἀπὸ τοῦ μορίου μὴ, ὡς διὰ τοῦ προη-

γυμνένου (§. 30) ἐλευθεροῦμεν τὴν ἀληθῶς καὶ ὄντως ἐξαρ-
τώμενον λόγον ἀπὸ τοῦ μορίου οὗ. Καὶ οὕτως εὐρίσκεται κα-
τὰ πάντα ἰσχύων ὁ ἐν ἀρχῇ τοῦ κεφαλαίου τοῦδε τεθείς κα-
νὼν, ὅτι τὸ μὲν οὐ ἐν γένει τίθεται ὅπου ἡ ἀπόφασις ἐν-
πάρχει οὐκοῦν εἰς τὸ πρᾶγμα, τὸ δὲ μὴ ὅπου ἐργεταὶ ἐξώθεν
(§. 1).

§. 32. Ταύτας τὰς ἀρχὰς ἀποδεχόμενοι δυνάμεθα, μετὰ
μειζονος ἢ ἐλάττωτος ἰσχυρίσεως, πολλὰ τῶν ποιητῶν καὶ συγ-
γραφέων χωρὶς νὰ προσελκύσωμεν εἰς τοὺς ἀνωτέρους τόπους·
πῶς διεῖξε ἢ πόθεν μὴδὲν ποῶν (Λεφ. Π. 1. 906);—εἰ, ὡς
λέγεις, μὴδὲν ἐποίησιν—ἐποίησιν.—τὸ οὐδὲν ποιῶν ἤθελεν εἶναι
—ὡς ἢ ἐπεὶ οὐδὲν ἐποίησιν—λύκετε δὲ οὐδὲ τὰς Λακεδαιμο-
νίων σπονδὰς, δεχόμενοι ἡμᾶς μὴδετέρων ὄντας ἑομμά-
μαχους (Θ. Α', 35 —ὡς εἰ μὴδετέρων ἦμεν σύμμαχοι, ἐπὶ
ταύτῃ τῇ ὑποθέσει· τὸ οὐδετέρων ὄντας ἤθελεν εἶναι—οὕτως
ἢ ἐπεὶ οὐδετέρων ἐσμέν σύμμαχοι. Ἴδε ἐν τοῦτοις καὶ §. 33.

§. 33. Καὶ τούτου ὅμως τεθέντος, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀρ-
νηθῶμεν ὅτι ὑπάρχουσι καὶ χωρὶς τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἀφε-
θῶσιν εἰς δευτέρας φροντίδας. Ἰσως δὲ καὶ ζήτημα δυνατόν
νὰ κινήθῃ. Εἰ παρὰ τὴν ἐπίπονον κατὰ ταξιν πασῶν τῶν ἐξαι-
ρέσεων εἰς ἐλάττωνας ἢ πλείονας περιστάσεις (Σ. Π, Β', σ.
527. σ. 531) κατὰ τὴν εἰς τὸν προσήκοντα τόπον, πιθανῶς
ἢ ἀπιθάνως, ἄνευ ἢ μετὰ βίας, ἀναγωγὴν τῶν διαφορῶν χω-
ρίων, δὲν εἶναι ὀρθότερον νὰ δεχθῶμεν καὶ ἐν ταύτοις ἐπί τινων
τοῦλάχιστον, ἐξαιρέσεων, ὁποίας ἀπανταχοῦ πᾶσι γλῶσσαι ἔχει.

§. 34. Τὰ περὶ τῶν ἀπλῶν μορίων οὐ καὶ μὴ λεγόμενα ἐν-
νοοῦνται καὶ περὶ τῶν ἐξ αὐτῶν μετ' ἄλλων μορίων ἢ καὶ
πτωτικῶν συντιθεμένων, οὔτε καὶ μήτε, οὐδὲ καὶ μὴδὲ, οὐ-
δεὶς καὶ μὴδεὶς, κτλ. προστιθεμένης πάντοτε καὶ τῆς ἐννοίας
τῶν προσλαμβανομένων, οὔτε φωνεῖς, οὔτε δρασεῖς, σοφᾶ—
οὔτε ἐμοὶ καλὸν τὸδ' ἐστίν, οὔτε σοί.—οὔτε συγγνώμην ἔ-
χειν δίκαιόν ἐστιν, οὔτ' ἐποικτεῖρεν τιτί. (Σ. Φ 1345.
1303. 1329)—μήτε εἰσδέχεσθαι μήτε προσφῶρεῖν τινα
(Σ. Τ. 238).—μήτε δεῖσθαι τῶν μετρίων, μήτε πλοῦτω ὑ-
περφέρειν (Ξ. Λ. Πολ. ΙΕ', δ').—οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος,

οὐδὲ δαιμόνων ἀγάλασθ' ἱερὰ (Σ. Τ. 1378), ἦσαν ἂν ἐφίμερα, δηλ.—τὰ δὲ ρηθέντα βούλου μὴδὲ μεμνησθαι (Σ. Τ. 1057).

§. 35. Ὡσαύτως κατὰ γῆν πόλεμος οὐδεὶς ξυρέστη—οὐδεὶς ἦσθετο ὅτῳ τρόπῳ ἕλαστος διεφθάρη (Θ. Α. 15. Δ', 80)—ὅσα μὴδεὶς τῶν ἐμῶν τύχῃ φίλων—μὴδεὶς κρατεῖτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτέ. (Σ. Φ. 509. Τ. 1027).—ὥς ἡμᾶς πρέπει βουλεύεσθαι ἀδικουμένους μὴδεὶς διδασκέτω (Θ. Α', 86) Οὕτως οὐκέτι καὶ μῆκετι, οὕτω καὶ μήπω, οὐδαμοῦ καὶ μηδαμοῦ, οὐδέποτε καὶ μῆδέποτε, κτλ. Πάντα τὰ ἀνωτέρω, χωρὶς ἀνάγκης τῶν προστιθεμένων μορίων, ἤθελον ἐκφρασθῇ κατὰ τὸν ἐν ἀρχῇ τεθέντα κανόνα, διὰ τοῦ οὐ καὶ μῆ.

§. 36. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουσι καὶ δύο συνδυασμοὶ τῶν ἀποφατικῶν μορίων τὸ οὐ μὴ καὶ μῆ οὐ. Τὸ πρῶτον τίθεται μετὰ τῶν φόβου, ὑποψίας, μερίμνης καὶ τῶν τοιούτων σημαντικῶν ρημάτων, καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ὀριστικῆς μετὰ ἢ ἄνευ ἐρωτήσεως, καθ' ὑποτακτικὴν τοῦ ἀορίστου καὶ σπανίως τοῦ ἐνεστώτος· οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, μὴδ' ἄψῃ πέπλων (Εὐρ. Ἰππολ. 606);—μὰ τὸν Ἀπόλλω οὐ μὴ σ' ἐγὼ περιόψωμ' ἀπελθόντα (Ἀρφ. Β. 508).—οὔτε μὴ ληφθῶ δόλω—οὔτε μὴ γένη μόνον (Αἰσχ. Ἐπτ. 199. 281),—ὅταν τοὺς φίλους κρατῆς εὖ ποιῶν, οὐ μὴ σοι δύνωνται ἀντέχειν οἱ παλέμιοι (Ξ. Ἱέρ. 1Α', 1ε). Ἴδε καὶ σ. 400, §. 4. 401, §. 9.

*§. 37. Ὁ ἰλλειπτικὸς οὗτος τρόπος τοῦ λέγειν ἔχει τὴν ἀρχὴν ἐξ ἄλλου προγενεστέρου, οἷος ἐν τοῖς ἐξῆς παραδείγμασιν· ὥστ' οὐχὶ δέος μὴ σε φιλήσῃ (Ἀρφ. Ἐκκλ. 650).—οὐδὲν δεινὸν αὐτῷ μὴ ποτ' ἀδικηθῇ (Πλ. Γοργ. 520)—οὐ γὰρ ἦν δεινὸν κατὰ τοῦτο μὴ ἀλῶπου (Ἡρ. Ε', 84)—οὐ φόβος μὴ σε ἀράγῳ (Ξ. Ἀπ. Β', α, 25). Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἐν τοῦτοις τὸ οὐ δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ αὐτὸ ῥῆμα μετὰ τοῦ μῆ, ἀλλ' εἰς τὸ παραλειπόμενον ἐστὶ, καὶ τοῦτο τὸ οὐ ἀναιρεῖ τὴν ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ ὑποψίαν, οἷον εἰπεῖν οὐ δέδοικα μῆ, ὅπερ ἐστὶ τὸ ἐναντίον τοῦ δέδοικα μῆ. Οὕτω τῷ παρ' Ἡροδότῳ (Ζ', 455) τοῦτο δὲ δεινὸν γίγνεται (=φόβος ἐστὶ) μὴ πέσῃ πᾶσα ἢ Ἑλλάς, ἤθελον εἶναι ἀντίθετον τῷ οὐδὲν δεινὸν (=οὐδεὶς

φόβος) μὴ πέσῃ ἢ Ἑλλάς, καὶ τελευταίον, οὐ μὴ πέσῃ ἢ Ἑλλάς. Οὕτω δὲ καὶ οὐδὲν δειροί τοι ἴσονται (οἱ Ἀυδοί) μὴ ἀποστέωσι (Ἡρ. Α' 456). Et n'y aura plus à craindre de révolte de leur part (.) Καὶ τὸ μὲν δειρόν ὕπερ ἀλλαχοῦ φοβερόν καλεῖ ὁ Ἡρόδοτος=φόβος τὸ δὲ δειροί, ἀντὶ δειρόν κτλ. εἶναι κατὰ τὰ δίκαιος εἰμι εἰπεῖν.—ἡμεῖς δίκαιοι ἐσμεν κινδυνεύειν. (Πλ. Πρωτ. 349 Κρίτ. 45) κτλ.*

§. 38. Ὁ δεύτερος συνδυασμὸς τῶν δύο ἀποφατικῶν μορίων, τὸ μὴ οὐ, τὴν αὐτὴν μετὰ τοῦ πρώτου ἔχων ἀρχήν, τίθεται ὡσαύτως μετὰ τῶν αὐτῶν ὡς ἐγγιστα ῥημάτων, καὶ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους. Ἀντίθετον δὲ τοῦ προηγουμένου ὅν κατὰ τὴν σύνδεσιν, καὶ κατὰ τὴν ἔννοιαν εἶναι τὸ ἀνάπαλιν. Τὸ μὲν πρῶτον σημαίνει οὐδεὶς φόβος, οὐ δέδοικα, μὴ τοῦτο γένηται, οὐ γενήσεται, τὸ δὲ δεύτερον δηλαυτὴ φόβος ἐστι, δέδοικα, μὴ οὐ γένηται. Οὕτω δέδοικα μὴ θάνῃ, ἤθελεν εἰπεῖ ὁ μὴ ἐπιθυμῶν τὸν θάνατον τοῦ ἀρρώστου, ἀλλὰ φοβούμενος περὶ τούτου, οὐ (δέδοικα) μὴ θάνῃ, ἤθελεν εἰπεῖ ὁ ὡσαύτως μὴ ἐπιθυμῶν τὸν θάνατον τοῦ ἀσθενούντος, ἀλλὰ θαρρῶν ἐν ταύτῃ ἐπὶ τῇ ὑγιάσει· δέδοικα μὴ οὐ θάνῃ, ἤθελεν εἰπεῖ ὁ ἐπιθυμῶν τὸν θάνατον τοῦ ἀσθενοῦς καὶ φοβούμενος μήπως δὲν ἀποθάνῃ.

39. Πάμπολλα ἐκ ποιητῶν καὶ συγγραφέων παραδείγματα δεικνύουσι τοῦτο. Οὕτω δειδῶ μὴ οὐτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον. (Ἰλ. Κ. 39).—ὑποπτεύομεν καὶ ὑμᾶς μὴ οὐ κοιροὶ ἀποβῇτε (Θ. Γ', 53).—ὥστε οὐ τοῦτο δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω ὅτι δῶ ἐκάστω τῶν φίλων, ἄν εὖ γένηται, ἀλλὰ μὴ οὐκ ἔχω ἱκανοὺς οἷς δῶ (Ξ. Ἀν. Α', Β', 7). Ἄνευ δὲ τοῦ προηγουμένου κώλου εἶναι τὸ μήνός τοι οὐ χραίσμη σκηπτρόν καὶ στέμμα θεοῦ (Ἰλ. Α, 79). Ὡσαύτως ἀλλὰ μὴ οὐ τοῦτο ἦ τὸ χρηστήριον (Ἡρ. Ε', 79).

§. 40. Τὸ μὴ οὐ συντάσσεται καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου ἀνάρθρου τε καὶ ἐνάρθρου· οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στοναχεῖν πατέρ' ἄθλιον (Σ. Ἠλ. 133).—οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ πᾶσαν πνέσθαι τῶνδ' ἀλθήειαν πέριξ (Σ. Τρ. 88).—μὴ παρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι (Σ. Τ. 283), καὶ

μετὰ μετοχῆς· δυσάλητος γὰρ ἂν εἴην τοιάνδε μὴ οὐ κα-
τοικτείρων ἔδραν (Σ. Τ. 12). — τοιαύτης δὲ τιμῆς τυχεῖν,
ὥστε θνητῶν οὐτα θεῶν γενέσθαι κριτήν, οὐχ οἶδ' ὅτε μὴ
οὐ τὸ πολὺ τῇ γνώμῃ διαφέροντα (Ίσ. Ἑλλ. Ἑρ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Περὶ προθέσεων.

§. 1. Ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν αὐτῶν θεωρούμεναι, αἱ Προθέσεις
ἦσαν, αἱ πλείσται τοῦλάχιστον, τοπικῆ ἐπιρρήματα. Ὡς πρὸς
τὴν συντακτικὴν χρῆσιν ἀναπληροῦσι τὰ τῶν πτώσεων, ἐξη-
γοῦσαι σχέσιν ὀνόματος πρὸς ὄνομα· εἶδος μετὰ πατρός.—
βελτίους ἐποίει τοὺς πολίτας ἀντὶ χειρόνων (Πλ. Γοργ.
515). Ἐάν λοιπὸν ὑποθέσωμεν γλῶσσαν δεκατρεῖς πτώσεις
ἔχουσαν, ὡς ἡ Φινικῇ, αὕτη ἔχει μικροτέραν χρᾶιν τῶν
προθέσεων, δι' ἰδιαιτέρου τύπου ἐξηγοῦντα ὅ,τι ἄλλαι διὰ προ-
θέσεως, ἔτι δὲ ὀλιγώτερον χρᾶζει τῶν προθέσεων γλῶσσαι εἴ-
κοσι πτώσει· καὶ ὑπόθεσιν ἔχουσα. Ἐάν δέ, τούναντίον, ὑ-
ποθέσωμεν γλῶσσαν ὅλως ἄπτωτον, ἡ γλῶσσαι αὕτη δὲν δύ-
ναται σχεδὸν νὰ κινηθῇ ἄνευ προθέσεων, ὡς συμβαίνει ἐν ταῖς
πλείσταις γλώσσαις τῶν νεωτέρων ἔθνων.

§. 2. Τίθενται δὲ αἱ προθέσεις εἰς τὸν λόγον κατὰ δύο τρό-
πους, ἐν συντάξει, χωριστὰ δηλ. τοῦ ὀνόματος πρὸς ὃ φέρον-
ται, ὡς ἐπὶ γῆς, ἐπὶ τῶν ὠν, ἐν οὐρανῷ, κτλ. καὶ ἐν συν-
θέσει, μετὰ τε ὀνόματος καὶ ῥήματος, κατ' ἐπιρρηματικὴν
ἐννοιαν, ἐπίγειος, ἐπουράνιος, ἐπώλγειν, κτλ. πολλάκις δὲ
καὶ προθετικὴν ἀποσχιρτῶν τινος.—ἄρᾳ ἐνεχέσθω (Πλ.)—
ὁ ποταμὸς διαρρέει τὴν πόλιν. Συνήθως δὲ προτάσσονται ἐν
συντάξει οὕσαι, καὶ πάντοτε δ' ἐν συνθέσει, καὶ ἐκ τούτου
τὸ ὄνομα πρόθεσις, ὅπερ ἐν ἄλλαις γλώσσαις δὲν ἀληθεύει.

§. 3. Ὡς πρὸς τὰς πτώσεις μεθ' ὧν συντάσσονται, αἱ προ-
θέσεις διακροῦνται εἰς μονοπτώτους, μετὰ μιᾶς μόνης πλα-

γίαι, διπλώτους μετὰ δύο πλαγίων, καὶ εἰς τριπλώτους, καὶ μετὰ τῶν τριῶν συντασσόμεναί.

Προθέσεις μονόπτωτοι.

§. 4. Προθέσεις μονόπτωτοι εἶναι ἑπτὰ· ἡ ἀντί, ἡ ἀπό, ἡ ἐξ, ἡ ἐκ, ἡ πρό, μετὰ γενικῆς συντασσόμεναι, ἡ ἔνν ἡ σὺν καὶ ἡ ἐν, μετὰ δοτικῆς συντασσόμεναι, καὶ ἡ εἰς ἡ ἐς μετὰ αἰτιατικῆς.

1. Ἡ Πρόθεσις ἀντί.

§. 5. Ἡ πρόθεσις ἀντί σημαίνει· 1. ἀνταλλαγήν· σὺ μὲν ἔρχῃ πεζὴν δόξαμιρ ἔχων, ἀνθ' ἧς ἄλλην σὺν ἂν δέξαιο (Ξ. Κ. Π. Α, ε', 10)· 2. ἀντικατάστασιν· βουλευεται ὅπως βασιλεύσει ἀντ' ἐκείνου (Ξ. Ἀν. Α'. α, 4).—ἀντί μὲν δούλου πολίτης γεγέννηται, ἀντί δὲ πτωχοῦ πλούσιος, ἀντί δὲ ὑπογραμμάτως νομοθέτης (Λυσίς). Οὕτω δὲ καὶ ἀντί τείχους (Θ. Β', 3)=*comme une barrière*—ἀντί ἱερῶν (Θ. Δ', 98)=ἐπὶ ἀποδόσει τῶν κατεχομένων ἱερῶν. 3. ἀμοιβήν. ἀντί τῶν πολλῶν πόρων σμικρὰ ἀπολαῦσαι (Πλ.).—ἀντί τοῦ κακοῦ ἔργου τιμῆς ἀξιοῦν (Ξ. Κ. Π. Δ', 15)· 4. προσίμνησιν· τὸν καλὸν θάνατον ἀντί τοῦ αἰσχροῦ βίου αἰρεῖσθαι (Ξ). 5. αἴτιον· τὸν Μίτων τιμωρόμεθα, ἀνθ' ὧν ἡμᾶς ἠγάγκασε τοὺς δασμοὺς τελεῖν ἐκείνους (Πλ.).—ἀντί τοῦ; (Ξ. Κ. Π. Η', γ'. 34)=τίνος ἕνεκα; Πάντα δὲ τὰ σημαινόμενα ταῦτα εἶναι προφανῶς ποικιλίαι τοῦ πρώτου ὅπερ προέκυψεν ἐκ τῆς πρωτίστης σημασίας τοῦ ἀντικρύ, σωθείσης εἰς τὸ ἐπίβλημα ἄντια καὶ εἰς τὸ λατινικὸν ante καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον ἀντίπροχθες, ἀλλ' ἐπισκιασθείσης ἐν πολλοῖς.

§. 6. Ἐκ τῆς αὐτῆς πρώτης ἀρχῆς προήλθον καὶ τὰ ἐν ταῖς συνθέσει τῆς προθέσεως ταύτης ἐπικρατοῦντα σημερινόμενα. Εἶναι δὲ ταῦτα μάλιστα· α. τὸ καταρτικρὺν· ἀντίθυρον, ἀντίπορθμος, ἀνταρκτηκός, Ἀντίκυρα, Ἀντίρριον, Ἀντίταυρος. Ἐκ τούτου δὲ ἡ σημασία τοῦ ἀναντίον, ἀντίπαλος, ἀντεραστής, ἀντίτεχνος, β. ἡ τῆς ἀντιστάσεως μνήμη ἀντίμισθος (Λίσχ. Ἰκ. 269); ἀντιβασιλεύς, ἀντιπρά-

τηρος, ἀνθρώπατος, ἀντιπαρίας (πρωπραετοί). Ἐκ τούτου δὲ ἡ σημασία τῆς ἀμβιαιότητος, ἀντίδοσις, ἀντίχρησις, ἀντιπαράδοσις, κτλ. Τίνα δὲ τούτων καὶ διαφοροῦνται, ἀντιστράτηρος, ἀντίπαλος, ἀντίδικος, ἀντίθιος. Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ ἀντιάνειρα, παρὰ μὲν Ὀμήρῳ (Ιλ. Γ', 185) = ἴσανδρος, παρὰ δὲ Πινδάρῳ (Ὀλυμπ. ΙΒ', 17) στάσις ἀντιάνειρα = ἐν ᾗ ἀνὴρ πρὸς ἄνδρα μάχεται.

§. 7. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων ἅτινα, τῆς μὲν ἐννοίας τῆς ἀντικαταστάσεως ἐπικρατούσης, συντάσσονται γενικῇ, τῆς δὲ τοῦ ἐναντίου ἐννοίας ἐπικρατούσης, δοτικῇ. Οὕτω κατὰ τὸ πρῶτον, οὐκ ἀντιθέτες τῇν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν τῆς σφετέρας δι' ὀλίγου μελέτης (Θ. Β', 85. Γ', 56. Εὐρ. Ἴρ. Γ. 358)· κατὰ τὸ δεύτερον τῇ ἀληθείᾳ ἀντιλέγεις (Πλ.)—ἀντιτάττεσθαι τιγὶ ἢ πρὸς τινα (Ξ. Ἰδε σ. 29 §. 37).—ἀντιδικεῖν ταῖς διαβολαῖς (Δ.)—ἀντιδικοῦντα ἤκειρ πρὸς ταῦτα (Δ.). Οὕτω καὶ ὁ Ἀρχιππος ἡντιδίκει ἡμῖν τὸν Ἑρμῆν ὕμῳ τε καὶ ὄλῳ εἶναι (Λυσίας κατ' Ἀνδοκ. Ἀσελ. § 42) = ἀντίδικος ὧν ἔλεγεν, ἀντιδικαζόμενος ἡμῖν δηλ. Ἡ διὰ δοτικῆς σύνταξις εἶναι ἡ συνθηστέρα. Συντάσσονται δὲ τὰ μετ' αὐτῆς συντιθέμενα ῥήματα καὶ δυνάμει τῆς ἰδίας αὐτῶν σημασίας, οὐδεμίαν ῥοπήν ἐχούσης τῆς προθέσεως πρὸς τὴν σύνταξιν· ἀνταδικεῖν ἀλλήλους (Πλ.) = ἐξ ἀμοιβῆς ἀδικεῖν.—ἀντιβρίθειν.—ἀνταγοράζειν σῖτον (Ξ.), κτλ. Καὶ τὰ ἀντέχεσθαι τιος, ἀντιλαμβάνεσθαι τιος κτλ, δέχονται τὴν γενικὴν ὡσαύτως δυνάμει τῆς σημασίας, διότι καὶ ἀπλᾶ ὄντα οὕτω συντάσσονται· λαβόμενος τῆς δεξιᾶς τοῦ Κναξάρου (Ξ. Κ. Π. Ε', ε, 7).—ἀντελάβετο τοῦ τρίβωνος τουτουί (Πλ. Πρωτ. 325).—τῆς γνώμης αἶψα τῆς αὐτῆς ἔχομαι (Θ. Α', 140). τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀρτεῖο (Θ. Α'. 13).

2. Ἡ πρόθεσις ἀπὸ.

§. 8. Ἡ πρόθεσις ἀπὸ σημαίνει 1 χωρισμόν· ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμον ἐέγραθεν (Ὅμ.). 2. ἀπομάκρυνσιν· ἀπὸ σκοποῦ 3. τὸ σημείον ἐξ οὗ ὁρμάται τι καὶ ἔχει τὴν ἀεχὴν· ἀ. ἐπὶ

τόπον ἐν γένει· ἔνθα δὲ εἰσιν αἱ διώρυχες ἀπὸ τοῦ Τίγρη-
τος ποταμοῦ ῥέουσιν (Ξ.)—ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος (Ξ β'. ἐπὶ
πατρίδος· ἀπὸ Ζάγκλης (Θ)· γ', ἐπὶ καταγωγῆς· οἱ ἀπὸ
Δημαῖάτου (Θ.) δ'. ἐπὶ πλήθους· τῶν ἀπὸ δήμου τις (Θ.)
ε. ἐπὶ προσώπου· ἀπ' ἐκείνου ἔρχομαι (Π.)· ς'. ἐπὶ θέσεως·
ἀφ' ἴππευ. ἀπὸ νεώε, ἀπὸ ἀρμάτων, ἀπὸ πύργων μάχεσθαι
(Ξ.)· ζ', ἐπὶ χρόνου· ἀπὸ τούτου, ἀπὸ γενεᾶς, ἀπὸ παίδων,
ἀφ' οὗ (Ξ.)· η, ἐπὶ ἀφορμῆς· ἀπὸ στάσεων ἐκπίπτοντες (Θ.)·
θ'. ἐπὶ συμφωνίας· ἀπὸ σημείου ἐνὸς ἐπιστρέφοντες (Θ.)· ι.
ἐπὶ ὀργάνου· ἡ ἀπὸ τόξων μάχη—ἀπὸ κιάμου ἀρχοντας
καθίστασθαι (Ξ.)· ια. ἐπὶ ὕλης· ἀπὸ κέδρου ἀλείφατος (Ἡρ.
Β', 37) ιβ'. ἐπὶ πόρου καὶ μέσου· ἀπὸ σιδηρείας ὁ βίος (Ξ)
—ἀπὸ τοῦ συγκοφαντεῖν (ἦν (Πλ.)—ἀπ' ἐλαχίστων ὀρμῶ-
σθαι (Ξ.)—ἀπὸ μικροῦ ἐθέλω διαπρᾶξαι (Ἀρφ.).

§. 9. Τὰ αὐτὰ ὡς ἔγγιστα σημαίνει ἡ πρόθεσις ἀπὸ καὶ
ἐν ταῖς συνθέσεσι· χωρισμὸν ἀπομάκρυνσιν, ἀποβολὴν καὶ
τὰ ὅμοια· ἐν πᾶσι δὲ τούτοις ἐπικρατεῖ ἡ προσεξηγηθεῖσα ἔν-
νοια τοῦ χωρισμοῦ διαφόρως τρεπομένη· τοὺς ἰσθμοὺς ἀπε-
λαμβάνον (Θ. Α'. 7)—τὰς προσβολὰς ἀπεκρούοντο (Ἡρ. Δ'.
200)—ἀποβαλλέεις τὴν κεφαλὴν (Ἡρ. Α'. 70)· οὕτως ἀπο-
μανθάνειν, ἀποδιδόναι, ἀπαιτεῖν κτλ. Ὡσαύτως ἀπόκοιτος,
ἀπόμισθος=ὁ ἐκτὸς μισθοῦ· λευκὴ με θρίξ ἀπόμισθος ἐν-
τεῦθεν ποιεῖ (ἐκ τῶν ἀδῆλων Μενάνδρου)—ἀπόροια=ἀπο-
βολὴ νοῦς, καὶ πάντα τὰ ἐκ ταύτης παραγόμενα, ἀπελπισία,
θρασύτις ἀναίδεια. Περὰ δὲ Κοραῆ ἐν Θεοφράστῳ ἀπόροια=
la coquise sans pudeur. Ἐκ ταύτης προήλθεν ἡ σημασία
τῆς τελειώσεως· ἀποτελεῖν ἀπεργάζεσθαι, ἀπερμηθεῖν ἀπο-
δεικνύειν. Τοιοῦτον καὶ τὸ οἱ ἀπογεγραμμένοι=οἱ διὰ τῆς ἐν
καταλόγῳ ἀπογραφῆς κεχωρισμένοι τῶν ἄλλων ἢ=οἱ τελεί-
σαντες τὸ ἀπογράφεσθαι.

§. 10. Οὕτω φαίνεται καὶ τὸ ἀποδειλιάειν=διὰ δειλίαν ἀ-
ποφεύγειν=ἐντελῶς δειλιάειν, ἀποθαρρύνειν=ἐντελῶς θαρρύνειν,
οἷον ἀποκρούειν προφάσεις, ὡς τὸ παρ' ἡμῖν ἀποκοῖω. Πολλοὶ
δὲ τῶν νῦν λογίων ἀπέδωκαν εἰς τὸ ἀποθαρρύνειν τὴν ἐν-
αντίαν σημασίαν=ἀρξαιεῖν τὸ θάρρος καὶ δειλίαν ἐμποιεῖν,

ὡς τὸ παρ' ἡμῖν γὰ πάρη τὸν ἀπόσταθμόν του. Παρὰ δὲ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς δυνάμει τῆς τοῦ ῥήματος ἐννοίας λέγεται· Παῦλος τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος (Πρ. Ἀπ. ΙΗ. 40) = ἀποχωριτάμενος καὶ χαίρειν εἰπὼν.—ἀποτάσσει τῷ σατανᾷ, τὸ ἐνχρῆτον τοῦ συντάσσεσθαι τῷ Χριστῷ.

3. Ἡ Πρόθεσις ἐξ ἢ ἐκ.

§. 11. Ἡ πρόθεσις ἐξ ἢ ἐκ σημαίνει ἐν γένει τὴν ἐκ τινος περιφερείας πλεοντέρως ἢ στενωτέρως· ἐξαγωγήν δ'. ἐπὶ τόπῳ· ἐξίεσθαι ἐκ γῆς εἰς φῶς (Πλ.) ὅ. ἐπὶ προσώπῳ· ἐξ ἐμοῦ γ'. ἐπὶ ἀποστάσεως· ἐκ βελέων, ἐκ ποδῶν, ἐξ ὄφθαλμῶν, ἐξ ἀνθρώπων ἐγένετο = ἐξηράνισται δ'. ἐπὶ ὕλης· ἐκ πέτρας. Ὡσαύτως τίθεται ἡ ἐκ, ὡς ἡ ἀπό, εἰς δὴλώσιν τοῦ τῆς ἀρχῆς σημείου, τοπικῶς, χρονικῶς, αἰτιολογικῶς, μεταβολικῶς, ἐκ προηγουμένης συμφωνίας, ἐκ κατόσου, κτλ. ὡς· ἐκ δεξιᾶς, ἐξ ἀριστερᾶς, ὁ τόπος ἀπότομος ἐκ θαλάττης, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν. ἐκ παίδων, ἐκ πολλοῦ ἐκ τούτου = ἐκ τούτου τοῦ χρόνου = ἐκ τούτου τοῦ αἵτιου, ἐκ πολλοῦ = ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, καὶ ἐκ πολλοῦ προσην = ἐκ μακροῦ τόπου = μακρόθεν, ἐκ πένητος πλοῦσιος, ἐκ τῶν πρόσθεν θαυρῶν γελῶν, ἐκ τῶν ζυγκυμένων ποιῶν, ἐκ τῶν ἔργων κρίνειν.

§. 12. Ἐν τοῖς συνθέσει τῆς προθέσεως· ἐξ ἢ ἐκ ἐπιρχται μάλιστα ἡ ἐννοία τοῦ ἔξω· ἐκδημός, ἐξίεσθαι ἐκβάλλειν, ἐκπέμπειν· ἡ ἐννοία τῆς ἀποστάσεως, ἐκ ποδῶν. Ἐκ ταύτης δὲ ἀνεπτύχθη ἡ σημασία τοῦ λίαν· ἐκπεπταμένως εὐφραίνεσθαι (Ξ. Κ. Π. Η', ζ', 7)· τοῦ ἐντελῶς· ἐξοπλιζέσθαι, ἐκπληροῦν, ἐκπορεῖν, ἐκπλεῶς ἡ σημασία τῆς καταγωγῆς, ἔκγονος. Ὡσαύτως καὶ ἡ τῆς μεταβολῆς· ἐν ταύτῃ ἐξελλήνισθαι, ἐκβαρβαρῶν, κτλ. Καίπερ δὲ ὁμοιάζοντα ἐν πολλοῖς τῇ ἀπό, διαφέρει ὅμως ἐν ἄλλοις· ἐκμαρθάνειν = ἐντελῶς μανθάνειν, ἀπομαρθάνειν = λησμονεῖν, ὅπερ ἡ σημερινή γλῶσσα ἔχει τὸ ἐνχρῆτον· ἀπέμαθεν = ἐτελείωσε τὸ μανθάνειν, ἐξέμαθε = ἐλθουδύνησεν.

4. Ἡ Πρόθεσις Πρὸ.

§. 13. Ἡ πρόθεσις πρὸ σημαίνει. 1. τὸ ἐμπρός· πρὸ τῶν ὁ-

φθαλμῶν (Δισχύλ.).—πρὸ ποδῶν (Πλ.).—προύμιον τὸ πρὸ
τῆς χώρας (Ξ.). 2. τὸ πρότερον· οἱ πρὸ ἡμῶν γεγενῆσθαι (Ίστ.).
—πρὸ ἡμέρας (Πλ.). 3. ὑπεράσπισιν· πρὸ δισποτῶν θρή-
σκειν (Εὐδ.). πρὸ τινος βουλεύεσθαι· 4. προτίμησιν· πρὸ
τούτου τεθράναί ἄν πολλὰκις εἴποιτο (Πλ.).—κάλλιον πρὸ
τοῦ φεθῆναι ὑπέχειν τὴν δίκην (Πλ.).—τοῖς ἐπαυροῦντας
πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν (Πλ.).

§. 14. Καὶ ἐν ταῖς συνθέσεσιν ἐπικρατοῦσι τὰ κατὰ ση-
μαινόμενα, ἅπερ οὐδὲν ἕτερον ἢ ποιικίλῃ τοῦ πρώτου· προ-
αύλιον, πρόθυρον, πρόθυμος, πρόστινον, πρόσλογος, πρόβ-
ρητις, προστάσια, προσέμνησις, πρόκειμαι, προέρχομαι, προ-
τάττω, προαγορεύω, προαυπίζω, προαινοῦμαι, προνοῶ· εὐαν-
τοῦ τε κηδεταὶ ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ (Ξ. Κ. Π. Ε', γ', 15).

Οὕτω καὶ ἐν ταῖς προβαλή, πρόγονος, πρόεδρος, πρόβατον·
ᾠκίστως καὶ πρόθυμος, προπετής· τοιοῦτον βέβαιον καὶ τὸ
προδότης. Καὶ τὸ τῆς σημειωθῆς δὲ γλώττης πρὸ τῆς συγ-
κομιδῆς τοῦ κερποῦ συμφωνητικὴν προστολῆσιν ἴσως μάλ-
λον ἢ προστέλῃον ἐννοητέον.

Β. Ἡ πρόθεσις ἐν.

§. 15. Ἡ μετὰ δοτικῆς συντασσομένη πρόθεσις ἐν σημαί-
νει τὸ ἐν τινι περιφερείᾳ εἶναι, πλατυτέρᾳ ἢ στενωτέρᾳ· ἐν
οὐρανῷ, ἐν γῇ, ἐν Σπάρτῃ, κτλ. Τοῦτο δέ, διακρίως· ποιικί-
λον ἐξηγεῖ ἃ. τὸ ἐντός· ἐν οἴκῳ, β'. τὸ ἐπάνω· ἐν ὄρεσιν.
γ'. ὑποκάτω· ἐν ταῖς ὑψηλοῖς δένδρεσιν. (Πλ.) δ'. τὸ με-
ταξὺ· ἐν φίλοις· ε'. τὸ ἐνώπιον· ἐν δῆμῳ· ς'. τὸ πλησίον· ἢ
ἐν Μυκάδῃ μάχῃ ζ'. τὸν χρόνον· ἐν ἡμέρᾳ, ἐν θέρῃ, ἐν
τῷ παρόντι, ἐν τῷ τοιούτῳ—ἐν τοιαύτῃ περὶ γένεσιν κατὰ
στάσει.—ἐν τοιούτοις ὄντες πράγμασιν. (Ξ. Αρ. Β', α', 3).
ᾠκίστως καὶ κατὰ διαφόρους ἄλλους τρόπους, κυριολεκτικῶς
τε καὶ τροπικῶς· ποικίλον, ἐξηγεῖ διάφορον ὑπάρξεως καὶ κλον
πολιτικόν, ἐπιστημονικόν, τεχνικόν, ἠθικόν, κτλ. ἐν ὀλι-
γαρχίᾳ τῶν ἐν τέλει, ἐν φιλοσοφίᾳ, ἐν ἀρετῇ, ἐν τέχνῃ,
ἐν ἐπιστήνῃ, ἐν χρηστῷ τρόπῳ κτλ. Περὶ κλειπτικῶς δὲ εἶναι
τὰ ἐν ἄδῳ, τῶν δὲ ἐν Ἀρίφρονος, οἰκία δὲ ἐν ᾠκίστως

ὁ δὲ τοῦς ἐν Κρωπιδῶν ('Αρρ. Ίπ. 79), δῆμῳ, κωμικῶς, ἀντὶ Κ.λωπιδῶν.

§. 16 Ἡ πρώτη σημασία, τὸ ἐν τινι εἶναι, ἐπικρατεῖ καὶ ἐν ταῖς συνθέσεσι τῆς προθέσεως ταύτης· κατὰ διαφόρους τροπὰς· ἐροικεῖν, ἐμαρνεῖν, ἐμμεσθος, (Θουκ. τ' 22) ἐνδύειν, ἔραυλος, ἐννομος, ἐντιμος, ἐναντίος κτλ· οὕτω καὶ ἐνθα (ἐνθά= in γερμ.). Ἡ σύνταξις τούτων βαίνει κατὰ τὴν ἐν συνθέσει ἐπικρατοῦσαν ἔννοιαν· ἐμφερῆς τινι=ὁμοῖος—ἐγγε-
λῆν ἐμοί (Σ' Η.λ. 270).—οὐ γάρ ἄν τοσοῦτον ἐνέκραγες ἡμῖν ('Αρρ. Π.λ. 42').—ἐμπίπτειν τινί, ἐμπίπτειν ἀλλή-
λοις.—ἐρίστασθαι τοῖς ποιουμένοις (Θ. Η', 69)—ἀνθίστα-
σθαι· ἡ δυνάμει τοῦ μετ' αὐτῆς ὀνόματος ἢ ῥήματος, ἄνευ ῥο-
πῆς τῆς προθέσεως ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν· ἐμπειρος γεωμε-
τρίας (Πλ. Πολιτ. Ζ'. 329)=ἐν πείρᾳ γεωμετρίας,—τοῦ-
ναντίον ὧν βούλονται (Ξ. Η. Π. Η', δ', 32)=τὸ ἐναντίον
τῶν ἡ βούλονται.—ἐνθυμεῖσθαι, ἐννοεῖν τι=ἐν θυμῷ, ἐν νῷ
τιθέναι τι.—ἐμπεδοῦν ὄρκους (Ξ. Ἀρ. Γ', ε', 10)=βεβαιοῦν,
χυροῦν, οἷον ἐν πέδῳ ἢ πεδίῳ πηγνύνειν.—τὴν τοῦ βίου ὁδὸν
ἐρίστασθαι (Πλ.)=εἰσέρχεσθαι. Ὡσαύτως ἐκφαγεῖν καὶ ἐμ-
πιεῖν.—ἐνέβαλεν εἰς τὴν πολεμίαν (Ξ)=εἰσέβαλεν, κτλ.

6. Ἡ Πρόθεσις ξύν ἢ σύν.

§. 17. Ἡ μετὰ ὁριστικῆς, ὡς ἡ ἐν, συντασσομένη πρόθεσις
ξύν ἢ σύν σημαίνει σύνδεσιν καὶ συνάφειαν· τῆς γῆς σύν
ἀνδράσι κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν. (Σ.)—σύν τοῖς ὄπλοις,
—σύν τῷ σῶ ἀγαθῷ ἢ σύν τῇ σῇ ζημίᾳ (Ξ. Κ. Π. Γ', α,
48). Ἐκ ταύτης προκύπτει ἡ σημασία τῆς συμφωνίας σύν
τῷ νόμῳ (Ξ.)· καὶ ἡ τῆς βοηθείας σύν θεῷ κτλ. Ἔστι δὲ τὸ
μὲν ξύν συγγενὲς τῷ ξυρός=κοινός ὡς δὲ τὸ σύν προϋκυ-
ψεν, ἀφαιρεθέντος τοῦ κ (ξύν=κούν, σύν), οὕτως ἀφαιρεθέν-
τος τοῦ σ. προϋκυψε τὸ λατινικὸν cum οἷον κύν.

§. 18. Ἡ σημασία τῆς συναφείας, ἐνώσεως καὶ συμπλο-
κῆς ἐπικρατεῖ καὶ ἐν συνθέσει· συμπορεύεσθαι τινι, σύμπλους
τινί·—ὁ ἵππος τοῦτο (τὸ ὄπλον) συμφέρει (Ξ. Κ. Π. Δ', γ',
17)=φέρει ὁμοῦ· συμφορά=πολλῶν σύμπτωσις, ἐπὶ κακοῦ

συνέθως, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κχλοῦ.—συνκρατεῖν τὸ κρατεῖν. Ὁσαύτως καὶ ἡ τῆς βοηθείας συμπράττειν, συνεργεῖν, συνήγορος, σύμφορος, κτλ. Ἐκ τῆς πρώτης προκύπτει καὶ ἡ σημασία τῆς ἐν τάξει καὶ ἀρμονίᾳ πλοκῆς· συντάττειν, συντιθέσθαι, συγγράφειν, ὅθεν καὶ συγγραφή τὸ ἔγγραφον συμφωνητικὸν *syngrapha*· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ *documentum*, *Urkunde* γερμανιστί. Οὕτω σύμμαχος, σύντροφος.

Τ. Ἡ πρόθεσις εἰς ἢ ἐς.

§. 19. Ἡ πρόθεσις εἰς ἢ ἐς, μετὰ αἰτιατικῆς συντασσόμενη, εἶναι ἢ ἀντίθετος τῆς ἐξ ἢ ἐκ· διότι ἡ μὲν ἐξ ἢ ἐκ σημαίνει τὴν ἐκ τινος ἀρχήν, ἡ δὲ εἰς ἢ ἐς σημαίνει τὸ εἰς τι τέμα· ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν (Ξ.). Ἐκ ταύτης προκύπτει ἡ σημασία τοῦ τέλους· πολλὰ δεῖ μοιχεῖν τὸν ἡῶντ' εἰς ἔπαινον ἐκ.λεῶς (Γν.)· ἡ τοῦ ἐναντίου στρατεία εἰς Ποτίδαιαν (Πλ. Συμπ. 219)· ἡ τοῦ ἔσω· εἰς φρέαρ ἐμβάλλειν (Πλ. Γοργ. 471)· ἡ τοῦ ὡς πρὸς· εἰς χρήματα.—εἰς γὰρ τὸ ἑδίων (Ξ.), συμφέρον δηλ. τὸ ἐναντίον τοῦ εἰς τὴν πόλιν. Ἐκ τῶν ἀψύχων μεταφέρεται ἡ πρόθεσις αὕτη εἰς τὰ ἐμψυχα, ὅταν μετὰ τοῦ προσώπου ἐννοῇται καὶ ὁ τόπος εἰς Δελφοὺς· ('Αρρ.)—εἰς ὑμᾶς εἰσελθὼν (Λυσ.)=εἰς ὑμᾶς τοὺς δικαστὰς, εἰς τὸ δικαστήριον.—εἰς Πέρσας πορεύεσθαι (Ξ)=εἰς τὴν χώραν τῶν Περσῶν. Ἐπὶ προσώπων δέχεται πολλὰς ποικιλίας εἰς τοὺς πρώτους ἄγειν, ἀληθῆς εἰς φίλους, λέγειν εἰς ἀπαρτας, κτλ.

§. 20. Τὸ προμνημονευθὲν τέμα σημαίνει ἡ πρόθεσις αὕτη, διαφόρως τρεπόμενον· ἐπὶ ἀριθμῶν· ἐς εἴκοσι μάλιστα (Θ.)=οὐ πλείονας τῶν εἴκοσι.—εἰς δώδεκα τὸ βάθος. (Ξ)—εἰς τοὺς τριακοσίους (Ξ). Ὁσαύτως ἐπὶ χρόνον· ἤκετε εἰς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν (Ξ)· τοῦτο εἶναι τὸ τέμα τῆς προθεσμίας· εἰς δύνάμιν=ὅσον ἐκτείνεται ἡ δύναμις.—εἰς ἀργύριον λογισθαι=ὡς ἀργύριον, ὡς νόμισμα λογαριάζεσθαι.—εἰς καιρόν=ἐγκαίρως.—εἰς κάλλος ζῶν=εὐπρεπῶς ἢ εὐτυχῶς.—εἰς τέλος=τελευταῖον.

§. 21. Κατὰ βραχυλογίαν δὲ εἶναι, μετὰ τῶν ὁμοίων, τὸ

ἐς τὴν Σαλαμίνα ἐπέκκεται ἡμῶν τέκνα τε καὶ γυναῖκες (Πρ. Η', 60) = εἰς Σαλαμίνα ἀχθέντα ἐπέκκεται ἐν Σαλαμῖνι. Τοῦτο δὲ εἶναι τὸ ἀντίθετον τοῦ κάπτεσθαι ἐν Αἴγῳ (Πλ. Α. 593) = εἰς Αἴγνον πεσὼν ἐκτίμην ἐν Αἴγῳ· οὕτως καὶ εἰς τὸ αὐτὸ χωρίον παρεῖναι (Ξ.). ἐν δὲ τῷ (Ξ. Κ. Π. Β', 4, 9) γέγραπτον δὲ εἰς τὴν ἀριστιάν, κοπίς δὲ ἡ σάγαρις εἰς τὴν δεξιάν, ἢ εἰς = εἰς, ἢ πολλῶ μᾶλλον = διὰ, διὰ τὴν ἀριστεράν, καὶ διὰ τὴν δεξιάν. Πορκαλεπτικά δὲ τὰ εἰς διδασκάλου εἰς παιδοστέβον, κτλ.

§. 22. Ὡς ἐν ταῖς συνθέσει τῆς ἐξ ἢ ἐκ ἐπικρατεῖ ἡ ἐννοια τοῦ ἐξω, ἐξῶ, ἐκπίπτω κτλ, οὕτως ἐν ταῖς συνθέσει τῆς εἰς ἢ ἐς ἐπικρατεῖ ἡ ἐννοια τοῦ εἰσω ἢ ἐσω· εἰσάγω, εἰσπίπτω, ἐξοικίζω καὶ εἰσοικίζω, ἐξαναγκάζω καὶ εἰσαναγκάζω· οὕτως ἐκπίπτω καὶ εἰσπίπτω, εἰσόδος καὶ ἐξόδος, οὕτως εἰσορῶ καὶ ἐξορῶ (Εὐρ.), κτλ.

Προθέσεις διπίπτωσι.

§. 23. Προθέσεις διπίπτωσι, μετὰ δύο πτώσεων συντασσόμεναι, εἶναι τέσσαρες, ἡ ἀνά, ἡ διὰ, ἡ κατὰ, καὶ ἡ ὑπέρ. Ἐκ τούτων δὲ ἡ μὲν ἀνὰ συντάσσεται αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ, ἡ δὲ διὰ, κατὰ καὶ ὑπέρ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ.

1. Ἡ πρόθεσις ἀνὰ.

§. 24. Αἰτιατικῇ συντασσομένη ἡ ἀνὰ πρόθεσις σημαίνει· 1. τὸ ἐπάνω, ἐπὶ μεγάλῃ ἐκτάσει· ἀνὰ τὰ ὄρη πλανᾶσθαι, τρέχειν (Ξ.).—ἀνὰ πᾶσαν γῆν καὶ βάλασσαν εἰρήνην ἔσται (Ξ)· τὸ δὲ ἀνὰ τὸν ποταμὸν πλέειν (Πρ. Α', 494) = πρὸς τὰς πηγὰς· 2 χρόνον· ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν (Ξ.)· 3. διαρέμειν· ἀνὰ ἕκαστον ἔτος (Πλ. Ἀλκ. Β', 146)· ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς τοπικῆς ἐκτάσεως προκύπτει ἡ τῆς δυνάμει· ἀνὰ κράτος = ὅσον φθάνει ἡ δύναμις = ὅλαις δυνάμεσιν.

§. 25. Ἡ μετὰ δοτικῇ σύνταξις τῆς προθέσεως ἀνά, ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς ἐν, ἀπαντᾷται μόνον παρ' ἐπικοῖς (Πλ. Α, 14) καὶ παρὰ λυρικοῖς (Πίνδ. II. Α', 6)· ἐκ τούτων δὲ μετεφέρθη καὶ εἰς τὰ λυρικά τεμάχια τῶν ἀπτικῶν τραγικῶν ἀνὰ τε καὶ οὐκ ἐν (Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 754).

§. 26. Ἐν συνθέσει ἡ ἀνὰ πρόθεσις σημαίνει 1. τὸ ἐπ' αὐτῷ ἀναπηδῆν ἐπὶ τὸν ἵππον· 2. τὸ ὀπίω· ἀναποδίχειν, ἀναχωρεῖν, ἀνατίθεσθαι=ἀποσύρειν, ἀλλάσσειν θέσιν τοῦ λήθου ἐπὶ τῆς παιδίας, καί=ἀλλάσσειν γνώμην, μεταστέλλειν· 3. τὸ πάλιν ἀναμάχεσθαι, ἀναδιώσκεσθαι, ἀναδιώσκειν τὰ θράγματα=ἐκ νέου παριστῆναι, κτλ. 4. ἐπίτασιν, ἀναβαῖν, ἀναγέλλων. ἀνακαλεῖν=μεγαλειφώνως καλεῖν, προτρέπειν· τὸ δὲ ἀνακαλεῖσθαι κῆρυξ=καλεῖν ὀπίσω. Ἐκτασιν δὲ σημαίνει ἐν τοῖς ἀκούειν, ἀναπεταγνύειν, κτλ. οὕτω καὶ ἐν τῷ ἀναστομοῦν=ἀνοίγειν στόμα ἢ διόδον (Ξ. Κ. Π. Ζ'. α. 13). οὕτω παρ' ἱατροῦς ἀναστομωτικά, τὰ δύνανται τοῦ ἀναστομοῦν ἦτοι ἀνοίγειν ἔχοντα.

2. Ἡ πρόθεσις διὰ.

§. 27. Ἡ πρόθεσις διὰ, μετὰ γενικῆς συντασσομένη, σημαίνει τὸ διὰ μέσον, τοπικῶς διὰ τῆς ἀγορᾶς πορεύεται (Α.)· ἐπὶ προσώπων διὰ βασιλέων περικῶς=καταγόμενος, οἷον διαβάς ὀργανικῶς διὰ τιος διαγινώσκειν· χρονικῶς διὰ βίου εὐτυχεῖν· τροπικῶς ἢ ἀρετῇ βαίνει διὰ μόχθου (Εὐρ. Ἡρακλ. 62).—διὰ πέρθεος τὸ γῆρας ἄγων (Ξ).

§. 28. Ἐκ τοῦτου προκύπτει ἡ σημασία τοῦ μετὰ τοσοῦτον διὰ στήμα τοπικὸν ἢ χρονικόν διὰ δέκα ἐπάλλεων (Θ. Γ', 21).—διὰ τετρακοσίων ἐτῶν=μετὰ τετρακόσια ἔτη, διὰ χρόνου, διὰ τέλους=μέχρι τέλους. Ὁσαύτως καὶ ἡ τοῦ ὀργάνου καὶ μέσου, ἐπὶ ἐμφύχων τε καὶ ἀψύχων· λέγειν δὲ ἐρμηνεύειν (Ξ. Α', Β'. γ'. 49, .—δι' ἐαυτῶν κτᾶσθαι (Ξ. Κ. Π. Α', α, 6).—λόγον μαρθάνειν (Ξ).—αἱ διὰ κυρτερίας ἐπιμέλειαι (Ξ. Ἀπ. Β', α, 40).

§. 29. Μετὰ αἰτιατικῆς συντασσομένη ἡ πρόθεσις διὰ σημαίνει τὸ αἷτιον διὰ τοὺς ἄδίκους πολιτευομένους ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ δημοκρατία γίγνεται (Λυσ.).—διὰ τὴν ἄμετρον ἐν ἡμῖν ἔστιν (Πλ. Τιμ. 47).—διὰ τὸ ἐργᾶν τοῦ ἔργου· παρὰ δὲ ποιηταῖς σημαίνει καὶ τὸ διὰ μέσον ὡς μετὰ γενικῆς φεύγειν διὰ κῆρ' ἄλιον (Αἰσχ.).—διὰ πόρτιον κῆρ' ἄλμας ἐπόρευσας ἐμὰν ἀρασσας (Εὐρ. Ἴππολ. 753).—διὰ τοὺς

εὖ μαχομένους αἱ μάχαι κρίνονται (Ξ. Κ. Π. Ε', 6', 35) = οἱ εὖ μαχομένοι κρίνουσι τὰς μάχας.

§. 30. Ἐν συνθέσει ἡ πρόθεσις διὰ σημαίνει. 1. διαβάσιν· διέρχεσθαι, διατρέχειν, διαγγέλλειν· 2. διάρκειαν μέχρι τέλους, διαμέρειν, διατελεῖν, διαδιοῦν, διαρίγρεσθαι· 3. χωρισμὸν καὶ ἀπόστασιν· διαβάλλειν, διέχειν· 4. διαομήν καὶ σκορπισμὸν· διαδιδόναι, διαπέμπειν, κτλ. Ἐξαιρουμένων τῶν λαμβανόντων τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐρίζειν, δοτικῇ συντασσομένων, ὡς διαφέρεισθαι τι, διαπολιτεύεσθαι τι κτλ. καὶ τῶν λαβανόντων τὴν ἔννοιαν τῆς διαφορᾶς καὶ ἀποστάσεως, γενικῇ συντασσομένων, διαφέρειν τινός, καὶ διέχειν τινός, κτλ. ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐπικρατεῖ ἡ κατ' αἰτιατικὴν σύνταξις· διάγειν, διαιρεῖν, διακριβοῦν κτλ. ὡς καὶ τὸ διαδέχεσθαι. Ἐν δὲ τῷ (Ξ. Κ. Π. Η, 5', 18). τῷ ἡμερινῷ ἀγγέλλω τὸν νυκτερινὸν διαδέχεσθαι, παθητικῶς, καθ' Ἑρμᾶνον· ἔστι δ' ὁμοῦ καὶ ἔπρεσθαι ἐκλαβεῖν τὸ διαδέχεσθαι· τὰ δὲ διαμάχεσθαι διαμιλλᾶσθαι κτλ. δέχονται δοτικὴν δυνάμει τῆς αὐτῶν σημασίας.

3. Ἡ πρόθεσις κατὰ.

§. 31. Ἡ πρόθεσις κατὰ, μετὰ γενικῆς συντασσομένη, σημαίνει κατὰ πρῶτον, τὸ ἀνωθεν πρὸς τὰ κάτω, ἐξηγουμένου ἢ τοῦ ἐνὸς σημείου, ὡς ἐρρίπτεον ἑαυτοὺς κατὰ τοῦ τείχεος κάτω (Ἡρ. Η, 53) = en se précipitant du haut du mur. — τὸν νέκυν κατὰ τοῦ τείχεος κατακρεμάσαι (Ἡρ. Β', 121), ἢ τοῦ ἄλλου, ὡς μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέειν (Πλ. Πολ. Β', 39) — ἐλείβετο αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρεῶν (Ξ. Κ. Π. 5', 8', 3) ἢ καὶ ἀμφοτέρων. ὦλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος αἰπεινὴ (Ἰλ. 772, funtibus. λατ.). — χεῖμαρβροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ρέοντες (Ἰλ. Δ', 452).

§. 32. Ἐκ τούτου προκύπτει ἡ σημασία τοῦ ἐπάνω κατὰ πολλοὺς τρόπους, κυριολεκτικῶς τε καὶ τροπικῶς ἐννοουμένου. κατὰ κόρης τύπτειν — καθ' ἱερῶν ὀμνύναι. — μὴ κατ' ἀνθρώπων σκοπεῖ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν (Πλ. Φαῖδ. 70). — κατὰ σκοποῦ τοξεύειν = ἐπάνω

—ἐξέδεται κατὰ θεοῦ (Ξ)=περί.—καθ' ὧν ἐγκώμιον (Δ. Φ. Β'. 60)—οἱ κατὰ Δημοσθένους ἔπαινοι (Διογ. Κτησ. ιθ'), μάλιστα μετὰ τῶν λεκτικῶν ῥημάτων τοῦτο. Συνήθως δ' ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐναντίον· ἴδ' ἐν βούλῃ κατ' ἐμοῦ μάρτυρας παρασχίσθαι (Πλ. Γοργ. 472), κτλ. Ὁσαύτως καὶ ἡ τοῦ κάτω ἀφαιρῆσθαι κατὰ τῆς θαλάσσης (Ἡρ. Ζ', 6).—κατὰ τῆς γῆς οὐραὶ ἢ καταδέναι (Ξ. Κ. Π. Δ', ε, 9)=τὸν κατὰ γῆς (Ξ. Κ. Π. Δ', ε, ε) =τὸν ὑπὸ γῆς, τὸν τεθαμμένον.

§. 33. Μετὰ αἰτιατικῆς συντασσόμενη ἡ πρόθεσις κατὰ σημαίνει 1. διατριβὴν ἐν τιμῇ ἢ περὶ τί· κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδέων νόμος γέγραπται (Δ. Λεπ. 430)· 2. Διεύθυνσιν πρὸς τι ὡς δὲ παρήσαν (ἢ παρήσαν) αἱ παρθέναι κατὰ παρέρας (Ἡρ. Γ', 14) οἱ Ἑλλήνες ἐνίκων τὸ καθ' αὐτοὺς. (Ξ. Αν. Β', 21 =τὸ καθ' αὐτοὺς βλέπον, τὸ καταντικρὺ τῶν.

§. 34. Ἐκ τῆς πρώτης σημασίας, τῆς τοπικῆς, τῆς ἐν τιμῇ διατριβῆς, προκύπτει ἡ χρονικὴ σημασία κατὰ τὸν πρότερον πλόεσαν (Ἡρ.).—οἱ καθ' ἑαυτοὺς ἄνθρωποι (Ξ.)=οἱ σύγχρονοι. Ἐκ δὲ τῆς σημασίας τῆς διευθύνσεως προκύπτει ἡ τῆς συμφωνίας κατὰ μοῖραν, κατὰ τοὺς νόμους, κατὰ τὸ εἶδος, κατὰ Πλάτωνά· καὶ παρ' ἡμῖν κατὰ μάγαν κατὰ κῆριν ἐκ τούτου δὲ κατὰ κράτος=συμφώνως τῇ δυνάμει=ὅσον δυνατόν· κατὰ χώραν=ἕκαστον ἐν τῷ προσήκοντι τόπῳ. Ἐκ ταύτης δὲ ἡ σημασία τοῦ καθ' ὃ, καθ' ὅσον ἠγορά· κατὰ τὴν τροχὴν τῶν παίδων ἑσαυτα ἐλεγον (Ἡρ.) καὶ τῆς συγκρίσεως· κρείττων ἢ κατὰ ἄνθρωπον (Ξ)· ἐκ ταύτης δὲ ἡ σημασία τοῦ χωρισμοῦ, μετὰ τῶν ἀνταντακλωμένων ἀντωνυμιῶν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ (Ἰσ.)=καθ' ἑαυτὸ καὶ τῶν ἄλλων κεχωρισμένον θεωρούμενον. Ἐκ τῆς τοῦ χωρισμοῦ προκύπτει ἡ τῆς διαμερήσεως σημασία· κατὰ μέρος καὶ δύο λαμβάνειν (Δ).

§. 35. Ἐκ τῆς αὐτῆς σημασίας τῆς διευθύνσεως προκύπτει καὶ ἡ τῆς προσεγγίσεως ἐπὶ ἀριθμῶν· κατὰ ἐξήκοστα ἑτα καὶ χίλια (Ἡρ.)=πρὸς τοῦτον τὸν ἀριθμὸν ἐκλιναν. Ὁσαύτως καὶ ἡ τοῦ σκοποῦ κατὰ θέαν ἦκειν (Θ. ζ'. 31).—κατὰ τί;=πρὸς τί; διὰ τί;

§. 36. Ἐν συνθέσει ἡ πρόθεσις κατὰ σημαίνει 1. τὸ κάτω·

καταβάλλειν, κατατηδᾶν, κατακλίνειν· ἐπιστροφῇ δὲ καὶ ἐκ τῆς ἐξορίας ἐπάνοδον ἐν τῷ κάθοδος· ἡ κάθοδος τῶν Ἡρακλειδῶν· 2. τὸ ἐναντίον· καταψεύδομαι· 3. τὸ ἐξ ὁλοκλήρου· καταπιμπράναι, κατασβεργνύναι, καταφαγεῖν κατακλίσσμενος (Ξ)· Οὐ·ω καὶ καταδόστρυχος=πλήρης βοστρύχων, κατάδρυμος=πλήρης δρυμῶν.

§. 37. Εἰ καὶ πολλὰ ῥήματα ἐκ τῆς προθέσεως ταύτης σύνθετα συντάσσονται συνήθως μετὰ γενικῆς προσώπου καὶ αἰτιατικῆς πράγματος, κατηγορεῖν τινος, καταδικάζειν τινός τι, κτλ, ἀπαιτῶνται ὁμοῦ καὶ ἄλλως συντασσόμενα· καταφρονεῖται καὶ Θήβας ὅδε (Εὐρ. Βάκχ. 503. Θουκ. ζ', 34. Η', 82).—οὐχ ἠδομένως πράιτορτά με κατέργως Ξ. Κ. Π. Η', δ', 9. Ἴδε καὶ Ἀρφ. Ἰππ. 46)—ἐφώρασας.—ὅμᾳς ἐνιοὶ καταπολιτεύονται (Δ. περὶ τῶν ἐν Χερρόροι. ιγ'),—οὐκ ἐάσεις καταγελάσαι ἡμῖν (Πρ. Ζ', 9. Ἴδε καὶ Γ', 155).—καθυβρίζειν τινί (Σ. Αἴ. 153).—τοῖσι μὲν κατεκέκριτο θάνατος (Ηρ. Ζ', 146).

Ἡ πρόθεσις ὑπέρ.

§. 38. Ἡ πρόθεσις ὑπέρ, μετὰ γενικῆς συντασσομένη, σημαίνει· 1. τὸ ὑπεράνω, ἐπὶ τοπικῆς θέσεως· ὁ Θεὸς ἔθηκε τὸν ἥλιον ὑπὲρ γῆς (Πλ.).—ὑπὲρ τῆς κόμης γήλοφος ἦν (Ξ)—ὑπὲρ τῶν πρόσθεν διακορτίζειν (Ξ. Κ. Π. ζ', γ', 34)· 2. ὑπεράσπισιν· ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τῶν δικαίων, (Ισ.).—ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ (Ξ)· 3. τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος· διδάσκειν ὁμωμόκατε ὑπὲρ ὧν ἡ διώξις=περὶ. —ὑπὲρ τινος θαρρόειν (Ξ)=περὶ τινος· 4. εἰς τόπον τινός· ἐγὼ ὑπὲρ σοῦ ἀποκρινοῦμαι (Πλ.)=ἀντί.

§. 39. Μετὰ αἰτιατικῆς δὲ συντασσομένη σημαίνει τὸ ἐπέκειντά τινος ὁρίον, καὶ τοῦτο μᾶλλον ἐπὶ κινήσεως ὑπὲρ τοῦς τῆς γῆς ὅρους ἀφανισθεῖς (Πλ. Ν. Θ', 845). Συνηθίσταται δὲ τίθεται ἡ ὑπὲρ μετὰ αἰτιατικῆς ἐπὶ υπερβάσεως μέτρου καὶ ἀριθμοῦ· ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα. — ὑπὲρ ἀνθρώπων (Πλ.). — ὑπὲρ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους (Πλ.)=ὑπὲρ τὴν ἡμετέραν κατάλη-

φιν' τοὺς ὑπὲρ τριάκοντα εἴη γεγονότας (Πλ.).—ὕπὲρ τὸ ἥμισυ (Ξ).—ὁ δαῖτα εὐδαίμων ὑπὲρ τὴν πόλιν (Δημ. Σურτ. ζ')

§. 40. Ἐν συνθέσει ἡ πρόθεσις ὑπὲρ σημαίνει' 1. ὑπεροχὴν, ὑπερέχειν, ὑπερβαίνειν' 2. ὑπερβολὴν' ὑπεράγασθαι, ὑπερμισεῖν, ὑπερεμπίπλυσθαι, ὑπερπλουτος, ὑπέραισχυρος, ὑπερβαλλόντως' 3. καταφρόνησιν' ὑπερορᾶν, ὑπεροψία' ἀπανταχοῦ δὲ ἀναφαίνεται ἡ ἔννοια τοῦ ἐπάνω.

Πρόθεσις τρίπτωτοι.

§. 41. Πρόθεσις τρίπτωτοι, καὶ μετὰ τῶν τριῶν πλῶγιων συντασσόμενα, εἶναι αἱ ἐπόμεναί ἐπτά, ἡ ἀμφί, ἡ περί, ἡ ἐπί, ἡ μετὰ, ἡ παρά, ἡ πρὸς ἡ ὑπό.

Ἡ Πρόθεσις ἀμφί.

§. 42. Ἡ πρόθεσις ἀμφί, μετὰ γενικῆς καὶ δοτικῆς συντασσόμενη, σημαίνει σχεδὸν τὰ αὐτά' α. τὸ περίε' τοῖς ἀμφὶ ταύτης οἰκέουσι τῆς πόλιος (Ἡρ. Η', 404)' β. τὸ ἔτεκα' οἱ πολέμιοι προσήεσαν ἀμφὶ ᾧ εἶχον διαφερόμενοι (Ξ)' γ. τὸ περί εἰ ὁ λόγος πυθίσθαι δεόμενος τὰ τ' ἀμφὶ σοῦ, τὰ τ' ἀμφ' Ὁρέστου (Εὐρ. Ὀρ. 865). — ὅπως ἀκοῦσης τῆς δίκης τῆς ἀμφὶ τοῦ πατρός. (Ξ. Κ. Π. Γ', α, 8).—ἀμφὶ παιδέμοις ὡμοῖς ἔχωρ (Σ. Ἀποσπ.), — θαλάτου ἀμφὶ φόβῳ (Εὐρ. Ὀρ. 823).—ἀμφὶ νόστῳ τῷ βασιλείῳ (Αἰσχ.) — ἀμφὶ τῷ θαλάτῳ αὐτῆς διζὸς λέγεται λόγος (Ἡρ. 2, 32). Ἡ μετὰ γενικῆς σύνταξις τῆς ἀμφὶ δὲν εἶναι πολλὰ συχνὴ παρ' Ἀττικαῖς, ἡ δὲ μετὰ δοτικῆς εἶναι ἄχρηστος παρὰ τοῖς πεζοῖς αὐτῶν.

§. 43. Μετὰ αἰτιατικῆς ἡ ἀμφὶ σημαίνει τὸ περίε' τοπιῶς' ἀμφὶ Τροίαν (Σ)—ἀμφὶ τὸν Εὐρῶν Εὐρώαν (Εὐρ. Ἑκ. 649.)' τὸ περίπου, ἐπὶ χρόνον' ἀμφὶ δόρπιστον, ἀμφὶ μέσον ἡμέρας (Ξ) ἐπὶ ἀριθμῷ ἀμφὶ τοὺς δισχιλίους (Ξ.), κτλ. Μετὰ τῶν ρημάτων εἶναι καὶ ἔχειν σημαίνει ἀσχολεῖσθαι περὶ τι' ἀμφὶ ταῦτα ἦσαν—οἱ πολέμιοι εἶχον ἀμφὶ τὰ αὐτῶν. (Ξ. Κ. Π. ζ', 6, 4).

§. 44. Τὸ οἱ ἀμφὶ τινα, ἐπὶ κυρίου ὀνόματος, ἐννοεῖται τριχῶς' α. ἐννοεῖται δι' αὐτοῦ ὁ ὀνομαζόμενος, ἐπίσημόν τε

πρόσωποι, μετὰ τῶν περὶ αὐτόν, ἐπ' αὐτόν, ὁπαδῶν, ὁμοίων, κτλ. οἱ ἀμφὶ Σωκράτη, οἱ ἀμφὶ Κῦρον, οἱ ἀμφὶ Εὐθύφρονα, κτλ. Ἀλλὰ τοῦτο μόνον παρὰ γραμματικοῖς καὶ σχολιασταῖς, οἱ περὶ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα = ὁ Ζῆθος καὶ ὁ Ἀμφίων, οἱ περὶ Ὁρέστην καὶ Πυλιάδην, κτλ. Τὰ πρὸς τοῖς ἐνδόξοις τοιαῦτα χωρία δυνατόν ἀπαραβιάστως νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τὴν πρῶτην κατηγορίαν γ'. μόνον οἱ περὶ τὸ δρομαζόμενον πρόσωποι, ἄνευ τούτων, ὡς οἱ ἀμφὶ Ὀρφθα = οἱ Ὀρφικοί. Ἀλλὰ καὶ τούτων τὰ πλείεστα χωρία δυνατόν νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τὴν α. κατηγορίαν. Συνηθεστέρα ἐν τοῖτοις εἶναι ἡ πρόθεσις περὶ.

§. 45. Ἐν συνθέσει σημαίνει ἡ πρόθεσις ἀμφὶ συνήθως τὸ ἐκκτέρωθεν ἀμφιφορεύς, ἀμφίθιος, ἀμφιδέξος, ἀμφίστομος. Οὕτω καὶ ἀμφίβολος καὶ ἀμφίλογος· ἐνίστε δὲ καὶ τὸ ἀπανταχόθεν ἀμφιάλος, ἀμφιέννυμι, κτλ. τὸ δὲ (Πλ. Τιμ. 86) πορευτοὺς ἀμφιμερινούς = καθημερινούς.

2. Ἡ πρόθεσις περὶ.

§. 46. Ἡ πρόθεσις περὶ ἔχει τὰ αὐτὰ σημερινόμενα τῇ ἀμφί, τῆς ὁποίας ὁμως εἶναι συνεθεστέρα εἰς τὸν πεζὸν λόγον. Μετὰ γενικῆς συντασσομένη ἡ πρόθεσις αὕτη μόνον παρὰ ποιηταῖς ἀπαντᾷ ἐπὶ τῇ κυριολεκτικῇ σημασίᾳ τοῦ πέριξ· τείχη περὶ Δαρδανίας (Εὐρ. Τρ. 818)· παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς τίθεται εἰς δῆλωσιν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος θέματος· περὶ τε τῶν τοσηρῶν χωρίων καὶ τῶν ὕγεινῶν λέγοντες (Ξ. Ε. Π. Α', ε', 13). — φοβεῖσθαι περὶ τιος — τὸ περὶ ἡμῶν δίκαιον (Ἰσαίος) = τὸ ἡμέτερον δίκαιον· ἐν τοῖς περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, κτλ. ἡ περὶ = ὑπέρ, ἢ = περισσῶς (Σ. Π. Β, σ. 575).

§. 47. Μετὰ δοτικῆς συντασσομένη ἡ περὶ σημαίνει τὸ πέριξ· περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν (ἔχειν) δακτύλιον (Πλ. Πολ. Β', 359)· εἶναι δὲ τοῦτο ὅχι τοσοῦτον συχνόν. Συχνότερον τίθεται μετὰ τῶν φόβου καὶ θάρρους σημαντικῶν ῥημάτων· δεδιότες περὶ τῷ χωρίῳ Θ. Α', 60). — θάρρει περὶ σεαυτῷ (Πλ. Θεαιτ. 148).

§. 48. Μετὰ αἰτιατικῆς ἡ πρόθεσις περὶ σημαίνει τὸ πέριξ, κυριολεκτικῶς περὶ τὸν οὐρανόν, περὶ τὴν γῆν, περὶ τὴν θάλατταν (Πλ.)· τροπικῶς περὶ θεοὺς καὶ περὶ ἀνθρώπους (Πλ. Γοργ. 765).—τὰς περὶ τὰ μαθήματα ἡδονάς. Πλ. Φιλ. 52.) Ὡς οὕτως περὶ ἕτη πέντε καὶ ἐξήκοντα (Πλ.)—περὶ τοὺς τριακοσίους.—οἱ περὶ τὸν Ἀριαῖον (Ξ).—οἱ περὶ Ἀρχίδαμον (Ξ).—οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ἀρχιδάμου, κτλ. Ἴδε τὰ περὶ τῆς ἀμφὶ ῥηθέντα.

§. 49. Ἐν συνθέσει ἐπικρατεῖ 1. ἡ ἔννοια τοῦ πέριξ· περιάγω, περιπέτω=περικαλύπτω, περιβολος, περιλοικος, περιδρομος· περιπατῶ. Ἐκ τούτου ἡ ἔννοια τοῦ φιλοφρονεῖσθαι· περιέπω=περιποιῶμαι· 2. ἡ τῆς εἰς τὸ ἐναντίον τροπῆς· περιπέτεια, περιτρέπω=εἰς τοῦναντίον τρέπω· 3. ἡ τοῦ λίαν περιβλεπτος, περιάγειν· ἐκ τούτου ἡ ἔννοια τοῦ περιττῶς, ματαίως καὶ ἀπερισκέπτως· περιεργάζομαι· 4. ἡ τῆς καταφρονήσεως· περιορᾶν· τὸ δὲ περιφρονεῖν· α.=λίαν σοφὴν εἶναι· οὐ περιφρονεῖσαν ἡλικίαν ἔχει (Πλ. Ἀξιώχ. 365· 6'. =καταφρονεῖν· ἤδη περιφρονῶ τοῦ ζῆν (Πλ. αὐτόθι 372).

2. Ἡ πρόθεσις ἐπὶ.

§. 50. Ἡ πρόθεσις ἐπὶ, μετὰ γενικῆς συντασσομένη, σημαίνει τὸ ἐπάνω, κυριολεκτικῶς τυγχάνει τὰ ἐπὶ γῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ ὄντα (Πλ.).—ἐφ' ἵππων ὀχεῖσθαι—ἐπὶ τῶν ὀρέων τῶν ὑψηλοτάτων (Ἡρ.).

§. 51. Ἐκ τῆς κυριολεκτικῆς ταύτης σημασίας ἡ ἔννοια τοῦ ἐπάνω τρεπομένη λαμβάνει πολλὰς ποικιλίας· τὴν τοῦ ἐνώπιον· ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου· τὴν τοῦ χρόνου· ἐπὶ εἰρήνης, ἐπὶ Θεσεώς· τὴν τοῦ σημείου ἐφ' οὗ ἀναγράφεται τι· ἐπὶ πολλῶν ἔστιν ἰδεῖν, κτλ. προσήκει ἐπὶ τῶν κινδύνων τὴν ἀνδρίαν ἐπιδείκνυσθαι (Δ. Συμμορ. γ'. —ἐπὶ Λυδίας οἴχεσθαι (Ξ)=εἰς Λυδίαν. =ἐπὶ οἴκου διεκρίθησαν (Θ. Δ'. 25). Τὸ δὲ ἐπὶ τινος λέγεται=περὶ τινος, ὡς τὸ parler sur quel que sujet.

§. 52. Μετὰ δοτικῆς ἡ πρόθεσις ἐπὶ σημαίνει· 1. τὸ ἐπάνω· τὰς ἀλωπεκίδας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς φορεῖν (Ξ. Ἀν. Ζ'. δ', 6'.

τὸ πλεονέκτον ἐπὶ τῇ θαλάσῃ (Ξ.) 3. τὸ κατοπιν καὶ τὸ ὕπερον· εἰ ἐπὶ πᾶσι=οἱ ὀπισθεν τῶν ἄλλων τεταγμένοι, ἢ οὐρὰ τοῦ στρατοῦ· 4. σκοπὸν· ἐπὶ κακῷ ἀνθρώπου σίδηρος ἀνεύρηται ('Ηρ. Α', 68)· 5. συνθήκην· ἐπὶ τοῦτ' ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς ('Ηρ. Γ', 83)· τὸ ἐναντίον· συνιστὰς τοὺς Ἀρκάδας ἐπὶ τῇ Σπάρτῃ ('Ηρ. ε', 73)· τὸ πᾶν μηχανίσασθαι ἐπὶ Αἰγινήτῃσι ('Ηρ. ε', 74 88)· τὸ δὲ ἐπὶ σφίσι ἐχόρτας ('Ηρ. ε', 49) εἶναι αὐτὸ τὸ παρ' ἡμῖν τὰ ἔχει μ' αὐτόν, μ' ἑκείνον, μ' αὐτοὺς κτλ. τὸ ἐπὶ τι εἶναι=εἰς τὴν ἑξουσίαν τινὸς εἶναι.— τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν (Βπίκτ.)

§. 53. Μετὰ αἰτιατικῆς ἡ πρόθεσις ἐπὶ σημαίνει· 1. διεύθυνσιν· α. πρὸς τὰ ἄνω ἀναβαίνειν ἐφ' ἵππον· β. διεύθυνσιν πρὸς τι ἐν γένει· ἐπὶ τὰς ἡδονὰς ὁρμῶν (Ισ.) γ. ἐχθρικὴν κίνησιν· ἐλαύνειν ἐπὶ Πέρσας ('Ηρ.)· Σημαίνει· 2. ἐκτασιν τοπικὴν· τὸ ὄμμα δύνатаι ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι (Ξ' Απ. Α', δ, 12)· Σημαίνει· 3. διάρκειαν ἐπὶ δέκα ἔτη (Θ). Ἐκ τῆς σημασίας τῆς πρὸς τι διευθύνσεως προκύπτει ἡ σημασία τῆς συμφωρίας ἐπὶ στάθμῃ ('Ορ.).

§. 54. Ἐν ταῖς συνθέσεσι τῆς προθέσεως τούτης ἐπικρατεῖ μάλιστα· 1. ἡ σημασία τοῦ ἐπάνω καὶ τοῦ προσέτι· ἐπ' ἄκοσμοις, ἐπιτιθέσθαι, ἐπιπλίστωσις· ὅπῃρξε δὲ καὶ Ἑλλήνων (Ξ. Κ. Π. Α', α, 4). ἐπιγίγνεσθαι=μετέπειτα γεννᾶσθαι, ἐπιγινόμενοι=οἱ μεταγενέστεροι· 2. ἡ τοῦ ἐναντίον· ἐπιστρατεύειν, ἐπιγελᾶν· ἡ τοῦ ἐναντίας· ἐπιγαμία=γάμων ἀπαλλαγὴ· 4. ἡ τοῦ ὀπισθεν· ἐπιτάττειν τῇ φάλαγγι (Ξ.), κτλ. τὸ δὲ ἐπιζητεῖσθαι (Ξ. Κ. Π. Α', 5)=ζητεῖσθαι ὥστε παρῆναι.

4. Ἡ πρόθεσις μετὰ.

§. 55. Μετὰ γενικῆς συντασσομένη ἡ πρόθεσις μετὰ σημαίνει· τὸ ὁμοῦ· ὅσοι μετ' ἐκείνου περιπόλουν (Πλ. Φαίδ. 252).—μετὰ τινος εἶναι, μάχεσθαι.—μετὰ πενίας, μετὰ κακῆς ἐλπίδος (Πλ.) ἐν τοῖς μετὰ τοῦ σώματος μηδὲν γινῶναι (Πλ.) ἐν τῷ μετὰ τῆς ποιήσεως ἐπικρύπτεσθαι (Πλ. Θ. 440), ἀναφαίνεται ἡ ἔννοια τῆς διὰ=διὰ τῆς ποιήσεως.

§. 56. Μετὰ αἰτιατικῆς ἡ πρόθεσις μετὰ σημαίνει· α. τὸ

ἔστιγον· Δαρίος μετὰ Καμβύσην Περσῶν ἐβασίλευσεν (Θ. Α', 14)· Ἔ. τὸ ἐν καιρῷ μεθ' ἡμέραν=κατὰ τὴν ἡμέραν, τὸ ἐναντίον τοῦ γόχτωρ (Ξ. Αν. Δ', 5, 12)· παρὰ ποιηταῖς σημαίνει καὶ τὴν πρὸς τινα διεθθυσταὶ βῆναι μετὰ Νέστορα (Όμ.), κτλ. ἐκ τούτου ἐν τῇ συνθεσίᾳ μετὰ τὸν Νέστορα, μετ' ἐστρα=μετὰ σοῦ· ὑπῆγε μετὰ τοὺς ἐναντίους.

§. 57. Μετὰ δοτικῆς μόνον παρὰ ποιηταῖς ἀπαντᾷται ἢ μετὰ, σημαίνουσα τὰ παρὰ τοῖς πεζοῖς διὰ τῆς ἐν καὶ σὺν ἐξηγουμένα· μετὰ φρεσίν (Όμ.)—ταῖς ἰδίαισι γυναιξὶ παρθένοισί τε μετὰ (Εὐρ. Έκ. 355). Οὕτω καὶ μετὰ χερσίν (καὶ μετὰ χεῖρας) ἔχειν, ἐξ οὗ τὸ μεταχειρίζεσθαι πησιγ.)

§. 58. Ἐν συνθέσει ἢ πρόθεσις μετὰ φυλάττει μάλιστα τὸ σημαίνονμενον τῆς κοινωνίας καὶ συμμεθέξεως· μετέχειν, μεταδιδόναι. Τὸ συντέχειν ὄντοι μᾶλλον συνάφειαν· τὸ μετέχειν μᾶλλον συνύπαρξιν, κατὰ Εὐρύερων. Ὡσαύτως καὶ τὸ τῆς μεταβολῆς μεθιστάται, μεταρρεῖν, μεταδοξάζειν, μέτοικος· ἐν τοῖς μεταπέμπομαι, μετιρρομαι, μέτοιμι, κτλ. ἐφύλαξε τὴν σημασίαν τοῦ πρὸς τινα· ἐν τοῖς μεταδιώκω μεταθίω, κτλ, τὴν τοῦ κατοπιν.

5. Ἡ Πρόθεσις παρὰ.

§. 59. Ἡ πρόθεσις παρὰ, μετὰ γενικῆς συντασσομένη, σημαίνει τὸ ἐκ τινος προσώπου συνήθως, δέχεσθαι τί· ἕτερος παρ' ἐτέρου δεχόμενος (Πλ.)· οὕτω λαμβάνειν, ζητεῖν, ἀκούειν, μαθάνειν, πυρθάνεσθαι παρὰ τινος τι κτλ. Σπανιώτερον δὲ ἐπὶ ἀψύχων, λαμβάνειν παρὰ τῆς γῆς (Πλ.).—παρὰ φύσει λαμβάνειν (Πλ. Ν. Ι', 889). Τὸ δὲ ἀνήλωσα παρ' ἐμᾶν τοῦ (Ἰσαῖος) καὶ τὰ ὅμοια—ἐκ τοῦ ἐμοῦ βαλαντίου, ἐξ ἰδίων.

§. 60. Μετὰ δοτικῆς σημαίνει ἢ παρὰ 1. τὸ πλησίον, συνήθως ἐπὶ προσώπων· παρ' ὑμῖν ἐγράφη (Αἰσχίν.).—παρὰ μητρὶ, παρὰ τῷ διδασκάλῳ σιτεῖσθαι (Ξ. Κ. Π. Δ', 6, 8)· 2. κτῆσιν· τὰ παρ' ἡμῖν (ναυτικὸν) καὶ τὸ ἡμέτερον (Θ. Α', 36)· 3. κρίσιν· παρὰ Δαρείῳ κριτῇ (Ήρ.)· θαυμαστότερος παρὰ πάνσι νομίζεται (Δ.) Παρ' Όμήρῳ δὲ ἡ πρόθεσις παρὰ

ἀπαντᾷται καὶ μετὰ γενικῆς καὶ μετὰ δοτικῆς ἐπὶ ἀψόχων· ἐνόησε δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀττικαῖς ποιηταῖς· μόνος παρὰ σκη-
ραῖσιν (Σ. Α' 985). Ὑποπτον δὲ τὸ Θ. Β', 89) παρὰ ταῖς
ναυσίν, τινῶν μὲν ἀντιγράφων φερόντων ἐν ταῖς, τινῶν δὲ
ταῖς τε.

§. 61. Μετὰ αἰτιατικῆς ἡ πρόθεσις παρὰ σημαίνει 1. κί-
νησιν πρὸς ἐμψυχον· ἔρχει παρὰ τὸν Πρωταγόραν (Πλ.)—
πρός. 2. τὸ π.λ.α.γί.ως καὶ παρα.λ.λ.ή.λ.ως π.λ.η.σί.ον κινεῖσθαι
καὶ κείσθαι· παρὰ τὴν Βαβυλῶνα παρίεμαι (Ξ)—ἦσαν καὶ
ἄλλαι κῶμαι πολλαὶ παρὰ τὸν Τίγρητα ποταμόν (Ξ. Ἀν.
Γ', ε, 1).

§. 62. Ὡς δὲ τὸ εἶναι παρὰ Τισσαφέρνῃ (Ξ. Ἀν. Β', ε,
27)—εἶναι παρὰ Τισσαφέρνῃ, καὶ μένειν πρὸς Τισσαφέρνῃ,
οὕτως, ἀπ' ἐναντίας, τὸ στήτε παρ' ἐμὲ π.λ.η.σί.ον (Ἀρρ. Α.
1422)—ἐλθόντες παρ' ἐμὲ στήτε παρ' ἐμοί (Ἰδ. §. 20). Ἐκ
τούτων προϋκνύσαν τὰ εἶναι, μένειν, καθῆσθαι παρὰ τινα,
κτλ. Ἐπὶ δὲ ἀψόχων μετὰ αἰτιατικῆς ἡ παρὰ σημαίνει καί,
ἀνευ τῆς παρασημασίως τοῦ παρα.λ.λ.ή.λ.ως ἢ τῆς συμπτύξεως
τῆς κινήσεως καὶ ἡρεμίας, ἀπλῶς τὸ π.λ.η.σί.ον· παρὰ τὴν πό-
λιν ἢν πυραμῖς (Ξ).—παρὰ τὰς ναῦς ἀριστοποιεῖσθαι (Θ).
—παρὰ τὸ τεῖχος.—Φρυγία ἡ παρὰ τὸν Ἑλλήσποριον (Ξ).

§. 63. Ἐκ τῆς τοπικῆς ἀνεπτύχθη ἡ χρονικὴ σημασία·
παρὰ τὸν πόλεμον (Ἰσ.). ἐκ δὲ τῆς σημασίας τοῦ π.λ.η.σί.ον
ἀνεπτύχθη ἡ σημασία τῆς παραθέσεως ἡλίου ἐκλείψειν πυ-
κρότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενα (Θ.
Α', 23). Ἐκ ταύτης δὲ ἡ σημασία τῆς δι' ἡμέρας· παρὰ τέσ-
σaras ψέφους (Ἰσάιος). Διαφόρως δὲ ἀνεπτύχθησαν ἡ σημα-
σία τοῦ αἰτίου· παρὰ τὴν ἰδίαν ἀμέλειαν (Δ.) καὶ ἡ σημα-
σία τῆς παραβάσεως· παρὰ τὸ δίκαιον (Πλ.).—παρὰ φύσιν
—παρὰ τὰ σημαινόμενα·—παρὰ οἰωρούς (Ξ)—...
αἰτιῶν.

§. 64. Ἐν ταῖς συνθέσεσι τῆς προθέσεως παρὰ ἐπικρατεῖ ἡ
σημασία 1. τῆς παρουσίας, τοῦ παρουσιάζεσθαι· παρῆναι,
παραγίγνεσθαι, παρέρχεσθαι 2. ἡ τοῦ π.λ.η.σί.ον παρακα-
θῆσθαι παρατιθέσθαι, παρακαλεῖν 3. ἡ ἔννοια τοῦ ἐκ τίνος,

παραλαμβάνειν, παραιρείν τινός τι ἢ τῆς παραβάσεως, κυριολογικῶς τε καὶ τροπικῶς παραμείθεσθαι παραβαίνειν, παρασπορθεῖν, κτλ. καὶ συγνάκις σημαίνει στρεβλόν τι παρορᾶν, παρακούειν, παρερμηνεύειν, κτλ.

6. Ἡ Πρόθεσις πρός.

§. 65. Μετὰ γενικῆς συντασσομένη ἡ πρόθεσις πρὸς σημαίνει 1. τὴν ἐκ τινος διεύθυνσιν, τὸ ἐκ μέρους πρὸς τῆς Βοιωτίας κίται (Δ)· 2. καταγωγὴν πρὸς πατρός, πρὸς μητρός. (Δ)· 3. συμφωνίαν χρηστοῦ πρὸς ἀνδρός. (Μ)· τὸ ποιητικὸν αἶτιον ἐπὶ τῶν πηθητικῶν ῥημάτων τὸ ποιοῦμενον πρὸς Αἰακιδεμορίων. Ὡσαύτως δὲ καὶ πρὸς ἐμοῦ σιγούμενον (Σ. Τρ. 378.—πρὸς τῶν Ἀτρείδων ὡς διόλλυμαι τάλας. (Σ. Α. 388). Ἐκ τῆς πρώτης προκύπτει ἡ ἔννοια τοῦ πλησίον πρὸς θαλάσσης (Ἡρ. Β', 154), καὶ ἡ τῆς πρὸς τι διευσθύνσεως οἰκέειν πρὸς τότου ἀρέμου (Ἡρ. Γ. 404) οὕτω πρὸς θεῶν, πρὸς ἀνθρώπων.

§. 66. Μετὰ δοτικῆς ἡ πρόθεσις πρὸς σημαίνει, κατὰ πρῶτον, τὸ πλησίον πρὸς τῷ Εὐφράτῳ ποταμῷ.—πρὸς τῇ Ἀσσυρίᾳ (Ξ).—πρὸς ἑαυτοῖς ἔχειν (Ξ)=πλησίον, μεθ' ἑαυτῶν. Ἐκ ταύτης ἀνεπτύχθη ἡ σημασία τοῦ ἀρμυδάρουτος αἱ ἀσπίδες πρὸς τοῖς ὤμοις εὐσαι (Ξ. Κ. Π. Ζ', α, 33). Ὡσαύτως καὶ ἡ σημασία τοῦ προσέτι πρὸς τούτοις.—πρὸς τοῖς ἄλλοις πᾶσι καὶ παροῦργός ἐστιν.

§. 67. Μετὰ αἰτιατικῆς συντασσομένη ἡ πρόθεσις πρὸς σημαίνει διεύθυνσιν πρὸς τι ἐν τόπον πρὸς βορρᾶν—πλέειν πρὸς οἶκους (Σ)· ἐπὶ προσώπων Ἀτρεΐδης πρὸς φίλους (Σ)· ἐπὶ ἔργον χωρῶ πρὸς ἔργον.—ἀθύμως μὲν ἦλθον πρὸς τὰ ὀπλᾶ, ἀθύμως δὲ ἐπὶ τῆς φυλακᾶς (Ξ. Ἀν. Γ'. α, 47)· ἐπὶ σκοποῦ μαρθάνομεν πρὸς τὸ εἰδέναι τὴν ἀλήθειαν (Πλ.)· ἐπὶ ἠθικῆς τάσεως πρὸς τὰ χρηστὰ ὄρα (Σ).

§. 68. Ἐκ ταύτης ἀνεπτύχθη ἡ χρονικὴ σημασία πρὸς ἐσπέραν (Πλ.)· πρὸς ἡμέραν (Ξ. Ἀν. Δ', ε, 21). Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, πρὸς τὰ χαράγματα ἢ τοῦ ἐναντίου ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους.—κύων φέρεται πρὸς κάπρον (Ξ. Κ. Π. Α',

δ', 21) ἡ τῆς παραθέσεως Ἀἴτιος πάντα ἐδόκει εἶναι πρὸς τὸ ἀργύριον ἔχειν (Ξ. Ἀν. Ζ', ζ', 41)—οὐδὲν πρὸς ἐμέ· ἡ τῆς συμφωνίας· πρὸς αὐτὸν ἄδειν—πρὸς τὸν δεσπότην δεῖ ζῆν ἐμέ. (Μ.).—πρὸς ταῦτα = πρὸς ταῦτα ἀποβλέπων = τούτων οὕτως ἐχόντων—ὅθεν—πρὸς ἡδονὴν λέγειν = ὥστε ἡδῆσθαι τὸν ἀκούοντα.—πρὸς βίαν=βιαιῶς.

§. 69. Ἐν ταῖς συνθέσει τῆς πρόθεσις ταύτης ἐπικρατεῖ ἡ σημασία τῆς πρὸς τι κινήσεως ἢ διενθήσεως· προσιέναι, προσέρχεσθαι, προσκαλεῖν.—ἡ τῆς τοῦ πλησίον· προσεχῆς·—ἡ τοῦ προσέτι· προστιθέναι, προσαποβάλλειν· προσδεῖν = πρὸς τοῖς νόμοις δεῖν·—ἡ τοῦ ἀρμόζοντος· προσήκον.—οὐ σοὶ προσήκει=δὲν ἀρμόζει εἰς σέ, δὲν εἶναι ἔργον σου.

7. Ἡ πρόθεσις ὑπό.

§. 70. Ἡ πρόθεσις ὑπό, μετὰ γενικῆς συντάσσομένη, σημαίνει τὸ ὑποκάτω· πηγὴ ὑπὸ τῆς πλατάνου. (Πλ. Φαίδρ. 230) τὰ ὑπὸ γῆς δικαστήρια (Πλ. Φαίδρ. 249)—ὑπὸ μάλης (Πλ. Ν. Ζ', 789).—ὑπὸ γθορός. (Σοφ.) καὶ τροπικῶς· ὑπὸ κήρυκος. Οὕτω καὶ κατέσχευεν ὑπὸ σκότου τὸν θόρον (Ξ. Κ. Π. Δ', ε', 44)=ἐκρύψεν, ὑπεκρίνατο. Ἐπὶ τῶν παθητικῶν ῥημάτων σημαίνει τὸ ἐνεργούν αἴτιον· ὑπὸ πολλῶν τιτρώσκεισθαι (Ξ).—ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν συκοφαντίζεσθαι (Ξ)—ὑπὸ τοῦ τόπου διδάσκεισθαι (Πλ.), κτλ. (Ἴδε περὶ τῶν Παθητικῶν ῥημάτων). Ὡσαύτως κατ' ἀναλογίαν, θανεῖν ὑπὸ-τινος.—παθεῖν ὑπὸ τινος.—ὑπ' ἐλπίδων διώλεσεν. Οὕτω καὶ ὑφ' ἡδονῆς, ὑπὸ τῆς χαρμονῆς, ὑπὸ κάλλους καὶ μεγέθους.

§. 71. Μετὰ δοτικῆς ἡ πρόθεσις ὑπὸ σημαίνει ὡσαύτως τὸ ὑποκάτω· ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει· ὑπὸ στέγῃ· ὑπὸ σκηναίς· ἐκ τούτου καὶ ἡ προσεπισημασία τοῦ ὄργάνου· ὦ Ζεῦ, ὑπὸ σὺ θῆσον κεραυνῷ (Σ.) τῆς ἐπικρύψεως· ὑπὸ τῷ ἱματίῳ, καὶ ἡ τῆς ὑποταγῆς· ὑπὸ νόμοις καὶ πατρί. (Πλ. Πολιτ. Θ', 574).—τρέφεσθαι ὑπὸ τῇ μητρὶ, ὅπερ ἐμφαίνει τι φιλοφρονέστερον τοῦ τρέφεσθαι ὑπὸ τῆς μητρός.

§. 72. Καὶ μετὰ αἰτιατικῆς ἡ πρόθεσις ὑπὸ σημαίνει τὸ

ὑποκάτω ἐπὶ κινήσεως· φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν ὕλην (Σ).— ἀνακεχωρηκότες ὑπὸ τὸ τεῖχος (Ξ).— ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐκαθέζετο (Ἀνδ.), ἐνθα καὶ τις ἑκτασις προσεπιστημαίνεται ἐπὶ ὑποταγῆς· ὅφ' ἐαυτοὺς ποιῶσθαι (Πλ. Πολ. Α', 348') (ἄλλοι γράφουσιν ἐαυτοῖς). Ὁσαύτως οἱ ἐπ' αὐτὸν ἀρχοντες.— οἱ ὑπὸ βασιλεῖα βάρβαροι (Ξ). Τίθεται προσέτι εἰς δῆλωσιν χρόνου· ὑπὸ τῇ νύκτι ὑπὸ τῇ ἑω, ὑπὸ τὸν σεισμόν (Θ. Β', 27).

§. 73. Ἐν ταῖς συνθεσσι τῆς προθέσεως ταύτης ἐπικρατεῖ μάλιστα 1. ἡ σημασία τοῦ ὑποκάτω, κυριολεκτικῶς τε καὶ τροπικῶς· ἐπὶ γείος, ἐποῦργιον, ὑψυδρος, ὕψαλος, ὑποχείριος, ἐπόσπονδος· 3. ἡ τοῦ σχολαίως, ἀνεπαισθήτως καὶ κρυφίως· ὑποχωρῶ, ὑπάρῳ, ὑποδύμαι· Ἐκ τούτων προκύπτει καὶ ἡ τοῦ ὀλίγον· ὑπάργυρος, ὑπόχαλκος, ὑπόλευκος—οὐχὶ καθαρῶς λευκός, ὑπόφαιος, ὑπόπικρος. Ἐν πᾶσι δὲ ὑπολαμβάνει ἡ ἐννοια τοῦ ὑποκάτω.

§. 74. Τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν προθέσεων ἵκανά μὲν ἴσως πρὸς ὀδηγίαν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πρὸς ἐκμάθησιν· διότι τὰ τῶν προθέσεων καὶ ἄλλως ἐπ' ἄπειρον σχεδὸν ποικίλλουσιν. Ἐκ τῆς κυριολεκτικῆς εἰς τὴν τροπικὴν, καὶ ἐκ μιᾶς εἰς ἄλλην τροπικὴν σημασίαν μεταπίπτουσαι· ἢ ἐκ συγγενοῦς εἰς συγγενὴ σχέσιν τρεπόμεναι, παρίστανται ἐν τέλει ὑπὸ τοσοῦτον ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένα διάφορα σημαίνόμενα, ὥστε μόλις διακρίνεται ἡ ἀρχὴ καὶ συγγένεια τούτων, καὶ δυσκόλως προσδιορίζεται ἡ καθ' αὐτὸ δύναμις τῆς προθέσεως· ἀνείλε τὸν ἄνδρα καὶ ἀνείλεν ἡ Πυθία, παραβαίνειν ἐπὶ τῶν ὀμνηρικῶν ἐχημάτων, παράθασιν ἐν τῇ κατωθίᾳ, παραβαίνειν συνθήκας, κτλ.

§. 75. Ἄλλ' εἰ μὲν οὐχὶ ἅπαντα τὰ πλεῖστα ὁμῶς ἐξηγούνται διὰ τῆς ἀναλογίας. Οὕτω π. χ. ἐπειδὴ πάντα τὰ πρᾶξεϊ ἑναλλάσσονται, ὁ δὲ τόπος καὶ ὁ χρόνος κοινωνοῦσι τοσοῦτον πρὸς ἀλλήλα, διότι δι' αὐτῶν καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐνεργεῖ ὁ νοῦς, διὰ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν προθέσεων, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων, ἡ τοπικὴ σημασία εὐκολώτατα μεταπίπτει εἰς τὴν χρονικὴν· ὡς ἐπὶ ἐπιρρήμάτων τὸ ἐνταῦθα, π. χ. ἐκ τῆς τοπικῆς σημασίας εὐκόλως μετατρέπεται εἰς τὴν χρονικὴν, οὕτω καὶ ἐν πολλοῖς ἐπὶ τῶν προθέσεων ὡς εἶναι τὰ κατὰ τὴν ἀγνυιὰν

περιέρχεσθαι, ὡς πρὸς τὸ 8., οὕτως εἶναι τὰ κατὰ τὴν ἡμέραν, ὡς πρὸς τὸ ἄλλο.

§. 76. Ὡσαύτως κατ' ἄλλην μεταφορὰν ὁ υπερβαίνων τοὺς νόμους εἶναι ὡς ὁ υπερβαίνων τοὺς θεμιμένους ὄρους (Ἡρ. ΣΤ', 108) ὁ ἀναιδείην ἐπιειμένος (Ἰλ. Α', 149) εἶναι ὡς ὁ χιτῶνα ἐπιειμένος· ὁ τιμάς τινα περιάπτων (Ξ. Κ. Π. Ζ', 6, 60. Η', 8', 32) εἶναι ὡς ὁ περιδέραιον ἢ ἄλλο τι ὑλικὸν περιχρῆμα περιτιθεῖς τι. Τὸ λέγειν ἐπὶ τινα παῖδας (Θ. Β', 34) καὶ τὸ ὅστις ἐρεῖ ἐπὶ τοῖς ἀποθανούσι (Πλ. Μενεξ. 235), εἶναι ὡς εἰ ἐλέγετο ἐπὶ τῷ τάφῳ, θῶεν καὶ λόγος ἐπιτάφιος. Τὸ ἐπὶ παισὶ τελευτῶν—ἀποθνήσκει ἀφίνων παιδας, εἶναι ὡς εἰ ἐλέγετο ἐπὶ ταῖς ἀγκάλαις τῶν παίδων. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἐν προγενεστέροις ἐλδόμεσι τοῦ παρόντος, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δὲ δύο πονήμασί μου ἐπροσπάθησα νὰ ἐξηγήσω καὶ πολλότατα ἄλλα· εἰ δὲ οὐχὶ πάντα, διὰ τῆς ἀκριβοστερίας· ἐξετάσεως τῆς συγγενείας τῶν ἐννοιῶν, προσοχῇ καὶ ἐπιμελείᾳ πολλότατα ἄλλα γίνονται ἐξηγήσιμα.

§. 77. Οὕτω π. χ. προσποιῶμαι τὴν νίκην—πρὸς ἑμαυτῷ ποῶ τὴν νίκην, οἰκιστοῦμαι πρᾶγμα ἀλλότριον. Οὕτω παρὰ Φιλῆμονι (ἐν Ἐπιδικαζομένῳ) ὁ λαιδορῶν, ἔὰν ὁ λαιδοροῦμενος μὴ προσποιῇται, λαιδορεῖται λαιδορῶν—ἔὰν μὴ περὶ ἑαυτοῦ λεγομένην ἐλαχμῶν τὴν λαιδορίαν. Ὡσαύτως ἐν ταῖς μονοστίχοις γνώμαις τοῦ Μενάνδρου· οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῇ (Ἰδε καὶ Κοραῖν εἰς Θεόφραστον ἐν τέλει)· προσποιῶμαι βήττειν—προσαρμύζομαι πρὸς τὸ βήττειν, ὑποκρίνομαι· ὑποβαστάζειν, ὑπέχειν χεῖρα, ὑποστήναι κινδύνους. Οὕτως ὑπόστεγος ὁ ὑπὸ τῇ σέτῃ, καὶ ὁ ἐντὸς τῆς αἰκίας, ὑπουλος ὁ ὑπὸ τῇ οὐλῇ, εἴτα δὲ ὁ κρυφίουρος, ὁ δόλιος.

§. 78. Αἱ προθέσεις ἐνίοτε τίθενται μετὰ τὰς ἰδίαις πτώσεις, ἀναδιδαζομένου συνήθως τοῦ τόνου τῶν δυσλλήθων· λόγῳ περὶ.—Ἀγαμέμνωνος μέτα. Τοῦτο καλεῖται ἀναστροφή. Ἄλλοτε δὲ εὐρίσκονται χωρισμένοι τῶν πτώσεων, ἄλλης λέξεως μεσολαβοῦσης· ὁ χωρισμὸς οὗτος καλεῖται ἐμπῆσις, καὶ εἶναι· λείψανον τῆς ἀρχαίας ἐπιρρήματικῆς χρήσεως τῶν προθέσεων, ὡς ἐπὶ Ὀμήρου. Τοιαῦτα ἔμειναν πολλὰ παρὰ τοῖς

ποιηταῖς τῶν Ἀττικῶν καπιθωθῆω γε πρὸς.— πρὸς δ' ἂν βού-
 λουμαι λίγω (Αἰσχ. Πρ. 73. 298). — κατὰ μὲν φθίσας τὴν
 γαμψώνυχα παρθένον (Σ. Τ. 4190). — δράσω τε πρὸς (Εὐρ.
 Ὀρ. 622). — ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω (Σ. Φ. 4158). —
 δι' ἄρ' ὀλώλαμεν, τέκνον (Εὐρ. Ἴφ. Αὔλ. 1363). — οὐδ' ἂν καὶ
 Δι' ἐν γε τεύθειν Ἐξηκσετίδης (Ἀρρ. Ὀρ. 11). Ἀπαντῶνται
 δὲ καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις· ζῶν κακῶς ποιεῖν (Θ. 5', 13)
 — ζῶμ μοι λάβεσθαι τοῦ μύθου.— ταῦτι ἐπιεικῶς ἐστίν ὑπὸ
 τι ἄτοπα—εὐήθη καὶ ὑπὸ τι ἀσεβῇ (Πλ. Γ. 193. Φαῖδρ.
 2321). Τοιαῦτα εἶναι τὰ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐξηγηθέντα, τοι-
 αῦτα καὶ τὰ παρ' ἡμῖν δὲν μετὰ τὸ κάμνω.— πάρα τὸ ἐξή-
 λωσε.— δὲν τὸ λέγει ξανά.

§. 79. Ὡς τὰ ἐπιρρήματα προθετικῶς ἐνίοτε ἐκλαμβάνον-
 ται (σ. 450.), οὕτω καὶ αἱ προθέσεις ἐπιρρηματικῶς· ἅπσαι
 μὲν σχεδὸν παρ' Ὀμήρῳ, συχόν δὲ καὶ τοῖς πεζογράφοις Ἰω-
 σι τοῦτο· ἐν δὲ καὶ Αἰθίοπες (Ἡρ. Θ', 32)—πρὸς δὲ (Ἡρ.
 Α', 7 Β', 419, καὶ πολλὰ καὶ ἄλλα). — ἐπὶ δέ—μετὰ δὲ (Ἡρ. Α',
 428. 474, κτλ.). Ἐκ δὲ τῶν Ἀττικῶν παρὰ μὲν τοῖς πεζο-
 γράφοις ἢ πρὸς μετὰ τοῦ δέ, πρὸς δέ, ἐπομένῳ συνήθως τοῦ
 καὶ· πρὸς δὲ καὶ ὑπερχόμενῳ αὐτῷ (Ξ. Κ. Π. 5'. δ'. 1')· πρὸς
 δὲ καὶ κατὰ τύχην (Ξ. Α. Πολ. Β'), ἢ διὰ τοῦ καὶ πρὸς· καὶ
 πρὸς τὸ ἀνάρημα (Δ. Μειδ. 16). παρὰ Πλάτῳ καὶ Ἀλκιβιάδῳ
 γε πρὸς (Πλ. Γοργ. 469), παρὰ Ξενοφῶντι (Κ. Π. Β', 4, 31)
 πρὸς δ' ἐπὶ παρὰ δὲ ποιηταῖς καὶ ἄλλοις.

§. 80. Αἱ μέχρι τοῦδε ἐξετασθεῖσαι εἶναι αἱ κύριαί καὶ
 γνήσιαί προθέσεις, μετὰ ὀνόματος καὶ μετὰ ῥήματος συντι-
 θέμεναι. Ἐκτός δὲ τούτων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι τινὲς ἡμιτε-
 λεῖς, οὔτε μετὰ ὀνόματος, οὔτε μετὰ ῥήματος, συντιθέμεναι καὶ
 μόνον τὴν μετὰ πτώσεων σύνταξιν δεχόμεναι. Τοιαῦτα εἰσιν
 ἡ ἄνευ, ἔνεκα, μεταξὺ, ἄχρι, μέχρι ἐντός, ἐκτός, χωρὶς·
 ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ πρὶν, ἀλλὰ σπανίως· πρὶν ὥρας (Πινδ. Πυθ.
 Δ', 43). Ἐν τῷ τοῦ Πλάτωνος (Συμπ. 217) μέχρι δεῦρο τοῦ
 λόγου προθετικῶς καὶ τὸ μέχρι καὶ τὸ δεῦρο· καὶ τὸ χάριν
 ἀναφέρουσιν ἐνταῦθα, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι προφανὲς ὄνομα, ὡς
 καὶ τὸ δίκην, πιθανῶς δὲ καὶ τὸ χωρὶς=μικρὸς χώρος, ὡς

κότος καὶ νοτίς, ψῆφος καὶ ψηφίς, μέρος καὶ μερίς, καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὅποια ὁμῶς ἔμειναν καθαρὰ ὀνόματα. Περὶ τούτων ὡς καὶ περὶ τῶν ἀνωτέρω καὶ περὶ τῶν εἰς τὰς προθέσεις ἀναφερομένων κατὰ πλάτος πραγματεύομαι ἐν Σ. Π. Β', καὶ ἐν τῇ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν σύνταξιν Εἰσαγωγῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Περὶ συνδέσμων καὶ πολυσήμων Μορίων.

§. 1. Οἱ σύνδεσμοι χρῶσιμεύουσιν ὥς καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους σύνδεσιν τῶν λόγων καὶ τῶν μερῶν αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ σύνδεσις εἶναι πολυειδής διὰ τοῦτο πολυειδεῖς εἶναι καὶ οἱ σύνδεσμοι.

§. 2. Ὡς κύριοι δὲ σύνδεσμοι, τῶν ὁποίων ἡ δύναμις καὶ ἀναγκαιότερον ἀπαιτεῖται καὶ καθαρώτερον ἀναφαίνεται ἐν τῇ συνδέσει καὶ συναφείᾳ τῶν ἐννοιῶν, δυνατόν νά διακριθῶσιν οἱ ἑξῆς, ὀνομαζόμενοι ἐκ τοῦ κυριωτέρου αὐτῶν ἔργου.

1. Οἱ συμπλεκτικοί, καταφατικῶς μὲν καί, τε ἀποφατικῶς δὲ οὔτε, μήτε· οὐδέ, μηδέ· συμμικτῶς· οὐ μόνον ἀλλὰ καί.

2. Οἱ διαζευκτικοί· ἢ, ἢτοι, εἴτε.

3. Οἱ ἀντιθετικοί ἢ ἐναντιωματικοί· μὲν, δέ, ἀλλὰ, ἀτάρ, μέντοι, καίπερ, ὅμως, αὖ.

4. Οἱ αἰτιολογικοί· ἐπεὶ, ὅτι, διότι, ὥς, ἄτε, ὅτε, ἀπότε, γάρ.

5. Οἱ τελικοί· ἔνα, ὥς, ὅμως, ὅφρα.

6. Οἱ ὑποθετικοί, εἰ, ἐὰν (ἐκ τοῦ εἰ ἂν), ἄν, ἤν.

7. Οἱ χρονικοί· ὅτε, ὁπότε, ἡνίκα, ἐπεὶ, ἔστε, ἔως, ἄχρι, μέχρι.

8. Οἱ συλλογιστικοί ἢ συμπερασματικοί· ὥς, ὥστε, ἄρα, δή, οὖν, τοίνυν.

9. Οἱ ἀναφορικοί ἐν οἷς καὶ οἱ συγκριτικοί καὶ παραβολικοί· ὥς, ὥσπερ, καθὼς, καθάπερ.

10. Οἱ εἰδικοί ἢ διηγηματικοί· ὅτι, ὥς.

§. 3. Πολυειδῶς διαίρουνται καὶ ὀνομάζονται οἱ σύνδεσμοι παρὰ τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν διότι ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἀναφέρονται παρ' αὐτῶν διαβεβαιωτικοί, διαπορητικοί, διασαφητικοί, ἐλεγκτικοί, ἐπιφορικοί, συναπτικοί καὶ παρασυναπτικοί. Οὕτω καλούμενοι οἱ ὑποθετικοί, κατὰ τὴν διάφορον σχέσιν τῆς ὑποθέσεως καὶ συνεπείας, ἀποτελεστικοί οἱ τε λκοί, κτλ. Τούτων ἡ ἐξακρίβωσις συνδέεται μετὰ τῆς περὶ τὴν Λογικὴν ἐρεύνης, ὡς ἐπραγματεύθησαν αὐτὴν οἱ Στωϊκοί. Ἴδε Δ. Α. Ζ', 71.

§. 4. Ἐπειδὴ διὰ τούτων καὶ τῶν ἐκ τούτων γίνεται ἡ σύνδεσις τῶν λόγων καὶ τῶν μερῶν αὐτῶν, διὰ τοῦτο ὁ περὶ τούτων λόγος γίνεται οἰκειότερον ἐν τῇ ἐπομένῳ. *Περὶ συνδέσεως τμήματι, νῦν δὲ ὁλίγα τινα περὶ πολυσημῶν Μορίων.*

§. 5. Μόρια ἐν τῇ γραμματικῇ, οἷον μικρὰ μέρη, ἀντιθέτως πρὸς τὰ μεγαλότερα, εἶναι βέβαια καὶ τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα, καὶ αἱ ἀντωνομίαι καὶ τὰ ἄρθρα συνήθως ὁμῶς καλοῦνται οὕτω τὰ ἁπλῆτα μέρη τοῦ λόγου, τὰ ἐπιρρήματα, αἱ προθέσεις καὶ οἱ σύνδεσμοι. Ἀνωτέρω εἶδομεν ὅτι ποικίλλουσι μὲν καὶ ταῦτα βεβαίως ἐνίοτε κατὰ τὴν χρῆσιν αἱ προθέσεις π. χ. ἐκλαμβάνονται ἐπιρρηματικῶς, καὶ ἀλλαγῇ μὲν, περὶ τῶν ἀνωτέρω εἶδομεν, καὶ ἐν τῇ λεγομένῃ τμήσει, τὰ ἐπιρρήματα καὶ οἱ σύνδεσμοι ἐκλαμβάνονται προθετικῶς, οἷον ἐγγὺς τοῦτου, κτλ. οὔτε ὁμῶς αἱ τοιαῦται μετατροπαὶ συχναί, οὔτε ἡ κατ' αὐτάς σημασία δυσερέτος. Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν μέχρι τοῦδε ἐξηγηθέντων ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα μόρια, ὧν καὶ ἡ ἀρχὴ πολυλίκως δυσερέτος καὶ ἡ χρῆσις πολλὴ ποικιλωτέρη καὶ σημασία οὐκ εὐθέρατος ταῦτα δυνατόν καλέσαι πολύσημα μόρια.

§. 6. Εἶναι δὲ καὶ ταῦτα, ὧς ἐν γένει τὰ μόρια, ἡ λείψανα πτώσεων ἀρχαίων ὡς τοι=τῷ, κατὰ τὸ οἶμαι=οἶκω, ἢ, ὡς οὐδέτερον τοῦ νῦν κατὰ τὸ ἡδύν καὶ ἡδύ, ἡ θρασύματα ἄλλων μεγαλητέρων, ὡς δὴ ἐκ τοῦ ἡδῆ, ἄρ καὶ γὰ ἐκ τοῦ ἄρα, ἐκ τοῦ ἄρα, θε ἐκ τοῦ θέν, ἐκ τοῦ θή, πέρ ἐκ τοῦ περὶ, γέ, ἐκ τινος ἀγνώστου (ἴσω; γὰ, ἄγαν, ἡ συμπίλησις; πολλῶν ἑμοῦ, ὡς γάρ ἐκ τοῦ γέ καὶ ἄρ, αὐτε ἐκ τοῦ αὖ καὶ τὸ

ἢ τέν, ἔθεν καὶ τὸ λατινικὸν autem, γοῦν ἐκ τοῦ γῆ καὶ οὔν, τοίνυν ἐκ τοῦ τοί καὶ νῦν, κτλ. Αἱ διὰ τῶν πολυσήμων τούτων μερίων προσδιοριζόμεναι σχέσεις τῶν προτάσεων πρὸς ἀλλήλας εἶναι τοσοῦτον ποικίλαι καὶ τοσοῦτον λεπταὶ ὥστε διαφεύγουσι τῶν πλείστων τὴν προσοχήν. Ἡ δὲ ἐκ τούτου δυσκολία προὔτρεψε πολλοὺς τῶν νεωτέρων ἐν ἰδιαιτέροις πονήμασι νὰ πραγματευθῶσι περὶ αὐτῶν, καὶ εἰς ταῦτα παραπέμπονται οἱ ἀναγνώσται· οὐδὲ ὁ ἡμέτερος δὲ μεριολόγος Ἀνανίας ἐστὶν εὐκαταφρόνητος.

§. 7. Ἴσως τὸ πολύσημον καὶ τὸ ἐν πάσῃ περιστάσει δυσ-εὔρετον τῆς ἀρμοζούσης σημασίας τῶν μερίων τούτων ἠνάγκασε τοὺς γραμματικοὺς νὰ κατατάξωσι καὶ παραπληρωματικούς συνδέσμονες οὐχὶ βέβαια ὡς πάντῃ πάντως ἀσημάντους καὶ περιττοὺς, διότι ὑπεράτοπον τοῦτο, ἀλλ' ὡς συμπληροῦντας κατὰ τι τὴν ἔννοιαν. Τὸ εἴπε δὴ=ἔλα δά=Kommi doch, ἤθελεν εἶναι ἑλλειπὲς ἄνευ τοῦ δὴ. Ἀληθεύει δὲ μάλιστα τοῦτο, ὅταν εἰς ἄλλα μόρια προσκολλώμενοι, ἐπιτείνωσι, κολάζωσι, μεταποιῶσιν ὅπως οὖν, καὶ προσθέτωσιν ἐν γένει παρασημασίαν ἥτοι προσσημασίαν εἰς τὴν ἔννοιαν. εἴγε, ὡςγε, εἴπερ καίπερ, αὐτε, αὐτὰρ ἥτοι αὐτε ἄρ, οὐκ οὔν, οὐκοῦν, οὔκουν κτλ. Ἵνα ἀληθεύῃ λοιπὸν τὸ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις «ἀναπληροῦν τὸ κεχρηνὸς τῆς ἐρμηνείας,» πρέπει νὰ σημαίνωσι τι. Ἵνα γίνωνται συσημαίνοντα, πρέπει νὰ ᾖναι πρῶτον σημαίνοντα.

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΙΩΣ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΜΕΡΩΝ ΑΥΤΩΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περὶ Συνδέσεως καὶ τῶν Διαφόρων
αὐτῆς Τρόπων.

§. 1. **ΕΠΕΙΔΗ** οὔτε ἡ ἀπλὴ οὔτε ἡ σύνθετος πρότασις
ἐξαρκεῖ εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ὁμιλίας, διὰ τοῦτο ἀνάγκη νὰ ἐ-
νωθῇ πρότασις μετὰ προτάσεως ἵνα ἀποτελέσωσιν ὅλον πλῆ-
ρες, καὶ τοῦτο πάλιν μετ' ἄλλου ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ, καὶ
οὕτω καθέξης, πρὸς ἐντελὴ ἐκπλήρωσιν τῶν διανοητικῶν χρειῶν
τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦτο καλεῖται *Σύνδεσις*.

§. 2. Συνδέεται δὲ εἴτε μέρος πρὸς μέρος ἵνα ἀποτελέσω-
σιν ὅλον, ὥς ἐν ταῖς συνθέτοις προτάσεσιν· ἐπὶ ὑποκειμένων,
ἐγὼ καὶ σὺ ἀκούομεν· ἐπὶ κατηγορουμένων, παλαιὸς καὶ νε-
ώτερος, φίλος τ' ἐμός· ὡσαύτως ἐπὶ ἀντικειμένων καὶ προσδιορι-
σμένων καὶ κράτος, καὶ περιβραχυσία καὶ ψέλλια πλατεία
(Ξ.).—φίλους τε καὶ πολίτας—ἄρτι τε καὶ ὕστερον.—γῆν
τε, ἡπειρὰν τε, εἰτεῶλον πρὸς ὅλον ἵνα ἀποτελέσωσιν ὅλον
πληρέστερον· οὕτως ἰσχυρόν ἐστιν ἡ ἀλήθεια, ὥστε πάντων
ἐπικρατεῖ τῶν ἀνθρωπίνων λογισμῶν. (Αἰσχίν. Τιμ. 167)
εἴτε μέρος πρὸς ὅλον· ἐστιν ἀξία ἡ χώρα καὶ ἐπὶ πάντων
ἐπαινεῖσθαι, οὐ μόνον ὑφ' ἡμῶν (Πλ.)· εἴτε καὶ ἀντιστροφῶς
ὅλον πρὸς μέρος· τὴν Ἐκτορὸς τε χ' ἀτέρων πολλῶν κάσιν
(Εὐρ. Βκ. 391).—κλήσεις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἑλ-
λησιν ἐγένετο καὶ ἐλπίστιστος ἀνθρώπων. (Θουκ. ἐν ἀρχῇ).

§. 3. Ἡ σύνδεσις γίνεται κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρό-
πους· α. κατὰ συμπλοκήν, καταφατικῶς ἢ ἀποφατικῶς ἢ

συμμίκτως θ'. κατὰ διάζευξιν. γ'. κατ' ἀντίθεσιν ἢ ἐναντιώσιν δ'. κατ' αἰτιολογίαν ε'. κατὰ τέλος ζ'. καθ' ὑπόθεσιν ζ'. κατὰ χρόνον ἢ κατὰ συμπέρασμα ἥτοι συνέπειαν θ'. κατ' ἀναφοράν ι'. κατ' εἰδίκεσιν ἥτοι διήγησιν.

§. 4. Ἡ τοιαύτη σύνδεσις γίνεται διὰ τῶν καταλλήλων μορίων ἥτοι συνδέσμων. Κατὰ τὸν τρόπον καὶ τὸ εἶδος τῆς συνδέσεως καλοῦνται καὶ οἱ λόγοι συμπλεκτικοί, διαζευκτικοί, ἀντιθετικοί, αἰτιολογικοί, τελικοί, ὑποθετικοί, ἀναφορικοί, χρονικοί, συλλογιστικοί ἢ συμπερασματικοί ἥτοι λόγοι συνέπειας, εἰδικοί ἥτοι διηγηματικοί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Περὶ Λόγων Συμπλεκτικῶν.

§. 1. Οἱ συμπλεκτικοὶ λόγοι ἐκφέρονται καταφατικῶς μὲν διὰ τῶν συμπλεκτικῶν συνδέσμων, καί, τέ, καὶ τῶν συνδυασμῶν αἰτῶν, καί—καί· τέ—τέ· καί—τέ· τε—καί· ἀποφατικῶς δὲ διὰ τῶν οὔτε—οὔτε, μήτε—μήτε, οὐδέ—οὐδέ, μηδέ, καὶ συμμίκτως διὰ τῶν οὐ μόνον—ἀλλὰ καί.

§. 2. Ἡ διὰ τῶν συμπλεκτικῶν τούτων μορίων σύνδεσις ὅχι μόνον δὲν γίνεται ἀδιαφόρως καὶ αὐθαιρέτως, ἀλλὰ, τοῦναντίον, καὶ κατὰ τὴν φύσιν τῶν συνδεομένων καὶ κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἐν τῇ συμπλοκῇ ἐνώσεως εἶναι τοσοῦτον ἀπ' ἀλλήλων οἱ τρόποι αὐτῆς διαφέροντες, ὥστε ἀφ' ἐνὸς μὲν δεικνύουσι τὴν λεπτύνοισιν τῶν Ἑλλήνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ γίνονται δυσπερίληπτοι, πολλάκις δὲ καὶ δυσδιάγνωστοι. Λέγομεν δὲ περὶ τούτων, ὡς ἐν τύπῳ τὰ ἐξῆς·

§. 3. Ἐκ τῶν συμπλεκτικῶν συνδέσμων ὁ καὶ ἐνόνει μετ' ἀλλήλων δύο ἢ πλείονα, ὁμοία ἢ ἑνόμια, μέρη λόγων ἢ λόγους ὁλοκλήρους, ἐν ὅλον ἀποτελῶν δι' αὐτῶν, δυάδα, τριάδα, κλ. ὁ Ααρτίου παῖς καὶ σύ.—φύλον ὀρνίθων ... καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη (Σ.).—δύς καὶ τρίς. Συζεύγει δὲ μάλιστα λόγους ὁλοκλήρους, ὡς ἡ δ' ἐμὴ νόσος ἀεὶ τέθηλε καπὶ μεῖζον ἐρχεται (Σ. Φ. 258).—ἐλεοῦσι μὲν καὶ πού τι καὶ βορᾶς μέ-

ρος προσέδοσαν (Σ. Φ. 398). ἐνίοτε δὲ καὶ τριπλασιάζεται καὶ τετραπλασιάζεται καὶ περὶ παιδαγωγῶν, καὶ περὶ μουσείων, καὶ περὶ ἐρμῶν, (Αἰσχ.)—καὶ οὕτως ἡμᾶς κατεφρόνησε, καὶ τοὺς πολέμιους ἔδωκε, καὶ ἱππεύειν ἐπεθύμησε καὶ τῶν νόμων οὐκ ἐφρόντισεν (Λυσίας).

§. 4. Τίθεται δὲ καὶ κατ' ἐπιδοτικὴν σημασίαν ἐνθα λαμβάνει οἷον ἐπιρρήματικὴν ἔννοιαν=προσέτι· αὐτὰ γε ταῦτα καὶ οἱ θεοὶ πεπόνθασιν (Πλ. Εὐθύφρ. 366)=οὐ μόνον ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ οἱ θεοί.—καὶ σὺ Βρούτε ('Ἴδε κατωτέρω); Καί, τοῦναντίον, (κατ' ἐλαττωτικὴν ἔννοιαν, ἐκ τοῦ μείζονος εἰς τὸ ἕλαττον τίθεται ὁ καὶ ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκοιντα νοῆσαι (Ὀδ. Α'. 58)=καὶ καπνὸν μόνον=καὶ ἄνευ ἄλλου.—καὶ τριχὸς ἄξιον (Ἀρφ. Β. 604).—ἀλλ' ἀρκεῖ καὶ τοῦτο (Πλ. Γοργ. 198). Ἐκ ταύτης προκύπτει ἡ ἐναντιωματικὴ σημασία τοῦ μορίου τούτου, μάλιστα μετὰ μετοχῶν καὶ μισοῦντες αὐτοὺς ὁμῶς ἀπείχοντο αὐτῶν (Ξ.)· τοῦτο δὲ συνηθέστερον ἐκφέρεται διὰ τοῦ καίπερ· καίπερ χαλαιοπὸν (τὸ χωρίον ὁρ. Θ.).

§. 5. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ τὲ συμπλέκει μέρη λόγου καὶ λόγους ὁλοκλήρους, ἀλλὰ σχέσιν ἔχοντας πρὸς ἀλλήλους. Τεῦκρος ἐγὼ τε (Σοφ.).—αἱ Μυκῆναι ἢ Σπάρτη τε (Σ.).—ἀσκοπα κρυπτὰ τ' ἔπη (Ξοφ. Φ. 1112).—ὄραν λέγειν τε—τόλμησον, οἴκτειρόν τε μιν (Σοφ.)—ἐπιστρατεύει πατρίδα τὴν ταύτης... κτείνει τ' ἀνδρα κατέρειρε τῆςδε (Σ. Τρ. 362). Ἡ χρῆσις τοῦ τὲ μόνου, συχνοτάτη μὲν οὔτε παρὰ τοῖς ἐπικοῖς, συνηθὴς δὲ καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς εἶναι σπανιωτέρα παρὰ τοῖς πεζοῖς· Τισίαν δὲ Γοργίαν τε εἰσώμεν εὐδεν (Πλ. Φαίδρ. 267. Ἴδε καὶ Θουκ. Α', 14. 60. Β', 12).

§. 6. Περὶ διαφορᾶς τῶν διὰ τῶν συνδέσμων καὶ καὶ τὲ συμπλεκόμενων ὑπάρχει διαφωνία τῶν φιλολόγων, ἄλλων ἄλλα λεγόντων, οὔτε σύμφωνα οὔτε ἀείποτε σαφῆ. Φαίνεται δὲ ὅτι ὀρθότερα τὰ τοῦ Ἑρμάννου, σαφέστερόν τε καὶ ὀρθότερον ἐξηγηθέντος μετέπειτα. (Οὔρις. III.) ἢ ἐν Βιγέρο. Ὁ μὲν καί, κατ' αὐτόν, ἐστὶ κυρίως συμπλεκτικός, ὁ δὲ τὲ προσθετικός· ὁ λέγων ἐγὼ καὶ σὺ πορευόμεθα δηλοῖ ὅτι αἱ δύο βα-

δίζουσιν ὁμοῦ, οἷον ζευγος ἀποτελοῦντες, ὁ λέγων ἐγὼ σὺ τε περιερόμεθα. δηλοῖ ὅτι τοῦ ἐνὸς βαδίζοντος ἔπεται ὁ ἕτερος, καὶ λείποντος δὲ τούτου ἤθελε βυθίζει ὁ πρῶτος· προσθέτει λοιπὸν εἰς τι προηγούμενον κυριώτερον ἄλλο τι οἷον δευτέρου. Εἰ δὲ τοῦτο ἀπανταχοῦ ἐπ' ἀκριβὲς δυνατὴν ἐφαρμοσθῆναι, ἄλλο ζήτημα.

§. 7. Ἐκ τῶν συνδυασμῶν τῶν προειρημένων τούτων συμ-
πλεκτικῶν μορίων ὁ μὲν καὶ—καὶ συμπλέκει, κατὰ τὴν φύ-
σιν τοῦ ἀπλοῦ καί, μέρη λόγου καὶ λόγους, σημαίνων τὸ τό-
σον τοῦτο, ὅσον καὶ ἐκεῖνο· κομίσας καὶ χρήματα καὶ ἄκ-
θρας (Ἡρ.).—ὀρώσι καὶ κασέ—καὶ τὸν ἐχθρὸν καὶ τὸν
φίλον τιμῶσι (Σοφ.).—τολμᾷ ἀράγκη, καὶ τυχῶ καὶ μὴ
τυχῶ (Εὐρ.)· καὶ γῆρ καὶ αἰέ (Πλ.).

§. 8. Ὁ τέ—τέ συμπλέκει, ὡσαύτως κατὰ τὴν φύσιν τοῦ
ἀπλοῦ τέ, μέρη λόγων καὶ λόγους, μάλιστα ὁμοειδεῖς, ὡς ἐν
τ' οὐνάις ὁμοῦ λιμῶ τε οἰκτρός. — τοῦ σώματος αὐτός τε
οὐκ ἡμῆλει, τοὺς τε ἀμελοῦντος οὐκ ἐλήγει, (Ξ. Ἀπομν. Α',
6', 4)—οὐτοὶ τε βελτίονες ἐσόμεθα, οἱ τὴν παῖδες οὐκ' ἂν
φράδιος ποτηροὶ γίγνοντο (Ξ)· καὶ οὗτος δὲ τριπλασιάζεται
καὶ πενταπλασιάζεται, ὡς ἐν ταῖς ἀριθμήσεσιν, ὑπὲρ τ' ἐμαν-
τοῦ, τοῦ θεοῦ τε, τῆς δὲ τε γῆς (Σοφ.).—τυφλὸς τὰ τ' ὦτα,
τόν τε τοῦν, τὰ τ' ὄμματα ἦν (Σοφ.), πενταπλασιάζεται δ'
ἐν Τραχινίαις (1804—1089).

§. 9. Ὁ καί—τέ προσθέτει λόγον λόγῳ=προσέτι δέ· καὶ
τε θεοὶ ξείνοισιν εὐκότερ (Ὅδ.).—καὶ τ' ἐοσυμένην κατέ-
ρυκε (Πλ.). Τίθεται δὲ παρ' Ἀττικοῖς συνάθως διαχωρίζομε-
νος διὰ τινος μορίου (καὶ ἤδη τε, καὶ τῇν τε), καὶ ἄλλου λό-
γου ἐπομένου μετὰ τοῦ καί, ὡς καὶ ἤδη τε ἦν ἀμφὶ ἀγορὰν
πλήθουσιν, καὶ πλησίον ἦν ὁ σταθρός. (Ξ. Ἀν. Α', 4).
Μόνον δὲ τὸ καί—τέ, ἀνευ ἄλλου ἐπομένου καί, φαίνεται ὅ-
τι δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πεζογράφοις, ὅθεν τὸ
παρὰ Θουκυδίδῃ (Α', 9.) κρίνεται ὑποπτον. Ἄλλως δὲ παρὰ
τοῖς ποιηταῖς αὐτῶν (Σοφ. Τρ. 550, καὶ ἀλλαχόθι).

§. 10. Ὁ τέ—καὶ συμπλέκει μέρη λόγων, καὶ λόγους ἐ-
ξηγούντας μάλιστα ἐννοίας ὁμοειδεῖς· ὡς ἄνδρες τε καὶ γυ-

γαῖκες, —τά τε λεγόμενα καὶ πραττόμενα (Ξ.). —ἡ Ἑλλάς μεταρίστατό τε καὶ μετφιλίζετο (Θ. ἐν ἀρχῇ). Ὡσαύτως ὀρθῶς τε λήγετε, καὶ ἐγὼ τῷ νόμῳ πείσομαι (Ξ.). Ὁ τὲ προσημαίνει καὶ προσάπαιτεῖ τὸν ἐπόμενον καὶ, ἡ δὲ σχέσις τῶν συνδεομένων εἶναι στενωτέρα ἐν τοῦτοις ἢ ἐν τῷ καὶ —καί.

§. 11. Καὶ ὁ δὲ σύνδεσμος, πολύσημος ἄλλως ὢν, διαφορικός, ἀντιθετικός, μεταβατικός, κτλ. λαμβάνει ἐνίοτε καὶ συναπτικὴν σημασίαν, ἄλλο τι ἀνάλογον προσθέτων εἰς τὰ προηγούμενα καὶ συνεχίζων οὕτω τὸν λόγον καὶ τραπεζὸν δὲ αὐτὸν ἀπέδειξεν (Ξ. Ἀν. Α'. α. 2) — προσέτι. Καὶ ἐν τῷ ὁμηρικῷ (Ἰλ. Γ', 122), ἐνθα ὁ Ἀγαμέμνων διὰ τοῦ δὲ ἀπαριθμεῖ τὰ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα προσφερόμενα δῶρα, δυσκόλως παρατρεῖται ἄλλο τι ἢ ἀπλὴ πρόσθεσις. Οὐδὲ ἐν τῷ τοῦ Αἰσχύλου (Πέρ. 492) ὦ παῖδες Ἑλλήνων, ἔτε, ἐλευθεροῦτε πατρίδα, ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναῖκας, ὑπάρχει ἄλλη ἔννοια. Καθ' αὐτὸ δὲ συμπλεκτικὴν ἔννοιαν λαμβάνει ὁ δὲ ἐν τῷ πᾶς ἄνθρωπος ζῶον, πᾶρ δὲ ζῶον οὐσία. ἔχει δὲ τὴν σημασίαν τοῦ τί —καὶ ἐν τῷ σὺνείμι μὲν θεοῖς, σὺνείμι δὲ ἀνθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς (Ξ. Ἀν. Β'. α. 82), τὸ ὅποιον ὅμως διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ῥήματος καὶ ἐντονώτερον καὶ χαριέστερον γίνεται.

§. 12. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ καταφατικῆς συμπλοκῆς ἔστι δέ, ὡς εἵπομεν, καὶ ἀποφατικῆς. Ὡς δὴλ. τὸ τε —καὶ ἐνόνει εἰς ἐν πάντα τὰ συνδεόμενα ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες. —πεῖλοί τε καὶ ἱππεῖς, οὕτω καὶ τὸ οὔτε οὔτε ὡς οὔτε ἄνδρες οὔτε γυναῖκες. —οὔτε πεῖλοί οὔτε ἱπποῖς. Ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον καταφατικῶς, τὸ δὲ δεύτερον ἀποφατικῶς τὸ πρῶτον λέγει περὶ ἀμφοτέρων γαί, τὸ δεύτερον λέγει περὶ ἀμφοτέρων οὐχί. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ἐξηγεῖ περὶ ἀμφοτέρων τῶν συνδεομένων κοινόν τι σημεῖον ἐπαφῆς, διὰ τοῦτο καὶ τὰ διὰ τοῦ οὔτε —οὔτε συνδεόμενα κατατακτικὰ εἰς τοὺς συμπλεκτικούς λόγους. Ὡσαύτως τὰ διὰ τοῦ μήτε —μήτε.

§. 13. Ἐν τοῦτοις τηρεῖται ἡ δίναντις τῶν ἀποφατικῶν μορίων οὐ, μὴ, τοῦ συμπλεκτικοῦ γέ, καὶ τοῦ δέ, συμπλε-

κτικῶς ἐκλαμβανομένου. Τίθεται λοιπὸν τὸ οὔτε—οὔτε, κατὰ μὲν τὴν ἀπόφασιν, ἐνθα διχα συμπλοκῆς, ἀρμόζει τὸ οὐ, δυνάμει δὲ τοῦ τέ, ἐνθα, ἀρμόζει τὸ τέ—καί, ἐπὶ λογικῶν ἀντιδιαίρέσεων ἐνός τινος ἄλλου· οὔτε θεός οὔτε ἄνθρωπος (Ἀρφ. Πλ. 42).—ἥς (παιδεύσεως τῆς ψυχῆς) οὔτε ἄνθρωπος οὔτε θεοῖς τῇ ἀληθείᾳ τιμιώτερον οὔτε ἔστιν οὔτε ποτὲ ἔσαι (Πλ. Φαῖδρ. 241). Ὡσαύτως καὶ τὸ μήτε—μήτε, ἐνθα ἄλλως ἀρμόζει τὸ μὴ καὶ τὸ τέ· καὶ ὅπλα μὴ ἐπιφέρειν τῷ Πελοποννησίῳ στρατῷ, μήτε κατὰ γῆν μήτε κατὰ θάλασσαν (Θ. Δ', 16),=μὴ δῶμεν αὐτοῖς σχολὴν μήτε βουλευσασθαι, μήτε παρασκευάσασθαι ἀγαθὸν ἑαυτοῖς μηδέν (Ξ. Κ. Π. Δ',) 6', 22.

§. 14. Ἐπειδὴ καὶ ὁ σύνδεσμος δὲ ἐκλαμβάνεται ἐνίοτε συμπλεκτικῶς ὡς ἀνωτέρω εἶχομεν, διὰ τοῦτο καὶ τὸ οὐδὲ καὶ μηδὲ τίθενται ἐπὶ ἀποφατικῆς συμπλοκῆς· οὐδὲ τοῦτο= καὶ τοῦτο οὐχί—μηδὲ τοῦτο=καὶ τοῦτο μή· ἢν δὲ οὐδὲ ἀδύνατος (Θουκ. Δ'. 84)=πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲν ἦτο καὶ ἀδύνατος—μηδὲ τοῦτό τις πρεσβύτατος ἢκει κρίνας (Θ' Δ', 61). Ὡσαύτως ἐπὶ ἐπιδοτικῆς καὶ ἐλαττωτικῆς ἐννοίας· οὐδ' ἐωρακότες (Ξ. Κ. Π. Α', α, α, α, 3).—ἄνδρες γεωργοὶ καὶ οὐ θαλάσσιοι, καὶ προσέειπεν οὐ δὲ μελετήσαι ἐασόμενοι (Θ. Α' 142)· πάντα πέγραπται, κοῦκ ἔστιν ὅπῃς οὐδὲ σέρσῃ διαδύραι (Ἀρφ. Σφ. 351).—κομψός στρατιώτης οὐδ' ἄν εἰ πλάττοι θεός οὐθεὶς γένοιτ' ἄν (ἐξ ἀδῆλων Μενάνδρου)—μηδὲ βελόνης, ᾧ γίγεται ἐπεθύμησον ἀλλοτριᾶς ποτὲ (ἐκ τῶν νόθων Μενάνδρου· περὶ ἀορίστου ἐν τῇ προστακτικῇ ἴδε σελ. 103 §. 14). Καὶ τὸ οὐδεὶς δὲ λαμβάνει ἐπιδοτικὴν δύναμιν, χωριστὰ γραφομένων τῶν ἐξ ὧν συντίθεται καὶ τοι γινομένης τῆς δυσαρέστου τῆς Ἀττικῆς χασμφιδίας· οὐδὲ εἰς μάγειρον ἀδικήσας ἀβῶος διέφυγεν—παραμενεῖ οὐδὲ ἐκ (Μέν. ἐν δυσκόλῳ καὶ ἐν Ἀνδρογύνῳ). Οὕτω καὶ μηδεὶς.

§. 15. Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχει καὶ τρίτος ἄλλος τρόπος συμπλοκῆς σύμμικτος, καταφατικός τε καὶ ἀποφατικός συνάμα, διὰ τοῦ οὐ μόνον—ἀλλὰ καὶ συνήθως ἐκφερόμενος, καὶ εἶον κλιμακωτός ὢν, μεζονός ἢ ὡς μεζονός τινος προσθε-

μένου διὰ τοῦ δευτέρου κώλου· οὐ οὐκ ἄλλοι μόνον λειδοθήσεται ἀλλὰ καὶ ἐμοί (Ξ. Κ. Π. Η'. γ', 17).

§. 16. Εἶναι δὲ περὶ τούτου σημειωτέα τὰ ἑξῆς· α'. ὅτι ἄνευ τοῦ καὶ ἐτι μᾶλλον ἐξαίρεται τὸ ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ· καὶ ἱσχυριζομένης (ὡς Σώκρατες) οὐ μόνον φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ (Σ. Ἀπομν. Α'. λ', 2)· β'. ὅτι πολλάκις τιθεμένου τοῦ οὐ μόνον ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ, ἐξυποννοῦνται τὰ λοιπὰ ἐκ τῶν ἡγουμένων· ἢ καὶ σχολῇ, ἔφη, ἔσται ὦ πάτερ, σω-
μασκειν τοῖς στρατιώταις; Οὐ μὰ δέ, ἔφη ὁ πατήρ, οὐ μόνον γε (σχολῇ ἔσται), ἀλλὰ καὶ ἀνάγκη (Ξ. Κ. Π. Α'. γ', 17)· γ'. ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ καὶ, τίθεται πολλάκις ὁ δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ ὅθεν οὐ μόνον ἀγαθὸς ἂν στρατιώτης εἴη, πόλιν δὲ καὶ ἄστυ θυνάμενος διοικεῖν (υλ. Ν. Β', 666).

§. 17. Καὶ τὸ οὐχ ὅτι—ἀλλὰ καί, καὶ οὐχ ὅπως—ἀλλὰ καί, τίθενται ἐπὶ τοιαύτης συμμίκτου συμπλοκῆς, ἀλλὰ μετὰ τινος διαφορᾶς. Τὸ μὲν οὐχ ὅτι ἀλλὰ καί, ὅπερ κυρίως οὐ λέγω τοῦτο ὅτι, κτλ., ἐκφέρει καταφατικὴν ἔννοιαν—οὐχὶ μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο, ὃ ἴσθι καὶ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο· οὐχ ὅτι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. (Πλ. Συμπ. 179.—καὶ οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ (Ξ. Ἀπομν. Β', θ'. 8· ἐνθα ἴδε Κοραῆν).—ἀ οὐχ ὅτι ἀνίψυ ἂν, ἀλλὰ καὶ ἐναντιότερας καὶ καλλίους ἐποίησεν (παρὰ Θεοφράστῳ)—δανειζόμενος οὐχ ὅτι παρὰ τῶν ἰδιωτῶν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν πόλεων (παρὰ Δίωνι Κασσίῳ). Ἀποφατικὴ δὲ ἔννοια δι' αὐτῆς ἐξηγεῖται, προστιθεμένου ἐν τῷ ἐπομένῳ κώλῳ τοῦ οὐδέ· οὐχ ὅτι τὰ ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ἀλλ' οὐδέ τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ (Θ. Β', 97)—οὕτε τὰ ἐν τῇ Εὐρώπῃ, οὕτε τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ.—οὐχ ὅτι τῶν ὄντων ἀπεστερήμην ἂν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἔλην, ἀντὶ ἑξῶν (Δ. Τιμοκρ. 702).

§. 18. Τούναντίον δὲ τὸ οὐχ ὅπως, εἴτε ἐπομένου τοῦ οὐδέ· εἴτε τῆς ἀντιθέσεως μόνον ἐν ταῖς ἐννοίαις ἐνυπαρχούσης, ἐξηγεῖ ἔννοιαν ἀποφατικὴν—οὐ μόνον τοῦτο οὐχί, ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνο, ὃ ἐστὶν οὐδὲ τοῦτο οὐδ' ἐκεῖνο· ὅμιν δ' οὐχ ὅπως περὶ τοῦ τόκου λόγος ἐστίν, ἀλλ' οὐδὲ τ' ἀρχαῖα παραλαβεῖν θυνάμεθα (Δημ. Διογυσιοδ. θ').—οὐχ ὅπως ἀδικούσιντες ἀλλ'

οὐδ' ἐπιδημοῦντες ἐφυγαδευόμεθα (Ξ. Ἑλλ. Β', δ', 14). — οὐχ ὅπως τῆς κοινῆς ἐλευθερίας μετέσχομεν, ἀλλ' οὐδὲ δουλείας μετρίας τεχεῖν ἠξιώθημεν (Ίσοκρ. Πλ. γ'). — ἡ δὲ γῆ οὐχ ὅπως τινὰ καρπὸν ἤνεγκεν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔθωρ ἐπὶ τῶν φρεάτων ἐξέλιπερ (Δ. Πολυκλ. 1225) — οὐχ ὅπως ἡμῖν τῶν αὐτοῦ γε ἀπέδωκεν, ἀλλὰ καὶ τῶν ὑμετέρων πολλὰ ὑ-
φίστηται (Δυσ. κατὰ Νικομάχου Γραμματικῶς § 26). — οὐχ ὅπως κωλύται γενήσεσθε, . . . ἀλλὰ καὶ περιόψεσθε, κτλ. (Θουκ. Α', 35). Τὸ δὲ (Θουκ. Η', 89) οὐχ ὅπως ἴσοι ἀλλὰ καὶ . . . = οὐ μόνον τοῦτο ἀλλὰ καὶ ἔτι μείζον, διότι δὲν ἔπεται ἀντιθετικῆς ἐννοίας, non pas l'égal, mais le premier de tous.

§. 19 Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι τὸ οὐχ ὅτι ἐκλαμβάνεται καὶ = τῷ καίπερ' ἐπεὶ Σωκράτει γ' ἐγὼ ἐγγυῶμαι μὴ ἐπιλή-
σεσθαι, οὐχ ὅτι παίζει καὶ φησιν ἐπιλήσμων εἶναι. — τὸ δὲ εἶναι παταχόθεν ἐξαιετέον, οὐχ ὅτι ἡμεῖς πολλὰ καὶ ἄρτι ἠταγκάσμεθα ὑπὸ συνηθείας καὶ ἀρεπιστημοσύνης χρη-
σθαι αὐτῷ (Πλ. Πρωτ. 366. Θεαιτ. 157). Προσέτι δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὐχ ὅτι καὶ οὐχ ὅπως τίθεται μὴ ὅτι καὶ μὴ ὅπως ἐπὶ ἀποφατικῆς ἐννοίας· οὐκ ἄρ' ἡμεῖς ἀσφαλῶς ἐργαζόμεθα, μὴ ὅτι τῇρ τούτῳ, ἀλλ' οὐδ' ἄρ' τῇρ ἡμετέρῃ (Ξ. Κ. Π. Γ', 21). — μὴ ὅτι ὀρχεῖσθαι ἐν ῥυθμῷ ἀλλ' οὐδ' ὀρθοῦσθαι ἐδύ-
ρασθε (Ξ. Κ. Π. Α', γ', 16). — μὴ ὅτι θεός ἀλλὰ καὶ ἄν-
θρωποι καλοὶ κάγαθοι οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀτιστεύοντας (Ξ).

§. 20 Μετὰ μείζονος ἐμφάσεως καὶ τὸ οὐχ ὅπως καὶ τὸ μὴ ὅτι ἐπιτάσσονται εἰς τὸν λόγον οὐδ' ἐπ' αἰναι χαρὰς οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο (Δουκ. Ν. Δ. 21). — ἃ καὶ λόγῳ ἁ-
στὲν ἀκοῦειν οὐκ ἐπιτερεῖς, μὴ ὅτι δὴ, ἐργῶ (Πλ. Φαίδρ. 240). — οὐδὲ πλεῖν, μὴ ὅτι ἀναιρεῖσθαι τοὺς ἄνδρας δύνα-
τον ἦν (Ξ. Ἑλλ. Β'. γ'. 132). — ἵνα μὴ εἴπω τοῦτο, τὸ μεί-
ζον. Σπανιώτατα καὶ τῆς τοιαύτης σημασίας ἀπαντῶνται τὰ οὐχ οἷον καὶ οὐχ ὅσον· οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναται ἄν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδ' αὐτοὺς σώζειν (παρὰ Πολυβίῳ) — οἱ μὲν οὐχ ὅσον οὐκ ἡμύναντο, ἀλλ' οὐδ' ἐφώθησαν (Θουκ. Α', 62) — οὐ μόνον τοῦτο οὐκ ἐποίησαν, ἀλλ' οὐδ' ἐκείνο.

§. 21. Ἐπισημειωτέον δ' ἐπὶ πάντι τοῦτοις ὅτι ἡ ἀναμφισβήτητος ἐκδοχὴ καὶ ἡ ἀκριβὴς σχέσις πάντων τούτων εἶναι πολ-
 λάχις τοσοῦτον ποικίλη καὶ λεπτή, ὥστε ἀποδοῖναι δυσέρε-
 τος. Καὶ περὶ τούτων δὲ καὶ περὶ τῆς ὁρθῆς ἀκολουθίας τῶν
 οὐ, οὔτε, οὐδέ μή, μήτε, μηδέ, περὶ τῆς μετ' ἄλλων μορίων
 συζεύξεως τῶν συμπλεκτικῶν, οἷν καὶ γε, καίτοι, καίπερ,
 καὶ γάρ, καὶ μήν, κτλ., παραπέμπονται οἱ ἀναγνώσται εἰς
 τοὺς ἐκ προθέσεως περὶ τῶν τοιούτων πραγματευθέντας, εἰ
 καὶ οὗτοι δὲν εἶναι πάντοτε σύμφωνοι πρὸς ἀλλήλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Περὶ λόγων Διαζευκτικῶν

§. 1. Ὡς οἱ συμπλεκτικοὶ λόγοι ὑποθέτουσι συμφωνίαν τῶν
 συνδεομένων κώλων, οὕτως ἀπ' ἐναντίας, οἱ διαζευκτικοὶ χω-
 ρισμόν. Ὡς τὸ ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἐνόμι τὰ δύο κῶλα εἰς
 ἓν ὅλον, τὸ οὔτε ἄνδρες οὔτε γυναῖκες ὡσαύτως, τα ἐνόμι
 δηλ. καθ' ὅτι ἀποκλείει ἀμφοτέρω τῆς περὶ αὐτῶν γενομένης
 κρίσεως, οὕτω τὸ ἢ ἄνδρες ἢ γυναῖκες τὸ ἐν μὲν παραδέχε-
 ται, τὸ δ' ἕτερον ἀποθεῖται καὶ ἀποκλείει περὶ τοῦ ἐνὸς λέ-
 γει καί, περὶ τοῦ ἄλλου λέγει οὐχί.

§. 2. Φανερόν δὲ ὅτι, ὅταν τὰ διαζευγνύμενα ᾖναι ἐκ δια-
 μέτρου ἀντικείμενα, μηδὲν ἔχοντα τὸ μεσολαβοῦν, καθ' αὐτὸ
 ἀντιφάσκοντα, τοῦ ἐνὸς ἀληθεύοντος, τὸ ἕτερον εἶναι ψευδές·
 ἢ ζῶν ἢ θάνατος· οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλως ἐχόντων, ὡς ἢ
 μέλας ἢ λευκός· διότι δυνατόν ἐστι μᾶλλον ἢ ἀληθεύει· οὕτως
 ἢ χρυσός ἢ ἄργυρος, κτλ. Ἰδὲ κατωτέρω §. 4 καὶ §. 5.

§. 3. Οἱ διαζευκτικοὶ λόγοι ἐκφέρονται διὰ τῶν διαζευ-
 κτικῶν μορίων ἢ —ἢ· ἢ λέγει τι σιγῆς κρείττορ ἢ σιγὴν ἔχει
 (Εὐρ.).—ἢ πολέμῳ κρατηθεῖς, ἢ καὶ ἄλλον τινὰ τρόπον
 δουλωθεῖς (Ξ. Κ. Π. Γ'. α', 11). Τὸ διαζευκτικὸν ἢ προσλαμ-
 βάνον τὸ τοί, = τῷ, ἐπὶ τῷ, ὅντως), γίνεται ἤτοι· καὶ ὁ σύν-
 δεσμος οὗτος συνήθως προτίθεται ἐπὶ τῶν διαζευκτικῶν λό-
 γων ἤτοι τὸ πρότερον ἢ ὕστερον οὐκ ὁρθῶς λέγει (Πλ. Πρωτ.)

339)—ἦτοι μαχομένους ἢ πεισομένους (Ξ.). Σπανίως προτάσσεται τὸ ἦ τοῦ ἦτοι. Ἐστὶ δὲ τὸ διοζευκτικὸν τοῦτο ἦτοι οὐ διάφορον ἰσως τοῦ παρ' ἐπικολίς ἦτοι.

§. 4. Ὁσχύτως γίνεται ἡ διάζευξις διὰ τῶν εἴτε —εἴτε καὶ δεῖξεις τάχα, εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας εἴτ' ἐσθλῶν κακῇ (Σ. Ἀντ. 37—38).—παρὰ τῆς Ἑκάστης ἔξεστι τοῦτο πυθέσθαι, εἴτε τὸ πλουτεῖν εἴτε τὸ πειρῆν βέλτιον (Ἀρφ. Πλ. 594—). Τὸ αὐτὸ καὶ μετὰ τοῦ οὐρ εἴτ' οὐρ ἀληθές, εἴτ' οὐρ ψεῦδος (Πλ. Ἀπολ. 34). Τίθεται δὲ μάλιστα τὸ εἴτε—εἴτε, πλείονων ὄντων κώλων ἅπερ, φυσικῶ τῷ λόγῳ, οὐκ ἀναιροῦσιν ἄλληλα, καὶ ἀδιάφορος τρόπον τινά, παρίσταται ἡ παραδεχὴ τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου' εἴτ' ἐν γραφικῇ, εἴτ' ἐν μουσικῇ, εἴτε δὴ ἐν πολιτικῇ (Πλ. (Πολιτικ. ζ'; 493.) Ὁσχύτως διὰ τοῦ ἐάν τε —ἐάν τε, ἦν τε—ἦν τε' ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, σώφρων ἐάν καὶ δίκαιος, εὐδαιμόνων ἐστὶ καὶ μακάριος' ἐάν τε μέγας καὶ ισχυρὸς, ἐάν τε σμικρὸς καὶ ἀσθενὴς ἦ, καὶ ἐάν πλουτῇ καὶ μὴ (Πλ. Ν. Β', 660) Ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοῦ εἴτε ἦ' εἴτε Ἀυσίας ἢ τις ἄλλος πώποτε ἔγραψε. (Πλ. γαῖδρ. 277).

§. 5. Ὡς δὲ ὁ καὶ καὶ τε καὶ τρίς καὶ πολλάκις ἐπὶ συμπλοκῆς τίθενται, οὕτως ὁ ἢ ἐπὶ διαζεύξεως ἢ Ἀἴας, ἢ Ἰδομενεὺς ἢ δῖος Ὀδυσσεύς (Πλ. Α'. 445.).—ἢ κύρις καθήγισαι ἢ θῆρες ἢ πτηνὸς οἰωνός (Ξ' Ἀντ. 4081).—ἢ τέκνον ἢ λέχος ἢ χρέος ἢ θεός (Σ. Κ. 251).—ἢτε καλὸν ἢ αἰσχροὺν ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ δίκαιον ἢ ἀδίκον (Πλ. Πολ. ζ', 493). Ἐπὶ τοιαύτης περιστάσεως ὁ ἢ σύνδεσμος καλεῖται παρὰ τῶν γραμματικῶν παραδιαζευκτικός. Ἐν τῇ παραδιαζεύξει ταύτῃ τὸ ἐν δὲν ἀποκλείει ἀναγκαίως τὸ ἕτερον, ἀλλὰ δυνατόν καὶ νὰ συνυπάρχωσιν' αἴ γάρ τὸ ἐν, ἢ τὸ ἕτερον, ἢ καὶ ἀμφοτέρω· κατὰ τοὺς γραμματικούς. Καὶ πάλιν, ὡς ἐπὶ τῶν συμπλεκτικῶν λόγων πολλάκις τίθεται εἰς μόνος σύνδεσμος, καὶ Σωκράτης εἶπε ταῦτα, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν διαζευκτικῶν τίθεται μόνον τὸ ἐν μόριον, ἐξυπονοουμένου τοῦ ἄλλου' ζητῶν ὀλεθρον ἢ φυγῇ ἐκ τῆς δε γῆς (Σ. Τ. 659).—τοῦτό ἐστιν ἦτοι τούτου τι εἶδος ἢ δικαιολογία (Πλ. Πολ. Α', 433) = ἢ τοῦτό ἐστιν, ἢ θεβαίως τούτου εἶδος—ἢ ἢ ἐπτά (Ξ.

Ἑλλ. Γ', γ, 9).—*ἐννία ἢ δέκα* (Ξ).—*δύο ἢ καὶ πλείους ἡμέρας* (Σοφ.). Ἐκ τούτων τὰ παρ' ἡμῖν πέντε ἐξ καὶ πεντέξ' ἐπτά, ὀκτώ ὡσαύτως ἄνωθεν ἢ κάτωθεν (Σοφ.).

§. 6. Ἐκ τούτου ὁ ἦ, μόνος τιθέμενος λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ εἰ μὴ μὴδὲνα παρίεσθαι ἢ τοὺς φίλους (Ξ. Κ. Π. Ζ', ε, 16). Ὡσαύτως τὴν τοῦ εἰ δὲ μή, ὡς ἐξ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους *Τῶσαν ἀλῶσαι πάσαν ἢ δίδωσ'* ἐκὼν κτείνειν *αὐτόν*, ἢν τὰδε ψευθεῖται λέγων (Σ. Φ. 1344. Ἴδε καὶ Θουκ. Α', 78. 124. Β', 63). Ἐπὶ δὲ προτιμήσεως, ὅταν ἐξηγῆται ὅτι ἐκ δύο τιθεμένων τὸ ἐν λαμβάνεται, τὸ δ' ἕτερον ἀποθεῖται, καλιῖται ὁ ἢ διασαφητικός, ὡς βούλομαι πλουτεῖν ἢ πένεσθαι—*βούλομ' ἐγὼ λαὸν σὼν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι* (Ἰλ. Α', 117).

§. 7. Διὰ τὴν συγγένειαν τῶν ἐννοιῶν ὁ σύνδεσμος ἢ τίθεται καὶ ἐπὶ διαφορικῆς ἐννοίας μετὰ τοῦ ἄλλος, οὐδεὶς ἄλλος καὶ τῶν ὁμοίων, ὡς οὐδὲν ἄλλο αὐτοὶ ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἀποθνήσκουσιν τε καὶ τεθνάναι (Πλ. Φαιδ. 64), ὅπερ πλησιάζει εἰς ἀντιθετικὸν λόγον—τὸ μὲν ἀποθνήσκουσιν ἐπιτηδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο, ὡς καὶ τὰ προηγούμενα.—*εἰσηλθε δὲ καὶ ἐς τῶν Καβείρων τὸ ἱερόν, ἐς τὸ οὐ θεμιτόν ἐστιν ἄλλοι γε ἢ τὸν ἱερέα* (Ἡρ. Γ' 37. Ἴδε Σ. Π. Β. σ. 647). Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐρωτήσεως *τί ἄλλο οὗτοι ἢ ἐπεβούλευσαν* (Θ' Γ', 39); Ἐκ τούτου δὲ καὶ ἐπὶ συγκριτικῆς ἐννοίας *μείζω ἢ κατὰ δύναμιν* (Σ.)—*βούλομαι καλῶς θρῶν ἔξαμαρτεῖν μάλλον ἢ ρικᾶν κακῶς* (Σ. Φ. 95).

* §. 8. Τίς ἢ ἀρχὴ τοῦ μορίου ἦ, καὶ πῶς ἐκ τῆς πρώτης σημασίας μετέπεισεν εἰς τόσας ἄλλας, καὶ μάλιστα εἰς τὴν συγκριτικὴν, ὅποιον ἐν οὐδεμίᾳ τῶν συγγενῶν γλωσσῶν εὐρίσκεται, τοῦτο μετ' ἄλλων οὐκ ὀλίγων, καὶ μετὰ τὰς παντοίας προσπαθείας τῶν φιλολόγων, μένει πάντοτε δυσεξήγητον. Οὐδεμίαν οὖν τῶν πρώην εὐρίσκοντες ἀποχρῶσαν τούτου ἐρμηνείαν, παρεδέχθησαν ἐσχάτως τινὲς αὐτὸ αἶον παρασχηματισμὸν τοῦ ὡς καὶ πῶς καὶ πῇ, διχῶς καὶ διχῇ, πάντως καὶ πάντη. Καθάπερ λοιπὸν λέγεται οὐδεὶς μέγας ὡς σὺ—ὅσον σὺ, οὕτω καὶ οὐδεὶς μείζων ὡς σὺ, ἐν τέλει δὲ καὶ οὐ-

δεις μείζων ἢ σύ. Τοῦτο δ' ἂν εἴη, κατ' αὐτούς, τὸ γερμανικὸν *als = also*.*

* §. 9. Μεταξὺ ἄλλων παραδειγμάτων παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγραφεῖσι φέρεται καὶ τὸ τοῦ Πλουτάρχου (*Κοριο. l. λτ'*)· οὐδενὶ μάλλον ἔπρεπε τηρεῖν χάριν ὡς σοί· ἐνθα ὁ Κοραῆς σημειώνει· «Οἱ πρὸ ἡμῶν ἔτρεψαν τὸ παραβολικὸν ὡς εἰς τὸ συγκριτικὸν ἦ, διὰ τὸ προηγησάμενον μάλλον. ἀγνοήσαντες ἢ ἐπιλαθόμενοι ὅτι οὐδὲ τὸ ὡς (εἰ καὶ μικρῷ σπανιώτερον τοῦ ἦ) τὴν συγκριτικὴν ἀποστρέφεται σύνταξιν ἐπὶ τῶν ἀποφατικῶν ἢ ὡς ἀποφατικῶν μάλιστα προτάσεων.» Ἴδε αὐτόθι καὶ ἄλλα παραδείγματα.*

* §. 10. Ἀλλὰ πῶς ἥλλαξε πνεῦμα, τόνον προσλαβόν, οἶον πρὸς ἀποζημίωσιν (ὡς, ἦ); Ἡ αὐτὴ δυσκολία μένει καὶ ἐάν, κατ' ἄλλους, δεχθῶμεν ὅτι τὸ ἦ ἐγενεν διὰ τοῦ διαβεβαιωτικοῦ ἦ, μετὰ ἢ ἀνευ ἐρωτήσεως. Ἐστὶ δὲ μείζων φαίνεται ἡ δυσκολία εἰς τὸν θελήσαντα νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἐκ τοῦ τοπικοῦ ἦ = ὅπου, ἐγεννήθη ἐπιρρήμα ἢ ἐν τῷ ἢ θέμις ἐστίν (*Ὁδ. Γ', 45*, κλ), ὡς γράφεται τὰ νῦν, ἀντὶ τοῦ πρότερον γραφομένου ἢ θέμις ἐστίν = ὡς ἴσως τοῦτό ἐστιν = ὃ θέμις ἐστίν, κατὰ τὸ φόβος, ἦν αἰδῶ ἔπομεν. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα εἶναι ζητήματα, τῶν ὁποίων ἡ λύσις δὲν εἶναι τοῦ τυχόντος ἔργον.*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Περὶ Λόγων Ἀντιθετικῶν.

§. 1. Οἱ ἀντιθετικοὶ λόγοι δηλοῦσιν ἀντίθεσιν. Ἐστὶ δὲ ἀντίθεσις ἐκείνη τῶν κώλων ἢ σχέσις, καθ' ἣν τὸ ἐν κῶλον ἢ τοι περιορίζει ὅπως οὖν ἢ ἀναιρεῖ τὸ ἄλλο, ἢ διάφορόν τι ἐν γένει ἐκφέρει· ὡς τὸ σφόδρς τι καὶ χρηστὸς συμπλέκει δύο τινα προσόντα εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, κτλ., ἀναφερόμενα, οὕτως ἀπ' ἐναντίας, τὸ ἀγροικὸς μὲν, χρηστὸς δέ, ἐκφέρει περὶ τοῦ αὐτοῦ δύο διαφορὰ, περιοριζομένου τοῦ πρώτου διὰ τοῦ δευτέρου. Ὡς τὸ ἐγὼ καὶ σὺ παίζομεν ἐκφέρει κοινόν τι προσόν εἰς δύο ὑποκείμενα, οὕτως, ἀπ' ἐναντίας, τὸ ἐγὼ μὲν σπου-

δάξω, οὐ δὲ παίζεις ἐκφέρει δύο διαφορα περὶ δύο διαφόρων. Ἐν τῷ πρώτῳ παραδείγματι τὸ παίζειν ἐστὶ κοινὸν ἀμφοτέ-
ροις, ἐν τῷ δευτέρῳ μόνον τὸ ἐνὶ ἀρμύζει· ὡσαύτως τὸ μὲν
ἔφηγε, τὸ δ' ἐπῆρει (Πλ. Φαίδρ. 274), κτλ.

§. 2. Ἐκ τούτου δῆλον ὅτι ἡ ἀντίθεσις, εἴτε εἰς τὸ αὐτὸ
ὑποκείμενον εἴτε εἰς διαφορα ἀναφέρεται, δυνατόν νά ᾖναι ἀ-
πλὴ διαφωνία τῶν προσόντων ἢ καὶ καθαρὰ ἀντίφασις δι' ἧς
τὸ ἐν ἀναιρεῖται ὑπὸ τοῦ ἄλλου, ὡς ἐν τῇ προεξηγηθείσῃ κα-
θαρᾷ διαζεύξει (ἦτοι ἡμέρα ἢ νύξ) καὶ παραδιαζεύξει (ἢ
Αἴας ἢ Ἰδομενεὺς ἢ δῖος Ὀδυσσεύς). Τὸ αὐτὸ δὲ ἐννοεῖται
καὶ περὶ ἀντικειμένων καὶ περὶ προσδιορισμῶν. Καθὼπερ δὲ
τὰ διαζευγνόμενα διαζευγνύουσι μὲν τὰς ἐννοίας, συνδέουσι
δὲ τὸν λόγον, οὕτω τὰ ἀντιθέμενα, χωρὶς λαμβάνοντα τὰς
ἐννοίας, συνδέουσι διὰ τούτου τὸν λόγον.

§. 3. Τὰ μόρια δι' ὧν τὰ ἀντιθετικά κῶλα συντίθενται εἶσι
τὰ μὲν—δὲ, μὲν—ἀλλὰ, μὲν—ὅμως, κτλ. τὰ μὲν ἄλλα
ἐπιεικῆς, ἄφωτος δὲ (Ἡρ. Δ'. 85)—οὐ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δὲ
διψῶ.—ἐκεῖνος μὲν ἀπὼν ὦχετο, ἐγὼ δὲ ἐκάθευδον (Δυσ.)—
τοῖς μὲν λόγοις ἠῦφρανε, τοῖς δ' ἔργοισιν οὐ (Εὐρ. Ὀρ. 287).
—μὴ καὶτὰ μὲν, πιστὰ δὲ (Θουκ.) Οὕτω καὶ ἀκάρπων μὲν,
χρησίμων δὲ (Ἀριστ.).—ἄκων μὲν, εἴπε δέ.—τὸ μὲν ὠφέ-
λιμον καλόν, τὸ δὲ βλαβερόν αἰσχυρόν. (Πλ. Πολ. Ε', 457).
—μορφῇ μὲν οὐκ ἐνώπιος, ἀνδρείος δ' ἀνὴρ (Εὐρ. Ὀρ. 916).
—τὴν δε μὲν μὴ κτείνετε, ἡμᾶς δ' ἄγορτες πρὸς πυρὰν Ἀ-
χιλλέως κεντσίτε, μὴ φρίδεσθε. (Εὐρ. Ἔκ 388).—φανερῶς
μὲν οὐ, κρύφα δὲ (Θ. Α', 67).

§. 4. Τίθεται δὲ καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ μετὰ τὴν λέξιν, ἐφ'
ἧς ἡ ἀντίθεσις πίπτει· ὁ μὲν—ὁ δὲ τοῦτο μὲν—τοῦτο δέ·
ἐνταῦθα μὲν—ἐκεῖ δέ, κτλ. Πολλάκις τίθεται ὁ μὲν, ἄνευ
ἐπομένου δέ· ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδα (Ξ.). Ἐνταῦθα παραλείπεται
ὑπονοούμενον τὸ ἄλλο κῶλον τῆς ἀντιθέσεως, οἷον ἄλλοι δ'
ἴσως γιγνώσκουσιν.—ἐγὼ μὲν οὐ κέκλωρα (Ἀρφ.). Ὠσαύτως
τίθεται ὁ δέ, ἄνευ προηγούμενου μὲν· οἱ αἰχμάλωτοι ὦγορτο
εἰς Δεκέλειαν, οἱ δ' εἰς Μέγαρα (Ξ.).—οἱ μὲν, οἱ δέ.—τίθρη-
κεν ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο (Σοφ.). ἄλλοτε δὲ τίθεται

πολλάκις τῶν φίλων ὁ μὲν ἰμάτιον, ὁ δὲ προσκεφάλαιον, ὁ δὲ ὅ,τι ἔσυχεν ἔδωκεν εἰς τὴν ἐκείνου ταφὴν (Λυσίας).

§. 5. Ἐπὶ ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς ἢ συνωνύμου λέξεως ὁ δὲ φαίνεται λαμβάνων προσθετικὴν δύναμιν—προσέτι δὲ ἔγω σὺνιμι μὲν θεοῖς, σὺνιμι δ' ἀνθρώποις τοῖς ἀγαθοῖς (Ξ. Ἀπομν. Β', α, 30. Ἴδε καὶ σ. 203 §. 11. ἐν τέλει). Ὁσαύτως μετὰ τοῦ καὶ τιθέμενος. Δαρεῖος Κύρον σατράπην ἐποίησε, καὶ στρατηγὸν δὲ αὐτὸν ἀπέδειξε (Ξ. Ἀν. Α', α, 1 Ἴδε καὶ σ. 203 §. 14 ἐν τέλει).—καὶ πάντες δ' οἱ τῶν βαρβάρων ἄρχοντες μέσον ἔχοντες τὸ αὐτῶν ἡγοῦντο (Ξ. Ἀν. Α', η, 22). Ἀλλ' οὐδὲν ἥττον ἡ ἐνυπάρχουσα ἀντιθετικὴ δύναμις τείνει πρὸς μείζονα ἀνάδειξιν τοῦ κώλου μεθ' οὗ τίθεται. Ὡς δὲ τὸ οὕτε συμπλῖκει ἀποφατικῶς, οὕτω καὶ τὸ οὐδέ· οὐδεμία τέχνη οὐδ' ἀρχὴ τὸ αὐτῇ ὠφέλιμον παρασκευάζει (Πλ. Πολ. Α'. 346)=οὐ παρασκευάζει τέχνη, καὶ οὐ παρασκευάζει ἀρχή.

§. 6. Γίνεται δέ, τελευταῖον, μεταβατικὸς ὁ δέ, ὁ χρησιμεύων εἰς μετάβασιν τοῦ λόγου ἐκ πρώτου εἰς πρόσωπον ἢ ἐκ πράγματος εἰς πρᾶγμα, ἵνα μὴ μὲν ὁ λόγος ἀσύνδετος καὶ κομμητικὸς ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνοι ὄχοντο, ὁ Κύρος εἶπεν (Ξ. Κ, Π, Δ, ε, 1).—εἶεν τῶν δὲ δὴ χρόνων (Δ.), κτλ.

§. 7. Μείζων γίνεται ἡ ἀντίθεσις διὰ τοῦ ἀλλὰ, ὥστε εἰ μὲν τὸ πρῶτον κῶλον εἶναι καταφατικόν, τὸ δεῦτερον εἶναι ἀποφατικόν καὶ ἀντιστρόφως· φιλοσόφους καλοῦντες αὐτοὺς μάλλον ἢ φιλοσόφους (Πλ. Πολ. Ε', 480).—οὐκ ἀπὸ ἀλλὰ σοί.—καὶ μόνον βουλευματα, ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκ ἔτ' ἐξαργούμενα (Σοφ. Φ. 555).—οὐτ' ἄρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μαχοῦμεθα (Σ.). οὐκ, ἀλλ' ἀληθεῖς (Σοφ. Φιλ. 993)=οὐκ (οὐ ψευδεῖς τοὺς θεοὺς τίθημι) ἀλλ' ἀληθεῖς.—οὐ γὰρ σοὶ ζῶ οὐλος, ἀλλὰ Λοξία (Σοφ. Τ. 440)—οὐκ, ἀλλὰ κάτωθεν (Πλ. Φαίδρ. 229).

§. 8. Καθαρὰ δὲ ἐναντίσεις καὶ ἀντίφασις δηλοῦται διὰ τῶν μέντοι ὅμως, ἀλλ' ὅμως, κτλ. προτασσομένων ἢ οὐχί, ἐν τῷ ἑτέρῳ κώλῳ τῶν μὲν, καίτοι, καίπερ λέγεις μὲν εἰκότ', ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι τῆς δ' ἐκπλεῖν χθονός. (Ξ. Φ. 4373).—ἡ φύσις βούλεται μὲν, οὐ μέντοι δύναται (Ἀριστ.)—πάνν μὲν

οὐκ ἤθελεν ὁμως δ' ἡραγκάσθῃ ὁμολογήσαι (Πλ. Πρωτ. 338) —καίτοι φαιμέν γένοιτο ἀδύνατον εἶναι, ἀλλ' ὁμως αὐτοῖς συμβαίνει (Πλ. Φαίδ. 68). —καίπερ αἰσθανόμενος ταῦτα, ὁμως ἐπέμενεν (Ξ). Τοῦτο παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐκφέρεται καὶ διὰ νόμου τοῦ πέρ' μὴ πρόσθεν σσε, γενναῖός περ ὦν (Σ. Φ. 1068). παρὰ ποιηταῖς δὲ καὶ πεζοῖς καὶ διὰ τοῦ ἀπλοῦ καὶ (σελ. 173). Παρὰλείπονται δὲ ἐνίοτε καὶ τὰ ἐν τῇ ἀποδόσει μόρια· οἵπερ πρόσθεν προσεκύβουν καὶ τότε (ὁμως) προσεκύνησαν καίπερ εἰδότες ὅτι ἐπὶ θανάτῳ ἄγοιτο (Ξ. Ἀν. Α' ζ'. 6). *

§. 9. Ἀντιθετικὴν ἔννοιαν ἐκφέρει καὶ τὸ οὐ μὴν ἀλλὰ, ὅπερ κυρίως = οὐ μὴν τοῦτο γίνεται ἢ γέγονεν, ἀλλὰ, κτλ. τοιοῦτόν τι τὸ ὅλπος πίπτει εἰς γόνατα, καὶ μικροῦ κεινόν ἐξετραχῆλίσεν· οὐ μὴν (ἐξετραχῆλίσεν), ἀλλ' ἐπέμεινεν ὁ Κῦρος μόλις πῶς, καὶ ὁ ἵππος ἐξανέστη (Ξ. Κ. Π. Α', δ', 8). Ἀλλὰ καὶ ἄλλως τίθεται τοῦτο.

§. 10. Ὁ ἀλλὰ τίθεται καὶ πρὸς μετάβασιν ἐννοίας καὶ ὁ Ἀβραάμας εἶπεν· Ἀλλὰ τὰ μὲν καθ' ἡμᾶς ἐμοὶ γε δοκεῖ καλῶς εἶχειν κτλ. (Ξ. Κ. Ζ', α. 16)· ἐνθα παρὰλείπεται τὸ προηγούμενον, οὔτε ἀναιρούμενον οὔτε ὁμολογούμενον. Καὶ ὁ ἀλλὰ δὲ καὶ τὰ ἄλλα μόρια, τὰ μέχρι τοῦδε ἐξηγηθέντα, δέχονται καὶ ἄλλους συνδυασμούς, οἷον μὲν-ἀτάρ, μὲν αὖθις, μὲν γε, μὲν τοι, μὲν εἶτα, δέ γε, δὲ γάρ, ἀλλὰ γάρ, κτλ. Περὶ τούτων παραπέμπεται ὁ ἀναγνώστης εἰς τὰ λεξικά καὶ εἰς τοὺς μοριολόγους. *

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Περὶ λόγων Αἰτιολογικῶν.

§. 1. Οἱ αἰτιολογικοὶ λόγοι ἐξηγοῦσι τὴν σχέσιν τοῦ παρὰγοντος καὶ παραγομένου, τοῦ αἰτίου καὶ αἰτιατοῦ· ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεονεσσεῖν ἀνάσσει (Ἰλ. Α'. 281) — σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ἐπεὶ τυφλὸς τὰ τ' ὦτα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματα· εἰ (Σοφ. Τ. 371). — ἄρχομεν, ὅτι τε ναυτικὸν πλεῖστον τε καὶ προθυμῶν ἀπροφάσιστον παρεσχόμεθα καὶ δέδοι, κτλ. (Θ. τ', 83) = καὶ διὰ τοῦτο ὅτι.

§. 3. Τὰ μέρια δι' ὧν συνήθως ἐκφέρονται οἱ αἰτιολογικοὶ λόγοι εἶναι τὰ ἐπόμενα· ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ὥς, ὅτι, διότι, πρῶτασόμενα καὶ ἐπιπρασόμενα· πράσσει γὰρ κακῶς, ἐπεὶ θαυτῶν Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος (Σ. Φ. 424).—λέγω δ' ἐπειδὴ καὶ τυγλὸν μ' ὠνείδισας (Σ. Τ. 412). —ἀλλὰ μοι σαφῶς καὶ ἀκριβῶς λέγε, ὡς ἐγώ· οὐκ ἀποδέχομαι σου, ἐὰν ἔθλους τοιούτους λέγῃς (Πλ. Πολ. Α', 336). — ὅσοι οἴονται τῇ ἀληθείᾳ πολιτικοὶ εἶναι, ὅτι ἐπαινοῦνται ὑπὸ τῶν πολλῶν (Πλ. Πολ. Δ. 426).—ἰδεῖν ἐπιθέμει, ὅτι ἔκονεν αὐτὸν κἀγαθὸν εἶναι (Ξ. Κ. Π. Α', γ', 1). — θηλέων βοῶν οὕτε γέγονται, διότι περ (οὐδὲ Αἰγύπτιοι) (Ἡρ. Δ', 186) = διὰ τὸν αὐτὸν αὐτὸν λόγον δι' ὧν, κτλ. — ἐν μὲν οὖν τῷ πολέμῳ, διότι οὐκ ἦσαν δίκαι, οὐ δυνατοὶ ἦμεν παρ' αὐτῶν ἀντιπαραστήσαντες (Λυσ. περὶ Δημοσίων Ἀδικημάτων, §. 3)· ὡσιύτω· καὶ διὰ τοῦ ἅτε ἐπὶ μετοχῆς συνήθως, ἅτε ἀήθους τοῖς Λακεδαιμονίοις γεγενημένης τῆς συμφορᾶς, πολὺ πένθος ἦν (Ξ).

§. 3. Πάντα τὰ προηγούμενα μέρια ἐκλαμβάνονται καὶ χρονικῶς καὶ τὸ ὅτε ὡσαύτως ἐκλαμβάνεται χρονικῶς καὶ αἰτιολογικῶς ὅτε γε μὴδ' ὑμᾶς δύναμαι πείθειν (Πλ. Φαίδ. 84). Ὁσαύτως καὶ τὸ ὁπότε, ὡς ὁπότε ἐκταυθὰ ἐσμεν τοῦ λόγου, τόδε ἀποκριώμεθα (Πλ. Ν. Γ', 895). ὅπερ παρ' Ὀμήρῳ οὐχ εὐρεται αἰτιολογικῶς, ἐν ᾧ εὐρίσκεται ἐνίοτε τὸ ὅτε καὶ συχναίς τὸ ἐπεὶ.

§. 4. Καὶ διὰ τοῦ γὰρ ἐκφέρεται αἰτιολογία ἀλλ' ἐπιπρασμένῳ συνήθως· οὐκ ἔμοι χαλεπαίνεις, γιγνώσκεις γὰρ τοὺς αἰδῶνς (Πλ. Φαίδ. 116).—οἱ δὲ ἐπείθορτο, ἐπίστενον γὰρ αὐτῷ (Κύρῳ Ξ. Ἀν. Β', ε', 2). καὶ παρὰ τῷ εὐαγγελιστῇ (Λουκ. ΚΔ, 44)· πάτερ ἄφες αὐτοῖς οὐ γὰρ οἴδασιν τί ποιῶσιν. Ἐνίοτε δὲ καί, οἷον ὑπερβατικῶς, παρεντίθεται. Οὕτω παρ' Ὀμήρῳ (Ίλ. Β, 703, Η', 238, κλ.)· συγγνώτατον παρ' Ἡροδότῳ (Δ', 24 124 κλ.), οὐδὲ καὶ Θουκυδίδῃ ἄγνωστον· οὐδὲ κερύουσι γὰρ βοῇ καὶ οὐ ψήφῳ, οὐκ ἔσθ' διαγιγνώσκουσιν (Α', 87. Ἰδὲ καὶ Γ', 20, κλ.).

§. 5. Ἀλλὰ ἡ χρῆσις τοῦ γὰρ—εἶναι πολυειδής. Πολλὰ

κίς ἀπαντᾶται· μετὰ φράσιν ἔνθα δὲν δεικνύεται καθαρῶς ἡ αἰτιολογικὴ αὐτοῦ δύναμις. Ἄλλ' ἀκριβέστερον θεωρουμένου τοῦ πράγματος εὐρίσκεται καὶ ἐν τούτοις ἡ χρῆσις κανονικῇ. Τιθεμένου δηλ. τοῦ αἰτιολογουμένου κώλου, παραλείπονται μικραὶ τινες φράσεις, ὡς οὐδὲν θαυμαστόν, ὁρθῶς λέγεις, γαί, ἔστι τοῦτο, οὐκ ἔστι τοῦτο, κτλ. αἵτινες εὐκόλως ἐννοοῦνται ὑπὸ τοῦ ἀκούοντος ἢ ἀναγινώσκοντος, καὶ ἔπειτα τίθεται τὸ γάρ, ὥστε φαίνονται ἐν αὐτῷ δύο τινὰ ἐμπεριεχόμενα, τὸ τῆς βεβαιώσεως καὶ τὸ τῆς αἰτιολογίας. Γίνεται δὲ τοῦτο μάλιστα ἐν τοῖς διαλόγοις· τοιοῦτον τὸ συχότατον παρὰ Πλάτωνι πῶς γὰρ οὐ;=ἔστι τοῦτο, πῶς γὰρ οὐκ ἔστι;

§. 6. Οὕτω παρ' Ἀισχύλῳ (Πέρσ. 232· εἰπούσης τῆς Ἀτόσσης· ἀλλὰ μὴν ἱμεῖρ' ἐμὸς παῖς τήνδε θηρᾶσαι πόλιν (Ἀθήνας), ὁ χορὸς ἀποκρίνεται· πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος=εἰκότως, οὕτω γὰρ πᾶσα ἡ Ἑλλάς, κτλ. Οὕτω παρὰ Σοφοκλεῖ (Φ. 466)· ἐρωτήσαντος τοῦ Φιλοκλήτου ἦδη τέκνον, στέλλεσθε; ὁ Νεοπτόλεμος ἀπαντᾷ· καιρὸς γὰρ καλεῖ=ναί, καιρὸς γάρ, κτλ.

§. 7. Οὕτω παρ' Ἀριστοφάνει (Πλούτ. 245), παραπονουμένου τοῦ Πλούτου, ὅτι εἴτε εἰς φειδωλοῦ εἴτε εἰς ἀσώτου οἰκίαν εἰσῆλθεν ἀπανταχοῦ κακῶς τὸν μετεχειρίσθησαν, ὁ Χρεμύλος ἀποκρίνεται· μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε, ἐνθα ὑπονοητέον· οὐδὲν θαυμαστόν τοῦτο μετρίου γὰρ ἀνδρὸς, ὁποῖον θέλει νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν ὁ Χρεμύλος, οὐκ ἐπέτυχες. Παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀριστοφάνει (Δυσ. 10) παραπονουμένης τῇ· Δυσιστράτης, ὅτι αἱ γυναῖκες ἐνομίζοντο πανούργοι παρὰ τῶν ἀνδρῶν, ἡ Κλεονίκη ἀπαντᾷ· καὶ γὰρ ἐσμέν, γῆ Δία· τοῦτο δὲ συμπληρούμενον εἴη ἂν· ἐνδίκως, καὶ γὰρ ἐσμέν.

§. 8. Οὕτω παρὰ Πλάτωνι (Συμπ. 764) ὕβριστῆς εἴ ἢ οὐχί; ἰὰν γὰρ μὴ ὁμολογῇς, μάρτυρας παρέξομαι· τοῦτο δὲ συμπληρούμενον εἴη ἂν· ὅπως εἴ, ἰὰν γὰρ μὴ ὁμολογῇς, κτλ. Παρὰ τῷ αὐτῷ Πλάτωνι (Πολ. Α', 327) εἰπόντος τοῦ Πολιμαρχοῦ· ὦ Σωκράτες δοκεῖτέ μοι πρὸς Ἄστυ ὥρμησθαι ὡς ἀπιόντες, ὁ Σωκράτης ἀποκρίνεται· οὐ γὰρ κακῶς δοξάζεις· τοῦτο δὲ=γαί, οὐ γὰρ κακῶς δοξάζεις, καὶ πολλαχοῦ. Πλήρης δ' ἐκφέρε-

ται ἡ φράσις παρὰ τῷ Εὐαγγελιστῇ Ἰωάννῃ (Δ'. 47). εἰπέσης τῆς Σαμαρείτιδος οὐκ ἔχω ἄνδρα, λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς, Καλῶς εἶπας, Ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρες ἔσχις· καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἰρηκας.

§. 9. Καὶ ἐν ἐρωτήσεσι τίθεται οὕτω τὸ γάρ, παρὰ Ξενοφῶντι (Κ. Π. Γ', α. 30) ἐρωτήσαντος τοῦ Κύρου· εἰπέ μοι ποῦ δὴ ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀνὴρ, ὃς συνεθήρα ἡμῖν, καὶ σὺ μοι ἐδόκεις θαυμάζειν αὐτόν, ὁ Τιγράνης ἀπεκρίθη, οὐ γὰρ ἀπέκτεινεν αὐτόν οὗτος· ὁ ἐμὸς πατήρ·—τί ἐρωτᾷς; οὐ γὰρ ἀπέκτεινε; κτλ. Παρ' Ὀμήρῳ (Ιλ. Α', 423) πῶς γάρ τι δώσουσι γέρας μεράθυμοι Ἀχαιοί; Παρ' Ἀριστοφάνει (Πλ. 532) παρεισαχθείσης τῆς Πενίας καὶ ὑποσχεθείσης τῷ Χρεμύλῳ πάντα τὰ ἀγαθὰ παρ' ἐμοῦ ὃ ἐστιν ταῦτ' εὐπορα πάνθ' ὅμῃν ὧν δεῖσθαι, ὁ Χρεμύλος ἀπαντᾷ· σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τε δύναί' ἀγαθόν; Ἐν ταῖς πράξεσι τῶν Ἀποστόλων (Η'. 34), ἐρωτήσαντος τοῦ Φιλίππου τὸν εὐνοῦχον ἀναγινώσκοντα τὸν προφήτην Ἰσαΐαν· ἄρα γε γινώσκεις, ἃ ἀπαγινώσκεις; ὁ δὲ εἶπε· πῶς γὰρ ἂν δύναίμην, ἐὰν μὴ τις ὁδηγήσῃ με; = οὐ γινώσκω, πῶς γάρ; κτλ.

§. 10. Μετὰ πολλῶν δὲ μορίων συμπλεκόμενος· ὁ σύνδεσμος γὰρ συµμεταβάλλει ὅπως οὖν τὴν ἔννοιαν· ἀλλὰ γάρ, καὶ γάρ, τί γάρ, κτλ. Εὐρίσκονται δὲ καὶ χωρία, ἐν οἷς δυσκόλως ἀνεύρισκεται αἰτιολογίας ἔχους. Ἀλλὰ μὴν ἐποίει καὶ τάδε πρὸς τοὺς ἐπιτηδεύουσ· τὰ μὲν γὰρ ἀναγκαῖα συνεβούλευε πράττειν, κτλ. (Ξ. Ἀπ. Α', α. 4). Ἐνταῦθα ἡμεῖς ἠθέλομεν θέσει τὸ ἥγουν, δηλαδὴ ἢ τοιοῦτόν τι.

§. 11. Ἡ αἰτιολογία ἐκφέρεται προσέτι καὶ κατ' ἄλλους τρόπους· διὰ τῶν πλαγίων πτώσεων, ἕνεκα τούτου (Ξ.). διὰ τοὺς ἐπαγορευοῦντας ἀεὶ τι τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων αἱ ἐπιδόσεις γίγνονται ταῖς πόλεσιν (Ισ.).—ἔχω γὰρ ἄχω διὰ σέ (Σ. Κ. 4129)· δι' ἀπαρεμφάτου ἐνάρθρου καὶ ἐμπροθέτου, διὰ τὸ μὴ ἀντέχειν (Θ. 5'. 84)—σὺ δὲ διὰ τὸ ἕνός εἶναι οὐκ ἔρ οἷσι ἀδικηθῆναι;—διὰ τὸ σκοτεινὴ (ἡ νύξ) εἶναι (Ξ. Ἀπ. Η', α. 45· Δ', γ', 4).—διὰ τε τὸ πολυανθρωποτάτην τῶν ἑλληνίδων τὴν πόλιν εἶναι, καὶ διὰ τὸν πλείστον χρόνον

τὸν δῆμον ἐν ἐλευθερίᾳ τετράφθαι (Ξ. Ἑλλ. Β'. γ', 17)· διὰ μετοχῆς ἀσεβήσας ἀπωλέσθαι, ὥς καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐσημειώσαμεν. Ἀλλὰ ἐν τούτοις δὲν διακρίνονται καθαρῶς δύο λόγοι συνδεδεμένοι, διότι τὰ δύο κῶλα χωνεύονται εἰς ἓν. Ἐνίοτε δὲ τὸ μὲν ἐν κῶλον ἐκφέρεται διὰ μετοχῆς, τὸ δὲ δεύτερον διὰ ἐγκλίσεως μετὰ χρονικοῦ μορίου· πότερον κάλλιον πράττοι ἄν τις, εἰς, ὧν, πολλὰς τέχνας ἐργαζόμενος, ἢ ὅταν μίαν εἰς (ἐργάζεται· Πλ. Πολ. Β', 370).

§. 12. Καὶ ἐν μὲν τοῖς ἀνωτέρῳ δεικνύεται προφανῶς τὸ καθ' αὐτὸ αἴτιον, τὸ γενετικόν, οὕτως εἰπεῖν, δι' οὗ ἐξηγεῖται ὅτι τὸ ἐν χρεωστῇ τὴν ἑαυτοῦ ὑπαρξιν εἰς τὸ ἕτερον· οὐχ ὅρῳ· τεφλὸς γάρ ὁ ἀνὴρ· ὑπάρχει ὅμως καὶ ἕτερόν τι αἴτιον, διασφαθητικόν. Οὕτω π. χ. ἐν τῷ μαίνεται ὁ ἀνὴρ, ἐπεὶ τοιαῦτα λέγει, αἴτιον τῆς μανίας δὲν εἶναι τὸ τοιαῦτα λέγειν, ἀλλὰ τεκμήριον καὶ ἀπόδειξις· μέγα τὸ ὁμοῦ τραφηῆναι· ἐπεὶ καὶ τοῖς θηρίοις πόθος τις ἐγγίγνεται τῶν συντρόφων (Ξ.). — ἀφνειὸν γάρ ἐκάλισαν τὸ χωρίον. (Θ. Α', 13). Καὶ τὰ παρὰ Θουκυδίδῃ (Α', 10. 11) Λακεδαιμονίων γὰρ ἡ πόλις εἰ ἐρημωθείη. — Βοιωτοὶ τε γὰρ οἱ νῦν, εἰς ἀπόδειξιν τῶν προηγουμένων, οὐχὶ δ' εἰς καθ' αὐτὸ αἰτιολογίαν φέρονται. Ἐνταῦθα ἱνακτέον καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ κωμικώτατον (Ἀρφ. Ν. 207) δεῖξαντος τοῦ μνηστοῦ τὴν περίοδον τῆς γῆς καὶ εἰπόντος αἶδε μὲν Ἀθηναί, ἀποκρίνεται ὁ Στρεψιάδης, οὐ πείθομαι, ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθημένους· πολλάκις δὲ πρὸ τούτου τίθεται τεκμήριον δέ, μαρτύριον δέ, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Περὶ λόγων Τελικῶν.

§. 1. Τὸ αἴτιον, γενικώτερον λαμβανόμενον, περιλαμβάνει καὶ τὸ τέλος, ὅθεν καὶ οἱ τελικοὶ λόγοι, ἐν γένει μὲν περιλαμβάνονται εἰς αὐτοὺς, μερικώτερον δὲ λαμβανομένου τοῦ αἵτιου, οἱ τελικοὶ λόγοι διαστέλλονται μὲν τῶν αἰτιολογικῶν, συγγενεύουσιν ὅμως αὐτοῖς, τοῦτο μόνον διαφέροντες,

ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν αἰτιολογικῶν προηγείται τοῦ παραγομένου τὸ παράγον, ἐπὶ δὲ τῶν τελικῶν γίνεται ἡ πρᾶξις ἵνα προέλθῃ τὸ τέλος. Εἰς τὸ στεφανοῦν ὁ δῆμος Δημοσθένη, ἀρετῆς ἕνεκα καὶ εὐνοίας (Δ.) προηγείται τοῦ στεφάνου ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ εὐνοία· εἰς τὸ δένδρα πειρῶνται θεραπεύειν τοῦ καρποῦ ἕνεκεν (Ξ. Ἀπομν. Β', δ', 7) προηγείται ἡ θεραπεία τῶν δένδρων, ἵνα προκύψῃ ὁ καρπός.

§. 2. Ἐν ᾧ λοιπὸν οἱ κυρίως αἰτιολογικοὶ ἐκφέρουσι τὴν σχέσιν τοῦ παράγοντος καὶ παραγομένου, οἱ τελικοὶ λόγοι ἐξηγοῦσι τὴν σχέσιν τοῦ μέσου πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ τέλους, ὡς μαρθάνω ἵνα σοφὸς γένωμαι· ἢ πρὸς ἀποφυγὴν κακοῦ· παραφυλάττουσι δ' ἄλλήλους, ὅπως μὴ ποτέ τις ἐπαναστῇ (Πλ. Ν. Δ', 745), ὅπερ καὶ αὐτὸ τέλος ἐστίν.

§. 3. Οἱ τελικοὶ λόγοι ἐκφέρονται συνήθως δι' ὑποτακτικῆς ἢ εὐκτικῆς καὶ τῶν τελικῶν μορίων, καὶ ἀποτελεστικῶν καλουμένων ὑπὸ τινων ἀρχαίων γραμματικῶν, ἵνα, ὅπως, ὡς· δι' ὑποτακτικῆς μὲν, ὅταν ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ὑπάρχῃ ἐνεστώς ἢ μέλλων ὀριστικῆς, προστακτικῆς, ὑποτακτικῆς ἐν ἐρωτήσει, ἢ εὐκτικῆς, ὅπερ συμβαίνει ἐπὶ πραγμάτων εἰς τὸ μέλλον ἀναφερομένων· ἵν' ἱμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν (Ἀρφ. Εἰρ. 447).—ἤξομεν πάλιν . . . ὅπως ἐκφέρωμεν ἡδέϊαν γάτιν αὐτοῖς (Σ. Ηλ. 53).—σὺ με κατάστησον, ἵν' ὀρμώμεθα ἐς ταῦν (Σ. Φ. 880).—εἰπὼ τι δῆτα, κάλλ', ἵνα ὀργίξῃ πλέον (Σ. Τ. 364);—προσμύλοι μόνον ἵν' ἐκδιδασθῇ (Σ. Τρ. 1109). Δι' εὐκτικῆς δέ, ὅταν προηγείται χρόνος παρωχημένος, ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὸ παρελθόν· ἀφικόμεν ὅπως . . . εὖ πράξαιμι τι (Σ. Τ. 1005).—κατεῖχ' Ἀχαιοὺς, ὡς πατήρ . . . ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην (Σ. Ηλ. 571). Ὡσαύτως πρὸς ἐξοδὸν στείχουσα. Παλλιάδος ὅπως ἐκοίμην εὐγμάτων προσήγορος (Σ. Ἀντ. 1185)=ὅτε ἐστεῖχον.—τοῦ θανόντος ἱμέρῳ, ὅπως ἴδοιμ' ἄθραπτον (Σ. Φ. 350)=ἱμείρων—ἐπεὶ ἱμεiron.

§. 4. Περί τούτων ἱλαλήσαμεν καὶ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν (σ. 104—), ἵνα ἐσημειώσαμεν καὶ τινὰς ἐξαιρέσεις· προσημειωτέον δ' ἐνταῦθα· ἅ. ὅτι ἐνίοτε τίθεται εὐκτική, ἐνεστώ-

τος προηγουμένου, οὐ μόνον ὅταν ὁ ἐνεστὼς οὗτος ᾖ ναὶ ἱστορικός (ὡς ἐν *Ex* 10 χρυσὸν ἐκπέμπει κλ.), ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ ἐνεστὼς ἀναφέρηται εἰς παλαιότερον σκοπὸν τοῦ ἐνεργοῦντος καὶ ἀποτυχόντα, οἷον τὸ περίφημον (*Ἀρφ. Βάτρ.* 24)· τοῦτο δ' ὀχῶ, ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο, μῆδ' ἄχθος φέροι· διότι ὅτε ὁ Διόνυσος ἐθεσεν ἐποχον τὸν Ξανθίαν, οὗτος ἦν ὁ σκοπὸς αὐτοῦ· προσεῖτι δὲ καὶ εἰς ἐνδειξιν ἀμφισβολίας περὶ τῆς τοῦ σκοπομένου ἐπιτυχίας· ἴσως δὲ πονῇ ἡ ἀποσκάπτει τι ἢ ἀποτευχίζει, ὡς ἀπορος εἴη ἡ ὁδὸς (*Ξ. Ἀν. Δ, δ', 4*)=ἵνα, εἰ δυνατόν, ἀπορος ἢ ὁδὸς ἦ, ὅπερ ὅμως, πιθανῶς, οὐκ ἔστι. Τοῦτο δὲ ἰσχύει παρὰ Θουκυδίδην, ὅς, παρωχημένου χρόνου ἡγουμένου, θέτει ὑποτακτικὴν ἢ εὐκτικὴν ἢ καὶ ἀμφοτέρως, κατὰ τὴν πιθανότητα, ἴσως, τῆς ἐπιτυχίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν γένει τοῦτο ἐπιδέχεται ἀνθαιρεσίαν, διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἀντίγραφα πολλάκις διαφέρουσι καὶ οἱ φιλαλόγοι διαφωνοῦσιν εἰς τὴν παραδοχὴν τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης γραφῆς.

§. 5. Σημειωτέον· β'. οἱ Ἀττικοὶ πολλάκις μετὰ τὸ ὅπως ἐπὶ ὑποτακτικῆς προσθέτουσι τὸν *ἄν' ὃν διδασχ'* ὅπως *ἄν' ἐκμάθω*· σπανιώτερον δὲ μετὰ τοῦ ἵνα. Εἰ τῷ ὄντι ὑπάρχει διαφορὰ εἰς τὸν μετὰ ἢ ἄνευ *ἄν' λόγον*, καὶ ποῖα τις αὕτη εἶναι ἀμφισβητήσιμον. γ'. ὅτι τὸ ὅπως μὴ πολλάκις δὲν ἐκφέρει τέλος, ἀλλὰ εἶναι συμβουλὴ καὶ προτροπὴ=φύλαξαι ὅπως μὴ· δ'. τοιαύτη δὲ ἔλλειψις γίνεται καὶ ἐπὶ τέλους· Ζεὺς *ἔσθ', ἵν' εἰλῆς* (*Σ. Φ.* 989)=Ζεὺς ἔστι, καὶ λέγω σοι τοῦτο ἵνα μάθῃς· ε'. ὅτι ἐνίοτε, καίπερ εὐκτικῆς ἡγουμένης, ἐνθα ἔπρεπε, κατὰ τὰ προεξηγηθέντα (§. 3), νὰ τεθῇ ὑποτακτικὴ, ἀπαντᾷται εὐκτικὴ· γενοίμαν· . . , τὰς ἱερὰς ὅπως προσεποιμὶ Ἀθάνας (*Σ. Αἴ.* 4217). Περὶ τούτων, ὡς καὶ περὶ τοῦ ὅπως μετὰ μέλλοντος ἴδε ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, σελ. 409.

§. 6. Ἐκφέρεται δὲ τὸ τέλος καὶ διὰ τῶν τελικῶν ἀπαρεμφάτων λεγομένων (σ. 115 § 6—7)· τοῖς Αἰγινήταις οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔδοσαν Θουρίαν οἰκεῖν (Θουκ. Β. 27).—παρέχειν ἐσθλείν (*Ἀρφ. Εἰρ.* 23)· καὶ τὰ μετὰ τοῦ ὥστε χωρία, προτασσομένης αἰτίας ἱκανῆς ἵνα παραγάγῃ τὴ διὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου ἐξηγούμεναν, ὁμοιάζουσι τούτοις, ἀλλὰ δὲν εἰ-

ναι πάντῃ πάντως τὰ αὐτά· διότι ἐν τούτοις δηλοῦται μάλ-
λον συνέπεια τῶν προηγουμένων ἢ τέλος σκοπούμενον· ἔχεις
ἐγκλημ' Ἀτρεΐδαις ὥστε θυμοῦσθαι παθῶν (Σ. Φ. 323),—
οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοὶ γε καὶ τὰ σά . . ἀλγήμεν' ὥστε μὴ
τὰ τῶν πέλας στένειν (Σ. Φ. 340) = vous avez assez
geu avec a diplomie, sans prouder encore tant à
ceux de vos amis (Ἰδε ἄν. σ. 115 καὶ κατωτέρω περὶ Ἀδ-
γων Συμπερασματικῶν). Ὡσαύτως καὶ διὰ μέλλοντος μετο-
χῆς, τῆς τελικῆς λεγομένης, ἐπὶ τῶν κινήσεως σημασιτικῶν
ῥημάτων ἤλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος (Ἰλ. Α, 207).—
προσενξόμενος ἡκω (Ἀρφ. Π.λ. 842).—καὶ τοῦτ' ἀναθήσω
ἐρχομαι πρὸς τὸν θεόν (Ἀρφ. Π.λ. 844), ὡς ἐν τοῖς περὶ Ἀ-
παρμυφάτου καὶ μετοχῆς διελάβομεν. Ενίοτε δὲ καὶ κατ' ἐνε-
στῶτα ὡς γινομένου καὶ οὐχὶ ὡς γεννησομένου θεωρουμένου
τοῦ πράγματος· διερασθῆντο πρέσβεις πέμπειν κωλύοντας
(Θουκ. 5, 88).—Ἐπεμψαν πρέσβεις ἀγγέλλοντας (Θ.
Ζ', 25).

§. 7. Καὶ διὰ τῶν πλαγίων πτώσεων ἐπίσης ἐκφέρονται
οἱ τελικοὶ λόγοι· τῆς Κορίνθου ἔρεκα ἡσυχίας (Θουκ. Ε',
53).—ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ἀγαθῷ (Ξ.).—ἵεσθαι ἐπὶ πύρ, ἐφ' ὅ-
δωρ, ἐπὶ ξύλῳ κατὰ θέαν τοῦ χωρίου (Θ. Ε', 7)—τοῦ ἐπαι-
νεῖσθαι ἔρεκα, — ἐπ' αὐτὸ γέ τοῦτο πάρεσμεν (Πλ. Γοργ.
447). κτλ. ὡς ἐν τῷ περὶ Προθέσεων διελάβομεν. Ἀλλὰ καὶ
ἐνταῦθα δὲν ἀναφαίνονται δύο λόγοι συνδεδεμένοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ.

Περὶ λόγων Ὑποθετικῶν.

§. 1. Οἱ ὑποθετικοὶ λόγοι, ἐξηγούντες καὶ οὗτοι τὴν σχέ-
σιν τοῦ παραγοῦτος καὶ παραγομένου, συγγενεύουσι τοῖς αἰ-
τιολογικοῖς. Ἀλλ' οἱ μὲν αἰτιολογικοὶ ἐξηγοῦσι τοῦτο πραγ-
ματικῶς, κατὰ τοῦτον τὸν τύπον· εἰὰ τὸ δεῖνα προῆλθεν ἢ
προέρχεται, ἐκωλύθη ἢ κωλύεται τὸ δεῖνα, αἱ δὲ ὑποθε-
τικοὶ ὑποθετικῶς κατὰ τοῦτον τὸν τύπον· τοῦ δεῖνος τεθέν-

τος, προκύπτει ἢ οὐ προκύπτει τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος μὴ τε-
θέτος, προκύπτει ἢ οὐ προκύπτει τὸ δεῖνα. Σύγκεινται δὲ
ἐκ δύο μερῶν, ἐξ ὧν τὸ μὲν περιέχει τὴν παραλαμβανομένην
ὑπόθεσιν, τὸ δὲ τὴν ἐκ ταύτης συνέπειαν· τὸ πρῶτον καλεῖ-
ται ἡγοούμενον καὶ πρότασις, τὸ δεύτερον καλεῖται ἐπόμενον
καὶ ἀπόδοσις· εἰ μὲν εἰσι βωμοί, εἰσὶ καὶ θεοί.— ἦν θάνα-
τος ἔλθῃ, οὐδὲις βρούλεται θνήσκειν (Εὐρ. Ἀλκ. 674). Δυ-
νατὸν δὲ εἰς τὸν λόγον νὰ προταχθῇ καὶ ἡ ἀπόδοσις· οὐκ
ἄρα ἔτι μαχεῖται, εἰ ἐν ταύταις οὐ μαχεῖται ταῖς ἡμέραις
(Ξ. Ἀν. Α', ζ', ι8).

§. 2. Οἱ ὑποθετικοὶ λόγοι ἐκφέρονται διὰ τῶν ὑποθετικῶν
μορίων, εἰ, εἴαν, ἦν, κατὰ τοὺς ἀκολουθούους μάλιστα τρόπους.

Α' Τίθεται ὀριστικὴ μὲν ἐν τῇ προτάσει μετὰ τοῦ μορίου
εἰ, κατὰ ἐνεστώτα, μέλλοντα ἢ παρωχημένον χρόνον, ὅταν ἡ
ὑπόθεσις παρίσταται ὡς δυνατὴ, καθάπερ ἐπὶ τῶν ἐν τῇ φύ-
σει καὶ παρ' ἀνθρώποις ὄντων καὶ γινομένων, οὔτε ἀμφιβολίας
περὶ μὴ ὑπάρξεως, οὔτε νύξεως περὶ ὑπάρξεως τοῦ ὑπ' αὐτῆς
ἐξηγουμένου ὑποδεικνυομένης, ἐν δὲ τῇ ἀποδόσει 1. ὡσαύτως
ὀριστικὴ, ἄνευ τοῦ ἄν, ὅταν ἡ συνέπεια θεωρῆται ὡς ἀναγ-
καία καὶ ἀπαραίτητος· 2. εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἄν, ὅταν παρί-
σταται ὡς ἐνδοιαστὴ καὶ οἶον ἐκ περιστάσεων ἐξαρτωμένη·
3. εὐκτικὴ ἄνευ τοῦ ἄν, ἐπὶ εὐχῆς ἢ κατάρας· 4. προστα-
κτικὴ, ἐπὶ προσταγῆς, παραινέσεως ἢ τοιούτου τινός, καὶ
πάντοτε κατὰ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον· οὕτω π. χ.

1. εἴτι τῷ μῶ τάνδρῃ μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι (Σ.
Τρ. 445)— εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθραεὶ μὲν ἐξ ἐμοῦ, ἐχ-
θρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκην (=δικαίως· Σ. Ἀν. 93).
Ὡσαύτως εἰ αὕτη ἡ πόλις ληφθήσεται, ἔχεται καὶ ἡ πᾶσα
Σικελία (Θουκ. ΣΤ', 94), ἐνθα πρὸς μείζονα βεβαιότητα τρέ-
πεται εἰς ἐνεστώτα τὸ μέλλον τῆς συνεπειας.— τοὺς τριηράρ-
χους ἡγάγκαζεν ἐπισκευάζειν τὰς νῆας, εἰ τίς τι ἐπεπονῆ-
κει (Θουκ. Ζ', 38).—εἰ ἐβρόντησε καὶ ἥστραψεν.— εἰ δ' ἐρ-
γᾷσει μὴ ταῦτα, λῦπην πᾶσιν Ἀργείοις βαλεῖς (Σ. Φ. 66).

2. εἰ τὰδ' ἔχει κατὰ τοῦτ' κείνω, ταῦτ' ἄν ἀπαρκοῖ (Σ. Κ.
1768).—εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλον, σὺ τοι πρόην

θάνατος ἄν, εἰ δίκης γὰρ τυγχάνοις (Σ. Ἡλ. 582). — πᾶν τοῖνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτι, κλύοι τις ἄν (Σ. Τρ. 71).

3. σφῶρ δ' εὐδοκῇ Ζεὺς, τὰδ' εἰ τελεῖτέ μοι θαρόντι (Σ.-Κ. 1435) — δ, τι πύματον ὀλοίμαρ, φρόνησιν εἰ τὰρδ' ἔχω (Σ. Τ. 663).

4. σὺ δ' εἴτε χρήσεις, φράζε δεοτέρῳ λόγῳ (Σ. Φ. 49). — εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον (Σ. Ἡλ. 583). — ὁμῶρ δὲ γ' εἴτε οἶδε, ἐμοὶ κατειπάτω (Ἀρφ. Εὐρ. 20).

§. 3. Β'. Τίθεται ὑποτακτικὴ μετὰ τῶν μορίων ἑάν, ἄν, ἤν, ἐν τῇ προτάσει, μετὰ νύξιος ἐνδεχομένης ἢ καὶ ποσδοκωμένης ἱπαληθεύσεως, ἐν δὲ τῇ ἀποδόσει τίθεται συνήθως ὀριστικὴ κατ' ἐνεστώτα ἢ μέλλοντα, ὅταν ἡ συνέπεια θεωρῇται ὡς θετικὴ, εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἄν, ὅταν θεωρῇται ὡς ἐνδεχομένη, καὶ προστακτικὴ ὅταν παρίσταται ὡς προσταγὴ ἢ ὡς παραίνεσις· ἑὰν ἀληθεύῃς ὑπισχνούμαι σοὶ δέκα τάλαντα (Ξ. Ἀν. Α', ζ', 18) — ἑὰν ἡμεῖς δυνώμεθα σῶζεσθαι, ἐν πολλῇ ὕμεις εἰρήρῃ ἔσεσθε (Ξ. Κ. Π. ζ', α', 18). — ἄν αὐτῷ διδῶς ἀργύριον, καὶ σὲ ποιήσει σοφόν (Πλ. Πρωτ. 310). — ἤν φράσω, διόλλυμαι (Σ. Τ. 1159). — ἤν τις ἀνθιστῇται πειρασόμεθα χειροῦσθαι (Ξ. Ἀν. Ζ', γ', 11). — ἅπας λόγος ἄν ἀπὴ τὰ πράγματα, μάταιόν τι φαίνεται καὶ κενόν (Δ. Ὀλ. Β', ε). — τίμ' τὰν θέλης ἐπὶ κλύων θέχασθαι, ὃ ἰκὴν λίβοις ἄν κἀνακοήσῃς κακῶν (Σ. Τ. 213). — ἤν γὰρ εὐρεθῇ λέγων σοὶ ταῦτ', ἐργῶ' ἄν ἐκπεφυγοίην πάθος (Σ. Τ. 839). — ἄν βούλησθε χειροτονήσατε (Δημ. Φ. Γ', ιδ').

§. 4. Τίθεται εὐκτικὴ μετὰ τοῦ εἰ, ἄν, τοῦ ἄν, ἐν τῇ προτάσει τῶν ὑποθετικῶν λόγων, ὅταν ἡ ὑπόθεσις, μόνον ἐκ τοῦ λογισμοῦ τοῦ λήγοντος λαμβινομένη, ἦνχι ἀπλῶς ἰδεσθῇ καὶ προβληματώδης, ἄνευ νύξιος ἐπαληθεύσεως ἢ μὴ ἐπαληθεύσεως, ἐν δὲ τῇ ἀποδόσει τίθεται εὐκτικὴ μετὰ τοῦ ἄν, ὅταν ἡ συνέπεια παρίσταται ὡς ἐνδεχομένη, ὀριστικὴ δὲ ἄνευ τοῦ ἄν, ὅταν παρίσταται ὡς ἀναφύκτος· εἰ τις τοῦς κρατοῦντας τοῦ πλήθους ἐπ' ἀρετὴν προτρέψῃς ἀμφοτέρους ἄν ὠφελήσῃς (Ἰσ. πρὸς Νικοκλ. 6'). — εἰ πάλιν ἀνα-

βλέψαι, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ, φεύγεις ἂν τοὺς ποτηροὺς (Ἄρ. Πλ. 95); — τὸ λέγειν εὐ δεινὸν ἔστιν, εἰ φέρει τινα βλάβην (Εὐρ. Ἀρχελ. Ἀποσπ. Η'). — τί δὲ καλῆς γυναικός, εἰ μὴ τὰς φρένας χρηστὰς ἔχοι (Εὐρ. Ἀντιόπ. Ἀπόσπ. ΙΔ');

§. 5. Δ. Τίθεται ὀριστικὴ κατὰ παρατατικόν, ὀριστον καὶ ὑπερπυντελικόν μετὰ τοῦ εἰ ἐν τῇ προτάσει, ὅταν ἡ ὑπόθεσις περισταται προφανῶς μὴ ἐπαληθεύουσα, ἐν δὲ τῇ ἀποδόσει ὀριστικὴ ἄνευ τοῦ ἂν, ὅταν ἡ συνέπεια περισταται ὡς ἄφευκτος, ὀριστικὴ δὲ μετὰ τοῦ ἂν, ὅταν θεωρῇται ὡς ἐνδεχομένη καὶ δεκτικὴ ἐπαληθεύσεως· ἡ πόλις ἐκινδύνευσε πᾶσα διαφθαρῆναι, εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο (Θ. Γ', 74). — εἰ ἐξ ἀρχῆς ταῦτα ἐγίνωσκε, πολέμιος μὲν ἦν, οὐ μέντοι ποτηρὸς γ' ἂν δικαίως ἐνομιζέτο (Ξ. Ελλ. Β', γ', 27). — εἰ δὲ τοῦτ' ἐποίει ἕκαστος, ἐρίκων ἂν Δ. Ὀλ. Γ', ζ'). — εἰ μὲν εἴχετόν γ' ἦδη φρένας, πόλλ' ἂν παρήγοι (Σ. Τ. 1512). — εἰ μὴ πατήρ ἦσθ' εἶπον ἂν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν (Σ. Ἀντ. 755).

§. 6. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀποφατικῆς ἐννοίας. Ὅταν δηλ. ἡ ἀπόφασις ὑπάρχει ἐν τῇ προτάσει, γίνεται ὁ ἐξῆς τύπος· εἰ μὴ ὑπάρχει, ὑπάρξει, κτλ. τοῦτο, προκύπτει ἐκεῖνο, κτλ. εἰ μὴ λέγω τάληθές, ἀξιῶ θανεῖν (Σ. Τ. 944) — ἡ χάρις τῆς προμηθείας, ἔνευ, εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλεῖς μενεῖ (Σ. Φ. 558). — σιγᾶν ἂν ἀρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον, εἰ μήτε λέξεις παιδί τῷ σαυτῆς (Σ. Τρ. 731) οὕτω καὶ εἰ μὴ καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον (Σ. Ἠλ. 31). Ὅταν δὲ ἡ ἀπόφασις ὑπάρχει ἐν τῇ ἀποδόσει, τότε γεννᾶται ὁ ἐξῆς τύπος· εἰ ὑπάρχει, ὑπάρξει, κτλ. τοῦτο, οὐ προκύπτει, οὐ προκύψει, κτλ. ἐκεῖ ο' εἰ ἐπεσιγέμεσις, οὐ λέγω (Σ. Ἠλ. 1467) — εἰ γὰρ τῶν δ' ἐμὲ μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείμιμι (Σ. Ἠλ. 376) — οἷον ἂν δυνάμην ἀντειπεῖν, οὐκ ἂντερῶ· οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ εὐχῆς ἢ κατάρας· μὴ γὰρ ὀνείμην, ἀλλ' ἀραίος, εἰ σέ τι δέδρακα, ὁλοῖμον. ὧν ἐπαιτιᾶ με δρᾶν (Σ. Τ. 644) καλὸν νὰ μὴν ἴδω, εἰάν, κτλ. Ὅταν δὲ, τελευταῖον ἡ ἀπόφασις ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ προτάσει καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει τότε γεννᾶται ὁ ἐξῆς τύπος· εἰ μὴ ὑπάρχει, ὑπάρξει, κτλ. τοῦτο, οὐ προκύπτει, οὐ προκύψει ἐκεῖνο. — εἰ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται, οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδά-

του πέδου (Σ. Φ. 68).—εἰ γὰρ μὴ τοῦτο πεισθήσεθε ταῖς ψυχαῖς, οὐκ ἰθελήσετε ὑπὲρ τῶν πραγμάτων σπουδάζειν (Δημ. Χερρόν. ια').

§. 7. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς περιστάσεως Α', ἐξ ἧς εὐκόλως ἐννοοῦντο καὶ τὰ περὶ τῶν περιστάσεων Β', Γ', Δ'. Ἐπὶ τῆς περιστάσεως δὴλ. Β' ὁ τύπος ἐστίν, ὡς ἐπὶ τῆς πρώτης, καθίσουν εἰς τὸ μέλλον ἀναφέρεται, ἐὰν ὑπάρχῃ, ὑπάρξῃ τοῦτο ὑπάρχει ἢ ὑπάρξει ἐκεῖνο, ἢ τὸ ἐναντίον, ἐπὶ ἀποφατικῆς ἐννοίας, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι διὰ τῆς ὑποτακτικῆς ἐκφέρεται τι εἰς τὴν ἐφεξῆς πείραν ἀνατιθέμενον, εἰ μέλλει νὰ πραγματοποιηθῇ ἢ οὐχί, κατὰ τὴν φύσιν τῆς ὑποτακτικῆς, ἐν ᾧ τοιοῦτόν τι δὲν ὑπάρχει ἐν ταῖς δι' ὀριστικῆς ἐκφερομένοις. Εἰ δὲ τὸ εἰ γερήσεται διάφορον τοῦ ἐὰν γένηται, ἡ διαφορὰ ἐστὶ τοσοῦτον μικρὰ καὶ λεπτὴ, ὥστε καταντᾷ σχεδὸν ἀνεπαίσθητος. Ἰσως τὸ διὰ μέλλοντος ἑλαττον ἀμφιβολον.

§. 8. Ἐπὶ τῆς περιστάσεως Γ' ὁ τύπος ἐστίν ἐπὶ ὑποθέσει ὅτι ἤθελεν ὑπάρχει τοῦτο, ἤθελε προκύψει βεβαίως ἢ πιθανῶς ἐκεῖνο. Ἐπὶ τῆς περιστάσεως Δ' ὁ τύπος ἐστίν, εἰ ἐγένετο τοῦτο, προῦκνυπτε βεβαίως ἢ πιθανῶς ἐκεῖνο. Ἡ διαφορὰ ἐστὶν ὅτι διὰ μὲν τῆς εὐκτικῆς οὔτε πιθανὸν οὔτε προσδοκώμενον περιέχεται, δὲν ἀποκλείεται ὅμως τὸ δυνατὸν ὡς ἐν τῇ διὰ τῶν παρωχημένων τῆς ὀριστικῆς ὑποτιθέμενων ἐν τῷ εἰ ἀναβλήσεως, π. χ. δὲν ἐξηγεῖται τὸ ἀδύνατον τῆς ἀναβλήσεως, ἐν δὲ τῷ εἰ φρένας εἶχετον περιέχεται ἡ ἐννοια οὐκ ἔχετε φρένας τοῦναντίον δὲ ἐν τῷ διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐν τῷ εἰ μὴ πατήρ ἦσθα, π. χ. ἡ ἐννοια ἐστὶν εἰ πατήρ, καὶ τοῦτο κωλύει με εἰπεῖν ὅτι οὐκ εἰ φρονεῖς.*

* §. 9. Ὡς δὲ ἐκ τῆς διαφορᾶς σχέσεως τῆς ὑποθέσεως πρὸς τὴν συνέπειαν, ὡς πρὸς τὸ βέβαιον, ἀθέβαιον ἢ ἀδύνατον, προκύπτει ἡ διαφορὰ τῶν ἐγκλίσεων, οὕτως ἐκ τῆς σχέσεως τῶν αὐτῶν ὡς πρὸς τὸν χρόνον, καθ' ὃν λαμβάνεται ἡ ὑπόθεσις καὶ ἡ συνέπεια, προκύπτει ἡ διαφορὰ τῶν χρόνων. Συμπεραίνεται δὴλ. οὐχὶ μόνον ἐκ τοῦ αὐτοῦ χρονικοῦ τμήματος, ὡς ἀνωτέρω, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἐνὸς περὶ τοῦ ἐτέρου.

4. ἐκ τοῦ ἐνεστώτος περὶ τοῦ μέλλοντος ἢ περὶ τοῦ παρωχημένου ἢ χάρις, . . . εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλεῖς μενεῖ (Σ. Φ. 558). — πεσοῦμεθα, εἰ χρὴ πατρὶ τιμωρούμενοι (Σ. Ἡ.Ι. 399). — εἰ μάλα καρτερός ἐστι, θεός ποῦ σοὶ τόγ' ἔδωκεν (Ἰλ. Α', 177). 2. ἐκ τοῦ μέλλοντος περὶ τοῦ ἐνεστώτος, ἢ περὶ τοῦ παρωχημένου· εἰ δ' ἂν συμφέροι χωρίς κολακείας θηλήσεται ἀκούειν, ἔτοιμος λέγειν (Δημ. Φιλ. Γ', 6'). — εἰ μὲν οὖν ἐτι λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, οὐκ ἐγὼ ἔκτατον (Σ. Γ. 843). 3. ἐκ τοῦ παρωχημένου περὶ τοῦ ἐνεστώτος ἢ μέλλοντος· εἰ πέπνυται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ (Σ. Α'. 263). — τὰς πόλεις αὐτονομῶντες ἀφήσουεν, εἰ καὶ αὐτονομῶντες ἔχοντες ἐπεισάμεθα (Θουκ. Α', 144). *

§. 10. Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐξηγούνται καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν ὑποθετικῶν λόγων, οἵτινες, διὰ τὴν ἀπὸ ἐγκλίσεως εἰς ἐγκλίσιν, δυνάμει τῆς τῶν ἐννοιῶν συγγενείας, καὶ διὰ τὴν ἀπὸ χρόνου εἰς χρόνον μετάθεσιν, δυνάμει τῆς μεταξὺ ὑπὸ θέσεως καὶ συνεπείας συναφείας, καὶ δι' ἄλλας προσέτι περιστάσεις καταντῶσιν ἐκ τῶν δυσκολωτέρων τῆς ἑλληνικῆς συντάξεως. Κατὰ τὸ παράδειγμα (§ 2.) τοὺς τριτητάτους ἠγάγκαζε, κτλ. ἐξηγεῖται καὶ τὸ εἰ μὲν ἐπὶ τοῖς οἱ Ἀθηναῖοι ὑπεχώρουν (οἱ Συρακούσιοι), εἰ δ' ἀναχωροῖεν, ἐπέκειντο (Θουκ. Ζ', 79. Ἰδε καὶ Γ', 99), ἐνθα διὰ μὲν τῆς εὐκτικῆς ἐκφέρεται τὸ κατ' ἐπινάληψιν, τὸ δοάκις, διὰ δὲ τῶν παρωχημένων τῆς ὀριστικῆς τὸ ἱστορικὸν καὶ θετικὸν· τὸ (Ἀρρ. Ἰππ. 776. ἄλλ. 725)· ὅς πρῶτα μὲν ἦν ἐβούλευόν σοι χρήματα πλείστ' ἀπέδειξα ἐν τῷ κοιτῷ, οὐ φροντίζων τῶν ἰδιωτῶν οὐδενός, εἴ σοι (τῷ δήμῳ) χαρισσοίμην, ἔχει τὴν μὲν ἀπόδοσιν κατὰ μετοχὴν, οὐ φροντίζων, εἰς τὸ προηγούμενον ῥήμα ἀπέδειξα ἀναφερομένην, τὴν δὲ πρότασιν ἀναφέρει εἰς τὸ μέλλον ἐπὶ τοῦ παρελθόντος. Ἔστι δὲ τὸ ὅλον = εἰ ἐμελλον σοι χαρισῶσθαι, οὐκ ἐφρόντιζον περὶ ἄλλου. *

§. 11. Οὕτως ἐν τῷ (Ξ. Κ. Π. Η', α, 19), ἥδει γάρ ὅτι εἴ τι μάχης δεήσοι, ἐκ τούτων αὐτῷ καὶ παραστάτας καὶ ἐπιστάτας ἀπαιτεῖν· εἴη, ἀναφέρεται μὲν ὡσαύτως ἡ πρότασις εἰς τὸ μέλλον ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, ἡ ἀπόδοσις δὲ τίθεται

κατ' εὐκτικήν ἄνευ τοῦ ἄν, ὡς εἰς τὸν πλάγιον ἦτοι διηγηματικὸν λόγον ἀναγομένη. Ἐν τῷ χαίροις ἄν, εἰ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε (Σ. Ἡλ. 1457), ἴσα δύνανται ἡ εὐκτική τῇ προστακτικῇ, ὡς καὶ τὸ ἀπαρέμφχτον ἐν τῷ (Σ. Τ. 462) καὶ λάβης μ' ἐψευσμένον, φάσκειν ἐμ' ἦτη μαρτυκῇ μηδὲν φρονεῖν. Τοιοῦτόν τι καὶ τὸ (Πλ. Φαίδ. 78) ἀνθυπότακτον ἐπατέλθωμεν, εἰ σοι ἡδομένῳ ἐστίν, ἐλλείψει πρώτου προσώπου ἐν τῇ προστακτικῇ.

§. 12. Εὐκολώτερά εἰσι τὰ χωρία ἐν οἷς ἡ πρότασις ἐκφέρεται διὰ μετοχῆς, ὡς ποίως μαθὼν γὰρ οὐκ ἄν ἀρροίμην τὸ δρᾶν (Σ. Φ. 118) = εἰ μὲν μάθω. — οὐκ ἄν δύναίαι μὴ καμῶν εὐδαιμονεῖν (Εὐρ. Ἀλκυον.) — εἰ μὲν κάμῃς ἢ ἐν οἷς παραλείπεται, παραλαμβανομένη ἐκ τῶν ἡγουμένων, ὡς οὔτε ἐσθίουσι πλείω ἢ δύναται φέρειν, διαβράγειεν γὰρ ἄρ' οἷον ἀμφιέννυνται πλείω ἢ δύναται φέρειν, ἀποπνίγειεν γὰρ ἄν, (Ξ. Κ. Π. Η', 6', 24), ἔνθα πρὸς μὲν τοῦ διαβράγειεν ἐξυπονοεῖται τὸ εἰ ἥσθιον πρὸ δὲ τοῦ ἀποπνίγειεν τὸ εἰ ἡμφιέννυντο. Οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βουλομένων ἄν, ἐροίμην ἄν, καὶ τῶν ὁμοίων, ἔνθα ὑπονοεῖται τὸ εἰ ἐξῆν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. Οὕτω δὲ καὶ ὅταν πολλαὶ προτάσεις ἀναφέρονται εἰς μίαν ἀπόδοσιν, ἢ μία πρότασις εἰς πολλὰς ἀποδόσεις, ἢ πολλαὶ προτάσεις εἰς πολλὰς ἀποδόσεις, ἢ μία ἀπόδοσις κηται μετὰ δύο προτάσεων, ὥνπερ καὶ ἡ ἔννοια οὐχὶ δύσκολος καὶ τὰ παραδείγματα προχειρότατα. *

§. 13 Ὅμοιως δὲ καὶ ὅταν ἡ ἀπόδοσις παραλείπεται, εἴτε ἐκ τῶν ἡγουμένων παραλαμβανομένη, ὡς εἰ κερτόμησις ἐστι ἀληθὴ λέγειν (Σ. Φ. 1236), ἔνθα ὑπονοεῖται ἐν τῇ ἀποδόσει τὸ λέγω. — εἰ μοι τι τόξων τῶν δ' ἀπημελημένον παρερρύηκεν (Σ. Φ. 653), ἔνθα ἐκ τῶν ἡγουμένων παραληπτόν τὸ βούλουμαι λαβεῖν, ἢ ἐκ τῆς ἐννοίας ἀναπληρουμένη ὡς ἐν τῷ τί γάρ, εἰ πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν (Σ. Φ. 1405); = τί ἐσται, ἢ τί ποιήσεις; Τοιαύτης φύσεως μετὰ τῶν ὁμοίων καὶ τὸ εἰ σοι βουλομένῳ = ἐσται τοῦτο, εἰ γε σοι βούλει, ὅπερ πλῆρες ἐκφέρεται ἐν τοῖς (Πλ. Φαίδρ. 78) ἐπατέλθωμεν, εἰ σοι ἡδομένῳ ἐστίν. Ἐστὶ δὲ τοῦτο τὸ γαλλικὸν *si*

vous plait. Τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ κατὰ πληθυντ. ἀριθμὸν ὁσοὶς μὴ βουλομένοις ταῦτ' ἦν (Θ. Η'. 42)· καὶ ὅταν παραλείπηται ὁλόκληρος πρότασις, ὃ εἰς σύνδεσιν χρησιμεύων κρίκος τῶν ἐννοιῶν, ὡς εἰ τὴν εἰρήνην ψέγεις, σὺ καὶ τὴν ξυμμαχίαν ἔγραψας (Αἰσχ. Παραπρ. λθ'). ἔνθα τὸ πλήρες εἰς τὴν εἰρήνην ψέγεις, γίγνωσκε ἢ ἐνθυμοῦ ὅτι, κτλ.

§. 14. Ὡσαύτως δὲ καὶ ὅταν πάντα πάντως παρασιωπᾶται ἡ ἀπόδοσις, σπεύδοντός τοῦ συγγραφέως εἰς τὸ ἐπόμενον κυριώτερον κῶλον, διὰ τοῦ εἰ δὲ μὴ ἀρχόμενον, ὡς ἐν ταῖς ἀποσιωπήσεσιν, οἷον ἂν μὲν ὁ Κῦρος βούληται, εἰ δὲ μὴ, ὑμεῖς γε τὴν ταχίστην πάρεστε (Ξ. Κ. Η. Δ', ε, 11). Ἴδε καὶ Ζ', ε, 54. Η', ζ', 24), ἔνθα ἀναπληρωτέον τὸ καλῶς, εὖ ἔχει, ἢ τι τοιοῦτον. Ἀκριβῶς δὲ διασταλτέα ἡ μέχρι τοῦδε ἐξηγηθεῖσα καθαρά ὑποθετικὴ τῶν ἄλλων τοῦ μορίου εἰ σημασιῶν· οἷα π. χ. ἡ διστακτικὴ ἢ ἐρευνητικὴ, ὡς εἰ πέπαιται τῆς ἰδωδῆς σκέψομαι (Ἀρφ. Εἰρ. 29), ἢ ἡ καθ' αὐτὸ θετικὴ ὑπὸ ἐρμηνείαν, ἥτοι ἔκφρασις ὑποθετικὴν, ὡς θαυμαστόν οὐδὲν πεποιήκαμεν, εἰ ἀρχὴν διδομένην ἐδιξάμεθα (Θουκ. Α', 76, Ἴδε καὶ Γ'). ἔνθα ἡ ἀπόδοσις καὶ διὰ τοῦ ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ μάλιστα καταλληλότερον καὶ σαφέστερον· οὕτω καὶ οὐδὲν θαυμαστόν, εἴ τε πεπλεονέκτηκεν (Φίλιππος) ἡμῶν (Δημ. Φ. Ἐπιστ. §. 4). ὅπερ, βέβαιον ὄν κατὰ τὸ πρᾶγμα καλύπτει καὶ κρύπτει, τρόπον τινά, ἐρμηνεία οἷον ἀμφίβολος. *

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ.

Περὶ Λόγων Ἀναφορικῶν.

§. 1. Οἱ διὰ τῶν Ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ τῶν ἀναφορικῶν μορίων γινόμενοι ἀναφορικοὶ λόγοι ἐξηγουσιν ἀναφοράν. Ἔστι δὲ ἀναφορὰ ἐκείνη τῶν κῶλων τοῦ λόγου ἡ σχέσις, καθ' ἣν τὸ ἐπόμενον ἀναμιμνήσκει πάντοτε ἡγούμενόν τι πρόσωπον ἀναμιμνήσκει ἄλλο σχετικὸν πρόσωπον, πρᾶγμα ἀναμιμνήσκει ἄλλο πρᾶγμα, καὶ περίστας ἄλλην περίσασιν.

§. 2. Σύγκεινται λοιπὸν οἱ ἀναφορικοὶ λόγοι ἐκ δύο μερῶν ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ὅπερ ἐκφράζεται διὰ τῶν δεικτικῶν ἀρτωνυμῶν καὶ τῶν δεικτικῶν μορίων, καὶ ἐκ τοῦ ἀναφορικοῦ, ἐξηγουμένου διὰ τῶν ἀναφορικῶν ἀρτωνυμῶν, καὶ τῶν ἀναφορικῶν μορίων, ἀναμιμνησκόντων πάντοτε τὰ δεικτικά, λεγόμενα ἢ νοούμενα, καὶ εἰς ταῦτα ἀναφερομένων. Τὸ δὲ ἀναμιμνήσκει τὸ οὗτος, ἢ ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ, τὸ ὅπερ ἀναμιμνήσκει τὸ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα, τὸ ὅπου ἀνακαλεῖ τὸ ἐκεῖ, τὸ ὅτε, τὸ τότε, τὸ ὅπως τὸ οὕτως, κτλ.

§. 3. Ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν δυνατὸν νὰ θεωρηθῶσιν οἱ ἀναφορικοὶ λόγοι α'. ὡς ἰσοδυναμοῦντες τῇ δεικτικῇ ἀρτωνυμῇ καὶ τῷ συμπλεκτικῷ συνδέσμῳ καὶ ὅς=καὶ οὗτος ἢ οὗτος δέ β'. ὡς ἐξηγοῦντες χαρακτηριστικόν τι κατηγόρημα (τοιούτος ἢ τοιούτος κτλ.) καὶ προσδιορισμὸν μέρους τῆς κυρίας προτάσεως τοὺς πρώτους καλοῦμεν, συντομίας χάριν, προσθετικούς, τοὺς δευτέρους προσδιοριστικούς διὰ τῶν πρώτων ἐνέireται νέα ἔννοια εἰς τὴν προηγουμένην, διὰ τῶν δευτέρων χαρακτηρίζεται καὶ προσδιορίζεται ἡ προηγουμένη.

§. 4. Οἱ προσθετικοὶ ἀναφορικοὶ λόγοι δέχονται συνήθως τὴν σύνταξιν τῶν ἀπολύτων λόγων, τιθέμενοι καθ' ὀριστικήν, ἄνευ τοῦ ἂν τὰ πολλά, ἢ κατ' εὐκτικήν μετὰ τοῦ ἂν, ἐπὶ δυνητικῆς ἐννοίας ὡς, ἤθελε τιθεῖ καὶ ὁ διὰ τοῦ καὶ οὗτος ἰσοδύναμος λόγος παρ' ἡν ὁ Μηδοσάδης, ὅςπερ ἐπρέσβευεν αὐτῷ πάντοτε (Ξ. Ἀν. Ζ', θ', 23)=καὶ οὗτος ἐπρέσβευεν.—τὸ πάχος τοῦ τείχους, ὅπερ γῆρ ἐτι δηλόν ἐστι περὶ τὸν Πειραιᾶ (Θουκ. Α'. 83)=τοῦτο δὲ καὶ νῦν ἐτι δηλόν. Ὡς αὐτῶς καὶ κατ' εὐκτικήν, ἴαν ποτε συμβῇ τι πταῖσμα, ἃ πολλὰ γένοιτο ἂν ἀνθρώποις, κτλ (Δ. Χερρόν. Γ'=καὶ ταῦτα πολλὰ γένοιτ' ἂν.—πᾶν ἐξαιρεῖ λόγος, ὃ καὶ σίδηρος πολεμῶν δράσειεν ἂν (Εὐρ. Φ. 520) καὶ κατὰ προστακτικήν κρατῆρές εἰσιν, ὧς κρατ' ἔρεθον (Σ. Κ. 472). Περί ὑποτακτικῆς ἴδε κατωτέρω §. 8.

§. 5. Καὶ οἱ προσδιοριστικοὶ ἀναφορικοὶ λόγοι δέχονται τὴν σύνταξιν τῶν ἀπολύτων λόγων, τιθέμενοι καθ' ὀριστικήν ἢ εὐκτικήν μετὰ τοῦ ἂν, ὅταν ἐξηγῶσι θετικὴν ἢ δυνητικὴν

ἐννοίαν ἐκπίας ὅσους γε δὴ καλοῖουσ ἐτύχχανεν ἔχων (Ξ.) — οὐδεμίαν ἡγοῦμεν τοιαύτην εἶναι τέχνην, ἥτις τοῖς κακῶς πεφυκόσι πρὸς ἀρετὴν σωφροσύνην ἂν καὶ δικαιοσύνην ἐμποιήσκειν (Ἰσ. Σοφ. ιά.) — οὐ ῥαδίον ἐστὶν εὖρεῖν ἔργον, ἐφ' ᾧ οὐκ ἂν τις αἰτίαν ἔχοι (Σ. Ἀπ. Β', ἡ, δ)· ἐπὶ δὲ παρελθόντος· ἡξίου τὴν αὐτὴν Πασίῳρι ψευδομένῳ γίγνεσθαι ζημίαν, ἥς περ ἂν αὐτὸς ἐτύχχανεν, κτλ. (Ἰσ. Τραπεζίτ. ιά).

§. 6. Ἐν πᾶσι τούτοις ὁ λόγος οὔτε περὶ ἱππέων οὔτε περὶ τέχνης, οὔτε περὶ ἔργου, οὔτε περὶ ζημίας ἀπλῶς, ἀλλὰ περὶ τοσοῦτων καὶ τοιούτων ἱππέων, περὶ τοιαύτης τέχνης, περὶ τοιούτου ἔργου, περὶ τοιαύτης ζημίας. Οὕτω λοιπὸν τὸ τοῦ Δυσίου (Ἐρατ. Φόβου Ἀπολογ. ιά)· καὶ οὕτω σφόδρα ὁ νομοθέτης ἐπὶ ταῖς γαμεταῖς γυναιξὶ δίκαια ταῦτα ἡγήσατο εἶναι, ὥστε καὶ ἐπὶ ταῖς παλλακαῖς ταῖς ἐλάττονος ἀξίαις τὴν αὐτὴν δίκεν ἐπέθηκεν, εἰς ἀναφορικὸν λόγον ἀναλυόμενον, ἥθελεν εἶναι· αἰτινες ἐλάττονος (ἄξιας) εἰσὶν· τοῦ δὲ κατὰ τὸν δεύτερον τρόπον ἐκλαμβάνόμενον ἥθελε παρέχει διακρίσιν παλλακῶν — ἐπὶ ἐκείναις μόνον ταῖς παλλακαῖς αἰτινες κτλ. ὅπερ ἄτοπον· κατὰ τὸν πρῶτον δὲ τρόπον, τὸν μόνον· ὀρθόν — ἐπὶ τῶν παλλακῶν, αἰτινες, κτλ., — αὗται δὲ ἐν γένει ἐλάττονος εἰσὶν ἄξιας τῶν γαμετῶν.

§. 7. Ὅταν δὲ οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐξηγῶνιν ὑποθετικὴν ἐννοίαν, τότε τίθενται καθ' ὑποτακτικὴν μὲν μετὰ τοῦ ἂν, ἀρκετικοῦ χρόνου ἡγουμένου, κατ' ἐγκτικὴν δὲ ἄνευ τοῦ ἂν, ιστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου· ἐν παντὶ πράγματι οἱ ἄνθρωποι τούτοις μάλιστα θέλουσι πείθεσθαι, οὗς ἂν ἡγῶνται βελτίστους εἶναι (Ξ. Ἀπομν. Γ', γ', 9). — οἱ Ἀθηναῖοι ἡξίουσιν οὐδὲ μὴ μόνον νικῶεν οὐδ' ἂν μετὰ συμμάχων δύνασθαι (Λυσ. Ἐπιταφ. §. 24). Ἰσοδυναμεῖ λοιπὸν τὸ μὲν οὐδὲ ἂν ἡγῶνται τῷ ἐάν τις τις ἡγῶνται, τὸ δὲ οὐδὲ μὴ νικῶεν τῷ εἰ τις τις μὴ νικῶεν· οὕτως ὡς ἂν τυγχάνη — ἐάν τις τυγχάνη, δε τυγχάνοι — εἰ τις τυγχάνοι.

§. 8. Διὰ τῶν ἀναφορικῶν λόγων τοῦ πρώτου εἶδους καθ' ὑποτακτικὴν ἐγκλίσιν ἐκφέρεται καὶ τελικὴ ἐννοία εἰς

καλόν ἡμῖν Ἄγυτος ὁδε παρεκαθέζετο, ᾧ μεταδῶμεν τῆς σχέψεως (Πλ. Μέρ 89)=ἵνα μεταδῶμεν τοῦτο δὲ=καὶ μεταδῶμεν τούτῳ. Συνηθέστερον δὲ τοῦτο ἐκφέρεται διὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ὀριστικῆς ἀποχωρίσαι τάξεις, αἵτινες βοηθήσουσι (Λυσ. Μαρτιθ. Ἀπολογία 15'). — τεκμήριον τί μιν ἐπιδείξατο, ᾧ ἴσσομαι ὅτι ἀληθῆ λέγετο (Πλ. Εὐθυδ. 294) ἐκφέρεται δὲ καὶ συνέπει' τίς οὕτω μαίνεται, ὅστις οὐ σοὶ βούλεται φίλος εἶναι (Ξ. Α' γ' Β'. ε', 12); ταῦτα δὲ καὶ εἰς τοὺς προσδιοριστικούς δυνατὸν ἀναγαγεῖν. Ὡσαύτως καὶ αἵτιον· θαυμαστὸν ποιεῖς ὅς ἡμῖν μὲν οὐδὲν δίδως. (Ξ. Ἀπομν. Β', γ', 13)=ὅτι. Τοιαῦτα καὶ τὰ (Ξ. Ἀπομν. Α' ε', 64) πῶς οὐρ ἐνοχος εἴη τῇ γραφῇ; ὅς, κτλ=οὗτος γάρ.— αἰτοπα λέγεις, ᾧ Σώκρατες, καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ, ὅς γε κ' εὐεῖς ἐμὲ νεώτερον ὄντα καθηγεῖσθαι (Ξ. Ἀπ. Β'. γ'. 15). *

* §. 9. Εἰς τοὺς ἀναφορικούς λόγους ἀνάγονται καὶ οἱ παρβολικοί, οἱ ἐκφέροντες παραβολάς, οἵτινες κοσμοῦσι τὴν ποίησιν καὶ μάλιστα τὴν ὁμηρικὴν διότι καὶ ἐν τούτοις παρατηρεῖται σχέσις ἀμοιβαία, καὶ ὅχι μέρους πρὸς μέρος, ἀλλὰ κώλου πρὸς κῶλον· ὡς πατήρ οὐ πατὴρ οὐδύρεται ὅστέα καίω· . . . ὡς Ἀχιλεὺς ἐτάριοιο οὐδύρετο ὅστέα καίω (Ίλ. Ψ', 222)—οἱ δ' ἐρέθοντο κατὰ μέγαρον, βόες ὡς ἀγέλαϊαι (Ὀδ. X, 299), κτλ.) *

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ.

Περὶ Λόγων Χρονικῶν.

§. 1. Οἱ χρονικοὶ λόγοι ἐξηγοῦσι τὴν πρὸς ἄλληλα σχέσιν δύο κώλων κατὰ τι χρονικὸν σημεῖον. Ἔστι δὲ ἡ σχέσις αὕτη, ὡς ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν, διττὴ· ἢτοι δηλ. τὸ ἐν κῶλον προσθέτει νέαν ἔννοιαν εἰς τὸ προηγούμενον, ἢ προσδιορίζει τὸ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ σημεῖον. Ἐν τῷ ταῦτα ἐγγέρετο χθὲς περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὅτε καὶ ἤστραψε, τὸ ὅτε καὶ ἤστραψε ἤθελε σημαίνει ὅτι καθ' ἣν στιγμήν ἐγένοντο τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος, συνέβη προσέτι καὶ ἡ ἀστραπή· ἐν τῷ ὅτε οὐκ

ἐπ' εἰμί, τηρικαῦτα ἀρ' εἴμ' ἀνήρ (Σ. Κ. 393), τὸ διὰ τοῦ ὅτε κώλον προσδιορίζει τὸ διὰ τοῦ ἡρίκα, ὁρίζει δηλ. τὸ χρονικὸν σημεῖον ἐν ᾧ τοῦτο ὑπάρχει ἢ γίνεται.

§. 2. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν δυνατὸν εἶπεν ὅτι οἱ χρονικοὶ λόγοι ὁμοιάζουσιν ὥς πρὸς τὴν σύνταξιν τοῦς προσεξηγηθέντας ἀναφορικοῦς, διαιρούμενοι καὶ αὗτοι εἰς προσθετικούς καὶ προσδιοριστικούς, οἵτινες τελευταῖοι ὑποδιαίρονται εἰς τοὺς θετικὴν καὶ εἰς τοὺς ὑποθετικὴν ἔννοιαν ἐξηγούντας. Ὡς δὲ ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν λόγων ὑπάρχουσι δύο κῶλα, τὸ ἀναφορικὸν καὶ τὸ ἀναφερόμενον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα, ἐπὶ μὲν τῶν προσθετικῶν τὸ προστιθέμενον, καὶ τὸ εἰς ὃ προστίθεται, ἐπὶ δὲ τῶν προσδιοριστικῶν τὸ προδιορίζον καὶ τὸ προσδιοριζόμενον ἦτοι κύριον κῶλον.

§. 3. Οἱ προσθετικοὶ χρονικοὶ λόγοι διὰ τῶν χρονικῶν μορίων ἰκφερόμενοι δέχονται τὴν σύνταξιν τῶν ἀπολύτων λόγων καθ' ὁριστικὴν ἢ ἐγκεικλὴν τιθέμενοι, κατὰ τὴν φύσιν τοῦ λόγου. Εἴ.αι. δὲ σπάνιοι ὀλίγοι πρόσθετοι, ὅτε ἐγὼ ἔφηρ πλουτεῖν, ἰγέλασα; (Ξ. Οἰκ. Β', 9). — Φίλιππος θυλάξας τοῦς ἱερούς ἐπιχειρεῖ, ἡρίκ' ἂν ἡμεῖς μὴ (ἢ οὐ) θυναίμεθα ἀγικέσθαι. (Θημ. Φ. Α', 14).

§. 4. Οἱ προσδιοριστικοὶ χρονικοὶ λόγοι δέχονται τὴν ὁριστικὴν, ὅταν ἐξηγῶσι μερικὸν γενόμενον εἰς ὁρισμένον χρόνον σημεῖον ἀναφερόμενον ἔνθ' ἂν οἰμῶσαι πάρα, . . . ὅθ' ὥθ' ἔχωρ πρὸς τῆς δ' ὁβρίζει μητρός (Σ. Ἡ.Ι. 788). — ὅτε πλούσιος ἦν, ἐφοβούμην (Ξ). — μέχρι μὲν (οἱ Ἀθηναῖοι) ἀπὸ τοῦ ἴσου ἡγοῦντο, προθύμως εἰσόμεθα. (Θ. Γ', 10). — Μεσσηνίους οὐ πρότερον ἐπαύσατο (Λακεδαιμόνιοι) πολιορκούντες, πρὶν ἐξέλαιον ἐκ τῆς χώρας (Ισ. Παρ. λέ). Οὕτω καὶ . . . ὅποτε οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξέλαιον (Ξ. Ἰπαρ. Ζ', 14). — ἕως ἀφίκοντο (Θουκ.). — ἕως ξηνετρίβη τῆς κεφαλῆς (Ἀρρ. Εἰρ. 71). — ἕς τε ἠγάγκασαν (Ξ) ἕως ἰστίαι καίρως, ἀντιλάθεσθε τῶν πραγμάτων (Δημ.). Ἐν ταῖς χωρίαις τοῦτοις παρίστανται εἰς ἀνύγχρονα τὰ ὑπὸ τῶν δύο κῶλων ἰκφερόμενα, ἐν τῷ ἐνεστώτι καὶ παρωχημένῳ, τοῦ χρονικοῦ μορίου σημαίνοντος τὸ πότε καὶ ἕως οὗ.

§. 5. "Οταν δὲ ὡσαύτως μὲν ἀναφέρηται τὸ πρᾶγμα εἰς ὥσι-
σμένον χρόνον σημείων, ἀλλὰ ἢ μίξ ἐνέργεια γίνηται μετὰ τὴν
ἄλλην, τότε τὸ προσδιοριστικὸν χρονικὸν κῶλον ἐκφέρεται διὰ
τῶν χρονικῶν μαρίων ἐπεί, ἐπειδὴ, ὡς, ὅτε, ὁπότε, ἡρίκα·
ἐπεὶ δάκρυσα κείνον, τὰ θ' ὅπλα ἀπῆλθον τοῦ πατρὸς τὰ
τ' ἄλλα ὅσα ἦν (Σ. Φ. 36).—ταύτην, ἐπειδὴ θαλερὸς εἶχ'
ἦδης χρόνος, μνηστῆρας ἦθον Ἑλλάδος πρῶτοι χθονόες
(Εὐρ. Ἡ. 20).—ὡς τάχιστα ἕως ὑπέφαινε, ἐθόοιτο πάν-
τες παρόντες οἱ στρατηγοὶ (Ξ. Ἀν. Δ', γ', 9).—εὐθὺς ἀφ'
οὗ.—τοιοῦτος ἦσθαι τοῖς λόγοις, χῶστε μου τὰ τόξ' ἐκλε-
πες. (Σ. Φ. 1271)—ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χερσὶν κατεῖχον
(Σ. Κ. 1699).—ἡρίκα ἐβλεπον (Σ. Τ. 1170).—ἡρίκα ἐξω
μέσου ἡμέρας ἐγένετο (Ξ. Κ. Π. Δ', δ', 1).

§. 6. "Οταν δὲ ὁ λόγος ἀναφέρηται εἰς ἀόριστον χρόνον ση-
μείων ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος, μέλλοντος, ἢ παρωχημένου, τότε
τὰ προσδιοριστικὰ χρονικὰ κῶλα, λαμβάνοντα τὸν χαρακτή-
ρα τῶν ὑποθετικῶν, δέχονται καὶ τὴν τούτων σύνταξιν, ὡς
ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν, καθ' ὑποτακτικὴν ἢ εὐκτικὴν τιθέμενα·
καθ' ὑποτακτικὴν μὲν, ἐνεστώτος ἢ μέλλοντος, κατ' εὐκτικὴν
δὲ ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ὅπερ δηλοῖ ὅτι τὰ μὲν πρῶ-
τα ἀναφέρονται εἰς τὸ ἐνεστώ· ἢ μέλλον, τὰ δὲ δευτέρω εἰς
τὸ παρελθόν· ἐπὶ ἀμφοτέρων δὲ δηλοῦται ἥτοι ἅπαξ γινόμε-
νον ἢ πολλάκις ἐπαναλαμβανόμενον.

* §. 7. Καὶ ἡ μὲν ὑποτακτικὴ δέχεται συνήθως τὸν δυ-
νητικὸν σύνδεσμον ἄν, εἴτε χωριστὸν, εἴτε μετὰ τῶν χρονικῶν
μαρίων εἰς μίαν λέξιν συγχωνευόμενον, ὡς ἔστ' ἄν, ἄχρι ἄν,
μέχρι ἄν, ἕως ἄν, ἡρίκ' ἄν, καὶ ὅταν=ὅτε ἄν, ὁπότεν=
ὁπότε ἄν, ἐπὶ ἄν=ἐπεὶ ἄν, ἐπὴν=ἐπεὶ ἦν, ἐπειδὴν=ἐπειδὴ
ἄν ἢ δὲ εὐκτικὴ τίθεται συνήθως ἄνευ τοῦ ἄν. Οὕτω π. χ.
δεῖ τοῦ; γενομένους μέχρις ἄν ἕωσι ποιεῖν (Μέν).—ἔστ' ἄν
λεῖψσω παμφεγγεῖς ἄστρων βίπας (Σ. Ἡ. 1405) καὶ ἐπει-
δὴν ἀκούσῃτε κρίνατε (Δημ).—ὅταν ἀγασθῶ τινι (Κ. Κ. Π.
Β', δ', 9).—ὁπότεν ὀδοφερά τὸς ὑπολειφθῇ (Σ. Ἡ. 91).
Ὡσαύτως πορεύεσθαι ἐκέλευσε ἡσύχως, ἕως ἄγγελος ἔλθοι
(Ξ. Κ. Π. Γ', γ', 53)=ἕως οὗ ἔλθῃ — καὶ διὰ παντός τοῦ

πολέμου, ὅποτε ξυμβαίη αὐτοῖς, ἐχρῶντο τῷ νόμῳ (Θ. Β'. 34).—Ἰσάκις.—ὅτε ἔξω τοῦ δεινοῦ γένοιτο, πολλοὶ τῶν Κλέαρχον ἀπέλειπον (Ξ. Ἀν. Β'. 5. 12).—ὁπότε εὖ πράσσοι πόλις, ἔχαιρε, λυπρῶς δ' ἔφερεν εἴτοι δυστυχοὶ (Εὐρ. Ἰκ. 898). Ἐνίοτε παραλείπεται μὲν δ' ἂν ἐπὶ τῆς ὑποτακτικῆς, ὡς ἔστ' ἐγὼ μόλῳ (Σοφ. Αἷ. 4183), τίθεται δὲ ἐπὶ τῆς εὐκτικῆς, ὡς ὁπότεν ἦκοι,—ὁπότεν σπουδάσαι (Ξ. Κ. Π. Α', γ', 41). *

* §. 8. Οἱ χρονικοὶ λόγοι ἐξ ἰδίας αὐτῶν φύσεως ὁμοιάζουσι τοῖς ἀναφορικοῖς, διότι ὡς τὰ τοπικὰ ἐπιρρήματα, οὕτω καὶ τὰ χρονικὰ οὐδὲν ἕτερον ἢ ἀναφορικά εἰσιν. Ὡς τὸ ὅς πρὸς τὸ ἐκεῖνος, τὸ ὡς πρὸς τὸ οὕτως, τὸ ὅπου πρὸς τὸ ἐκεῖ, οὕτω καὶ τὸ ὅτε πρὸς τὸ τότε, κτλ. (σ. 224) διὰ τοῦτο δέχονται καὶ τὴν σύνταξιν αὐτῶν. Ὡς πρὸς τὸ ὠρισμένον χρονικὸν σημεῖον, τὸ προτερόχρονον καὶ ὑστερόχρονον, ὁμοιάζουσι τοῖς αἰτιολογικοῖς, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν χρονικῶν τὸ ἐν συμβαίνει κατὰ σύμπτωσιν μετὰ τὸ ἄλλο, ἐπὶ δὲ τῶν αἰτιολογικῶν τὸ ἐν προκύπτει διὰ τὸ ἄλλο, καὶ τοῦ πρώτου ἀφαιρεθέντος συναφαιρεῖται καὶ τὸ δεύτερον. Ἐπειδὴ δὲ πολλάκις συμπίπτει χρόνος καὶ αἴτιον, διὰ τοῦτο πολλὰ μόρια ἐκ τῶν προηγουμένων εἰσι χρονικὰ ἐν ταύτῃ καὶ αἰτιολογικά, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ὅτε, ὁπότε, ὡς. Ἐκ τούτου λοιπὸν καὶ διὰ τῶν χρονικῶν λόγων ἐξηγεῖται αἴτιον, ὡς καὶ διὰ τῶν ἀναφορικῶν ὅτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει, προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν (Δημ. Ὀλυνθ. Η', α'). *

* §. 9. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ χωρὶα ἐν οἷς δυσκόλως ἀποφασίζεται εἰ μόνον τυχαία χρονικὴ περίστασις ἐξηγεῖται ἢ συνάμα καὶ αἴτιον. Καὶ τοῖς ὑποθετικοῖς ὁμοιάζουσιν οἱ χρονικοὶ λόγοι ὡς πρὸς τὸ μέλλον διότι ἐπίσης ἀμφίβολον τὸ ἐπειδὴν ἔλθῃ, ὡς καὶ τὸ εἴαν ἔλθῃ, μετὰ τῆς διαφορᾶς ὅτι ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἡ ἀμφιβολία πίπτει ἐπὶ τοῦ χρόνου μάλιστα, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἐπὶ αὐτῇ· τῆς ἐλευσσεως. *

* §. 10. Τὰ χρονικὰ μόρια ὅτε, ὁπότε, μετὰ τοῦ ἀναφορικοῦ ὡς παραλαμβάνονται καὶ ἐπὶ τῶν παραβολῶν, προτι-

θέμενα ἢ ἐπιτιθέμενα. Συχνότατον δὲ τοῦτο ἐν ταῖς ὁμηρικαῖς παραβολαῖς (Ἰδ. Ἰλ. Β, 147, 209, Γ. 33 Δ. 130. 140 Ν, 471. Ὀδ. Δ, 335. Ε, 125, κτλ). Αὗται δὲ αἱ ὁμηρικαὶ παραβολαὶ καὶ διὰ τὸν συντακτικὸν τρόπον καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν καλλοπὴν ἐγίναν ἰδιαιτέρων πραγματειῶν θέμα, πολλῶν καὶ διαφόρων ποιημάτων περὶ τούτων γραφθέντων. *

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ.

Περὶ Λόγων Συμπερασματικῶν ἤτοι Λόγων Συνεπείας.

§. 1. Καλοῦμεν λόγους συμπερασματικοὺς ἤτοι λόγους συνεπείας ἐκείνους τοὺς λόγους, ὧν τὸ δεύτερον κῶλον περιέχει συνέπειαν τοῦ πρώτου. Λακιδαιμόνιοι τοσοῦτον ἀπολειμμένοι τῆς κοινῆς παιδείας καὶ φιλοσοφίας εἶσιν, ὥς οὐδὲ γράμματα μαθήσονται (Ἰσ. Παναθ. πγ').—τὰ πολλὰ Πρωταγόρας ἐνδορ διατρέχει, ὥστε θάρρει, καταληψόμεθα αὐτόν, ὡς τὸ εἰκός, ἐνδορ (Πλ. Πρωτ. 311).—... ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποτ' γνώμης πέσω (Σ. Τρ. 705)—αἰδοῦς δ' ἐνιπίμπλατο ὥστε καὶ ἐρυθραῖεσθαι (Ξ. Κ. Π. Α', δ', 4). Ὅμοιαν σχέσιν ἐξηγοῦσι βεβαίως καὶ οἱ αἰτιολογικοὶ καὶ εἰς τελικοὺς λόγοι, ἀλλ' οἱ μὲν ἔχουσι τὴν συνέπειαν σκοπούμενην καὶ ἀναγκάζειν, οἱ δὲ συμπερασματικοὶ ὅχι σκοπούμενην, οὐδὲ πάντοτε ἀναγκάζειν.

§. 2. Οἱ συμπερασματικοὶ λόγοι ἐκφέρουσι τὸ δεύτερον κῶλον διὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ὥστε, ὅταν ἡ συνέπεια παρίσταται ὡς θετικὸν γινόμενον, γινόμενον ἢ γειρησόμενον· τὰ ἐν τῷ βίῳ οὕτως ἡμῖν δοκεῖ παντὸς ἀξία εἶναι, ὥστε πάντες τὸ καταλιπεῖν αὐτὰ πάντων μάλιστα φεύγομεν (Ξ. Ἀπομν. Β'. 6', 3).—ὥστε ἐγωγε ἐξ ὧν ἀκούω, οὐδένα κλέω ὑπὸ πλειόνων περιλῆσθαι οὔτε Ἑλλήνων οὔτε βαρβάρων (Ξ. Ἀρ. Α', θ'. 28).—ταχὺ δὲ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ὁ Κῦρος ἀνηλώκει, ὥστε ὁ Ἀστυάργης οὐκέτ' εἶχε αὐτῷ συλλέγειν θηρία (Ξ. Κ. Π. Α. δ', 5).—ὥστ' ἐν δό-

μοισι τοῖσσι σοῖς στήσω σ' ἄγων (Σ. Κ. 1312). — ἀλλ' ἔστιν εὖνον, ὡς πρὸς πιστὰς ἐρεῖς (Σ. Ἡλ. 1204).

§. 3. Ἐκφέρεται κατ' ἀπαρέμφρατον μετὰ τοῦ ὥστε τὸ δεύ-
τερον κῶλον τῶν συμπερασματικῶν λόγων, ὅταν ἡ συνέπεια
παρίσταται ὡς ἀποτέλεσμα σύμφωνον καὶ σύμμετρον τῇ
ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ιδιόσχητι ὅταν δηλ. τὸ ἐν τῇ κυρίᾳ
προτάσει παρίσταται ὡς ἱκανὸν ἵνα παραγάγῃ τοῦτο ἢ ἐκείνο
τὸ ἀποτέλεσμα· τοιοῦτοι ἦσαν ὥστε τοὺς ἡμαρτηκότας ἀρ-
γύριον λαμβάνοντες ἀφιέναι (Λυσ. Δήμον Καταλ. Ἀπολ.
§. 26), ἦταν δηλ. ἱκανοὶ ποιεῖν τοῦτο, εἰ δὲ καὶ ἐποιοῦν οὐ
δηλοῦται. — Κλέαρχος ἐλαυνεν ἐπὶ τοὺς Μένωρος, ὥστε ἐ-
κείνους ἐκπεπλήχθαι (Ξ. Ἀν. Α', ε', 13). — κραυγὴν πολ-
λὴν ἐποιοῦν, ὥστε καὶ τοὺς πολέμλους ἀκοῦειν (Ξ. Ἀν. Β',
6', 17).

§. 4. Τίθεται εὐκτική μετὰ τοῦ ἄν, ὅταν ἡ συνέπεια ἐκ-
φέρηται δυνητικῶς· ἐπίστασθε, ὥστε καὶ ἄλλους εἰκότως
ἂν διδάσχοιτε (Ξ). — ὥστε βουλομένη ἂν χαρίζεσθαι σοι, εἴ
μου δυνατὰ δέω (Πλ. Πρωτ. 333). Ὡσαύτως δέχονται τὸν
ἂν σύνδεσμον οἱ ἱστορικοὶ χρόνοι, ὅταν ἡ συνέπεια ἐκφέρη-
ται κατὰ τὸν αὐτὸν δυνητικὴν τρόπον· τὸ χωρίον παραχό-
θεν κάτοπτρόν ἐστιν, ὥστε τίς ἂν ἀπετόλμησεν ἐπιχειρῆσαι
τοιοῦτω πράγματι (Λ. Σηκοῦ Ἀπολ. §. 28); Τίθεται δὲ
προστακτικὴ καὶ ὑποτακτικὴ προστακτικῇ ἰσοδυναμοῦσα, ὅ-
ταν ἡ συνέπεια παρίσταται ὡς προσταγή, ὡς παραίνεσις, ὡς
δέησις, κατ' ἰσότητος πέρφρας πατρός, θνητὸς δ' Ὀρέστης
ὥστε μὴ λίαν στένε (Σ. Ἡλ. 1172). — ὥστε μηκέτι ἀπόρει
(Ξ. Συμπ. Δ', 16). — ὥστε μοι συγγνώμην ἔχε (Πλ.). Οὕτω
δὲ καὶ ὥστε μὴ ἀποκάμης σπαντὸν σῶσαι (Πλ. Κρίτ. 45),
διότι ἐπὶ ἀορίστου τίθεται ὑποτακτικὴ.

§. 5. Μετ' ἀπαρέμφρατον τίθεται πολλάκις τὸ δεύτερον
κῶλον τῶν τοιούτων λόγων ἐπὶ τῇ σημασίᾳ τοῦ ἐπὶ συμ-
φωνίᾳ ἐντέθησαν ὥστε ἐχθροὶ εἶναι καὶ ὁμήρους δοῦ-
ναι (Θ. Ε', 61). — ἐξῆν αὐτοῖς τῶν λοιπῶν ἀρχεῖν Ἑλλή-
νων, ὥστ' αὐτοὺς ὑπακοεῖν βασιλεῖ (Λ. Φ. Β', 6'). Τὸ αὐτὸ
δὲ ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἐφ' ᾧ τε καὶ τῇ ὁριστικῇ· ἐντέθησαν

πρὸς τοὺς Λακεδαιμόνιους ἐφ' ᾧ τε ἐξέλασιν ἐκ Πελοποννήσου καὶ μηδέποτε ἐπιδήσονται αὐτῆς (Θ. Α', 103). Ὡσαύτως τίθεται τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τοῦ ὥς καὶ ἐπὶ τῆς συνήθους ἄνευ τοῦ ὥστε, αὐτοῦ χρήσεως· τοὺς Ἕλληνας ἢ πόλιν ἀπελεύσατο δουλείας ὥστε ἐλευθέρους εἶναι (Πλ. Μενεξ. 215).—οὐ γὰρ ἐπειθε Ἰστιάος τοὺς Χίους ὥστε ἐαυτῷ δοῦναι γέας (Ἡρ. ζ', 5). Ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς περιστάσεως, εἰ μὲν δὲν ταυτίζονται τοῖς τελικοῖς ἀπαρεμφάτοις προσεγγίζουσιν ὁμῶς τοσοῦτον ὥστε ὀλίγον διαφέρουσιν. Ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ τίθεται καὶ τὸ ὥς ἀλλὰ σπανιώτερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ.

Περὶ Λόγων Εἰδικῶν ἥτοι Διηγηματικῶν.

§. 1. Λόγους εἰδικούς ἥτοι διηγηματικούς καλοῦμεν τοὺς διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὥς, διὰ τῶν εἰδικῶν λεγομένων ἀπαρεμφάτων ἢ διὰ τῶν εἰδικῶν μετοχῶν ἐκφέροντας τὸ δεύτερον κῶλον, ὅπερ εἰδικεῖον τὸ διὰ τοῦ πρώτου γενικώτερον ἐξηγούμενον, ἐκθέτει καὶ ἐρμηνεύει τὸ ὅλον· εὖ γὰρ οἶδα ὅτι ροσιῖτε πάντες (Σ. Τ. 60)—σφῶν δ' ἐνέπρω γε τοῖν παρεστώτοιιν ὅτι νῦν καιρὸς ἔρδειν (Σ. Ἡλ. 1367).—ἔξοιδα δ' ὥς μέλει γε (Σ. Φ. 1307), δηλ. θεοῖσι δίκης. — ταῦτόν φημι εἶναι τὸ βέλτιον καὶ τὸ κρεῖττον (Πλ. Γοργ. 489). — λυπηρὸς ἴσθ' ὦν (Ἀρφ. Ἀχ. 455). Γίνεται δὲ τοῦτο μάλιστα μετὰ τῶν γνωστικῶν, λεκτικῶν, ἀγγελτικῶν, διηγηματικῶν, δοξασι-κῶν καὶ τῶν τοιούτων ῥημάτων.

§. 2. Ἐπὶ τῶν εἰδικῶν ἥτοι διηγηματικῶν λόγων πρόκεινται εἰς ἐξέτασιν τὰ ἐξῆς τέσσαρα· α'. ἡ χρήσις τῶν ἐγκλίσεων· β'. ἡ χρήσις τῶν χρόνων· γ'. ἡ σχέσις τῶν διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὥς πρὸς τοὺς δι' ἀπαρεμφάτου καὶ μετοχῆς ἐκφερομένους· καὶ δ'. ἡ πρὸς ἀλλήλους σχέσις τῶν δι' αὐτῶν τούτων, ὅτι καὶ ὥς, ἐκφερομένων λόγων.

α'. Ἡ χρήση τῶν Ἐγκλίσεων.

§. 3. Ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῶν ἐγκλίσεων ἐν ταῖς ἔμπρο-

σθεν ἤδη παρετηρήσαμεν ὅτι ὡς γενικὸς κανὼν ἐρίζεται ὁ ἔ-
 ξης Ἑρεστώτος ἢ μέλλοτος ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ἡγου-
 μένου ἔπεται ὀριστική. Ἱστορικοῦ δὲ χρόνου ἡγουμένου, ἔ-
 πεται εὐκτική ἄνευ τοῦ ἄν' οὗθ' ὅτι χαίρουμεν (Πλ. Πολ.
 Ι', 605).—λέξω δέ σοι ὡς οὐ δίκη γ' (Ἀγριμέμονα) ἔκτει-
 νας (Σ' Ἡ.λ. 560).—Περικλῆς προηγούμενος τοῖς Ἀθηναίοις
 ὅτι Ἀρχίδαμος μὲν οἱ ξένοι εἶη (Θ. β', 13. Ἀλλ' ἐν ταύτῳ
 παρετηρήσαμεν ὅτι πολλάκις, παραμελουμένης τῆς τοιαύτης
 ἱεραρχείας, τίθεται καὶ ὀριστική, καίπερ ἱστορικοῦ χρόνου
 ἡγουμένου ὅτι δ' ἀληθῆ ἐλεγε, ὥδε ἐδίδασκεν (Ξ. Ἀπ. Α'.
 ζ', 2).—ἐλεγον οἱ ἐπιτήδείοί μου ὡς ἐλπίζουσιν, κτλ. (Ισ.)
 ἴδε σ. 142, §. 24, §. 25. Προσκειναιῶν δὲ ἐνταῦθα, ὅτι ἡ
 μετὰ εὐκτικῆς σύνταξις τοῦ ὅτι, οὐκ ἀπαντωμένη παρ' Ὀ-
 μῆρῳ, εἶναι μεταγενέστερον ἐπινόημα τῶν Ἀιτικῶν, μόνοις
 αὐτοῖς ἰδιαίχουσιν, κατὰ Ἀπολλώνιον τὸν Δύσκολον (Βακκέ-
 ρου Ἀρέτδ. Ἐ.λ.λην. σ. 501).

6. Ἡ χρῆσις τῶν Λόγων.

§. 4. Ὡσαύτως ἀνωτέρω παρετηρήσαμεν ὅτι οἱ γραμματι-
 καὶ χρόνοι ρυθμίζονται κατὰ τὴν ὑποτιθεμένην σχέσιν τοῦ
 ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει καὶ τοῦ ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ χρονικοῦ
 τμήματος· τὸ προηγούμενον ὅτι εἶη ἐκφέρει ἀμφότερα τὰ κώ-
 λα κατ' ἐξάρτησιν εἰς τὸ παρελθόν καὶ ὡς σύγχρονα· τὸ Κύ-
 ρος ἐλεγε ὅτι ἡ οὐδὲς ἔσοιτο πρὸς Βασιλέα μέγαρ, εἰς Βα-
 βυλῶνα (Ξ. Ἀρ. Α', δ', 11), ἐκφέρει τὸ μὲν τῆς κυρίας προ-
 τάσεως εἰς τὸ παρελθόν, τὸ δὲ τοῦ ἐξαρκωμένου κώλου εἰς
 τὸ ἐπὶ τοῦ παρελθόντος μέλλον—ἐμελλον ἔσεσθαι· τὸ μετε-
 μέλλοντο οἱ Ἀθηναῖοι ὅτι οὐ ἐννέθησαν (Θ. Ε', 14) ἐκθέτει
 ἀμφότερα εἰς τὸ παρελθόν, σύγχρονα καὶ ὡς ἀνυπόστατα.
 (ἴδε κατωτέρω)· εἰς τὸ ἰθὺς ὁ βάσκαρος αὐτός ὅτι δεινὰ
 ποῶ (Δ. Στεφ. μβ'), τὸ μὲν ἀναφέρει εἰς τὸ παρελθόν, τὸ δὲ
 παριστᾷ ὡς ἐνεστώς· εἰς τὸ ἐλπίδα εἶχον ὡς ἀνευρήσεις, κτλ.
 (Πλ. Ἀάχ. 200) τὸ μὲν ἀναφέρει εἰς τὸ παρελθόν, τὸ δὲ με-
 ταφέρει εἰς τὸ μέλλον.

γ'. Ἡ σχέσις τῶν διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς πρὸς τοῦ; δι' ἀπαρεμφάτου καὶ μετοχῆς ἐκφερομένους λόγους.

§. 5. Διευκλιωτέρη εἶναι ἡ σχέσηις τῶν διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς πρὸς τοῦ; δι' ἀπαρεμφάτου καὶ μετοχῆς ἐκφερομένους λόγους, ἡ ὁμοιότης δηλ. καὶ ἡ διαφορά τῶν οὕτως ἢ ἐκείνως ἐξηγουμένων λόγων· διότι, καίπερ ἡ διὰ τοῦ μετ' αἰτιατικῆς καὶ ἀπαρεμφάτου πλοκή τοῦ λόγου ἐκλαμβάνεται ἰσοδύναμος ἐν γένει τῇ διὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ὅτι καὶ ὡς, καὶ ἀπαντῶνται παραδείγματι ἱκανὰ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου, οἷον, καὶ τις εἰ τῶν οἰκιστῶν ἐξαγγέλλει ὡς οἱ παῖς γέγονε — ὅτε οἱ ἐξήγγειλε ὁ οἰκέτης παῖδα γενομέναι (Ἡρ. ΣΤ', 63, 65). — πολεμίους λέγεις ἱππεῖς ἐξαχισμύρους εἶναι — λέγει ὅτι ἤκουσιν αὐτῷ ἄγγελοι (Ξ. Κ. Π. Β', α, 6. Ε', γ', 26), ὑπάρχει ὅμως καὶ διαφορά εἰς τὴν χρῆσιν, εἰ καὶ οὐχὶ πάντοτε ἴτως τηρουμένη, ὡς καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς.

§. 6. Πρὸ πάντων σημειωτέον περὶ τούτων ἐν γένει ὅτι διὰ μὲν τοῦ ὅτι ἐκφέρεται ἡ ἐννοια ὡς πραγματικὸν γενόμενον, ἐσωτερικῶς ἀνεξάρτητον ἐκ τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως (*ιδε' . 7), οἷον ἀγγέλλουσιν ὅτι ἡ πόλις πολιορκεῖται (Ξ.) διὰ τοῦ ὡς ἐκφέρεται ὡς γενόμενον ἀμφίβολον καὶ ὑπὸ σκέψιν κληρονομαλλόμενον· λέξουσιν ὡς εἰσὶ τῇ πόλει δύο νόμοι κείμενοι, κτλ. (Αἰσχ.) διὰ τοῦ μετ' αἰτιατικῆς καὶ ἀπαρεμφάτου ὡς γνώμη πάλιν πάντως ἐκ τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως· ἐξαρτωμένη τὸν Κῦρος ἐφασαν· λέγειν (Ξ.) διὰ δὲ τῆς μετοχῆς ὡς κατηγορούμενον ἐνυπάρχον εἰς τὸ ὑποκείμενον ὧρ δὲ ἴωρτε; ἠγγελαῖνοι ἦσαν (Ξ. Ἐλλλην. γ', δ', 16). — δειχθήσεται πεπονηκώς, κτλ.

§. 7. Τούτων δὲ τὸ μὲν πρῶτον, τὸ διὰ τοῦ ὅτι, ἴσα δύναται τῷ ἢ πόλις ὄντως πολιορκεῖται, καὶ τοῦτο ἀγγέλλουσιν τὸ δεύτερον, τὸ διὰ τοῦ ὡς ἰσοδυναμεῖ τῷ ὅτι εἰσὶ τῇ πόλει δύο νόμοι κείμενοι, ὡς αὐτοὶ λέξουσι, γαίρεται μοι ἀβέβαιον καὶ λοιπὸν ἐξεταστέον. Εἶναι λοιπόν, κατὰ τὰ πο-

λόκροτα καὶ περιλάλητα ὀνόματα τῆς γερμανικῆς φιλοσοφίας, τὸ μὲν πρῶτον ἐκ μέρους τοῦ ἀντικειμένου ἦτοι πραγματικὴν καὶ βεβαιον, τὸ δὲ δεύτερον ἐκ μέρους τοῦ ὑποκειμένου ἦτοι προσωπικόν, κλίνον πρὸς τὸ ἀβεβαίον καὶ οἶον ἀνήσιμον ὑπὸ τοῦ ἀναφέροντος αὐτό· ἐν τῷ τρίτῳ τῷ διὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου, τὸ πᾶν στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ῥήματος τῆς κυρίας προτάσεως, ἐπὶ τοῦ ἔφασαι, εὖ·ε ὁμολογοῦντος· εὖτε ἀναίρουντος τοῦ συγγραφῶς· ἐν τῷ τετάρτῳ, τὸ διὰ τῆς μετοχῆς, δηλοῦται βέβαιόν τι, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ, καὶ μάλιστα οἶον ἐγκείμενον τῷ ὑποκειμένῳ ὡς κατηγόρημα· ἐν τοῖς δὲ ἡγγέλλθης γεγενημένος (Ἡρ. ΣΤ', 69.—ἡγγέλλει μαιεῖς (Εὐρ. Ἰφ. Τ. 952).—ἀγγέλλεται ἀφιγμένος (Θ. Η', 79), ἡ μετοχὴ ἐστὶν οἶον κατηγορούμενον (Ἰδε σ. 425. §. 7). Ταῦτα δέ, ὡς καὶ τὰ ἀγγέλλθεισά μοι γενναῖος ἦτοι γενναία (Εὐρ. Ἐκ. 591), ἀγγέλλεται δόλος κρυφαῖος (Εὐρ. Ρ. 91), κτλ. πλησιάζουσι κατὰ τὴν σύνταξιν εἰς τὰ λέγεται ἀφιγμένος, ἐστὶν ἀφιγμένος, ἐστὶ μαιεῖς ἦτοι μαινακός, κτλ. οὕτω καὶ ὡς ἀγγέλλοιτο Πείσανδρος τετελευτικῶς (Ξ. Ἑλλλην. Δ', γ', 13), δειχθήσεται πεποιηκός = δειχθήσεται ποιητής τοῦ πράγματος, ὡς τὸ ἐσται ποιητής, κτλ.

§. 8. Ἐκ τούτου προκύπτει ἡ διαφορὰ τῆς συντάξεως ἥτις, καὶ περὶ πολλὰκις κρεμασμένη ἐκ τοῦ σκοποῦ τοῦ λέγοντος· ἢ γράφοντος, θέλοντος· νὰ δώσῃ τοῦτον ἢ ἐκείνον τὸν χαρακτήρα εἰς τὴν ἐξηγουμένην ἔννοιαν, δὲν εἶναι ὁμῶς πάντῃ ἀυθαίρετος, ἀλλῶς ἀπ' ἄλλων ἐπικρατούσης τῆς χρήσεως. Οὕτω λοιπὴν τὰ γλωσσικά, τὰ δειξέως, δηλώσεως σημαντικὰ, καὶ ἐν γένει τὰ ῥήματα τὰ ἔχοντα τοιοῦτον πραγματικῆς ἢ ὡς πραγματικῆς ὑπάρξεως χαρακτήρα, δέχονται συνήθως τὴν διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς σύνταξιν τοῦτο γινώσκουσ' ὅτι ζῆν αἰσχροῦς αἰσχρόν (Σορ. Ἡ.λ. 988)—ἐπιστάσθωσαν ὅτι οὕτε ἀποθεδράκασιν κτλ. (Ξ. Ἀν. Α', δ', 8).—εἰ μὲν ἦτις στάμεθα ὅτι σαφῶς ἦξει πλοῖα (Ξ. Ἀν. Ε', α' 40).—ὅπως ἐπίστωρται ὡς δεῖ ἀπέναι (Ξ. Κ. Π. Β', γ', 10).—θεύωμεν τοῖς βαρβάροις ὅτι καὶ ἄνευ τοῦ ἐκείνων θαυμάζειν δυνάμεθα τοῦ ἐχθροῦς τιμωρεῖσθαι (Ξ. Ἑλλλην. Α', ΣΤ', 7).

— δηλοῖ πολλὰ τοῦ ὅτι οὕτως ἔχει. — δηλώσας ὅτι Φωκῆς ματινοῦσ' ἄνδρες Ἀλγισθόρ τιτες (Σ. Ἡ. 1106).

* §. 9. Ἐπειδὴ δέ, ὡς ἀνωτέρω παρατηρήσαμεν (§. 7) τὰ διὰ τῆς μετοχῆς ὁμοιάζουσιν, ὡς πρὸς τὸ βέβαιον, τοῖς καθ' ὀριστικὴν καὶ τοῦ ὅτι ἐκφερομέναις, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὰ τὰ ἀνωτέρω εὐρίσκονται καὶ μετοχῇ συντάσσόμενα ὅθεν οὐχὶ μόνον γινώσκων ὅτι ἡδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα (Σ. Ἀντ. 183), ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γινώσκετε (Σ. Ἡ. 1529); — τοῦτο ἐπίστω ὅτι ἐγὼ πολλὰ πλάσια ἄν ἔδωκα χρήματα (Ξ. Κ. Π. Γ', 6', 16). — τὸν Ἀλαμίτης τόπον ὡς ζῶντα ἐπίστω καὶ κρατοῦντα (Σ. Τρ. 182). — ἐγὼ δὲ ὡς εἰς ἀληθείας οἶδα (Σ. Φ. 520). — ἀκρίτων ἡδὲ ὦν. — ἅπερ ἡδὲ αὐτὸν ἤτορα ὄντα (Ξ. Κ. Π. Α', 8', 4)· εὖτω καὶ ἐγνώκα φωτὸς ἡπατημένη (Σ. Αἴ 807) = ὅτι ἡπατήθη ὑπὸ τοῦ ἀνδρός. Ἰδε καὶ §. 7. ἐν τέλει.

* §. 10. Τοῦνχεντίον δὲ τὰ δοξαστικά, οἷον οἰεσθαι, ἡγεῖσθαι, νομίζειν, ὑπολαμβάνειν, καὶ πάντα ἐν γένει τὰ ἔχοντα χαρακτῆρα δοξασίας, ὑπάρξεως δηλ. ἐν τῷ νῶ, καὶ οὐχὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασιν, ὡς τὰ ἀνωτέρω, συντάσσονται συνήθως μετὰ ἀπαρεμφάτου, σπανίως ἐκφερόμενα καθ' ὀριστικὴν μετὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς· οἶμαι γ' εἰδέναι (Πλ. Π, ωτ. 312). — ἴσως ταῦτα ὁρθῶς ἡγεῖσθαι λέγεσθαι (Δ. Φ. Α', 1) — Ἀθηναίους πάντας νομίζεις δυνησεσθαι ποιῆσαι πείθεσθαι σοι (Ξ. Ἀπομν. Γ', 5', 15); Ὡσαύτως καὶ τὸ δοκίῃ καὶ ἐλπίζειν· ἔμοι δ' οὐδεὶς δοκεῖ εἶναι, πίτνης ὦν, ἄριστος, ἀλλ' αἰροσεῖν (Σ. Ἀποσπ. Κρεοῦς). — εἰ σὺ τὸν ἔμοι στυγιστὰν Τρωάδα γαῖαν μ' ἡλπίσας ἄξειν (Σ. Φ. 1175).

* §. 11. Ὡς δὲ τὰ ἐν §. 10 σπανίως ἐκφέρονται καθ' ὀριστικὴν μετὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς, καὶ ἔτι σπανιώτερον τὰ τελευταῖα, δοκίῃ καὶ ἐλπίζειν, εὖτως ἀπ' ἐναντίας, τὰ ἀνωτέρω (§. 8. 9), μετὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ὅτι ἢ ὡς ἢ διὰ μετοχῆς ἔχοντα τὴν συνήθη σύνταξιν, σπανίως ἐκφέρονται δι' ἀπαρεμφάτου. Οὕτω δὲ καὶ τὰ λεκτικά, λέγειν καὶ εἰπεῖν, οὐχὶ εἰς ἀπλὴν γνώμην, ἀλλ' εἰς βεβαίωσιν ἀναφερόμενα· ἀληθὴ ἄρα ἐγὼ λέγον Ἀλγῶν ὅτι. . . (Πλ. Τорг. 468). — λέ-

ξω δὲ σοι ὡς οὐδὲν γ' ἔκτεινας (Σ. Ἡλ. 560).— ἡμεῖς δὲ εἰπομεν ὅτι . . . (Πλ. Πολ. Β', 466).— εἰποις ἄν ὡς θέλωτε τοῦτ' ἐμοὶ τότ' ἐ πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατήνυσεν (Σ. Κ. 431). Ἄλλως δὲ τὸ γράναι, ὅπερ, ὡς δοξασίας καὶ γνώμης ἀποφασίσαι ταμπύον, εἰς τὰ δοξαστικὰ ἀναγόμενον, τούτων καὶ τὴν σύνταξιν δέχεται· γῆς καταρρεῖν ἢ μὴ δεδρακέναι τάδε; καὶ γῆμὶ ὀρᾶσαι κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ (Σ. Ἀντ. 442—443).

* §. 12. Ὅτι πάντα τὰ ἀνωτέρω δὲν ἀπαντῶνται πάντα ἀνεξαίρετως καὶ οἷον μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας, τοῦτο καὶ οἰκοθεν ἐννοεῖται ὡς εἰς πᾶσαν γλῶσσαν ἐν γένει, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἑλληνικὴν μαχόμενον, καὶ ἀνωτέρω ἐσημειώθη διὰ τοῦ προστιθεμένου συνήθως δέχονται τὴν τοιαύτην σύνταξιν, καὶ παραδείγματα οὐκ ὀλίγα δεικνύουσι· λέγεις δέσποιναν εἶναι τὴν δε σὴν (Σ. Τρ. 408);— ταύτας δὲ ἐγὼ λέγω εἶναι (Ξ. Κ. Π. Α', σ', 41, καὶ ἄλλα χυ). Δὲν ἀνάγεται ὁμοῦς εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ἄλλη ἐξαιρέσεις πολλῶν ῥημάτων, ἐκ τῶν προηγουμένων, ἅτινα δεχονται μὲν τὴν μετ' ἀπαρεμφάτου σύνταξιν, ἐπὶ ἄλλης ὁμοῦς ἐννοίας· διότι ἐπὶ μὲν τῆς καθ' ὀριστικὴν καὶ τοῦ ὅτι ἢ διὰ μετοχῆς συντάξεως δηλοῦται ὅτι γίνεται, γέγονεν ἢ γενήσεται τι, ἐπὶ δὲ τῆς περὶ ἧς ἔλεγχος μετ' ἀπαρεμφάτου, ὅτι ὑπάρχει προσταγὴ ἵνα γένη τι ἢ ἱκανότης καὶ ἐμπειρία περὶ τὸ ποιεῖν τι· τὰ πρῶτα εἶναι, κατὰ τὰς προσηγορίας τῶν γραμματικῶν, εἰδικαὶ μετοχαί, τὰ δεῦτερα τελικά ἀπαρέμματα.

* §. 13. Οὕτω π. χ. τὰ ἐγὼ κατενόησα ὅτι οἱ πρόγονοι χεῖρονες ἡμῶν οὐδὲν ἐγένοντο (Ξ. Κ. Π. Α', ε', 8)· καὶ ξυνομοιωτάως μὲν ἄν τύχοιμι λέξας Οἰδίποιν ὀλωλότα (Σ. Κ. 1580).— οἶδα ὅτι ἐνίκα ἐν ὅμῃ τοιαύδε τις δόξα (Πλ. Γοργ. 487).— οἶδα ὅμῃς κοινοῦς γεγονότας (Πλ. ἐνθ. ἄν), καὶ τὰ ὅμοια δηλοῦσιν τι γενόμενον, τὰ δὲ λέγω σ' ἐγὼ δόλω Φιλοκτήτην λαβεῖν (Σ. Φ. 101)=κελεύω, ἵνα, κτλ, ὡς καὶ εἶπε καπίσκηψεν εἶρξαι Ἀλκάντα (Σ. Αἶ 752).— λύπηρ οἶδεν εὖρους ἰᾶσθαι γρίλος (Μ.)=δύναται.— ἵνα εἰδῇτε ὅτι καὶ ἀρχεσθαι ἐπίσταμαι (Ξ. Ἀν. Α', γ', 15).— γνωρίζω κα-

τέχω τὴν τέχνην. Κατὰ τὰ πρῶτα εἶναι μετ' ἄλλων καὶ τὰ γινώσκονται ὅτι κερδαλέον ἰστέ (Ξ.).—ἐγὼ αὐτὸν ἐπιθυμοῦντα (Ξ Κ. Π. Α', δ', 7)=ἰνόησαν ὅτι ἐπιθύμει· κατὰ τὰ δεύτερα· τὰ ἄνθρωπος ὧν γίγνωσκει τῆς ὀργῆς κρατεῖν (Μέν)=ἵνα γινῶ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν (Σ. Ἀρτ. 4087,=ἵνα μάθη κτλ. *

δ'. Σχέσις τῶν διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς ἐκφερομένων λόγων.

§. 14. Ὅτι μὲν ἐν γένει ὁμοιάζουσι πρὸς ἀλλήλους οἱ διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς ἐκφερόμενοι λόγοι τοῦτο δεικνύεται οὐχὶ μόνον ἐκ τῶν ἀνωτέρω καὶ πολλῶν ἄλλων παραδειγμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ὁμοίας αὐτῶν ἀρχῆς· διότι ἀμφοτέρω εἰσιν ἀναφορικά. Ὡς δὴλ. τὸ ὅ εἶναι οὐδέτερον τοῦ ἀναφορικοῦ ὅς, οὕτω τὸ ὅτι τοῦ ὅτις (Ὁδ. Α', 47, καὶ πολλαχρῶς)=ὅς τις. Καὶ καθὼς τὸ καλῶς ἐκ τοῦ καλός, οὕτω τὸ ὡς ἐκ τοῦ ὅς. Διὰ τοῦτο οἱ δι' αὐτῶν ἐκφερόμενοι λόγοι ὁμοιάζουσι τοῖς ἀναφορικοῖς, τιθέμενοι καθ' ὁριτικήν ἢ εὐκτικήν, ὡς ἤθελιν τεθῆ καὶ ἐκτὸς συνδέσεως, ἀπόλυτοι ὄντες (σ. 231). Ὡς δ' ἐπὶ τῶν καθ' αὐτὸ ἀναφορικῶν τὰ ὅς καὶ ὁ ἀναφύρονται εἰς τὰ δεικτικά οὗτος καὶ τοῦτο κτλ. οὕτω καὶ τὰ διὰ τοῦ ὅτι καὶ ὡς· τῷ φθόρῳ τοῦτο μόνον ἀγαθὸν πρόσσεστιν ὅτι μέγιστον κακὸν τοῖς ἔχουσιν ἐστίν (Ἰσ.).—ὁρῶς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νίος (Σ. Ἀρτ. 735); Καὶ ἐνθα δὲ δὲν προηγείται δεικτικός τι, ἐξυπονοούμενον διασαφῆ τὸ πρᾶγμα, ὅτι δὴλ. τὸ διὰ τῶν μορίων τούτων ἐπόμενον κῶλον προσδιορίζει τὸ ἄλλο· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει (Πλ. Εὐθύδ. 303)=τὸ δὲ μέγιστον τοῦτο ἐστίν ὅτι, κτλ.

* §. 15. Ἡ πλατυτέρα τοῦ πράγματος τούτου ἀνάπτυξις καὶ ἡ πρὸς τὰ Ὀμηρικά (Ἰλ. Θ. 362. Α. 439. Σ. 197. Ὁδ. Γ, 166) περὶ αὐτοῦ διεξοδικωτέρα γινομένη, ἥθελε μάχεται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ πονήματος. Διὰ τοῦτο παρατρέχοντες ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦτο σημειοῦμεν μόνον ὅτι ἀμφοτέρω τὰ μόρια ταῦτα ὡς καὶ τὰ καθ' αὐτὸ ἀναφορικά (σ. 233 §. 8) μετέπεσαν καὶ εἰς τὴν αἰτιολογικὴν σημασίαν ἢ δὴ (ἁρμονία),

συμφωνία καλεῖται ὅτι ταῦτα πάντα . . . ὁρμονία τινὲ πο-
λεῖ ἅμα πάντα (Πλ. Κρατύλ. 405).—εἰπὼν δ' ἡρῶντες λή-
ξον· ὡς ἐγὼ νοσῶν οὐδὲν ξυρήμι ὦν σὺ ποικίλλοις πάσαι
(Σ. Τρ. 1120). 'Ἡ καθ' αὐτὸ δὲ κλίμαξ τῆς τοιαύτης μετα-
βάσεως ἐγένε διὰ τῶν παθηματικῶν βημάτων, χαίρειν, λυ-
πῆσθαι, ὀργίζεσθαι, μεταμέλεισθαι, κτλ., τὸ σὺ μὲν γέγη-
θας ζῆν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι τοῦτ' αὐθ', ὅτι ζῶ ξὺν κακοῖς
πολλοῖς πάσας (Σ. Φ. 1021)=τὸ αἰτῶν δι' ὃ ἀλγύνομαί ἐ-
στι τοῦτο, καὶ πάλιν=τοῦτο αὐτὸ ἐστὶν ἐφ' ᾧ ἀλγύνομαι. Ἀλ-
λὰ τὰ πλείστα τούτων ἔλαβον τὴν μετὰ δοτικῆς ἐμπροσθέν
ἢ ἀπροσθέν καὶ τὴν μετὰ μετοχῆς σύνταξιν. *

* §. 16. Ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ ὅτι ἐπεκράτησεν ἡ ἀναφο-
ρικὴ μάλιστα ἐγνοία, ἐπὶ δὲ τοῦ πολυσημοτάτου ὡς ἡ ἀνέ-
καθεν παραβολικὴ ἦτοι ἐμοιωματικὴ, διὰ τοῦτο ἐν πολλαῖς
διαφέρουσι τὰ μόρια ταῦτα τὸ μὲν οὐκ ὅτι ἐξηγιῖ θετικόν
τι καὶ ἐξωτικῶς ὑπάρχον, τὸ δὲ ὡς φαινόμενον, ἐμοιάζον
μὲν τοῖς ἀληθεῖσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπατηλόν· καθὼς δὴλ. τὸ ὡς
μέλλειν ἀποπλεῖν=οὕτως ὡς ὁ μέλλων ἀποπλεῖν, τὸ ὡς ἐ-
τητύει=οὕτως ὡς ἐστὶ τὸ ἐτητύει, ὡς βέλτεστα, ὡς
μάλιστα κτλ. οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἰδικαῖς λόγοις· οὕτω δι' ὅ-
μας γινώσκειν ὡς καλὰ διαπράττονται (Ξ).—λέγειν ὡς φι-
λίας κτησάμενος οὐδὲν ἐτι δεήσειται (Ξ. Ἱερ. ι)=τοιαύτη ἐ-
στὶν ἡ ἰδέα σου ὅτι, κτλ. Συχνότατα εἶναι τὰ τοῦτο ἐρεῖ ὡς.
—ἐκεῖνον τὸν λόγον ἐρεῖ ὡς, κτλ. —οἱ λεγόμενοι μῦθοι
περὶ τῶν ἐν ἡδονῇ ὡς τὸν ἐνθάδε ἀδικήσαντα δεῖ ἐκεῖ διδύ-
ναι δίκην (Πλ. Πολ. Α'. 330). Μετὰ τῶν δεξασιῶν καὶ τῶν
τοιούτων βημάτων τιθέμενον ἐκφέρει τὸ πρᾶγμα ὡς ἀβέβαιον
καὶ οὐκ ἀληθές· ῥομίζουσιν οἱ ἐκεῖνη ἄνθρωποι ὡς Ἡφαι-
στος χαλκίυει (Θ. Γ', 88)—οἱ σοφισταὶ πειρῶνται πειθεῖν
τοὺς νεωτέρους ὡς, ἢ αὐτοῖς πλῆσιάσωσι, ἢ πρακτέον ἐ-
στὶν εἰσορταί (Ἰσ. Σοφιστ. γ.) *

* §. 17. Καὶ πανταχοῦ σχεδὸν τὸ ὡς ἐν τοῖς τοιούτοις τί-
θεται ἐπὶ λόγου ὡς μὴ ἀληθοῦς ἐκφερομένου, προφανεστάτης
οὕσης πολλάκις τῆς τοῦ ὅτι πρὸς αὐτὸ διαφορᾶς· λέγει δ' ὡς
ἡμεῖς ἤλθομεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν τιέγου ὑστρακὸν ἔχον-

τες, καὶ ὡς ἡπαίλουρ αὐτῷ ἐγὼ ἀποκτενεῖν, καὶ ὡς τοῦτο
 ἴστιν ἡ πρόνοια· ἐγὼ δ' ἠγοῦμαι, ὧ βουλῇ, ῥάδιον εἶναι
 γινῶναι ὅτι ψεύδεται . . . τῷ γὰρ ἂν δόξειε πιστὸν ὡς ἐγὼ
 προνοηθεὶς ἤλθον ἐπὶ τὴν Σίμωνος οἰκίαν μεθ' ἡμέραν; . .
 ἄλλως τε καὶ εἰδὼς ὅτι . . . καὶ εἰ μὲν ἦν παρὰ τούτῳ τὸ
 μειράκιον, εἶχεν ἂν τινα λόγον τὸ ψεῦδος αὐτῷ, ὡς ἂν ἐ-
 γὼ διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἠγαγκαζόμην . . . (Δυσ. πρὸς Σίμωνα
 §. 28, §. 31).—λέγε κατὰσθα τάληθῃ, ὅτι οὐκ οἶσθα (Ξ.
 Κ. Π. Β', δ', 31). *

* §. 18. Τίθεται δὲ τὸ ὡς μάλιστα μετὰ λόγους ἀποφα-
 τικούς, οὐ μὲν δὴ οὐδὲ τοῦτ' ἂν τις εἴποι ὡς τοὺς κακούρ-
 γους καὶ ἀδίκους Κῦρος εἶα καταγελῶν (Ξ. Ἀν. Α', θ', 13)
 ἢ ὅταν ἀποφάσκηται ὁ δι' αὐτοῦ ἐκφερόμενος λόγος· οὐ τοῦ-
 το λέγω ὡς οὐ δεῖ ἰέναι ἐπὶ τοὺς πολεμίους (Ξ.)· ὅτε δὲ καὶ
 πολλὰ τοῦ ἰσοδυναμοῦσι τὸ ὅτι καὶ ὡς καὶ οἴκοθεν ἐννοεῖται,
 καὶ πολλὰ τῶν προηγουμένων καὶ ἄλλων παραδειγμάτων δει-
 κνύουσιν. Ἴδε περὶ τούτου Σ. Π. Β. *

§. 19. Ἐνίστη ἀρχίζων ὁ λόγος διὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς μετατρέ-
 πεται εἰς τὴν δι' ἀπαρεμμάτων πλοκήν· οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶ-
 πον ὅτι σφίσι μὲν δοκοῖεν ἀδικεῖν οἱ Ἀθηναῖοι, βούλεσθαι
 δὲ καὶ τοὺς πάντας ἐνυμμάχους παρακαλέσαντες ψῆφον ἐ-
 παραγεῖν (Θ. Α', 19). Ἄλλοτε δὲ πάλιν, τοῦναντίον, τρέπε-
 ται ὁ λόγος ἐκ τῆς ἀπαρεμματικῆς πλοκῆς εἰς τὴν καθ' ὀρι-
 στικὴν μετὰ τοῦ ὅτι ἢ ὡς τὸν δ' αὖ Τισσαφέρην τὰς τε
 ναῦς οὐ κομίζειν (διεβίων), καὶ τροφὴν ὅτι οὐ ἐνδεχῶς οὐδ'
 ἐντελὴ διδόνς κακῶ τὸ ναυτικόν (Θ. Η', 78).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

Περὶ Λόγων Ἑρωτιματικῶν.

§. 1. Μεταξὺ τῶν καταφατικῶν καὶ ἀποφατικῶν λόγων
 κεῖνται οἱ δι' ἐρωτήσεως γινόμενοι ἐρωτηματικοὶ λόγοι, ὑπο-
 βαλλόμενοι ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ ἐρωτωμένου, ἵνα ἀποφασίσῃ
 διὰ τῆς ἀποκρίσεως τὸ καταφατικόν ἢ ἀποφατικόν αὐτῶν
 ἐγρήγορας; ναί.—εὐδαίς; οὐχί.

§. 2. Ἡ ἐρώτησις ἥτοι, γνωστοῦ ὄντος τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, ἀποβλέπει εἰς ἰδιότητα ἢ συμβεβηκός αὐτῶν, ἢ, γιγνωσκόμενης τῆς ἰδιότητος, ἀποβλέπει τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἢ ἀποβλέπει εἰς ἀμφοτέρω, ταῦτα, ἀγνοούμενα. Κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον λέγεις εὐθεῖς Ἀτρεὺς υἱέ ; — ποῦός σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων (Ἰλ. Β', 23. Δ', 350); — τί δ' ἐστίν ὦ παῖ ; ποῦ ποτ' ἐξέβης λόγῳ ; — ἀπορεῖς δέ του σὺ (Σ. Φ. 897—9); — ποῦ σὺ μάστιγς εἶ σαφής (Σ. Τ. 390); — ποῦ ἴσταιν οὗτος (Σ.); — πότε ἔσαι οἶκει (Σ.); — πῶς ἔχεις (Πλ.); Ἐν πᾶσι τούτοις τὸ ἐρωτώμενον πρόσωπον καρίσταιται γνωστὸν, καὶ μόνον περὶ τινος ποιότητος ἢ περιστατικοῦ εἰς αὐτὸ ἀναφερομένου γίνεται τὸ ἐρώτημα. Οὕτως ἐν τῷ (Σ. Φ. 421) τί δ' ὅς παλαιός, καγαθός, φίλος τ' ἐμοί, Νέστωρ ὁ Πύλιος, ἔστιν ; ἐρωτᾷ ὁ Φιλοκτήτης εἰ ζῇ ὁ Νέστωρ. Ἀμφιβάλλουσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη εἶπε ἡ προσεγγίζουσα γυνὴ ἡ-τόν ἡ Ἰσμήνη ἐρωτᾷ (Σ. Κ. 216) ἄρ' ἔστιν ἄρ' οὐκ ἔστιν ; αὐτὴ δηλ. ἡ Ἰσμήνη.

§. 3. Κατὰ τὸν δεῦτερον τρόπον λέγεται τίς οὗτος ; — ὦμοι τίς ὄρη (Σ. Φ. 976) ; — τίς ποτ' ἔστιν ἡ ξένη βροτῶν ; τίς ἡ τικοῦσα ; τίς δ' ὁ φυτεύσας πατήρ (Σ. Τρ. 310); Ἐν πᾶσι τούτοις παρίσταται ἀγνωστον τὸ περὶ οὗ ἐρωτᾶται πρόσωπον. Κατὰ τὸν τρίτον τρόπον λέγεται τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν ; — γῆρ δέ τις ὦδ' ἤγειρε (Ὀδ. Α. 470, Β, 28) ; — τίς ἄρα νέετος ; ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός (Σ. Αλ. 1185) ; — τίς ἔστιν ὁ ὕστατος ; ἥτοι τελευταῖος ἀριθμὸς ; τῶν πολυπλάγκτων ἐνικυτῶν ; τὸ δὲ πολυπλάγκτων ἢ κατὰ τὸ ὁμηρικὸν περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, ἢ, πολλῶ μᾶλλον = πολυπλυνῶν. — ὦ παῖ, οἶσθά τινας ἀχαρίστους καλομένους (Ξ. Απ. Β', 6', 4) ; Ἐν τούτοις ἐρωτᾶται καὶ περὶ προσώπου ἢ πράγματος καὶ περὶ ποιότητος ἢ περιστατικοῦ αὐτοῦ.

§. 4. Ἡ ἐρώτησις ἥτοι διακρίνεται μόνον διὰ τῆς ἀναγνώσεως καὶ διὰ τοῦ ἐρωτηματικοῦ σημείου ἐπὶ γραφῆς, ἢ διὰ τινος ἐρωτηματικῆς, ὑποθετικῆς ἢ ἐπιρρηματικῆς λέξεως, ἢ διὰ τινων μαρίων. Κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον εἶναι Ἑλλήνες

ὄντες βαρβάροις δουλεύσομεν (Εὐρ. Τηλέφ. Ἀποσπ.); Κατὰ τὸν δεύτερον τρόπον εἶναι· τί τοῦτο;—πῶς ἡμῖν ἔχεις; καὶ πολλότατα τῶν ἐν §. 3. παραδειγμάτων.

§. 5. Μόρια ἐρωτηματικῶ, προαγγελτικὰ καὶ οἷον εἰσάγοντα τὴν ἐρώτησιν εἶναι μάλιστα τὰ οὐ, οὐκουν, ἄρα, μή, μῶν, ἢ καὶ διὰ μὲν τοῦ οὐ καὶ οὐκουν περιμένεται καταφατικὴ, διὰ δὲ τῶν μή, ὡς καὶ διὰ τῶν ἄρα, μῶν, ἀποφατικὴ ἀπόκρισις (σ. 158, §. 3. §. 6) ἀναποφάσιτος μένει ἡ διὰ τοῦ ἢ. Παραλειπτικῶς δὲ τίθεται τὸ τί δητ' ἄν; ἕτερον εἰ πόθοιο τοῦ Σωκράτους φρόντισμα (Ἀρφ. Ν. 155);—τί δητ' ἄν εἴποις; κτλ.

§. 6. Ἡ ἐρώτησις εἶναι ἀπλῆ, ὅταν δι' αὐτῆς γένηται ἐν μόνον ἐρώτημα, καὶ εἶναι σύνθετος ὅταν πλείονα ἐν αὐτῇ. Ἀπλῆ ἐρώτησις εἶναι τὸ ἐγὼ γάρ εἰμι πτωχός (Ἀρφ. Ἀχ. 597); καὶ πάντα τὰ ἐν τοῖς προηγούμενοις παραδείγμασι σύνθετος εἶναι μετὰ τῶν ὁμοίων καὶ τὰ ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα; πότερον εὐτυχῇ λέγω, ἢ δεινὰ μὲν, κέρ' ἢ δέ (Σ. Ἡ. 1. 767); τίνας τε καὶ ποῖαι φύσεις ἐπιτήδεια εἰς πόλεως φυλάκην (Πλ. Πολ. Β'. 374) — ποῖον τοῦτο καὶ τί πεπορθός (Πλ. Φαίδρ. 264); Καὶ ἡ ἀλλῇ δὲ καὶ ἡ σύνθετος ἐρώτησις εἶναι ἀπόλυτος ἢ ἐξαρτωμένη.

§. 7. Ἡ ἐρώτησις εἶναι ἀπόλυτος, ὅτε τίθεται καθ' ἑαυτὴν εἰς τὸν λόγον, κατ' εὐθεῖαν ὑπὸ τοῦ ἐρωτῶντος ἐκφωνουμένη, ἀπὸ παντός προηγούμενου ἀνεξάρτητος· τίς ἀνὴρ (Σ.);—τίς ὁ ἀνὴρ;—τί δῆτα χρήσεις (Σ);—ποῦ ποτ' ἐστί (Σ);—πῶς λέγεις τοῦτο (Πλ.); ὡς καὶ ἐπὶ τῶν προηγούμενων παραδειγμάτων.

§. 8. Σύνθετος δὲ εὔσα ἡ ἀπόλυτος ἐρώτησις ἐκφέρεται παρὰ μὲν Ὀμήρῳ μάλιστα δὲ τοῦ ἢ—ἢ—ἢ—ἢ ἢ ῥ, οἷ γ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, ἢ ἐφιλόξενοι (Ὀδ. Ζ, 120); παρὰ δὲ Ἀττικοῖς σπανιώτερον μὲν τοῦτο, συνηθέτερον δὲ τὸ πότερον—ἢ, πότερα—ἢ. Τὸ ἀνωτέρω ὁμηρικὸν ἠθέλεν εἶναι παρ' Ἀττικοῖς πότερον οὗτοι ὕβρισταί εἰσιν ἢ φιλόξενοι; οὕτω καὶ πότερον φανῆναι τινα τὸν ταῦτα ζωλύσοντα ποιεῖν αὐτὸν ἔχῃ ἢ μή (Δημ. Στεφ. κβ');—καὶ

τούτων πότερα τοὺς θεοὺς ἢ τὸ αὐτόματον χρήσασθαι (Λυσ. κατ' Ἀνδοκίδου Ἀσιθείας §. 25); — πότερα γῶμεν ἢ μὴ γῶμεν (Πλ. Φιλ. 40);

§. 9. Καὶ παρ' Ὀμήρῳ δὲ παραλείπεται πολλάκις ἐν τῷ πρώτῳ κώλῳ τὸ ἦ, καὶ παρ' Ἀττικαῖς τὸ πότερον, ὡς εἶλα-
πίκη ἢ γάμος (Ὀδ. Ε, 226); — ἄρτι, ὦ Τερψίων, ἢ πάλαι ἐξ ἀγροῦ (Πλ. Θιαίτ. ἀρχ.); — ἡδογὴ καὶ λύπη πέρας χέε-
τον ἢ τῶν τὸ μᾶλλον τε καὶ ἥττον δεχομένων ἐσόντων (Πλ. Φιλ. 27); Ἐνίοτε τίθεται τὸ πότερα καὶ ἐπὶ πλείονων κάλων, ὡς πότερα παρὰ δῆμον ἢ ὀλιγαρχίης ἢ μοναρχίον (Ἠρ. Γ', 72); Ἄλλοτε δὲ πάλιν τίθεται καὶ ἐπὶ ἐνὸς μόνου κώλου· πότερα δὲ κερτομίων λέγεις τάδε (Σ. Φ. 1235); ὑπονοου-
μένου τοῦ ἄλλου κώλου, τὸ ὅλον = παίζων ἢ σπουδάζων; Τὰ δὲ περὶ τῶν ἀνωτέρω ἐρωτηματικῶν μορίων ἰσχύουσι καὶ ἐπὶ τούτων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἀπλῶν ἐρωτήσεων.

§. 10. Αἱ ἐγκλίσεις ἐπὶ τῆς ἀπολύτου ἐρωτήσεως, ἀπλῆς ἢ συνθέτου ρυθμίζονται κατὰ ἀλλαγῇ ρηθέντα (σ. 111 §. 21—22). Ἐκφέρεται δηλ. ἐρωτηματικῶς ἡ ἔννοια κατὰ τὴν αὐτὴν ἐγκλισιν καθ' ἣν ἤθελε τεθῇ καὶ μὴ ἐν ἐρωτήσει εὐσα· ἔστι ταῦτα; ὄρῃς; μὲν οὐκέτι, ἀλλ' ἤρπακας (Ἀρφ. Πλ. 316); — οὐκ οὐν ἐγὼ σοι ταῦτα προύλεγον πάλαι (Σ. Τ. 375); — περὶ τίς ἄν τράγοιτο (Ἀρφ.); πότερ' ἄν δέξαιό σοι εἶναι ἀγαθὰ ἢ κακά (Πλ.); — πότερον γῶμεν εἰδότας αὐτοὺς ἐξαπατᾶν ἢ λεληθέναι καὶ ἑαυτοὺς (Σ.); Ἐν πᾶσι τούτοις εὐδεμίαν μεταβολὴν λαμβάνει ὁ λόγος καὶ ἀφαιρεθείσης τῆς ἐρωτήσεως ἔστι ταῦτα. — ὄρῃς. — κέκλοφας. — οὐκ ἔστιν.

§. 11. Κατὰ τὰ ἄνω ριθμίζεται συνθήως καὶ ἡ ἀπόκρισις, ἀλλ' ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι καθ' ὑπερβολὴν πλουσία εἰς τοὺς τρόπους τῆς καταφατικῆς ἢ ἀποφατικῆς ἀποκρίσεως. Ἐπὶ καταφατικῆς μεταχειρίζεται τὰ ἐπιρρήματα καί, πάνυ μὲν οὖν, παντάπασιν μὲν οὖν, κομιδῇ μὲν οὖν, πάνυ γε, παντά-
πασιν γε, μάλιστα γε, πῶς γὰρ οὐ; κτλ. Ὁσαύτως τὰ ῥή-
ματα γημί, ἔστι, καὶ τὸ παραχωρητικὸν ἔστω ἐπὶ ἀποφά-
σεως τὰ οὐκ, οὐ γημί, οὐκ ἔστι, κτλ.

§. 12. Ἐπὶ ἀποκρίσεως εἰς ἐρώτησιν τὴ πρόσωπον ἀποβλέπουσαν τίθενται αἱ κατάλληλαι ἀπάντημαί, οὗτος, ἐκεῖνος, κτλ. ἢ τὰ κατάλληλα ἐνέματα. Ἑλληγές ἴσμεν—αὐθάμει δὲ παῖς Ἀχιλλέως Νεοπτόλεμος (Σ. Φ. 233. 240) ἐπὶ ἀποκρίσεως εἰς ἐρώτησιν συμβεβηκός ἀποβλέπουσαν τίθενται τὰ προσήκοντα ἐπιρρήματα, ἐκεῖ, τότε, οὕτως ἐκείνως, κτλ.

§. 13. Ἐξαρτωμένη ἐρώτησις εἶνε καὶ λέγεται ὅταν, ἄλλου προηγουμένου λόγου προσάρτημα παρακολουθοῦσα κρέμαται ἀπ' αὐτοῦ, ὡς τὸ ἀντικείμενον ἐκ τοῦ μεταβατικοῦ ῥήματος. Αὕτη δὲ καλεῖται καὶ πλαγία ἐρώτησις.

§. 14. Προτάσσονται δὲ ἐν ταύτοις ἐπὶ τῆς κυρίας προτάσεως τὰ ῥήματα ἐρωτᾶν, πυθάνεσθαι, ζητεῖν, καὶ τὰ περιέχοντα ἐν ἐκυτοῖς τὴν ἔννοιαν τῆς ἐρωτήσεως σκοπεῖ, σκέπτεσθαι, ὁρᾶν (=προσελθεῖν, φροντίζειν), ἀγροεῖν, οὐκ εἰδέναι, ἀπορεῖν, ἀμνηστεῖν, οὐκ ἔχειν, ἀδελον εἶναι, κτλ. ὡς τὸν Θηραμένην ἠρώτων εἰ δοκεῖ αὐτῷ ἐπ' ἀγαθῷ τὸ τεῖχος οἰκοδομεῖσθαι (Θ. Π', 92),—ζητήσομεν ποῖόν τι ἐστίν (Πλ. Πολ. Β', 369). Ἴδε καὶ §. 13.

§. 15. Ἐπὶ τῆς περιστάσεως ταύτης, ἐνεστώτος χρόνου ἢ μέλλοντος ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, ἰσχύουσιν τὰ ἀνωτέρω τῇ ἐξαρτώμενον κῶλον δαλ., ὡς αὐθιγὰς τὸν θεωρούμενον, τίθεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καθ' ὃν ἤθελε τεθῆ καὶ καθ' ἐκυτό· εἶραι ὀππόθεν εἰμέν (Ὁδ Γ, 88.)—οὐδ' ὀππόθεν ἐπιπληρώσμεθα τὰς ταῖς ἔχομεν (Θ. Ζ', 14).—ὄρα κατ' Ἄργος εἰ τις ὑμῖν ἐγγενὴς ἐσθ', ὅστις ἄρ σου τοῦτο προσχρήσοι τυχεῖν (Σ. Κ. 1167).—βουλεύομαι γε ὅπως σε ἀποδρῶ (Ξ. Κ. Π. Α', δ', 13).

§. 16. Ἱστορικοῦ δὲ χρόνου ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει ἡγουμένου, τότε κατιονικῶς τίθεται ὡς ἐπὶ τῶν διηγηματικῶν λόγων, ἐντικτὴ εἶρετο Καμβύσης ὃ τι τῇ πόλει οὐρόρα εἴη (ἱ' ρ. Γ. 64).—εἰρώτα τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Πρωτεύς τις εἴη καὶ ὀππόθεν πλέοι (Ἡρ Β' 115).—ἀνηρώτα τί βούλοιντο (Ξ. Ἀν. Β', γ', 4).—ἡ μήτηρ διηρώτα τὸν Κύρον πότερον βούλοιο μένειν ἢ ἀπέναι (Ξ. Κ. Π. Α', γ', 15). Ἐπαιδὴ δὲ ἢ τοιχὺν ἐρώτησις εἶναι αἶο. ἄλλου λόγου προηγουμένου ἐ-

ἔαρτημα, τὸ ἐρωτηματικὸν σημεῖον ἐν αὐτῷ εἶναι περιττόν, ὡς ὅταν σ' ἐρωτᾷ τις τε καὶ πόθεν πάρει, λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς (Σ. Φ. 56).—οἰδέναί δέ σου πρῶτα χρῆζω τίς σ' ἀπείσται, λε βροτῶν (Σ. Ἡλ. 669).

§ 17. Ἐπὶ τῆς ἐξαρτωμένης ἐρωτήσεως τίθενται αἱ ἀντωνυμίαι ὅστις, ὅποιος, ὅπότερος, ὅπόσος, καὶ τὰ μόρια ὅποτε, ὅπου, ὅπως ἡρόμην ὑπότερος τούτοις τοῖς ἀνδροῖν ἀμείνων πεποιήται τῷ Ὀμήρῳ (Ἡλ. Ἰπ. Ἐλάτ. 370) — καὶ ἤρετο ὃ τι καὶ εἴη τὸ σύνθημα (Ξ. Ἀν. Α', ἡ, 16).—μετὰ δὲ ταῦτα ἡρόμην ὅπου ὁ οὔτος εἴη ὁ ἀπηλοημένος (Δημ. Φαλνιπ. γ').

§ 18. Ὡς δὲ ἐπὶ τῶν διηγηματικῶν λόγων, οὕτω καὶ ἐν ταύθῃ πολλάκις, διακοπτομένης τῆς σειρᾶς τῆς διηγήσεως, ὡς εἰ μὴ ὑπῆρξέ τι προηγούμενον τίθεται καθ' ὀριστικὴν τὸ ἐξαρτώμενον κῶλον, καὶ ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου· εἰ ἔροιστό τις ὑμᾶς εἰρήνην ἄγετε (Δ.) ;—σὺ δὲ ἐπηρώτας ὧδέ πως ἄρά γε, εἶπες, ὦ παῖ, καὶ οἰκονομίας τί σοι ἐπεμνήσθη ὁ ἀνὴρ, ᾧ τὸν μισθὸν ἔφερες (Ξ. Κ. Π. Α', ε', 12); ἢ καὶ μεταφερομένου τοῦ λόγου ἐκ τοῦ παρελθόντος εἰς τὸ ἐνεσθῆς ἐπυνθάνετο ποίους οὐ χρῆ θηρίους πελάζειν (Ξ. Κ. Π. Α', δ', 7). ἡρώτων τί χρῆ ποιεῖν (Ξ.) ὁ Κῦρος ἡρώτα· τί οὖν κάθησθαι αὐτόθι καὶ οὐ καταβαίνεις (Ξ. Κ. Π. Γ'. α, 3); ἐνθα ὡς ἐν μέσῳ παρίσταται τὸ παρειαγόμενον πρόσωπον, οἷον ἀπ' εὐθείας ποιοῦν τὴν ἐρώτησιν.

§ 19. Ἐκ τούτου λοιπὸν καὶ ἐπὶ ἐξαρτωμένης ἐρωτήσεως τίθενται πολλάκις αἱ ἀπλᾶι ἀντωνυμίαι, τίς, πότερος, κτλ. καὶ τὰ μόρια ποῦ, πότε, κτλ, καὶ ἐν συνεχείᾳ λόγου· αἱ γυναικες ἡρώτων αὐτοὺς τίνας εἶεν (Ξ. Ἀν. Δ', ε, 10).—ἡρώτων τί χρῆ ποιεῖν (Ξ.) Εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν τοῖς ἐπὶ τῆς ἐξαρτωμένης ἐρωτήσεως προτασσομένοις ῥήμασι (§. 14) ἀνάγεται καὶ τὸ θαυμάζω· θαύμασεν ὅτω ποτὲ τρόπῳ ἐγένετο (Ξ. Λακεδ. Πολιτ. Α', 1).—θαυμάζω οὖν ὅπως ποτὲ ἐπέσθησαν Ἀθηναῖοι Σωκράτην περὶ τοὺς θεοὺς μὴ σωφρονεῖν (Ξ. Ἀπομν. Α', α, 20). Ἀλλὰ καὶ πολλάκις θαύμασα τίσι ποτὲ λόγοις, εἰσαν, . . ὡς ἄξιος εἴη θανάτου (Ξ. Ἀπομν. Α', α, 1). Οὕτω καὶ θαυμαστόν ὅτι, εἰ κτλ.

§. 20. Συντίθεται δὲ τῆς ἐξαρτωμένης ἐρωτήσεως οὕσης, διαστέλλονται τὰ κῶλα, ὡς καὶ τὰ τῆς ἀπλῆς (§. 8). Ὡσαύτως διὰ τῶν εἴτε—εἴτε· ἐβουλεύοντο εἴτε κατακαύσωσιν, ἐμπρήσαντες τὸ οἶκημα, εἴτε τι ἄλλο χρήσονται (Θ. Β', 4). Οὕτω καὶ διὰ τῶν εἰ—ἢ· ἴνα ἐπισκεψαίμεθα εἰ ὁ ἄριστος εὐδαιμονέστατος καὶ ὁ κάκιστος ἀθλιώτατος ἢ ἄλλως ἔχει (Πλ. Πολ. Η', 554).

§. 21. Ἐπὶ τῆς συνθέτου ἐρωτήσεως ἡ ἀπόκρισις ἀναφέρεται εἰς τὸ δεύτερον κῶλον· Ἡμίχρος· τί δρῶμεν; ἀγγέλλομεν εἰς πόλιντάδε, ἢ σίγ' ἔχωμεν; Ἡμίχρος· ἀσφαλέστερον (Εὐρ. Ὀρ. 4539=ἀσφαλέστερον σίγα ἔχειν. Ὅταν δὲ πλείονες ἐρωτήσεις ἔπονται ἀλλήλαις, ἡ ἀπόκρισις γίνεται κατὰ τὴν αὐτὴν τάξιν· ὅταν σ' ἐρωτᾷ τις τε καὶ πόθεν πάρει; λέγειν Ἀχιλλέως παῖς ... πλεῖς δ' ὥς πρὸς οἶκον (Σ. Φ. 56).

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ.

ΕΦΑΛΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Περὶ Σχημάτων.

§. 1. ΣΧΗΜΑ ἐν τῇ συντάξει καλεῖται πᾶσα πλοκὴ λόγου ἐκτρεπομένη τοῦ κανονικωτέρου καὶ φυσικωτέρου τύπου κατὰ συγχωρητὴν παράβασιν. Ἡ κανονικωτέρα. π. χ. καὶ τυπικωτέρα πλοκὴ εἶναι τὸ συμπλέκειν ἐνικὸν ῥῆμα μετὰ ἐνικοῦ ὑποκειμένου, πληθυντικὸν μετὰ πληθυντικοῦ, καὶ ὁμοῦς ὅχι μόνον συγχωροῦνται τὰ ὁ δῆμος ἐψηφίσαντο, οὕτως ἔχει τὰ πράγματα, τὰ ζῶα τρέχει, κτλ, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀνεκτῶν κατήντησαν πολλαχοῦ τὰ ἐπικρατέστερα.

§. 2. Οὔτε εἰς τὰ ὀνόματα τῶν σχημάτων συμφωνοῦσιν οἱ γραμματικοί, ἄλλως ἄλλοι τὰ αὐτὰ καλοῦντες, οὔτε εἰς τὸν ἀριθμὸν, παρὰ χλευάζοντες· εἰς τὰ σχήματα ἐνίοτε κοινοτάτης καὶ οὐδὲν ἰδιαιτέρον ἐχούτας πλοκᾶς λόγου.

§. 3. Καθ' ὃ παράβασις διαφέρει τῆς κυρίας συντάξεως τὰ σχήματα, καθ' ὃ δὲ συγχωρητὴ παράβασις, εἰς τὴν χρῶσιν τῶν ἐνδόξων ποιητῶν καὶ συγγραφέων στηριζομένη, διαφέρει τοῦ σολοικισμοῦ ὅστις εἶναι παράβασις καὶ κακία λόγου ἀσυγχώρητος. Τὰ συντακτικὰ σχήματα εἶναι πάντα διάφορα καὶ τῶν γραμματικῶν παθῶν λεγομένων καὶ τῶν ῥητορικῶν σχημάτων, καθ' ὃ ὁ λόγος λέγεται ἐσχηματισμένος καὶ ἀσχηματιστός. Ἐκ τούτων λοιπῶν τῶν συντακτικῶν σχημάτων θέλομεν πραγματευθῆ ἐνταῦθα διὰ βραχέων τὰ κυριώτερα.

Α'. Σχῆμα κατὰ Σύνεσιν.

§. 4. Σχῆμα κατὰ σύνεσιν καλεῖται ἐκείνη τοῦ λόγου ἡ

πλοκή, ἐν ᾗ ἡ σύνταξις βαίνει κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν λέξιν. Γίνεται δὲ τοῦτο κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους· 1. κατὰ γένος, διαφερόντως τοῦ οὐσιαστικοῦ τῶν ἐπιθέτων, εἴτε ὡς κατηγορουμένων· εἴτε ὡς προσδιορισμῶν τιθεμένων· τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώπια πασῶν τῶν ἐπιθυμιῶν ἀκράτεις εἰσιν (Ξ. Κ. Π. Ε', α, 14· ἀκρατῇ παρ' ἄλλοις οὐκ ὀρθῶς).—ἐλθὼν ἐκάκωσε βίην Ἡρακλεῖην (ΐλ. Λ. 690).—φίλε τέκνον (ΐλ. Χ. 84).—βρέφος ἑσορῶ φέροντα τόξον (Ἀνακρ. Ὀδ. Γ').—ψυχὴ ἀπολυπῶν (Ξ. Κ. Π. Ζ', γ', 8).—φάλαγγες ἐλπόμενοι (ΐλ. Π. 280). 2. Κατ' ἀριθμόν· οὐδ' ὅρις ἀποβροιβθεὶ εὐσήμονες βοὰς βεβρωτες αἵματος λίπες (Σ. Ἀντ. 1022). 3. Κατ' ἀμφοτέρω· ἐπὶ τὴν πόλιν ἔπλεον ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φθῶ ὄντας (Θ. Γ', 79), κτλ. Ἴδε καὶ κατωτέρω §. 8. Εἰς τὸ ἀνωτέρω, ὅρις, κτλ. ὁ Τρικλίνιος σημειώνει. «Ἰστέον ὅτι ἐνικῶς πρῶτον εἰπὼν τὸ ὅρις, ἐπειδὴ οὐχ εἰς ὃ ποιῶν τὴν βοὴν ἀλλὰ πολλοί, πρὸς πληθυντικὸν ἀπέδωκε τὸ βεβρωτες, εἰ καὶ ἀμαθεῖς τινες τὸ ὅρις ἀντὶ τοῦ ὀριθῆς φασι, καὶ τὸ ροιβθεὶ ἀντὶ τοῦ ροιβδοῦσιν.»

§. 5. Ἀκριβῶς ἐξετάζοντες τὰ προηγούμενα χωρία εὗρισκομεν ὅτι ἐν πᾶσι τούτοις ὁ νοῦς, παρατρέχων τὴν νεκρὰν λέξιν, διορθῶ τὴν ὑπὸ ταύτῃ ἐνυπολανθάνουσαν καὶ ζῶσαν ἔννοιαν, καὶ κατὰ ταύτην συντάσσει· τὰ μοχθηρὰ ἀνθρώπια=οἱ μοχθηροὶ καὶ εὐτελεῖς ἄνθρωποι· τὸ βίην Ἡρακλεῖην=ὁ γενναῖος Ἡρακλῆς· τὸ φίλε τέκνον=φίλε υἱέ· τὸ βρέφος φέροντα=παῖδα φέροντα· τὸ φάλαγγες ἐλπόμενοι=οἱ φαλαγγηδὸν τεταγμένοι, οἱ φαλαγγῖται ἐλπόμενοι· τὸ ἐπὶ τὴν πόλιν ὄντας=ἐπὶ τοὺς πολίτας ὄντας, κτλ. Διὰ τοῦτο ἡ πλοκή αὕτη καλεῖται καὶ Σχῆμα κατὰ ἣ πρὸς τὸ νοούμενον καὶ Σχῆμα κατὰ ἣ πρὸς τὸ σημαιόμενον, ἰδιαιτέρως δὲ καὶ Σχῆμα κατὰ τὸ Συνώνυμον, ὅταν τὸ ἐπόμενον, ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν μάλιστα, ἐκφέρηται διὰ λέξεως ἑτερογενοῦς μὲν καὶ ἑτεραρίθμου πολλάκις τῆς προηγούμενης, ἀλλὰ συνωνύμου κατὰ τι ἄλλο· νεφέλη ἀμφιέβηκε κυανή, τὸ οὐ ποτ' ἔρωεῖ (Ὀδ. Μ, 74)=ζ, νέφος.

§. 6. Οὕτω, καὶ ὅταν, προηγηθέντος τοιοῦτου τινὸς οὐδε-

τέρου, μειράκιον, π. γ. ἔπεται ἐν τῷ ἐπομένῳ κύλῳ αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον ἔν' ὅποτε ἐξέλθοι τὸ μειράκιον εἰσαρπάσαιεν αὐτόν (Λυσ. Ἀπολ. πρὸς Σίμωνα §. 11) = τὸν νεανίσκον ἢ τὸν θεόδοτον, ὡς ὠνομάσθη πρότερον τὸ μειράκιον· ἐντυχὼν δ' ἐγὼ τοῦτον μὴ οὐχ ἡπτόμην τοῦ μειράκιου δ' ἐπελαρβατόμην· οὗτοι δ' ἐκεῖνον τε ἦγον βία καὶ ἐμὲ ἔτυπτον (αὐτόθι §. 37).

§. 7. Ὑπὸ τὸ κατὰ σύνεσιν ἦται κατὰ τὸ τοσούμενον σχῆμα δυνατόν νὰ ἀναχθῇ καὶ ἡ τῶν περιληπτικῶν ὀνομάτων σύνταξις, ἅτινα, ὡς εἶναι γνωστόν, καὶ ἀριθμοῦ ἐνικοῦ ὄντα, συντάσσονται πληθυντικῶς ῥήματι (Σ. 12, §. 11. 12)· τὸ πλῆθος ἐπιβεβήσαν (Ηρ. Θ. 23). — ὁ ἄλλος στρατὸς ἀπίθαινον (Θ. Δ', 32). — τὸ στρατεύειον ἀγεχάων (Θ')· διότι καὶ ἐν ταύταις ἐπικρατεῖ βεβαίως ἡ κατ' ἐννοίαν σύνταξις Ἀθηναίων τὸ πλῆθος οἶονται καὶ οὐκ ἴσασιν (Θ). = οἱ πολλοὶ οἶονται. — ὁ ἄλλος στρατὸς ἀπιδάινον = οἱ ἄλλοι στρατιῶται ἀπέβηκινον.

§. 8. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει περὶ τῶν στρατεύμα ἐιθύνοντας (Εὐρ. Ἐκ. 38), τοῦ ἐτόλου πλεόνταν (Δ. Μεθ. μτ'), καὶ ἄλλων τοιούτων, ὁμοίων ὄντων τῆς ἀνωτέρω (§. 4). Ὅταν δὲ τὰ περιληπτικά ταῦτα ὀνόματα, κατ' ἐνομαστικὴν ὄντα καὶ μετοχικὸν ἔχοντα προσδιορισμὸν, φέρονται ὡς ὑποκείμενον πρὸς ῥῆμα, τότε δυνατόν ἂ. ἡ μετοχὴ νὰ ᾖ καὶ ἀριθμοῦ πληθυντικοῦ καὶ τὸ ῥῆμα ὡσούτως πληθυντικῆς Τροίαν ἐλόντες εἰς ἃς Ἀργείων θεοὺς ἰάγουρα ταῦτε· ἐπασσάλευσαν (Ἀισχύλ. Ἀγ. 582)· δυνατόν β'. τῆς μετοχῆς πληθυντικῆς οὗσης, τὸ ῥῆμα νὰ ᾖ ἐνικόν· στρατὸς ἐκθάντα πάρ ἡσπάξειτ' ὀρνύντες βλέπειν τὸν Ἀχιλλεὺς πάλιν (Σ. Φ. 356). — ὄχλος ἠθροίσθη, θαυμάστοις καὶ ἰδεῖν βουλόμενσι (Ξ. Ἐ. ἰ. Ἀ', δ', 13). δυνατόν γ'. τῆς μετοχῆς ἐνικῆς οὗσης, κατὰ τὸ ὄνομα εἰς ὃ ἀναφέρεται, τὸ ῥῆμα νὰ ᾖ πληθυντικόν· ὁ δῆμος ζυγιστάμενος καὶ ἀναθαρσύνσας ἐπέβητο (Θ, Γ', 82)· δυνατόν δ'. πλῶν οὐσῶν τῶν μετοχῶν, ἡ μία νὰ ᾖ ἐνική, ἡ ἄλλη πληθυντική καὶ τὸ ῥῆμα πληθυντικόν· ὁ δῆμος λαβὼν τὸ σαφές, καὶ δεινὸν ποιούμενοι... , τὸν μὲν μηνυτὴν ἐ-

λυσαν, τοὺς δὲ κατακταθέντας, κρίσεις ποιήσαντες, τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον καταγράφοντες ἐπαρείπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι (Θ. ζ', 50).

Β. Σχήμα Ἀττικὸν ἢ Ἀττικὴ Σύνταξις.

§. 9. Σχήμα ἀττικὸν ἢ ἀττικὴ σύνταξις καλεῖται ἡ καὶ τοῖς ἀρχαίοις γνωστὴ πλοκὴ τοῦ λόγου, καθ' ἣν οὐδέτερον πληθυντικὸν ὑποκείμενον συντάσσεται ἐνικῶ ῥήματι· κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄρησιν οὐκ ἔχει (Εὐρ. Μηδ. 518). — τὰ καλῶς εὐρυμέρ' ἔργα τῷ λόγῳ μνηστέα (Σ. Κ. 1188). Οὕτως ἔλεγε καὶ ὁ ὀλίγον γυναικάρεσκος ἀρχαῖος κωμικός· διὰ τὰς γυναῖκας πάντα τὰ κακὰ γίγνεται (Μ.).

§. 10. Παρ' Ὀμήρῳ καὶ παρ' Ἱωάν. ἀπαντᾶται μὲν τὸ τοιαῦτον· καὶ τοτ' ἔπειτα τοιοῦτόν' ἐξέσσυτο ἄρσενά μῆλα (Ὀδ. 1, 438)· ἀλλὰ δὲν ἦτο σταθερὰ χρῆσις ἐνίοτε δὲ ἐν τῷ αὐτῷ κώλῳ ἀπαντῶνται ἀμφοτέραι καὶ συντάξεις· δοῦρα σέσηπε κελῶν καὶ σπάρτα λέλυται (Ίλ. Β, 135). Παρ' Ἀττικοῖς, τοῦναντίον, ἔγινε σταθερὰ ἡ τοιαύτη χρῆσις μετὰ ὀλίγων ἐξαιρέσεων.

§. 11. Αἱ συνηθέστεραι ἐξαιρέσεις εἶναι ὅταν τὸ ὑποκείμενον σημαντικὴν ἐμπύχον· τὰ τέλη τῶν Μακεδαιμονίων (=οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν ὑπέσχεοντο αὐτοῖς (Θ. Α', 58). — τὰ μειράκια διαλεγόμενοι ἐπιμέμνηται Σωκράτους (Πλ. Αἴχ. 183). — μισάδε μὲν μετ' Ἀθηναίων ἔθρη ἐστράτευσον (Θ. Ζ', 58), κατ' καὶ δεῦτερον ὅταν ἀναδεικνύηται ἡ ἔννοια τῶν καθέκαστα· τὰ μειράκια κατεφρόνησαν (Ίσ. Παραθηκ. γ'), ἢ ὅταν ἐξαίρηται ἡ ἔννοια τῆς ἐκτάσεως πολυμερῶν καὶ ἡ τῆς πληθύος· βασιλεία ἦσαν (Ξ. Ἀρ. Α', 6', 23). — καὶ ὑποχωροῦντων φανερά ἦσαν καὶ ἵππων καὶ ἀνθρώπων ἔχρη πολλὰ (Ξ Ἀρ. Α, ζ', 17). Ἀλλὰ καὶ ταῦτα δὲν εἶναι γενικά· ἐν τῷ πρώτῳ μάλιστα παραδείγματι παρ' ἄλλοις φέρεται ὑπέσχετο.

* §. 12. Ἐάν δεχθῶμεν ὡς ἀληθινὴν τὴν γνώμην ὅτι οἱ Ἀττικοὶ μετεχειρίζοντο τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος σύνταξιν, θεωροῦντες τὸ ὑπὸ τοῦ ὑποκειμένου σημανόμενον ὡς σωρὸν πραγμάτων τότε πρέπει νὰ εἰπώμεν ὅτι καὶ ἡ σύνταξις αὕτη ἀ-

νάγεται εἰς τὸ κατὰ τὸ νοούμενον σχῆμα· διότι τὸ ἐξορύττει-
το ἂν σκαπτόμενα τὰ φυτά (Ξ. Οἶκ 10', δ') = ἐξορύττειτο
ἂν ὁ σωρὸς τῶν φυτῶν· ἐξαιρέτα δὲ ἀρμόζει τοῦτο εἰς τὰ ὁ-
μηρικὰ ὅσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὦ, η' (1λ Β,
467)· διότι παριστῶσιν ἄπειρον πλήθος φύλλων καὶ ἀνθέων,
ἀλλ' ἄνευ ἀτομικῆς διακρίσεως.

Γ'. Σχῆμα Πινδαρικὸν ἦτοι Βοιωτικόν.

§. 13. Πινδαρικὸν ἦτοι βοιωτικὸν σχῆμα καλεῖται ἐκείνη
ἢ πλοκὴ τοῦ λόγου, καθ' ἣν, ἐναντίον τῆς κοινῆς συνθέσεως,
ὑποκείμενον πληθυντικόν, ἄρσενικὸν ἢ θηλυκὸν γένους, συν-
τάσσεται μετὰ ἐνικοῦ ῥήματος· μελιγράρες ὕμνοι ὑστέρων
ἀρχαῖ λόγων τέλλεται (Πίνδ. Ὀλ. Γ', 5, Β'), — ἀχεῖται τ'
ὄμφαι μελέων σὺν αὐλοῖς, ἀχεῖται Σεμέλειαν ἐλικάμπικα χο-
ροί (Πίνδ. Διθυρ. Γ', Ἀποσπ.).

§. 14. Βετὸς τῶν ἀνωτέρω, ἐν στίχῳ 1022 τῆς Σοφο-
κλέους Ἀντιγόνης ἀναφέρει ὁ Τριγλίνιος καὶ τὸ ἐξῆς ἐκ τοῦ
τετάρτου τῶν Πυθίων, στίχῳ 57 ἢ ῥὰ Μηδείας ἐπὶ ὧν στίχες,
ἐκλαμβάνων τὸ ἦ = ἔφασαν, ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς οὕτως ἐρμη-
νεύει « ἔφη ἡ τῆς Μηδείας στιχομυθία· συνήθως δὲ ὁ Πίνδα-
ρος πληθυντικαῖ· ἐνικὰ ἐπήγαγεν. » Κατωτέρω δὲ ἄλλος, ὡς
φαίνεται, σχολιαστὴς « ὁ δὲ τοῦς· οὕτως εἰρήκασιν οἱ τῆς
Μηδείας λόγοι. »

§. 15. Τὸ πινδαρικὸν ἦτοι βοιωτικὸν σχῆμα, ἀντίθετον ὂν
τῆς τῶν περιληπτικῶν συντάξεως, φαίνεται ὅτι ἰδιάζων ἐξαι-
ρέτως εἰς τὴν βοιωτικὴν ἦτοι αἰολικὴν διάλεκτον· ἀπαντᾷται
ὁμως καὶ παρ' Ὀμήρῳ ἐνίοτε ἐν τοῖς ὕμνοις· ὡς ξανθαὶ δὲ
κόμαι κατεγήρωθεν (Ὑμν. Δῆμ. 279), καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ
παρ' Ἡροδότῳ. Παρὰ δὲ Ἀιτικοῖς μάλιστα μετὰ τῶν ἔστι
καὶ ἦν, προτασσομένων τοῦ λόγου· ἔστι γὰρ ἔσσι γε καὶ βω-
μοί (Πλ. Εὐθύδ. 302). — ἦν δ' ἀμφίπλευτοι κλίμακες
(Σοφ. Τρ. 520).

Δ. Σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος.

§. 16. Σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, ὅπερ, συντομίας χά-
ριν, καὶ ὁμοιοπρωτον ἐν μέρει δυνατὸν ὀνομάσαι, καλεῖται

πλοκή λόγου, καθ' ἣν, τιθεμένου πρῶτον τοῦ ὅλου, ὁμοιοπῶ-
τως ἔπειτα προστίθεται καὶ τὸ μέρος ἐφ' οὗ καθ' αὐτὸ ἡ ἐ-
νέργεια πίπτει. Γίνεται δὲ τοῦτο· α'. κατ' ὀνομαστικὴν· β'.
κατὰ γενικὴν· γ'. κατὰ δοτικὴν· δ'. κατὰ αἰτιατικὴν.

Α'. Κατ' ὀνομαστικὴν.

§. 17. Κατ' ὀνομαστικὴν γίνεται τὸ σχῆμα τοῦτο ἐπὶ τῶν
ὀνομάτων ἑκαστος, ἑκάτερος, πᾶς, ἄλλος, ἄλλος ἄλλοθεν.
ἐν οἷς, τιθεμένου τοῦ ὅλου ὡς ὑποκειμένου τῆς προτάσεως,
ἔπεται κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν τὸ μέρος, ἐξυπονοουμένου
τοῦ ῥήματος· κατ' ἀναλογίαν· αἱ δὲ κληροὶ ἐσημῆναιτο ἑ-
καστος (I. II. 175) = οὗτοι δὲ ἐσημῆναιτο κληρον, ἑκαστος
δηλ. ἐσημῆναιτο τὸν ἑαυτοῦ κληρον. — οἱ δὲ λόγους πλάτ-
τουτες ἑκαστος περιερχόμεθα (Πλ. Δημ. Φ. Α, 15').

§. 18. Σημειωτέον δὲ ἐνταῦθα· α'. ὅτι παρλειπόμενου
πολλάκις τοῦ γενικοῦ ὑποκειμένου, μένει ὡς ὑποκείμενον τοῦ
ὅλου τὸ ὑποκείμενον τοῦ μέρους, ἀλλὰ κατὰ πληθυντικὴν ἀ-
ριθμὸν· διεδίδρασκον ἤδη ἑκαστος ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ, βουλόμενος
τὰ ὄντα ἐκποδῶν ποιῆσθαι (Ξ. Κ. II. I', α, 3) = οἱ Ἀρ-
μένιοι διεδίδρασκον ἅπαντες, ἑκαστος δηλ. διεδίδρασκε, βου-
λόμενος, κλ. — ἡρώτων ἄλλος ἄλλο (Πλ.) — ἡσπάζοντο ἄλ-
λος ἄλλοθεν (Πλ. Χαρμ. 153) = ἡσπάζοντο πάντες, ὁ μὲν
δηλ. ἡσπάζετο ἐξ ἑνός, ὁ δ' ἐξ ἄλλου μέρους· β'. ὅτι πολλά-
κις τὸ ῥῆμα, καίπερ τοῦ γενικοῦ ὑποκειμένου πληθυντικῷ
ὄντος, πρὸς τὸν ἀριθμὸν τοῦ μερικοῦ ὑποκειμένου ἐλκόμενον,
τίθεται ἐνικόν· οὗτοι μὲν . . . ἄλλος ἄλλο λέγει (Ξ. Ἀν.
B', α, 15). — πάντες δὲ οὗτοι κατὰ ἔθνη ἐν πλεισίῳ πλήρει
ἄνθρώπων ἑκαστον ἔθνος ἐπορεύετο (αὐτόθι Α, ἡ, 9).

β'. Κατὰ γενικὴν.

§. 19. Κατὰ γενικὴν γίνεται τὰ καθ' ὅλον καὶ μέρος σχῆ-
μα, ὅταν τεθέντος τοῦ ὅλου κατὰ γενικὴν, ἔπεται καὶ τὸ
μέρος κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν· εἰ μὲν γὰρ τοῦ παιδὸς τοῦ
σοῦ τοῦδε, ἐστεῶτος ἐν τοῖσι προθύροισι, βαλὼν τύχοιμι
μέσης τῆς καρδίας (Ἡρ. I', 35, = τύχοιμι τοῦ παιδός, τῆς
μέσης καρδίας δηλ. Ἡ πλοκή αὕτη διάφέρει τῆς διπλῆς γενι-

κῆς ἢν ἐνίοτε δέχονται, ἰνεργητικῶς τε καὶ παθητικῶς, τὰ ὀνόματα, ὡς Ἰστυκίος ἐπέδνε τὴν τῶν Ἰώνων ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείον πολέμου (Ηρ. ζ', 2), καὶ τῆς ἄλλης πλοκῆς κατὰ τὴν περίστασιν ὅταν ἡ μία γενικὴ ἐξαρτᾶται τῆς ἄλλης, ὡς ὁ τῶν τοῦ βασιλέως ἐπείων στρατηγός, περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν διελάβομεν ὁμολογητέον ὅμως ὅτι δὲν εἶναι ἀδύνατον καὶ τὸ ἀνωτέρω παράδειγμα νὰ ἐκληφθῇ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· τύχοιμι μίσης καρδίας τοῦ παιδός, ἢ καὶ, τοῦ παιδός ἐστεῶτος, τύχοιμι μίσης καρδίας αὐτοῦ.

γ. Κατὰ δοτικὴν.

§. 20. Τὸ κατὰ δοτικὴν ὁμοιόπτωτον γίνεται μάλιστα ἐπὶ ἀντωνυμίας, ὅτε δηλ. πρὸς ταύτη τίθεται καὶ ὄνοματὸς δοτικὴ πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ γενικώτερον ἐκφρασθέντος· ἐν τ' ἄρα φῶ χειρὶ (Ἰλ. Ζ, 253, καὶ ἄλλαχού)—τὸν γὰρ οἱ ἐμβαλε χερσίν (Ἰλ. Ξ 218). — ὅν (κόσμον) σφί Ζεὺς γένει ὥπασεν (Πίνδ. Ὀλ. Η' 83). — κελαινῶπιρ δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν ἀγκύλῳ κρατὶ κατέχευε (Πίνδ. Πυθ. Δ', 7). Οὕτω καὶ παρ' Ἡροδότῳ (Β', 18) μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γνώμῃ.

δ. Κατ' αἰτιατικὴν.

§. 21. Κατ' αἰτιατικὴν γίνεται, ὅταν ὡσαύτως τὸ μέρος ἔπηται κατὰ τὴν πτῶσιν ταύτην, καθ' ἣν προτάσσεται καὶ τὸ ὄλον· Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμγιμελαίνας (Ἰλ. Ρ, 73). Ἦτον βέβαια ὁμαλώτερον καὶ εὐσυντακτότερον νὰ τεθῇ τὸ ὄλον κατὰ γενικὴν· ὁ νοῦς ὅμως εὐρίσκει εὐκολώτερον νὰ συνδέσῃ ὁμοίον πρὸς ὁμοίον κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν μᾶλλον σχέσιν ἢ κατὰ τὴν ἐσωτερικὴν συνάφειαν. Κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον ἤθελεν εἶναι αἰνὸν ἄχος πύκασε τὰς φρένας τοῦ Ἐκτορος, κατὰ τὸν νῦν τρόπον εἶναι αἰνὸν ἄχος πύκασε Ἐκτορα, τὰς φρένας δηλ. αὐτοῦ. Τοιαῦτα εἶναι τὰ βάλ-λειν τιὰ σῆθος, μέτωπον, μετάφρενον.—τὸν δ' ἄορι πληξ αὐχένα (Ἰλ. Δ, 240), κτλ. Ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ δοτικὴν ἐκφέρεται τὸ ὄλον· δάκε δὲ φρένας Ἐκτορι μῦθος (Ἰλ. Ε', 493. Ἰδε καὶ Ὀδ. Σ, 88).

§. 22. Ἡ τοιαύτη κατὰ δοτικὴν καὶ αἰτιατικὴν ὁμοιόπτω-

τος πλοκή τοῦ λόγου ἰδιάζει μάλιστα τοῖς ἐπικοῖς, ἀπαν-
τᾶται ὅμως ἐνίοτε καὶ παρὰ τοῖς δραματικοῖς τῶν Ἀττικῶν
πρόχειρον εἶτι σοι, τέκνον, πάρα ξίφος χειροῖν, πάταξον
εἰς ἄκρον πόδα (Σ. Φ. 747) = εἰ πάρεστί σοι, ταῖς χερσὶ δηλ.
— μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλτατον τέκνον (Σ. Φ.
1301) = καὶ νῦν ἄρθρα κείρος ἐνζεύξας πεδοῖν (Σ. Τ. 717).
Τοιοῦτον δὲ φαίνεται καὶ τὸ σὺ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον
κατ' ἄλσος, (Σ. Κ. 114), ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀναλυθῇ κρύψον με
κατ' ἄλσος, τὸν πόδα μου δηλ. ὀρθότερον ἀναλύεται ἄγουσα
πόδα μου (ἢ πόδα ἐμὸν) ἐξ ὁδοῦ κρύψον με κατ' ἄλσος.
Ὡσαύτως καὶ τὸ (Εὐρ. Ἐκ. 812) ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα ;
Σπανιώτερον δὲ τὸ σχῆμα τοῦτο παρὰ τοῖς πεζογράφοις ὤ-
κνουν ἐπανερεῖσθαι μὴ σοι ἐμποδὼν εἶην τῇ ἐπιδείξει (Πλ.
Ἰππ. Ἐλ. 364).

§. 23. Τὸ αὐτὸ ὁμοιόπτωτον συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν ἐπι-
μερισμῶν, ἐπὶ τῶν λογικῶν δηλ. διαιρέσεων ἐνός τινος ὅλου,
ὅτε ἀντὶ νὰ τεθῇ τὸ ὅλον κατὰ γενικήν, ὥς ἦτον ἡ φυσικω-
τέρα πλοκή, οἷον τῶν ὄντων τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν, τὰ δὲ οὐκ ἐφ'
ἡμῖν (Ἐπίκτ.), τίθεται ὁμοιοπτῶτως ταῖς μέρεσι· τὰ δὲ δοῦρα
ἄλλα μὲν πάργον, πολλὰ δὲ καὶ ἐν γαίῃ ἵσταντο
(Πλ. Α. 371). — οἰκίαι αἱ μὲν πολλαὶ πεπτῶκεσαν, ὀλίγαι
δὲ περιῆσαν (Θ. Α', 89) Περὶ ἄλλων τινῶν σχημάτων ἴδε ἐν
τῷ ἐπομένῳ κεφαλαίῳ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Περὶ Ἰδιωμάτων.

§. 1. Εἴτε τὰ ἰδιώματα ἐκληφθῶσι συνώνυμα τοῖς σχή-
μασι, ὥς παρὰ πολλῶν γίνεται, εἴτε θεωρηθῶσιν ὡς γέννη,
ὑπαγομένων ὑπ' αὐτὰ τῶν ἀνωτέρων καὶ ἄλλων παρομοίων σχη-
μάτων, εἶναι καὶ ταῦτα πάντοτε οἷον συγχωρήτῃ παράθεσις
τῆς κανονικωτέρας καὶ τυπικωτέρας πλοκῆς. Ὑπὸ τὴν δευτέ-
ραν ταύτην ἐποφιν θέλομεν ἐξετάσει διὰ βραχέων τὰ ἐξ ἧς τέ-
σσαρα γενικώτερα ἰδιώματα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, τὴν Ἐλ-

λειψιν, τὸν Πλειορασμόν, τὴν Ἑλξιν ἢ Ἐφελξιν καὶ τὸ Ἀνακόλουθον, συμπεριλαμβάνοντες καὶ τὰ ὑπὸ ταῦτα ὑπαγόμενα σχήματα.

Α'. Περὶ Ἑλλείψεως καὶ τῶν ὑπ' αὐτὴν ὑπαγομένων Σχημάτων.

§. 2. Τὸ ὄνομα δεικνύει τὴν φάσιν τούτου τοῦ ιδιώματος Πολλάκις δηλ. ὁμιλοῦντες καὶ γράφοντες παραλείπομεν λέξιν ἢ λέξεις αἵτινες διὰ τὴν ἀκρίβειαν ἔπρεπε νὰ τεθῶσιν, ἀλλ' ὁμῶς, καίπερ παραλειπόμεναι, ἦτοι διὰ τὴν συνάφειαν εὐκόλως ἐννοοῦνται, ἢ διὰ τὴν συχνὴν χρῆσιν κατήντησαν γνωσταί, εἰς τὴν δεῖνα ἢ δεῖνα περίστασιν, ἐπὶ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς σημασίας ἀκριβαί τιθέμεναι, ὥς τέσοι τεχνικοὶ ὅροι. Τοῦτο καλεῖται Ἑλλείψις.

§. 3. Ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος πονήματος ἐπραγματεύθημεν περὶ ὑπαρκτικῆς καὶ συνδετικῆς σημασίας τοῦ εἶναι. Ἐν τῷ τοῦ Μενάνδρου (Θεοφορουμένη) ἐπὶ ἀποθάτης, αὐθις ἐξ ἀρχῆς ἔσει' ἔσει δ' ὅ, τι βοῦ.λει, κύων, πρόβατον, τράγος, ἄνθρωπος, ἵππος, τὸ μὲν πρῶτον τίθεται καὶ ὑπαρκτικὴν ἐννοϊαν=ὑπάρξεις, ὅθεν ἐν αὐτῷ περιέχεται τὸ κατηγορούμενον, τὸ δὲ δεύτερον κατὰ συνδετικὴν. Οὕτω κατὰ τὴν πρώτην αὐτίκα βοή ἦν (Θ. Γ', 22).—τῶν δὲ θῶς δοθέντων ἀφαιρέσεις οὐκ ἔστιν (Πλ. Φιλ. 19)—λειτουργήσουσιν, ἢν περ ἡ πόλις ἦ, πολλοί. Οὕτω καὶ νόμῳ τὰ πάντα γίγνεται (Γν).

§. 4. Τοιαῦτα προσέτι μετ' ἄλλων καὶ τὰ ἡμέρα ἦν, ὥς καὶ ἡμέρα ἐγένετο (Θουκ. Ζ'. 84)—ἤδη δὲ ἦν ὀψέ (Θ. Α, 50). Οὕτω καὶ νῦν ἐν μέσῳ, καὶ παρῆμεν τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὴν ἐκκλησίαν (Αἰσχ.) κατὰ παράλειψιν οὐχὶ συχνὴν ἐν τῷ παρατατικῷ. Ἐκ τούτου μετὰ τοῦ εἶναι καὶ γίγνεσθαι τίθενται καὶ τινὰ ἐπιρρήματα ἐξηγοῦντα τὴν ποιότητα αὐτῶν τὸ οὕτως ἢ ἄλλως εἶναι καὶ γίγνεσθαι. Ὡς λοιπὸν λέγεται καλῶς ἔχει, οὕτω καὶ καλῶς ἐστὶ, καλῶς γίγνεται, κακῶς, ὀρθῶς, κτλ. Τοιαῦτα μετὰ ἄλλων εἶναι καὶ τὰ ὀρθῶς ἐστὶ τῶν νέων πρῶτον ἐπιμεληθῆναι, ὅπως ἔσονται οἱ ἀριστοί (Πλ.

Εὐθ. 2).—καλῶς ἔσται, ἢ θεὸς θέλῃ (Ξ).—μὴ οὕτω γένοιτο κακῶς τῇ πόλει (Δ).

§. 5. Διάφορα δὲ μετ' ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς· χωρὶς ἡ τοῦ ποιεῖν τέχνη καὶ ἡ τοῦ χρῆσθαι (Πλ. Εὐθ. 28).—ἑώρα οἷος ὁ κύνδιρος καὶ ὡς ἔγγυς ἦδη ἦν (Θουκ.) Οὕτω καὶ οἷα ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακὰ (Εὐρ. Ἀποπ. Αἰόλου).—ἡ βοή πλείων τε ἐρίγγετο καὶ ἐγγύτερον (Ξ)· διότι ἐν τούτοις τὰ ἐπιρρήματα, ὡς ἀκλιτα, ἐπίθετα ἐπέχουσι τόπον κατηγορουμένου, ἀντικειμένου, ἢ προσδιορισμοῦ, καθάπερ μετ' ἄλλων ὁμοίων καὶ τὸ αἰεὶ κόρης σῆς θάνατος (Εὐρ. Ἐκ. 394)—αἰεὶ ἡ παροῦσα συμφορὰ (Εὐρ. Ἀλκ. 335).—λύπη αἰεὶ ἔχων ἐλήλυθα.—αἰεὶ δὲ λύμης (Εὐρ. Ἐκ. 595. 1105).

§. 7. Αὐτόθι παρετηρήσαμεν ὅτι ἐπὶ τῆς ὑπαρκτικῆς σημασίας σπανίως γίνονται παραλείψεις, ἀπ' ἐναντίας ἐπὶ τῆς συνδετικῆς· οὕτως εἶδομεν ὅτι παραλείπονται μὲν καὶ ἄλλα, συχνότατα δὲ ἐκ τῶν μερῶν τῆς ἀπλῆς προτάσεως τὸ συνδετικόν. Ἀλλ' οὐδὲν ἦττον καὶ εἰς τὸ οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ καὶ εἰς τὸ ἄριστον μὲν ὕδωρ, κτλ., καὶ ἡ θέσις τῶν μερῶν εἶναι τοιαύτη, καὶ τοιαύτη ἡ σχέσις τῶν ἐννοιῶν πρὸς ἀλλήλας, ὥστε οὐδεμίαν δυσκολίαν ἀπαντᾷ ὁ νοῦς ἵνα ἐννοήσῃ ὅτι τὸ ἐν εἶναι κατηγορούμενον τοῦ ἄλλου, καὶ ὅτι τὰ ἀνωτέρω—οὐκ' ἀγαθόν ἐστιν ἡ πολυκοιρανία, καὶ = τὸ ὕδωρ ἐστὶν ἄριστον κτλ. (σ. 4. §. 12—). Συνηθέστατον δὲ τοῦτο ἐπὶ τῶν γνωμικῶν, ὅπου πλείστα ὅσα καὶ χίλιστα ὑπάρχουσι παρὰ τοῖς ποιηταῖς· Οὕτω παρ' Ὀμήρῳ εἰς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύγεσθαι περὶ πάτρης, οὕτω παρὰ Μενάνδρῳ ψυχῆς μέγας χαλιδὸς ἀνθρώποις νοῦς, κτλ.

§. 6. Ἐπίσης παρετηρήσαμεν ὅτι, ἐπὶ ὀρισμένων περιστάσεων, καὶ τὸ ὑποκείμενον καὶ τὸ κατηγορούμενον καὶ τὸ ἀντικείμενον δυνατόν νά παραλειφθῇ. Οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ μετοχῆς· ἐπιπλήτων (Δημοσθένους) τοῖς Ἀμβρικιώταις ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς (Θ. Γ', 412) οὗσοι δηλ.—οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς πρώτους φύλακας, εὐθὺς διαφθείρουσιν ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς (Θουκ. Δ', 32), ὄντας δηλ.—ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας (Σ. Κ. 83) οὗσης δηλ.—ὡρ ὑψηγῆτων (Σ. Τ. 266) ὄντων δηλ. Ὁ-

σαύτως· καὶ ὁλόκληρος πρότασις εἰς κόρακα (ἔρρε),—πρὸς σε γονάτων (ἰκετεύω, κτλ. σ. 5, §. 15—17, σ. 6, §. 18—20). Οὕτως· οὐχ ὅτι=οὐ λέγω ὅτι.—μὴ ὅτι=μὴ εἶπω ὅτι.—ὅπως ἀνὴρ ἔσει=ὅρα τίνι τρόπῳ ἔσει ἀνὴρ.—ὅπως ἔσεισθε ἀνδρες ἄξιοι τῆς ἐλευθερίας ἧς κέκτησθε (Ξ. Α' γ. Α', θ'. 3)—ὅπως μὴ ῥεῖς (Αρφ. Βατρ. 7).—πρίσχε μὴ τὸ εἶπης (Ἰδε σ. 205 §. 15—20, καὶ σ. 110 §. 20).

§. 8. Ἐκ τῆς συχῆς δὲ καὶ ὠρισμένης χρήσεως κατήντασαν οὐχ· μόνον εὐληπτα πολλά ἐπίθετα ἀνευ οὐσιαστικῶν τιθέμενα, ἀλλὰ σχεδὸν κατέλαβον τὸν τόπον αὐτῶν. Οὕτω λέγομεν τῇ ὑστεραίᾳ, κατὰ γε τὴν ἐμὴν, δεξιὰ, διάμετρος, κτλ., μολὶς ἔχοντες χρεῖαν νὰ ὑπανθυμίσωμεν ὅτι τὸ πλῆρες ἐν τοῦτοις εἶναι ἡμέρα, γυνήμη, χεῖρ, γραμμή, κτλ. Οὕτως ἐν μὲν Ἰλιάδος Σ, 22 λέγεται ἀμφοτέρῃσι χερσὶν ἐλὼν . . . ἐν Ὀδυσσεΐα; Ε, 418 ἀμφοτέρῃσι χερσὶν ἐπεσσύμενος, ἐν δὲ Ὀδυσσεΐα; Σ, 28 κόπτω ἀμφοτέρῃσι. Τινὰ δὲ κατήντησαν οἷον ἐπιρρηματικά, ἐν μέρει μὲν πρόχειρον ἔχοντα τὸ κατ' ἀρχὰς ἴσως ἀναπληρούμενον τὸ οὐσιαστικόν, ὡς ἀπὸ τῆς ἴσης (Θ. Α', 15), μείρας δηλ. διὰ πάσης (Θ. Α', 14) τῆς κηδὸς (ἴσως) δυσκολώτερον δὲ ἄλλοτε, ὡς ἐκ καινῆς (Θ. Γ', 92), διὰ κενῆς (Θ. Γ', 130) κατὰ μόνας (Θ. Α', 32). Ἀλλὰ καὶ τεθέντος ὅτι εὐρίσκεται οὐσιαστικόν κατάλληλον πρὸς ἀναπλήρωσιν, ἤθελεν εἶναι βεβαίως σχολαστικώτερον τοῦ δέοντος τὸ εἶπαι καὶ γράψαι, διὰ κενῆς χειρός, κατὰ μόνας μερίδας, καὶ εἴτι τοιοῦτον.

§. 9. Καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις ἐπὶ ὠρισμένων τινῶν περιτάσει· γίνονται παραλείψεις, εὐληπτοὶ καταστῆσαι διὰ τε τὴν φύσιν τῆς αὐτῶν πλοκῆς καὶ διὰ τὴν συχὴν χρῆσιν ὧς φίλε Φαίδρε, ποῦ δὴ καὶ πόθεν; (Πλ. Φαίδρ. Ἀρχ.)=ποῦ πορεύει καὶ πόθεν ἔργει; τοιαῦτα καὶ τὰ ἡμέτερα πόθεν; ποῦ καὶ πόσα;—ἄρτι, ὦ Τερψίων, ἢ πάλοι ἐξ ἀγροῦ (Πλ. Θ. ἀρχ.);—δεῦρο παρὰ Σωκράτη (Πλ. Θ. 144)=ἐδῶ ἐλθὲ καὶ κάθισον κτλ.—τί ἄλλο οὗτοι (ἐποίκσαν) ἢ ἀπεβούλευσάν τε καὶ ἐπαρέστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν—ἐπέκρησαν τὰ πλοῖα, ὅπως ἀπόγονα ἢ τοῦ ἄλλο τι (ποιεῖν) ἢ κρατεῖν τῆς

γῆς Δ', Γ', 39, 85). Συχνότατον παρὰ Πλάτωνι τὸ ἄλλο τι ἢ, ἐνθα ὑποννοεῖται: ἀνάλογόν τι ἐκ τοῦ εἶναι ἢ ποιεῖν. Ἐνίοτε δὲ καταντᾷ ὡς ἀπλοῦν ἐρωτηρηματικόν, ὡς ἄλλο τι ἢ ὁμολογοῦμεν (Πλ. Γοργ. 450), = ὁμολογοῦμεν, οὐκ ἔστιν ἀληθές;

§. 10. Τοιαύτης φύσεως μετὰ πολλῶν ἄλλων εἶναι καὶ τὰ ἐξῆς: ἄλλ' οὐπω περὶ τούτων (Δ.) = οὐκ ἔστιν ὁ λόγος, ἢ ἐδ. λεκτέον — ἀλλὰ μήπω τοῦτο (Δ. εἰρήσθω). — μή μοι μυρίους ξένους (Δ. λέγει). — ὕδωρ, ὕδωρ, ὦ γέλτορες (Ἀρ. φέρετε). — ἀρεθὸς τις τῶν ξένων βοήθεια (Πολ.) = ἰλθέτω δηλ. Καὶ ταῦτα δὲ καὶ τὰ ὅμοια ἐν λίαν κατεπειγούσαις περιστάσεσιν, ὅτε ὁ νοῦς, σπεύδων εἰς τὸ ἀποτέλεσμα, ἀρκῆται εἰς μόνον τὸ ἀναγκαῖον, πᾶν ἄλλο ὡς περὶ τὸν ἀποφεύγων, γίνονται παραλειπτικά ἐν πάσαις ταῖς γλώσσαις. Καὶ ἱστορικά δὲ τοῦτου ὑπάρχουσιν ἀποδείξεις.

§. 11. Συνήθως τὸ τοιοῦτον καὶ ἐπὶ τῶν ἀποφθεγμάτων μελέτη τὸ πᾶν — μηδὲν ἄγαν. Ὡσαύτως ἐπὶ τινῶν στρατιωτικῶν παραγγελημάτων. Κ. Μάρχος παραγγέλλει εἰς τὰ ὅπλα (Ξ.) — ἐκάλισαν ἐπὶ τὰ ὅπλα. Ἐν τούτοις ὑποννοεῖται τὸ εἶναι, ὡς ἐν τῷ ἐγὼ μὲν εἰς τὸ βαλανεῖον βούλομαι (Ἀφρ.) — ὀρθήν κελεύσας (Ἀφρ. ὁδὸν ἵναι). Οὕτω δὲ καὶ κάτω τὰ ὁράτα (κλίνετε, ἢ τοιοῦτόν τι) πλῆρες δὲ τὸ ἀνωτέρω ἐκφέρεται παρὰ Ξενοφῶντι (Κ. Π. Γ', 6', 2) ἵτε ἐπὶ τὰ ὅπλα.

§. 12. Ὡσαύτως ἐπὶ τινῶν, οἷον παροιμιοῶδων γενομένων φράσεων: γλαυκ' εἰς Ἀθήνας (πέμπειν δηλ.) — ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα (γινώσκει) — ἵππον εἰς πεδίον (ἀφιέναι) — ἐν πλῖθι τὴν κεραμεῖαν (μανθάνειν). Καὶ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς: Φίλιππος τοῖς συνέδροις χαίρειν (λέγει). — Ἰσοκράτης Φιλίππῳ χαίρειν. Βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος Ἀθηναίων τῇ Βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. — οἱ σύμμαχοι ἀριστεῖον τῇ Ἀθηναίᾳ (ἀνέθηκαν) οἱ σύμμαχοι τὸν δῆμον ἀνδραγαθίας ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης. Δ. (ἐστεφάνωσαν).

§. 13. Ἐλλείψεως εἶδος εἶναι καὶ ἡ ἀποσιώπησις, ἐν ἣ ὁ ἠρχισμένος λόγος, διὰ διαφόρους αἰτίας, καὶ πάντοτε ἐπὶ ῥητορικῇ σκοπῇ, διακόπτεται: εἰ μὲν θώσονται γέρας Ἀχαιοί

(Πλ. Α, 135), ἐνθα ἔπρεπε ν' ἀνακολουθήσῃ καλῶς ἔχει, παύσασθαι ἢ ἄλλο τι θμειον, ἀλλ' ὁ νοῦς σπεύδων εἰς τὸ ἐν τῇ δευτέρῃ κώλῃ σπουδαιότερον, παραλείπει τὴν ἀπόδοσιν τοῦ πρώτου. Οσαύτως παρὰ Ξενοφῶντι (Αν. Β'. λ', 15)· εἰ μὲν οὐ τι ἔχεις, ὦ Μηδόσαδες, λέγειν· εἰ δὲ μὴ, ἡμεῖς πρὸς σὲ ἔχομεν. — καὶ ἦν μὲν ἐνυβῇ ἡ πείρα· εἰ δὲ μὴ (Θ. Γ', 3). Ἀλλὰ καὶ ὅλως ἀποσιωπώμενου τοῦ δευτέρου κώλου ἦν ὡς ἔλω ποτέ (Σ. Κ. 840). — καὶ μὴν, ἂν σε λάβω ποτέ (Λουκ. Περρ. Διαλ. κγ'), καὶ παρ' ἡμῖν ἂν σὲ πιάσω. Διὰ τοῦτου δὲ ὁ ἰπαπελούμενος φαντάζεται τὴν συνέπειαν βαρυτέραν.

§. 14. Ἐπειδὴ ἐν τούτοις ἀποσιωπάται ἡ ἀπόδοσις, διὰ τοῦτο ἡ πλεονὴ αὕτη καλεῖται Σχῆμα Ἀναρταπόδοτον, συνθέσταιον ὃν παρ' Ἀττικαῖς (Ἰδε Σ. Κ. Π. Η', Ζ', 22 Ἀπομν. Γ', θ', 14. Πλ. Πρωτ. 325 Παλ. Θ', 675, κτλ.) ὅθεν παρὰ τοῖς γραμματικοῖς λέγεται ἀιτικόν· δὲ καὶ τὸ ἀναρταπόδοτον (Γρηγ. Κορίνθ.). Ἀμφισβητοῦσι δὲ περὶ ἄλλων τε καὶ περὶ τοῦ (Σ. Αν. Ζ', α, 31) δοκεῖ εἰπεῖν ὅτι ἡμεῖς οὐδὲν βλῖαιον ποιήσαντες παρεληλύθαμεν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' ἦν μὲν θυγώμεθα παρ' ὑμῶν ἀγαθόν τι εὐρίσκεισθαι· εἰ δὲ μὴ, κτλ. Ἐνθα τὸ ἦν θυγώμεθα οἱ μὲν ὡς ἐν παρενθέσει δέχονται· ἵνα ἴδωμεν εἰ, κτλ. οἱ δὲ εἰς τὰ ἀνανταπόδοτα ἔλκουσιν· οὕτω καὶ τὸ θυκυδιδεῖον (Δ', 13) ἦν μὲν ἀντεκπλεῖς ἐθέλωσι σφίσι εἰς τὴν εὐρυχωρίαν, ἐνθα ὡς ἀπόδοσιν δυνατόν ἐννοῆσαι τὸ ὡς ἐν ταύτῃ (τῇ εὐρυχωρίᾳ) ναυμαχήσαντες ἢ ἵνα ναυμαχήσωσιν.

§. 15. Τὸ ἀντίθετον τοῦ προηγουμένου εἶνε ὁ δυσηπτικός λόγος, ἀπόδοσις ὡν τοῦ ὑποθετικοῦ λόγου, κατὰ παράλειψιν τῆς εὐκόλως ἐννοουμένης προτάσεως· βουλοίμην ἂν = βουλοίμην ἂν, εἰ δυνατόν. — ἥδῃως ἂν ἤκουσα = ἥδῃως ἂν ἤκουσα, εἰ ἔξην, εἰ ἐλέγετο. — οὐδ' ἂν εἰς ἀντίποι (Δ.) — ἥδῃως ἂν ἔγνω· ἐρῶμην (Δ. — Ἰδε σ. 102. §. 24 καὶ σ. 230. §. 44).

§. 16. Ὡς δὲ διαφέρει τῆς ἀποσιωπήσεως ἡ ἰλλειψις καθ' ἃ τι ἡ μὲν πρώτη γίνεται διὰ ῥητορικόν, ἡ δὲ δευτέρα διὰ γραμματικόν σκοπόν, οὕτω διαφέρει κατ' ἄλλον λόγον καὶ τῆς βραχυλογίας.

§. 17. *Βραχυλογία* ιδιαιτέρως παρὰ τῶν νεωτέρων φιλολόγων ὀνομάζεται εἶδος ὠρισμένον ἐλλείψεως, ἐν ᾧ παρίσταται μὲν ὅλον ἐλλειπόν τι, ὡς ἐν τῇ κυρίᾳ *ἐλλείπει*, ὅπερ ἔπρεπε, κατ' ἀκριβολογίαν καὶ πρὸς ὁλοκληρίαν τοῦ λόγου, νὰ τεθῇ, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον, ἄλλως λανθάνον ἐν τοῖς ἡγουμένοις, ἢ ἐπομένοις, ἥτοι αὐτὸ τοῦτο ἢ σύστοιχον τῇ ρίζῃ τῆς λέξεως, διάφορον μὲν κατὰ σχηματισμὸν, συγγενὲς δὲ κατὰ τὴν ἔννοιαν, ἐνίοτε δὲ καὶ ὅλως διάφορον ἢ καὶ τὸ ἀντίθετον, ἐπομένως αὐτόθεν κατ' ἀναλογίαν παραλαμβάνόμενον.

§. 18. Κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον ἡ αὐτὴ λέξις ἅπαξ τεθεῖσα πρέπει νὰ ἐννοῇται δις· ἅπαν θεοῦ μοι δῶμα· *ἴν' ἄν λάβοι μ' ὕπνος* (Εὐρ. *Ἰωνι*, 315) = ἅπαν θεοῦ δῶμα· ἐς μοι δῶμα.—*φιλόσογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφου* (Εὐρ. *Φ.* 206) = τὸ χρῆμα τῶν θηλειῶν ἔφου φιλόσογον χρῆμα. Εἰς ταῦτα ἔλκει ὁ Ἑρμῆανος καὶ τὸ (Σ. Φ. 81) *ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν* = ἡδὺ κτῆμά ἐστι τὸ κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν. Καὶ ἐν τούτοις μὲν τὸ ὑποκείμενον παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ κατηγορουμένου, ἐν δὲ τῷ ἐπομένῳ παραλαμβάνεται τὸ κατηγορούμενον ἐκ τοῦ ὑποκειμένου· ἴσθι γάρ *ἐξ ἐμέου τὰ ποιούμενα ὑπὸ Μῆδων* (Ἡρ. Η', 80) = ἴσθι ἐξ ἐμέου ποιούμενα τὰ ὑπὸ Μῆδων ποιούμενα.

§. 19. Ὡσαύτως τὸ αὐτὸ ῥῆμα εἰς τὸ ἐν κώλῳ τιθέμενον ἐννοεῖται καὶ εἰς τὸ ἄλλο· ὁ μὲν πεπραμένος ἦν ταῦ σίτου, ὁ δὲ ἔνδορ ὑποκείμενος (Δ'. *Φαλνικ.* γ').—κατὰ μὲν *ἐλευσαν* αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, κατὰ δὲ τὰ τέκνα (Ἡρ. Θ', 5).—*ἐπέκειντο* (οἱ Συρακούσιαι τοῖς Ἀθηναίοις), καὶ μάλιστα τοῖς ὑστάτοις προσπίπτοντες, (Θ. Ζ', 70), δηλ. ἐπέκειντο τοῖς ὑστάτοις. Καὶ ἐν τούτοις μὲν παραλαμβάνεται ἡ λέξις ἐκ τοῦ πρώτου κώλου εἰς τὸ δεύτερον, ἀλλαχοῦ δὲ, τοῦναντίον, ἐκ τοῦ δευτέρου εἰς τὸ πρῶτον, ὡς ἀνὴρ γὰρ ἀνδρὰ καὶ πόλις σώζει πόλιν. Καὶ πρόθεσις παραλαμβάνεται ἐκ κώλου εἰς κώλον· ἢ ἁλός ἢ ἐπὶ τῆς γῆς (Ὀδ. Η, 27).—*Χαρτίεσσέ τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ* (Πίνδ.).—*οὔτε σὺ κείνων* (τῶν τόξων) *χωρίς, οὔτε κείνα σοῦ* (Σ. Φ. 115. Ἴδε καὶ ἐν στίχῳ 1434). Ὁμοίως σύνδεσμος ζῶει *οἷ' ἢ τίθηνκεν* (Ὀδ. Β, 132).—*ἐκόντα μὴ ἄ-*

κοντα (Σ. Φ. 774)=μήθ' ἐκόντα μήτ' ἄκοντα. Ὡσαύτως λέγουσα μηδὲ δρῶσα (Εὐρ. Ἑκ. 331).—γῆ δ' ἀήρ, οὐδ' οὐρανός ἦν (Ἀρφ. Ὀργ. 694).

§. 20. Καὶ δλόκληρος λόγος ὁ προηγούμενος παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ πρώτου εἰς τὸ δεύτερον κῶλον. Οὕτως, εἰπόντος τοῦ Σωκράτους οὐκοῦν κακῶ ὑπερβάλλον τὸ ἀδικεῖν κάκιον ἂν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι; ἀποκρίνεται ὁ Πῦλος δῆλον δὴ ὅτι (Πλ. Γοργ. 475)=δῆλον δὴ ὅτι κάκιον ἂν εἴη. Οὕτως ἐπὶ τῶν ὑποθετικῶν λόγων τὸ εἰ δὲ μὴ περιέχει ἐν ἑαυτῷ δλόκληρον προηγούμενον λόγων εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἂν, εἰ δὲ μὴ, πάρες (Σ. Φ. 664)=εἰ δὲ μὴ θέμις μοι. Ἡ τοιαύτη πλοκή τοῦ λόγου καλεῖται Σχημα ἀπὸ κοινοῦ, διότι ἡ αὐτὴ λέξις ἢ ῥῆσις, ἅπαξ τεθεῖσα, ἐννοεῖται ἀπὸ κοινοῦ εἰς ἀμφοτέρω τὰ κῶλα.

§. 21. Κατὰ τὸν δεύτερον τρόπον γίνεται ἡ βραχυλογία, ὅταν ἐννοῇται μὲν ἡ αὐτὴ λέξις, ἀλλὰ κατ' ἄλλον σχηματισμὸν διάφορον εἰς ἀριθμὸν, εἰς πρόσωπον, εἰς χρόνον, εἰς ἔγκλεισιν κτλ., ἢ εἰς πολλὰ ὁμοῦ. σὺ τε Ἑλληὴν εἶ, καὶ ἡμεῖς τοσοῦτοι ὄντες (Ξ. Ἀν. Β', α, 46)=καὶ ἡμεῖς Ἑλληνες ἐσμεν. Οὕτω μετὰ πολλῶν ἄλλων καὶ τὸ γνωμικὸν χεῖρ χεῖρα νέπτει, δάκτυλοι δὲ (νίπτουσι) δακτύλους. Ἐν τῷ τοῦ Θουκυδίδου (Β', 17) οὐ γὰρ διὰ τῆς παρόμοιου ἐπαιήσεως αἱ ξυμφοραὶ γινέσθαι τῇ πόλει, παραπλητέον τὸ δοκοῦσιν ἐκ τοῦ προηγηθέντος δοκεῖ τούναντίον δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ Θουκυδίδῃ ὀλίγον τι κατωτέρω (Β', 20), λέγοντι τὸ πεδίον τεμεῖν καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν πόλιν χωρῆσθαι, παραληπτέον τὸ ἐδόκει ἐκ τοῦ προηγηθέντος ἐδόκουν—οἱ στρατηγοὶ ἐν ἀθυμίᾳ ἦσαν, ὅτι αὐτοῖς τοῦτο τε πρῶτον ἀντεκεκρούκει καὶ οἱ Ῥηγίνοι οὐκ ἀβελήσαντες ξυστρατεύειν (Δ. ζ', 46)=καὶ οἱ Ῥηγίνοι ἀντεκεκρούχεται.—ἡμεῖς δὲ ὁμοῖοι τότε καὶ νῦν ἐσμεν (Θ. Α', 86)=καὶ τότε ἦμεν καὶ νῦν ἐσμέν.

§. 22. Τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ ὧ μῆτερ, ὡς πράσσεις κακῶς, ὅσον περ εὖ ποτε (Εὐρ. Ἑκ. 56), ἐνθα παραλαμβάνεται τὸ ἐπρασσε. —σὺ μὲν τιμῆς, ἡμεῖς δὲ ἡσυχίας ἐπιθυμοῦμεν. —καὶ τοῖς γε Ἀθηναίοις βοηθεῖν, ὅταν ὑπ' ἄλλων, καὶ μὴ αὐτοὶ τοὺς πέλας ἀδικῶσιν (Θ. ζ', 79)=ὅταν ὑπ' ἄλλων

ἀδικῶνται.—οἱ (Ἀθηναῖοι) ἄρχειν τε τῶν ἄλλων ἀξιοῦσθαι καὶ ἐπιόντες τῇ τῶν πέλας θηοῦν μάλλον ἢ τῇ ταυτῇ ὁρᾷ (Θ. Β', 11)=ὁρᾷ δηουμένην.—ἡμεῖς δὲ ἐν οὐδαμῇ πῶ τοιαύτη ἁμαρτία ὄντες, οὔτ' αὐτοὶ οὐθ' ἡμεῖς ὁρῶντες, λέγομεν ὑμῖν (Θ. Δ', 78)=οὐθ' ὑμᾶς ὁρῶντες ἐν τοιαύτῃ ἁμαρτίᾳ ὄντας, —οὔτε πάσχοντες κακὸν οὐδέν, οὔτε μέλλοντες (1σ.)=μέλλοντες πάσχειν.

§. 23. Δυσκολώτερος εἶνε ὁ τρίτος τρόπος τῆς βραχυλογίας, καθ' ὃν οὗτ' ἢ αὐτὴ οὔτε σόστοιχος λέξις ἐπαναληπτία ἐκ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλον κῶλον, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἔννοιαν μόνον συγγενῆς, εἰς εὐρεσιν τῆς ὁποίας πολλάκις πρέπει νὰ μοχθήσῃ ὁ νοῦς· ὡς ἐκάστῳ ἔργον προστάσσω (Ἡρ. Α', 114)=ὡς ἐκάστῳ ἡρμοῖεν.—ἀπέπλευσαν ὡς ἕκαστοι κατὰ πόλεις (Θ. Α', 89)=ὡς ἕκαστοι εἶχον πατρίδος, οὕτως ἀπέπλευσαν ἕκαστοι εἰς τὰς ἑαυτῶν πατρίδας.

§. 24. Οὕτω βίβαια καὶ τὸ παρὰ Θουκυδίδη (Α', 142) τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστίν, ὥσπερ καὶ ἄλλο τι, καὶ οὐκ ἐνδέχεται, ὅταν τύχῃ, ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι, ἀλλὰ μάλλον μὴδὲν ἐκείνῳ παρέργον ἄλλο γίγνεσθαι· ἐνθα πρὸ τοῦ γίγνεσθαι ἐννοητέον τὸ χρή, ἐκ τοῦ προηγηθέντος ἐνδέχεται κατ' ἀναλογίαν παραλαμβάνομενον.—καὶ βασιλεὺς ἐξέρχεται αἰὲν ἐπὶ τοὺς αὐτοῦ (=αὐτόθι, ἐν Ἀσίᾳ) λυπηροὺς τοὺς ἐτέρους ἐπάγειν (Θ. Β', 46)=ἐξέρχεται ἔσθην, ἐκ τοῦ προηγηθέντος παρήκει παραλαμβάνομενον. Ἐν δὲ τῷ (Θ. Δ. 85) καὶ τὴν αἰτίαν οὐχ ἔξω πιστὴν ἀποδεικνύναι, ἀλλ' ἢ ἀδικον τὴν ἐλευθερίαν ἐπιφέρειν ἢ ἀσθενὲς καὶ ἀδύνατος τιμωρῆσαι τὰ πρὸς Ἀθηναίους, ἢ ἐπίωσιν ἀγῆχθαι, ἐν τῷ δευτέρῳ κῶλῳ ἀναπληρωτέον τὸ πῶς, ἐξ ὅλης τῆς προηγουμένης ῥήσεως παραλαμβάνομενον.

§. 25. Γίνεται δὲ τοῦτο μάλιστα ἐπὶ ἀντιθέσεων, ἐν αἷς ἀναπληρωτέα ἡ ἀντίθεσις ἐννοία· νύκτι δ' ὁμῶς πλείειν (Ὀδ. Θ, 34)=νύκτι καὶ ἡματι, ὅπερ πλήρες ἐκφέρεται κατωτέρω (στίχ. 436)· ἰεῖμαρ μὲν ἡμεῖς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ· εἰ πρῶταί· τὰ φίλων δ' οὐδέν, ἢ τις δυστυχῇ (Βίρ. Φ. 406)=εἰ πρῶταί· καὶ τὰ φίλων ἔσται τι, κτλ. (ἴδε σ. 32).

§. 2). ἄλλως δὲ ὁ Οὐαλκενίρας· οὕτως ἐπὶ τοῦ οὐχ ἦκιστα
πολλάκις ἀντιθέτως ἐννοεῖται τὸ μάλιστα.

§. 26. Κατὰ τὰ προηγούμενα (§. 21=22) μετὰ πλείστων
ἄλλων εἶνε καὶ τὰ ἐπόμενα· τοῖς δὲ βοηθοῦσιν ἡ πόλις ἡ
πέμπουσα παρεχέτω μέχρι μὲν τριάκοντα ἡμερῶν οἶτον, ἐ-
πὶν ἔλθῃ ἐς τὴν πόλιν τὴν παραγγείλασαν βοηθεῖν (Θ. Ε',
47), ἐνθα μετὰ τὸ ἔλθῃ ἐννοεῖται τὸ ἡ βοήθεια, ἐκ τοῦ προη-
γηθέντος βοηθοῦσιν.—οὐ γὰρ οἱ ἄρχοντες ἄλλων, ὥσπερ
καὶ Λακεδαιμόνιοι, οὗτοι δεῖνοὶ τοῖς νικηθεῖσιν, ἀλλ' ἦν οἱ
υῤῥήκοι· πού τῶν ἀρχόντων· αὐτοὶ ἐπιθέμενοι κρατήσωσιν
(Θ. Ε', 91), ἐνθα μετὰ τὸ ἀλλὰ ἐννοεῖται δεῖνός, παραλαμ-
βανόμενον ἐκ τοῦ προηγηθέντος δεῖνοί.

§. 27. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ ἐξῆς, ἐν οἷς ἐκ τοῦ προηγούμε-
νου ἐξαχτεῖον τὸ ἀντίθετον ἀμελήσας ὥσπερ οἱ πολλοὶ (Πλ.
Ἀπολ. 37), ἐπιμαλοῦνται· δηλ.—ἀλλ' οὐ δίκαιον (τοὺς μὲν
πολεμίους ὠρελεῖν, τοὺς δὲ συγγενεῖς διαφθεῖραι), ἀμύνειν
δὲ (Θ. ε', 79)—ἀμύνειν δὲ δίκαιον.—ὅτ' ἔχωρ ἀμφοτέρω
(τὸ γινῶναι τε καὶ σφαῖς διδάξαι), τῇ δὲ πόλει δόξατος, οὐκ
ἀν' ἀσπίδος οἰκείως φράζοι· προσόντος δὲ καὶ τοῦδε (Θ.
Β', 60)—καὶ τοῦδε τοῦ εἴνου τῇ πόλει, κτλ.

§. 28. Εἰς τὴν βραχυλογίαν, γενικώτερον ἐκλαμβάνομένην,
πρέπει νὰ ἀναγθῇ βέβαια, καὶ πάσας ἄλλη πλοκὴ λόγου συνε-
πτυγμένη. Οὕτω, π. χ. τὸ (Ξ. Ἀν. Ε', γ', 42) ἄλσας ἡμέρων
δένδρων ἐφυτεύθη, ὅσα ἐστὶ τρωκτὰ ὥρατα=δένδρων ὅσα
ἐστὶν οἷα τρωκτὰ ὥρατα φέρειν.—τὸ δὲ (Ξενοφών) τοὺς ἡμετέ-
ρους πόρους ἔχει (Ξ. Ἀν. Ζ', ε', 9)=τὸν μισθὸν τῶν ἡμε-
τέρων πόνων· οὕτως ἐν τῇ συνθηκῇ τρώγει τοὺς κόπους μου.
—εἰ μέλλουσι τοιαῦτα διαίτοιαι ἐγγραφθήσεσθαι ἀνθρώποις
(Ξ. Κ. Π. Γ', γ', 52)=ταῖς τῶν ἀνθρώπων ψυχαῖς.—ἐπιθυ-
μήσαντες δὲ κύριοι εἶναι πάντων, διὰ ταῦτα καὶ ὡς εἶχαν
ἀπέτυχον (Ξ. Κ. Π. Α', ε', 45)=ὡν τε ἐπιθύμησαν καὶ
ἐκείνων δ' εἶχον ἀπέτυχον.—καὶ εἰχοσι μάλιστα ἀνέμειναν
τῇ ἐξόδῳ, ἰδεδοκται τρόπῳ τοιῷδε (Θ. Γ', 20)=τρόπῳ τοιῷδε
παρασκευασθείη.

§. 29. Ἀκριβῶς δὲ εἰπεῖν καὶ πολλὰ τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ παῦ.

πονθήματος τούτου, εἰς τὴν παράλειψιν ἐν γένει ἀναφερθέντων (σ. 4—5. §. 12—13, σελ. 5—6. §. 15—20) κυρίως εἰς τοῦτο τὸ εἶδος τῆς παραλείψεως ἀνάγονται, εἰς τὴν βραχυλογίαν. Τοιοῦτον καὶ τὸ τοῦτό μοι ἐν τοῖσιν θειότατον φαίνεται γενέσθαι (Ἡρ. Ζ', 437)=ἐν τοῖς θείοις θειότατον (σ. 60 §. 18), κατ' ἄλλους δὲ=ἐν τοῖς θειότατον (=θειοτάτως) γινομένοις.

§. 30. Οὕτω λοιπὸν καὶ τὸ ἀσύνδετον σχῆμα λεγόμενον εἰς τὴν βραχυλογίαν ἀνάγεται. Καλεῖται δὲ ἀσύνδετον σχῆμα ἡ ἄνευ συμπλεκτικῶν καὶ συνδετικῶν μορίων πλειόνων συμπλοκῇ ἢ ἢν τε ἐν τῷ αὐτῷ στρατεύματι τῶν Ἀθηναίων, ἕως ἀρχώματα ἐνανμάχον, πάντα ὁμοῦ ἀκοῦσαι, ὀλοφυρμός, βοή, νικῶντες, κρατοῦμενοι, ἄλλα ὅσα ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ μέγα στρατόπεδον πολυειδῆ ἀναγκάζοιτο φθέγγεσθαι (Θ. Ζ', 71).—συμβαλόντες τὰς ἀσπίδας ἐωθοῦντο, ἐμάχοντο, ἀπέκτεινον, ἀπείθρησκον (Ξ. Ἑλλ. Δ', Γ', 12). Οὕτως ἀσυνδέτως ἐκφέρεται τὸ ἄνω κάτω ἐν τῷ ἀντρέψον ἐμπάλιν ἄνω κάτω τὰ πάντα συγχέας ὁμοῦ (Εὐρ. Βάκ. 348). Ἴδε καὶ Ἰφ. Τ. 282), ἄλλως λεγόμενον ἄνω τε καὶ κάτω (Εὐρ. Φ. 188) κλ. Ἐκ τούτου δὲ ἴσως τὸ παρ' ἡμῖν κατωρικόν=ἐπιπλα' ἡ κινήτῃ οὐσίᾳ, ἄνω καὶ κάτω μετακομιστή' ἡ καὶ ἐκ τοῦ κατοῦνα, περὶ οὗ ἴδε Κοραῆν ἐν Ἀτάκτοις (τόμ. Β', σελ. 486). καὶ Ἑλλισεν ἐν Ἀναλέκτοις (τόμ. Η', σ. 310).

§. 31. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πλοκῆς ὀλοκλήρων λόγων καὶ ἐκ τῶν παρόντων ἐλπίδα χρῆ ἔχουσιν ἤδη τινὲς καὶ ἐκ δεινοτέρων ἢ τοιούτων ἐσώθησαν (Θουκ. Ζ', 77), ἐνθα δικαιολογεῖται τὸ ἀσύνδετον, κατὰ τὸν Πόππυ, διὰ τὸ πάθος τοῦ λαλοῦντος· τὸ δὲ ἐκ τῶν παρόντων=κατὰ τὰς παρούσας περιστάσεις, ὅσον ἐκ τῶν παρόντων δρῶμενοι, πολλαχοῦ τοῦτο κατὰ Θουκυδίδην εὐτὼ δὲ καὶ ἐκ τῶν ἔργων, ἐκ τῶν πραγμάτων—τοὺς τὰ τοιαῦτα παρὰ τῶν θεῶν πυρθανομένους ἀθίμιστα ποιεῖν ἠγείτο (Ξ. Ἀπομν. Α', α, 9), ὅπερ ὅλον ἀνακεφαλαίωσις τῶν προηγουμένων.—οὐκ ἂν πολλὴ ἀμαθία εἴη καὶ καχοδαιμορία τοῖς ἐπ' ὠφελείᾳ πεποιημένοις ἐπὶ βλάβῃ χρῆσθαι (Ξ. Ἀπομν. Β', Γ', 49);—ἐνὶ δὲ μόνῳ προέχουσιν

οἱ ἱππεῖς ἡμᾶς φεύγειν αὐτοῖς ἀσφαλέστερόν ἐστιν ἢ ἡμῖν (Ξ. Ἀν. Γ', 6, 19) ἔνθα τὸ τελευταῖον εἶναι ἀνάπτουσι τοῦ προεξαγγελθέντος· οὕτω καὶ ἐπὶ συμπερασμάτων· μὴ καταφρόνει, ἔφη, ὦ Νικομαχίδη, τῶν εἰκοτομικῶν ἀνδρῶν (Ξ. Απομν. Γ', 8, 42). Καὶ ἐπὶ ἄλλων προαίτι περιστάσεων γίνεται τὸ ἀσύνδετον, περὶ οὗ καὶ ἰδιαίτερα πονήματα ἐγράφησαν (ἴδε καὶ Λογγίνον Κεφ. 16').

§. 32. Εἰς τὴν βραχυλογίαν ἀνάγεται καὶ τὸ συντακτικὸν σχῆμα τὸ καλούμενον Ζεῦγμα. Καλεῖται δὲ Ζεῦγμα ἐκεῖν τὸ τοῦ λόγου ἢ πλοκὴ καθ' ἣν εἰς πλείονα κῶλα τίθεται ἐν κοινὸν ῥῆμα, οὕτως ὡς εἰς ἐπὶ τοῦ ἐνὸς σμασίας δὲν ἀρμόζει εἰς τὸ ἄλλο, ἀλλὰ πρέπει ἢ τὸ αὐτὸ ἢ ἐκληφθῇ κατ' ἄλλην σμασίαν, ἢ ἐκ τῆς συγγενείας τῶν ἐννοιῶν τοῦ ἐνὸς καὶ ἄλλου κώλου πρέπει ἢ ἐξαχθῇ ἄλλο ῥῆμα κατάλληλον· ἔλεν δ' Οἰτομάειν βίαν παρθένον τε σύρευρον (Πίνδ. Ὀλ. Α', 88) ἔνθα τὸ ἔλεν ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου κώλου σημαίνει τὸ ἐτίμησεν ἢ ἐφόρευσεν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τὸ ἔλαβεν—ἡ μὲν ἔπειτα (θέτις) εἰς ἄλλα ἄλτο, Ζεὺς δ' ἐὼν πρὸς δῶμα (Πλ. Α', 532), ἔνθα παραληπτέον ἔβη ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἀνάλογον· ὅθεν καὶ ἐξ ἀναλόγου ἐννοεῖσθαι λέγεται περὶ τῶν τοιούτων· οὕτω καὶ ἡ πρῶταις ἢ βαθυσκαφεῖ κόρει κρύψον γιν (Σ. Ἡλ. 435), ἔνθα ἡ ἄγνοια τοῦ τοιούτου σχήματος ἐγέννησε τὰς ἀτόπους διορθώσεις πατοῖν καὶ ροαῖσιν· ἐν ᾧ ἐν τῷ πρῶταις, ἐκ τοῦ ἐν τῷ ἐπομένῳ κρύψον, παραληπτέον κατ' ἀναλογίαν ρίψον, ὁδός, ἢ ὁμοίον τι τοιοῦτον καὶ τὸ (Σ. Τ. 270) καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὐχομαι θεοὺς μὴτ' ἄροτρον αὐτοῖς γῆν ἀνίσταί τινα, μὴτ' οὐν γυναικῶν παῖδας, οὕτω διορθωθέν. Ὡσαύτως καὶ τὸ (Πλ. Χαρμ. 191) ὑποδήματα σκυτοτομεῖν, καὶ λήκυθον καὶ σιληγγίδα, καὶ τὰλλα πάντα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον· ἔνθα κατ' ἀναλογίαν ἐκ τοῦ σκυτοτομεῖν παραληπτέον ποιεῖν, ἀπεργάζεσθαι ἢ τοιοῦτόν τι, εἰ δὲν ἐξέλιπέ τι τοῦ κειμένου· καὶ πολλότατα ἄλλα, περὶ ὧν ἐν τῇ Β'. Περιόδῳ.

§. 33. Εἰς τὸ ζεῦγος ἀνάγεται καὶ ἡ πλοκὴ τοῦ λόγου καθ' ἣν τὸ ῥῆμα τοῦ προηγουμένου κώλου, συνεπιτιγμένην ἐν-

νοϊαν ἔχον, συνάπτει δύο ἐννοίας εἰς μίαν· ἀνίστατο εἰς ἀκμήν τι ὡς λουσόμενος (Πλ. Φαίδ. 116. — ἀνίστατο ἔνα πορευθῆ κατ. — βοῶν πῦρ καὶ δακρύλλας, ὡς κατασκάψων πόλιν (Εὐρ. Φ. 1161) — βοῶν αἰτεῖ (ἴδε καὶ σελ. 269 §. 40). — ἔθουλεδορτο ἐκλείπειν τὴν πόλιν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας (Ηρ. ζ', 400). Οὕτω παρ' ἡμῖν λείπει εἰς τὴν ἐστίαν. Ὡσαύτως οἱ Ἀθηναῖοι μετέγνωσαν Κερκυραίοις ἐν μαχίαν μὴ ποιήσασθαι (Θ. Α', 44) — μετέγνωσαν καὶ ἐγνωσαν, ἢ μεταβαλλόντες γνώμην ἐγνωσαν.

§. 34. Ζεύγματος εἶδος εἶνε καὶ ἐκείνη ἡ πλοκή τοῦ λόγου, κατ' ἣν δύο ἐνικὰ ὑποκείμενα ἔχουσι κοινὸν ῥῆμα, κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, μεσολαβοῦν· ἔνθα εἰς Ἀχέροντα Περιφλεγέων τε ῥέουσιν Κωκύτος θ' (Ὀδ. Κ. 514. ἴδε καὶ Ὀδ. Ξ, 216 καὶ Ἰλ. Ε', 774. Υ, 138). Ὡς ὡπαύτως καὶ ἡ κατὰ πτωτικὴν σύνταξιν μεσολάβησις πληθυντικοῦ ἐπιθέτου εἰς δύο ἐνικὰ οὐσιπιστικὰ ἀνήκοντο· τὸν μὲν Ἐχίονα, πεχλάδοντας ἦβα, τὸν δ' Εὐρυτόν (Πίνδ. Πυθ. Δ', 479). Τοῦτο καλεῖται ἰδιαιτέρως· Ἀλφαριθμικὸν Σχημα καὶ Προεπιζευκτικὸν ἢ Προεπιζευξίς.

Β'. Περὶ Πλεονασμοῦ καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν ὑπαγομέων Σχημάτων.

§. 35. Ὁ πλεονασμὸς εἶναι τὸ ἀντίθετον τῆς ἐλλείψεως διὰ τῆς ἐλλείψεως παραλείπομέν τι ὅπερ ἔπρεπε μὲν νὰ τιθῇ, ἀλλὰ δὲν τίθεται ὡς εὐκόλως ὑπὸ τοῦ νοῦς ἀναπληρούμενον, διὰ τοῦ πλεονασμοῦ προστίθεται τι ὅπερ φαίνεται περιττόν, ὡς δι' ἄλλης ἤδη συνωνύμου λέξεως ῥηθῆ· Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου (υἱός). — ὠνομασμένος κέκληται, κατ.

§. 36. Εἰ καὶ ὁ πλεονασμὸς φησιν εὐκολώτερος τῆς προεξηγηθείσης ἐλλείψεως, ἔχει ὅμως καὶ οὗτος τὰς δυσκολίας τοῦ διότι, εἰ μὲν ὁ πλεονασμὸς ἐμφάνει τι περιττόν, πάνθ' ὅσα τιθέμενα εἰς τὴν λόγον δὲν προσθέτουσι μὲν νέαν ἐννοίαν, ἀλλ' ἐμποιοῦσι δοῦναι, χάριν, διάκρισιν, περιγραφὴν καὶ πληρεστέραν ἔκφρασιν, δὲν πρέπει νὰ ἀναχθῶσιν

εἰς τοὺς πλεονασμούς, διότι δὲν εἶναι πάντῃ πάντως περιττά, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ φύσις τοῦ πλεονασμοῦ.

§. 37. Διὰ τοῦτο, ἀραιρίζαντες ἐκ τῶν καθαρῶν πλεονασμῶν τοὺς φαινομένους πλεονασμούς, ὡς ἐκ τῶν κυρίων ἐλλείψεων τὰς καταχρηστικώτερον ἐλλείψεις λεγόμενας, ἡλάττωσαν παρὰ πολὺ τὸν ἀριθμὸν καὶ τῶν ἐλλείψεων καὶ τῶν πλεονασμῶν οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολούμενοι φιλόλογοι.

§. 38. Ἐπειδὴ τὸ ὑποκείμενον εἶναι ὠρισμένον, καὶ ἀπλούστατον τὸ καθαρὸν συνδετικόν, διὰ τοῦτο οἱ πλεονασμοὶ εὐκυλώτερα πέπτωσιν ἐπὶ τῶν προσδιορισμῶν· ἡγέει γὰρ γαῖα σοριστική (Πλ. Σοφ. 231)—ἔθ' ὃ γὰρ, ἔθ' ὃ γὰρ γαῖα (Σ. Τ. 1469)—φεύγων φυγῇ (Πλ. Συμπ. 193)—φύσει πεφυκώς (Ξ. Ἱερ. 3.)—ὃ πόρῳ πορηρέ (Ἀρρ. Σρ. 466)—τιτὲς χρόνῳ παλαιοί (Σ. Κ. 112). Ἰδὲ παρὰ Βιγέρῳ ὑπὸ Ἑρμάνου πολλὰ ἄλλα παραδείγματα. Ἐξαίρετως δὲ γίνεται ὁ πλεονασμὸς ἐπὶ τῶν κυρίων καὶ πολλῶ μετέπειτα χρόνῳ ὕστερον (Πρ.)—πάλιν αὖθις—ὡταύτως οὕτως (Πλ. Γοργ. 460).—ὅποια κισσὸς δρυὸς ὅπως τῇ δ' ἔξομαι (Εὐρ. Ἑκ. 398).—δοσὶ ἀπὸ βοῆς ἐρεκα (Θ. Η'. 93), κτλ. Πλεοναστικὰ εἶναι καὶ τὰ παιδῶν ἀπαιδὲς (Εὐρ. Ἀνδρ. 613)—οἰκαγύλαξ δόμων κλ.

§. 39. Χωρὶ ζῶσι δὲ τῶν κυρίων πλεονασμῶν τὰς πολλῶν ἔνεκα γινομένης προσθήκας εἰς τὸν λόγον· ἡ περισσολογίας χάριν πρὸς μείζονα τοῦ πράγματος ἀνίδειξιν· πολυμίζειν ἡδὲ μάχισθαι, ἡγήτορις ἡδὲ μέδορτε, θάνατόν τε μόρον τε &c. ἐπεξηγήσεως χάριν ἔπουν ἀβελόφορος, αἱ ἀέθλια ποσὶν ἄρατο (Πλ. Ι. 124). Οὕτω δὲ, κατὰ Ν. ταν, καὶ τὸ πολέτροπον (=πολύπλαχτον), ἀεμῆλλα πολὺ πλεοναχθῇ (Ὁδ. ἀρχ.), διότι, λέγει, οὔτε τὸ ἐπόμενον ἀρμυζεῖ εἰς τὸ πολέτροπον ὡς ἐν ἅπασιν τοῖς ὁμοίοις, οὔτε ὁ Ὀδυσσεὺς χαρκατηρίζεται παρ' Ὀμήρῳ ὡς παρὰ τοῖς μετέπειτα· γ' περιγραφῆς καὶ πληρεστερας ἐκφράσεως χάριν· ὁδημάτων θρήνοι, θρήνων, ὁδοί, κόλης λέκτρον, λέκτρων κοῖται, καὶ ἄλλα τοιαύτης φύσεως. Συνήθη δὲ μάλιστα ἡ τοιαύτη λογασιμότης τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς πρὸς περιγραφὴν πάθους, εἰς ὑπερβολὴν πολλάκις καταντῶσα.

§. 40. Εἰς τούτους ἀνάγεται καὶ ἡ πλοκὴ τοῦ λόγου καθ' ἣν ἡ αὐτὴ ἐννοία ἐκφέρεται καταφορικῶς τε καὶ ἀποφατικῶς· κατ' αἶσαν οὐδ' ἐπὲρ αἶσαν (Ίλ. Ζ, 333)—ἐκαστὰ τῶ, οὐδὲ μάλ' ἐγγὺς (Ίλ. Κ. 443)—οὐ μὲν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι, ἀλλ' ὤριστος (Ὀδ. Ρ. 445)—οὐκ ἤκιστα, ἀλλὰ μάλιστα (Ἡρ. Β'. 43). Σύνθετος δὲ τοῦτο τῆς ἰωσι μάλιστα, καὶ φύσει λαλιωτέροις οὔσι καὶ προσπαθεῖσι ν' ἀφαιρέσωσι πᾶσαν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ πράγματος, πανταχόθεν θεωρουμένου. Ἀλλὰ καὶ πορὰ τοῖς Ἀττικαῖς ἀπαντῶνται γινώτ' οὐκ ἄγνота (Σ. Τ. 58). — ἐκόντες οὐκ ἄκορτες (Εὐρ. Ἀνδ. 357)—μῖστοισιν δὲ καὶ οὐκ ἤκιστα ἐβλάψεν ὁ παιωνισμός (Θουκ. Ζ, 44)—βία λορβάνειν, οὐ πειθόνας (Ξ. Ἀν. Β', ε, 11).—λέξω πρὸς ὑμᾶς καὶ οἶκ' ἀποκρήνομαι (Δημ. Χερσ. ιζ'). Τοῦτο δὲ μετὰ τῶν ὁρῶν ἐνομάζεται Σχῆμα ἐκ παραλλήλου, παρὰ δὲ τοῖς ἰωτέροις ἀντιθετ. παραλληλισμός.

§. 41. Εἰς τοὺς πλεονασμοὺς ἀνάγεται καὶ τὸ σχῆμα τὸ παρὰ τῶν γραμματικῶν καλεῖσθαι ἐν διαὶ οὐεν ὅσον χρυσὸν καὶ φιάλας=χρυσᾶς φιάλας. Τοιαῦτα καὶ τὰ παρ' Ἡροδότῳ (Α', 111) ἐθάμβειον δὲ ὁρίων χρυσῶ τε καὶ εἰμασι κεκοσμημένοι=χρυσαῖς εἰμασί· καὶ (Γ', 1) ἐν ἐσθῇτι τε καὶ χρυσῶ—ἐν ἐσθῇτι χρυσῇ οὕτω καὶ (Πινδ. Πιθ. Α', 37) στεφάνοις, ἵπποις τε—στεφάνοις ἱππικαῖς ἐν ἱππικαῖς ἀγῶσι διὰ διδομένοισι. Δὲν εἶναι δὲ ἀδύνατον ἐν τισι τῶν τοιούτων νὰ ἐννοηθῇ χωριστὰ ἑκάτερον.

§. 42. Καίπερ δὲ ἐπροσπάθησαν οἱ φιλόλογοι νὰ διαστείλωσιν ἀκριβῶς τὰ τῆς κυρίας ἐλλείψεως καὶ τὰ τῆς βραχυλογίας, τὰ τοῦ κυρίως καὶ καθαροῦ πλεονασμοῦ καὶ τοῦ καταχρηστικῶς λεγομένου πλεονασμοῦ, μένουσιν ἔμως πολλὰ ἀμφιβαλλόμενα, πολλὰ περὶ ὧν διαφωνοῦσιν οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα δεινοί, εἰ πρέπει ν' ἀναχθῶσιν εἰς τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο εἶδος ἑκατέρου τοῦ γένους.

§. 43. Ἐὰν μὲν ἐνομασθῶσι καθαροὶ πλεονασμοὶ τὰ ἐν τῷ παρόντι νῦν (Ξ. Κ. Π. Γ', α, 29). — διὰ παντός ἀεὶ τοῦ χρόνου (Ξ. Κ. Π. Η', ε', 1)—ἐν δὲ ὄρωρον ἀπειμι ἐχὼν παρὰ τοῦ, ἀνθ' οὐ οὐδ' ἂν τὰ ἐν βαλεῖσθαι, οὐδὲ τὰ πανταχόθεν,

ἀντί τούτου οὐ σὺ μοι δεδώρησαι, ἥδιον ἂν ἔχω ἀπέλθοι μοι (Ξ. Κ. Π. Β', 6', 8), ἴσως καὶ τὸ αὐτόθεν ἐξ αὐτῆς (Ξ. Κ. Π. Β', 6', 31) ὡσαύτως τὰ κραυγῇ βοᾶν (Ξ. Κ. Π. Α'. 5', 40), — δρόμῳ θεῖν (Ξ. Ἀν. 5'. 24). — φεύγειν φυγῇ (Πλ. Συμπ. 193), κτλ. δυσκόλως ὁμως θέλουσιν ἐκληφθῇ ὡς τοιοῦτοι πολλαὶ ἄλλαι φράσεις, ἐν αἷς τὸ προστιθέμενον χρησιμεύει εἰς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ ἡγούμενου· εἰς Μῆδας ἐνθάδε (Ξ. Κ. Π. Α'. γ', 15). — οἰκοθεν ἐκ Περσῶν (Ξ. Κ. Π. Γ', 6', 29). — ἐνθάδε ποι πρὸς τὸν Πακτωλὸν ποταμὸν (Ξ. Κ. Π. Ζ', γ', 4). Οἱδὲ τὰ ἐπόμενα δὲ εἶναι πάντα πάντως ἀργά· κατεθεᾶτο ἀποβιλέπων (Ξ. Ἀν. Ε', α. 9) — ἀποσπάσας ἱστρατοπεδεύσατο χωρὶς (Ξ. Ἀν. Ζ', 6', 44) — σὺν τοιοῦτῳ ἔθει ἐθισθέντες (Ξ. Κ. Π. Α'. 5', 33), κτλ. Ἀλλὰ ἔταν ἡ τοιαύτη ἐξακριβωσις εἶναι ἀδύνατος, τότε ἀρκείτω, μέχρι δευτέρων φροντίδων, ἡ ἐπὶ τὸ γενικώτερον χαρακτήρησις εἰ ἔστι πλέον ἢ ἑλαττον τοῦ ἀπολύτως ἀναγκαίου.

Γ'. Περὶ Ἑλξεως ἢ Ἑφελξεως καὶ τῶν ὑπὸ ταύτην ὑπαγομένων Σχημάτων.

§. 44. Ἑλξίς, Ἑγελξίς ἢ Ἑφελκυσίς, κατὰ τὸν μακαρίτην Κούμαν, ἢ, ὁρθότερον ἴσως, γραμματικῇ ὑπαλλαγῇ ἐν τῇ συντάξει καλεῖται ἐκείνη τοῦ λόγου ἡ πλοκή, καθ' ἣν δύο κῶλα συνδεδεμένα οὕτως ἵπενεργοῦσι πρὸς ἄλληλα, ὥστε ἡ τὸ ἐπόμενον ἔλκει καὶ συμμορφώνει πρὸς ἑαυτὸ τὸ ἡγούμενον ἢ, ἀντιστρόφως, τὸ ἡγούμενον συµμεταβάλλει πρὸς ἑαυτὸ τὸ ἐπόμενον· τὸ οὗτος ἐστίν ὁ ἀνὴρ ὃν εἶδες γίνεται οὗτος ἐστίν ὃν εἶδες ἄνδρα· ἐκ τοῦ χρῶμαι τοῖς ἀγαθοῖς ἃ ἔχω γίνεται χρῶμαι οἷς ἔχω ἀγαθοῖς. Ἐν τῷ πρώτῳ παραδείγματι τὸ ἀνὴρ, εἰς τὸ ἡγούμενον κῶλον ἀνῆκον, μετατρέπεται εἰς τὸ ἄνδρα, κατὰ τὴν πτώσιν τοῦ ἀναφορικοῦ ὃν, εἰς τὸ ἐπόμενον κῶλον ἀνῆκοντος· ἐν τῷ δευτέρῳ παραδείγματι τὸ ἃ τοῦ δευτέρου κῶλου ἐγένεν οἷς, κατὰ τὰ ἀγαθοῖς τοῦ πρώτου, ὡς καὶ τὸ, ἐν §. 43, οὐ σὺ μοι δεδώρησαι.

§. 45. Δὲν ὑπάρχει ἴσως ἰδιῶμα ἢ σχῆμα ἐν τῇ ἑλληνικῇ

συντάξει αὐτε γενικώτερον οὔτε ποιικιλώτερον παρὰ τὴν ἐφελξιν ἦ τις, τείνουσα νὰ ἐνώσῃ εἰς ἓν δύο κεχωρισμένας ἐννοίας, μεταβάλλει καὶ μεταμορφώνει τὰ κῶλα τοῦ λόγου εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε παλλάκις καταντῶσι δυσδιάγνωστα.

§. 46. Παρατηρεῖται δὲ μάλιστα ἡ ἐφελξις ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν λόγων, μετασχηματίζουσα, ὡς εἶπμεν, ἥτοι τὸ ἡγούμενον κατὰ τὸ ἐπόμενον ἢ, ἀντιστρόφως, τὸ ἐπόμενον κατὰ τὸ ἡγούμενον, ἅπερ εἶναι τὰ δύο κυριώτερα εἶδη τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος τούτου σχήματος ἡ ἰδιώματος.

§. 47. Ἐκ δύο μερῶν συνισταμένων τῶν ἀναφορικῶν λόγων (σ. 231. §. 2), ἡ φύσις αὐτῶν ἀπαιτεῖ ὥστε τὸ μὲν πρῶτον, τὸ ἀναφερόμενον, νὰ περιέχῃ τὴν βίτην τῆς ἀναφορᾶς, τὸ δὲ δεύτερον μέρος νὰ ἔχῃ τὸ ἀναφορικόν, ἀναφίρον καὶ ἀναπυλὸν τὸ ἐν τῷ πρώτῳ μέρει. Πτωτικὸν δὲ ὄν τὸ ἀναφορικὸν πρέπει, ἐν συνήθει πλοκῇ, νὰ συμφωνῇ κατὰ γένος καὶ κατ' ἀριθμὸν πρὸς τὸ προηγούμενον, τὸ ἀναφερόμενον, ἡ δὲ πτώσις νὰ ἦναι ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ῥῆμα ἑκατέρου τοῦ κώλου· ἐστὶ δίκης ὀφθαλμός, ὅς τὰ πάνθ' ὁρᾷ (Γν.) — Σωκράτης ἠναρτιάσθη τοιαύτῃ ὁρμῇ τοῦ δήμου, ἦν οὐκ ἄρ' οἶμαι ἄλλον οὐδένα ἄνθρωπον ὑπομεῖναι (Ξ. Ἀπομν. Δ', δ', 2).

§. 48. Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὴν φυσικωτέραν πλοκὴν, δυνάμει δὲ τῆς ἐφελξεως τοῦ πρώτου εἶδους, τὸ ἀναφερόμενον οὐσιαστικόν, ἅπερ ἔπρεπε νὰ προτάσσεται, μεταβάλλον θέτιν, μεταβάλλει καὶ πτώσιν, τιθέμενον ἐν τῷ κώλῳ τοῦ ἀναφορικοῦ καὶ κατὰ τὴν πτώσιν αὐτοῦ· ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν, ἐκ τοῦ οὗτός· ἐστὶν ὁ ἀκὴρ ὅς εἶδες γίνεται οὗτός· ἐστὶν ὅς· εἶδες ἄνδρα· ἐμφάσεως δὲ καὶ μεζζονος ἀναδειξεως χάριν καὶ προτάσσεται ὁλόκληρον τὸ ἀναφορικὸν κῶλον, οὕτω μεταθεθὴν μένην ἔχον τὴν πτώσιν· ὅς· εἶδες ἄνδρα οὗτός· ἐστὶν· τὸν ἄνδρα τοῦτον· ὅς· πάσαι ζητεῖ· οὗτός· ἐστὶν· ἐνθάδε. (Σ. Τ. 449). — τὴν οὐσίαν ἦν κατέλιπε τῷ νικῇ αὐ πλείονος ἀξία ἐστίν (Λυσ. Ἀριστοφ. Χρημ. §. 49). — Μελέαγρος τὰς τιμὰς δὲ ἐλαβε φανεραί (Ξ. Κυρη. Α', 10) = φανεραὶ αἱ τιμαὶ δὲ Μελέαγρος ἐλαβεν.

§. 49. Ἐγκαῦθα νομίζω, ἐφελκτέον καὶ τὸ τοῦ Λυσίου

(Εἰς ατ. Φόρον Ἀπολογία §. 32) ἴαν τις ἀνθρώπου ἐλευθερον ἢ παῖδα αἰσχύνη βία, διπλὴν τὴν βλάβην ἐφείλει, ἴαν δὲ γυναικα, ἐφ' αἷς περ ἀποκτείνειν ἔξεστιν, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνέχεσθαι. Ἀλλ' ἐν τούτῳ ἃ μὲν μετὰ τὸ γυναικα προσθετέον περὶ αἰσχύνης ἔ'. τρεπτόν τὸ ἐφ' αἷς περ εἰς τὸ ἐφ' οἷς περ, ἵνα ἢ ἐφ' οἷς περ ἁμαρτίμασι ἀποκτείνειν ἔξεστιν, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνέχεσθαι καὶ ἄνευ τούτου ὁμῶς δυνατόν, θηλυκοῦ προηγούμενου, νὰ ἔπηται οὐδέτερον, καὶ τοῦτο τὸ ὀρθότερον ἐφ' αἷς περ (αἰτίας) ἀποκτείνειν ἔξεστιν, ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνέχεσθαι, ὅ ἐστιν ἀποκτεινέσθω. (Ἰδε Ταύλωρον εἰς τοῦτο τοῦ Λυσίου τὸ χωρίον).

§. 50. Συνήθως δὲ ἐκφέρονται οὕτω τὰ οὐδεῖς ὅστις οὐ—οὐδεῖς ἔστιν ἔστις οὐ' οὐδενός ὅτου οὐ πάντων ἂν ὅμων καθ' ἡλικίαν πατήρ εἴη (Πλ. Πρωτ. 317)=οὐδεῖς ἔστιν ὅτινος; οὐκ ἂν εἴην πατήρ.—Γαργίας οὐδενὶ ὅτῳ οὐκ ἀπεκρίνετο (Πλ. Μέν. 70)=οὐδεῖς ἦν ὅτῳ οὐκ ἀπεκρίνετο.—οὐδένα κίνδυνον ὅτινα οὐχ' ἐπέμειναν οἱ πρόγονοι (Δ. Στεφ. νθ')=οὐδεῖς κίνδυνος ἦν οὐχ' ἐπέμειναν=πάντα.—Ἀπολλοδώρου κλαίων καὶ ἀγαρακίων οὐδένα ὅν τινα οὐ κατέκλασε τῶν παρόντων, πλὴν γε αὐτοῦ Σωκράτους (Πλ. Φαίδ. 117)=οὐδεῖς ἦν ὄντινα. Τὸ ἀρχαιότερον παράδειγμα τῆς τοιαύτης συντάξεως ἀπαντᾷται παρ' Ὀμήρῳ (Ἰλ. Σ. 182) ἄλλου δ' οὐτεν οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα θύω, ὅπερ τινες, οὐ πάνυ ἐπιτυχῶς, παραβῆλλοντες πρὸς τὸ (Ἰλ. Ο, 441) ὅς δ' αὖτε πάσης τὴν εἰδῆ σφίης=ὅς εἰδήμων ἦ, ἀναλύουσι=οὐδένα οἶδα οὐ τις, κτλ. Τὸ ἐνταῦθα εἶναι=εἷνος τεύχεα θύω οὐδενός ἄλλου οἶδα, εἰ μὴ Ἀίαντος σάκος. Σπανιώτερον δ' ἐν τούτοις τὸ ἀπλοῦν ὅς.

§. 51. Τὸ δεύτερον εἶδος τῆς ἐφελίξεως καθ' ὃ τὸ ἐπόμενον, ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου ἐφελομένου, συμμορφοῦται καὶ συσχηματίζεται κατ' αὐτό, γίνεται, ὅταν τὸ μὲν ῥῆμα τοῦ ἀναφορικοῦ κώλου ἀπαιτῇ αἰτιατικὴν, τὸ δὲ ἀναφερόμενον οὐσιαστικὴν ἢ αἰ κατὰ γενικὴν ἢ δοτικὴν ἀπὸ τῶν δώρων ἀνλαμβάνουσιν (Πλ.)=ἀπὸ τῶν δώρων, ἀ λαμβάνουσιν.—χειμῶνος ὅτος οἶον σὺ λέγεις (Ξ. Ἀρ. Β', ἡ, 3)=οἶον εὐ λέγεις

—ἐξελεγχομένης τῆς αἰτίας ἥς εἶχον (Ισ. Ἀρτιδ. ιζ'). — τοῖς ἀγαθοῖς οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ (Ισ. Συμμαχ. ιβ'). Εἰς ταῦτα ἔλκουσι καὶ τὸ ὁμηρικόν (Ιλ. Β, 265) τῆς γάρ τοι γεκεῖς, ἥς Τρωὶ περ εὐρύοπα Ζεὺς δῶχ' ... Ἀλλὰ τοῦτο τότε ἀληθεύει, ὅταν ἐννοηθῇ ὅτι ὁ Ζεὺς ἔδωκε τῷ Τρωὶ δλόκληρον τὴν γενεάν τῶν ἱππῶν ἐκείνων, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν εἰς τὸ ἥς δοθῇ διαιρετικὴ ἐννοια—ἐξ ἧς ἔδωκε, κτλ. Ἴδε στίχον 268. Ὡς αὐτῶς δὲ καὶ ἐναλλασσομένης τῆς τάξεως ἀπολαύω ὧν ἔχω ἀγαθῶν.—χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις, κτλ. καὶ παραλειπομένου τοῦ οὐσιαστικοῦ ἀμελῶ ὧν με δεῖ πράττειν (Ξ.—ὧν ἔλαβεν (ἡ πόλις ἡμῶν) ἅπασι μετέδωκεν (Ισ. Παρ. ς').

§. 52. Ἡ αὐτὴ ἐλξίς ἐπικρατεῖ ἐνίοτε, καὶ ὅτε τὸ ἀναφορικὸν κῶλον ἔπρεπε κανονικῶς νὰ ᾔηται κατ' ὀνομαστικὴν ἀνθρώπους αἰερόμεθα τοὺς μὲν ἀπόλλιδας, τοὺς δ' αὐτομόλους, τοὺς δὲ ἐκ τῶν ἄλλων κακοεργῶν συνερρήνηκotas, οἷς ὁπότεαι τις πλειονα μισθὸν διδῶ, μετ' ἐκείνων ἐφ' ἡμᾶς ἀκολουθήσουσιν (Ισ. Συμμ. ις')=οἱ, ὁπότεαι, κτλ.—πολλὰ ἂν εἰπεῖν ἔχειεν Ὀλόγηται νῦν, ἀ τότε' εἰ προείδοιτο οὐκ ἂν ἀπώλοτο (Δημ. Φ. Γ'. ιδ').

§. 53. Γίνεται δὲ τοῦτο μάλιστα ἐπὶ τοῦ οἷος μετὰ τοῦ ῥήματος εἶναι. Οὕτω π. χ. ἡδέως χαρίζονται οἷω σοὶ ἀνδρὶ (Ξ. Ἀπομν. Β', θ', 3). Τοῦτο κυρίως μὲν ἔπρεπε νὰ ᾔηται ἀνδρὶ τοιούτῳ, οἷος σὺ εἶ. διὰ δὲ τῆς ἐφέλξεως, παραλειπομένου τοῦ ῥήματος εἶναι, γίνεται ἀνδρὶ τοιούτῳ οἷω σοὶ, ὅπερ κατὰ μεταθέσιν γίνεται τοιούτῳ οἷω σοὶ ἀνδρὶ, καὶ, τελευταῖον, κατὰ παράλειψιν τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας, ἡδέως χαρίζονται οἷω σοὶ ἀνδρὶ. Παραλείπεται δὲ καὶ τὸ οὐσιαστικόν, ὡς χαλεπὸν ἦρον καὶ σχεδὸν εἰπεῖν, οἷω γε ἐμοὶ παντάτασις ἄπορον (Πλ. Σοφ. 237). Τοιαῦτα δὲ καὶ τὰ τὴν γυναῖκα εὐροῖ ὅσην τ' ὄρεος κορυφὴν (Ὀδ. Ε, 113)=ὅση ἐστὶν ὄρεος κορυφή.—τὸ μὲν (ρόπαλον) ἄμμες ἐτισχομεν εἰσορώοντες, ὅσσοι θ' ἰσθὸν κηδὸς ἐεικοσάροιο (Ὀδ. Ι, 321)=τοῦτο ἡμεῖς ὀρῶντες ἀπεικάζομεν εἶναι τόσον, ὅσοι ἐστὶν ὁ ἰσθὸς νηὸς εἰκοσῆρου, τὸ δὲ εἰκοσάροιο ἐκ τοῦ ἔρω=ἰστέσω, ὡς τριακόνταρος καὶ πεντηκόνταρος.

§. 54. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ μεταβολῆς τῆς πώσεως, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν ἢ ἐφελῆς, φέρει μεταβολὴν καὶ εἰς τὸ γένος καὶ εἰς τὸν ἀριθμόν. Γίνεται δὲ τοῦτο, ὅταν τὸ ἀναφορικὸν μετὰ τῶν ῥημάτων εἴηαι, καλεῖσθαι, ὀνομάζεσθαι καὶ τῶν ὁμοίων, προσλαμβάνῃ ὁμοιόπρωτον ἄλλο ὄνομα· ὁ φόβος ὁ τότε παρῶν, ἦν αἰδῶ εἰπομεν (Πλ. Γ', Ν. 699).—τὸν οὐρανόν, ὃς δὴ πολλοὺς καλοῦσι (Πλ. Κρατ. 405).—λόγοι μὴ εἰσὶν ἐν ἐκάστοις ἡμῶν, ὡς ἐλπίδας ὀνομάζομεν (Πλ. Φιλ. 40). Τῆς αὐτῆς φύσεως εἶναι καὶ τὸ (Θ. Α', 68) ὦν τὸ μὲν (ἢ Ποτίδαια) ἐπικαιρότατον χωρίον. Ὡς αὐτῶς δὲ (Θ. Β', 18) καὶ αὐτῷ φρουρίῳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐγρῶντο, ὅποτε πόλεμος καταλάβοι—καὶ αὐτῇ (τῇ Οἰνῳ).

§. 55. Συνήθως δὲ ἡ μεταβολὴ τοῦ ἀριθμοῦ ἐπὶ τοῦ ὃς καὶ ὅστις περιληπτικὴν ἰδίαν ἔχόντων· κακείνους στυγῶ τοῦς παῖδας, ὅστις τοῦ μὲν ἀρσενοῦ πατρὸς οὐκ ὠνόμασται, τῆς δὲ μητρὸς ἐν πόλει (Εὐρ. 'Ηλ. 934).—γίγνονται πάνθ' ὃ τι βούλονται ('Αρφ. Ν. 348)· καὶ ἀντιστρόφως· τοῦτ' ἦν ἂν ῥῆσιν σοὶ φανερά σημαίνω κακά. (Εὐρ. 'Ιων. 945). τοιαῦτα εἶναι καὶ τὰ ὅστις δ' ἀφικρεῖτο τῶν παρὰ βασιλείῳ πρὸς αὐτόν, πάντας οὕτω διατιθεῖς ἀπεπέμπετο ὥσθ' αὐτῷ μᾶλλον γέλους εἶναι ἢ βασιλεῖ. (Ξ. 'Αν. Α', α, 5).—τῶν βαρβάρων τινας ἐπείων διὰ τοῦ πεδίου ἐλαθροῦτες ᾧ τιρὶ ἐντυγχάνοιεν πάντας ἔκτεινον (Ξ. 'Αν. Β', ε, 32).—ἐκέλευε δὲ καλεῖν ἅπαντα ὅτῳ ἐντυγχάνοιεν καυσίμῳ (Ξ. 'Αν. ζ', α, 15).

§. 56. Εἶναι δὲ σημειωτέα καὶ ἡ περίστασις καθ' ἣν τὸ ἀναφορικόν, ὑπὸ τῆς μετοχῆς ἐλκόμενον, μόνον εἰς αὐτὴν ἀναφέρεται, καὶ οὐδαμῶς εἰς τὸ ῥῆμα εἰς ὃ καὶ ἡ μετοχὴ ἀποδίδεται. Ἐὰν π. χ. εἰπώμεν πείρος ὁ ποτε Ἀκαρνᾶνες τειχισάμενοι κοινὸν δικαστήριον εἶχον, τὸ ἀναφορικὸν δὲ ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸ ῥῆμα εἶχον καὶ εἰς τὴν μετοχὴν τειχισάμενοι, δι' ἧς, οἷον διὰ μέσου, εἰς τὸ ῥῆμα, ὡς πρὸς τέλος, φθάσομεν. Ὡς δὲ τοῦτο—δ' ἰτείχισαν καὶ δ' εἶχον οἱ Ἀκαρνᾶνες. Εἰς τὸ (Θ. Γ', 105) πείρος ὁ ποτε Ἀκαρνᾶνες τειχισάμενοι κοινῷ δικαστηρίῳ ἐγρῶντο, τὸ αὐτὸ ἀναφορικὸν εἰς τὴν μετοχὴν ἀναφέρεται, ὡς καὶ τὸ ποτέ, ἀλλὰ δυσκόλως εἰς τὸ ἐγρῶν.

το, μετὰ δὲ τοιαύτης συντασσόμενον τοῦτο δὲ ὅτι οἱ Ἀκαρ-
νᾶντες ἐταίχισαν, καὶ ἰχρῶντο οὐτῷ κοινῷ δικαστηρίῳ. Οὕτω
καὶ (Θ. Β', 39) ὁ μὴ κρυφθὲν ἄν τις τῶν πολεμίων ἰδὼν ὠ-
φελῇται—εἰ τις δὲ τῶν πολεμίων τοῦτο, μὴ κρυφθὲν, ἴδῃ
ὠφελῇται ἄν. Οὕτω δὲ (Θ. Ε', 9). καὶ τὰ κλέμματα ταῦτα
καλλίστην δόξαν ἔχει, ὁ τὸν πολέμιον μάστιγι ἄν τις ἀπα-
τήσας τοῦτ' ὀφίλοι μάλιστα ἄν ὠφελήσεται—εἰ καὶ τινὰς φα-
σιν ἐπωδάς εἰς οἱ ἐπιστάμενοι ἐπάθοντες αἶς ἄν βούλωνται
ὀφίλοι ἐαυτοῖς ποιοῦνται (Ξ. Ἀπ. Β', γ', 10).—κὺν σου φρά-
σῳ κρᾶγμ' ὅ ἐκ μαθὼν ἀνὴρ ἴσαι (Ἀρφ.).

§. 57. Οὕτω καὶ ἐπὶ μερίων ἀναφορικῶν. ἐμοὶ πεσθόμενος
ἀκολούθησον ἐνταῦθα, οἱ ἀγικόμενος ἐνδοιμογήσεις (Πλ.
Γοργ. 527).—ἦν (τιμωρίαν) πρὶν ἐμπεσεῖν, εἰκὸς εἶναι τοῦ
βίου τε ἀπολαῦσαι (Θ. Β', 53) τοῦτο ἐν τῇ συνθεσίᾳ ἤθελεν
εἶναι πρὸ τῆς ἐμπτώσεως τῆς ὁπίας· τὸ αὐτὸ δὲ δικτυκῶς
ἤθελεν εἶναι καὶ πρὶν ταύτην ἐμπεσεῖν.

§. 58. Ἐπὶ μεζῶν ἀνωμαλία γίνεται, ὅταν τὸ δεῖ ἢ ὅστις
ἀντὶ νὰ ἀναφέρηται εἰς πρόσωπον (οὗτος—δε), ἀναφέρηται εἰς
πραγματικόν τι, καὶ οὕτως ἐναλλάσσεται ὁ πρόων εἰρήδος τοῦ
λόγου· συμφορὰ δε ἄν τύχη κακῆς τυχαίως (Γν.)—εἰς τις
τύχη, τὸ τυχεῖν.—σκαῖόν τι δὴ τὸ χρημα γίνεσθαι φιλεῖ,
θεῶν ἀνάγκας ὅστις ἰάσθαι θέλει (Βύρ. Δίξι. Ἀποσπάσμ.)—
εἰ τις θέλει, τὸ θέλειν.—τὸ καλῶς ἀρξάι τοῦτ' ἐστὶν δε ἄν
τὴν πατρίδα ὠφελήσῃ ὥς πλεῖστα, ἢ ἐκὼν εἰ αἰ μὴδὲν βλά-
ψῃ (Θ', γ', ιδ')—τὸ ὠφελῆσαι ἢ μὴδὲν βλάψαι.

§. 59. Προσόμοια δὲ καὶ τὰ σωφρόνων ἀνδρῶν, οἵτινες
τάχαθ' ἐς ἀμφίβολον ἀσφαλῶς ἔθετο (Θ. Δ', 18)—σωφρό-
νων ἀνδρῶν ἔργον ἢ ἰδίον εἰ τις κτλ, ἢ—σωφρόνων ἀν-
δρῶν ἔργον· ποιῶσιν οἵτινες κτλ. παντάπασιν δὲ ἀπὸ-
ρων ἐστὶ καὶ ἀμηχανῶν καὶ ἀνάγκῃ ἐχομένων, καὶ τοῦτων πο-
τηρῶν οἵτινες ἰσθίουσι δι' ἐπιτορίας τε πρὸς θεοὺς καὶ ἀπιστίας
πρὸς ἀνθρώπους πράττειν τι (Ξ. Ἀγ. Β', γ', 24). Οὕτω καὶ ἀπλῶς
τε ἀδύνατον καὶ πολλῆς ἐνθουσίας ὅστις εἰσεται τῆς ἀνθρωπείας
φύσεως ὀρμώμενης προσθύμως τι πράξαι ἀποτροπὴν τινα ἔχειν
(Θ. Γ. 45) ἐνθα ἐκρύγετο γενικὴν ἐπὶ αὐτὸν δέχεται τὸ ὀρμώμενης

§. 60. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν, τρεπομένου τοῦ λόγου ἐκ τοῦ πραγματικοῦ εἰς τὸ χρονικὸν εἶδος, γίνηται μεταβολὴ τοῦ εἰρημοῦ οὐδὲν ἄλλο, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ (Δίσχ. Προμ. 258), ὅπερ ὁμαλότερον ἂν εἴη αὐτως ἐκφερόμενον· οὐδὲν ἄλλο, πλὴν ὅτι ἐκείνῳ δοκεῖ—τὸ ἐκείνῳ δοκοῦν, ἢ=οὐδέποτε ἄλλοτε, πλὴν ὅταν ἐκείνῳ δοκῇ. Καὶ ἀντιστρέφως δὲ ἐκ χρονικοῦ εἰς πραγματικὸν εἶδος· καὶ ὅταν τις τὸν αὐτοῦ βίον ταῖς ἐχθροῖς καὶ ταῖς συκοφάνταις διανέμῃ, τοῦτ' ἐστὶ τὸ τὸν βίον ἀδίκῳ βιοῦν (Λυσ. κατ' Ἀνθ. §. 31).

§. 61. Ἡ ἐφελξὶς ἐπενεργεῖ καὶ ἐπὶ τῶν τοπικῶν σχέσεων. Ἐν τούτοις δηλ. τὸ πλῆρες τοῦ λόγου ἀπαρτίζεται ἐκ δύο, ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ἐκεῖ ἢ ἐκεῖσε καὶ ὅπου ἢ ὁπόσε, ἐκ τῆς τοῦ ἐντεῦθεν ἢ ἐκεῖθεν καὶ ὅθεν ἢ ὁπόθεν· οὗ ἂν τις ἐαυτὸν τάξῃ, ἐνταῦθα δὲ μένοντα κινδυνεύειν (Πλ. Ἀπολ. Σωκρ. 28).—ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἢ ὁρμῇ ἔσται, ὅθεν περ καὶ ἐκείνος ἐπὶ ἐπεδέξατο γυμνήν ('Πρ. Α' 11).—ἐνθεν μ' ὥδ' ἀνέστησαν μολεῖν δ' κοίτας (Σ. Κ. 1286), διότι τὸ ὥδε=ἐνταῦθα, οὐχί=οὕτως, ὡς ἀλλεχοῦ' ὅθεν=ἐκ τοῦ βωμοῦ τοῦ θεοῦ ἐνταῦθα μολεῖν.

§. 62. Τούτων δὲ παραλειπόμενον πολλάκις τὸ ἐν ὑπονοεῖται· μαχόμενοι δὲ οἱ πολέμιοι, καὶ ἐκεῖ ὅπη εἴη στενὸν χωρίον προκαταλαμβάνοντες, ἐκώλυνον τὰς παρόδους Ξ. Ἀν. Δ', Ε', 24).—ἐπεσθε (ἐκείσε) δὲ ἂν τις ἡγήται (Θ. Β', 11)—φοβόμην δ' ἂν τῷ ἡγεμόνι, ᾧ ἂν δοίη, ἐπεσθαι, μὴ ἡμᾶς ἀγάγει, ὅθεν οὐχ οἶόν τε ἔσται ἐξελθεῖν (Ξ. Ἀν. Α', γ', 17=ἐκείσε ὅθεν).

§. 63. Δυνάμει δὲ τῆς ἔλξεως τὸ ἡγούμενον κῶλον λαμβάνει τὸ εἶδος τοῦ ἐπομένου ἢ ἀντιστρέφως· βῆναι καίθεν ὅθεν περ ἦκει (Σ. Κ. 1227)=καίσε ὅθεν.—διεκομίζοντο (Ἀθηναίων τὸ κοινόν) εἰθός, ὅθεν ἐπεξίθεοντο παῖδας καὶ γυναικας καὶ τὴν περιούσαν κατασκευήν (Θ. Α', 89)=ἐκείθεν ὅπη ἢ ὅπου.—ἐκ γῆς, ὅθεν προέκειτ', ἀκαζέουσι θρημβώδεις ἄφροι (Σοφ. Τρ. 701)=ἐκ γῆς ἐν ᾗ ἢ ἐνθα προέκειτο.—καὶ ἄλλοσε, ὅποι ἂν ἀφίκη, ἀγαπήσουσί σε (Πλ. Κρίτ. 15)=καὶ ἀλλεχοῦ ὅποι ἄλλοσε ἂν ἀφίκη.

§. 64. Ἐκ τούτων ἐγεννήθησαν τὰ συναπτωγμένην ἔννοιαν ἔχοντα· τὸν ἐκεῖθεν πόλεμον δεῦρο ἥζοντα (Δ. Ὁ.Ι. Γ', ζ') = τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἐκεῖθεν δεῦρο ἥζοντα.—ὅπως εἴργωσι τοὺς ἐκεῖθεν ἐπιβοηθεῖν (Θ. Α', 62).—τῶν ἐκεῖθεν ξυμμάχων παραλαβῶν (Θ. Ζ'. 26).—ἐπεχείρησαν διαφορῆσαι τὰνδοθεν (Δ. Εὐδου.Ι. ις')—τοῦτο δὴ τὸ κρεάδιον τῶν ἐνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβῶν ('Αρφ. Π.Ι. 227)—τῶν ἐνδον ὄντων ἐνδοθεν ἐλθῶν καὶ λαβῶν εἰσενεγκάτω. Οὕτω καὶ διὰ τοῦ αὐτόθεν· ὁ ἐκ τῆς γῆς στρατὸς ἀμφοτέρων· πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ἔξυστασιν τῆς γνώμης εἶχον, φιλονεικῶν μὲν ὁ αὐτόθεν περὶ τοῦ πλείονος ἡδὴ καλοῦ (Θ. Ζ', 71)· ἐνθα τὸ ὁ μὲν ἐκ τῆς γῆς στρατὸς=5 ἐν τῇ γῇ στρατὸς ἀμφοτέρων, τὸ δὲ ὁ αὐτόθεν=5 Συρακουσίων στρατός. Οὕτως (Θ. Γ', 7) ὑπὸ τῶν αὐτόθεν ξυμβοηθησάντων ('Ιδς καὶ Θ. Β', 25. Δ', 129. Ε', 52. ζ'. 25. Ζ, 34).

§. 65. Καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις ἐπικρατεῖ ἡ τοιαύτη ἐφέλκυσις ἢ γραμματικὴ ὑπαλλαγή. Οὕτω π. χ. παρ' Αἰσχύλῳ ('Επτ. Θ. 40) ἤκω σαφῆ τὰκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων παρὰ Πλάτωνα ('Απολ. Σ. 40) τὸ τεθνάναι μεταβολὴ τις τυγχάνει οὕσα καὶ μετοίκησις τῆς ψυχῆς τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. Ἐν τῷ τοῦ Ἰσοκράτους (Πανηγ. μς') περὶ παντὸς ποιητέου ὅπως ὡς τάχιστα τὸν ἐνθένδε πόλεμον εἰς τὴν Ἠπείρον ἀφοριοῦμεν, ὡς καὶ ἐν τῷ τοῦ Εὐριπίδου (Β. 48) εἰς δ' ἄλλην χθόνα, τὰνθένδε θέμενος εὖ, μεταστήσω πόδα τὸ ἐνθένδε=τῷ ἐνταῦθα ἐξελάμβανεν ὁ μακαρίτης Κοραῆς, ἀλλ' ἀναντιρρήτως ἀμρότερα τὰ χωρία ταῦτα εἰς τὴν περὶ οὗ ὁ λόγος ἐνταῦθα ἐφελξιν ἀνακτέα=ὅπως (=εἰνι τρόπῳ) τὸν ἐνταῦθα πόλεμον ἐντεῦθεν εἰς τὴν Ἀσίαν περιορίσομεν ποιητέον, κτλ.

§. 66. Εἰ δὲ εἰς πάντα ἐν γένει καὶ ἀνεξαίρετως τὰ εἰς θέν ἐπιρρήματα ἐπικρατεῖ ἡ τοιαύτη σημασίς τῆς ἐκ τινος ὁρμῆς, δι' ἣν γίνεται ἡ προεξηγηθεῖσα ἐφελξις, ἢ πολλότατα κατήντησαν ἰσοδύναμα τοῖς ἰδίοις πρωτοτύποις, τὸ κάτωθεν =κάτω, τὸ ἀνωθεν=ἄνω, κτλ, περὶ τούτων φιλονεικοῦσιν οἱ φιλόλογοι. Ζητεῖται, π. χ. εἰ τὸ οἱ κάτωθεν θεοὶ (Σ. Ἀντ.

1070) = ἡ κάτω θεοὶ ἢ = ἡ κάτωθεν ἐνεργοῦντες· εἰ τὸ οἱ ἄνωθεν οἰωνοὶ (Σ. 'Η.Ι. 1058) = οἱ ἄνω οἰωνοὶ ἢ οἱ ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὴν γῆν, πετόμενοι. ἵνα ἐφαρμολογηθῇ εἰς πολλὰ ἄλλα ἢ δευτέρα ἐκδοχὴ, πρέπει· νὰ ἐννοηθῇ ἢ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἢ ἀντιστρόφως κινήσεις τῶν ὁμμάτων. Οὕτως ἤθελεν εἶναι τὸ (Σ. Φ. 28) ἄνωθεν ἢ κάτωθεν; — τοῦ πλοίου τὰ κάτωθεν (Δ. Φ. Β', 8') ὁ κάτωθεν νόμος (Δημ. Ἀριστοκρ. Α', 5'), ὅπερ ἤθελεν εἶναι ὡς τὸ τῆς συνηθείας ὁ κάτωθεν ὑπογεγραμμένος, κάτωθεν δηλ. θεωρουμένου τοῦ γραμματος. Ὑπάρχουσιν ὁμοίως καὶ χωρὶς ἄτινα καὶ πρωτό-τυπα σύστημα οὐκ ἔχουσι, καὶ τοιαύτην θεωρίαν δυσκόλως ἐπιδέχονται. Ἀλλὰ περὶ τούτων ἄλλαχού.

§. 67. Συνηθεστάτη δὲ ἡ τοικύτη ἐρελξίς ἐπὶ τῶν προθέσεων ἀπὸ καὶ ἐκ· διήρπαστο ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ στρατεύματος καὶ αὐτὰ τὰ ἀπὸ τῶν οἰκιῶν ἐξῆλθα (Ξ. Ἀρ. Β', 6', 16) = τὰ ἐν ταῖς οἰκίαις ἐξῆλθ διήρπαστο ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. = ἐφ' ὧν οἱ ἀπὸ τῶν ἐν δεξιᾷ οἰκιῶν (Ξ. Ἀρ. Β', 6', 24) = ἄρας τι τῶν ἀπὸ τῆς τραπέζης (Θεόφ. Χαρ. Β') — I prend en son appartement mon can et mes qui est servi sur la table (Κορ.) — οἱ ἐκ τοῦ πλοίου σύσκηροι (Σ. Ἀρ. Β', 7', 15). — ἀπολωλεκώς ἅπαντα τὰ τῆς οἰκίας (Ἀρρ. Π.Ι. 857). Οὕτω παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀριστοφάνει· τῶν στρατηγῶν ἐπέδραμε τοὺς ἐκ τῆς Πύλου, παρὰ Πλάτωνι· ἦν γὰρ ὡς ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Ὀλύμπου, παρὰ Ξενοφῶντι· ἠρώτα τοὺς αὐτομόλους τὰ ἐκ τῶν πολέμιων.

§. 68. Πλεῖστα ὅσα παρδείγματα τούτου εὕρισκονται παρὰ Θουκυδίδῃ. οἱ Πλαταιῆς τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχος ἐσεκομίσαντο (Β', 5). — οἱ Ἑσκυραῖοι δέισαντες μὴ σφίσιν ἐπιπλεῖσαντες ἐπὶ τὴν πόλιν οἱ πολέμιοι ἢ τοὺς ἐκ τῆς νῆσου ἀναλάβωσιν ἢ καὶ ἄλλο τι νεωτερίσωσι, τοὺς τε ἐκ τῆς νήσου πάλιν εἰς τὰ Ἑρᾶτον διεκομίσαν καὶ τὴν πόλιν ἐφύλαττον (Γ', 79) — ἔτυχον δὲ δύο φυλαί (Μεσσηνία) φρουροῦναι καὶ τίνα καὶ ἐνέδραν πεποιημέναι τοῖς ἀπὸ τῶν νεῶν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ἑυμάχοι τοὺς τε ἐκ τῆς ἐνέδρας τρέτουναι καὶ διαφθείρουσι πολλοὺς (Γ', 90) — ἐν

γὰρ ἐτόγγανεν ὦν (ὁ Δημοσθένης) μετὰ τὰ ἐκ τῆς Αἰτωλίας περὶ Ναύπακτον (Γ', 102).—ἐννεπεύχοντο δὲ καὶ ὁ ἄλλος ὁμιλος ὁ ἐκ τῆς γῆς (ς', 32)=ὁ ἐν τῇ γῇ ὦν ἐκ τῆς γῆς ἢ αὐτόθεν ἐννεπεύχοντο—οἱ τ' ἐπιβάται ἐθερίπουν, ὅς τε προσπίσοι ναὺς νηέ, μὴ λείπεσθαι τὰ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τῆς ἄλλης τέχνης (Ζ', 70).

§. 69. Τοιοῦτον καὶ τὸ (Ξ. 'Αν. Α', 6', 18) ἦτε Κίλισσα ἔφυγεν ἐκ τῆς ἀρμαμάξης, καὶ οἱ ἐκ τῆς ἀγορᾶς καταλιπόντες τὰ ὄρια ἔφευγον· ἐνθα τὸ μὲν δεύτερον προφηνῶς=καὶ οἱ ἐν τῇ ἀγορᾷ ἔφευγον ἐκ τῆς ἀγορᾶς· δυσκόλως δὲ δυνατόν εἶπεν ὅτι καὶ ἡ Κίλισσα καταλιποῦσα τὴν ἀρμαμάξαν ἔφυγε διότι εὐκολώτερον ἡδύνατο φεύγειν ἐπὶ τῆς ἀρμαμάξης ἐλαύνουσα· ὅθεν ἐκληπτέον=ἔφυγεν ἐκ τῆς θέσεως τῆς ἀρμαμάξης ἐκ τοῦ τόπου ἐνθα ἴστατο ἡ ἀρμαμάξα. Ταῦτα ὁ Κρύγερος, ὀρθῶς βέβαια, οὐκ ἔστιν ὁμῶς πάντῃ ἀδύνατον ἴσως νοῆσαι ὅτι ἐκ τῆς ἀρμαμάξης, ὑπὸ βοῶν ἐλκομένης, ἔφυγεν ἐφ' ἵππου.

§. 70. Οὐδὲ ἡ παρὰ καὶ ἡ περιμένουσι τοῦ τοιοῦτου πάντῃ ἐλεύθεραι· ὅστις δ' ἀφικνεῖτο τῶν παρὰ βασιλέως πρὸς αὐτόν (Ξ. 'Αν. Α', α', 5)=ὅστις τῶν παρὰ βασιλεῖ ὄντων παρὰ βασιλέως ἀφικνεῖτο.—οἱ παρὰ Ἀριαίου (Ξ. 'Αν. Β', 6', 1).—ἐξήγγελλον γάρ τιες τῶν παρὰ Τισσαφέρους Ἑλλήνων (Ξ. 'Αν. Β', δ', 24)—τὰ παρ' Ἑγεσταίων (Θ. ς', 22).

§. 71. Οὕτω καὶ τὰ περὶ δίκης (Πλ. Φαίδ. 58).—τὰ περὶ τοῦ φρουρίου (Ξ. Κ. Π. Β', γ', 26).—τὰ περὶ Προξένου (Ξ. 'Αν. Β', ε', 37)—τὰ περὶ τοῦ Ἑτερονίκου (Ξ. 'Ελλ. Α', ζ', 28.) κτλ. Ταῦτα ἵνα ὁμοιάσωσι τοῖς προηγούμενοις, πρέπει νὰ ἐκληθῶσι=τὰ ἐκ τῇ δίκῃ γινόμενα καὶ τὰ περὶ δίκης πωθῆσθαι=τὰ τῷ Προξένῳ συμβάντα καὶ τὰ περὶ Προξένου. Ἀλλ' εὐκολώτερον ἐν τούτοις δυνατόν ἐννοῆσαι τὰ λεγόμενα· ὁ Ἐινδόρφιος εἰς τὴν τοιαύτην ἐφελξιν ἀνάγει καὶ τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν ἀρχῇ τοῦ Τιμαίου, ἐνθα ἰρωτηθεὶς ὑπὸ Σωκράτους ὁ Τιμαίος διὰ τί ἔλειπεν ὁ τέταρτος τῶν χθὲς δαιτυμόνων (ὁ Πλάτων), ἀποκρίνεται ὅτι ἀσθένεια συμπεσοῦσα ἐκώλυσεν αὐτόν, ὁ δὲ Σωκράτης ἐρωτᾷ· οὐκοῦν σὸν τῶν δὲ τε ἔργον καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀπόντος ἀναπληροῦν μέ-

ρος· Τοῦτο δὲ ἐννοεῖ ὡς φαίνεται, ὁ Ἐὐδῶρπιος = τὸ μέρος τοῦ ἀπόντος ὑπὲρ τοῦ ἀπόντος· c'est donc à toi et à ceux-ci de remplir la place de l'absent.

§. 72. Τὸ παραβολικὸν ὡς περ συντάσσεται ὁμαλώτερον μὲν κατὰ τὸ ῥῆμα εἰς ὃ ἀναφέρεται· καὶ στρεπτόν δὲ ἐφόρει καὶ ψάλλια καὶ τάλια, ὡς περ (φοροῦσιν) οἱ ἄριστοι Περσῶν (Ξ. Ἀν. Α', ἡ, 29). Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δυνάμει τῆς ἐλξεως ἀφομοιοῦται πρὸς τὸ ἄλλο κῶλον· οἶμαι τοὺς νεωτέρους περθάνεσθαι, ὡς περ καὶ ἐμέ (Ἀντιφ.)·—εὐχέσθε πᾶσι τοῖς θεοῖς τὴν αὐτὴν λαβεῖν παράνοϊαν ἐκείνων ἢν περ ποτὲ τοὺς προγόνους αὐτοῦ (Δ).—καὶ νῦν τοὺς Ἀθηναίους οὐχ ἐκάς, ὡς περ ἐκείνων, ἀλλ' ἐγγὺς ὄντας περιοράτε (Θ. Α. 69.)=οὐχ ἐκάς ὄντας, ὡς περ ἐκεῖνος ἦν.—πρὸς ἄνδρας παρθημεῖ τε ἀμνησμένους καὶ οὐκ ἀπολέκτους ὡς περ καὶ ἡμᾶς (Θ. Ζ', 68).—πρὸς ἄνδρας τολμηροὺς οἷους καὶ Ἀθηναίους (Θ. Ζ', 21).

§. 73. Σημειωτέον δ' ἐνταῦθα, ὅτι ἐν ταῖς τοιαύταις παρομοιώσεσι διὰ τῶν ἀναφορικῶν πρὸς τὰ ἀναφερόμενα ποτὲ μὲν τίθεται ὁ καὶ σύνδεσμος ἐν τῷ ἀναφερομένῳ κῶλῳ, ὡς καὶ τοῦτ' ἐστίν ὅπερ ἐλέγομεν—καὶ νῦν ὡς περ τὸ πάλαι—πότερον καὶ τοῦτό σοι δοκεῖ ὡς περ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις (Πλ. Πρωτ. 352); ἀλλὰ σπανιώτερον τοῦτο. Συχνότερον τίθεται ὁ σύνδεσμος ἐν τῷ ἀναφορικῷ κῶλῳ, ὡς ἐν ταῖς ἀνωτέρω παραδείγμασιν, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐν ἀμφοτέρω· δεῖ ὅμως, ὡς περ καὶ τιμῆς μεθέξετε, οὕτω καὶ τῶν κινδύνων μετέχειν (Ξ).

§. 74. Ἄλλο εἶδος ἐφέλξεως, ἐκτὸς τούτου τοῦ ἐπὶ τῶν ἀναφορικῶν, γίνεται ἐπὶ τῶν προεξηγηθέντων εἰδικῶν λόγων, ὅταν ἦναι μὲν τὰ δύο κῶλα τοῦ λόγου κεχωρισμένα, καὶ ὅχι εἰς ἓν συγχωνευμένα, ὡς ἡ φύσις τῆς ἐφέλξεως ἀπαιτεῖ, ἀλλὰ ἡ πτώσις, ἥτις ἐπρεπε νὰ ἦναι ὑποκείμενον τοῦ διὰ τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ὅτι ἢ ὡς ἐκφερομένου κῶλου, μεταφέρεται εἰς τὸ πρῶτον κῶλον ὡς ἀντικείμενον τοῦ ἐν αὐτῷ ῥήματος· ἐγγὼν δημοκρατίαρ ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν ἐτέρωρ ἄρχειν (Θ. Γ'. 37).—λέγουσι δ' ἡμᾶς ὡς ἀκίνδυνον βίον ζῶμεν κατ' οἴκους (Εὐρ. Μηδ. 248)=λέγουσιν ὡς ἡμεῖς ἀκίνδυνον βίον ζῶμεν.—εἰ βούλεσθ' ἀκούσαι τήνδ' ὅπως ἀπώλετο (Ἀρφ.

Εἰρ. 604). Ἐνταῦθα ἀνάγεται καὶ τὸ τὴν γῆν ὁπόση ἐστὶν εἶδέναι (Ξ Ἀπ. Δ', ζ', 2).

§. 75. Ὡς δὲ τὸ τελευταῖον (§. 74) εἶναι διάφορον τῶν δύο προεκτεθέντων εἰδῶν τῆς ἐφέλξεως, εὐτὼ πάλιν διάφορον τούτου εἶδος εἶναι ὅταν ἡ ἀπρὸς ὅπου συνταξίς τῶν ἀπαρεμφάτων τρέπηται εἰς προσωπικὴν· πρὲπων ἔφης πρὸ τῶνδε φωνεῖν (Σ. Τ. 9) = πρέψει σε πρὸ τῶνδε φωνεῖν. — οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖςδε, ἀλλὰ Φωκίων γῆ (Εὐρ. Ὀρ. 769) = οὐ τούτους προσήκει κολάζειν ἡμᾶς, ἀλλὰ τῇ Φωκίῳ γῆ.

§. 76. Ὡσαύτως ἐγὼ δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπιλλάχθαι κακῶν. (Σ. Ἀρτ. 400) = δίκαιόν ἐστιν ἡμέ. — καὶ σὺ οὖν ἡμῖν δίκαιος εἰ ἀντιχαρίζεσθαι (Ξ. Κ. Π. Δ', α, 20). Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν ἄξιος, ἀναγκαῖος, δῆλος, ἀδελός καὶ τῶν τοιούτων· ἐστὶ δὲ ἐκεῖνο εἰς ἀδελός ἐγὼν (Δ. Μειδ. ὑ'). — οὐκ ἀδελόν ἐστιν ἰκεῖνο αὐτὴν ἱρεῖν· καὶ τεῦτο διὰ τὴν συγγένειαν αὐτῶν πρὸς τὰ ἀπρὸς ὅπου (σ. 112. §. 30), καὶ διὰ τὴν κλίσιν ἴσως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ προτιμᾶν, ὅπου ἔνεστιν, ἐμψυχον ὑποκείμενον (σ. 90, §. 14). Κατὰ μίμνησιν δὲ καὶ τὰ οὐκ οὐν γέλως ἡδιστος εἰς ἰχθυοὺς γελᾶν (Σ. Αἰ 79) = οὐχ ἡδιστόν ἐστιν εἰς ἰχθυοὺς γελᾶν; — ἐνθυμούμενος ὅτι ἡμῖς βίος βιωῖται κρείττων ἀλλόπως ἐστὶν ἢ διπλάσιος λυπούμενῳ, ὥσπερ οὗτος (Λυσ. κατ' Ἀρθοκ. §. 32).

§. 77. Ἐφέλξεις ἐπικρατεῖ καὶ εἰς τὴν ἐπὶ ταῦτο προσωπίας σύνταξιν τοῦ ἀπαρεμφάτου. Ἀλέξανδρος ἐφασκεν εἶναι Δίδε νόος. Ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἐδίορτο αὐτοῦ εἶναι προθύμου. — ἐξεστὶ μοι γενέσθαι εὐδαίμονι. — Δημοσθένης σεμνύκεται τῷ γραφεῖς ἀποσυρεῖν, κτ.λ. διότι τὸ προτασσόμενον ὑποκείμενον ἢ ἀντίκειμενον ἐφέλκει καὶ συσχηματίζει πρὸς ἑαυτὸ τὸ ἐπόμενον. (Ἰδε σ. 117, §. 14 καὶ ἀνωτέρω § 44). Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ μετοχῆς θανὼν γούρ ὧδε κάλλιον θανεῖν (Εὐρ. Ὀρ. 779) = κάλλιον τὸ θανεῖν σε ὧδε.

§. 78. Καὶ ἐπὶ τούτων μὲν φαίνονται δύο κῶλα τοῦ λόγου, εἴτε καθ' ὅλου (§. 48—52), εἴτε κατὰ μέρος (§. 74), ἐνούμενα διὰ τῆς ἐφέλξεως. Ἀλλ' ἡ δύναμις αὐτῆς ἐντείνεται καὶ εἰς λόγον ἐξ ἑνὸς μόνου κῶλου συγκεκρίμενον. Γίνεται δὲ

τοῦτο μετὰ τῶν ῥημάτων εἶναι, γίνεσθαι, καλεῖσθαι ὅταν ἐφελκόμενα ὑπὸ τοῦ κατηγορουμένου τίθωνται μᾶλλον κατὰ τὸν ἀριθμὸν αὐτοῦ, ἢ κατὰ τὸν τοῦ ὑποκειμένου, ὡς ἡ κοινὴ χρῆσις ἀπαιτεῖ· τὸ μῆκος τοῦ ὀνόματος ἐπὶ στάδιοι εἰσι (Ἡρ.)— πὸ δ' ὦρ πάλαι αἱ Θῆβαι Αἴγυπτος ἐκαλεῖτο (Ἡρ. Β, 15)—Χάριτες δ' ὁμοίως κέκληντε γόος εὐκλείης (Αἰσχ. Χ. 318)=δ γόος κέκληνται Χάριτες.

§. 79. Καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων περιστάσεων παρατηρεῖται ἡ δύναμις τῆς ἐφέλξεως, αἵτινες ὁμῶς δυνατόν νά ἀναχθῶσιν εἰς τὴν γενικὴν ταύτην περίστασιν· Ὅπου καὶ ὁσάκις ἡ δύναμις τοῦ ἡγουμένου ὑπερισχύουσα ἐφέλκει πρὸς ἑαυτὸ καὶ συσχηματίζει κατὰ τι τὸ ἐπόμενον, ἢ ἀντιστρόφως τὸ αὐτὸ ποιεῖ ἡ δύναμις τοῦ ἐπομένου πρὸς τὸ ἡγούμενον, καὶ οὕτω μεταβάλλεται ἡ φυσικωτέρα τοῦ λόγου πλοκή, ὑπάρχει ἑλξίς ἢ ἐφέλξις, τείνουσα εἰς τὸ καταστῆσαι τὸν λόγον μᾶλλον συντεταμένον καὶ ἀπυρτισμένον, δεικνύουσα καὶ διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχήματος τὴν ἐν ταῖς ἐννοαῖς ὑπάρχουσαν ἐνότητα.

§ 80. Τοῦ ἰδιώματος ἢ σχήματος τούτου παρὰ τοῖς Ἑλλήσι γραμματικαῖς ὄνομα γενικὸν δὲν εὐρίσκεται, διαφόρως ἀποκαλοῦσι τὰς κατὰ μέρος περιστάσεις αὐτοῦ, ἱμοὶ τοῦλάχιστον δὲν εἶναι γνωστὸν. Ὑπάρχει ἡ λέξις ὑπαλλαγή, σχῆμα ἐν ᾧ τὸ ἐπίθετον, ἀντὶ νά συμφωνήσῃ πρὸς τὸ κύριον καὶ κατάλληλον οὐσιαστικόν, συμφωνεῖ πρὸς ἄλλου ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτώμενον, οἷον κυνὸς λακαίης ὡς τινος εὐρείνος βάσις (Σ. Αἰ. 8), ἐν ᾧ κυρίως οὐχὶ ἡ βάσις ἦτοι πορεία, ἀλλὰ ἡ κύων ἐστὶν εὐρινος, ἦτοι εὐόσφρητος· οὕτω καὶ λευκοπήγχις κτύπους χερσῶν (Εὐρ. Φ. 1360), ἐν ᾧ κυρίως αἱ χεῖρες εἰσι λευκοπήγχις, κτλ· τοιοῦτον καὶ τὸ (Ἀρφ. Εἰρ. 155) χρυσοχαλίνον πάταγον ψαλίων=χρυσοχαλίνων ψαλίων πάταγον, καίπερ ἀντιλέγοντες τοῦ Βοθίου (Boutho). Ἐκαστος βεβαίως βλέπει ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο ἤθελε περιλάβει μόνον μέρος τῆς εὐρυτέρας ἐφέλξεως, δυνατόν ὁμῶς νά μεταχειρισθῶμεν τοῦτο ὡς ἑλληνικώτερον, ἐπεκτείνοντες τὴν ἐννοιαν. Οἱ Ῥωμαῖοι γραμματικοὶ καὶ οἱ νεώτεροι φιλόλογοι ὀνομάζουσι τὸ σχῆμα τοῦτο attractionem ἑλξιν, ἐφέλξιν, ἢ ἐφέλκυσιν,

κατὰ τὸν μακκρίτην Κούμαν. Εἰσὶ δὲ τῶν νεωτέρων καὶ φιλόλογοι, ὡς ὁ Κρύγκερ, οἵτινες, εἰς τὴν ἀφομοιωματικὴν δύναμιν τούτου ἀποβλέποντες, προτιμῶσι τὸ ὄνομα ἀφομοίωσις (assimilatio) ἢ πρόληψις (praeparatio), πάντῃ ἀνοίκισιν καὶ ἀνάρμοστον εὐρίσκοντες τὸ πρῶτον.

§ 81. Ἐστὼ δὲ τὸ ὄνομα ὅποιονδήποτε, ὑπὸ τὸ ἰδίωμα τοῦτο πρέπει νὰ ἀντιγῇ καὶ ἡ μετάθεσις τῶν λέξεων, τὴν ὁποίαν ἰδιαιτέρον σχῆμα ὀρίζει ὁ Βουττμάνος. Ἐστὶ δὲ μεταθεσις ἡ ἐκ τῆς οἰκίας εἰς ἄλλην θέσιν μετατόπισις τινος λέξεως, γινωμένη διὰ πολλοῦ λόγου· τὴν δ' *ἰθίλουσαν ἰθίλων* ἀνήγαγε ὄρθε δόμορθε (Ὁδ. Γ', 722). — παρ' οὐκ ἐθέλων *ἰθελοῦση* (Ὁδ. Ε', 155). — *αἰσχύρει πόλιν τὴν αὐτὸς αὐτοῦ*. — *ἐν ἁλλοτε ἁλλῃ* = ἄλλοτε ἐν ἄλλῃ.

§ 82. Εἰς τὴν μετάθεσιν ἀνάγεται καὶ τὸ Ὑπερβατὸν Σχῆμα λεγόμενον, κατὰ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν παρὰ Ῥωμαίοις, ὅπερ δύο λέξεις εἰς μίαν ἔννοϊαν ἀνηκούσας διαχωρίζει μετοκαθῆσαι ἄλλων λέξεων· ἁ.λ.λ' ἀπερόκοι καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων γάτιν (Σ. Αἴ. 187), ἐνθα τὸ κακὰν χωρίζεται ἐκ τοῦ γάτιν εἰς ὃ ἀνήκει· — καὶ προσαναγκαστέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἥθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήσασιν (Πλ. Πολ. Γ', 491); — ἀξιῶ μηδεμίαν μοι διὰ τοῦτο παρ' ὑμῶν ὄργην γενέσθαι (Δ. Φ. Γ', Ε'). — σκείρουσι δ', ἡ γῆ ἔῳσι, Δῆμητρος στάχυρ (Εὐρ. Κύκλ. 121); Παράδοξον δὲ ὑπερβατὸν προθέσεων εὐρίσκει ὁ Βουττμάνος ἐν τῷ (Σ. Φ. 668) ἐξεπνέξασθαι ἀντὶ ἐπεξέσθασθαι = ἰπὶ τινι εὐξασθαι, ὅπερ ἀνύπαρκτον.

§ 83. Εἰς τὸ ὑπερβατὸν ἀνάγνυσιν καὶ τὰ ἐπόμενα λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσση (Πίνδ. Ὀλ. Β', 31) = καὶ ἐν θαλάσῃ — ἢ δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ πολῖταις ἔδοξαν ἔμμεν (Πίνδ. Ὀλ. Ε', 16) = καὶ σοφοὶ ἔδοξαν εἶναι. — ὅπως ἐξηγησάμενος πᾶσαν καὶ ἐπιδέξας τὴν Ἑλλὰδα τοῖσι Πέρσῃσι ὀπίσω ἤξει (Ἡρ. Γ', 135). — ἤξειν αὐτῷ σὲ πολὺ Ἀράσπου ἄνδρα καὶ πιστότερον καὶ ἀμείνοτα (Ξ. Κ. Π. ζ', δ', 8). — οἶμαι οὖν πολὺ ἂν τὴν κατασκευὴν μοι λαμπροτέραν φαῖναι (Ξ. Συμπ. Α', δ').

§ 84. Ὡς δὲ τὰ ὅμοια ἢ καὶ τὰ ἀντίθετα ἀναδεικνύουσιν

ται καλλιώτερον ἀλλήλοις παρακείμενα, οὕτω διὰ τοῦ ὑπερβατοῦ χωριζομένη ἡ λέξις ἐκ τῆς οἰκείας θέσεως ἐλκύει μάλλον τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου πρὸς τὴν δι' αὐτῆς παρασταμένην ἔννοιαν. Ὡς διὰ τοῦ πρώτου γίνονται τὰ ποικίλους μὲν ποικίλη ψυχῇ καὶ παραρμονίους διδούς λόγους, ἀπλοῦς δὲ ἀπλῇ (Πλ. Φαίδρ. 277).—αἰσχύει πόλιν τὴν αὐτὸς αὐτοῦ.—παρ' οὐκ' ἐθέλων ἐθειλοῦση, οὕτω διὰ τοῦ δευτέρου μετὰ τῶν ὁμοίων καὶ τὸ ἀλλ' ἀπερύχοι καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων γάτιν.

§. 85. Πολλάκις μὲν καὶ ἡ μεταθέσις καὶ τὸ ὑπερβατὸν φέρουσιν εὐφωνίαν, καὶ ἐξαίρουσιν, ὥς εἵπομεν, τὴν ἔννοιαν· ἀλλὰ καὶ δυσκολίαν φέρουσιν ἄλλοτε διὰ τὸν χωρισμὸν τῶν οἰκείων καὶ τὴν μετατόπισιν· ἔχεις πάλαι ὦν ἐπεθύμεις (Θεόκρ. Ι', 17)=ἔχεις ὦν ἐπεθύμεις πάλαι. Πρὸς τοῦτο παρβαλλούσι τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (Νεφ. 1315)· οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὐρήσειν ὅπερ πάλαι ποτ' ἐζήτει.—περὶ γὰρ τίς τις ἂν μάλλον πολλὰκις τις τοῦν ἔχωρ χαίροι λέγων καὶ ἀκούων (Πλ. Πολ. Β', 358);=πολλάκις λέγων καὶ ἀκούων.

§. 86. Ὅτι τὸ ὑπερβατὸν φέρει δυσκολίαν πρὸ πολλοῦ παρετήρησεν ὁ συγγραφεὺς τῆς πρὸς Ἀλέξανδρον Ῥητορικῆς (Κεφ. Ιά') « Σαφῶς μὲν δηλώσομεν... ἀπὸ μὲν τῶν πραγμάτων, εἰάν μὴ ὑπερβατῶς αὐτὰ δηλώμεν, ἀλλὰ τὰ πρῶτα πραχθέντα, ἢ πραττόμενα, ἢ πραχθησόμενα, πρῶτα λέγωμεν τὰ δὲ λοιπὰ ἐφεξῆς τάττωμεν· ἀπὸ δὲ τῶν ὀνομάτων, εἰάν μὴ ὑπερβατῶς αὐτὰ τιθώμεν, ἀλλ' αἰεὶ τὰ ἐχόμενα ἐξῆς τάττομεν. » Ἐνίοτε δὲ δι' αὐτοῦ ἀναγκάζονται πολλάκις νὰ ἐξηγήσῃσι χωρὶς, ἀτοπον ἄλλως ἢ δύσκολόν τι παριστῶντα.

Εἰς τὸ ὑπερβατὸν ἠναγκάσθη ὁ Πλάτων νὰ προστρέξῃ ἵνα ὑπερασπίσῃ τὸ ὑπὸ τοῦ Πρωταγόρου καταδικαζόμενον περιώνυμον χωρίον τοῦ Σιμωνίδου· ἄνδρα ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπὸν (Ιστορ. Ἑλλήν. Ποιητ.) κτλ.

§. 87. Διὰ τῆς μεταθέσεως γίνεται καὶ τὸ Χιασὸν Σχῆμα λεγόμενον, καθ' ὃ δύο σχετικὰ κῶλα τοῦ ἐπομένου λόγου τίθενται κατὰ τάξιν ἐναντίαν τοῦ ἡγουμένου, ὥστε τὸ ἀντίθετον παράκειται εἰς τὸ ἀντίθετον· οὕτω, π. χ. εἰς τὸ τοῦ

ποίητοῦ εἰμωγῇ τε καὶ εὐχολῇ πέλει ἀνδρῶν ὁλλύντων τε καὶ ὁλλυμένων (Πλ. Δ, 450), οὕτε τὸ ὁλλύντων ἀναφέρεται εἰς τὸ προταχθὲν οἰμωγῇ, οὕτε τὸ ὁλλυμένων εἰς τὸ ἐπιταχθὲν εὐχολῇ διότι ἡ μὲν οἰμωγῇ εἶναι τῶν ὁλλυμένων, ἡ δὲ εὐχολῇ τῶν ὁλλύντων· ὅθεν ἡ κανονικωτέρα πλοκὴ ἤτον ὁλλυμένων τε καὶ ὁλλύντων.

§. 88. Λέγεται δὲ χιαστόν, διότι ἡ ἀληθὴς θέσις τῶν κώλων παρίσταται διὰ τοῦ γράμματος Χι, σκαυροειδῶς ἀναγινωσκομένων·

οἰμωγῇ X εὐχολῇ
ὁλλύντων X ὁλλυμένων

Τὸ αὐτὸ δὲ καλεῖται καὶ χιασμός. Διάφορα τοῦτου παραδείγματα ἴδε παρ' Ἰσοκράτει, σημειούμενα ὑπὸ Κοραῆ (Ἰσ. Β', σ. 16. 43. 67. 293).

§. 89. Ὡσαύτως διὰ τῆς μεταθέσεως γίνεται καὶ τὸ λεγόμενον Πρωθύστερον ἢ Ὑστερόπρῳτον Σχῆμα. Καλεῖται δὲ οὕτως ἐκείνη τοῦ λόγου ἡ πλοκὴ, καθ' ἣν προτάσσεται εἰς τὸν λόγον τὸ φύσει ὕστερον καὶ ἐπιτάσσεται τὸ φύσει πρότερον· ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι (Πλ. Γ', 97).—ὥς τ' ἀπὸλοικα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύης, ἐγὼ δὲ φράζω (Σ. Φ. 25).—οἰκτροῖατα θοινάματα καὶ σφάγια γενναίων τέκνων (Εὐρ. Ὀρ. 812). Οὕτως ἐκλαμβάνουσι καὶ τὸ (Εὐρ. Φ. 21) ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς εἰς τε βακχεῖον πεσών=κάτοινος γενόμενος ἔδωκεν (ἑαυτὸν) τῇ ἡδονῇ.

§. 90. Τοιαῦτα καὶ τὰ (Ξ. Ἀπομν. Γ', ε, 40) λέγω καὶ τὴν Ἐρεχθίδος γε τροφὴν καὶ γένεσιν, κατὰ μῆμιν τοῦ ἐμνηρικοῦ Ἀθήνη θρέψε, τέκε δὲ ζεῖδωρος ἄρουρα (Πλ. Β', 547. Ἰδε καὶ Ὀδ. Η. 81).—ἐμπιεῖν καὶ φαγεῖν (Ξ. Κ. Π. Ζ', α, 1)—πίνοντα ἢ φαρόντα (Πλ. Πρωτ. 314), καίπερ προηγθέντος ciτία καὶ ποτὰ πρῶτον. Εἰς τοῦτο τὸ σχῆμα ἀνάγει ὁ Κρίγυρος καὶ τὸ Θ. Η', 88) καὶ ὁ μὲν ἄσας ἐνθὺ τῆς Φασήλιδος καὶ Καῦνον ἄνω τὸν πλοῦν ἐπισοῖτο· διότι βέβαια ἡ Καῦνος προαγείται τῆς Φασήλιδος τῷ πρὸς ἀνατο-

λάς βαίνοντι· τούναντίον δὲ ἐν τῷ (Θ. Η', 108) ἀπὸ τῆς Καύ-
του καὶ Φασήλιδος εἰς τὴν Σάμον.

§. 91. Ἄλλ' ἐν τούτοις ἔστι σημειῶσαι ὅτε οὐδεὶς δύναται
νὰ ἀναγκάσῃ τὸν νοῦν νὰ προτάξῃ τὸ ἐν ἢ τὸ ἄλλο, νὰ θεω-
ρήσῃ τὸ δένδρον ἐκ τῆς ρίζης ἢ ἐκ τῆς κορυφῆς, τὸν ἄνθρω-
πον ἐκ τῆς γεννήσεως, ἢ ἐκ τῆς τελευτῆς. Διὰ τοῦτο οὐδὲ
εἰς τὸ (Ξ. Β. Π. Δ', 6', 22) *νυκτερεῦσαι καὶ δειπνήσαι καὶ*
βιοτενεῖν εἶναι ἀνάγκη νὰ προταχθῇ τὸ δειπνήσαι ὡς πολ-
λοῖς ἔδοξεν.

Δ'. Περὶ Ἀκολούθου καὶ τῶν ὑπ' αὐτὸ ἀναγομένων Σχημάτων.

§. 92. Ἀνακόλουθον καλεῖται ἐκείνη τοῦ λόγου ἡ πλοκή
ἥτις, ἐκτρεπομένη τοῦ κατὰ φύσιν καὶ ἀκριβοῦς εἰςμοῦ τῆς
ἀρχιοθείας σειράς, ἐκφέρει τὸ τέλος διάφορον παρὰ τὴν ἀρ-
χήν. Ἀνακόλουθον εἶναι παρ' ἡμῖν, μεταξὺ ἄλλων, τὸ ἐγὼ
διὰ ταῦτα *δὲν με μέλει*· διότι ἀρχίσας ὁ λόγος διὰ τοῦ ἐγὼ,
ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἀκολουθήσῃ διὰ καταλλήλου ῥήματος, *δὲν*
φροτίζω ἢ τοιούτου τινός, μεταβάλλεται ἀκολούθως, ὡς εἰ,
ἀντὶ ἐγὼ, ὑπῆρχεν ἐμέ.

§. 93. Τὸ ἀνακόλουθον εἶναι τὸ ἀντίστροφον τῆς ἐφέλ-
ξεως· διότι, ἐν ᾧ αὕτη τείνει νὰ συγχωνεύσῃ τὰ δύο εἰς ἓν,
τρέπουσα, π. χ. τὸ ὄργας ἄφες, ἃς ἔχεις, εἰς τὸ ἃς ἔχεις,
ὄργας ἄφες, ἐκεῖνο χωρίζει τὸ ἐν εἰς δύο. Οὕτως εἰς τὸ τοῦ
Πλάτωνος ἀποβλέψας πρὸς τοῦτον τὸν στόλον ἔδοξέ μοι
πάγκαλος εἶναι (Ν. Γ', 686), ἡ μία ἔννοια τὴν ὁποίαν ἐπρε-
πε νὰ ἐκφέρῃ ὁ λόγος, κατὰ σειράν δμαλήν· ἀποβλέψαι τι μοι
ἔδοξεν ἢ ἀποβλέψας ἡγησάμην, κτλ. χωρίζεται διὰ τοῦ
ἀνακολούθεν εἰς δύο· 1. ἀποβλέψας, κτλ' 2. ἔδοξέ μοι κτλ.

§. 94. Ἐπίσης ἐκτεταμένη καὶ ποικίλη εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ
ἀνακολούθου ἐν τῇ ἑλληνικῇ συντάξει, ὡς ἡ τῆς ἐφέλξεως,
κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους γινομένων ἀμφοτέρων,
ἰδιαιτέρων πονημάτων καὶ περὶ τούτων γραφέντων.

§. 95. Καὶ πρῶτον μὲν γίνεται τὸ ἀνακόλουθον ἐν τῇ ἐλληνικῇ συντάξει, ὅταν, ἀρχίζων ὁ λόγος δι' ὀνομαστικῆς, ἀντὶ τῆς ἀκολουθήσας τὸ κατάλληλον ῥῆμα εἰς ὃ ἔπρεπε ν' ἀποδοθῇ, τρέπηται εἰς ἄλλοιαν σειράν, ὡς εἰ ὑπῆρχε δοτικὴ, καθάπερ εἶναι τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Πλάτωνος (§. 93), τοῦ Ξενοφῶντος βουλόμενος (ὁ Κύρος) κατάσκαπὸν τινα πέμψαι, ἔδοξεν αὐτῷ ἐπιτήδεος εἶναι ὁ Ἀράσπας ἐλθεῖν ἐπὶ τοῦτο (Ξ. Κ. Π. ζ', α, 34) καὶ πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα.

§. 96. Εἰς τὸ τοιοῦτον ἀκόλουθον ἀνάγονται ἐν μέρει καὶ αἱ ἀπόλυτοι ὀνομαστικαί διότι καὶ ἐν αὐταῖς ἀρχόμενος ὁ συγγραφεὺς τοῦ λόγου δι' ὀνομαστικῆς καὶ προβαίνων μέχρι τινὸς κατ' αὐτὸν τὸν εἰρμόν, παραιτῶν αὐτὸν μετέπειτα λαμβάνει ἄλλον, δι' οὗ γοημικτικῆς ἀκταλληλίας γινομένης, ἡ ὀνομαστικὴ μένει ἄνευ ῥήματος, ἐκκρεμῆς καὶ ὄντως ἀπόλυτος· μέλλων δὲ πέμπει μ' Οἰδίπουν κλεινὸς γόνος, ἐν τῷδ' ἐπισφράττευσαν Ἀργεῖοι πόλιν (Εὐρ. Φ. 290). — Αἶας, πάσαι δὲ σ' ἐρωτῆσαι θέλω, σχολή μὲν ἀπεῖργεν (Εὐρ. Παλμ. Ἀποσπ.).

§. 97. Δεύτερον δὲ γίνεται τὸ ἀνακόλουθον, τρεπομένου τοῦ κώλου ἀντιθέτως, ἢ ἐν τῷ προηγουμένῳ, ἀρχίζοντος δηλ. τοῦ λόγου διὰ δοτικῆς καὶ τελευτῶντος εἰς ὀνομαστικὴν καὶ τοῖς Συρακούσιοις κατάπληξιν οὐκ ὀλίγη ἐγένετο, . . ὅι ὦντες κτλ, (Θ. Ζ. 42). Ὡς δὲ τὸ ἀνωτέρω εἶναι = βουλομένῳ τῷ Κύρῳ ἔδοξε, κτλ, εὐτὼ τοῦτο εἶναι = οἱ Συρακούσιοι κατεπλάγησαν ὀρώντες. Προῆλθε λοιπὸν ἐν τούτοις τὸ ἀνακόλουθον ἐκ τῆς κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ οὐχὶ κατὰ τὴν λέξιν συντάξεως.

§. 98. Διὰ τῆς κατ' ἔννοιαν ἥτοι διὰ τῆς κατὰ τὸ νοούμενον ἢ σημαινόμενον συντάξεως γεννᾶται τὸ ἀνακόλουθον καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις. Οὕτω παρ' Εὐρυπίδῃ (Βάκ. 1130) ἦν δὲ πᾶς ὁμοῦ βοή, ὁ μὲν στενάζων, ὅσον ἐτόγγχευε πνέων, αἱ δ' ἡλάλαζον· ἔνθα, κατὰ κανόνα, ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ ἔπρεπε νὰ ἔπηται γενικὴ ἀπόλυτος λεγομένη. Οὕτω παρὰ Θουκυδίδῃ τὰ περὶ Πόλον ὑπ' ἀμφοτέρων κατὰ κράτος ἐπολεμεῖτο. Ἀθηναῖοι μὲν δυοῖν γεοῖν ἐναντία αἱ τὴν νῆσον παραπλέοντες τῆς ἡμέρας, Πελοποννησίοι δ' ἐν τῇ ἡπείρῳ στρατοπεδευόμενοι καὶ προσβολὰς ποιούμενοι τῷ τείχει Θ.

Α', 23), ὡς εἰ προὔπηρχεν ἀμφότεροι ἐπολέμουν· οἱ μὲν . . . οἱ δὲ . . . κτλ. (ἴδε προσέτι Θ. Β', 53. Ἦρ. Η, 74. Ξ. Ἐλ-
λην. Β'. 6'. 2 κλ.).

§. 99. Ἀνακόλουθος εἶναι: βέβαια καὶ ἡ πλοκὴ ἐπὶ τῶν πα-
ραβολικῶν λόγων, ὅταν τὸ ῥῆμα, ἀντὶ νὰ συμφωνῇ πρὸς τὸ κύ-
ριον κῶλον, διὰ τῆς ἐλξεως φέρεται πρὸς τὸ διὰ τοῦ ὡςπερ ἀρ-
χόμενον· ὅσοι ὡςπερ καὶ ἡμεῖς ὑπ' Ἀθηναίων ἐπιβουλεύμεθα
(Θ. Α', 82).—ἦν οἱ ἡγούμενοι ὡςπερ τῶν ἡμεῖς διαγνώμονας
ποιήσασθε (Θ. Γ', 67). Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ συγκρίσεων ἡπερ (τύχη)
αἰε βέλτιον ἢ ἡμεῖς ἡμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμεθα (Δ. Φ. Α', 4).

§. 100. Καὶ κατὰ πολλοὺς ἄλλους τρόπους γίνεται τὸ ἀ-
νακόλουθον, εἴτε ῥήματος τιθεμένου ὅπου ἔπρεπε, κατὰ τὰ
προηγούμενα, νὰ ἦναι μετοχὴ, εἴτε διὰ πολλῶν παρενθέσεων
διακοπτομένου τοῦ λόγου καὶ οἷον λησμονουμένης τῆς πρώτης
σειράς, κτλ. ὥστε ὡς ὅπουδῆποτε τὸ ἐπόμενον ἐνεργοῦν εἰς
τὸ ἡγούμενον συµμεταβάλλει αὐτὸ κατὰ τι ἢ, ἀντιστρόφως,
τὸ ἡγούμενον εἰς τὸ ἐπόμενον, ἐπικρατεῖ ἐφελξας, οὕτως ὑ-
πάρχει ἀνακόλουθία λόγου καὶ ἀνακόλουθον σχῆμα ἢ ἰδίω-
μα ὅπου τὸ τέλος δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου.

§. 101. Τοσαῦτα καὶ περὶ τούτου, εἰ μὲν οὐχὶ ἄλλο, ἱκανὰ
δ' ὅμως, νομίζω εἰς νύξιν πρὸς περαιτέρω ἐρευναν. Ἄλλων
πληρέστερα πονήματα θέλουσι πραγματευθῇ τὸ θέμα τοῦτο
τελειότερον, ἐξακριβοῦντα τὴν γένεσιν, τὴν ἀνάγκην, τὴν χρῆ-
σιν, τὴν διαίρεσιν τῶν σχημάτων καὶ ἰδιωμάτων, τὴν ἀναγω-
γὴν αὐτῶν εἰς γένη καὶ εἶδη, τὴν ἐπὶ τὸ αὐτὸ πολλῶν σχημά-
των πολλάκις σύμπτωσιν, τὴν διάκρισιν τῶν ῥητορικῶν καὶ
συντακτικῶν σχημάτων, τὸν σκοπὸν ἑκατέρων καὶ τὰ ὅμοια.

§. 102. Ἐπειδὴ δὲ τοιαύτη ἐξέτασις καὶ ἐξήγησις τῶν συν-
τακτικῶν σχημάτων βοηθεῖ μεγάλως εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν
ποιητῶν καὶ συγγραφέων, διὰ τοῦτο τοιοῦτον σύγγραμμα εἶναι
ἀναντιρρήτως εὐπρόσδεκτον εἰς τοὺς περὶ τὴν ἑλληνικὴν σύν-
ταξιν ἀσχολουμένους, τῆς ὁποίας μόνον τὰ στοιχεῖα πραγμα-
τεύεται τὸ παρὸν σχεδίασμα, καὶ τοῦτο ἄνευ ἀξιώσεων, ἀσμέ-
νως παραχωρουμένων εἰς τὴν φιλοτιμίαν τῆς νέας γενεᾶς, ἥτις
θέλει διαδεχθῇ τοὺς πρεσβυτέρους ἡμᾶς ἐν τῷ βίῳ τε καὶ ἐν

τοῖς γράμμασιν. Καὶ τὰ μὲν τῆς παλαιότερας γενεᾶς ἔργα διὰ τῶν προδόντων τῆς νεωτέρας θέλουσι συγκαλυφθῆ βέβαια ὑπὸ κρειττόνων ἄλλων, ὡς κρούπονται οἱ ἀκτιτέργαστοι λίθοι ἐν τοῖς θεμελίοις τῶν οἰκοδομῶν, ἡ δὲ νεωτέρα, καὶ τὰ δυσχερεῖας καὶ τὰς ὀλίγας τότε ἐλπίδας τῆς ἀρχαιοτέρας ἀναλογισθεῖσα, θέλει κρίνει ὀρθότερον περὶ αὐτῆς, ἐὰν θέλῃ νὰ ᾔῃαι δικάια.

ἔνθ τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστι φρονεῖν (Σ. Αἴ. 1125)

ΤΕΛΟΣ.

ΠΙΝΑΞ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ

Πρόλογος Σελ. γ'.

ΠΡΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ.

Περὶ Συντάξεως καὶ Συντακτικῶν, καὶ περὶ διαιρέσεως
τοῦ παρόντος πονήματος. ια.

ΤΜΗΜΑ ΠΡΩΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΩΣ ΛΕΓΟΜΕΝΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

ΚΕΦ. Α'. Περὶ Λόγου	13
— Β'. Περὶ Ὀνομάτων	20
— Γ'. Τὰ Ὀνόματα ὡς Προσδιορισμοί	27
— Δ'. Περὶ Ἀντωνυμιῶν	40
— Ε'. Περὶ Ἀρθρῶν	60
— ΣΤ'. Περὶ τῶν Κοινῶν Προσδιορισμῶν	66
— Ζ'. Περὶ Ῥημάτων	74
— — Σύνταξις τοῦ εἶναι καὶ τινῶν ἄλλων οἷον ἰσοδυνάμων	—
— Η'. Διαίρεσις καὶ Σύνταξις τῶν ἄλλων ῥημάτων ἐκτὸς τοῦ εἶναι	78
— Θ'. Σύνταξις τῶν Ἑνεργητικῶν Ῥημάτων	80
— — Σύνταξις τῶν Ἀμεταβάτων Ἑνεργητικῶν	—
— Ι'. Σύνταξις τῶν Μεταβατικῶν Ἑνεργητικῶν	81
— ΙΑ'. Σύνταξις τῶν Διπτῶτων Μεταβατικῶν	86
— ΙΒ'. Σύνταξις τῶν Πιθητικῶν Ῥημάτων	91
— ΙΓ'. Σύνταξις τῶν Μέσων Ῥημάτων	95
— ΙΔ'. Σύνταξις τῶν Ἀποθετικῶν Ῥημάτων	100
— ΙΕ'. Περὶ Ἑγκλίσεων	102
— — Αἱ Παρρηφατικαὶ Ἑγκλίσεις ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ	—

ΚΕΦ. ΙΕΤ'. Αἱ Παρεμφατικαὶ Ἐγκλίσεις ἐν συνδέσει λόγου καὶ ἔξαρτήσει	106
— ΙΖ'. Περὶ Ἀπαρεμφάτου καὶ Ἀπροσώπων Ῥημάτων	115
— ΙΗ'. Περὶ Μετοχῆς καὶ τῶν εἰς τὸς καὶ τὸς Ῥηματικῶν	125
— ΙΘ'. Περὶ Χρόνων τοῦ Ῥήματος	134
— Κ'. Περὶ Ἐπιρρημάτων καὶ Ἐπιφωνημάτων	145
— ΚΑ'. Περὶ Ἀποφατικῶν Μορίων	154
— ΚΒ'. Περὶ Προθέσεων	166
— ΚΓ'. Περὶ Συνδέσμων καὶ Πολυσήμων Μορίων	190

ΤΜΗΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΕΩΣ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ΑΥΤΩΝ.

ΚΕΦ. Α'. Περὶ Συνδέσ. καὶ τῶν διαφόρων αὐτῆς τρόπων	193
— Β'. Περὶ Λόγων Συμπλεκτικῶν	194
— Γ'. Περὶ Λόγων Διαζευκτικῶν	201
— Δ'. Περὶ Λόγων Ἀντιθετικῶν	204
— Ε'. Περὶ Λόγων Αἰτιολογικῶν	207
— ΣΤ'. Περὶ Λόγων Τελικῶν	214
— Ζ'. Περὶ Λόγων Ὑποθετικῶν	214
— Η'. Περὶ Λόγων Ἀναφορικῶν	221
— Θ'. Περὶ λόγων Χρονικῶν	224
— Ι'. Περὶ Λόγων Συμπερασματικῶν ἥτοι Λόγων Συνεπείας	228
— ΙΑ'. Περὶ Λόγων Βιδικῶν ἥτοι Διηγηματικῶν	236
— ΙΒ'. Περὶ Λόγων Ἑρωτιματικῶν	238

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΤΟΝ

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΩΝ ΣΧΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ.

ΚΕΦ. Α'. Περὶ Σχημάτων	245
— Β'. Περὶ Ἰδιωμάτων	252

ΠΡΩΤΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗ ΣΕΛΗΝΗ

Τιμᾶται δραχμῶν τριῶν

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Τὸ Συνδυασμὸν κυρίως διακρίνεται ἐν 3 Μέρεισμα.

1. Περὶ τῶν κυρίως γενομένων Συνατάξεων.

2. Περὶ Συνδίστασις τῶν γένων ὅτι τῶν Μέρων διὰ τῶν.

3. Περὶ συγχρηστικῶν παραβάσεων.

Εἰπέ, σκληρά, τὸ στήθος μου δὲν βλέπεις ὅτι καίει,
καὶ πῶς αὐτὸ τὸ σῶμα μου θά παύσῃ ν' ἀναπνέη.

400

ΠΕ

ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ἀριθ. χρ. 2015.....

Ἡμερομηνία ἐπιστροφῆς	ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας